

Thượng Ân - Phần 2

Contents

Thượng Ân - Phần 2	3
1. Chương 1 - Cuộc Đời Đảo Lộn	4
2. Chương 2 - Cậu Cảnh Sát Đáng Yêu	7
3. Chương 3 - Gặp Lại Sau Tám Năm	11
4. Chương 4 - Duyên Phận Ngăn Không Được	14
5. Chương 5 - Hai Kẻ Ngốc Kịch Liệt Giao Đấu	17
6. Chương 6 - Thế Giới Này Thật Sự Rất Kỳ Diệu	20
7. Chương 7 - Người Nào Đó Tìm Kiếm Sự Hợp Tác	23
8. Chương 8 - Thăm Quan Kí Túc Xá Của Ai Đó	26
9. Chương 9 - Cổ Hải Phản Công	29
10. Chương 10 - Tham Quan Phòng Hôn Lễ Của Một Ai Đó	33
11. Chương 11 - Đi Tới Con Đường “xem Mắt”	36
12. Chương 12 - Đại Mi Nữ Nhiệt Tình	39
13. Chương 13 - Cuộc Chiến Tiếp Tục Thăng Cấp!	43
14. Chương 14 - Nỗi Thương Cảm Không Thể Giải Thích Trong Đêm	46
15. Chương 15 - Thật Là Một Ngày Tốt Lành!	49
16. Chương 16 - Ngàn Cân Treo Sợi Tóc	53
17. Chương 17 - Trận Giao Đấu Quyết Liệt	56
18. Chương 18 - Cuối Cùng Cũng Tìm Lại Được Tâm Can	59
19. Chương 19 - Sự Dịu Dàng Trong Đàm Lầy	62
20. Chương 20 - Người Nhà Họ Cố Lo Lắng	66
21. Chương 21 - Tiếp Tục Phá Hoại Tôi Đi!	69
22. Chương 22 - Một Ngày Bình Yên	73
23. Chương 23 - Huyền Náo Đến Bất Diệt Nhạc Hồ	76
24. Chương 24 - Tiểu Bạch Tìm Chồng	78
25. Chương 25 - Từng Bước Ép Cậu Vào Khuôn Khổ!	81
26. Chương 26 - Vợ Chồng Son Ngọt Ngào	84
27. Chương 27 - Ngọt Thấu Tâm Can	87
28. Chương 28 - Đây Là CƠM Cho Chó Ăn!	91
29. Chương 29 - Thảo Dân Biến Thành Hoàng Thượng	94
30. Chương 30 - Lãnh Đạo Xấu Xa	98
31. Chương 31 - Tiểu Bạch Đen Đủi	102
32. Chương 32 - Làn Này Thật Đau Lòng.	105
33. Chương 33 - Huấn Luyện Của Doanh Trại Thật Cực Khổ.	109
34. Chương 34 - Đại Hải Nói Về Nhân Tử	112
35. Chương 35 - Đột Phá Thân Thể Cực Hạn	116
36. Chương 36 - Tôi Sắp Chết Rồi	119
37. Chương 37 - Càng Ngày Càng Lợi Hại	122
38. Chương 38 - Vợ Chồng Trẻ Ăn Ái	125
39. Chương 39 - Sóng Sau Xô Sóng Trước (nhất Lãng Nhất Lãng)	129
40. Chương 40 - Tiểu Lưu Đáng Thương	132
41. Chương 41 - Lão Chu Bất Ngờ Bị Tập Kích	136

42. Chương 42 - Lại Không Phải Đùa Giỡn	139
43. Chương 43 - Tặng Cho Anh Một Cặp Kính	142
44. Chương 44 - Khắp Nơi Đều Là Chiến Trường	146
45. Chương 45 - Chiến Tranh Hết Sức Căng Thẳng	150
46. Chương 46 - Đêm Khuya Đến Phòng Ngủ Kiểm Tra Đột Xuất	153
47. Chương 47 - Hàng Giả Kém Chất Lượng	157
48. Chương 48 - Ai Là Giáo Chủ Khổ Hạnh?	161
49. Chương 49 - “đóng Gói” Hàng Đến Nhà	165
50. Chương 50 - Vở Kịch Tình Thần Phân Liệt	168
51. Chương 51 - Gột Rửa Linh Hồn Tội Ác	172
52. Chương 52 - Lại Thêm Một Tình Dịch	176
53. Chương 53 - Chân Tướng Phơi Bày	180
54. Chương 54 - Vợ Chồng Son Về Lại Chốn Xưa	184
55. Chương 55 - Máu Chảy Đầm Đìa Đại Giới*	188
56. Chương 56 - Căn Bản Không Hiểu Tôi	192
57. Chương 57 - Một Cái So Với Một Cái Quyết Liệt	195
58. Chương 58 - Tạm Thời Chuyển Hướng Mâu Thuẫn	200
59. Chương 59 - Còn Nhất Kiến Chung Tình* Không?	203
60. Chương 60 - Trâu Bò Đại Chiến	207
61. Chương 61 - Hành Tung Hoàn Toàn Bị Bại Lộ	210
62. Chương 62 - Mạo Hiểm Chạy Trốn	213
63. Chương 63 - Lừa Con Tội Nghiệp	217
64. Chương 64 - Chỉ Là Tham Gia Náo Nhiệt	220
65. Chương 65 - Bạch Lạc Nhân Thật Bá Đạo	223
66. Chương 66 - Tôi Không Phải Là Người Bản Địa	227
67. Chương 67 - Cậu Mới Là Tinh Ranh Nhất!	230
68. Chương 68 - Làm Thứ Gì Đó Cho Cậu	234
69. Chương 69 - Tiểu Bạch Bề Mặt Trước Mọi Người	237
70. Chương 70 - Đông Phó Tổng Nhận Chức Mới	240
71. Chương 71 - Súng Nổ, Nhanh Chóng Nằm Xuống!	244
72. Chương 72 - Tiểu Tử Này Có Chút Điên Cuồng	248
73. Chương 73 - Thực Sự Bị Chọc Tức	251
74. Chương 74 - Nhân Tử Chính Lão Chu	255
75. Chương 75 - Cổ Hải Nhọc Lòng	259
76. Chương 76 - Bộc Lộ Ôn Nhu Hiếm Thấy	262
77. Chương 77 - Cổ Đại Thiếu Gia Si Tình	265
78. Chương 78 - Chỉ Là ... Tôi Yêu Cậu Ấy	269
79. Chương 79 - Cổ Hải Thỗ Lộ Chân Tình!	272
80. Chương 80 - Tôi Vẫn Nhớ Cậu	275
81. Chương 81 - Viên Mãn Hoàn Thành Nhiệm Vụ	279
82. Chương 82 - Một Suất Dự Đại Lễ Xuyên Không	282
83. Chương 83 - Lời Chúc Phúc Tốt Lành Nhất	286
84. Chương 84 - Âm Thanh Không Hải Hòa	289
85. Chương 85 - Xây Dựng Tinh Thần Văn Minh	292
86. Chương 86 - Lại Uống Nhiều Rồi	295
87. Chương 87 - Tôi Vốn Là Kẻ Bán Bánh	298
88. Chương 88 - Mộng Đẹp Biết Bao	302
89. Chương 89 - Lật Lại Vụ Án Tại Nạn Xe Hơi	306
90. Chương 90 - Chính Thức Tổ Rõ Thái Độ	309
91. Chương 91 - Thái Độ Hoàn Toàn Trái Ngược	313
92. Chương 92 - Xử Lý Cổ Lão Đầu	316
93. Chương 93 - Cần Tìm Nơi Để Nghỉ	320
94. Chương 94 - Lái Trực Thăng Chặn Dê	324
95. Chương 95 - Cấp Bách Đến Tâm Trí Mơ Hồ	327

96. Chương 96 - Cậu Chính Là Con Của Tôi	331
97. Chương 97 - Nỗ Lực Kiếm Tiền	335
98. Chương 98 - Cuối Cùng Ai Sẽ Đón Dâu?	339
99. Chương 99 - Bàn Bạc Chi Tiết Hôn Lễ	342
100. Chương 100 - Lão Bạch Ngoài Vách Nghe Trộm	346
101. Chương 101 - Người Cuối Cùng Cũng Gật Đầu	349
102. Chương 102 - Đoàn Xe Đón Dâu Xa Hoa	353
103. Chương 103 - Cổ Tân Lang Bị Làm Khó Dễ	356
104. Chương 104 - Vì Một Người Mà Thể Hiện	360
105. Chương 105 - Rước Bạch Mã Hoàng Tử	364
106. Chương 106 - Năm Tay Nhau Một Đời	369
107. Chương 107 - Phiên Ngoại 1: Một Chú Cảnh Sát Bị Sa Thải	373
108. Chương 108 - Phiên Ngoại 2: Chuyện Này Thật Hỗn Loạn	375
109. Chương 109 - Phiên Ngoại 3: Hấn Ta Phẫu Thuật Thẩm Mỹ!	378
110. Chương 110 - Phiên Ngoại 4: Nước Sao Mặn Vậy!?	380
111. Chương 111 - Phiên Ngoại 5: Tôi Không Phải Là Người Tù Tệ!	381
112. Chương 112 - Phiên Ngoại 6: Có Con Rồi Hả?	383
113. Chương 113 - Phiên Ngoại 7: Ở Cùng Với Tôi Đi!	385
114. Chương 114 - Phiên Ngoại 8: Đậu Phụ Thối Và Hành Tây	387
115. Chương 115 - Phiên Ngoại 9: Kể Khổ Với Bạch Lạc Nhân	389
116. Chương 116 - Phiên Ngoại 10: Tiểu Dương Mãnh, Cậu Chờ Đây!	392
117. Chương 117 - Phiên Ngoại 11: Thì Ra Là Vậy!	394
118. Chương 118 - Phiên Ngoại 12: Tai Họa Tiếp Nối Tai Họa!	396
119. Chương 119 - Phiên Ngoại 13: Bây Giờ Đã Vui Vẻ Chưa?	399
120. Chương 120 - Phiên Ngoại 14: Có Người Yêu Thương Thật Tốt.	401
121. Chương 121 - Phiên Ngoại 15: Ngạc Nhiên Vô Cùng	403
122. Chương 122 - Phiên Ngoại 16: Đến Đây Nhặt Xác Dương Mãnh	405
123. Chương 123 - Phiên Ngoại 17: Mãnh Mãnh Bị Lôi Về	409
124. Chương 124 - Phiên Ngoại 18: Vụ Kỳ Tiếp Tục Lừa Gạt.	411
125. Chương 125 - Phiên Ngoại 19: Trọng Chấn Hùng Phong!	413
126. Chương 126 - Phiên Ngoại 20: Một Bước Đạp Bẫy	415
127. Chương 127 - Phiên Ngoại 21: Đây Thực Sự Là Một Trò Hề!	418
128. Chương 128 - Phiên Ngoại 22: Để Anh Trai Giúp Em!	420
129. Chương 129 - Phiên Ngoại 23: Ai Là Dương Tiểu Tam*!	423

Thượng Ân - Phần 2

Giới thiệu

Thượng ân - Sài Kê Dẫn (Phần hai)

Tiếp nối với phần một của Thượng ân, phần hai là câu chuyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-an-phan-2>

1. Chương 1 - Cuộc Đời Đảo Lộn

Tám năm, chỉ qua trong nháy mắt

Tám năm trước, cậu bé năm nào cùng Cố Hải không có chuyện gì giấu nhau ấy chớp mắt đã trở thành người ngoại quốc. Cố Hải trong một lần ra nước ngoài tình cờ gặp Lí Thước. Giờ đây cậu đã di cư sang Canada, nói đến đủ thứ chuyện về cuộc sống ở nước ngoài Lí Thước không khỏi thổn thức thở dài. Thật nhớ những ngày tháng vương giả trước kia, thật ngưỡng mộ quãng thời gian qua năm mới vẫn có thể ngồi tán dóc, thật muốn ăn một bát bánh nướng kho chính thống.

“Cậu lúc nào cũng có thể trở về được mà” – Cố Hải nói.

Lí Thước bùi ngùi: ” Nhà cũng chẳng còn, trở về rồi cũng chỉ là kẻ lang bạt”

” Nhà không còn, người vẫn còn mà”

Lí Thước bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó : “Đúng rồi, Bạch Lạc Nhân bây giờ ở đâu ?”

“Không biết” – Cố Hải rất giỏi che giấu cảm xúc ” Có lẽ cũng đang ở nước ngoài”

“Có lẽ ?”

“Ừ”

.....

Đây là một doanh nghiệp tư nhân công nghệ cao, nằm ở khu phát triển mới thôn Trung Quan, thành phố Bắc Kinh, chủ yếu kinh doanh điện tử công nghiệp dân dụng, cung cấp các dịch vụ có hệ thống và một loạt các thiết bị truyền thông. Loại công ty này ở Trung Quan mọc lên như nấm, có điều công ty này khác biệt ở chỗ có hình thức quản lí kinh doanh độc đáo, vì vậy thu hút được nhiều sự chú ý.

Ở công ty này trừ tổng giám đốc ra, nhân viên từ trên xuống dưới đều là nữ, hơn nữa đều vô cùng xinh đẹp. Thường ở loại doanh nghiệp này nhân viên nữ không chiếm được ưu thế, nhưng tổng giám đốc lại có bệnh kì thì giới tính nghiêm trọng, đặc biệt kì thị đàn ông. Vì vậy kì tuyển dụng mỗi năm của công ty đều hút rất nhiều mỹ nữ.

Có điều chế độ tuyển chọn của công ty cũng vô cùng nghiêm khắc, người đến tuyển không những xinh đẹp mà còn phải tốt nghiệp chuyên ngành khoa học tự nhiên, có học vị cao và trí thông minh hơn người. Ngoài những điều đó ra, bọn họ bắt buộc phải còn độc thân, sau này khi kết hôn phải có được sự móc nối cho vấn đề kinh doanh của đơn vị, trông mặt mà bắt hình dong, chính là ra sức tìm cách để có mối quan hệ yêu đương với khách hàng.

Trước tình trạng nữ sinh khoa học tự nhiên khan hiếm như vậy, chính sách của công ty giống như đem toàn bộ nữ sinh tự nhiên của thành phố chiêu mộ về, suýt chút nữa tiêu diệt sạch các nam sinh tự nhiên lớn tuổi.

Vì thế trong cuộc họp thường năm của công ty, một vị tổng giám đốc đối diện với cả trăm mỹ nữ, trông chẳng khác gì hoàng thái tử tuyển phi.

Sở thích lớn nhất của những gái già còn lại ở công ty chính là buôn chuyện về tổng giám đốc của họ, nói đến không biết mệt mỏi.

Mấy ngày này công ty lại có đợt tuyển chọn mới, chủ đề bàn tán của họ lại càng nhiều.

” Aiya, các cô đã nghe nói gì chưa, số lượng người đến tuyển năm nay đông gấp đôi năm ngoái, trông chẳng khác gì phỏng vấn tuyển chọn diễn viên, ai ai cũng vô cùng xinh đẹp”

” Chỉ xinh đẹp không thì có tác dụng gì, không có bản lĩnh thì cũng bỏ, như Tiểu Lương tháng trước mới đến làm, là người do thư kí Kỷ giới thiệu, kết quả không được mấy ngày đã từ chức !”

” Nó đơn thuần chạy đến đây vì tổng giám đốc, muốn nhân cơ hội này cầu con rùa vàng, kết quả tổng giám đốc cơ bản là không hề để tâm đến”

“Tổng giám đốc của chúng ta thì để tâm đến ai, đã từng để ý đến chị chắc ?”

“Nào có, tôi đến công ty được một năm rồi mà nói chuyện không quá ba câu”

” Chính là như thế, chị nói xem tổng giám đốc của chúng ta nghĩ gì trong đầu, tính trăm phương nghìn kế tuyển chọn nhiều mĩ nhân như vậy, kết quả là chẳng thêm liếc mắt đến ai. Vốn tưởng đến đây làm bình hoa di động, ai ngờ lại lừng ra làm, bị vắt kiệt sức lao động !”

“Chắc anh ấy vẫn đang đợi, là đợi người có thể làm anh ta động lòng, không chừng một ngày nào đó lại có cô bé may mắn được chăm cũng nên”

” Tôi cũng đến thương hại cô gái đó, chỉ nghĩ mà xem, tổng giám đốc của chúng ta là con cháu cán bộ cấp cao, lại có học thức, lại kinh doanh một công ty như vậy, quan trọng nhất là nhìn lại rất đẹp trai ! Chính là tiêu chuẩn điển hình của cao phú soái ! Chị nghĩ mà xem, đàn ông như vậy cho chị có không chế được không ? Mỗi ngày đều có cả trăm cặp mắt hằm hằm lườm chị, chị có chịu nổi không ?”

“Tôi còn nghe nói tổng giám đốc sống một mình, trước nay không hề thuê người giúp việc, lại còn nấu ăn cực ngon!”

“Ôi trời ạ! Trăm năm mới có một người, tôi lại càng thấy thương cô nào bị anh ta để mắt tới”

“Thôi đi, nếu mà nhìn đến chị chị lại chẳng ở trong chăn mùng thâm ấy chứ !”

“Suyt.... đừng nói nữa, tổng giám đốc đến rồi !”

Cố Hải mặt không chút cảm xúc đi qua đại sảnh bộ phận tiêu thụ rồi đi thẳng vào văn phòng, đằng sau là phó tổng, cũng là một cô gái trẻ trung xinh đẹp.

Cố Hải vừa vào không được bao lâu, phòng làm việc này còn yên lặng lại tiếp tục sôi trào.

“Đã nhìn thấy chưa? Cố tổng của chúng ta hôm nay mặc áo sơ mi tím”

“Thấy rồi, thấy rồi, quá hợp với khí chất của anh ấy”

“Ai ya, tôi ngưỡng mộ phó tổng chết được, có thể tùy ý ra vào văn phòng tổng giám đốc”

“Chúng ta có thể so được với cô ấy sao? Chính là Cố tổng trả mức lương cao ngất để kéo về, nói không chừng là cô gái được nhắm tới, có điều chưa công khai thôi !”

“Đừng có nói như thế, tôi phải ở đây hai năm nữa, phải cho giữ lại tí không gian để ảo tưởng chứ !”

Diêm Nhã Tĩnh chuyển một tập văn kiện đến tay Cố Hải ” Ký tên”

Cố Hải tùy tiện lật giở vài trang rồi ký tên lên cuối hợp đồng.

Mỗi lần Nhã Tĩnh nhìn chữ ký của Cố Hải đều phải cảm thán một câu : ” Cố tổng, chữ của anh sao lại đẹp như vậy, luyện đến mức nào mà thành được như vậy”

Cố Hải thường yên lặng không trả lời.

Nhã Tĩnh rót một cốc nước, rồi ngồi đối diện với Cố Hải, nhìn gương mặt lạnh lùng nghiêm nghị của Cố Hải mà nhỏ giọng nói “Cố tổng, anh làm gì mà tuyển lắm con gái như vậy, anh có biết bọn họ mỗi ngày đều sau lưng anh mà buồn chuyện, có lần tôi lên thang máy còn nghe được hai nhân viên rì rầm chuyện cơ bắp của anh, nói nếu sờ vào chắc chắn rất có cảm giác”

Cố Hải không nóng không lạnh nói ” lần sau nếu gặp, giúp tôi cảm ơn họ”

“Anh....!” Nhã Tĩnh giả vờ giận nhìn Cố Hải nói ” Anh là thích cảm giác được làm trung tâm vũ trụ sao ?”

“Đây chính là một thủ đoạn tạo dựng uy tín” Cố Hải ngoài cười trong không cười đáp.

Nhã Tĩnh rót cho Cố Hải một cốc nước, hai người lại tiếp tục tán dóc.

“Đúng rồi, Cố tổng, hôm nay có một người chuyển giới đến tuyển”

Nước trong miệng Cố Hải suýt chút nữa phụt ra ngoài.

“Có điều cô ấy mặt nào cũng không tôi, vừa có tính cách mạnh mẽ phóng khoáng của đàn ông, lại vừa có sự tỉ mỉ nhẫn nại của phụ nữ. Quả thật là nhân tài hiếm có.” Nhã Tĩnh biểu cảm rất nghiêm túc.

“Cho vào phòng tiêu thụ đi” Cố Hải thản nhiên nói ” Biết đâu lại có khách hàng nào thích khẩu vị này”

“Aiya, anh thả chọn một người ái nam ái nữ còn hơn chọn một chàng trai đứng đắn. Anh làm sao mà ghét con trai như thế? Có điều đây cũng là chuyện tốt, ít nhất cũng chứng minh anh không bị Gay”

Cố Hải ngược mắt nhìn Nhã Tĩnh, nhìn đến mức dựng tóc gáy, sau đó vài giây ánh mắt lại bình thường trở lại.

“Lấy ghi chép cuộc họp trong máy tính của tôi ra, phát nội dung chuyển xuống”

Nhã Tĩnh đặt cốc nước trên tay xuống, lập tức mở máy tính của Cố Hải lên, theo thói quen mà tìm các tệp văn bản, kết quả là không tìm thấy ghi chép cuộc họp mà Cố Hải nói tới.

” Cố tổng, không có”

Cố Hải thu lại ánh mắt “Có thể là trong máy tính cá nhân, hôm qua đi họp mang máy tính đó đi”

” Vậy tôi có thể mở ra không” Nhã Tĩnh hỏi thăm dò.

Cố Hải băng quơ trả lời “Tùy cô”

Kết quả màn hình máy tính vừa bật lên, Nhã Tĩnh liền bị bức ảnh trước mắt làm giật mình, lập tức không nhận được liên cười rộ lên”

“Cố tổng, vừa nhìn thấy bức ảnh này tôi liền nhớ tới lần đầu gặp anh”

Cố Hải đã quen đặt bức hình này làm hình nền, tám năm vẫn không thay đổi.

“Chàng trai này là ai vậy?” Nhã Tĩnh tiện mồm hỏi một câu.

Cố Hải nhìn về phía màn hình máy tính, gương mặt đã chôn sâu trong kí ức bao nhiêu năm vẫn tươi sáng như vậy.

“Một người.....anh em đã thất lạc nhiều năm”

“Thất lạc? Tại sao lại thất lạc ?”

Nhã Tĩnh ý thức được Cố Hải không muốn nhắc đến chuyện này, liền thông minh đổi chủ đề

“Bức ảnh này chụp ở Thanh Đảo phải không ?”

Cố Hải gật gật đầu ” Chính là năm đó gặp cô ở Thanh Đảo đã chụp bức hình này”

Nhã Tĩnh cẩn thận nhìn, vẫn là không nhận được ý cười

” Bức ảnh này chụp đúng là gốc, làm tôi nghĩ đến ánh hào quang chiếu rọi”

“Sao lại có cảm giác giống ánh sáng của Phật tổ vậy ?”

“Cậu đã thấy Phật tổ nào đẹp trai như vậy chưa?”

“Cố tổng, Cố tổng, Cố Hải !” Nhã Tĩnh lớn tiếng gọi.

Cố Hải lấy lại tinh thần nhìn Nhã Tĩnh ” Sao thế ?”

Nhã Tĩnh cười rất huyền bí ” Tôi có chuyện này đặc biệt muốn hỏi anh”

“Cô hỏi đi” Cố Hải nhàn nhạt nói

“Nước hoa mà tôi dùng ngày trước rốt cuộc có phát huy tác dụng không ?”

Cố Hải cười lạnh ” Ngày mai viết đơn từ chức chuyển lên đây, tôi cảm thấy nên tuyển một phó tổng cảm mới đúng”

Nhã Tĩnh lập tức ngoan ngoãn ngậm miệng, lấy tài liệu trong máy Cố Hải ra.

Sáng sớm ở Đại Mạc mang đến cái lạnh ôn người, một đường lửa màu cam chói mắt vụt qua chân trời. Một thiếu tá không quân trẻ khôi ngô mang ánh mắt mãnh liệt lạnh lùng hô vang “Xuất quân !”

Trong chớp mắt, hơn mười phi cơ chiến đấu gào thét lao về phía chân trời, không quân quân khu Bắc Kinh thuộc bộ đội phòng không đường dài đang thực hiện huấn luyện công kích bất ngờ, đây không phải một đợt huấn luyện đơn thuần, mục tiêu của họ là một vùng nào đó cách Đại Mạc ngàn dặm, nơi nơi đều ẩn náu đạn đạo chặn đường, rada điện tử đều bị nhiễu sóng, là nơi mà khi tiến vào vùng trời sẽ xảy ra tranh đấu ác liệt cùng rất nhiều nguy hiểm rình rập. Có thể nói là con đường chông gai, bốn phía chỉ có sát khí.

Thiếu tá không quân trong dáng vẻ đơn độc ẩn mình trên chiếc phi cơ chiến đấu, dẫn dắt cả một đội tiến công, trực tiếp đánh hỏa tiễn xuống mặt đất.

“Tăng tốc đáp xuống !”

Mỗi một mệnh lệnh của thiếu tá đều giống như một quả bom nổ lớn ở bên tai phi công.

Trong thoáng chốc, phi cơ chiến của thiếu tá gộp lại với mười chiếc máy bay chiến đấu, lao xuống mặt đất với tốc độ kinh người. Lạc đà trên sa mạc mau chóng hiện lên trước tầm mắt của không quân, cát bụi mù mịt như những nhát dao cắt qua cánh máy bay, một quả đạn lửa phóng ra lao về phía mục tiêu. Một tràng nổ lớn vang lên, mục tiêu đã bị phá hủy, những cột cát bắn vọt lên mười mấy mét.

Sau khi hoàn thành thuận lợi nhiệm vụ trận đầu tiên, thiếu tá từ phi cơ đi ra, gỡ tấm che mặt xuống, lộ ra một gương mặt anh tuấn bất kham.

“Thủ trưởng, uống nước!”

Thiếu tá nhận lấy bình nước, uống ừng ực, sau đó đem bình nước quăng trả lại “Cám ơn”

“Thủ trưởng, cậu nắm được bao nhiêu phần thắng?”

Bạch Lạc Nhân nhếch khóe miệng đầy câu dẫn, nụ cười rất có tính sát thương

“Mười phần”

2. Chương 2 - Cặp Cảnh Sát Đáng Yêu

Buổi tối, tất cả đoàn phi công đều tham gia cắm trại ngoài trời.

Bạch Lạc Nhân một mình ngủ trong trại, bên ngoài từng đợt gió lạnh gào thét. Chiếc áo lông cừu của Bạch Lạc Nhân ướt đầm mồ hôi. Sau khi cởi ra phát hiện bên ngoài dính đầy cỏ dại và vết xước. Không thể rũ hết được, chỉ có thể dùng tay tỉ mẩn nhặt từng chút một.

Lưu Xung nhắc tấm rèm che cửa trại Bạch Lạc Nhân, nhìn thấy cậu đang cời trần ngồi bên trong, lòng đột nhiên căng thẳng. Ngỡ khí đầy thân mật ” Thủ trưởng, cậu bị thương à ?”

Bạch Lạc Nhân khẽ nhắc lông mày, nhìn thấy một gương mặt nhả nhận có vẻ ngại ngùng.

“Nhìn tôi giống như đang bị thương sao ?”

“Không phải vậy” Lưu Xung có chút ngượng ngùng “Nhìn thấy cậu cời đồ ra, tôi cứ nghĩ là cậu đang băng bó vết thương”

“Cậu hạ rèm xuống đi, hoặc là đi vào, hoặc là đi ra” Gió lạnh thổi vào bả vai trống quã là có chút chịu không nổi.

Lưu Xung chỉ đành tiến vào trong lều của Bạch Lạc Nhân. Dưới cánh tay còn kẹp thêm một cuộn chăn mỏng.

Bạch Lạc Nhân nhìn cuộn chăn trong tay Lưu Xung, mắt lộ ra vẻ ngạc nhiên.

“Cậu là sợ buổi đêm bị tập kích bất ngờ mới chạy đến lều tôi ngủ sao ?”

“Không, không phải...” Lưu Xung thực rất xấu hổ nói ” Tôi sợ cậu bị lạnh nên mang thêm một chiếc chăn qua đây”

Bạch Lạc Nhân nhếch môi cười, vươn cánh tay ôm lấy cổ Lưu Xung hỏi nhỏ “Hồi lộ cấp trên ?”

Lưu Xung cười ngây ngô ” Sao lại nói như vậy, chúng ta bây giờ cùng thuộc một phân đội, cậu lại là chủ lực, trận tác chiến ngày mai, tất cả đều trông cậy vào sự chỉ huy của cậu. Ai lạnh cóng cũng không được để cậu bị lạnh”

Bạch Lạc Nhân cười một tiếng ” Thôi đi, cậu đem về đi, mỗi người chỉ được phát một chiếc chăn, không được để ai bị lạnh”

” Không phải là cậu không chịu được lạnh bằng chúng tôi sao?” Lưu Xung cười cười.

Đôi lông mày anh tuấn của Bạch Lạc Nhân khẽ nhấc lên “Ai bảo tôi không chịu được lạnh ?”

“Cậu còn nhớ tết năm ngoái đi Đông Bắc thực hiện nhiệm vụ không? Chúng ta ở cùng kí túc, cậu thường quận tròn bên cạnh tôi, có một hôm còn đặt tay lên bụng tôi. Kết quả đến hôm sau tôi liền bị tiêu chảy.”

Bạch Lạc Nhân liền ho hai tiếng ” Đây là hành động theo thói quen, mùa hè ngủ tôi vẫn chui vào trong chăn”

Lưu Xung xoa xoa tay Bạch Lạc Nhân rầu rĩ nói ” Nhưng mà tay cậu quả thực rất lạnh”

“Đây là vì tôi máu lạnh nên nhiệt độ cơ thể có vẻ thấp hơn bình thường”

Lưu Xung gãi gãi đầu ” Là như thế à ...”

Bạch Lạc Nhân tiếp tục nhặt cỏ dại dính trên áo.

“Tôi giúp cậu nhặt” Lưu Xung nói.

Bạch Lạc Nhân thực ra không có đủ nhẫn nại làm loại việc tỉ mỉ này nên liền đưa áo cho Lưu Xung, bản thân cuốn lấy chăn nằm trên đất suy nghĩ kế hoạch tác chiến ngày mai.

“Tít tít tít tít....” Tiếng cảnh báo vang lên.

Bạch Lạc Nhân hành động như một con báo hoang dã, rất nhanh từ mặt đất nhảy lên, chớp lấy áo trên tay Lưu Xung, lập tức mặc lên người rồi nhanh chóng đi khỏi lều. Phát hiện ra hai chiếc máy bay địch lượn vòng trên bầu trời.

” Mẹ nó!” Lưu Xung hung hãn chửi ” Giờ này rồi còn đột kích, chúng nó không định thở nữa hay sao”

Bạch Lạc Nhân nhanh chóng đi về phía trung tâm, Lưu Xung cũng quay lại lều để lấy trang bị.

Không đầy hai phút, các phi công đều đã trang bị đầy đủ. Lúc này máy bay địch đã tiến đến gần lãnh địa, bắt đầu mạnh mẽ tấn công.

“Chia làm hai đường” Dòng suy nghĩ của Bạch Lạc Nhân rõ ràng rất khác thường”

Cậu dẫn hai chiếc máy bay nhanh chóng rời khỏi đoàn máy bay, dùng tầng mây để ẩn nấp yểm trợ, đánh về phía máy bay địch, đội yểm trợ gắt gao kẹp chặt, trong chớp mắt bắn ra hai quả hỏa tiễn

“Pằng, pằng”

Hai tiếng nổ lớn vang lên, trên bầu trời sáng rực hai quả cầu lửa, hai phát đều trúng đích”

Vì sự việc xảy ra đột ngột, chuẩn bị không đủ, dù cho Bạch Lạc Nhân hạ được máy bay địch nhưng cũng thiệt hại không ít. Tiêu hao thời gian dài. Mãi cho đến hơn bốn giờ sáng, trận giao tranh mới kết thúc.

Kết quả, nằm xuống chưa đầy một tiếng đồng hồ, chuông cảnh báo lại vang lên.

Mắt Bạch Lạc Nhân vừa mới nhắm lại lại mở ra, con người hỗn loạn phát ra tia sáng ương ngạnh, ông nội nó, biết mình tham ngủ nên cứ nhắm buổi tối mà đánh, trong một ngày mà không tiêu diệt hết chúng mày, lão tử không phải họ Bạch nữa.

Trong vòng ba ngày ngắn ngủi, nhiệm vụ tập huấn hoàn thành viên mãn.

Vì biểu hiện tốt, Bạch Lạc Nhân được lãnh đạo cấp trên cho nghỉ phép hai ngày. Lưu Xung lái phi cơ đưa Bạch Lạc Nhân về nhà, Bạch Lạc Nhân ngồi bên cạnh ghế lái, tầm mắt hướng thẳng phía trước, trong đáy mắt không che dấu nổi nỗi mệt mỏi.

” Thủ trưởng, ban đầu sao cậu lại nhập ngũ ?”

Mãi không nhận được câu trả lời, Lưu Xung liếc nhìn Bạch Lạc Nhân, phát hiện ra cậu ta đã ngủ từ lúc nào.

Người nghiêng trên cabin, đầu dè vào giá điều khiển, quai hàm hơi hướng lên, gương mặt lộ ra những đường nét sắc sảo. Lưu Xung còn nhớ hai năm trước khi mới đến phân đội, Bạch Lạc Nhân được điều đến đội của cậu làm chỉ huy, lần đầu gặp Bạch Lạc Nhân các tân binh đều bị khí chất hiên ngang oai hùng của cậu mê hoặc. Lưu Xung vẫn nhớ lần đầu Bạch Lạc Nhân nhìn thẳng vào mình, cảm giác tim đập điên cuồng.

Hiện giờ đã nhập ngũ hai năm, Lưu Xung mới lại gần được Bạch Lạc Nhân, cậu phát hiện Bạch Lạc Nhân có tố chất quân đội nổi trội, kỹ thuật bay tuyệt vời, nhưng trong cuộc sống từ đầu đến cuối đều là một quả trứng ngốc nghếch. Chấm điểm vệ sinh kí túc của cậu ấy luôn đứng thứ nhất từ dưới lên, đồ dùng cá nhân thường không nhớ để ở đâu, khóa cửa phòng luôn luôn bị cậu ta tự làm hỏng.

Chỉ khi nào đến căn cứ huấn luyện hoặc sân huấn luyện, cậu ta lại tinh tế tỉ mỉ hơn bất cứ kẻ nào.

Nhìn Bạch Lạc Nhân tâm không tạp niệm mà ngủ, Lưu Xung nghĩ mà sợ, cũng may là cậu lái máy bay đưa cậu ta về, nếu không Bạch Lạc Nhân trên đường bay mà ngủ như vậy thì bộ không quân sẽ gặp thiệt hại to lớn đến mức nào !

Lưu Xung đang suy nghĩ, Bạch Lạc Nhân đột nhiên mở miệng nói “Dù có ngủ tôi cũng an toàn lái máy bay về đến nhà”

Lưu Xung chợt thấy kinh người, cậu ta sao có thể biết mình đang nghĩ gì ?

Bạch Lạc Nhân trong khi say giấc khoe miệng cong lên một đường mỉa mai.

Lại hơn một năm không về nhà, mái tóc bạc của Bạch Hán Kỳ trong trí nhớ lại nhiều thêm một tầng.

“Sao bố không nhuộm tóc đi” Bạch Lạc Nhân phàn nàn ” Vẫn chưa tới 50 mà nhìn như một ông già vậy”

Thím Trâu bắt đầu dĩ cười cười, “Ta cũng nhắc bố con mấy lần, mà ông ấy nhất định không đi, còn bảo tóc trắng càng nhiều, con trai càng chăm về nhà”

Dù cho Bạch Hán Kỳ ra sức phủ nhận, trong lòng Bạch Lạc Nhân vẫn có chút chua xót.

Thím Trâu ngược lại ăn vận rất sáng sủa, từ lúc chuyển đến nhà lầu ở, vẫn thường xuống dưới cùng một nhóm trung niên khiêu vũ, so với Bạch Hán Kỳ lại sa sút đi nhiều, ông vẫn còn ba năm nữa mới nghỉ hưu, sức khỏe không còn như lúc trước. Mỗi ngày đi làm về đều dính lấy ghế sofa không nhúc nhích. Có lúc xem tivi đến ngủ quên.

Hơn nữa lần này Bạch Lạc Nhân trở về còn phát hiện ra Bạch Hán Kỳ còn thích lái nhái hơn trước đây, những chuyện bé như hạt vừng cũng nói với Bạch Lạc Nhân, trước đây đều không như vậy. Có lẽ ông ấy thật sự già rồi.

Buổi chiều nhân lúc Bạch Hán Kỳ đi làm, Bạch Lạc Nhân đi đến đồn công an gần vườn hoa, ” chị em tốt” của cậu Dương Mãnh đang làm việc tại đó.

Bạch Lạc Nhân dự đoán, Dương Mãnh từ đầu đã không qua cuộc kiểm tra của quân đội, học ở học viện quân sự cũng không thành. Nhưng Lão Dương không mất hy vọng, nếu cậu không làm được binh thì làm một cảnh sát cũng được nhỉ, vì vậy liên lạc quan hệ và quà cáp, cuối cùng cũng nhét được Dương Mãnh vào cục cảnh sát. Từ đó Dương Mãnh liên trải qua những ngày tháng mỗi ngày đều tăng ca, bị đồng nghiệp coi khinh, bị quần chúng khinh dễ.

Khi Bạch Lạc Nhân đang trên đường lái xe đến thì Dương Mãnh đang giải quyết một vụ tranh chấp gia đình.

Bà chủ khóc lóc “Đồng chí cảnh sát, ngài phải làm chủ cho tôi, hấn lên lút ra ngoài tìm vợ bé còn không chịu thừa nhận”

Ông chủ nhà tức giận phản bác “Ai tìm vợ bé? Mắt nào của cô nhìn thấy tôi tìm vợ bé hả ?”

Bà chủ đập bàn đứng dậy ” Còn cần tôi phải vạch trần ông trước mặt mọi người sao? Tin nhắn trong điện thoại ông tôi còn lưu lại đây”

Ông chủ nhà đứng dậy ” Bà dám can thiệp vào quyền riêng tư của tôi !”

“Đồ mặt dày không biết xấu hổ”

“Bà mới là mặt dày không biết xấu hổ !”

Cãi đến cuối cùng bà chủ nhà khóc ầm ĩ nhìn Dương Mạnh hồi ” Đồng chí cảnh sát, ngài nói xem phải làm sao?”

Dương Mạnh luống cuống nhìn hai người, chỉnh lại mũ cảnh sát rồi rõ ràng cất tiếng

“Cái này hai người đến sai chỗ rồi, hai người phải đến cục dân chính làm thủ tục ly hôn”

“!?”

Khi Bạch Lạc Nhân đến, Dương Mạnh đang bị một nam một nữ quây vào đánh

“Vợ à, là tên khốn đang tìm cách ly gián tình cảm chúng ta, phải đánh nó!”

“Chồng à, tôi nhìn thằng ranh này càng ngày càng không thuận mắt, lại có nét giống vợ bé của ông !”

Bạch Lạc Nhân chưa bao giờ nhìn thấy cảnh sát hèn nhát như vậy.

Cậu đi thẳng vào phòng nhấc cổ áo người đàn ông lên, lạnh lùng tổng ra ngoài cửa, người phụ nữ nhìn chồng mình chịu ầm ức như vậy liền ra dáng vẻ muốn liều mạng với Bạch Lạc Nhân. Cuối cùng nhìn thấy ánh mắt khí phách của Bạch Lạc Nhân, liền nuốt giận hung hăng chạy ra ngoài.

Đám dân chúng phiền nhiễu đi rồi, Dương Mạnh mới nhìn Bạch Lạc Nhân, khoe mắt rưng rưng.

Bạch Lạc Nhân vừa đau lòng lại không biết làm sao liền lấy tay hất mũ Dương Mạnh, xoa xoa đầu cậu.

“Được rồi, đã là cảnh sát rồi, đừng có mà như vậy”

Dương Mạnh cắn răng nói “Hảo hán cũng có lúc mềm yếu”

Sau đó liền ôm chặt lấy Bạch Lạc Nhân bàn tay sau lưng cậu ta nắm lại đấm vài nhát.

“Người anh em, cuối cùng cậu cũng đến rồi, cậu mà đến muộn hai năm nữa chắc chỉ nhìn thấy tro cốt của tôi thôi!”

Bạch Lạc Nhân nghe đến nổi da gà “Không đến nổi như vậy chứ?”

“Không đến nổi?” Dương Mạnh biểu tình hung dữ “Đến nổi, đến nổi đó”

Dứt lời liền ấn Bạch Lạc Nhân ngồi xuống, bạt mạng kể khổ.

Nhã Tĩnh xử lí xong đơn xin phép liền đưa cho Cố Hải, nhận được cái gật đầu của Cố Hải liền quay người đi ra ngoài, đột nhiên bị Cố Hải gọi đứng lại

”Cô muốn đi đến đồn công an à?

Nhã Tĩnh gật đầu ” Đúng vậy, giấy này phải đến đồn công an đóng dấu”

“Tôi đi cùng với cô” Cố Hải nói

Nhã Tĩnh lộ ra vẻ kinh ngạc, hôm nay tổng giám đốc sao vậy, bỗng nhiên lại biết thương hoa tiếc ngọc, tự thân lái xe đưa mình đi?

” Trước đây mấy ngày tôi ủy thác cho phó cục một việc, bây giờ tiện đến hỏi luôn”

Được rồi, biết là Cố tổng không có lòng tốt như vậy mà, Nhã Tĩnh âm thầm nghĩ.

3. Chương 3 - Gặp Lại Sau Tám Năm

Bạch Lạc Nhân và Dương Mạnh đang nói chuyện hết sức vui vẻ thì một cảnh sát đi tới, gõ lên đầu Dương Mạnh một cái rồi đi đến trước mặt hai người, ném xuống một chồng tài liệu, " Đây là báo cáo của tuần mới, phải chuyển ngay tới phân cục"

Dương Mạnh hậm hực nhận lấy tập tài liệu, thở dài " nói chuyện một chút cũng không yên thân!"

"Để tôi đưa cậu qua, xe tôi đỗ bên ngoài"

"Được" Dương Mạnh vui vẻ cười he he, " Hôm nay tôi sẽ thử cảm giác ngồi xe quân đội."

Trên đường đi, Dương Mạnh hỏi: "Nhân tử, loại máy bay nào cậu cũng lái được hả?"

Bạch Lạc Nhân yên lặng một lát, nhàn nhạt nói " Cũng gần như thế"

"Thế sao cậu không lái trực thăng qua đây?"

"Chỉ khi có nhiệm vụ khẩn cấp phải di chuyển mới được lái, bình thường thì không cần thiết, cũng không phải có thể tùy tiện tìm một chỗ là hạ cánh được, còn không tiện bằng lái xe!"

Dương Mạnh tỏ ra cực kì hâm mộ " Nhân Tử, cậu quá ngầu rồi"

Bạch Lạc Nhân cười hừ một tiếng, " Ví dụ như bây giờ cậu có điều kiện phù hợp, có thể nhập ngũ làm phi công, cậu có đồng ý đi không ?"

Dương Mạnh lắc lắc đầu " Không muốn"

"Không phải thế này là được rồi sao! Tôi còn ngưỡng mộ môi trường làm việc nhàn hạ của cậu. Mỗi ngày nếu không phải trực ban tuần tra, viết tài liệu, thỉnh thoảng mới có một nhiệm vụ khẩn cấp, tùy tiện cử vài người ra là có thể giải quyết rồi"

"Nào có nhẹ nhàng như cậu nói?" Dương Mạnh hừ vài tiếng, ngay sau đó mặt liền biến sắc " Có điều so với loại công việc của cậu, thì tôi đây đúng là nhàn hạ"

Bạch Lạc Nhân yên lặng không nói gì.

Dương Mạnh lại hỏi: "Nhân Tử, ở đơn vị có khổ lắm không"

"Chẳng đến mức đổ máu như cậu nói, cũng tạm, khi mới bắt đầu có chút gian nan, hiện tại không còn cảm giác gì nữa."

"Đến bây giờ tôi vẫn nghĩ không thông, sao hồi đó cậu lại đột nhiên nhập ngũ. Có điều được chọn làm phi công cũng không hề dễ, Người bình thường muốn làm cũng không làm được. Đặc biệt là người có quan hệ trong quân đội như cậu, biểu hiện tốt càng dễ được cân nhắc, tiền đồ trong tương lai vô cùng rộng mở a ! Người anh em, cố gắng phấn đấu đi, nửa đời sau của tôi chỉ biết trông cậy vào cậu !"

Hai người nói chuyện, nói chuyện liền đến cổng phân cục, Bạch Lạc Nhân dừng xe xong liền cùng Dương Mạnh tiến vào tòa văn phòng lớn của cục cảnh sát.

"Đi về phía này" Dương Mạnh hướng về phía Bạch Lạc Nhân nói.

Bạch Lạc Nhân đang định quay lại thì chợt bị một bóng dáng cách đó không xa khiến bước chân không nhấc lên nổi, ngây ngốc đứng một chỗ.

"Phó cục không có đây sao?" Nhã Tĩnh nhìn Cố Hải " Anh không gọi điện trước cho ông à?"

Cố Hải vừa đi vừa nói " Có việc gấp phải đi ra ngoài rồi, một tiếng sau quay lại"

"Thế anh có đợi không ?" Nhã Tĩnh vội vàng đi theo sau Cố Hải.

"Để ngày mai rồi nói."

Tốc độ đi của Cố Hải rất nhanh, Nhã Tĩnh muốn đi cạnh cậu, về cơ bản đều phải chạy bước nhỏ. kết quả Cố Hải đột nhiên dừng lại, Nhã Tĩnh trọng tâm không vững, liền đâm vào sau người Cố Hải.

Cố Hải đưa cánh tay giữ lấy hai vai Nhã Tĩnh, đề phòng cô bị ngã xuống.

“Sao đột nhiên đứng lại thế ?” Nhã Tĩnh đứng vững rồi mới hỏi.

Đôi mắt Cố Hải nhìn thẳng về phía Bạch Lạc Nhân đứng đó không xa, khoảnh khắc đối mặt ấy, không gian xung quanh đều như đã ngừng đọng lại, khoảng cách không đến hai mét, nhưng chẳng ai tiến lên thêm một bước, thậm chí chẳng thể thốt lên một lời chào.

Dương Mãnh chọc chọc Bạch Lạc Nhân, ” Kia không phải là Cố Hải sao?”

Bạch Lạc Nhân như người vừa tỉnh sau giấc mộng, khi ánh mắt nhìn thấy Cố Hải, đột nhiên có cảm giác phảng phất xa cách cả thế kỉ, quả thực đã tám năm rồi sao? Đường như ngày hôm qua vẫn trong giấc mơ cùng người đó vui đùa ồn ã, hôm nay lại nhìn về phía cậu ấy, thoáng chốc đã trở thành một gương mặt xa lạ. Những đường nét trưởng thành trên gương mặt Cố Hải lại càng mê hoặc, cậu ta mặc bộ âu phục, mơ hồ xuất hiện đầy chững chạc, ánh mắt vẫn sắc bén như cũ, chỉ có điều những thâm ý chứa đựng trong đó Bạch Lạc Nhân đã không còn nhìn rõ nữa rồi”

Bạch Lạc Nhân trong mắt Cố Hải, cũng đã cởi bỏ vẻ bề ngoài ngây ngô, nụ cười đơn thuần như ánh mặt trời trong kí ức đã chẳng thể xuất hiện trên gương mặt đó nữa. Có những thứ bạn tưởng nó vẫn luôn ở đó, thực ra đã mất đi rất lâu rất lâu rồi.

Bạch Lạc Nhân chủ động tiến về phía Cố Hải, dang cánh tay nhiệt tình ôm lấy cậu.

Khoảnh khắc buông ra, nghe thấy một câu chế nhạo của Cố Hải

” Ở nước ngoài mấy năm quả nhiên có khác, lịch sự hơn ngày trước nhiều.”

Trái tim Bạch Lạc Nhân như vừa bị một vật nào đó đâm một nhát, khóe miệng vẫn cong lên như cũ.

” Cậu dường như đã cao thêm rồi.”

Nghe thấy câu nói này, Cố Hải cười lạnh một tiếng ” Đốt xương gãy cao thêm rồi.”

Nghĩ đến tai nạn ô tô tám năm trước, Bạch Lạc Nhân đến hôm nay trong lòng còn sợ hãi.

Cố Hải ra dấu trên trán Bạch Lạc Nhân một cái ” Cậu dường như cũng cao thêm không ít.”

” Có vẻ như hợp với khí hậu nước ngoài.”

Dương Mãnh đứng bên cạnh nghe đến mức hồ đồ, hai người này nói hươu nói vượn gì vậy ?

Nhã Tĩnh nhìn Bạch Lạc Nhân rất lâu, càng nhìn càng thấy quen, càng nhìn càng thấy quen, đột nhiên nhớ ra, hưng phấn kéo tay Cố Hải ” Ya, cậu ấy không phải là người trên máy tính của cậu ...”

” Là anh trai tôi!” Cố Hải ngắt quãng câu nói của Nhã Tĩnh.

Tám năm trước, nếu có thể dọa nạt Cố Hải gọi một tiếng anh, Bạch Lạc Nhân phải dắc ý ba ngày, hiện giờ Cố Hải chủ động gọi ra chữ anh, trong lòng Bạch Lạc Nhân lộ ra vài phần mất mát.

Dương Mãnh nhìn Nhã Tĩnh một lúc không nhận được liền mở miệng “Người này là ai vậy?”

“Đúng rồi, quên mất không giới thiệu với các cậu” Cố Hải gượng gạo kéo Nhã Tĩnh lại, ngoài cười trong không cười nhìn Bạch Lạc Nhân, ” Vị hôn phu của tôi, em dâu tương lai của cậu.”

Trong lòng Bạch Lạc Nhân hỗn loạn một chút, có điều, tám năm trong quân đội không phải là uống phí, khả năng chịu đựng của cậu hiện tại sánh ngang với võ phi cơ chiến.

” Tốt quá, ngày kết hôn đừng quên gửi thiệp mời cho tôi, ngày trọng đại như vậy sao có thể thiếu anh trai cậu là tôi đây ?”

Cố Hải cười nhạt, “Quên ai chứ sao quên cậu được, dù sao cũng phải biết ơn cội nguồn, hai chúng tôi chính là do cậu tác hợp thành! Khi ấy nếu không phải là cậu gửi thấy mùi nước hoa trên người tôi, tôi quả thật vẫn không biết có người vừa gặp đã trúng sét ái tình với mình.”

Bạch Lạc Nhân nhàn nhạt trả lời “Vậy khi chụp hình cưới cẩn thận một chút, đừng để em dâu tôi ngã xuống nước.”

“Yên tâm đi, dù cho có rơi xuống nước, tôi cũng vớt được cô ấy lên.”

Hai người trừng mắt nhìn nhau, ai cũng có thể nhìn ra, những tình cảm thực sự trong lòng đối phương tuyệt nhiên không phải là thứ tình bạn hữu hảo mà họ đang tỏ ra ngoài mặt.

Dương Mãnh không biết làm sao nhìn không thuận mắt, liền kì quái nói một câu ” Vậy hai người hiện tại là đi đến cục dân sự lĩnh giấy chứng nhận phải không, có hai vợ chồng vừa vào đó ly hôn rồi, hai cậu cũng có thể qua đó cho tăng thêm không khí vui vẻ.”

Cố Hải tỉnh rụi lườm Dương Mãnh ” Đây là trận chiến trên không rồi, cậu có gia nhập cũng vô dụng.”

Dương Mãnh mới đầu nghe không hiểu, sau đó ngẩng đầu nhìn Cố Hải, lại nhìn thấy ánh mắt cậu ta nhìn mình, trong thoáng chốc liền hiểu ra vấn đề, mẹ nó, trên cao..... trên cao.....

“Cậu thì sao? Hiện tại vẫn độc thân ?” Cố Hải lại hỏi

Bạch Lạc Nhân thẳng thắn thừa nhận “Đúng thế”

“Không ai thêm sao ?”

Bạch Lạc Nhân còn chưa nói gì, Dương Mãnh đã mở miệng, ” Nhân tử của chúng tôi làm sao lại không ai thêm? Cậu ấy hiện tại đang là thủ.....a.....”

Bạch Lạc Nhân dùng lực nhéo mạnh cánh tay Dương Mãnh, khiến cho chữ cuối của Dương Mãnh bị nuốt mất.

” Mãnh Tử, sao cậu vẫn lại đây hả?”

Một đồng nghiệp trước đây của Dương Mãnh được điều đến phân cục này làm việc vừa thấy Dương Mãnh liền vui mừng gọi một tiếng, không lí do kéo Dương Mãnh đi, hi hi ha ha náo một bên.

“Cho hỏi ngài hiện tại là thủ gì à ?” Cố Hải truy hỏi.

Bạch Lạc Nhân ngừng lại một lát rồi nói ” thủ tịch (quản lí chấp hành cấp cao)”

“Oa.....” Nhã Tĩnh ở một bên cảm thán, ” Trẻ như vậy mà làm quản lí cấp cao ở một công ty nước ngoài ?”

Bạch Lạc Nhân mặt dày cười một tiếng lại hướng Cố Hải hỏi ” Cậu thì sao, hiện tại như thế nào?”

“Tiện nhân bất tài, chỉ là tổng giám đốc của một công ty nhỏ”

Bạch Lạc Nhân từ trước tới nay chưa từng nhìn thấy vẻ khiêm tốn như vậy trên mặt Cố Hải, tuy có chút giả tạo, có điều từ một người tính ngay thẳng như vậy lại có thể nói lời giả tạo, cũng đã khiến Bạch Lạc Nhân hết sức ngạc nhiên rồi.

Dương Mãnh ở xa gọi một tiếng ” Nhân tử, có đi hay không đây? Tan làm rồi, tôi còn phải quay lại thu dọn đồ”

Bạch Lạc Nhân một lần nữa nhìn về phía Cố Hải, “Đi đây”

Cố Hải gật gật đầu.

Gặp nhau trong thoáng chốc, bốn mắt chạm nhau, trong lòng sóng cuộn biển gầm, trên mặt lại không chút gợn sóng.

Bạch Lạc Nhân và Dương Mãnh ra khỏi cửa, liền túm lấy cậu ấy kéo ra giữa đường gọi xe.

“Chúng ta không phải lái xe đến sao?” Dương Mãnh ngây ngốc hỏi ” Cái xe kia cậu không cần nữa hả?”

Bạch Lạc Nhân bình tĩnh nói: “Để sau đến lấy lại”

Dương Mãnh lại càng hồ đồ ” Tại sao ?”

“Xe quân đội.”

Dương Mạnh quay đầu đúng lúc Cố Hải đi ra, dường như đã hiểu, liền đi theo Bạch Lạc Nhân gọi xe, sau khi lên xe Bạch Lạc Nhân từ đầu đến cuối ánh mắt đều hướng ra ngoài cửa sổ, Dương Mạnh không thể nhìn rõ biểu tình trên gương mặt cậu.

“Nhân Tử.”

“Ừm ?”

“Sao cậu lại không cho Cố Hải biết chuyện cậu nhập ngũ?”

Bạch Lạc Nhân lúc này mới hướng ánh mắt quay lại, những đường nét trên gương mặt sắc sảo lộ ra vài phần kìm nén, dù cho cậu có nỗ lực thế nào để che giấu, Dương Mạnh vẫn cảm giác được tâm tình của cậu trước sau khác nhau một trời một vực.

“Cậu là sợ cậu ấy đến tìm sao ?”

“Không phải, cậu đừng hỏi nữa, sau này có cơ hội tôi sẽ nói cho cậu.”

Cố Hải sau khi lên xe, chậm chậm khởi động máy, ngón tay nhịp nhịp trên vô lăng, mắt nhắm lại nhìn vào một khoảng không nào đó trong xe cuối cùng không nói được một lời.

“Cố tổng, vừa rồi anh nói cái gì mà vị hôn phu, rốt cuộc là có chuyện gì? Tôi đều nghe đến hồ đồ rồi.”

Mặt Cố Hải đột nhiên tối sầm, không báo trước mà nắm tay đâm mạnh vào vô lăng, cả xe đều rung lên.

Nhã Tĩnh hồi học đại học đã tình cờ gặp Cố Hải, tính đến tận bây giờ đã có hơn 5 năm ở bên cạnh cậu ta, từ trước đến nay đều chưa bao giờ nhìn thấy biểu tình dữ dội như vậy trên gương mặt cậu.

“Anh.....anh đừng có hiểu lầm.....” Nhã Tĩnh có chút lúng túng ” Tôi biết là anh nói đùa, tôi cũng không để trong lòng, tôi chỉ là tùy tiện hỏi một câu.”

Cậu nói chưa dứt Cố Hải đã khởi động xe, sau khi ngoảnh đầu lại lập tức tăng tốc lao về phía đại lộ.

Nhịp tim Nhã Tĩnh tăng theo tốc độ xe chạy càng ngày càng nhanh, Cố Hải không ngừng vượt xe, phanh gấp.....

Nhã Tĩnh một mực khuyên bảo “Cố Hải đừng lái xe như vậy, rất nguy hiểm....”

Đang nói thì đỉnh xe chậm rãi mở ra, một luồng gió lạnh tràn vào, đến nỗi Nhã Tĩnh cảm thấy khó thở.

“Aaaaaaaa..... Anh như thế này là thế nào? Bây giờ đang là mùa đông!! Cố tổng..... Cố Hải !!!.....”

Cố Hải đáp một câu, “Chỉ thế này mới có thể làm cho cô ngậm miệng.”

4. Chương 4 - Duyên Phận Ngăn Không Được

Buổi tối, Bạch Lạc Nhân vừa mới ngủ liền nhận được điện thoại của chỉ đạo viên.

“Tiểu Bạch à, ngày mai doanh đội chúng ta tổ chức tiệc chúc mừng, cậu nhất định phải đến a!”

Bạch Lạc Nhân yên lặng một lúc lâu mới lên tiếng ” Ở trong doanh trại hay ở bên ngoài ?”

Là một yến tiệc ở tầng 5 của trung tâm hội trường quốc tế, bữa tiệc đã đặt xong rồi, cậu đừng có tìm lí do thoái thác. Người trẻ đều ước gì được ra ngoài đi lại, cậu thì ngược lại, cứ hoạt động không liên quan đến huấn luyện là nhất định không tham gia, tôi là nên khen cậu hay nên trách cậu đây?”

“Được rồi, tôi đi là được chứ gì?” Ngữ khí của Bạch Lạc Nhân lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Người chỉ đạo ha ha cười to, ” Phó đội trưởng như cậu có nhiều lắm và con cả binh sĩ nữa giao lưu với nhau một chút, uy tín là phải tạo dựng lên, nhưng không được quá đà, nhiều tân binh nhìn thấy cậu là không dám ngẩng đầu lên.”

Bạch Lạc Nhân nhếch lông mày : “Có phải khoa trương thế không?”

“Cậu đi soi gương mà xem!”

Bạch Lạc Nhân đúng thật là đi đến trước gương soi.

Nhân viên chỉ đạo lại dặn dò, ” Nhớ phải mặc quân phục, trong bữa tiệc có các lãnh đạo tham dự, còn phải chụp ảnh lưu niệm.”

“Được rồi, tôi biết rồi.”

Vừa cúp điện thoại, Bạch Lạc Nhân liền cẩn thận tỉ mỉ xem xét khuôn mặt mình trong gương, trong lòng thầm nghĩ : Gương mặt của mình dọa người đến thế sao? Để làm cho hình tượng bản thân thêm ấm áp, Bạch Lạc Nhân dự định tẩm xong sẽ cạo râu.

Vừa bôi kem cạo râu lên mặt, liền nghe thấy tiếng chuông cửa.

“Ai vậy?”

“Thủ trưởng, là tôi” Lưu Xung lên tiếng.

Bạch Lạc Nhân mở cửa, liền thấy Lưu Xung mặc chiếc áo bông dày đứng bên ngoài, trên vai đã phủ một lớp sương.

“Có việc gì không” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Lưu Xung nhét quần áo vào tay Bạch Lạc Nhân, cái gì cũng không nói, cứ thế ngược gió mà đi.

Bạch Lạc Nhân cúi đầu nhìn xuống, chính là bộ quân phục để ở tiệm giặt là, ngày mai phải mặc, vẫn chưa kịp đi lấy, liền được Lưu Xung đi lấy hộ. Đồ mất công phiền phức, lòng Bạch Lạc Nhân tràn ngập ấm áp.

Cuộc họp thường năm long trọng của công ty Cổ Hải cũng tổ chức vào hôm nay, cũng ở hội trường trung tâm tầng 5, chỉ cách bữa tiệc chúc mừng của doanh đội Bạch Lạc Nhân một bức tường.

Mỗi năm vào giai đoạn này, đều là những cô gái lớn tuổi của công ty hạnh phúc nhất, bọn họ không những được tặng rất nhiều loại phần thưởng, lại còn được tiếp xúc với tổng giám đốc của họ ở khoảng cách gần, dù cho chỉ là trao đổi một ánh mắt cũng đủ làm bọn họ hưng phấn cả mấy ngày. Vì vậy trước đó một thời gian, các nhân viên nữ đã bận bịu chuẩn bị tiết mục, lựa chọn quần áo, để ra sức thể hiện phong thái ở bữa tiệc, có thể dành được một chút quan tâm của tổng giám đốc.

Bởi vì ở bữa tiệc này mỹ nữ nhiều như mây, lại còn trang điểm xinh đẹp lộng lẫy, tiếp tân đều không dám bước vào, thống nhất đều đổi thành phục vụ nam.

Đám con gái chưa chồng lớn tuổi lâu ngày không được tiếp xúc với nam giới, vừa mới nhìn thấy nhân viên phục vụ liền nhìn họ không chớp mắt.

Cổ Hải ra dấu muốn tổng kết một chút, những việc còn lại đều giao cho Nhã Tĩnh làm chủ, còn cậu sẽ phụ trách dự thính và ghi chép lại. Đôi lúc cao hứng lên, liền vỗ vỗ tay cổ vũ, thời gian lớn đều là một gương mặt lạnh lùng.

Sau khi giai đoạn trao giải thưởng và phát biểu tổng kết xong xuôi, cuối cùng cũng đến thời gian ăn tiệc, tiệc tự phục vụ làm cho không khí nhẹ nhàng đi nhiều, rất nhiều mỹ nữ nhân cơ hội này lại gần Cổ Hải.

Tiệc ăn được một nửa, bỗng nhiên có một cô gái chạy vào đại sảnh, đặc biệt hưng phấn nói về phía các chị em đang có mặt: “Vừa rồi tôi đi vệ sinh một chút, liền nhìn thấy hội trường bên cạnh ngồi toàn binh sĩ, hơn nữa là bộ đội phòng không không quân, đẹp trai chết mất!!”

“Cô điếm này có triển vọng đấy!” một cô gái khác nhìn không được trêu chọc, “Cô là bao lâu rồi không được gặp đồng nam giới như vậy? Đến mức kích động như này ?”

“Tôi không lừa các cô, thật sự rất đẹp trai, nếu không tin các cô đi đến cửa mà xem, đảm bảo quay về sẽ biểu hiện y như tôi.”

Cô gái này một mực không tin, vành mặt hất hàm đi ra bên ngoài, chưa đến một phút sau quay lại.

“Trời ạ !!! Tôi nhìn thấy một quan quân cực kì đẹp trai, đứng ở trước cửa, lại còn liếc nhìn tôi một cái, Aaaaa..... bây giờ tim tôi đang đập loạn lên rồi, không được, tôi lại phải đi xem lần nữa.”

Lời vừa nói ra, mười mấy cô gái khác liền cùng cô này xông ra cửa.

Bạch Lạc Nhân ngồi ở hàng cuối cùng, vừa cảm thấy sau lưng một luồng gió lạnh, quay đầu lại nhìn thấy cửa chưa đóng chặt, nào ngờ vừa đứng trước cửa liền bị một ánh mắt bức người của một cô gái nhìn mình, nhìn đến lạnh cả sống lưng, vội vàng đóng cửa lại.

Vì thế mà mười mấy cô gái kia liền cụt hứng mà quay về, còn cho cô gái “lừa gạt” ban nãy một trận.

Lãnh đạo ở bữa tiệc bên này hầu như đã về hết, thợ chụp ảnh quay phim cũng đã đi rồi, còn lại chỉ là một đám các ông ăn chay lâu ngày quay ra chọc ghẹo mấy cô gái phục vụ. Trong phòng rất náo nhiệt, có một tân binh vừa đi sang bên cạnh tiến vào, hướng về đám đông huýt sáo ba tiếng, đợi đến khi hội trường yên tĩnh lại, liền dùng gương mặt thần bí nhìn đám đông.

“Khụ, khụ.... Có biết tôi vừa nhìn thấy gì không?”

Tất cả đều hướng ánh mắt chờ đợi nhìn cậu ta.

Người này đập mạnh một phát lên bàn, cười ha hả ba tiếng, “Phòng hội trường bên cạnh có một công ty tổ chức liên hoan năm, mẹ nó, tất cả đều là mỹ nữ, nhìn đến nổi mắt tôi cũng hoa rồi! Đúng là lãng phí của giờ, một người chiếm lĩnh biết bao mỹ nữ như vậy, có để cho đám người chúng ta sống nữa không?”

Câu nói này vừa ngắt, cả căn phòng như sôi trào.

“Mau mau đi nhìn xem, qua thôn này là không còn phòng trọ nữa đâu!”

“Nhất định phải bắt được hai người đi vào đây, như thế anh em mới đã!”

“Hai người thì làm sao đủ? Tốt nhất là hai mươi người!”

Ồn ào gần 5 phút, người chỉ đạo cuối cùng cũng lên tiếng.

“Đều ngồi xuống cho tôi, ăn cơm cho tử tế”

Mỗi gương mặt đều bị đá kích bầy tám phần, tiếng thở dài thì nhau cất lên.

Người chỉ đạo cất giọng: ” Cử một người sang bên đó mời, xem bọn họ có hứng thú cùng chúng ta làm một bữa tiệc giao lưu không.”

Câu nói vừa dứt, cả hội trường vừa tẻ ngắt lại rộn lên.

“Ha ha ha.....Quả đúng là chỉ đạo của chúng ta, suy nghĩ luôn chu đáo hơn chúng ta!!”

Người chỉ đạo liền cười nhẹ, đều là đàn ông cả, ai không biết lòng ai à!

Cả đám thương lượng một chút, thống nhất quyết định để Bạch Lạc Nhân thay mặt, xứng danh không quân đẹp trai đệ nhất, dự đoán đi ra ngoài đứng một chút là cả đám mỹ nữ kia sẽ tự tiến vào.

Đang vui vẻ như vậy, Bạch Lạc Nhân cũng không nỡ để mọi người mất hứng, liền bất chấp mà đi ra ngoài.

Hai cửa của phòng bên cạnh đều mở, Bạch Lạc Nhân đang định nhấc chân đi vào, đột nhiên thoáng thấy Nhã Tĩnh, cô ta đang cầm micro, đứng trên bục không biết đang nói gì đó. Bạch Lạc Nhân nhìn về phía trung tâm phòng, liền nhìn thấy Cố Hải, đang bị cả đám mỹ nữ vây quanh, làm người khác nhìn không được nghĩ đến cảnh tượng quan lại hám sắc.

Bạch Lạc Nhân cúi đầu liền nhìn thấy quân hàm của mình, liền căng thẳng, vội vàng lẩn tránh ánh mắt của các mỹ nữ.

Ở bên này, toàn bộ anh em đều đang trông ngóng tin tức.

Bạch Lạc Nhân lên tiếng kèm theo vẻ mặt áy náy ” Bọn họ không đồng ý.”

Nghe được tin dữ này, cả đám ôm đầu khóc rống.

Phòng bên này, cô gái vừa bị cả đám dè bịu lại lên tiếng, " Vừa rồi hình như tôi lại nhìn thấy vị quan quân đẹp trai khi này."

"Cô thôi đi được không, đừng có lừa gạt chúng tôi nữa, có bản lĩnh thì kéo ra đây cho tôi xem xem!"

Cô gái liền bị chế nhạo đến phát điên, liền đi một mạch đến trước mặt Cố Hải.

"Cố tổng, có thể cho phép tôi đi sang phòng bên kia mời, hai bên làm một bữa tiệc giao lưu ?"

Lần này Cố Hải biểu hiện rất rộng lượng " Tôi không ý kiến."

Bạch Lạc Nhân vừa ngồi xuống, mông còn chưa ấm, liền nghe thấy tiếng hô ồn ào của đám đông, vừa ngẩng đầu lên, cô gái vừa nãy gặp ở cửa đã tiến vào.

"Mĩ nữ, cô vào nhầm rồi phải không?" Có người đã vội vàng bắt chuyện.

Vị mĩ nữ rất có khí chất tiến đến trước mặt Bạch Lạc Nhân.

"Thủ trưởng, tôi có thể mời ngài và các binh lính cùng chúng tôi tham gia bữa tiệc giao lưu chứ?"

Bạch Lạc Nhân, "....."

Kết quả không biết thế nào, cả đám ăn chay lâu ngày liền tung hô chạy hết sang bên kia, cùng gặp gỡ các chị em kiêng đồ mặn lâu ngày, liền có một buổi gặp gỡ vô cùng xúc động, cơ hồ chẳng cần điều chỉnh không khí, tất cả đã hòa làm một khối. Các cô gái đã chuẩn bị xong tiết mục lát nữa sẽ thi nhau lên biểu diễn, biểu diễn xong còn hướng về phía các binh sĩ khiêu khích.

Binh sĩ bên này tuy nhiều nhưng lại không am hiểu mấy trò tiêu khiển, không biết ai lớn tiếng nói một câu " Hãy để phó đội trưởng của chúng ta lên biểu diễn, phó đội trưởng hát cực hay!"

Câu nói vừa dứt, tất cả mọi người trong phòng đều tìm kiếm vị thủ trưởng kia, kết quả là không tìm thấy.

Bạch Lạc Nhân đã ngồi trên bồn cầu gần một tiếng, ngồi đến phát ngột ngạt, liền quyết định trực tiếp chuẩn, sau này sẽ giải thích với người hướng dẫn sau.

Vừa từ phòng vệ sinh ra, đến bồn rửa tay rửa tay.

Bên cạnh cũng có một người đang rửa tay, Bạch Lạc Nhân không hề chú ý, kết quả vừa ngẩng đầu nhìn vào gương, cả người đều cứng lại.

5. Chương 5 - Hai Kẻ Ngốc Kịch Liệt Giao Đấu

Cố Hải cứ như vậy mà nhìn Bạch Lạc Nhân, nhìn bộ quân phục của cậu, soái khí hào hùng đứng ngay bên cạnh mình. Trong lòng Cố Hải chợt đau nhói, cục u ác tính đã kìm nén trong tám năm lại bắt đầu tái phát tràn ra từ đáy lòng, nuốt chửng toàn bộ dây thần kinh và lục phủ ngũ tạng cậu.

Gương mặt của Bạch Lạc Nhân bị ánh nhìn của Cố Hải thiêu đốt đến đau đớn tê dại, cậu rất muốn nghĩ cho bản thân một lời dối trá lấp liếm, vẽ ra một lí do, nói với Cố Hải bộ quân phục này là cho cậu ta mượn về. Nhưng sau đó một vị không quân tiến vào, một câu nói "Thủ trưởng, sao ngài lại trốn ở trong này ?" hoàn toàn khiến Bạch Lạc Nhân rơi xuống vực thẳm vạn kiếp bất phục.

Bạch Lạc Nhân hướng ánh nhìn về phía gương mặt đang kích động kia, nhàn nhạt nói : " Các cậu chơi vui về đi, lát nữa tôi qua."

"Vậy ngài nhanh lên, tất cả đều đợi ngài đấy." Vị không quân trẻ trước khi đi còn ngoảnh lại nói một câu thúc dục.

Bạch Lạc Nhân trấn tĩnh lại tâm trạng, thoáng chốc quay lại vẻ lạnh nhạt, làm ra dáng vẻ không có việc gì xảy ra nhìn Cố Hải, " Thật khéo, cậu cũng ở đây à ?"

Cố Hải mở miệng cũng không nề tình, “Tại sao nhập ngũ lại không nói cho tôi biết? Tại sao lại cùng với người khác lừa gạt tình cảm của tôi? Lúc đầu nói với tôi cậu chết rồi, để tôi trải qua hai năm sống không bằng chết. Sau đó lại nói với tôi cậu đã ra nước ngoài, khiến tôi điên cuồng tìm cậu khắp cả thế giới, cứ tro mắt nhìn hy vọng cứ thế ngày một tan vỡ... có phải cậu cảm thấy dần vật người khác như vậy khiến cậu rất thú vị không?”

Bạch Lạc Nhân dùng ánh mắt ương ngạnh che đậy nội tâm đau đớn, “Tôi từ trước đến nay chưa từng cùng một ai lừa gạt cậu, bọn họ thích nói gì thì nói, đó là tự do của họ, tôi trước giờ chưa từng sau lưng họ thao túng điều gì, tôi chỉ một mực sống những ngày tháng của bản thân mình.”

“Sống những ngày tháng của bản thân cậu?” Cố Hải cười lạnh, “Vậy cậu sống thật yên ổn, tôi bãi phục sức chịu đựng mạnh mẽ của cậu, bãi phục năng lực bày mưu nghĩ kế của cậu.”

“Đúng, nội tâm của tôi đặc biệt mạnh mẽ.” Ánh mắt Bạch Lạc Nhân trở nên lãnh đạm, “Vì vậy cậu đừng có dùng những lời mắc ói vu khống cho tôi, tôi nghe thấy cũng chỉ cười cho qua, bức bối cũng là chỉ có cậu tự nhận lấy.”

“Cái gì?” Cố Hải hung hăng, “Vậy nói cho cậu biết, tại sao cậu lại nhập ngũ, tại sao thà rằng nhận phần tội đó cũng không chọn đi ra nước ngoài?”

“Đấy là tự do của tôi, tôi không thích ra nước ngoài, có can hệ gì đến cậu không?”

“Bạch thủ trưởng, cậu dám nói không phải là do tôi nhập ngũ rồi không?”

Cố Hải hỏi một câu lạnh buốt, hung hăng đâm thẳng một nhát vào trái tim Bạch Lạc Nhân.

“Tôi sao lại phải vì cậu mà nhập ngũ? Cậu có lí do gì giải thích cho cái nghi ngờ nực cười đấy không?”

“Vẫn còn cần tôi chỉ rõ ra sao? Ban đầu là bố tôi ép tôi nhập ngũ, tôi không can tâm tình nguyện. Chỉ có một cách xóa bỏ ý niệm trong đầu ông ta, thế là cậu nhập ngũ. Cậu đã nhập ngũ rồi, để hoàn toàn cách ly hai chúng ta, chắc chắn sẽ không để cho tôi vào quân đội. Tôi nói không sai chứ?”

Bạch Lạc Nhân lấy ra một điều thuốc, thanh âm thâm trầm, “Cậu thật sự nghĩ quá nhiều rồi.”

Cố Hải cướp lấy điều thuốc của Bạch Lạc Nhân đưa đến miệng hút, “Là tôi nghĩ quá nhiều hay tại cậu giả bộ quá giỏi?”

“Tôi cần thiết phải giả vờ sao? Cậu thử ra ngoài đường tùy ý tóm một người mà hỏi xem, có ai được chọn làm phi công mà lại không đi không? Chỉ vì cậu là con trai thiếu tướng, tôi nhập ngũ là vì cậu sao? Còn nữa, bố cậu thực lực lớn như vậy, dù cho chúng ta đều nhập ngũ, ông ấy có muốn cách ly chúng ta cũng dễ như trở bàn tay! Cậu nói ra không phải quá gượng ép rồi sao?”

“Người gượng ép là cậu!” Ánh mắt của Cố Hải nhìn xa xăm “Cậu đừng quên, cậu cũng là con trai trên danh nghĩa của Cố Uy Đình, cậu nhập ngũ rồi, cũng củng cố vững chắc sự nghiệp của ông ta, trọng trách trên người ông ta nhẹ rồi, tự nhiên sẽ thả lỏng giới hạn với tôi. Bạch Lạc Nhân, ngay từ đầu nếu không phải cậu nghĩ như vậy thì hai chữ Cố Hải cũng viết ngược luôn rồi!”

“Cậu thích viết ngược viết xuôi chẳng ai quản cậu, đừng có dương dương tự đắc.”

“Tôi có thể nào cũng không bằng được kĩ năng của ngài!” Cố Hải tiến về phía Bạch Lạc Nhân hai bước “Cậu đã đường đường chính chính nhập ngũ, hà cớ gì phải trốn trốn tránh tránh? Cái gì mà Ban chấp hành quân lí cấp cao nói ra cũng có thể diện nhỉ? Nếu không sao ngài danh xưng thủ trưởng cũng không dám nói ra?”

Bạch Lạc Nhân nắm chặt hai tay, ánh mắt lộ ra vẻ bất chấp dùng hết sức lực mà nói một hơi, “Tôi vì cậu nhập ngũ thì làm sao? Vì cậu nhập ngũ cậu mới chiếm được tiện nghi lớn như vậy? Mới vui vẻ như vậy, mới có vị trí như ngày hôm nay, vì cái thằng mẹ nó nào đó mà nhập ngũ cũng đáng rồi!!”

“Nhà cậu gọi cái gì là chiếm tiện nghi?” Khuôn mặt Cố Hải tối sầm, con ngươi mất nhuộm lên một tầng uất hận, “Bạch Lạc Nhân, cậu là đồ ngốc, có tìm cũng không ra người nào ngốc hơn cậu!!”

“Sao lại tìm không thấy?” Bạch Lạc Nhân tức giận đáp trả. “Không phải có một ví dụ sống sờ sờ đang đứng trước mặt tôi hay sao?”

Nội tâm Cố Hải vô cùng khó chịu, có một mùi vị chua xót nói không thành lời, tám năm rồi, mấy năm trước còn không biết bằng cách nào mà sống qua được, đều cứ thế đau đớn đến tê dại, cứ cho rằng sẽ mãi mãi chẳng còn cảm giác gì nữa, kết quả tên đầu sỏ gây nên chuyện này lại quay trở về, hơn nữa còn là cả bộ vũ trang quay trở về!!”

Bạch Lạc Nhân cũng bị kích động đến quá sức chịu đựng, ánh mắt không lạnh nhìn Cố Hải tiến lại gần mình, cánh tay còn chưa đưa đến trước mắt đã bị cậu ngăn lại đẩy văng đi.

“Cố tổng, tôi hiện tại là Bạch thủ trưởng, cậu có mạnh đến mấy cũng không phải đối thủ của tôi, đừng tự chuốc lấy nhục nhã nữa.”

“Thật không?” Ánh mắt Cố Hải biến sắc trở nên nghiêm nghị, “Tôi là muốn xem xem, kẻ từng phóng túng bên dưới thân mình ngày hôm nay có thể kiên cường tới mức nào !!”

Lời Cố Hải nói như nhát dao mở đầu, nói xong lập tức trúng Bạch Lạc Nhân một quyền, vô cùng mạnh, một dòng máu chảy xuống. Ngay lập tức sau đó cả nhà vệ sinh liền trở nên hỗn loạn, tiếng nước chảy, tiếng cánh cửa đập, tiếng tay chân va đập, xương cốt răng rắc.....âm thanh chói tai không được bao lâu, người trong hai phòng tiệc đều chạy ra ngoài, tạo ra một đoàn hỗn loạn, kẻ khuyên can, kẻ quan sát, kẻ nhìn trộm, kẻ hăm dọa.....trông không khác gì bức tranh đặc sắc về nhân sinh bách tính.

Đám con gái tất cả đều sửng sốt, có người đến công ty ba bốn năm rồi, từng nói nhìn thấy Cố Hải đánh nhau, một lần nghe thấy cậu ta lớn tiếng cũng không có. Sao lại biến thành một người lỗ mãng như vậy? Lo sợ Cố Hải chịu thiệt, trong thâm tâm vẫn ngấm ngầm oán hận, thật không ngờ thân thủ của tổng giám đốc giỏi như vậy, sau này lại có thêm việc để nói rồi.

Các binh sĩ bên này và quan quân đều có biểu hiện không thể tin được, Bạch thủ trưởng cũng có lúc bùng nổ như vậy? Có thể trước mắt bao nhiêu người mà ẩu đả? Vị kia làm sao mà làm được như vậy? Có thể khiến cho sát thủ không trung vạn người nổi giận đến mức đó?

Cuối cùng Lưu Xung cùng mấy binh sĩ khác và nhân viên của khách sạn cùng nhau kéo Bạch Lạc Nhân và Cố Hải ra, trên mặt hai người đều đầy vết thâm tím nhưng tuyệt nhiên không dừng tay, ánh mắt hung hãn vẫn còn vằn lên những tia thù hận.

“Được rồi, Bạch thủ trưởng, thân thủ quả không tồi mà.” Cố Hải lau lau máu trên khóe miệng, mỉa mai nói, “Mấy năm nay lái máy bay không ít nhỉ?”

Câu nói của Cố Hải mang hai nghĩa mỉa mai, thoáng chốc khiến Bạch Lạc Nhân xấu hổ vô cùng, đặc biệt khi xung quanh là cả đàn mỹ nữ, đường đường là một không quân mà lại bị một kẻ khác bêu xấu trước mặt bao nhiêu người, quả có chút bẽ mặt.

Có điều Bạch Lạc Nhân một chút cũng không tức, khóe miệng còn cười cười câu dẫn, nhìn về đám mỹ nữ với ánh mắt mang khí phách siêu phàm.

“Lần sau muốn được lòng tổng giám đốc các cô thì đừng có trang điểm dày cộm nhảy múa khiêu gợi, tổng giám đốc của các cô khẩu vị rất nặng, chút thú vị của các cô không thỏa mãn được dạ dày cậu ta. Hãy nhớ, lần sau phải mặc áo bông đỏ với quần xanh lá, gọi cậu ta một tiếng Cố trưởng thôn, thì tổng giám đốc các cô mới vui vẻ.”

Vừa nói xong liền hướng ánh mắt về phía Nhã Tĩnh, lại nhìn đến ánh mắt lãnh đạm của Cố Hải, không nhanh không chậm mà nói ” Em dâu, em có lẽ chưa biết, em trai tôi thích nhất là ăn thịt dương vật, lần sau đi siêu thị đừng quên mua cho cậu ấy vài túi.”

Nhã Tĩnh hóa đá tại chỗ, sắc mặt Cố Hải thì lại càng không phải nói.

Bạch Lạc Nhân cười nhẹ, hướng về phía đội ngũ đằng sau ngang ngược giơ tay lên, ” Chúng ta đi !”

Tiếng bước chân vang vọng rồi biến mất trong thang máy.....

Sau khi Cố Hải về đến công ty, giao lại mọi chuyện rồi lập tức bay đi Hồng Kông.

Mấy năm nay Cố Dương ở Hồng Kông kinh doanh vô cùng thuận lợi, đúng vào lúc đỉnh cao nhất của cuộc đời, kết quả lại bị cậu em trai chuyển đến một sự buồn bực.

Cố Hải trước mặt các lãnh đạo cấp cao của công ty Cổ Dương, ương ngành túm lấy cậu ngay trong phòng họp lôi ra ngoài.

“Cậu tại sao càng sống lâu lại càng hồ đồ thế?” Sắc mặt Cố Dương cau có, ” Vừa mới yên ổn được vài năm, làm được chút chuyện đằng hoàng, lại không biết bản thân họ gì rồi hả?”

“Tám năm trước sau khi xảy ra tai nạn giao thông rồi cuộc là có chuyện gì? Hôm nay anh kể lại cho rõ ràng không được lược bỏ một chi tiết! Tám năm rồi, tôi nể tình nghĩa anh em, không tính sổ việc tay phanh bị cắt đứt, dù sao người gặp sự cố là tôi chứ không phải cậu ấy. Nhưng anh cũng thật bất nhân đạo quá rồi, chuyện Bạch Lạc Nhân nhập ngũ, anh lại giấu diếm tôi những tám năm!”

Nghe được câu nói này, gương mặt Cố Dương lập tức phủ lên một tầng băng.

“Tôi còn tưởng chuyện gì to lớn, náo cả nửa ngày hóa ra chỉ là mấy chuyện thói nát này. Cố Hải, cậu có thể nhớ lại một chút không? Đừng có để bản thân chôn vùi trong một hố đất nhảy mãi không ra? Có thể để Cố Dương tôi nhìn thẳng cậu một lần được không?”

Cố Hải cười lạnh, ” Anh có chống mắt nhìn tôi hay không, tôi một chút cũng không để tâm, bởi vì rồi chẳng bao giờ thêm để mắt đến anh, thậm chí còn chẳng coi anh là người ! Hành động của anh với bọn súc sinh chẳng có gì khác biệt !”

6. Chương 6 - Thế Giới Này Thật Sự Rất Kỳ Diệu

” Tôi là súc sinh? Vậy cậu là cái gì? Gia súc?” Cố Dương lạnh lùng hướng ánh mắt qua, lời nói cũng tàn nhẫn không hề lưu tình, “Tôi làm chuyện thất đức, vậy cậu làm được mấy chuyện tích đức rồi? Tôi làm bị thương chính em trai mình, còn cậu thì làm tổn thương chính cả bố đẻ mình! Lúc cậu bị thương là ai cả ngày vì cậu hao tâm tổn sức? Cậu đã từng biết ơn chưa?.....”

“Anh đừng có chuyển đề tài!” Cố Hải ương ngạch ngắt quãng lời ngụy biện của Cố Dương, “Tôi hiện tại là muốn hỏi anh, sau khi tai nạn đã xảy ra chuyện gì?”

“Tai nạn lần ấy không làm cậu bị mất trí nhớ chứ, tôi còn nhớ rõ cậu vừa tỉnh lại đã khôi phục ý thức, mọi chuyện không phải vẫn diễn ra ngay trước mắt cậu sao ? Cậu còn muốn biết cái gì?”

“Tôi muốn biết trước khi mình tỉnh lại đã xảy ra chuyện gì?”

“Trước khi cậu tỉnh? Vẫn còn phải hỏi sao? Chắc chắn là đưa cậu vào bệnh viện, sau đó làm cấp cứu cho cậu.”

“Anh có thể thôi vòng vo được không?” Sự nhẫn nại của Cố Hải càng ngày càng mất dần, “Anh rõ ràng biết tôi đang hỏi cái gì, quãng thời gian tai nạn đến khi tôi tỉnh lại, anh đã nói với Bạch Lạc Nhân những gì? Cậu ta nói với anh những gì? Hãy nói rõ từ đầu đến cuối cho tôi.”

“Tôi nói cho cậu thì có thể thay đổi cái gì?” Cố Dương chầm chầm nhìn Cố Hải, “Đã tám năm rồi, cậu cũng đã biết sự thật, còn có thể cứ vãn lại cái gì đây ?”

“Chẳng định cứ vãn điều gì, tôi chính là muốn biết! muốn biết cho rõ ràng !!!”

“Vậy được, tôi nói cho cậu, cậu nghe cho rõ đây.” Cố Dương trở lại vấn đề chính, ” Khi xảy ra tai nạn giao thông, Bạch Lạc Nhân từng bước từng bước đưa cậu đến xe cứu thương. Khi tôi chạy tới bệnh viện, Bạch Lạc Nhân đang ở ngoài phòng bệnh, nghe thấy bác sĩ nói cậu đã qua cơn nguy hiểm, cậu ta liền rời đi, trước đó dặn dò tôi, đợi cậu tỉnh lại thì nói cậu ta chết rồi.”

“Không thể nào !” Cố Hải không thể tiếp nhận sự thật này, “Chắc chắn anh nói gì đó với cậu ấy, lắng mà cậu ấy phải rời đi.”

“Cậu không tin tôi cũng chẳng có cách nào, có điều việc cậu ta xuất ngoại là do tôi tự bịa ra. Khi đó tôi nhìn cậu cả ngày sống không còn giống con người, vì muốn cho cậu chút hy vọng, mới nói dối như vậy. Sau

này tôi tìm được bạn thân của Bạch Lạc Nhân, bọn họ cũng đồng ý phối hợp, đó chính là lí do cậu thăm dò khắp nơi cũng không có tin tức.”

Cố Hải không thể ngờ được, cậu đã sống tám năm trời trong một màn kịch lừa bịp, mỗi ngày cậu đều phải chịu đựng nỗi giày vò như trong tù ngục, kết quả chỉ nhận được một lời kể vô thưởng vô phạt của kẻ khác.

“Việc này bố tôi có biết không?”

“Cậu thử nói xem ông ấy có thể không biết không?” Cố Dương cười lạnh, “Ban đầu khi Bạch Lạc Nhân quyết định nhập ngũ, người đầu tiên cậu ta thông báo chính là bố cậu, cũng chính miệng ông ấy nói sẽ không gây cản trở cho sự phát triển sau này của cậu.”

Cố Hải cuối cùng cũng hiểu, tại sao tám năm này, Cố Uy Đình có thể nuông chiều dung túng cho cậu như vậy, lại có thể ngoảnh mặt làm thinh với hành động hoang đường bỏ ra nước ngoài tìm Bạch Lạc Nhân của cậu như vậy, hóa ra ông ta chính là kẻ nổi giáo cho giặc. Ông ta thà rằng để con trai mình khốn khổ cùng quấy trong một lời nói dối, cũng không muốn đem sự thật nói cho nó biết.

“Tiểu Hải” Ngữ khí của Cố Dương mềm dịu trở lại, “Có những lời nói ra chỉ là khuôn sáo, nhưng chính là như vậy. Cho dù ban đầu không ai cản bước cậu, với tính cách của hai người ở cùng nhau cũng chẳng đi được bao xa. Thà đau một lần còn hơn đau dai dẳng, Để cho cậu đi lệch đường nhiều như vậy, còn không bằng để cho cậu cắt đứt ý niệm.”

“Đừng lấy mấy lí do quang minh chính đại ấy để rửa sạch tội ác của anh, tôi có đi lệch khỏi đường thẳng bao nhiêu cũng là việc của tôi, tôi có khổ sở bị giày vò tôi cũng nhận, đó dù sao cũng là lựa chọn của bản thân!”

“Có người đã cản trở sự lựa chọn của cậu sao?” Cố Dương tiến lên đứng trước mặt Cố Hải, lạnh nhạt nhìn cậu, “tôi chỉ là một người truyền tin, thử hỏi tôi cản trở cậu cái gì? Bố cậu cản trở cậu cái gì? Người khởi xướng chính là Bạch Lạc Nhân, nói trắng ra, tất cả đều do cậu tự chuốc lấy! Nếu như cậu thật sự hiểu cậu ta, thật sự tình thâm ý trọng như lời cậu nói, sao cậu lại không tìm được cậu ấy, sao cậu lại dễ dàng tin lời chúng tôi nói, để chúng tôi sắp xếp cuộc đời cậu?”

“Sự bất lực của cậu chính là ở chỗ đó!” Cố Dương tiếp tục, “Tình tảo lại đi, cậu bé! Sao cậu không nghĩ đến lí do bản thân lại cô độc như vậy? Sao cậu không nghĩ đến vì sao tất cả người trong thiên hạ đều hợp nhau lại lừa gạt cậu? Bởi vì trong mắt họ, cậu căn bản không đáng để tin nhiệm, không đáng để dựa dẫm, cũng không đáng để họ mạo hiểm cùng cậu!”

“Không một ai vừa sinh ra đã có thể nuôi dưỡng chính mình! Phải có quá trình trưởng thành, chứ không phải bỗng dưng mà có!”

Cố Hải hướng đôi mắt đỏ ngầu về phía Cố Dương “Anh cho rằng bản thân oai phong lẫm liệt như vậy, thử hỏi khi anh xảy ra chuyện, tại sao chỉ có thể gọi được cho tôi? Cuộc đời anh là ai lên kế hoạch cho? Ban đầu khi anh tham những công quỹ là người thân nào có thiện ý tổ giác?”

Cố Dương nắm lấy cà vạt của Cố Hải, hung hăng nhắc nhở: “Sự quan tâm của tôi dành cho cậu không phải là tùy tiện, vậy nên đừng có tùy ý chà đạp.”

Cố Hải chưa ra tay đã bị mấy người bảo vệ xông ra giữ lại.

“Đừng có động thủ!” Phản ứng của Cố Dương còn quyết liệt hơn Cố Hải.

Không khí liền rơi vào bế tắc, được một lúc, Cố Hải mới bình tĩnh trở lại mở miệng nói: “Cố Dương, cuối cùng tôi cũng hiểu ra, sự tử tế chính là gốc rễ của con người, anh tử tế thì sẽ không sợ có người tử tế hơn anh, nhưng khi nham hiểm cũng thường lo lắng có người còn nham hiểm hơn mình, anh tự lo cho bản thân đi!”

Sau khi Cố Hải ra khỏi cửa, Cố Dương hung hãn nắm tay đập vỡ mặt bàn, trong lòng sóng cuộn biển gầm. Lại còn dám nói sự tử tế với tôi? Cố Dương tôi không đủ tử tế với ai? Cậu ngoài Bạch Lạc Nhân ra, đối với bản thân cậu tử tế, cậu còn tử tế với ai nữa? ”

Bạch Lạc Nhân vừa về quân đội liền chịu phạt, đầu tiên là chính trị viên tận tình khuyên bảo một chặp, sau đó sự việc đến tai cấp trên, 9 giờ hơn tối ngày thứ hai, Bạch Lạc Nhân còn bị mời đến, liền phải đứng ba

tiếng đồng hồ, sau khi chủ động nhận lỗi, còn bị bắt viết kiểm điểm 5000 chữ, sáng hôm sau phải nộp ngay.

Bạch Lạc Nhân cứ thế vội vàng đến 3 giờ sáng, 3 nghìn chữ còn chưa viết đến, mí mắt nặng trĩu, ý thức biến mất, không được một lúc liền đập đầu xuống bàn. Bạch Lạc Nhân đứng dậy đi ra ngoài, định để gió lạnh làm tỉnh táo trở lại.

Cả quân khu đều chìm trong yên lặng, vài ngọn đèn leo lét trước mắt chớp động một hồi, cuối cùng cũng tan vào màn đêm.

Từ khi vào quân đội tới nay, Bạch Lạc Nhân thức đêm không ít, nhưng chưa bao giờ vì viết kiểm điểm mà thức đêm.

Sao lại vì một phút kích động mà ra tay ?

Sau sự hả hê, Bạch Lạc Nhân cũng cảm thấy khó hiểu với hành vi của chính mình.

“Đầu tiên nói với tôi cậu chết rồi, làm tôi trải qua hai năm sống không bằng chết, rồi lại nói với tôi cậu đã ra nước ngoài, làm tôi chạy khắp cả thế giới tìm cậu, cứ chống mắt mà nhìn hy vọng từ từ vỡ nát....”

Trong đầu Bạch Lạc Nhân cứ lặp đi lặp lại câu nói ấy, sống không bằng chết là cuộc sống như thế nào? Cái ngày bản thân vừa vào quân đội có được tính là sống không bằng chết không? Mỗi ngày đều chết lặng như một cỗ máy, chỉ biết tập luyện, không có ý chí chiến đấu, không có mục tiêu có được coi là sống không bằng chết không? Cô đơn đến không ngủ nổi có được coi là sống không bằng chết không?

So sánh với những điều cậu ấy từng trải qua, có lẽ những điều bản thân phải chịu đựng chỉ là một áng mây bay thôi ?

Sau khi cậu ấy tỉnh lại sau tai nạn, việc đầu tiên là không nhìn thấy mình, thứ cảm giác đó sẽ như thế nào? Khi cậu ấy nghe được bản thân mình gặp phải chuyện không may, thứ cảm giác đó sẽ như thế nào? Cậu ấy ở nửa năm trong bệnh viện, mỗi ngày đều nằm với thiết bị y tế máy móc, đau lòng mà không thể nói thành lời, cảm giác khó chịu mà không thể phát tiết sẽ như thế nào? Cậu ấy đi khắp thế giới nghe ngóng tin tức của bản thân, mỗi lần đều vô vọng trở về, thứ cảm giác đó sẽ như thế nào?....

Bạch Lạc Nhân không giám nghĩ nữa, tám năm này, mỗi ngày nghĩ đến , dây thần kinh trên cơ thể đều như thắt chặt lại, co thành một khối đau nhức, xé nát trái tim cậu.

Bạch Lạc Nhân khẽ thở dài một tiếng, tiếp tục cúi đầu xuống viết, khi nào, từ khi nào khả năng viết của cậu lại yếu kém đến như vậy, cậu đã biến thành một kẻ dựa vào thể lực mà kiếm cơm, còn cái kẻ kia lại đi kinh doanh một công ty khoa học kỹ thuật!!!!

Thế giới này thật kì diệu.

“Bạch Lạc Nhân, 26 tuổi, phi công cấp một quốc gia, thời gian bay an toàn 1407 tiếng, trước sau tiêu diệt được 7, tiêu diệt được 8. tiêu diệt được 10 máy bay, vinh dự đạt được giải nhì một lần, giải ba một lần. Thời gian làm việc trong quân đội, từng tiến hành nghiên cứu lý thuyết kỹ thuật bay, từ lý luận không động lực bay đạt được thành quả sáng tạo độc đáo, đề ra khái niệm mới trong quân sự. Vũ Từ Sinh, 37 tuổi, phi công cấp một quốc gia.....”

Sau khi chính trị viên giới thiệu xong liền trưng cầu ý kiến của sở trưởng.

“Trước mắt chúng tôi bầu chọn lên hai người, ngài xem xem người nào phù hợp tiếp nhận hạng mục công trình dẫn đường bằng vô tuyến điện?”

Sở trưởng co lại đôi lông mày rồi, cẩn thận nhìn chính trị viên “trong lòng cậu nghiêng về vị nào?”

“Hai người này đều có ưu điểm, về kinh nghiệm thì đương nhiên Vũ Từ Sinh phong phú hơn, nhưng so về tính khai phá và phát triển thì đương nhiên là Bạch Lạc Nhân tốt hơn. Từ góc độ của tôi mà nói, tôi vẫn cứ nghiêng về Tiểu Bạch, tuy cậu ấy trẻ nhưng hành sự thận trọng, đầu óc linh hoạt, phương diện này có lợi cho sự phát triển của cậu ấy.”

Sở trưởng gật gù đầu, “Tôi cũng đang xem xét vị này.”

Chính trị viên nắm lấy tay sở trưởng, ánh mắt lấp lánh.

“Đây chính là đối tượng ưu tiên phát triển số một cho nền tảng vững chắc của chúng ta!”

Sở trưởng cười nhạt, “Vậy thì là cậu ấy rồi!”

7. Chương 7 - Người Nào Đó Tìm Kiếm Sự Hợp Tác

Lưu Xung ôm một chồng tài liệu đi vào phòng nghiên cứu, nhìn thấy Bạch Lạc Nhân và một vài kỹ sư đang cắm đầu vào một bản vẽ thảo luận gì đó rất nghiêm túc, cậu không tiện đến trước làm phiền, liền đứng ở chỗ Bạch Lạc Nhân chờ.

Trước mắt có một cái bánh mì đã cắn dở và một cốc trà sớm đã nguội lạnh, lá trà trương lên trong thứ nước trà màu vàng khô héo, làm người ta có cảm giác tê nhạt.

“Đang nghĩ gì thế?” Tiếng Bạch Lạc Nhân đột nhiên cất lên.

Làm Lưu Xung giật mình, ngoái đầu lại nhìn Bạch Lạc Nhân, cười ngại ngùng.

“Tôi đứng bên cạnh gọi cậu mấy câu cậu đều không trả lời.”

Bạch Lạc Nhân vừa nói vừa ngồi xuống, lật đi lật lại tập tài liệu Lưu Xung mang đến, hỏi: “Đây chính là tài liệu giới thiệu chi tiết các doanh nghiệp công trình quân sự có tên tuổi mà cậu thu thập lại sao?”

“Cũng không phải là toàn bộ, chủ yếu là những doanh nghiệp chúng ta từng hợp tác qua, cũng có doanh nghiệp chưa từng hợp tác nhưng có đầy đủ điều kiện chúng ta yêu cầu.”

Bạch Lạc Nhân gật gật đầu, nhàn nhạt nói: “Thật ra tôi có nghiêng về doanh nghiệp Dân Doanh.”

“Dân Doanh cũng không tồi, hiện tại có rất nhiều đơn vị nghiên cứu khoa học hợp tác với Dân Doanh. Đặc biệt là về mặt linh phụ kiện và trang bị vũ khí có hệ thống, hoàn toàn có thể giao cho doanh nghiệp này nghiên cứu chế tạo, như vậy có thể thu hút được thêm càng nhiều nhân tài và vốn, tiết kiệm chi phí nghiên cứu, giảm thấp rủi ro. Có điều Dân Doanh cũng có điểm hạn chế, ví dụ cơ chế quản lý không hoàn thiện, thực lực tài chính không đủ, tính an toàn và bảo mật không bằng doanh nghiệp Quốc Hữu.”

Bạch Lạc Nhân vừa lật giở tài liệu trong tay vừa lắng nghe ý kiến của Lưu Xung, thỉnh thoảng lại gật đầu đồng ý.

“Hạng mục này chúng ta phân thành ba tổ nhỏ, đơn vị hợp tác không thể chỉ có một cái, vì vậy càng cần phải thận trọng. Tôi xem tài liệu cậu tìm, đằng trước đều là những doanh nghiệp đã từng hợp tác qua, kinh nghiệm phong phú, chất lượng lại càng đảm bảo, nhưng quá nổi tiếng, dẫn đến việc giá thành cao, kéo dài sẽ có hậu quả nghiêm trọng.”

Điểm này Lưu Xung rất tán thành, “Tôi rất ghét làm việc với lãnh đạo bên đó, quá láu cá.”

Tay Bạch Lạc Nhân lại tiếp tục lật giở, đột nhiên dừng lại ở một công ty

“Công ty trách nhiệm hữu hạn công nghệ cao Bắc Kinh Hải Nhân.....”

Nghe thấy Bạch Lạc Nhân lẩm bẩm, Lưu Xung vội vàng giải thích: “Công ty này thành lập chưa được bao lâu, nhưng hai năm gần đây tốc độ phát triển vô cùng nhanh, nghe nói công ty này đã vài lần hợp tác với bên bộ binh, nếu như cậu có hứng thú với công ty này, tôi có thể gọi điện cho nghiên cứu viên bên bộ binh, bảo họ chuyển qua một số tài liệu đã từng hợp tác trước đây.”

Bạch Lạc Nhân đặc biệt chú ý công ty này một chút, phát hiện khi vừa đăng kí thì là một công ty nhỏ sản xuất linh kiện đồng bộ, phát triển chưa tới 5 năm, thế nhưng đến hiện tại đã có quy mô lớn, hơn nữa lại xâm nhập vào lĩnh vực công nghiệp quân sự, thật không đơn giản!”

“Tài liệu của công ty này chỉ có nhiều đây thôi sao?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Lưu Xung gãi gãi đầu, “Hình như chỉ có vậy, công ty này trước nay đều rất thần bí, phương thức quản lí kinh doanh của nó đều nhận nhiều lời đàm tiếu trong ngành. Có điều công ty họ trước nay vẫn làm theo ý mình, có vẻ những tiêu cực này có mang đến cho họ không ít lợi ích, nói không chừng là thủ đoạn tuyên truyền của công ty họ.”

Bạch Lạc Nhân rất hiếu kì, ” Hình thức quản lí kinh doanh thế nào?”

“Tôi nghe nói công ty bọn họ trừ tổng giám đốc ra, tất cả lãnh đạo và nhân viên đều là phụ nữ.”

Lưu Xung nói như vậy, trán Bạch Lạc Nhân liền đỏ mồ hôi, sao càng nghe càng thấy giống công ty của Cố Hải?

Lại lật thêm vài trang sau, nhìn thấy người đại diện pháp lí của công ty rõ ràng hai chữ to tướng ” Cố Hải ”

“Nghe nói đám phụ nữ này đều không hề tầm thường, tất cả đều rất bản lĩnh, nếu không nghiệp vụ của họ cũng không thể phát triển mở rộng trong lĩnh vực này. Thực ra tôi cực khâm phục tổng giám đốc của họ, có sự gan dạ và quyết đoán, có can đảm làm điều khác người, tôi thì không được , chỉ biết đi đường thẳng.”

Bạch Lạc Nhân cười hừ một tiếng, “Cậu ta vốn dĩ là cái đức tính này...”

“À” Lưu Xung biểu hiện không hiểu.

Bạch Lạc Nhân lên tiếng, “Không có gì, cậu đi làm việc của mình đi, tôi xem một chút.”

“Ừ.” Lưu Xung còn bổ sung một câu, “Thủ trưởng, bạn thì bạn đừng có quên ăn cơm.”

“Biết rồi.”

Lưu Xung vừa rời đi, Bạch Lạc Nhân liền quay ánh mắt lại trang giấy.

“Công ty trách nhiệm hữu hạn công nghệ cao Bắc Kinh..... Hải Nhân.....”

Cái cô gái Tiểu Đào ngày hôm đó sang mời bộ đội không quân giao lưu đã được thăng chức, một bước từ một tổ trưởng nhỏ trở thành giám đốc bộ phận, nguyên nhân thăng chức gây xôn xao, tổng giám đốc chỉ giải thích bốn chữ rất có mắt nhìn.

Phản ứng của Nhã Tĩnh khi ấy chính là, “Cái lí do này làm mọi người không phục.”

Cố Hải liếc Nhã Tĩnh một cái, “Vậy cô nói một lí do khiến mọi người phục đi.”

Nhã Tĩnh cố gắng bình tĩnh lại nhịp thở, vẻ mặt không hài lòng.

” Thế tôi nói, là do mông cô ta to.”

Cố Hải mặt không biến sắc, ngón tay vẫn xoay xoay chiếc bật lửa, trên gương mặt lạnh nhạt hiện ra vài tia cân nhắc.

“Nếu theo như cô nói, thì ở cái công ty này mông cô là to nhất.”

“Anh!.....” Nhã Tĩnh xấu hổ đến mức không biết nói gì.

Cố Hải quay về chuyện chính, “Được rồi, tìm tiểu Đào đến đây”

Mặt Nhã Tĩnh rất khó coi liền đi ra ngoài.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Đào được gọi tới văn phòng tổng giám đốc, trên đường đi mông liền ngoáy ngó hoa mắt, những nhân viên nữ cần cù chăm chỉ lúc này đều dùng ánh mắt yêu tinh nhìn cô, ước vọng hư vinh trong lòng tiểu Đào đã được mãn nguyện.

“Cố tổng.....”

Cố Hải ngược mắt lên, nhìn thấy một gương mặt đang cười như hoa.

“Ngồi đi.”

Tiểu Đào giả bộ thẹn thùng.

“Giao cho cô một nhiệm vụ.” Cố Hải nhìn Tiểu Đào

Tiểu Đào hí hóp mắt cười, “Cố tổng là chuyện gì.”

Cố Hải trắng trợn câu dẫn Tiểu Đào, ngữ khí rất nghiêm túc nói với cô ta “Sắp tới công ty chúng ta dự định sẽ hợp tác nghiên cứu với không quân, đây chính là người phụ trách hạng mục này, nhiệm vụ của cô chính là thuyết phục người phụ trách này, khiến cậu ta đồng ý hợp tác với chúng ta.”

“Tại sao lại là tôi?” Tiểu Đào giả bộ khiêm tốn, “Việc này tôi sợ mình không làm được, ngài cũng biết, tôi đây không có sở trường nhất chính là giao lưu với đàn ông.”

“Cô đã từng thành công một lần, tôi tin cô sẽ thành công lần nữa.”

Tiểu Đào kinh ngạc, “Thành công một lần ?”

Cố Hải gật gật đầu, đưa bức hình và tài liệu của Bạch Lạc Nhân cho Tiểu Đào, “Nhìn thấy chưa, đây chính là người phụ trách.”

“Thì ra là quan quân đẹp trai này !” mắt Tiểu Đào ngập tràn tình ý, ý thức được bản thân có chút thất lễ, Tiểu Đào khép lại nụ cười trên miệng

“Tôi sẽ cố gắng hết sức”

Cố Hải gật gật đầu.

Nội tâm Tiểu Đào có chút xáo trộn, liền nói thăm dò một câu: “Tổng giám đốc, tôi có một vấn đề muốn hỏi.”

“Hỏi đi.”

“Ngài thật sự thích áo hoa bông và quần xanh sao?”

Ánh mắt Cố Hải thay đổi phức tạp, sau đó cuối cùng mới mở miệng, “Cô thật sự muốn biết ?”

Tiểu Đào không ngừng gật đầu.

“Đợi khi hoàn thành được nhiệm vụ, tôi sẽ nói cho cô biết.”

Hai ngày sau, Tiểu Đào nhăn nhó đau khổ tìm đến văn phòng Cố Hải.

“Tổng giám đốc a, tôi đã phụ sự kì vọng của ngài rồi, tôi dùng mọi cách để thuyết phục vị thủ trưởng đó nhưng cậu ta vẫn không hề lay chuyển.”

Cố Hải trái lại không hề biểu hiện thất vọng, chỉ hỏi : “Cô nói như thế nào?”

“Tôi đem tình trạng của công ty chúng ta một năm một mười nói cho cậu ta biết, còn nhấn mạnh những ưu thế, để thể hiện thành ý của công ty chúng ta, tôi còn đem toàn bộ sản phẩm mẫu của công ty cho cậu ta xem, giới thiệu cho bọn họ. Thậm chí.....vì lợi ích của công ty, tôi còn hy sinh danh dự bản thân, lén lén làm mĩ nhân kế. Nhưng vị thủ trưởng này không khác gì khúc gỗ, tôi.....” Tiểu Đào muốn nói lại thôi, đầy bụng ầm ục không nói nên lời.

Cố Hải lại hỏi: “Cậu ta có nói vì sao không hợp tác với công ty chúng ta không?”

Nói đến đây, Tiểu Đào lại càng khó mở miệng.

“Cậu ấy.....cậu ấy nói điều kiện của chúng ta rất ưu việt, nhưng độ tin tưởng thấp. Còn nói cậu ta không yên tâm về con người tổng giám đốc, thể hiện nghi ngờ về tác phong trong cuộc sống của tổng giám đốc. Cậu ấy nói.....cậu ấy không thể hợp tác với một công ty chỉ tuyển nhân viên nữ.”

Đây là lần đầu tiên Tiểu Đào nhìn thấy biểu cảm sinh động như vậy trên gương mặt Cố Hải, nội tâm thấp thỏm lo âu, chỉ sợ nhỡ mồm nói gì sai, chức vụ và hư vinh vừa đến tay cứ thế mà mất sao.

Cố Hải một câu cũng không nói, lập tức đi thẳng ra ngoài.

“Thủ trưởng, có người tìm”

Bạch Lạc Nhân từ phòng nghiên cứu đi ra, nhìn thấy Cố Hải đứng bên ngoài xe, hướng về phía Bạch Lạc Nhân vẫy vẫy tay, như hai người bạn đã quen biết nhiều năm, hai ngày trước đánh nhau cơ bản không phải là bọn họ.

Bước chân Bạch Lạc Nhân không tự chủ được mà bước qua.

“Tìm một chỗ nào đó nói chuyện đi?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân gật đầu, “Được, tôi đi lấy xe”

Trầm mặc một lúc lâu, Cố Hải liền cất tiếng trước, “Người của tôi nói, cậu sở dĩ từ chối hợp tác vì nghi ngờ con người tôi.”

“Không sai” Bạch Lạc Nhân thẳng thắn, “Đề mục nghiên cứu của chúng tôi đòi hỏi độ bảo mật cao, ngoài việc yêu cầu công ty phải có thực lực, càng yêu cầu mức độ giữ chữ tín của công ty. Tôi cho rằng, một vị giám đốc chỉ tuyển mĩ nữ mức độ tin cậy không cao, tôi không dám dễ dàng hợp tác với công ty như vậy.”

Cố Hải chẳng biết vì sao liền cười cười: “Vậy được, hôm nay tôi sẽ chứng minh cho cậu, tác phong của tôi đứng đắn thế nào.”

Hai tiếng sau, hai người nói rất nhiều chuyện về công việc, không hề có một lời thừa thãi nào. Bạch Lạc Nhân vẫn luôn chờ đợi, đợi cái mà Cố Hải gọi là chứng minh, kết quả mặt trời cũng xuống núi rồi, Cố Hải vẫn chưa nói ra một nguyên do nào.

“Cố tổng!” Bạch Lạc Nhân ngắt quãng lời Cố Hải, “Tôi nghĩ cậu nên đi thẳng vào vấn đề, thời gian của tôi không còn nhiều.”

“Cậu cho rằng cái gì là vấn đề?”

Bạch Lạc Nhân hảo tâm nhắc nhở, “Không phải cậu muốn chứng minh tác phong của cậu có bao nhiêu phần đứng đắn sao?”

“Tôi đã chứng minh xong rồi mà!” Cố Hải dang hai tay ra.

Trong ánh mắt Bạch Lạc Nhân như trầm xuống, “Cậu chứng minh như nào?”

Cố Hải cười thâm, “Chúng ta đã ở gần nhau hơn ba tiếng, tôi đều không hề có chút hành động bất lịch sự nào, như thế vẫn chưa đủ chứng minh tác phong đứng đắn của tôi sao?”

8. Chương 8 - Thăm Quan Kí Túc Xá Của Ai Đó

Hai con người mắt tối sầm của Bạch Lạc Nhân như hai nhát dao cửa qua tim Cố Hải.

“Cậu gọi tôi ra đây, nói nhiều lời vô nghĩa như vậy, kì thực chỉ để tôi nghe một câu cuối cùng đó đúng không?”

Cố Hải mặt cười tâm không cười nhìn Bạch Lạc Nhân, “Cậu vẫn cứ hiểu tôi như vậy.”

“Bởi vì cậu chính là một cử hành tây.”

Cố Hải thu lại tầm mắt “Vậy xin cậu chỉ giáo cho?”

“Cậu luôn bọc bản thân mình trong một lớp vỏ bóng bẩy trơn tru, khiến người khác nhìn không được muốn đào bới bí mật sâu kín nhất trong lòng cậu, nhưng sau khi rơi nước mắt từng tầng từng tầng bóc ra, mới phát hiện hành tây vốn dĩ không có tim”

Cố Hải không giận còn cười “Không có tim còn hơn là một trái tim nát.”

Bạch Lạc Nhân hít một hơi thật sâu, “Cố tổng, tôi mời cậu ăn cơm nhé”

“Bạch thủ trưởng thế thì ngại quá.”

Bạch Lạc Nhân rất khách khí, "Người ngại đáng ra là tôi, các người có thành ý muốn hợp tác như vậy, tôi lại làm mất mặt cậu. bữa cơm này chính là bồi thường cho cậu, hy vọng Cố tổng đừng để bụng."

Được! Cậu nói này giống như ý đồ một nhát đập chết việc hợp tác của Cố Hải!

Cố Hải không những không biến sắc mà còn rộng lượng cười, đưa tay đặt lên vai Bạch Lạc Nhân.

"Một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa, chút chuyện này không đáng để tôi bận tâm."

Bạch Lạc Nhân cảm giác cánh tay Cố Hải đặt trên vai mình nặng như chì, ép tới nỗi cậu không tìm được trọng tâm nữa.

Đến khách sạn, nhân viên phục vụ chuyển thực đơn đến, Bạch Lạc Nhân trực tiếp chuyển cho Cố Hải.

"Đừng khách khí muốn ăn gì cứ gọi"

Cố Hải giả bộ nói một câu, "Vậy chúng ta gọi mấy món thường ngày đi."

"Đừng như vậy!" Bạch Lạc Nhân hào phóng, "Đồ thường ngày thì không cần tới đây ăn, tay nghề của cậu còn không bằng đầu bếp kém ở đây, vẫn cứ gọi mấy món bình thường ăn không được đi."

"Thế thì ngại quá."

Nói xong câu này Cố Hải gọi liền mười mấy món, hơn nữa mỗi loại đều hai phần, gọi xong bày ra vẻ mặt hối hận, "Xong rồi, tôi biến chỗ này thành quầy điểm tâm rồi, cho rằng sức ăn chúng ta vẫn như ngày trước, ăn cái gì cũng gọi hai suất. Hay là tôi bảo người phục vụ bỏ đi mấy món trùng vậy?"

Bạch Lạc Nhân cười nói không cần thiết, thực ra trong lòng là muốn máng người, Cố Hải, cậu tuyệt đối là cố tình làm vậy !!!

Món ăn đều đã bưng lên, Cố Hải vừa định đụng đũa liền dừng lại.

"Bạch thủ trưởng, nhờ như tôi ăn hết bữa cơm này, cậu đột nhiên thay đổi chủ ý, muốn cùng chúng tôi hợp tác, thế không phải cậu đã thiệt to rồi sao?"

"Tuyệt đối không thể nào!" Bạch Lạc Nhân dương ánh mắt suy đoán nhìn Cố Hải, "Cậu cứ việc ăn đi!"

Ăn xong, Bạch Lạc Nhân đi tính tiền.

"Thưa ngài, tổng cộng 4512, xin hỏi ngài dùng thẻ hay trả tiền mặt?"

Cố Hải đứng bên cạnh bày đặt hỏi một câu, "Tiền của cậu có đủ không? Hay là dùng thẻ của tôi đi?"

Bạch Lạc Nhân trực tiếp đưa thẻ qua, bữa cơm này ăn đến xót ruột.

Rời khỏi khách sạn, Bạch Lạc Nhân dừng bước nhìn Cố Hải, "Tôi về đơn vị đây, cậu cũng về sớm đi, đừng để em dâu lo lắng."

Tim Cố Hải như bị thắt chặt, "Cậu không mời tôi đi đâu ngồi một chút à?"

Bạch Lạc Nhân quay đầu, ánh mắt Cố Hải trong màn đêm nhìn không rõ được.

"Vậy đến kí túc của tôi ở đơn vị, chẳng có gì đáng coi cả."

Nụ cười của Cố Hải rất chân thành, "Tìm cậu nhiều năm như vậy, ít nhất cũng phải cho tôi xem nơi ở của cậu chứ!"

Bạch Lạc Nhân không nói gì liền chui vào trong xe.

Cố Hải trên đường đi luôn bám theo Bạch Lạc Nhân vào đến tận doanh trại, rồi cùng cậu ấy về kí túc, một căn phòng rất bình thường, đối với đàn ông mà nói cũng có thể coi là sạch sẽ gọn gàng, nhưng đối với người thường xuyên ra vào kí túc xá quân đội như Cố Hải mà nói, loại phòng như này rất khó coi.

"Cậu thật tồi, đường đường là phó đội trưởng mà phòng bẩn đến mức này, sao không tìm vài lính cần vụ đến quét dọn cho sạch?" Cố Hải ngó nghiêng bốn góc, biểu hiện không chấp nhận được.

"Tôi không thích người khác vào phòng mình."

Cố Hải mở tủ lạnh ra xem, trong tủ trống rỗng, chỉ có vài chai nước ngọt, còn có một bình đậu phụ như. Cố Hải lấy bình đó ra, mở nắp ra, một mùi khó chịu xông vào mũi.

“Cậu từ lúc nào lại có khẩu vị này? Đến đậu phụ thôi cũng ăn!”

“Không phải đậu phụ thôi, là đậu phụ như”

Bạch Lạc Nhân nói xong liền giặt lại, kết quả bị sộc vào mũi suýt nữa ngã lộn, nhìn bên trong đều đã mốc meo cả.”

“Để trong tủ lạnh quên không ăn”

Bạch Lạc Nhân vất thẳng bình đó vào thùng rác, tức giận nói: “Cậu đúng là không nên đến.”

“Hãy, Bạch thủ trưởng, tôi nói này, tại sao quần lót của ngài lại vất ở đây?”

Bạch Lạc Nhân quay người lại, nhìn thấy trong tay Cố Hải là chiếc quần lót của mình đang hươ qua hươ lại, mặt tỏ ý chế giễu. Bạch Lạc Nhân tối sầm mặt cướp lại chiếc quần lót, biểu cảm khó chịu “Đừng động vào đồ của tôi!”

“Để ý cái gì chứ, ngày trước quần của cậu không phải đều do tôi giặt sao”

Câu này vừa nói ra, không khí trong phòng chết lặng, ánh mắt hai người vô tình chạm nhau rồi lại vội vàng quay đi, không ai tiếp tục đề tài này nữa.

Bạch Lạc Nhân nhặt toàn bộ quần áo và đồ bẩn ném vào máy giặt, không bao lâu, có tiếng máy giặt từ nhà vệ sinh phát ra.

Cố Hải nhìn xuống bàn viết của Bạch Lạc Nhân, một thùng mì tôm, đã ăn hết nửa thùng. trên bàn còn có hai gói bánh quy chưa xé ra, một hộp cháo bát bảo....

Trong lòng Cố Hải đặc biệt muốn mắng người, Bạch Lạc Nhân, mẹ nó cậu ăn mấy cái thứ này chỉ để chơi thôi phải không? Mẹ nó cậu đắp cái loại chăn gì đây? cậu không thể đi thêm vài bước đến quán cơm ăn ? Cậu không thể đem chăn ra phơi nắng ? Cậu à, tám năm sống vô ích rồi, đều không học được cách chăm sóc bản thân mình, không thể gặp ai vô dụng hơn cậu nữa !!!

Bạch Lạc Nhân quay về phòng phát hiện Cố Hải đang hí hoáy chiếc gối của cậu.

“Cậu đặt xuống cho tôi!!”

Một âm thanh hét to không hề báo trước , Cố Hải còn chưa kịp tháo xong vỏ gối đã bị Bạch Lạc Nhân xông đến đẩy ngã xuống giường.

“Cậu đến nổi này sao?” Cố Hải lạnh nhạt nói, “Tôi chỉ là nhìn thấy vỏ gối cậu quá bẩn rồi, muốn tháo ra đưa cho cậu vất vào máy giặt, nói xem cậu ngày ngày gối lên nó không thấy buồn nôn sao?”

Bạch Lạc Nhân từ mồm thốt ra ba chữ “Ông thích thế !”

Cố Hải dạo một vòng quanh phòng, cố làm ra vẻ vô thường vô phạt đứng trước mặt Bạch Lạc Nhân, khẽ nói : “Nói thật, nhìn cậu sống như thế này lòng tôi cực kì hả giận!”

Bạch Lạc Nhân lạnh lùng đáp ” Thấy đã rồi thì mau đi đi.”

“Vẫn chưa đã, vẫn muốn thêm nữa.”

Nói xong lại đi qua đi lại trong phòng.

Bạch Lạc Nhân phiền đến mức không muốn để ý cậu ta, bỏ vào phòng vệ sinh đánh giày.

Cố Hải đi đến cửa thì nghe tiếng đập cửa, nhìn đồng hồ đã 9h 50, giờ này còn ai đến tìm, cuộc sống cá nhân của Bạch Lạc Nhân thật không đơn giản!

“Thủ.....”

Nhìn thấy Cố Hải, chữ “trưởng” trong miệng Lưu Xung liền thu hồi lại.

“Cậu không phải là người hôm đó đánh thủ trưởng sao?” Ánh mắt của Lưu Xung bỗng trở nên hung dữ.

Cố Hải nhếch khóe miệng “Chính là tại hạ”

“Cậu!.....” Lưu Xung phần nộ “Cậu làm gì thủ trưởng của chúng tôi rồi?”

“Cậu xem cậu nói câu này làm thủ trưởng các cậu mất mặt bao nhiêu cơ chứ, cái gì mà tôi làm gì thủ trưởng các cậu? Tại sao cậu không hỏi, cậu ấy làm gì tôi?”

Bạch Lạc Nhân nghe thấy âm thanh vọng tới, nhìn ra thấy Lưu Xung đứng trước cửa, sững sốt hỏi: “Muộn thế này cậu tới đây làm gì?”

Lưu Xung nhìn thấy Bạch Lạc Nhân bình yên vô sự, mới yên tâm đi vào, trên tay cầm một túi đồ, đặt lên trên bàn, thận trọng nói: “thủ trưởng, tôi thấy cậu mấy hôm nay không ăn cơm, nên mua một ít sủi cảo về. Vẫn còn đang nóng, cậu mau ăn vài cái đi.”

“Hôm nay cậu không phải là có nhiệm vụ phải thực hiện sao?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Lưu Xung bần khoản giải thích: “Đúng, vừa mới về, sợ cậu chưa ăn gì, nên.....”

“Cậu ấy ăn rồi.” Cố Hải đột nhiên ngắt lời, “Cậu cho tôi đi”

Lưu Xung đương nhiên không thể giao tâm ý của mình vào tay kẻ địch, hoàn toàn không phản ứng lại lời nói của Cố Hải, tiếp tục nói với Bạch Lạc Nhân: “Thủ trưởng, cậu cứ bỏ giấy đây, tôi giúp cậu giặt, cậu vào ăn đi, lạnh rồi ăn không ngon, mau ăn đi nhân hạt hồi.”

“Thủ trưởng các cậu không thích ăn nhân hồi, cậu ấy thích ăn nhân trứng chim hồ lô.”- Ngừ khí của Cố Hải nồng mùi cường điệu.

“Ai nói tôi không thích ăn” Bạch Lạc Nhân xoa xoa tay rồi đi qua, “Khẩu vị của tôi đã thay đổi rồi!”

Nói xong liền lấy túi trong tay Lưu Xung, mở hộp ra ăn vài miếng, vừa nhai vừa cười với Lưu Xung: “rất thơm”

Cố Hải không ngờ rằng, sau tám năm, cậu lại nhìn thấy màn này, có cảm giác kích động đến nỗi muốn đập ngay nắp hộp lại.

Thật ra bao nhiêu năm qua, cái gì cũng không thay đổi, chỉ có giới giả bộ hơn thôi.

“Vậy cậu từ từ ăn, tôi đi trước đây.”

Trước khi ra khỏi cửa còn nhìn Lưu Xung đầy thâm ý.

Cố Hải đi không bao lâu, Lưu Xung cũng rời đi.

Miếng sủi cảo trong miệng Bạch Lạc Nhân nuốt không nổi nữa, thực ra khẩu vị của cậu vẫn không hề thay đổi, cậu ấy không thích ăn nhân hồi, cậu chính là thích ăn nhân trứng chim hồ lô, chỉ là chẳng có ai làm cho cậu mà thôi.”

Cái gối Cố Hải vô tình chạm qua, bên trong vẫn còn chiếc áo đồng phục năm nào của Cố Hải. Tám năm trước Bạch Lạc Nhân rời khỏi nhà, cái gì cũng không mang theo, chỉ mang theo chiếc áo đồng phục đã phai màu này. Mỗi ngày gối lên nó, đều tựa như gối lên lồng ngực Cố Hải, như có như không nhịp tim đập khiến cậu ngủ yên định hơn.

9. Chương 9 - Cố Hải Phản Công

Hôm sau Lưu Xung mới biết, thì ra cái người cậu đối chọi gay gắt ngày hôm qua lại chính là thần tượng trong lòng mình.

“Cái gì, cậu ta chính là Cố Hải? Chính là vị thanh niên không tầm thường của doanh nghiệp đó?”

Bạch Lạc Nhân cười nhạt: “Đúng, cậu ta còn là con trai của Cố Uy Đình.”

Lưu Xung lộ ra vẻ ngạc nhiên, “Cố Uy Đình ư? Trời ạ! Ông ta đúng là phúc lớn, không đến hai năm đã thăng chức thành trung tướng. Thảo nào cậu ta có thể chen chân vào lĩnh vực công nghiệp quân sự, hóa ra có chỗ dựa vững chắc đến như vậy! Cũng may hôm qua tôi không nói lời gì kích động, cậu ta chắc sẽ không trả thù tôi chứ hả?”

Bạch Lạc Nhân cười như không cười nhìn Lưu Xung, “Cái này cũng không nhất định.”

Mắt Lưu Xung lại trợn lên càng to, “Không phải chứ? Chuyện nhỏ như vậy cậu ta cũng ghi thù sao?”

“Con người cậu ta lòng dạ hẹp hòi, cậu nghĩ xem hai chúng tôi đánh nhau ở khách sạn, thực ra chỉ vì tôi vừa mở cửa liền đâm phải cậu ta, cậu ta liền hạ thủ với tôi..”

Bạch Lạc Nhân nói như thật, Lưu Xung nghe cũng như thật.

“Xong rồi, hôm đánh nhau, tôi còn ra về cho cậu ta hai quyền, cậu ta nhất định nhớ tôi rồi. Nếu không tới hôm qua sao lại muốn sỉ nhục của tôi, sớm biết vậy tôi đã giao cho cậu ta rồi.”

Bạch Lạc Nhân đỡ trán, cậu này đúng là lập trường kiên định!

“Được rồi, không đùa cậu nữa, cậu ta sẽ không đi so đo với câu chuyện nhỏ này.”

Lưu Xung lúc này mới xuôi xuôi, lại hỏi: “Vậy hôm qua cậu ta tìm cậu làm gì?”

“Cậu ta muốn hợp tác với chúng ta, mục đích hôm qua là đến nói chuyện này.”

“Hóa ra là như vậy.” Lưu Xung gãi gãi đầu, “Vậy cậu có đồng ý không?”

“Không.”

Lưu Xung không hiểu, “Sao cậu không đồng ý? Công ty họ điều kiện ưu việt, lại chủ động như vậy, sao mà không đồng ý? Cậu không sợ làm tổn thương cậu ta?”

“Tôi sớm đã làm cậu ta tổn thương đến không còn một mảnh rồi...”

Bạch Lạc Nhân lổ mắng nói một câu khiến Lưu Xung không hiểu, liền đi bước lớn ra khỏi phòng nghiên cứu.

Ba ngày sau Bạch Lạc Nhân đi đến chỗ sở trưởng báo cáo tiến độ .

“Đây là danh sách của những người vào nhóm khắc phục khó khăn, có người đã kí hợp đồng rồi, đây là những doanh nghiệp được chọn để hợp tác, ở trong có các điều khoản hợp đồng đã thương lượng. Nếu như ngài không có ý kiến gì, tôi sẽ phái người sang bên kia để kí hợp đồng.”

Sở trưởng cẩn thận giở từng trang, đôi lông mày luôn nhíu chặt. Nói thật ra, trong lòng Bạch Lạc Nhân rất căng thẳng, có vài doanh nghiệp được chọn không an toàn, cậu lại là lần đầu tiên tiếp quản hạng mục công trình lớn như vậy, trong lòng đều có chút lo lắng.

Không ngờ được sở trưởng sau khi xem xong liền khen ngợi Bạch Lạc Nhân.

“Không tồi, sắp xếp kế hoạch rất chặt chẽ, trật tự rõ ràng. Chỗ cần thận trọng thì rất thận trọng, lại không thiếu tính đột phá. Đúng là người trẻ có tài, đám lão già chúng tôi đã không đo được với trào lưu thời đại rồi, nhiều lắm thì cũng chỉ có thể đưa ra chút ý kiến, khi cần quyết định vẫn phải dựa vào sức mạnh trung kiên của các cậu rồi.”

Bạch Lạc Nhân cười thoải mái, “Chúng tôi chỉ là dò dẫm trong bóng tối, không có ánh đèn là ngài chắc chắn không được.”

“Ha ha ha.....Đúng rồi, công ty khoa học công nghệ Hải Nhân là lần đầu hợp tác với chúng ta phải không?”

Trái tim Bạch Lạc Nhân lại như nhảy vọt lên, “Đúng thế, có điều họ với bên bộ binh đều đã từng hợp tác qua, hơn nữa giá cả có vẻ thấp, tôi chính là nhìn điểm này mà chọn họ.”

“Không tồi không tồi” Sở trưởng vỗ vai Bạch Lạc Nhân, “Vốn định nhắc cậu xem xét công ty này, không ngờ chúng ta lại cùng một suy nghĩ.”

Bạch Lạc Nhân vui vẻ rời khỏi văn phòng Sở trưởng, liền phái người đến các công ty lớn thương thảo điều khoản hợp đồng.

Kết quả, buổi chiều chuyển đến tin tức, Công ty khoa học công nghệ Hải Nhân không đồng ý hợp tác nữa.

Bạch Lạc Nhân như bị giáng một đòn.

“Tại sao?”

“Họ nói điều kiện của chúng ta quá hà khắc, hoàn toàn không nghĩ cho lợi ích công ty họ.”

Bạch Lạc Nhân lập tức tối mặt, điều kiện là do chúng ta định sao? Rõ ràng là khi chúng ta phái người đến thương lượng họ tự đưa ra, bây giờ lại đâm mũi dùi về phía chúng ta, mẹ nó cũng quá không đàng hoàng rồi!”

Lão tử hợp tác là muốn giữ cho cậu ta chút thể diện, lại còn dám vuốt mặt không nể mũi!

Bạch Lạc Nhân phần nộ gọi điện cho sở trưởng, máy điện thoại luôn bận, sau đó tìm đến bộ trưởng nghiên cứu, nói rõ vấn đề, bộ trưởng vừa nghe thấy quyết định của Bạch Lạc Nhân liền bác bỏ.

“Cậu không được nói với sở trưởng chuyện này.”

Mặt Bạch Lạc Nhân như đông cứng “Tại sao?”

Bộ trưởng thở dài, “Nếu ban đầu cậu chưa nói gì với ông ấy việc này còn tốt, cậu đã nói ra rồi, ông ấy liền để tâm chuyện này. Nếu là công ty khác còn đỡ, rõ ràng là công ty của con trai Cố thủ trưởng, Sở trưởng và ông ta tình cảm rất tốt, tuyệt đối không thể nói chuyện này với Cố thủ trưởng, cậu làm sao có thể thu được lời lại?”

Bạch Lạc Nhân âm thầm cắn răng chịu đựng.

Bộ trưởng lại hỏi: “Cậu sao đột nhiên lại thay đổi chủ ý?”

“Không phải tôi thay đổi chủ ý.” Bạch Lạc Nhân uất hận nói, “Là bên họ không giữ chữ tín, trước đây đưa ép giá xuống rất thấp, tôi đã thông qua bản dự thảo rồi, bọn họ lại đột nhiên tăng giá, hơn nữa còn đưa ra rất nhiều điều kiện hà khắc, trước đây đều không nói rõ, ngại cảm thấy công ty như vậy có đáng để hợp tác không?”

Bộ trưởng bắt đầu dĩ cười cười, “Thương trường và quan trường đều giống nhau, cậu có quyền thế cậu ép tôi, tôi có quyền thế tôi ép cậu, khi chưa có giao kèo, thì tất cả đều có thể thay đổi, mấu chốt là phải xem khả năng ứng biến. Như vậy đi, cậu lại phái người đến bên đó thương lượng, xem bọn họ có thể nhả ra một chút không.”

Bạch Lạc Nhân mím chặt môi không hé răng.

Bộ trưởng vỗ vỗ bả vai cậu nói “Vấn đề này nói to không to, nói nhỏ không nhỏ, tốt nhất đừng hành động theo cảm tính. Khi cần thiết đi cửa khác thì phải đi, ai nặng ai nhẹ cậu tự cân nhắc.”

Nghe được câu nói này Bạch Lạc Nhân như đã nhìn thấu rồi, cậu ta hoàn toàn tiến vào cái bẫy của Cố Hải, lòng hận tới nghiến răng nghiến lợi. Cố Hải, cậu được lắm! Cậu sống tám năm đúng là không phí, cũng biết tính kế phủ đầu tôi rồi!!

Rơi vào đường cùng, ngày thứ hai chỉ đành tìm người đến thương lượng, kết quả chưa đến trưa đã về, nói với Bạch Lạc Nhân thương lượng không có kết quả, bên đó căn bản không cho cậu ta tiến vào, nói bắt buộc phải là người phụ trách trực tiếp đến.

Suy nghĩ cả đêm, Bạch Lạc Nhân quyết định nhẫn nhục, tự mình xuất trận.

Vừa tiến vào đại sảnh tầng một công ty Cố Hải, mùi son phấn nồng nặc sộc vào mũi. Bạch Lạc Nhân dù cho đang tiến vào một công ty nhưng lại có cảm giác bản thân đang tiến vào kỹ viện. Cậu không phải là đến tìm ông chủ mà là đến tìm má mì.

“Thưa ngài, Xin hỏi ngài có yêu cầu gì?”

Bạch Lạc Nhân lại càng hoài nghi tính đứng đắn việc kinh doanh của Cố Hải.

Đi thang máy đến tầng 6, một đường qua biết bao nhiêu bộ phận, bị ánh mắt vô số sắc nữ truy đuổi, Bạch Lạc Nhân cuối cùng cũng đến phòng họp, cậu ta chính là người đàn ông đầu tiên được phép tiến vào công ty này.

“Thưa ngài, mời ngồi.”

Một vị mỹ nữ cao lớn, tiếng nói thô ráp tiến đến rót nước, Bạch Lạc Nhân chỉ là liếc nhìn cô ta một cái liền nhìn thấy lông chân dày rậm, yết hầu cậu không khỏi căng thẳng, lại nhìn lên trên, khung xương của cô này vô cùng trắng kiện, cánh tay còn có bắp, đường nét khuôn mặt càng nhìn càng giống đàn ông.

Không phải là do điều kiện tuyển dụng quá hà khắc, làm một số đàn ông giả dạng nữ giới trà trộn vào đây chứ?

Cô gái tâm tư nhảy cảm, nhìn thấy ánh mắt Bạch Lạc Nhân, lập tức đoán ra cậu trong lòng nghĩ gì.

“Tôi là phụ nữ.” Cô cất tiếng nhấn mạnh.

Bạch Lạc Nhân sống cả đời chưa khi nào ngại ngùng như lúc này.

Cố Hải đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Bạch Lạc Nhân ngồi ngay ngắn giữa ghế, bộ quân phục phẳng phiu thẳng tắp ôm lấy vóc dáng rắn rỏi, gương mặt anh tuấn bức người lại mang theo vẻ mệt mỏi nhàn nhạt, đôi mắt sắc nhọn nhìn theo Cố Hải từ khi bước vào đến khi ngồi xuống ghế, hai môi mím chặt, nhìn hoàn toàn không giống như đến để đàm phán, mà đến để gây chiến.

Cô gái cúi thấp xuống ghé vào tai Cố Hải nói nhỏ vài câu, Cố Hải gật đầu, cô liền đi ra ngoài.

Cả phòng họp lớn như vậy giờ chỉ còn lại hai người.

“Người vừa rồi không phải phụ nữ mà là người chuyển giới.” Cố Hải băng quơ nói.

Bạch Lạc Nhân ném về phía Cố Hải một ánh nhìn khâm phục, “Khẩu vị của cậu ngày càng nặng.”

“Trước khi cậu đến tôi luôn nghĩ, phải làm sao để tiếp đãi cậu tử tế, vốn định cử lên vài mỹ nữ, sau đó lại nghĩ cậu ở trong quân đội đã cấm dục lâu như vậy, đột nhiên gặp được bao nhiêu người đẹp cậu có chịu nổi không? Vì vậy mới đưa lên cho cậu món khai vị này, để cậu từ từ thích ứng.”

Hai con người mắt đen bóng của Bạch Lạc Nhân chớp động, miệng nhếch lên cứng nhắc.

“Cám ơn ngài rồi!”

Cố Hải cười vô cùng vui vẻ, “Cậu hôm nay tìm tôi có việc gì?”

Bạch Lạc Nhân nghiêm nghị “Việc hợp tác”

Cố Hải không nói gì chỉ châm một điếu thuốc hút.

Vậy nên, vai diễn hai ngày trước bị đảo ngược, lần này là Cố Hải ra sức gây khó dễ, Bạch Lạc Nhân nhẫn nhịn giải thích các điểm có lợi trong hợp đồng.

“Đây là một miếng thịt béo bở, rất nhiều doanh nghiệp đang muốn cướp lấy, cậu không làm, rất nhanh sẽ có kẻ thay thế.”

Cố Hải gật đầu: “Cái này tôi rất rõ.”

Trong lòng Bạch Lạc Nhân thầm mắng, rất rõ vậy cậu còn không mau nhanh nhẹn nhận lấy? Nghĩ thì nghĩ như vậy, Bạch Lạc Nhân tự điều chỉnh ngữ khí bản thân, hòa nhã nói với Cố Hải: “Vậy nên, cậu tốt nhất hãy suy xét đi.”

“Người cần suy xét là bên cậu.” Cố Hải mở hai bàn tay ra, “Chúng tôi không hề nói đến việc chấm dứt hợp đồng, chỉ cần bên cậu đồng ý tăng giá, bên tôi ngay lập tức kí.”

Bạch Lạc Nhân cứng mặt, “Giá đã viết ở đây, đồng ý thì kí tên, không đồng ý coi như hợp đồng thất bại.”

Cố Hải nhìn thẳng về phía Bạch Lạc Nhân, muốn cậu nói một câu nhận lỗi cũng khó thế sao?

Bạch Lạc Nhân ngang tàng đứng dậy, Lão tử thà không làm còn hơn ngồi đây thấp thỏm nhìn sắc mặt cậu!

“Cái nào nặng cái nào nhẹ, cậu tự mình cân nhắc....”

Trong đầu Bạch Lạc Nhân vang lên câu nói của bộ trưởng.

Cậu chuyển bước chân, sức nhần nhện kinh người đi đến trước mặt Cố Hải.

“Tôi đồng ý tăng giá, kí hợp đồng đi!”

Cố Hải thầm cười, “Tôi lại thay đổi chủ ý rồi, không muốn hợp tác với bên cậu nữa.”

Mặt Bạch Lạc Nhân tối sầm, liền kéo lấy cà vạt của Cố Hải.

” Cố Hải, cậu cố tình đúng không ?”

“Ngay từ đầu tôi đã cố tình rồi.” Cố Hải dùng tay bóp cổ Bạch Lạc Nhân, “Cậu có thể không nhìn thấy sao?”

Bạch Lạc Nhân hung hăng dùng khuỷu tay thúc vào bụng Cố Hải, phần nộ nói “Cố Hải, cậu có thể vuốt mặt nể mũi chút không! tôi vì sao mà hợp tác với cậu, trong thâm tâm cậu cũng rõ ràng, đừng có làm bộ trước mặt tôi! Hôm nay tôi chỉ nói đến đây, vẫn là giá cũ, một đồng cũng không thêm. Cậu kí rồi chúng ta sẽ còn liên lạc nhiều với nhau, không kí thì coi như không quen biết cậu!!”

Một luồng gió trong lành từ miệng Bạch Lạc Nhân liền bay đến từng góc ngách trong tim Cố Hải.

“Cậu sớm nói một câu vui vẻ như vậy, hai chúng ta còn phải lãng phí nhiều thời gian sao?”

Cố Hải Vui vẻ vỗ lên sau đầu Bạch Lạc Nhân, thoáng chốc từ vẻ nham hiểm của một thương nhân biến thành một đại ca hàng xóm dễ nói chuyện.

Bạch Lạc Nhân âm thầm cắn răng, vì sự phục hưng vĩ đại cho quốc gia, vì cuộc sống an cư lạc nghiệp của nhân dân, tôi nhịn !!!!!!!!!!!

Cố Hải hút một hơi thuốc, thổi lên gương mặt Bạch Lạc Nhân, âm thanh mang theo một luồng khí lạnh buốt.

“Sủi cỏ ngày hôm ấy có ngon không?”

10. Chương 10 - Tham Quan Phòng Hôn Lễ Của Một Ai Đó

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, “Chưa từng ăn qua sủi cỏ ngon như vậy.”

Cố Hải nhìn sâu vào gương mặt gần kề ngay trước mắt, những đường nét rõ ràng thẳng tắp như được phác họa trên mặt, ngũ quan quen thuộc ngày trước khi trưởng thành càng thêm tuấn mĩ. Chỉ duy nhất một thứ không thay đổi đó chính là khóe miệng buống bình quật cường, tám năm chỉ như một ngày, vẫn ngạo nghễ nhếch lên một đường cong như thế, màu đỏ nhàn nhạt của những năm tháng thanh xuân mãnh liệt đã bị thổi bay, nhuộm lên một tầng lắng đọng vẻ lẫm liệt và khí chất của tuổi trưởng thành.

Cố Hải thật muốn cắn một nhát lên đó, để thưởng thức xem vị ngọt ngào láng bóng của tám năm trước nay đã biến thành thứ hương vị gì.

Khói thuốc là hòa lẫn với hơi thở Cố Hải từng tầng từng tầng mù mịt, không khí xung quang đột nhiên nóng lên, Bạch Lạc Nhân vô thức mà tránh ra, để thêm cho Cố Hải một khoảng không gian.

“Tôi đi đây.” Bạch Lạc Nhân cất bước.

Cố Hải túm lấy cánh tay cậu, nụ cười tràn ra trên khóe miệng, “Hôm nay đến tôi mời cậu một bữa.”

“Không cần đâu” Bạch Lạc Nhân tỉnh rụi đẩy cách tay nhiệt tình của Cố Hải, “Cũng không phải làm kinh doanh, không nhất thiết phải tính sổ rõ ràng như thế.”

“Anh em ruột còn phải tính sổ rõ ràng, huống hồ chúng ta không phải ruột thịt.”

Bạch Lạc Nhân vẫn vươn thẳng cổ như cũ, ” Tôi hôm nay.....”

“Cậu không muốn đến đó xem một chút sao?” Cố Hải ngắt quãng lời cự tuyệt của Bạch Lạc Nhân.

Biểu hiện Bạch Lạc Nhân có chút thay đổi, nửa như đùa nửa như thật hỏi Cố Hải: “Cậu muốn cho tôi xem nơi cậu sống hay phòng tân hôn của cậu?”

“Có gì không giống nhau?” Ánh mắt Cố Hải rất xa xăm.

Lòng Bạch Lạc Nhân trầm xuống, “Quả thực không có gì khác biệt, đi thôi.”

Căn hộ mới của Cố Hải ở phía Tây nội thành, rộng hơn trăm mét vuông, so với những căn hộ khác có vẻ nhỏ, nhưng một người sống cũng đủ rồi. Không gian rộng nhất vẫn cứ là phòng thể hình, phòng ngủ chỉ có một cái, Cố Hải đặc biệt dẫn Bạch Lạc Nhân đi thăm quan một chút, quả nhiên gọn gàng hơn phòng Bạch Lạc Nhân nhiều, Bạch Lạc Nhân theo bản năng liếc về phía giường, phát hiện chăn gối đều có hai bộ.

“Khi nào thì kết hôn?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Không nhận được câu trả lời, Bạch Lạc Nhân quay đầu phát hiện Cố Hải đã không còn ở sau lưng.

Cậu liền đi tới phòng làm việc, thấy máy tính Cố Hải đang mở, màn hình khóa không ngừng lóe lên bức ảnh chụp chung của hai người ở bãi biển. Bạch Lạc Nhân chợt ngơ ngẩn cả người, trong lòng như bị một thứ gì đó bóp chặt, mùi vị không thể nói rõ. Cậu liền động vào chuột một chút để tránh né bức ảnh đó, kết quả nhận ra màn hình máy tính cũng vẫn là nó.

Bạch Lạc Nhân hốt hoảng mơ màng ngồi xuống trước máy tính, ma xui quỷ khiến liền đổi hết màn hình khóa và hình nền thành ảnh khác.

Cố Hải đang làm cơm trong bếp.

Bạch Lạc Nhân dựa vào trước cửa bếp, ngậm điều thuốc, lặng nhìn bóng dáng bận rộn của Cố Hải.

Cậu ta vẫn giữ dáng vẻ như vậy, bề ngoài lạnh lùng phóng khoáng, nội tâm lại ôn nhu tinh tế, thảnh thơi lại có vẻ hung ác gian tà, thảnh thơi lại ngay thẳng rộng rãi. Cậu ta có thể lạnh nhạt vô tình với người mình ghét, nhưng cũng tìm mọi cách yêu chiều bảo vệ người mình quý mến. Một người đàn ông như vậy, uy phong凛冽, sự nghiệp thành công, chiều chuộng người yêu.....là bạch mã hoàng tử trong lòng biết bao cô gái.

Cậu ấy đã từng, hoàn toàn thuộc về một mình tôi.

Cố Hải cho rau vào chảo, âm thanh xèo xèo vang lên cùng động tác thuần thục.

Bạch Lạc Nhân đột nhiên thốt ra một câu “Cực phẩm cao phú soái.”

Cố Hải quay đầu về phía Bạch Lạc Nhân vừa xào vừa hỏi: ” Nói gì thế?”

Bạch Lạc Nhân chậm rãi nhả ra một làn khói, cười như không cười nhìn Cố Hải, “Nhân viên nữ lần trước cậu phải tới để đàm phán, luôn khen cậu trước mặt tôi, cô ấy nói ông chủ mình phong lưu phóng khoáng, tài mạo song toàn, thái độ ngay thẳng, tính trách nhiệm cao.....lại còn kiếm tiền lớn, lại biết làm việc nhà, cậu cân nhắc một chút đi.”

Cố Hải không cố ý hỏi một câu “Cậu động lòng rồi sao?”

Bạch Lạc Nhân liền quay đầu rời đi.

Mấy đĩa ăn nhỏ đã đặt lên bàn, còn có hai đĩa sủi cảo, đều do chính tay Cố Hải làm.

Bạch Lạc Nhân nhìn cả bàn thức ăn, trong lòng có chút cảm khái khó hiểu, đang muốn bày tỏ tình cảm, liền nghe thấy Cố Hải ở đối diện nói.

“Bữa cơm này là tôi thương tình cậu, Bạch độc thân!”

Nhiệt huyết tràn ngập trong lòng Bạch Lạc Nhân bị dội cho một gáo nước lạnh.

Nhìn sủi cỏ nóng hôi hổi, Bạch Lạc Nhân nhin không được ăn một cái, vốn cho rằng sẽ là nhân trứng chim hồ lô, kết quả vừa cắn một miếng lại là nhân thịt lợn với hồi, trong lòng Bạch Lạc Nhân không biết bao nhiêu là thất vọng, có điều không biểu hiện ra ngoài, nhai rồi lại nhai liền nuốt xuống.

Cố Hải lại lấy một miếng sủi cỏ trong đĩa khác gấp cho Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân cắn ra một miếng xem, quả nhiên là nhân trứng chim hồ lô, trong mắt lộ ra vài phần mừng rỡ, không chờ đợi được cắn một miếng, mùi thanh mát lan tỏa, bên trong còn có tôm, mười phần tươi sống, bảy tám năm không ăn bánh sủi cỏ nhân như vậy.

Bạch Lạc Nhân sau khi ăn hết còn muốn ăn nữa, kết quả đĩa vừa đưa qua liền đột nhiên dừng lại.

Chẳng nhẽ lại hạ đĩa xuống ?!

Nhân vị hồi ngay trước mặt, nhưng mà không thích ăn ! Nhân trứng chim hồ lô thích ăn thì không thể ăn, ăn rồi chắc chắn bị lộ tẩy!

Mẹ, ăn bữa cơm còn gài bẫy.

Cuối cùng, cậu nghĩ ra một cách, dù sao cậu cũng ăn sủi cỏ nhân trứng chim hồ lô, còn nhân hồi coi như món phụ. Vậy nên, Bên trái ăn một cái, bên phải ăn một cái, hai đĩa đều ăn.

Lần này tôi xem cậu nói gì.

Thực ra khi Bạch Lạc Nhân ăn hai cái sủi cỏ trước đó, Cố Hải nhìn ra biểu hiện của cậu, chỉ là không nói ra. lát sau nhìn thấy Bạch Lạc Nhân ăn ngẫu nhiên, một câu cũng không nói, cậu liền không còn cảm thấy gì hết ngoài đau lòng.

Đặc biệt là khi cậu nhìn thấy Bạch Lạc Nhân nhét một miếng sủi cỏ cậu không thích ăn vào miệng, trong lòng cảm thấy rất chua xót, cậu không nên làm ra đĩa cỏ này để ép buộc Bạch Lạc Nhân, cậu rõ ràng biết cậu ấy thích ăn nhân gì.

Bạch Lạc Nhân đang định gấp một miếng nhân hồi thì đột nhiên phát hiện không thấy đĩa đâu nữa.

“Được rồi, đừng giả bộ nữa, biết cậu là cái đồ không có ai thương rồi!”

Đĩa liền bị Cố Hải lấy về phía mình, một miếng một cái, rất nhanh liền ăn hết.

Bữa cơm này quả thật có quá nhiều tâm trạng và cảm xúc rồi, thế cho nên Bạch Lạc Nhân ăn gần hết các món ăn trên bàn nhưng lại không nhớ bản thân đã ăn những gì, chỉ nhớ tất cả đều rất ngon, ngon y hệt như trước đây.

Ăn cơm xong, Cố Hải đi rửa bát, Bạch Lạc Nhân ngồi ở phòng khách chờ cậu, đến khi Cố Hải thu dọn xong toàn bộ đi ra, Bạch Lạc Nhân đã dựa vào sofa ngủ.

Cố Hải nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Bạch Lạc Nhân, chăm chú nhìn cậu, đột nhiên có cảm giác gì đó không đúng, cậu cảm thấy bọn họ vẫn đang ở căn nhà của tám năm trước đây, bọn vẫn là bản thân mình tám năm trước, lớp vỏ bọc xa lạ này chẳng qua chỉ là một vai diễn, hai người vẫn đang ở trong một trò chơi, họ vẫn luôn luôn ở bên nhau.

Bạch Lạc Nhân thường ngày ngủ ở kí túc rất cảnh giác, nhưng đến đây, không biết vì phòng quá ấm hay tại sao, cậu ngủ rất yên ổn, dù cho có người động vào cũng không có cảm giác gì.

Cố Hải ngồi xổm xuống, nắm lấy tay Bạch Lạc Nhân.

Sớm đã không còn là những khớp xương rõ ràng trong kí ức, bàn tay to trắng trẻo sạch sẽ, mỗi ngón tay đều đã chai sạn, có hai ngón móng còn bị bóp méo giống như đã từng bị thương gì đó, Cố Hải không hề biết chính là vết sẹo do năm ấy Bạch Lạc Nhân cấy tấm băng thép tạo thành.

Đương nhiên so với những vết thương trên trán và sau lưng Cố Hải thì vết thương này chẳng nhằm nhò gì.

Có điều nó vẫn luôn ở đó dễ dàng khơi ra trong lòng Cố Hải những ưu phiền.

Đột nhiên một tiếng chuông điện thoại vang lên, đánh thức Bạch Lạc Nhân đang chìm trong giấc ngủ.

Bạch Lạc Nhân vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt Cố Hải ngay kề bên, ánh nhìn của cậu đồ dẫn trong thoáng chốc rất nhanh sau đó rời xa khỏi Cố Hải, bật dậy nghe điện thoại.

“Được rồi, được rồi, tôi sẽ đến ngay.”

Cố Hải đứng ở không xa nhìn Bạch Lạc Nhân, “Có nhiệm vụ khẩn cấp à?”

Bạch Lạc Nhân vừa thay giày vừa vội vàng trả lời, “đúng thế, có chuyện gấp.”

Lời nói xong giày cũng thay xong, Bạch Lạc Nhân không kịp nói một lời tạm biệt đã ra khỏi cửa, động tác mười phần nhanh nhẹn, trước trước sau sau không đến 30s, bóng dáng Bạch Lạc Nhân đã tan vào màn đêm. Cố Hải còn nhớ, trước đây khi muốn đánh thức Bạch Lạc Nhân dậy, từ lúc mở mắt đến lúc ngồi thẳng lên cũng cần hết 10 phút, hiện tại cậu ta từ trạng thái lơ đãng đến lúc tỉnh táo chỉ mất 10 giây, là cái loại huấn luyện gì mà thay đổi hoàn toàn thói quen sinh hoạt của một con người?

Là ai trong suốt tám năm, dốc toàn tâm toàn lực thay tôi trả thù cậu ta như thế?

Khi Bạch Lạc Nhân vội vàng vàng đến bệnh viện quân đội, Lưu Xung đã thoát khỏi nguy hiểm.

“Có chuyện gì thế?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Đồng đội cùng huấn luyện với Bạch Lạc Nhân đỏ hai tròng mắt nói : “Chiều nay khi chúng tôi tập luyện, cậu ra trong máy bay gặp tình huống khẩn cấp, cậu ấy bắt buộc phải nhảy dù, kết quả độ cao không đủ, rơi xuống một tảng đá giữa sườn núi, cũng may dân ở khu đó phát hiện kịp thời báo cảnh sát, không thì cậu ấy mất mạng rồi.”

Bạch Lạc Nhân sắc mặt có chút đông cứng, “Vậy tình trạng hiện giờ của cậu ta thế nào?”

“Gãy xương toàn thân, vỡ xương quai hàm, cũng may não không bị tổn thương. Nhưng chảy máu quá nhiều, cơ thể rất yếu, hiện tại đang hôn mê. Thủ trưởng, ngài có muốn vào trong xem không ?”

Bạch Lạc Nhân nhàn nhạt nói, “Không cần, đợi cậu ấy đỡ một chút tôi sẽ đến xem.”

Nói xong, Bạch Lạc Nhân quay người, tâm trạng nặng nề rời khỏi phòng bệnh. Cậu trước nay chưa từng nói với bất cứ ai, cậu hiện tại vô cùng sợ máu, đừng nói vào phòng bệnh thăm người bệnh, chỉ cần đi dọc hành lang nhìn đèn cấp cứu lóe lên, đều vô cớ toát mồ hôi lạnh.

11. Chương 11 - Đi Tới Con Đường “xem Mắt”

Khuông Viên và Cố Uy Đình chuyển tới sống ở đại viện của quân khu đã 7 năm, trong quãng thời gian này, số lần Bạch Lạc Nhân tới thăm chỉ đếm trên đầu ngón tay, có khi Khuông Viên nhớ con trai, liền dựa vào thân phận của mình chạy đến doanh trại Bạch Lạc Nhân thăm cậu, mấy năm nay, Bạch Lạc Nhân và Khuông Viên gặp nhau còn nhiều hơn số lần cậu gặp Bạch Hán Kỳ.

Tết đang tới gần, một số đơn vị đã nghỉ lễ, Khuông Viên lại ngồi không yên.

Bạch Lạc Nhân mấy hôm nay bận sắp phát diên, ngoài việc mỗi ngày rèn luyện thể năng và tập huấn kỹ năng, lại còn việc đi giám sát định kỳ, thời gian còn lại hết thảy đều nhốt mình trong phòng nghiên cứu, một khi có nhiệm vụ đặc biệt, lại phải dành thời gian ra thực hiện. Mỗi ngày ngủ không đến 5 tiếng, luyện đến công phu khi ăn cơm cũng có thể chớp mắt.

Khi Khuông Viên tới tìm Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân đang phát diên với một đồng số liệu.

“Tiểu Bạch, mẹ cậu tới tìm cậu.” Một kỹ sư tiến vào cửa cười he he nói với Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân hướng đôi mắt mệt mỏi nhìn ra cửa, miễn cưỡng nói với người phụ tá: “Cậu nói với bà ta, tôi rất bận, bảo bà ấy không có việc gì thì về đi.”

Phụ tá lát sau liền đẩy cửa đi vào, “Báo cáo thủ trưởng, mẹ ngài nói bà ấy có việc rất gấp, ngài chỉ cần cho bà ấy 10 phút, nói xong sẽ đi ngay.”

Bạch Lạc Nhân chỉ đành dừng lại việc đang làm đi ra ngoài.

Khương Viên ngồi trên xe, vừa nhìn thấy Bạch Lạc Nhân định xuống xe, liền thấy cậu dơ tay ra hiệu, không cần xuống, có chuyện gì nói luôn trên xe.

“Aiyo, nhìn sắc mặt con khó coi như vậy, chắc mấy ngày nay mệt lắm hả.”

Bạch Lạc Nhân châm một điếu thuốc, nhàn nhạt nói: “ Cả một đồng việc trong tay, nói rằng trước nghỉ lễ phải làm cho xong, qua một năm yên ổn. Sớm biết là sẽ gấp như vậy, tôi thà ở trong quân đội qua tết còn hơn chịu đựng cả ngày như này.”

Khương Viên đau lòng nhìn Bạch Lạc Nhân, “Mẹ mang cho con rất nhiều đồ bổ dưỡng, để ở sau cốp xe, khi xuống xe đừng quên cầm theo.”

Ánh mắt sâu xa của Bạch Lạc Nhân quét nhìn Khương Viên, “Bà tìm tới đây không phải chỉ vì mấy thứ đồ bổ dưỡng này chứ ??”

“Đương nhiên không phải.” Khương Viên kéo tay Bạch Lạc Nhân đặt trong lòng bàn tay mình, “ Hai ngày trước mẹ gặp một bạn học cũ, con nên gọi cô ấy là gì Trương! Di Trương có cô con gái, cũng bằng tầm con, tốt nghiệp đại học kinh tế đối ngoại, vừa ra trường hai năm, tiền lương hơn vạn.....”

Bạch Lạc Nhân vừa nghe liền giận tái mặt: “Bà rốt cuộc muốn nói gì?”

“Con đã 26 tuổi, cả ngày độc thân như vậy sao được? Đến lúc đó các cô gái tốt đều bị người ta lấy đi mất rồi, phí cả người có điều kiện tốt như con! Con xem con nhập ngũ 8 năm rồi, tất cả đã ổn định, đã đến lúc nghĩ đến việc kết hôn rồi.”

Bạch Lạc Nhân vỗ vỗ lên tay Khương Viên , “Tôi thật sự rất bận!”

Khương Viên nhìn Bạch Lạc Nhân xuống xe, sống chết kéo lấy cánh tay cậu không buông.

“Nhân Tử, cô gái đó thực sự không tồi, mẹ đã gặp qua rồi, nhìn rất xinh xắn. Di Trương của con lại là nhân viên công vụ, thêm hai năm nữa sẽ nghỉ hưu, chồng cô ấy là hiệu trưởng trường trung học, điều kiện gia đình tốt như vậy!”

Bạch Lạc Nhân tối sầm mặt, “Cô ta có là con gái thủ tướng tôi cũng không có hứng thú!”

“Vậy con muốn để đến khi nào?” Khương Viên cũng nôn nóng, “Con đã 26 rồi, Tiểu Hải cũng đã có bạn gái, con còn đợi cái gì ? đến lúc đó các anh em huynh đệ đều kết hôn rồi, còn lại mình con độc thân, con không biết xấu hổ mà ra ngoài gặp họ sao?”

Đây là lần đầu tiên trong tám năm nay Khương Viên nhắc đến Cố Hải, trước đây cái tên này là cấm nói với Bạch Lạc Nhân, hôm nay đại khái đã bị dồn ép đến nóng nảy.

“Tôi có gì mà phải xấu hổ?” Bạch Lạc Nhân cười đến lạnh người, “Tôi đợi đến khi vợ bọn họ đều già đến héo úa, sinh ra một lứa các cô nương 17, 18, rồi cả ngày đến trước mặt họ run rẩy.

“Con !!.....” Khương Viên tức đến suýt học máu.

“Hết mười phút rồi.” Bạch Lạc Nhân lạnh lùng ném ra một cậu rồi xuống xe.

Vừa về đến phòng nghiên cứu, liền thấy phụ tá cầm một tập công văn đi ra ngoài.

“Đi đâu vậy ?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Phụ tá cúi xuống chào, sau đó nghiêm mặt nói: “Báo cáo thủ trưởng, đến công ty khoa học công nghệ Bắc Kinh Hải Nhân kí hợp đồng.”

“Được rồi, đưa cho tôi, tôi đi!” Bạch Lạc Nhân đưa tay ra.

Phụ tá có chút không thoải mái, “ Thủ trưởng, vẫn cứ là để tôi đi, việc nhỏ này không cần ngài phiền đến.”

Bạch Lạc Nhân nhìn trong đáy mắt phụ tá như giấu diếm một điều gì đó, liền biết tiểu tử này nghĩ gì, thảo nào lúc đầu khi tuyển kĩ sư, hẳn là kẻ nào có chút lai lịch trong quân đội đều hăng hái tham gia, náo loạn nửa ngày không phải để hỗ trợ hạng mục nghiên cứu này mà để hỗ trợ vấn đề làm ăn hợp tác.

“Để tôi đi, quay về tiện đường đi thăm Lưu Xung cậu giúp tôi xử lý lại số liệu trong máy tính, đang có chút loạn, nhìn đến mức đầu tôi cũng to luôn rồi.”

Phụ tá không lên tiếng.

Bạch Lạc Nhân ho nhẹ, ngữ khí nghiêm khắc, “Cậu có ý kiến gì à ?”

Phụ tá lập tức đứng thẳng người, “Báo cáo thủ trưởng, không có.”

“Thế đi bận việc của cậu đi!” Bạch Lạc Nhân cười thâm vỗ lên đầu phụ tá.

Nhã Tĩnh nhà có việc, xin nghỉ một tuần lễ, mấy ngày nay công việc của Cố Hải đều rất bận. Mấy ngày trước không có cảm giác gì, mấy ngày này thường xuyên tăng ca, Cố Hải thật sự có chút nhớ Nhã Tĩnh.

Buổi chiều họp xong Cố Hải cuối cùng cũng nhận được cuộc gọi mong chờ từ Nhã Tĩnh.

“Cố tổng, tôi quay lại rồi.”

Cố Hải lén thở dài nhẹ nhõm, cuối cùng cũng quay lại.

“Tôi chỉ là quay lại gặp anh một chút, lát nữa lại phải đi.”

Cố Hải khẽ nhắc lông mày, cậu cảm thấy ngữ khí của Nhã Tĩnh có chút không bình thường.

“Sao vậy ?”

Giọng Nhã Tĩnh bỗng nghẹn ngào, “Cố Hải, anh có thể đi xuống không? Tôi không muốn vào công ty với bộ dạng này. Tôi đứng ở cổng nói vài câu rồi quay về Thanh Đảo.”

“Được rồi, cô đợi một chút, tôi xuống ngay.”

Cố Hải vừa đi đến cổng nhìn thấy Nhã Tĩnh đứng ở đó hai mắt đỏ ngầu, mấy ngày không gặp, tiêu tụy rất nhiều.

“Đã xảy ra chuyện gì ?”

Nhã Tĩnh ôm trầm lấy Cố Hải, đầu gục xuống ngực cậu, nước mắt không ngừng tuôn ra không dừng được.

“Mẹ tôi bị ung thư giai đoạn cuối, bác sĩ chẩn đoán chỉ sống không quá nửa năm, huhuhu.....”

Biểu cảm của Cố Hải như đông cứng, “Không sao, tích cực trị liệu, thực sự không được thì chuyển mẹ cô ra nước ngoài điều trị, tôi có quen với vài chuyên gia nước ngoài, có thể giúp cô liên hệ.”

Nhã Tĩnh vẫn chỉ khóc không nói gì.

Xe của Bạch Lạc Nhân đứng lúc chạy đến, vừa định đẩy cửa bước xuống liền nhìn thấy cách đó không xa một màn không êm thấm.

Bạch Lạc Nhân như nghe thấy trong lòng lộp bộp, thứ cảm giác đó rất khó chịu, dù cho cậu đã sớm chấp nhận sự thật này, nhưng tưởng tượng trong đầu và nhìn tận mắt lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Tay Cố Hải còn đang vỗ nhẹ lên sau đầu Nhã Tĩnh, liền nghe thấy phía sau một câu nhắc nhở thiện ý.

” Thân mật ở trước cổng công ty là thế nào vậy? tốt xấu cũng là tổng giám đốc, cũng không chú ý hình tượng một chút.”

Cánh tay Cố Hải cứng đờ quay đầu nhìn lại, Bạch Lạc Nhân nâng cằm dựa vào cửa kính xe, hào hứng thưởng thức hai bọn họ OX.

(Cái OX này mình tra trên Baidu thì O tức là ôm ấp, X là hôn hít)) Tức là nhìn hai người kia làm trò con bò)))

“Sao cậu lại đến đây” Cố Hải đi qua hỏi.

Bạch Lạc Nhân đưa hợp đồng trong tay cho Cố Hải, “Tìm cậu kí tên.”

“Ừ, vậy đi vào văn phòng, hai chúng ta nói chuyện.”

“Không cần thiết, cậu kí luôn ở đây đi, tôi không rảnh nói chuyện với cậu.” Nói xong liền đưa cho Cố Hải một cái bút.

Nếu như Nhã Tĩnh không có đây, Cố Hải nhất định lôi cổ Bạch Lạc Nhân lên trên, nhưng hiện tại vẫn còn một người đang nhòe nước mắt đứng bên cạnh, Cố Hải cũng không tiện mở lời cưỡng chế.

Kí xong liền đưa cho Bạch Lạc Nhân một phần, tay chống bên cạnh cửa sổ xe, nói khẽ: “Cậu nhìn hai chúng tôi như thế, cũng không đổ mắt?”

(Ý là tức giận, đổ kị)

Bạch Lạc Nhân hỏi ngược lại: “Tải sao lại phải đổ mắt?”

Cố Hải nhếch môi cười ẩn nét gian tà, “Hay là tôi giới thiệu cho cậu một cô nhé, người đẹp công ty tôi có rất nhiều, dù sao cậu cũng là anh trai tôi, nhìn cậu cả ngày độc thân, người em trai là tôi trong lòng không can tâm! ”

Bạch Lạc Nhân vất cho Cố Hải ánh mắt đầy sát khí, đừng mượn cái đó mà kích động tôi, ông đây không chấp!

Trên đường trở về, Bạch Lạc Nhân nhìn hợp đồng, chữ kí của Cố Hải và của cậu ở cạnh nhau, kiểu chữ hoàn toàn giống nhau, sớm biết thì tự mình kí rồi, hà cớ gì tốn công sức như vậy!

Bạch Lạc Nhân vất hợp đồng xuống ghế phụ, cầm điện thoại lên.

“Lạc Nhân à ?” Tiếng của Khương Viên.

Bạch Lạc Nhân hít một hơi sâu, “Bà đưa phương thức liên hệ với cô gái đó cho tôi!!”

Âm thanh của Khương Viên này còn đang ử dột, vừa nghe được câu này, lập tức như được tiêm tiết gà vô cùng hưng phấn.

“Con thật là đã nghĩ thông rồi sao? Muốn gặp mặt nó một lần ? Quá tốt rồi, quá tốt rồi!!!! Mẹ lập tức gửi qua cho con, nếu con ngại không muốn chủ động liên hệ, mẹ giúp con sắp xếp một cuộc gặp mặt.”

Vừa cúp máy, Khương Viên vô cùng kích động gọi cho Cố Uy Đình.

“Lão Cố à, anh gọi giúp cho cấp trên của Lạc Nhân, xin cho nó nghỉ phép một hôm!”

Cố Uy Đình có chút không hài lòng “Nghỉ phép của quân nhân nói phê duyệt là có thể phê duyệt sao? Cần phải xin qua bao nhiêu cấp bậc, cô không hiểu thì ít nhúng tay vào đi.”

Khương Viên không ngừng nhiệt tình nói, “Bạch Lạc Nhân của chúng ta thông suốt rồi, nó cuối cùng cũng đồng ý đi gặp xem mặt rồi!!!”

Đầu bên kia yên lặng một hồi, “.....Chuyện này tôi sẽ sắp xếp, cô không cần quản nữa.”

Đặt điện thoại xuống, Khương Viên vui đến không khép được mồm .

12. Chương 12 - Đại Mĩ Nữ Nhiệt Tình

Ba ngày sau, Bạch Lạc Nhân giữa trăm công nghìn việc dành chút thời gian đi xem mắt, có thể thấy rằng Bạch thủ trưởng rất coi trọng lần xem mắt này.

Cô gái đến quán cafe trước, chọn một chỗ ngồi gần cửa sổ, thảnh thơi nhìn ra bên ngoài ngắm phong cảnh để làm dịu đi tâm trạng hồi hộp.

Một chiếc xe quân đội chậm chậm lướt qua tầm mắt , trái tim cô gái đập loạn nhịp, trước đó cô đã tìm hiểu qua về Bạch Lạc Nhân, người ngồi trong xe này sẽ không phải là

Người xuống đầu tiên là tài xế, cô gái vội vàng liếc ra, nhìn thấy một gương mặt cực kì phổ thông, trong lòng có chút thất vọng, có điều lại nghĩ đàn ông quá đẹp trai cũng không phải chuyện tốt, sức hút của một người thể hiện ở rất nhiều mặt, vẫn cứ là tìm hiểu một chút rồi hăng nói. Cô gái lập tức dời ánh mắt trở lại.

Bạch Lạc Nhân đã đi vào quán cafe, dựa theo số chỗ ngồi mà cô gái cung cấp, trực tiếp đi đến.

“Xin chào, tôi là Bạch Lạc Nhân.”

Cô gái ngẩng đầu lên, trong nháy mắt sững sờ tại chỗ.

Một vị quân nhân anh tuấn tiêu sái cứ thể hiện ra sờ sờ trước mắt cô như vậy, vóc dáng cao lớn uy vũ, vẻ bề ngoài không có gì để chê, khí thế ngang tàn, khóe môi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười ôn nhu. Lại so với gương mặt phổ thông vừa nhìn thấy , càng nổi trội thêm ngoại hình và khí chất xuất chúng của Bạch Lạc Nhân.

Trong lòng cô gái mừng rỡ phát điên, thứ cảm giác này giống như là trúng số xổ độc đắc.

“Xin chào, tôi là Dịch Song.” Cô đưa cánh tay ra.

Bạch Lạc Nhân lịch sự bắt tay , cảm giác được sự ướm át trong lòng bàn tay cô gái.

Hai người đơn giản là nói chuyện một lúc, ấn tượng của Bạch Lạc Nhân về Dịch Song không tồi, tự nhiên phóng khoáng, lời nói có đầu có cuối, vừa nhìn liền biết là một cô gái có học thức. Ấn tượng của Dịch Song về Bạch Lạc Nhân lại càng tốt, không chỉ đẹp trai, lại còn giỏi ăn nói, lời tuy không nhiều nhưng câu nào cũng tinh túy, giờ tay nhắc chân cũng đều mang đến cảm giác khí chất mê hoặc không thể kháng cự.

“Đây là lần đầu tiên em đi xem mắt.” Dịch Song cười nói, “Vốn dĩ luôn cảm thấy chuyện xem mắt không đáng tin, có điều hôm nay em đến coi như đúng rồi.”

Nghe Dịch Song thẳng thắn bày tỏ thiện cảm với mình, Bạch Lạc Nhân cũng không vòng vo, dự định sẽ nói tình hình cho Dịch Song hiểu rõ.

“Tôi tạm thời có thể sẽ không dời khỏi quân đội, nếu như cô thật lòng muốn kết giao với tôi, thì phải chuẩn bị sẵn tâm lí sẽ bị lạnh nhạt.”

Dịch Song cười thầm gật gật đầu, cô sớm đã bị mê hoặc, lúc đó cái gì nghe cũng không vào tai.

Bạch Lạc Nhân lại nói: “Bình thường công việc của tôi rất bận, thậm chí vài tuần, vài tháng cô có thể không gặp được tôi.”

Dịch Song vẫn cười như cũ, “Không vấn đề, em có thể đợi.”

Bạch Lạc Nhân tiếp tục oanh tạc: “Tôi thường xuyên có nhiệm vụ khẩn cấp, một khi chấp hành nhiệm vụ rất có khả năng xảy ra tình huống nguy hiểm đến tính mạng.”

“Em không sợ, em có thể ở phía sau âm thầm ủng hộ anh.”

Bạch Lạc Nhân đỡ trán, “Tôi cảm thấy chúng ta không hợp nhau lắm.”

Dịch Song lần này không cười nổi, “Tại sao?”

“Nói thật ra, cô có chút quá tốt rồi, tôi không nhẫn tâm để cô như vậy, cô nghĩ xem, nếu như có một ngày cô trở thành vợ tôi, mỗi ngày đều phải nhẫn nhục chịu khó ở nhà phục vụ tôi, tôi một chút ảm áp cũng không thể đem đến cho cô.....”

“Em không tốt như anh nghĩ.” Dịch Song ngắt quãng câu nói của Bạch Lạc Nhân, “Trước khi gặp anh, em vẫn còn yêu thâm tống giám đốc của mình.”

(Thôi xong)))))))))

“Hả?” Bạch Lạc Nhân khẽ nhăn hai lông mày.

Địch Song vội vàng giải thích, “Không, em chính là muốn nói, thật ra điều kiện của em không tốt như anh nghĩ, em bên này cũng có rất nhiều bất tiện, anh không có tự do bản thân, em cũng không có tự do của bản thân, quân đội các anh không cho tùy ý ra ngoài, công ty em còn không cho phép yêu đương cơ.”

“Lại có loại công ty như vậy ?” Bạch Lạc Nhân ngạc nhiên, “Cô làm công việc gì?”

“Em là kế toán bộ phận tài vụ của một công ty khoa học công nghệ.”

“Kế toán sao lại không cho yêu đương ?”

Đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của Địch Song khẽ mở ra, “Không phải là kế toán không được phép yêu đương, toàn bộ nhân viên đều không được phép, nếu như thật sự yêu thì phải thông qua sự phê chuẩn của cấp trên, đối tượng bắt buộc phải có mối nối với nghiệp vụ của công ty. Nếu như tùy ý tìm một người yêu đương, sẽ lập tức đuổi việc.”

“Quy định công ty cô quá hà khắc rồi?” Bạch Lạc Nhân vẫn là lần đầu nghe thấy chế độ như vậy.

Địch Song gật gật đầu, “Thế nên tôi nói, hai chúng ta phù hợp với nhau, chúng ta đều có những điều kiện như thế.”

Bạch Lạc Nhân nghiêm túc nói: ” Yêu đương là chuyện nghiêm túc, dù thời gian ở bên nhau ngắn nhưng tình cảm vẫn phải rõ ràng minh bạch, xin lỗi, tôi không chấp nhận bạn gái vì mình mà từ bỏ sự nghiệp.”

Địch Song mặt lộ vẻ gấp gáp, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên chợt sáng lên.

“Em có thể xin phép cấp trên của mình, bởi vì anh phù hợp điều kiện phê chuẩn, bên em là doanh nghiệp công nghiệp quân sự, anh lại là quân nhân, chắc chắn giúp đỡ cho sự phát triển công ty, tổng giám đốc chắc chắn đồng ý.”

Bạch Lạc Nhân hơi hơi nheo mắt, nhỏ giọng hỏi: “Công ty cô tên là gì ?”

Địch Song tự hào mà đọc ra toàn bộ tên: “Công ty trách nhiệm hữu hạn khoa học công nghệ Bắc Kinh Hải Nhân.”

Bạch Lạc Nhân, “.....”

Địch Song thấy vẻ mặt Bạch Lạc Nhân đột nhiên biến sắc, cho rằng cậu có thành kiến gì với công ty mình, vội vàng mở miệng giải thích: ” Công ty em là kinh doanh chính quy, tuy tổng giám đốc chỉ tuyển nữ giới, nhưng công ty trước nay chưa từng làm điều gì sai luật.”

Còn không bằng không giải thích.

Nhìn sắc mặt Bạch Lạc Nhân càng sẫm xuống, lòng Địch Song có chút lạnh.

“Bạch Lạc Nhân, em nói câu không dễ nghe, điều kiện của anh tuy tốt nhưng không chắc tìm được người môn đăng hộ đối. Dù đem ra cho anh chọn cả cái thành phố Bắc Kinh này, hề phù hợp với anh thì đều là làm ở công ty em. Giống như anh không chỉ có một người, có người điều kiện còn tốt hơn anh, họ còn muốn tìm vợ trẻ đẹp, lại có văn hóa, lại đảm đang mọi việc. Kết quả ra khỏi cổng công ty em, họ một người cũng tìm không thấy.”

Nụ cười của Bạch Lạc Nhân rất phức tạp, “Nghe cô nói như vậy, tôi cảm thấy công ty cô giống như đang nuôi dưỡng nữ nhân cho các bậc quan chức đại gia?”

“Có thể nói như vậy !” Địch Song không chút nghi ngờ, ” Nhưng công ty chúng tôi là dưỡng vợ chính, người được cưới hỏi đàng hoàng, chứ tuyệt đối không dưỡng loại tiểu tam!”

(Tiểu tam: bồ, vợ bé)

Bạch Lạc Nhân bị Địch Song chọc cười rồi.

Địch Song nhìn Bạch Lạc Nhân cười, tâm trạng lại tốt lên, lời nói cũng dịu dàng hơn nhiều.

“Thực ra em muốn nói với anh, anh không cùng với em, cũng phải cùng với cô gái khác ở công ty em thôi. Chúng em trừ việc ngoại hình không giống, những thứ khác cơ bản đều giống nhau, đã là món ăn của anh, sao không ăn luôn đĩa có sẵn ?”

Bạch Lạc Nhân, “.....”

Lần đầu gặp mặt, hai người nói chuyện rất vui vẻ vì Dịch Song buổi chiều phải đi làm, nên chỉ dành tạm biệt sớm, Bạch Lạc Nhân bảo tài xế lái xe trở Dịch Song về cổng công ty, Dịch Song từ trong xe đi ra, mặt cười tươi như hoa.

Cảnh ấy đúng lúc bị Tiểu Đào nhìn thấy.

Vốn dĩ Tiểu Đào không thích quản việc của người khác, nhưng người này lại là Bạch Lạc Nhân. Cô ấn tượng quá sâu đậm với Bạch Lạc Nhân, đầu tiên là bị cậu mê hoặc ở khách sạn, sau đó đàm phán hợp đồng với cậu, ấn tượng lớn nhất của Tiểu Đào về Bạch Lạc Nhân chính là lạnh, người này quá khó tiếp cận. Vì vậy khi cô nhìn thấy Bạch Lạc Nhân chủ động đưa Dịch Song đến công ty, mới có loại kinh ngạc phi thường như vậy.

Vì thế cô bước nhanh hai bước, cùng với Dịch Song vào thang máy.

“Người đàn ông vừa rồi là ai vậy ?” Tiểu Đào hỏi.

Dịch Song hai má ửng hồng, “Bạn trai tôi.”

Lòng Tiểu Đào cũng không phải quá chua xót, tuy cô không có ý tứ gì với Bạch Lạc Nhân, nhưng lòng đố kị của phụ nữ rất mạnh. Tôi có chỗ nào kém cô ? Dựa vào cái gì mà vị quân nhân đẹp trai như vậy lại ở cùng với cô?

Cho nên, tin tức này rất nhanh lan truyền khắp công ty.

Bởi quãng thời gian này rất bận, cộng thêm Nhà Tinh có việc, Cố Hải không có thời gian bận tâm cái khác, cũng không hề hỏi qua.

Kết quả Tiểu Đào nhìn thấy Dịch Song vẫn yên ổn, trong lòng không kiềm chế được, lợi dụng cơ hội đi báo cáo công việc, nói với Cố Hải chuyện này.

“Cố tổng, ngài có nghe qua không, Tiểu Dịch kể toán tài vụ công ty chúng ta đã yêu đương?”

Cố Hải mặt không cảm xúc gật đầu, “Đã nghe qua.”

“Vậy ngài tại sao lại không quản? Cô ta coi thường quy chế điều lệ công ty, nếu không áp dụng một số hình phạt, chỉ sợ sau này không ai coi trọng quy định nữa.”

Cố Hải liếc Tiểu Đào một cái, “Tôi bắt được chứng cứ xác thực, nhất định sẽ xử lý.”

“Tôi chính mắt nhìn thấy rồi!!” Tiểu Đào buột miệng nói ra.

Cố Hải hừ lạnh một tiếng, “Mắt của cô được tính là chứng cứ sao?”

Tiểu Đào lúng túng không lên tiếng.

“Bầu không khí của công ty không chỉ dựa vào mắt mà duy trì, còn phải dựa vào miệng.”

Một câu nói ngắn như vậy, đem sự can đảm của Tiểu Đào dọa cho không còn tí nào.

Sau khi Tiểu Đào đi, Cố Hải dựa vào ghế trong văn phòng, hai mắt hơi nheo lại, nhìn những hoa văn trên trần nhà, không biết tại sao lại nghĩ đến khóe miệng Bạch Lạc Nhân. Sau lần vội vàng gặp ở cổng công ty, rất nhiều ngày đã không có tin tức gì của cậu ấy.

Trong lòng lại tràn ra một cảm giác không an phận.

Cố Hải nhẹ nhàng ấn vào ngực, giống như một loại kí hiệu ngấm im lặng của bản thân tôi, cậu phải tiếp tục đập.

Tin đồn về việc của Dịch Song lắng lại rất nhanh, đến hôm nay là thứ sáu, Bạch Lạc Nhân nhân cơ hội đi thăm Lưu Xung, liền lái xe đến công ty Cố Hải thăm bạn gái.

Đúng lúc đang tan tầm, Bạch Lạc Nhân tuyệt đối không có ý, chỉ là cậu bận xong mọi chuyện liền đến đúng giờ này.

Địch Song lần này được xem như trước mắt bao nhiêu người lao vào trong lòng bạn trai.
Đặc biệt người này đã rất nhiều người từng tận mắt gặp qua, là người họ hết lòng cảm mến.
Trong thoáng chốc, cổng công ty náo động một trận.

13. Chương 13 - Cuộc Chiến Tiếp Tục Thăng Cấp!

Cố Hải từ cổng công ty đi ra, đang muốn đi tới bãi đỗ xe, đột nhiên thấy xe của Bạch Lạc Nhân.

Cậu ấy quả thật bị kích động rồi.....

Trong lòng Cố Hải có vài phần đắc ý, nhưng lại không biểu lộ ra mặt, vẫn giữ hình tượng nghiêm túc của tổng giám đốc như trước, mặt không cảm xúc đi về phía Bạch Lạc Nhân.

Kết quả thấy cái màn sau đó liền khiến gương mặt cậu hoàn toàn tê liệt.

Đây là cổng công ty cậu, dưới chế độ chuyên chế nghiêm khắc, nhân viên của cậu không chút kiêng nể cười nói nói với đàn ông. Đó vẫn chưa phải trọng điểm, trọng điểm người đó lại chính là Bạch Lạc Nhân, hơn nữa nữ nhân viên kia lại chính là người mấy hôm nay bị đồn là đang yêu đương.

Cố Hải từng bước từng bước đi đến, cuộc nói chuyện của hai người đã dừng lại.

Địch Song quay người nhìn thấy Cố Hải, không những không hoảng hốt lo sợ mà còn hưng phấn hướng về phía Cố Hải nói: “Cố tổng, Đây là bạn trai tôi Bạch Lạc Nhân. Cũng không cần giới thiệu chứ nhỉ ? Anh ấy chính là người phụ trách một hạng mục hợp tác gần đây với công ty chúng ta, tôi và anh ấy yêu nhau không tính là vi phạm kỉ luật chứ ?”

Ánh mắt của Cố Hải từ đầu tới cuối đều nhìn Bạch Lạc Nhân, trong đó chứa đựng một thứ năng lượng đủ để san bằng cả toàn nhà văn phòng to lớn kia thành bình địa.

“Cố ấy nói là thật chứ?”

“Cậu nói xem?” Bạch Lạc Nhân hướng ánh mắt u tối liếc nhìn Cố Hải, “Bạch Lạc Nhân tôi từng nói lời nào mà không chịu trách nhiệm sao?”

Cố Hải đột nhiên sải một bước về phía trước, cả người dán lại gần Bạch Lạc Nhân, ánh mắt tàn nhẫn như dao cứa lên khuôn mặt Bạch Lạc Nhân, hàm răng cắn chặt lại gần ra bốn chữ :” CẬU-TỰ-TÌM-CHẾT”

Bạch Lạc Nhân lấy hai tay ấn lên vai Cố Hải, khống chế khoảng cách giữa hai người, sau đó nở một nụ cười bất lương.

” Tôi đây không phải là nghĩ cho cậu sao? Đỡ phải khiến người làm em là cậu cả ngày phải thay tôi vội vàng. Chuyện này xong rồi, tôi đã không còn độc thân rồi, cậu cũng không phải phí sức mà giúp tôi tìm trong công ty cậu nữa. Tôi phát hiện ra công ty cậu đúng là bảo địa, trừ tổng giám đốc và phó tổng, những người khác đều vô cùng phù hợp với tôi.”

Nói xong liền kéo tay Địch Song đến trước mặt Cố Hải.

“Sau này cô ấy chính là chị dâu cậu, ở công ty mong cậu giúp đỡ nhiều hơn.”

Địch Song ngại ngần nhìn Cố Hải, “Tổng giám đốc, thật ngại quá.”

Cố Hải mạnh mẽ kéo tay của hai người đang nắm lấy tách ra , thẳng thắn nói buông ra, Địch Song đau đến bặm môi, mặt Bạch Lạc Nhân thoáng chốc biến sắc.

“Cố Hải, cậu phải chịu trách nhiệm cho những gì mình đã nói ra!”

Cố Hải tối sầm mặt, nói dần từng chữ một: “Tôi không biết cái gì là chịu trách nhiệm, tôi chỉ biết cái gì gọi là phụ lòng !”

Bạch Lạc Nhân cười khỏ, “Phụ lòng? Chữ này dùng giữa hai chúng ta có phù hợp không? Cố tổng, cậu có phải đã nói quá rồi không? cậu quay đầu nhìn xem, cậu đang đứng ở đâu mà nói câu đó. Cậu giờ đã là người có thân phận, ngay lập tức sẽ là chồng người khác, bố của một đứa trẻ nào đó, cậu sớm đã không còn tư cách để nói với tôi câu này!!”

Cố Hải phần nộ, ấn đầu Bạch Lạc Nhân trên đỉnh xe.

“Bạch Lạc Nhân, mẹ nó cậu là thằng súc sinh, đồ súc sinh không tim không phổi!!”

Bạch Lạc Nhân dồn sức hung hãn đẩy Cố Hải lên thân xe, giận dữ hét: “Tôi chính là đồ súc sinh, cậu trong lòng đã gọi tôi là đồ súc sinh 8 năm nay, tôi cũng chẳng bận tâm để cậu gọi thêm vài năm nữa!!”

Kết quả không nghĩ cũng biết, hai người lại khai chiến ngay trước cổng công ty, chỉ có điều lần này nhiều thêm một cô gái tham gia. Một bên là bạn trai, một bên là cấp trên mình thầm yêu (mà thực ra là hai đứa nó yêu nhau, đáng =))). Dịch Song quả quyết dứt khoát chọn người đến trước. Chỉ có điều năng lực cô quá yếu, tiếp cận cũng đứng không vững, liền bị vứt xa ba mét.

Nghe thấy tiếng khóc của Dịch Song, Bạch Lạc Nhân mới ngừng tay, đi đến đỡ Dịch Song vào xe. Sau đó dưới ánh mắt của Cố Hải, liền rời khỏi.

Nỗi đau lòng kéo theo bánh xe cả dọc đường đi.

Ngày thứ hai, Dịch Song vừa đến công ty liền chạy thẳng đến văn phòng Cố Hải.

Tất cả nhân viên khác đều đang đợi xem chuyện cười.

“Cố tổng”

Cố Hải ngẩng đầu nhìn Dịch Song, ánh mắt không hề khác với thường ngày.

“Có chuyện gì ?”

Dịch Song đỏ hai tròng mắt đưa cho Cố Hải bản đơn xin từ chức, “Tôi biết tôi không có lí do để ở lại nữa, thà tôi tự rời đi còn hơn đợi đến lúc bị đuổi. Tổng giám đốc, cảm ơn ngài trong hai năm qua đã dốc sức bồi dưỡng, ở tại công ty này tôi đã học được rất nhiều điều. Nhưng rất xin lỗi, tôi không thể vì công ty mà bỏ đi tình cảm của mình, mong ngài hiểu cho.”

“Ai nói tôi muốn đuổi cô?” Cố Hải nâng mí mắt.

Dịch Song sững sốt, “.....Ngày hôm qua đã ồn ào đến mức như vậy, lẽ nào ngài còn khoan dung cho tôi sao?”

“Cô là chị dâu tôi, tôi khoan dung cho ai còn được sao lại không khoan dung cho cô!” Cố Hải thái độ khác thường, ngữ khí hòa nhã nói, “Việc nào ra việc ấy, đừng gộp công việc và tình cảm vào làm một. Tôi đã xem xét một chút, hai năm qua cô thể hiện không tồi, Diêm phó tổng xảy ra chút chuyện, trong thời gian ngắn chưa thể về được, cô trước tiên thay công việc của cô ấy đi.”

Dịch Song bị khí phách và chí khí Cố Hải làm cho chần động, quả không hổ là nam thần cô đã từng yêu thầm.

“Được rồi, thu dọn chuyển qua đây đi.”

Dịch Song được sủng ái mà lo sợ nhìn Cố Hải, “Chuyển.....Chuyển đến đâu?.....”

“Cô vẫn là đừng chuyển đến văn phòng Diêm phó tổng, nhớ như cô ấy quay lại, cô lại phải dọn đi. Cô trực tiếp chuyển đến đây đi, văn phòng của tôi đủ rộng, tôi phái người đặt thêm một bàn làm việc nữa, sau này cô sẽ ngồi đối diện văn phòng tôi.”

Dịch Song kinh ngạc há hốc miệng, “không phải chứ?.....Vậy tôi chẳng phải là.....”

Chẳng phải là trở thành kẻ thù chung số một của cả công ty hay sao ? (Chắc đây là trong lòng Cố Hải nghĩ)))

“Sao thế, cô không hài lòng?” Cố Hải cười lạnh, “không hài lòng tôi có thể chuyển cả phòng ngủ vào giữa phòng cho cô.”

“Không không không..... tôi rất hài lòng rồi.”

Địch Song đi khỏi văn phòng Cố Hải, có cảm giác nhẹ nhàng thoải mái. Vận may cũng đến quá nhanh rồi phải không? Đầu tiên là nhặt được một không quân đẹp trai vô địch, bây giờ tranh sáng tranh tối lại được thăng chức rồi, cô có chút đồ kị với chính bản thân mình.

Tin tức này rất nhanh lan truyền khắp công ty, phản ứng lớn nhất đương nhiên là Tiểu Đào.

Ngày hôm trước còn ở trong chần chừ trộm, thế này là bị bắt tận tay rồi chứ? Cô cứ đợi đến lượt đi! Kết quả ngày thứ hai, trước con mắt chờ đợi của cô, Địch Song ử rữ đi vào văn phòng Cố Hải lúc đi ra lại vui sướng hân hoan, chẳng những không đuổi cô ta đi, còn chuyển cô ta tới văn phòng Cố Hải, hưởng thụ đãi ngộ trước nay chưa từng có, những kẻ nổi trội đều bị cô ta cướp sạch.

Mấy ngày nay, Cố Hải xem nhất rất giữ thể diện cho Địch Song.

Đầu tiên sắp xếp cô ta tới văn phòng mình, tương đương việc hai người ngang hàng với nhau, sau đó khi họp, đi ra ngoài lúc nào cũng dẫn theo, giống như thư kí riêng. Đến cuối cùng thời gian ăn cơm, nghỉ ngơi đều ở cạnh cô ta. Hai người buổi sáng cũng nhau đến, buổi tối cùng nhau đi, tài xế của Cố Hải phụ trách đưa đón Địch Song đi làm tan làm.

“Khụ khụ..... các cô nói xem Địch Song có điểm gì tốt? Làm sao nói được để mắt tới là liền được để mắt tới?”

“Tôi nào biết được? tôi còn tưởng cô ta thay đổi tình cảm rồi, kết quả hôm nọ hỏi, cô ấy vẫn đang yêu vị thủ trưởng kia.”

“Không phải chứ?” một gương mặt có biểu cảm sững sốt, “Cô ta một tay nắm cả hai người đàn ông?”

“Ghét nhất là loại con gái như vậy, thật ti tiện.”

“Suyt.....”

Địch Song trước rất nhiều cặp mắt oán hận đồ kị đi thẳng vào văn phòng.

Đã gần hai tuần rồi, cái thứ hư vinh này trước đây hai ngày đạt đến mức độ thỏa mãn, nhưng sau đó từ từ trở thành một quá trình giầy vò. Áp lực từ dư luận gì đó chỉ là chuyện nhỏ, khổ sở nhất chính là áp lực công việc quá tải và không lúc nào không nhận thấy sự giám sát trong áp lực cuộc sống. Bởi vì nhận được sự trọng dụng của Cố Hải, cô một chút cũng không dám buông thả, mỗi ngày dưới con mắt của Cố Hải đều tận tâm tận lực làm việc, cũng không thể dành chút thời gian để liên lạc với Bạch Lạc Nhân.

Theo công việc đảm nhiệm càng ngày càng nặng, thời gian nghỉ ngơi của cô càng ngày càng ít, tối mỗi ngày về đến nhà là buồn ngủ không chịu nổi, muốn liên lạc với Bạch Lạc Nhân một chút, kết quả đầu vừa đặt xuống gối liền ngủ như chết.

Cho nên, cuối cùng vào một ngày không thể chịu nổi gánh nặng, Địch Song nhân lúc Cố Hải vắng mặt liền gửi một tin nhắn cầu cứu cho Bạch Lạc Nhân.

Tối hôm đó, có điện thoại gọi đến chỗ Cố Hải.

“Cho chị dâu cậu nghỉ phép một hôm đi.” Bạch Lạc Nhân nói.

Cố Hải nhàn nhạt trả lời, “Chính vì là chị dâu tôi, tôi mới không được bật đèn xanh cho cô ấy. Lời cậu nói ngày hôm đó làm tôi cảm thấy rất sâu sắc, tôi không thể làm theo cảm tính, tôi phải công tư phân minh, không thể để cậu xem thường tôi!”

Vừa cúp máy xuống, Bạch Lạc Nhân sắp căn môi mình đến bật máu.

Cố Hải và buồng tắm, vui vẻ mà tắm nước lạnh.

Đến sáng ngày thứ hai, Địch Song lại thay đổi hình tượng kham khổ như thường ngày, xinh đẹp tươi sáng tiến vào công ty, tươi cười bước tới văn phòng, trên mặt còn viết đầy chữ hạnh phúc.

Cố Hải ngược mắt lên nhìn thấy trên cổ Địch Song có một sợi dây chuyền chói mắt.

Vừa nhìn kiểu dáng và phong cách của nó, cậu liền biết do ai tặng, bao nhiêu năm như vậy, gu thẩm mỹ của Bạch Lạc Nhân đều không hề thay đổi.

Địch Song nhìn thấy Cố Hải nhìn cổ mình, gò má liền ửng hồng, thấp giọng nói :“Anh cậu tặng đấy.”

Cố Hải cười hừ một tiếng, “Cô gặp cậu ta lúc nào ?”

“Tôi không gặp anh ấy, là anh ấy hôm qua nghe được tâm trạng tôi không tốt, phái người trong đêm gửi tới, đặt ở hộp thư dưới lầu, sáng nay vừa mở ra làm tôi giật cả mình. Thật không ngờ được, quân nhân cũng biết lãng mạn.....” Địch Song nói xong mặt lại đỏ, hạnh phúc vô thức bộc lộ cả trong lời nói..... Ánh mắt âm u của Cố Hải nhìn lên gương mặt Địch Song, ” Ngay lập tức là đến cuối năm rồi, mấy ngày nay việc công ty nhiều, tôi đã ở đây hai đêm rồi, có chút chịu không nổi. Như này đi, bắt đầu từ hôm nay, cô cũng ở lại công ty, giúp tôi gánh vác một chút, cô nghĩ sao ?”

Địch Song mặt biến sắc, nhìn trong ánh mắt Cố Hải đem theo vài phần khấn trương, nhưng có những lời động trong lòng đã quá lâu rồi, cô cảm thấy đã đến lúc nói ra cho rõ.

“Cố tổng, tôi thừa nhận, trước đây tôi từng có tình cảm với ngài, nhưng đó đã là chuyện quá khứ, hiện tại tôi một lòng một dạ yêu bạn trai mình. Có câu không phải nói như thế này sao. vợ của anh em không thể ức hiếp. Cố tổng, ngài đối tốt với tôi tôi đều nhìn thấy, nhưng thật xin lỗi, trong lòng tôi đã có người khác, ngài nên dừng lại đúng lúc.....”

Cố Hải, “.....”

14. Chương 14 - Nỗi Thương Cảm Không Thể Giải Thích Trong Đêm

Đối diện với công ty Cố Hải có một quán trà, Nhã Tĩnh ngồi ở đó đợi Cố Hải.

“Tình trạng mẹ cô thế nào rồi?”

Nhã Tĩnh gầy đi rất nhiều, ánh mắt không còn thần thái như ngày thường.

“Không tốt, đã lan ra toàn bộ ổ bụng, bác sĩ nói không còn hy vọng điều trị, chỉ còn tận lực giúp bệnh nhân giảm bớt đau đớn, nâng cao chất lượng cuộc sống. Quảng thời gian này người nhà đều bên cạnh bà ấy, chúng tôi mỗi ngày đều vui vẻ, chỉ sợ bà ấy nhìn ra được. Có điều tôi nghĩ bà ấy tự biết bệnh tình bản thân mình chỉ là quá mạnh mẽ, không để lộ ra chút nào cảm xúc buồn bã để chúng tôi thấy.”

Cố Hải trầm giọng nói: “Nếu đã như vậy thì không cần phải khó chịu nữa, ở bên cạnh bà ấy nhiều một chút, đừng lưu lại chút gì đáng tiếc.”

Nhã Tĩnh mạnh mẽ nở một nụ cười, “Mẹ tôi hôm qua còn nhắc tôi, không biết có sống được thêm vài năm nữa để nhìn thấy con rể không.”

“Thế thì cô phải nắm bắt thời gian rồi.” Cố Hải không cố ý trả lời một câu.

Nhã Tĩnh yên lặng nhìn Cố Hải, nhìn đường nét gương mặt tuần lãng trưởng thành của cậu, nghĩ đến những năm tháng hai người từng bước qua. Nhìn công ty từ một doanh nghiệp nhỏ biến thành quy mô như hiện tại, hơn nữa cô, từ một cô gái được rất nhiều người theo đuổi biến thành một người còn dư thừa lại trong miệng người đời. Ba bốn năm qua trong chớp mắt, cô từng là niềm tự hào của bố mẹ đã biến thành nỗi không an lòng lớn nhất của họ trước khi mất.

Nhưng anh ấy, vẫn cứ không hiểu tất cả những chuyện này nói lên điều gì.

Thỉnh thoảng nói ra vài câu mập mờ, còn lại đều dùng giọng điệu trêu đùa.

“Tôi nghe nói anh nhắc Địch Song lên làm phó tổng? Lại còn cho cô ta chuyển vào văn phòng?” Nhã Tĩnh hỏi.

Cố Hải chuyển ánh mắt đang hướng ra ngoài cửa sổ quay trở lại, nhàn nhạt trả lời: “Đúng thế”

“Anh.....” Nhã Tĩnh muốn nói lại thôi.

Cố Hải lại ngược nhìn ra ngoài cửa kính.

Xe của Bạch Lạc Nhân dừng ở trước cổng, cậu ấy đang gọi điện , Cố Hải hy vọng điện thoại cậu sẽ kêu lên, đáng tiếc chiếc điện thoại để trong túi áo vẫn đặc biệt yên tĩnh.

Không lâu sau, Dịch Song từ cổng công ty đi ra.

“Chúng ta tìm một nơi ăn cơm đi” Dịch Song nói.

Bạch Lạc Nhân lộ vẻ bất đắc dĩ, “Một lát nữa tôi phải quay về, bên đó còn có việc.”

Dịch Song xoa xoa tay, “Nhưng ở đây lạnh quá rồi.”

Nói xong quay đầu lại, nhìn thấy tiệm trà ở đối diện, mắt sáng ngời, “Hay là chúng ta đi tới bên kia ngồi một chút?”

Thực ra, Dịch Song cố ý, cô sớm đã biết Cố Hải đi đến tiệm trà.

Bạch Lạc Nhân gật đầu nói được.

Hai người vừa ngồi xuống, Bạch Lạc Nhân liền nhìn thấy bàn bên cạnh là Cố Hải và Nhã Tĩnh , ánh mắt giao nhau, dừng lại vài giây, Bạch Lạc Nhân vẫy tay trước, Cố Hải khẽ nhếch môi, sau đó giống như không có việc gì dời ánh mắt đi, bắt đầu cùng với người cùng bàn nói nói cười cười.

Trong mắt Nhã Tĩnh thoáng nhìn Cố Hải vẻ ngạc nhiên, hỏi: “Dịch Song và anh trai anh đang ở bên nhau à ?”

Cố Hải lạnh mặt gật gật đầu.

Dịch Song đột nhiên nhấc chiếc túi da của mình lấy từ bên trong ra một đôi găng tay, rất nghiêm túc đưa cho Bạch Lạc Nhân.

“Đây do em chính tay đan, anh cũng biết thời gian nghỉ ngơi của em rất ít, có thể đan được đôi găng tay này cũng không dễ! Anh nhất định phải đeo thử, không được ruồng bỏ nó.”

Dịch Song nói câu này âm lượng rất lớn, giống như cố ý nói cho một ai đó nghe.

Bạch Lạc Nhân đột nhiên nói : “Tôi có một đôi găng tay đã đeo đến 9 năm nay, cũng nên đổi cái khác rồi.”

“Trời ạ! Anh cũng tiết kiệm quá rồi? Một đôi găng tay đeo những 9 năm ?” Dịch Song biểu hiện kinh ngạc.

Một ai đó ở bàn bên kia trong lòng lộp bộp.

Dịch Song đỏ mặt thúc giục: “Anh mau thử xem, thử xem có vừa không.”

Bạch Lạc Nhân lấy một cái găng tay, dưới ánh mắt hung hãn của ai đó, từng chút một đeo lên. Găng tay hơi nhỏ một chút, lại rất dày, đeo vào nhìn rất nặng nề, vì vậy khi Bạch Lạc Nhân đeo chiếc còn lại lên, tay bên này hoàn toàn không động đậy được, đeo rất lâu cũng không đeo được vào, Dịch Song chủ động đưa tay qua.

“Ha ha ha.....” Dịch Song cười đến hai má ửng hồng, “một chiếc to một chiếc nhỏ thì phải làm sao ?”

Bạch Lạc Nhân cười khoan dung, “Không sao, đeo lâu sẽ to bằng nhau.”

“Thế thì anh không được tháo ra rồi !” Dịch Song cố ý lớn tiếng.

Bạch Lạc Nhân vẫn cứ trầm mặc.

Dịch Song thấy Bạch Lạc Nhân không trả lời, đỏ mặt tía tai ngồi sang bên cạnh cậu, nhỏ giọng thúc giục: “Trước mặt tổng giám đốc anh cứ đồng ý đi.”

“Tại sao phải trước mặt tổng giám đốc?” Bạch Lạc Nhân buồn bực, tôi không có giạt dây cô làm như thế mà.

Dịch Song kề bên tai Bạch Lạc Nhân nói: “Em muốn làm anh ấy hết hy vọng.”

Bạch Lạc Nhân liếc nhìn Cố Hải một cái, đúng lúc chạm vào đôi mắt lạnh như băng của cậu, trong lòng chợt căng thẳng, chẳng biết Cố Hải và Dịch Song rốt cuộc nói những gì, Dịch Song liền mở miệng: “Em trai anh vốn để em trong lòng.”

Câu nói này thật sự dọa đến Bạch Lạc Nhân, Cố Hải sao lại vẫn không gây rối với cô ta?

Điều chỉnh lại cảm xúc một chút, gương mặt anh tuần lại hiện ra vài ý cười, “Em nghĩ nhiều rồi? Không phải là người ta đang ngồi cùng với bạn gái hay sao?”

“Nào có?” Dịch Song bĩu môi, “Anh vốn dĩ là có ý này, cứ như em tự mình đa tình, bọn họ ở công ty thường xuyên ở cùng nhau, cũng chưa thấy ai thừa nhận qua! Huống chi hai người họ một chút cũng không giống đang yêu nhau, ở công ty em chẳng ai cho rằng bọn họ là người yêu của nhau.”

Bạch Lạc Nhân như ý thức được điều gì, chuyển ánh mắt mạnh mẽ nhìn thẳng về phía Cố Hải.

Nhã Tĩnh vừa quay đầu lại, cười nhàn nhạt, “Thật ngưỡng mộ Dịch Song.”

“Ngưỡng mộ cô ta làm gì?” mặt Cố Hải phủ một lớp sương lạnh.

Nhã Tĩnh dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn Cố Hải, “Ngưỡng mộ cô ấy có thể đem tình yêu tặng đi.”

Cố Hải cười lạnh, “Cô không phải ngưỡng mộ cô ta, cô còn hạnh phúc hơn cô ta! Cô ấy là tặng đồ cho người khác, hôm nay tôi sẽ tặng đồ cho cô.”

Nhã Tĩnh kinh ngạc nhìn Cố Hải.

Cố Hải không hề có chút gì là đùa cợt, trực tiếp đưa tay qua, lấy chiếc nhẫn đeo lên tay Nhã Tĩnh.

Trong lòng Bạch Lạc Nhân như có một trận phi cơ chiến, vừa này là nghiêng lao lên góc 45 độ so với chân trời, hiện tại là bổ nhào xuống với góc 90 độ, nặng nề đâm sầm vào mặt đất, tan xác không còn một mảnh.

Cậu quay ánh mắt về gương mặt Dịch Song, lời nói thốt ra không hề có chút cảm xúc.

“Lúc này trong lòng em đã hiểu rồi chứ?”

Buổi tối quay về doanh trại, Bạch Lạc Nhân không còn tâm trạng nghiên cứu, liền đi tới các liên đội xem xét. Hiện tại có rất nhiều tân binh nhập ngũ là học sinh cao trung thế hệ 9X, ở nhà được nuông chiều từ bé, trong quân đội lại nghiêm ngặt nhiều hình phạt, vì vậy việc quản lý khó khăn hơn trước. Có vài tân binh tổ chất không tồi, nhưng đến đây rất lâu cũng không thích ứng được môi trường, luôn làm Bạch Lạc Nhân đau đầu.

Cách đó không xa có hai bóng đen, nghe thấy tiếng bước chân bên này vội vàng chạy về phía tây.

Bạch Lạc Nhân chạy bước lớn đuổi theo, vài giây sau, mỗi tay tóm lấy một người, kéo về đến văn phòng.

“Liên đội nào, trung đoàn nào, lớp nào?”

Hai người vừa nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Bạch Lạc Nhân, dọa tới mức hai chân run rẩy, lắp ba lắp bắp khai báo tình hình.

“Đang làm gì thế?”

Một người sợ hãi rút bao thuốc trong túi ra nhét vào tay Bạch Lạc Nhân, “Thủ trưởng, ngài hút thuốc.”

Bạch Lạc Nhân ghét nhất là loại người không đàng hoàng việc đầu tiên sau khi phạm lỗi không phải là muốn nhận lỗi, lại là làm thế nào để lấp liếm. Thực ra giây phút bắt được bọn họ, Bạch Lạc Nhân liền biết bọn họ đang ở đó làm gì, chất vắt chẳng qua chỉ để xem thái độ.

“Hai người các cậu ở đó hút thuốc phải không?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Tiểu tử này lại bắt đầu ngụy biện, “Không, thuốc này là người khác cho, tôi không hút, vẫn luôn để trong túi.”

Bạch Lạc Nhân không nói gì đứng dậy, ánh mắt chăm chú nhìn hai tên tiểu tử đang nơm nớp lo sợ, lấy tàn thuốc và mẩu đuôi thuốc còn lại, hòa vào nước đưa người thứ 2.

“Uống hết đi.”

Binh sĩ còn lại trừng mắt hoảng sợ: “Thế này là thuốc về hình phạt thể xác.”

Binh sĩ vừa nói dối bắt đầu đau khổ van xin, “Thủ trưởng, chúng tôi thực sự không hút, chúng tôi chỉ là cảm thấy trong phòng quá buồn, ra ngoài hít thở không khí, nói chuyện một chút. Ngài đừng bắt chúng tôi uống cái này được không? Tôi vừa nhìn đã thấy buồn nôn.”

“Nếu không uống thì sẽ bị đuổi, tự mình cân nhắc đi.”

Sau lần ấy, hai người hoàn toàn cai thuốc.

Bạch Lạc Nhân lại bận đến hai giờ sáng, cầm điện thoại xem, hôm nay là rằm tháng chạp, rất lâu đã không mất ngủ rồi, không biết có phải do đã quá giờ không, Bạch Lạc Nhân lăn qua lộn lại trong ổ chăn, cơ thể rất mệt mỏi, tinh thần lại trĩu nặng không thể thả lỏng.

Điện thoại đột nhiên kêu lên, Bạch Lạc Nhân theo phản xạ quay người xuống giường, cho rằng có nhiệm vụ khẩn cấp, kết quả phát hiện người gọi đến là Cố Hải.

Trong lòng bỗng trầm xuống, nhưng vẫn cứ nhắc máy.

“Bạch Lạc Nhân, tám năm qua đều chưa từng nhớ đến tôi sao?”

Những ngón tay bị tàn phá của Bạch Lạc Nhân nắm chặt lấy góc chăn, trong lòng dâng lên một vị chan chát, có lẽ vì đêm quá yên lặng, yên lặng tới nỗi người ta không nhẫn tâm mà nói dối.

“Có nhớ.”

Đầu bên kia trầm mặc rất lâu, đột nhiên nói: “Tôi rất hối hận ngày này tám năm trước vì một chiếc kẹo hồ lô mà cãi nhau với cậu, nếu như tôi biết đó là lần cuối cùng ăn kẹo hồ lô, tôi nhất định không nỡ mà mắng cậu.”

15. Chương 15 - Thật Là Một Ngày Tốt Lành!

Ngày 25 tháng chạp, văn phòng Cố Hải chính thức nghỉ lễ, đám chị già bị nhốt trong lồng bấy lâu đều giống như từng con từng con chim nhỏ xinh đẹp bay về phía sào huyệt nơi khu dân cư đông đúc, đi hưởng thụ quãng thời gian được làm trắng sáng giữa trời sao ngân ngủi. Dịch Song cuối cùng cũng được nghỉ, chỉ đáng tiếc Bạch Lạc Nhân vẫn bận như vậy.

Cố Hải bay đến Thanh Đảo, thăm mẹ Nhã Tĩnh.

Nhã Tĩnh thấy Cố Hải đi ra từ phòng bệnh mẹ mình, sắc mặt như ngưng trệ nhìn cậu.

“Cố Hải, có thể giúp tôi một việc không?”

Cố Hải trầm giọng nói: “Cô quên rồi sao? Tôi trước đây đã từng nói, cô đã từng cứu tôi 1 lần, ân tình tôi nợ cô nhất định sẽ trả. Cô nói đi, chỉ cần có thể làm được, nhất định không từ chối.”

Nhã Tĩnh cười nhạt, “Làm chắc chắn là làm được, nhưng có nguyện ý hay không mới là vấn đề.”

Cố Hải ngữ khí rất quả quyết nói với Nhã Tĩnh: “Nếu có thể làm, tôi chắc chắn sẵn lòng.”

Nhã Tĩnh hít một hơi sâu, yên lặng nhìn đôi mắt sâu thẳm của Cố Hải.

“Đính hôn với tôi”

Sắc mặt Cố Hải vì câu nói này mà nhanh chóng thay đổi.

“Bây giờ hối hận vẫn kịp.”

Cố Hải thu lại ánh mắt kinh ngạc, nghiêm mặt hỏi: “Trước tiên nói xem, sao bỗng nhiên lại muốn đính hôn với tôi?”

Nhã Tĩnh quay người lại, xuyên qua lớp kính thủy tinh nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Tôi muốn mẹ tôi đi được an lòng, anh cứ yên tâm, chỉ là đính hôn. Đợi mẹ tôi qua đời rồi, chúng ta hủy bỏ hôn ước, tiếp tục làm bạn bè.”

Lần nói chuyện này khiến lòng Nhã Tĩnh như nghẹn lại, thực ra khi cô nhìn thấy phản ứng đầu tiên của Cố Hải, liền hiểu ra tấm lòng cậu ấy đối với mình. Chỉ có điều vẫn ôm một chút ảo tưởng, ảo tưởng Cố Hải có thể nhân thời cơ này nói với cô một câu, hay là chúng ta cứ ở cùng với nhau đi.

.....

Cố Hải trầm mặc chầm một liều thuốc.

Rất lâu không nhận được hồi âm, Nhã Tĩnh đột nhiên ở bên cạnh phát ra tiếng cười nhẹ.

“Không đồng ý thì cho qua đi, tôi tìm người khác cũng thể. chỉ có điều mẹ tôi bao nhiêu năm nay vẫn cho rằng tôi và anh ở bên nhau, nếu như là anh đến diễn vai này, có thể trong lòng bà ấy sẽ càng kiên định.”

Hai người mắt Cố Hải âm u, “Cô để tôi suy nghĩ thêm.”

Điều thuốc trong tay càng ngày càng ngắn, trái tim Cố Hải vẫn đang lẩn quẩn ở một góc nào đó,

“Cố Hải, tôi có thể hỏi anh một câu không?” Nhã Tĩnh đột nhiên mở miệng.

Cố Hải hướng ánh mắt về phía cô.

“Có phải anh thích Dịch Song không?”

Cố Hải cười khanh khách, “Sao cô cũng cảm thấy như vậy? Tôi cứ luôn cho rằng cô thông minh hơn các cô gái khác ở công ty.”

Nhã Tĩnh bỗng mở hai tay ra, trong lòng bàn tay là một chiếc nhẫn.

“Lẽ nào hôm đó anh tặng nhẫn không phải để cố ý khiêu khích một ai đó bàn bên cạnh? Tôi không có ngọc đến thế, có thể ngây thơ cho rằng chiếc nhẫn này là để tặng cho tôi.”

Cô đoán đúng rồi.....chỉ đáng tiếc một người nào đó trong đầu cô và người nào đó trong đầu tôi đã sai vị trí, cô mãi mãi sẽ không bao giờ biết được, người tôi yêu thương chôn dấu trong đáy lòng tám năm nay lại là một chàng trai.

Nhã Tĩnh thấy Cố Hải không trả lời, tiếp tục thăm dò.

“Hôm qua trên đường về, tôi nhìn thấy họ hôn nhau trong xe.”

(Các bánh bèo đáng giết lắm rồi nhé !!!!!!!)

Những ảo tưởng trong lòng Nhã Tĩnh đã hoàn toàn bị tiêu diệt rồi, nụ cười che đầy một tầng hơi nước, “Anh cứ nhận đi, tôi cũng sẽ chẳng cười chê anh, lòng anh đã có người khác, tôi chỉ đành rút lại lần thỉnh cầu này, anh cứ xem như tôi chưa từng nói gì.”

Nhã Tĩnh quay người muốn bước đi, cánh tay liền bị Cố Hải giữ lấy.

Nhã Tĩnh không dám quay lại, khóe mắt cô đều đã đỏ lên rồi, cô không muốn Cố Hải nhìn thấy bộ dạng thảm hại như vậy của mình.

“Tôi giúp cô.” Cố Hải nhàn nhạt nói.

Lần này đến lượt Nhã Tĩnh từ chối, “Không cần nữa, tôi khôn muốn làm người có tội.”

Cố Hải kéo người Nhã Tĩnh xoay cô đứng đối diện với mình, đôi mắt sâu lắng yên lặng nhìn cô, ngữ khí rất chắc chắn.

“Tôi là can tâm tình nguyện giúp cô, tôi hiện tại không có người yêu, cô không cần phải có bất cứ băn khoăn gì.”

Ánh mắt Nhã Tĩnh ngẩn ngơ.

Cố Hải hươ hươ chiếc nhẫn trên tay, miệng hiện ra một nụ cười phức tạp.

” Chiếc nhẫn này kiểu dáng quá cũ rồi, hơn nữa có khắc Logo của tôi và người khác, không thích hợp để cô đeo, tôi sẽ mua một cái mới để làm nhẫn đính hôn tặng cho cô. Cho dù không thành vợ chồng, cũng có thể để lại cho cô chút kỉ niệm.”

.....

Sau một tràng reo hò, vài vị kĩ sư cốt cán trong phòng nghiên cứu nhảy lên trước máy tính, kích động ôm chầm lấy nhau.

“Cuối cùng cũng phá được ải đầu tiên rồi, có thể về nhà đón năm mới rồi!!”

Bạch Lạc Nhân hí hóp cười, dùng tay làm một tín hiệu khiến mọi người an tĩnh trở lại.

“Trưa nay tôi mời cơm, mấy anh em ta tìm chỗ nào tốt tốt làm một bữa!”

“Ha ha ha.....vậy chúng tôi phải góp sức cho cậu một trận!”

“Đúng thế, cả ngày bắt chúng tôi tăng ca đến tận đêm.”

Buổi tối, Bạch Lạc Nhân tâm trạng vui vẻ liền gọi về cho Bạch Hán Kỳ.

“Bố, năm nay có thể về nhà ăn tết rồi.”

Bạch Hán Kỳ còn chưa nói gì, Bạch Lạc Nhân đã nghe thấy một âm thanh hưng phấn che dấu không được.

“Được, bố với mẹ con hai ngày nay đang chuẩn bị sắm tết, nếu con về thì phải chuẩn bị nhiều thêm chút nữa.”

“Không cần.” Bạch Lạc Nhân nói, “Con ở nhà cũng không được mấy ngày.”

“Không cần biết là mấy ngày cũng phải để cho con ăn no uống đủ.”

Cúp máy không được bao lâu, điện thoại của bệnh viện liền gọi tới.

“Thủ trưởng, tôi có thể xuất viện rồi..”

Mắt Bạch Lạc Nhân sáng lên, “Nhanh vậy sao? Cậu đợi một chút tôi lái xe đến đón.”

“Không cần, Tiểu Lương lái xe đến đón tôi rồi, chúng tôi sắp đến cổng chính doanh trại rồi.”

Bạch Lạc Nhân khoác thêm chiếc áo rồi đi ra ngoài, không lâu sau, liền nhìn thấy một chiếc xe từ từ tiến lại.

“Sao cậu đứng ngoài này?” Lưu Xung hỏi.

Bạch Lạc Nhân không nói gì, cùng với một quân nhân khác giúp Lưu Xung xuống xe, đỡ đến kí túc của mình.

“Cậu tạm thời đừng ở kí túc cũ nữa, bên này đã sắp xếp cho cậu một chiếc giường đơn, cậu có thể yên tâm dưỡng thương không bị làm phiền. Nếu cậu muốn về nhà đón tết, có thể xin cấp trên phê duyệt, có điều tôi không kiến nghị cậu về, lộ trình xa rất vất vả. Cậu tốt nhất để bố mẹ qua đây, quân đội bên này sẽ bố trí hẳn hoi.”

Lưu Xung không ngừng gật đầu, “Cũng may lần bị thương này không ảnh hưởng đến việc tôi tiếp tục làm phi công, nếu không bố mẹ sẽ buồn chết mất!.....Đúng rồi, thủ trưởng, tôi lần này có được tính là lập công không?”

Khóe môi Bạch Lạc Nhân cong lên, “Có thể sẽ xem xét cho cậu một cái.”

Lưu Xung vui mừng vỗ tay, “Vậy năm sau tôi có hy vọng lên quân hàm rồi!”

Bạch Lạc Nhân nhắm vào thái dương Lưu Xung bắn một phát, “Cứ mơ đi!”

Lưu Xung cười hì hì.

Bạch Lạc Nhân nhìn Lưu Xung ngồi trên giường rất khó chịu, thắt lưng không thẳng được lên, liền nói với cậu ta: “Cậu cứ nằm ở giường tôi một chút, đợi kí túc bên kia dọn xong sẽ đưa cậu qua.”

Lưu Xung rất khách khí: “Thế thật không tốt !”

Bạch Lạc Nhân nghiêm túc nhìn Lưu Xung, Lưu Xung lập tức ngoan ngoãn nằm xuống, Bạch Lạc Nhân đi đến đắp chăn lên người cậu.

Công trình cuối cùng cũng có tiến triển, có thể yên tâm về nhà ăn tết, tên tiểu tử Lưu Xung cũng đã xuất viện.....sương mù bao phủ trong lòng bao ngày cuối cùng đến hôm nay đã sáng trở lại, Bạch Lạc Nhân đang nghỉ, đột nhiên nghe thấy tiếng còi xe, ngó ra xem, ánh mắt sâu thẳm ngoài kia lại khiến mạch nước ngầm trong lòng bắt đầu tuôn trào.

Cố Hải mở cửa xe đi ra, vừa tới cổng đã gặp Bạch Lạc Nhân.

“Để thủ trưởng đích thân ra cổng đón, thật có chút đảm đương không nổi!” tâm trạng Cố Hải có vẻ không tồi.

“Tôi không phải ra đón cậu, tôi là ra ngăn cậu.”

“Ngăn tôi?” Ánh mắt Cố Hải lấp lánh, “Sao thế, vẫn nạp thêm thiếp sao?”

Bạch Lạc Nhân hơi nhếch khóe môi, “Đừng nói, thực sự là có dấu một người.”

Sắc mặt Cố Hải liền thay đổi, cùng Bạch Lạc Nhân vào phòng, Lưu Xung đang nằm rất nghiêm túc, vừa nhìn có khách đến, vừa định ngồi dậy, kết quả bị Bạch Lạc Nhân ấn xuống.

“Yên ở đây, không phải việc của cậu.”

Nhìn một hồi, tâm tình Cố Hải không tự nhiên, nhưng cũng không nghĩ lệch đi hướng khác, dù sao Bạch Lạc Nhân đã có bạn gái, chỉ là cảm thấy trong lòng không vui, đặc biệt không vui! Dựa vào cái gì mà một tên lính quèn cũng có thể nằm trên giường Bạch Lạc Nhân mà cậu đến muốn vào cửa cũng phải nhìn sắc mặt?! ”

Bạch Lạc Nhân rót một cốc nước nóng đặt bên tay Cố Hải, “Tìm tôi có việc gì?”

Cậu tưởng rằng Cố Hải sẽ kiếm ra N cái cớ để làm mục đích cho hành động này, nhưng lần này Cố Hải không thể, cậu rất sáng khoái rút trong túi ra một tấm thiệp mời. Khoảnh khắc chạm vào tấm thiệp đỏ ấy, cơ mặt Bạch Lạc Nhân đều cứng lại.

Cố Hải dùng ngữ khí không nặng không nhẹ thông báo, “Em trai cậu ngày kia sẽ đính hôn, người làm anh như cậu cũng nên đến phụ một tay chứ?”

Đây là đòn hạ thủ cuối cùng của Cố Hải, khóe miệng Bạch Lạc Nhân gượng ép nhếch lên, lần này là lần cậu giả bộ không giống nhất.

“Chúc mừng cậu.”

Sau khi Cố Hải cuối cùng cũng thu hoạch được phản ứng mà cậu một mực khát vọng trên gương mặt Bạch Lạc Nhân, đột nhiên trong lòng cảm thấy một chút thành tựu cũng không có. Vào khoảnh khắc mà Bạch Lạc Nhân đưa tay ra nhận lấy tấm thiệp mời ấy, trong lòng cậu vô cùng khó chịu. Cậu vốn còn chuẩn bị một đồng lời kích bác, đến bây giờ một câu cũng không thốt ra được.

Cố Hải quay người ra khỏi cửa.

Lưu Xung hưng phấn hỏi Bạch Lạc Nhân một câu, “Thủ trưởng, Cố tổng sắp kết hôn phải không?”

Bạch Lạc Nhân quay lưng về phía cậu ta, gật gật đầu.

“Đối với cậu mà nói, hôm nay quả là một ngày tốt lành!!”

16. Chương 16 - Ngàn Cân Treo Sợi Tóc

Ngay sau hôm Cổ Hải đồng ý giúp Nhã Tĩnh, liền gọi điện nói với Cổ Uy Đình.

Cổ Uy Đình nghe xong rất vui vẻ, cũng không hề trách Cổ Hải đột nhiên đưa ra quyết định, cũng không túm lấy cậu mà hỏi đông hỏi tây về tình hình gia cảnh nhà gái, chỉ không ngừng gật đầu nói tốt. Đường như con trai ông không phải một tay thương thủ cao phú soái, mà là một kẻ cả ngày rầu rĩ vì chuyện lấy vợ, chỉ cần có ai đồng ý cùng nó, không cần biết cô gái ấy như thế nào, Cổ Uy Đình đều vui vẻ đón nhận.

Cổ Hải đã rất lâu rồi không nhìn thấy nụ cười như vậy trên mặt Cổ Uy Đình.

Sau khi biết Bạch Lạc Nhân không hề xuất ngoại mà là nhập ngũ, Cổ Hải từng nghĩ đến việc làm rõ ngay trước mặt với Cổ Uy Đình, sau này đã xóa đi ý niệm đó. Bố cậu già thật rồi, già không phải thể hiện ở tướng mạo bề ngoài, mà là ở thái độ đối với con cái. Cổ Hải không còn nhớ rõ ông ấy đã bao lâu không còn mắng mỏ lớn tiếng với mình, làm bố mẹ mỗi lần đưa ra quyết định đều phải trưng cầu ý kiến con cái, chính là chứng minh họ thực sự già rồi, ngày 26 tháng chạp, Cổ Uy Đình và Khương Viên mới gặp mặt bố mẹ Nhã Tĩnh.

Mẹ Nhã Tĩnh vì muốn tạo ấn tượng tốt với nhà thông gia, khi từ bệnh viện ra đã trang điểm, nhưng vẫn che đậy không được bệnh trạng trên mặt. Bố của Nhã Tĩnh cũng là quan chức cao cấp của tỉnh Sơn Đông, đã có duyên gặp Cổ Uy Đình một lần, có điều đã là việc vài năm trước, hai người đều không có ấn tượng gì.

Người lớn của hai gia đình cùng ngồi một bàn, ai cũng tươi cười.

Cổ Hải kéo tay Nhã Tĩnh đứng dậy, Nhìn Cổ Uy Đình và Khương Viên nói: “Đây chính là bạn gái con, Diêm Nhã Tĩnh.”

Nhã Tĩnh thận trọng lên tiếng, “Chào cô chú”

Khương Viên cười nói: “Thật không ngờ, Nhã Tĩnh xinh đẹp như vậy.”

“Cám ơn cô.” Nhã Tĩnh có chút ngượng ngùng.

Cổ Uy Đình phá lệ vì con dâu tương lai mà nói vài lời khách khí, :“Thằng con trai tôi không có bản lĩnh gì lớn, tính tình lại thẳng thắn, có khi không tự quản được tính khí của mình, cũng đều tại tôi. Sau này hai đứa ở bên nhau khó tránh khỏi có lúc cãi cọ, đến khi ấy chỉ mong con bao dung nó một chút.”

Bố Nhã Tĩnh ở bên cạnh thêm vào, “Lão Cổ ông quá khiêm tốn rồi, có thể gả cho Tiểu Hải nhà ông, chính là phúc đức của con gái tôi.” nói xong liền hướng ánh mắt cứng chiều về phía Nhã Tĩnh, “Chúng tôi chỉ có một đứa con gái, từ nhỏ đã quen nuông chiều, lớn thế này rồi cơm cũng không biết nấu. Nói thật lòng, nhà ông không đuổi nó đi là chúng tôi vui lắm rồi.”

Nhã Tĩnh nghe xong cười gật gật đầu.

Nhã Tĩnh lại giới thiệu Cổ Hải cho bố mẹ, Cổ Hải đứng lên kính bố Nhã Tĩnh một chén rượu, nói vài với câu với họ. Bố Nhã Tĩnh đối với cậu con rể này vô cùng hài lòng, không hổ thẹn là con nhà tướng, giờ tay nhắc chất đều toát lên khí chất, vừa lịch sự vừa hiểu chuyện, ăn nói chừng mực, giao phó con gái cho người đàn ông như vậy, họ cũng rất an tâm.

Lúc ăn cơm, Khương Viên chọc Cổ Uy Đình một cái, cười nói: “Lão Cổ, ông nhìn hai đứa nó xem, có phải càng nhìn càng hợp không?”

Cổ Uy Đình chỉ cười không nói.

Bố Nhã Tĩnh vô ý hỏi Cổ Uy Đình, “Hai người có phải vẫn còn có một cậu con trai nữa không?”

Khương Viên cướp lời, “Đúng vậy, cậu con trai này của chúng tôi đang làm ở bộ phòng không không quân, năm nay 26 tuổi, đang là thiếu tá rồi.”

Bố Nhã Tĩnh hướng đôi mắt ngưỡng mộ về phía Cổ Uy Đình và Khương Viên, tiếp tục hỏi: “Vậy cậu ấy đã lập gia đình chưa?”

“Vẫn chưa.” Khương Viên do dự một chút, lại cười cười, “Nhưng mà cũng sắp rồi.”

Trong mắt Cố Hải chợt lóe lên.

Mẹ Nhã Tĩnh nói: “Nếu đã sắp rồi, sao không làm tiệc cưới chung? Như thế hai người liền đạt được hai tâm nguyện cùng một lúc rồi.”

“Cậu đó nhà tôi không gấp, hiện tại nhiệm vụ phải gánh vác nhiều, cuộc sống chưa ổn định, qua đợt này mới cân nhắc cũng chưa muộn. Quan trọng là chuyện của Tiểu Hải, nếu mà chậm trễ sẽ khiến lòng chúng tôi rất tiếc nuối!”

“Đúng đúng đúng..... sức khỏe tôi hiện tại cũng không tốt, chỉ mong nhanh chóng gả con gái đi.”

“Nhìn thấy con cái kết hôn, trong lòng bà sẽ vui vẻ, nói không chừng lại khỏe lại.”

Hai nhà có nói có cười, bữa cơm này vô cùng hài hòa. Nhã Tĩnh luôn gấp thức ăn cho Cố Hải, sự ngọt ngào của hai vợ chồng son đều không giống như đang giả vờ.

Cố Uy Đình đã rất lâu không uống nhiều như vậy, khi đi vào phòng vệ sinh đều có chút ngả nghiêng, Cố Hải phải đỡ vào.

Hai bố con cùng đứng rửa tay, Cố Uy Đình đột nhiên gọi cậu ấy một tiếng con trai.

Cố Hải quay đầu nhìn ông.

Ánh mắt Cố Uy Đình đã trở về vẻ sắc nhọn thường ngày, lời nói mang theo men say ngà ngà.

“Thực ra bố biết, tám năm qua con đã sống rất khổ sở.....”

Tay Cố Hải bỗng dừng lại, dòng nước trong vòi vẫn chưa tắt cứ thế không ngừng xả xuống bồn rửa, giống như những ý niệm và bi thương liên miên bao năm qua không dứt.

“Bố, bố uống nhiều rồi, chúng ta ra ngoài đi.”

Cố Uy Đình gạt tay, “Ta không uống nhiều.”

Cố Hải liền kéo ông ra ngoài, bây giờ có nói gì cũng vô dụng, cứ để ông ấy an tĩnh mà qua năm nay vậy.

Ngày tháng nhanh chóng trôi qua, thoáng chốc đã 28 tháng chạp.

Ngày hôm ấy vừa sáng sớm, Nhã Tĩnh liền bị kéo tới phòng trang điểm, bắt đầu quá trình rườm rà, đợi cô ấy từ phòng trang điểm bước ra, xung quanh đều thốt lên tiếng kinh ngạc. Trong đó phần nhiều là của các đồng nghiệp nữ nhận lời mời đến dự, bọn họ sớm đã chuẩn bị xong máy ảnh, một người liền tới chụp cho Nhã Tĩnh, sau khi chụp xong còn trò chuyện một lúc, cả phòng tiệc vô cùng huyền ảo.

Sau 10 giờ, khách mời lục đục kéo nhau đến.

Cố Hải đứng ở một chỗ cách cổng ra vào không xa, nhìn thấy rất nhiều bạn bè thân thuộc và trưởng bối, đều sẽ đến trước chào hỏi. Cậu vẫn luôn đợi một người, kiểu đợi chờ này giống như có hàng ngàn vạn con kiến đang cắn nát xương cốt, không rõ tại sao lại đợi, cũng không biết đợi rồi sẽ nói với cậu ấy những gì, chính là kiểu cố chấp chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Có hai bóng dáng thân thuộc hiện ra trước tầm mắt Cố Hải.

Vành mắt cậu nóng lên, cho dù đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khoảnh khắc vừa nhìn thấy Bạch Hán Kỳ và Thím Trâu, bây giờ lưng đã còng một chút, nhưng nụ cười phúc hậu vẫn y nguyên như cũ. Thím Trâu vẫn là dáng vẻ mộc mạc như vậy, đi sát bên cạnh Bạch Hán Kỳ, thỉnh thoảng lại toát ra vẻ khẩn trương.

Nhìn thấy Cố Hải ở đối diện, Bạch Hán Kỳ dừng bước.

Tiểu tử thối năm nào còn gọi ông là chú, đến hôm nay đã quần áo giấy da, tác phong nhanh nhẹn đứng trước mặt. Nhóang cái tám năm đã qua, người con trai từng vì cậu ấy mà phủ phục quỳ gối trước ông nay đã vào nhập ngũ, mà cậu ta-người từng vì đứa trẻ đó ở trong địa đạo chịu đói chịu rét cũng đã sắp bước vào lễ đường.

Cố Hải đi tới bên cạnh Bạch Hán Kỳ, giọng nói có chút chệnh vênh.

“Chú, thím, hai người đến rồi.”

Thím Trâu sững sờ một chút, tay nắm lấy cánh tay Cố Hải, Ra sức ngắm nhìn cậu, rồi sau đó sững sờ quay sang Bạch Hán Kỳ, “Đây.....đây chẳng phải là Đại Hải sao?”

“Không phải bà đã phỉ lời rồi sao? Hôm nay chúng ta đến đây còn để gặp ai nữa?”

Thím Trâu xúc động mãi không thôi: “Nhìn xem, Đứa trẻ này đã thay đổi biết bao! Thím cũng suýt không nhận ra nữa rồi! Trong lòng ta, con vẫn cứ là đứa trẻ trung học mỗi sáng đến cửa hàng sớm nhất, nhoáng một cái đã có công ty riêng rồi!”

Bạch Hán Kỳ vỗ vỗ vai Cố Hải “Con à! Chú chúc mừng con!”

Cố Hải còn nhớ, tám năm trước, khi bọn họ chính miệng thẳng thắn nói về mối quan hệ của mình, Bạch Hán Kỳ từng vỗ vai cậu, chỉ có điều khi ấy ông một câu cũng không nói.

Cố Hải thu lại cảm xúc, dẫn Bạch Hán Kỳ và thím Trâu vào phòng tiệc.

Trên đường, Cố Hải thuận miệng hỏi một câu: “Thông Thiên sao hôm nay không tới?”

Thím Trâu ngại ngừng cười cười, “Lịch học của học sinh cao trung dày đặc, nó sắp đến kỳ kiểm tra cuối kỳ, thím không cho nó đến.”

Khóe mắt Cố Hải chan chất, trong lòng cậu Mạnh Thông Thiên vẫn là thằng nhóc con cả ngày ôm chân cậu gọi anh.

“Đúng rồi, ông bà sức khỏe thế nào ạ?” Cố Hải lại hỏi.

Bạch Hán Kỳ nhàn nhạt nói: “Một người đi năm nọ, một người năm ngoái cũng mất rồi.”

Lòng Cố Hải chìm xuống một nhịp, tiếp đó không hỏi nữa.

Cậu vẫn luôn luôn nhớ, ông nội Bạch thích ngồi trên một chiếc ghế, dùng một tờ giấy hình chữ nhật cuộn lại nhét lá thuốc vào, hút từng hơi từng hơi. Có một lần cậu đi qua, liền bảo ông nội Bạch cho hút thử, vừa hút một hơi phát hiện là loại vô cùng mạnh. Ông nội Bạch nhìn biểu cảm nhăn nhó của cậu, còn cười khi khi, lộ ra hàm răng đã không còn nguyên vẹn.

“Đến cháu cũng không khống chế nổi nó?”

“Đám hoa màu này là do đồng chí Lưu Thiếu Kỳ hướng dẫn chúng ta trồng”

“Mao Đô Đô là mặt trời đỏ nhất đỏ nhất đỏ nhất”

(Đây là mấy lời Cố Hải nhớ về bà nội Bạch)

Bạch Lạc Nhân rửa mặt xong, mặc quần phục, đứng trước gương, Khí khái bức người.

Xe từ sớm đã chuẩn bị xong, lái xe đang đợi bên ngoài, Bạch Lạc Nhân tiện tay nhét tấm thiệp trên bàn lên, yên lặng nhìn hai chữ Cố Hải, sau đó liền đóng vào, bước chân cứng nhắc đi về phía cửa.

Thời tiết bên ngoài lạnh đến thấu xương.

Bạch Lạc Nhân vừa lên xe, bỗng nhiên nhìn thấy hai bóng dáng quen thuộc hiện lên.

Túm lấy một người hỏi: “Đi đâu làm gì mà cuống lên thế kia?”

”Có nhiệm vụ khẩn cấp, không thông báo cậu sao?”

Bạch Lạc Nhân còn chưa trả lời, hai người đã vội vàng chạy mất.

” Đợi tôi một chút.”

Bạch Lạc Nhân vắt chiếc ví da lại chỗ lái xe, liền chạy đuổi theo hai người.

“Hiện tại máy bay địch đang phi pháp lao vào không phận nước ta, chúng tôi phải gấp rút rút phái hai chiếc phi cơ tới cản đường, bởi vì hiện tại tạm thời không thể phán đoán chính xác tốc độ và tính năng của chiếc máy bay này, các cậu lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm. Lúc đó chính là lúc thử thách các cậu, những thứ khác tôi không nói nữa, viết di thư đi!”

Hai người mặt bồng biển sắc, tuy đều là nam tử hán mình đồng da sắt, trải qua vô số lần diễn tập thực chiến, nhưng thời khắc đứng trước ải sống chết, ai cũng không dễ gật đầu.

“Các cậu muốn chống lại mệnh lệnh?” Sắc mặt tham mưu trưởng trầm hẳn xuống.

Tim hai người đều theo đó mà rơi vào vực sâu.

Đột nhiên, một giọng nói phát ra sau lưng họ.

“Để tôi đi.”

Thần sắc của tham mưu trưởng đang gấp gáp, mới phát hiện ra Bạch Lạc Nhân đứng cách đó không xa.

Về mặt Bạch Lạc Nhân đặc biệt bình tĩnh, “Để tôi đi, tôi không cần viết di thư.”

17. Chương 17 - Trận Giao Đầu Quyết Liệt

Xâm nhập vào không phận nước ta là một chiếc máy bay trinh sát không rõ lai lịch, sau khi Bạch Lạc Nhân điều khiển phi cơ hướng lên không trung, cấp tốc tìm kiếm vị trí của chiếc máy bay trinh sát, nhưng do chiếc này thể tích nhỏ, tín hiệu bức xạ hồng ngoại ít, rada khó có thể dò xét và theo dõi. Bạch Lạc Nhân chỉ có thể dùng mắt thường mà tìm kiếm, lợi dụng tính năng tăng tốc tốt, nhanh chóng tiếp cận mục tiêu.

Cuối cùng, Bạch Lạc Nhân cũng phát hiện ra mục tiêu, nhanh chóng bắn ra một quả hỏa tiễn, không ngờ máy bay địch lập tức thả ra đạn hỏa mù, trốn được khỏi sự công kích của Bạch Lạc Nhân. Bạch Lạc Nhân thừa cơ truy kích, băng qua cả Trung Quốc, cứ thể đuổi đến vùng phía Tây. Lúc đầu máy bay địch luôn áp dụng chiến thuật né tránh, không ngờ Bạch Lạc Nhân ở phía sau truy bắt đến cùng, máy bay địch không chịu nổi cũng bắt đầu tấn công lại, hai chiếc giao tranh một trận quyết liệt giữa không trung.

Máy bay địch luôn bay ở vận tốc đột nhiên tăng tốc, vừa tiến vào tầm bắn liền lập tức đánh ra một quả hỏa tiễn, Bạch Lạc Nhân nhanh chóng tránh né, máy bay địch trong chớp mắt linh hoạt quay một vòng lớn. Hơn nửa Bạch Lạc Nhân cũng phải thừa nhận đã sắp tiến đến gần với giới hạn cực điểm của cơ thể, máu huyết đều dồn xuống dưới chân, đại não không có đủ máu cung cấp, mắt bắt đầu mờ hồ lẫn lộn.

Trong lòng tuyệt nhiên không có chút sợ hãi, coi trời bằng vung.

Bỗng nhiên, Bạch Lạc Nhân nhận được báo động khẩn cấp máy bay quá tải, hai chiếc ngay lập tức phải giáp mặt giao tranh, cậu ý thức được mình đã làm cho động cơ vượt quá trọng tải, mặc cho máy bay địch ngay ở phía trước, mưu đồ đánh lén của máy bay địch cơ bản không kịp vọt tới chiếc phi cơ của Bạch Lạc Nhân, thoáng chốc rơi vào tình thế không thuận lợi.

Bạch Lạc Nhân thừa cơ xuất kích, quả hỏa tiễn đầu tiên bắn ra, cánh trái máy bay địch bốc lên một ngọn lửa lớn, quả thứ hai bắn ra, “Đoàng” một tiếng, máy bay địch nổ tung giữa không trung, các mảnh nhỏ văng tứ phía, biến thành một làn khói dày đặc trước mắt Bạch Lạc Nhân.

Khi Bạch Lạc Nhân chuẩn bị trở về, thân máy bay đột nhiên rung lên bất thường.

Bạch Lạc Nhân cố gắng xử lý sự cố, đáng tiếc các phím điều khiển trên vô lăng đều mất tác dụng, máy bay tiến vào trạng thái bay ngược. Giờ khắc này, Bạch Lạc Nhân đã gục đầu xuống, não động máu nghiêm trọng, hai chân lơ lửng không đạp được phanh chân, muốn điều khiển được máy bay rất khó khăn.

Rất nhanh, Bạch Lạc Nhân cảm thấy được thân máy bay sa xuống, cậu cũng có thể nhìn rõ bên dưới là một đầm lầy.

Vào khoảnh khắc nhảy dù để thoát ra, một ánh lửa nổ tung trước mắt Bạch Lạc Nhân.

Cậu đột nhiên nhớ lại tai nạn vào tám năm trước.

Nỗi sợ hãi chôn dấu trong lòng bao nhiêu năm trong giây phút này cuối cùng cũng vỡ tan.

Thì ra chuyện chết đi bất quá cũng chỉ như vậy.

Người chủ trì phục trang lộng lẫy đi đến trước mặt Cố Hải, nhỏ giọng nói: “Thời gian sắp tới rồi, có thể bắt đầu chưa?”

Cố Hải nhìn đồng hồ, lại nhìn khách khứa khắp sảnh đường, duy chỉ thiếu một bóng dáng ấy.

“Đợi chút nữa đi.”

Nhã Tĩnh vẫn luôn ở bên mẹ, mẹ Nhã Tĩnh xem ra còn hồi hộp hơn cô, cứ luôn truy hỏi: “Tại sao vẫn chưa bắt đầu? Tại sao vẫn chưa bắt đầu?”

Nhã Tĩnh bị hỏi đến nỗi mắt hết nhãn nại, đi đến bên Cố Hải.

“Vẫn còn có người chưa đến sao?”

Ánh mắt sâu thẳm của Cố Hải quét nhìn Nhã Tĩnh, lẳng lặng thốt ra ba chữ, “Bạch Lạc Nhân”

“Ừm.....” Sắc mặt Nhã Tĩnh thay đổi, “đợi thêm chút nữa đi.”

Tất cả khách mời đều đã ngồi xuống, trừ nhân viên và lễ tân, chỉ còn Cố Hải vẫn đang ở ngoài đại sảnh. Cậu đứng trước cổng, đáy mắt tràn ra một vẻ lo lắng, trong ngực vô cơ mà rất bức bách.

Cố Uy Đình đứng dậy đi về phía Cố Hải.

“Con còn ngơ ngác cái gì?” Cố Uy Đình hỏi.

Cố Hải liếc nhìn ông, nhàn nhạt nói: “Bạch Lạc Nhân vẫn chưa tới”

Nghe cái tên này từ miệng Cố Hải phát ra, trong lòng Cố Uy Đình vẫn có chút không thoải mái, ngữ khí cũng theo đó mà cứng rắn: “Không thể chỉ vì đợi một người, mà để bố mẹ Tiểu Diêm cũng phải đợi cùng chứ?”

Cố Hải đi về phía mẹ Nhã Tĩnh, mặt của bà cũng gần như không để coi, có thể do sức khỏe không tốt, lại phải ở môi trường ồn ào một thời gian dài.

“Được rồi.....”

Cố Hải đang định rời bước đi, đột nhiên thấy ở cửa ra vào xuất hiện một bóng người, có điều không phải là người cậu luôn đợi, mà là một sĩ quan mặc trên người bộ quân phục xa lạ.

Sĩ quan đi tới trước mặt Cố Uy Đình, ghé vào tai ông nói nhỏ điều gì đó, sắc mặt Cố Uy Đình đột nhiên thay đổi.

Liền hướng ánh mắt về phía Cố Hải, có điều rất nhanh liền rời đi.

Ánh mắt ấy khiến tâm can Cố Hải bị kích động mãnh liệt.

Cậu sải bước đến trước mặt hai người, trầm giọng hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc của con.” Cố Uy Đình sắc mặt u ám, “Con nên làm gì cứ làm, bộ đội bên này có chút chuyện, bố qua xem một chút, nghi lễ cứ tiến hành như bình thường, bố.....”

“Là Nhân Tử xảy ra chuyện đúng không?” Cố Hải ngắt lời Cố Uy Đình.

Sắc mặt Cố Uy Đình lại thay đổi, phần nộ nói “Đây là việc nội bộ của quân đội, không liên quan tới con.”

Cố Hải đột nhiên hét lên: “Có phải là Nhân Tử không ?!!!!”

Cố Uy Đình cứng mặt không nói gì.

Bữa tiệc đang huyền ảo bỗng nhiên chết lặng, tất cả quan khách đều hướng ánh mắt về chỗ này, không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Nhã Tĩnh đứng cách đó không xa nhìn Cố Hải, trong lòng thất từng cơn, mơ hồ cảm thấy sẽ phát sinh chuyện bất thường.

Cố Hải lách qua Cố Uy Đình, sải bước về phía cổng.

“Con quay lại cho ta!!” Cố Uy Đình quát lên.

Cố Hải đi qua trước ánh mắt ngạc nhiên của hai người bảo vệ.

“Ngăn nó lại cho tôi!!”

Một âm thanh ra lệnh, ba bốn bảo vệ thêm vài nhân viên, cùng nhau đuổi theo Cố Hải. Cố Hải sải bước xuyên qua hội trường, trước ánh mắt bao nhiêu người, trực tiếp từ tầng ba nhảy thẳng xuống.

Cố Uy Đình chạy theo sau, nhìn thấy bảy tám người ở cửa thang máy, tất cả đều vẻ mặt ngạc nhiên.

“Người đâu ?”

Một người bảo vệ trong đó mở miệng, “Nhảy.....nhảy lầu rồi.”

Cố Uy Đình sắc mặt xanh lét đi đến bên cửa sổ, cúi đầu xuống xem, con trai ông lái xe nghênh ngang rời đi.

Nhã Tĩnh cũng đi ra, hồn bay phách lạc nhìn Cố Uy Đình.

“Chú,rốt cuộc xảy ra chuyện gì ?”

Cố Uy Đình định thần lại, thấp giọng nói: “Trong nhà có chút chuyện, Tiểu Hải nóng lòng sự an nguy của anh trai nó, nên chạy đến quân khu rồi. Chú cũng phải đi xem sao, phiên con nói với bố mẹ một tiếng, hôm nay xảy ra chuyện này chúng tôi rất hổ thẹn, sau khi xử lý xong mọi chuyện, nhất định đến nhà tạ lỗi.”

Nhã Tĩnh ngược lại rất độ lượng, “Chú, chú đừng nói như vậy, chú mau đi đi, mạng người là quan trọng nhất.”

Cố Uy Đình gật gật đầu, liền cùng một vị quân nhân khác rời đi.

Nhã Tĩnh thở dài, quả nhiên lừa người sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Cố Hải chạy tới nơi xảy ra chuyện, trời cũng đã tối.

Ngoài mấy quân binh giám sát điều tra thực địa, chỉ còn nhìn thấy một xác máy bay.

Gió lạnh đang gào thét, Cố Hải cảm giác bản thân quay cuồng không vững, cậu nhìn thấy một quân nhân đang đi về phía mình, trên mặt mang một vẻ đau xót, cậu kích động tới nỗi chỉ muốn xé nát gương mặt đó.

“Bạch Lạc Nhân điều khiển phi cơ phát sinh giằng co với máy bay địch, theo tín hiệu quan sát của bên ta, máy bay của ta hạ được máy bay địch xong mới phát sinh sự cố.....”

“Tôi không cần chi tiết.” Ánh mắt Cố Hải trống rỗng, “Cậu nói cho tôi kết quả được rồi.”

Người quan nhân nuốt nước bọt,trầm giọng nói: “Phi cơ rơi tan, phi công mất tích.”

Mất tích ? Chọn từ ngữ thật đầy nhân tính.....

Từ xưa đến nay, có bao nhiêu dũng sĩ mất tích trong các sự cố, đến tận bây giờ đều bất vô âm tín.

Vị quân nhân thận trọng bổ sung: “Trước khi phi cơ phát nổ, Bạch Lạc Nhân lựa chọn nhảy dù, hơn nữa độ cao nằm trong phạm vi an toàn, khả năng sống sót rất cao.”

“Cậu ấy nhảy xuống đâu?” Cố Hải lẳng lặng hỏi.

Vị quân nhân kia cúi đầu xuống, nhỏ giọng” “Hiện tại vẫn chưa xác định được.”

“Cậu ấy nhảy xuống đâu ???!” Ôn lạnh trong ánh mắt Cố Hải đủ để làm cuồng phong bốn bề phải lùi bước.

Âm thanh của vị quân nhân như suy sụp, “Vùng đầm lầy.”

Cố Hải bị chấn động cực mạnh, trong lồng ngực dường như có một luồng máu xông thẳng lên đại não, cậu nắm chặt lấy tóc hét lên đầy bi thương.

“Tại sao lại để cậu ấy thực hiện nhiệm vụ nguy hiểm như vậy? Mẹ nó các người đều làm gì để ăn? Nhiều bộ đội phòng không như vậy, tại sao chỉ riêng cậu ấy phải vào chỗ chết?”

Cố Hải khoanh khắc này như một con sư tử hoang dã không còn khống chế được, tóm lấy người khác điên cuồng cắn xé.

Vị sĩ quan vội vàng không ngừng giải thích: “Tôi không biết, chuyện này không phải do tôi phụ trách, tôi chỉ phụ trách tìm kiếm cứu nạn, không có tình hình phát sinh, tôi..... cần bản không phải chuyện của tôi.....”

Hai con mắt đỏ vằn tia máu của Cố Hải giận giữ nhìn chằm chằm gương mặt vô tội phía trước, cậu hận thấu lỗ người hời hợt vô thường vô phạt.

“Quân đội phải người tìm kiếm trên diện tích lớn, chúng tôi đảm bảo trong hai ngày sẽ tìm ra.....”

Cố Hải ngược lại hướng gió lớn bước rời đi.

Dù cậu có rơi vào đầm lầy, tôi cũng vớt được cậu ra!!!

.....

Bạch Lạc Nhân một giây trước khi rơi xuống đất, vẫn còn nghĩ thân thể mình sẽ bị vùi lấp bao sâu, nếu như dưới ngực, thì vẫn còn cơ hội sống sót; nếu như trên ngực trên cổ, thì phải xem vận may, nếu như cả đầu đều lún xuống, vậy thì trực tiếp đợi chết rồi!

Kết quả, một giây sau, cậu cảm thấy một lực va chạm đau đớn, làm cả người cậu tê dại. Bạch Lạc Nhân hit vào một ngum khí, cảm giác đau đớn từ từ giảm bớt, cậu mới phát hiện ra có gì đó không hợp lý.

Sao lại thế này, không phải đầm lầy sao?

Bạch Lạc Nhân ngồi trên đất, dùng tay ấn xuống, phát hiện vô cùng cứng.

18. Chương 18 - Cuối Cùng Cũng Tìm Lại Được Tâm Can

Thật kỳ lạ.....Bạch Lạc Nhân nhìn bốn bề, xung quanh đều là đồng không mông quạnh, rong rêu phủ đầy, giống như một tấm thảm, mà vị trí của cậu là một chỗ đất cao, bốn phía đều là đầm lầy thấp trũng, xem ra lúc còn ngồi trên máy bay đã phán đoán sai, thế này thật may mắn, cậu vừa hay lại đáp xuống đúng một mặt đất cứng trên đầm lầy.

Bạch Lạc Nhân cúi đầu xuống nhìn, quần áo phi hành vẫn còn nguyên vẹn, trên người cũng không bị thương gì.

Xem ra vẫn chưa tuyệt mệnh.

Bạch Lạc Nhân đứng dậy, quan sát xung quanh, dùng toàn bộ kinh nghiệm tích lũy được khi huấn luyện dã ngoại sinh tồn, trừ chỗ cậu đang đứng là đất cứng còn lại đều là vùng bùn lầy nguy hiểm, để chứng thực suy đoán của bản thân, Bạch Lạc Nhân bẻ xuống vài chạc cây phía sau lưng, bó lại rồi dùng lực phi thẳng tới một bề mặt cách đó không xa, ngay lập tức chỗ đó bị đâm xuống tạo thành một vòng tròn, không hề có một chỗ nào là đất cứng.

Bạch Lạc Nhân trợn tròn mắt, mẹ nó làm sao đi ra được đây.

Vừa nãy còn cảm khái mình là con cưng của thượng đế, bây giờ mới phát hiện, cậu thực ra là chỉ là sủng vật. Việc thượng đế thích nhất chính là đầu tiên cho cậu một miếng bánh ngọt, sau đó cho thêm một cái bạt tai! Bạch Lạc Nhân cúi kính đi quanh cái cây một vòng, càng nhìn càng nhìn cái vòng tròn bản thân vừa tạo ra lại càng thấy giống cái đồng hồ, chỉ biết yên lặng tính toán thời gian đợi chết.

Bạch Lạc Nhân đặt mông ngồi xuống nền đất, bây giờ chỉ có thể ngồi đợi cứu viện.

Cũng có thể vì mệt quá, cậu ngồi một lúc liền ngủ quên mất, sau đó bị lạnh mà tỉnh lại, tỉnh dậy phát hiện trời đã tối rồi, xung quanh bọc thêm một lớp sương mù, cảm giác giống như điem báo trước trong mấy bộ film ma quỷ. Có điều Bạch Lạc Nhân một chút cũng không sợ, cậu hiện tại thật hy vọng có thể xuất hiện một con ma, đưa cậu từ đây bay ra ngoài.

Cảm thấy môi có chút khô, Bạch Lạc Nhân xem xét khắp xung quanh, vùng đầm lầy không thiếu nước, có điều có điều độc hại không uống được. Vì vậy quyết định đào dưới rễ cây, đào hơn ba tiếng, cảm thấy đất

càng ngày càng ẩm, Bạch Lạc Nhân cởi chiếc áo bên trong, bọc lấy đất ra sức vắt, rất nhanh nước đã được hơn nửa chiếc mũ bảo hộ.

Cậu uống ừng ực vài hớp, phát hiện một tia sáng đỏ lóe lên, rất rõ ràng chính là máy bay cứu hộ!! Bạch Lạc Nhân hưng phấn mà đứng dậy, không ngừng hướng lên trời hét lớn, dùng dây thừng cột mảnh vải dù vào nhánh cây để làm cờ ra hiệu, không ngừng vậy.

Kết quả, tia sáng đỏ từ đầu tới cuối đều bay là là, không hề hướng về phía bên này.

Bạch Lạc Nhân cũng biết rất khó để có thể phát hiện ra, nhưng vẫn quyết không từ bỏ hy vọng, dù vùng này sau khi tìm kiếm xong sẽ rất khó mà quay lại tìm thêm lần nữa. Vì thế cậu tìm ra hai viên đá, dùng lực cọ sát vài cái, ánh lửa đã bắt đầu xuất hiện, nhưng thực vật xung quanh quá ẩm ướt, một chút rế cây không đủ, chỉ có duy nhất một thứ khô ráo chính là bộ quần áo phi hành trên người cậu, nhưng nhờ như đốt rồi, người tìm kiếm không phát hiện ra, không phải cậu sẽ ở đây mà lạnh chết hay sao.

Lúc này Bạch Lạc Nhân ngẩng đầu lên, phát hiện ánh sáng đỏ kia càng ngày càng xa rồi.

Bỏ đi, Bạch Lạc Nhân quyết định bỏ cuộc, liền quay lại ngồi chỗ cũ.

Cũng may bộ quần áo này đủ dày, có thể chống lại giá rét, Bạch Lạc Nhân lại nằm trên đất tiếp tục ngủ, gập đôi cái dù, một nửa làm đệm bên dưới, một nửa làm chăn bên trên. Kết quả ngủ rồi ngủ cũng quen dần, bắt đầu trở mình, tấm đệm bên dưới toàn bộ đều cuộn lên trên, một trận cuồng phong thổi tới, thổi bay luôn cả chiếc dù.

Bạch Lạc Nhân bừng tỉnh, theo bản năng lao ra túm lấy. kết quả chiếc dù đã bị gió tràn vào, suýt nữa kéo bay cả Bạch Lạc Nhân. Bạch Lạc Nhân bắt đầu chỉ đành buông tay, chống mắt nhìn chăn đệm của mình liền mất rồi.

Quân đội tìm cả đêm đều không có kết quả, Cố Hải tự phái một chiếc máy bay đi tìm cũng không tìm được dấu vết rơi xuống của Bạch Lạc Nhân.

Nhìn trời đã sắp sáng, phi công nhìn Cố Hải, thăm dò và cũng là trưng cầu ý kiến cậu.

“Hay là chúng ta tìm tạm một nơi nghỉ ngơi, ăn chút gì đó ?”

Cố Hải trả lời hai chữ: “tiếp tục”

Thật không dễ chịu đến khi trời sáng, vùng này bỗng nhiên lại đầy sương mù dù cho có bay tầng thấp, cũng rất khó nhìn rõ mặt đất bên dưới. Đến buổi trưa, thời tiết bất thường, máy bay đến bay bình thường còn rất khó, việc tìm kiếm trên không tạm thời dừng lại.

Cố Hải không đợi được nữa, trực tiếp lái xe chạy sâu vào trong khu vực đồng không mông quạnh.

Được nửa đường sa vào một vùng bùn làm xe chết máy, Cố Hải sớm đã tiên liệu được sẽ xảy ra tình trạng này, liền lấy một cái ba lô đã chuẩn bị trước đeo lên sau lưng, tiếp tục thẳng tiến về phía đầm lầy.

Cả một buổi chiều, Cố Hải chỉ dựa vào mắt để phán đoán và một cây gỗ để dò xét, bước thấp bước cao khó khăn tiến về phía trước, không biết bao nhiêu lần phán đoán sai, giẫm vào bùn , lại ngoan cường mà leo lên. Màn đêm buông xuống, phán đoán lại càng thêm khó khăn, tốc độ của Cố Hải càng ngày càng chậm, có vài nơi cần bản là không thể đi qua được, cậu vẫn kiên cường liều mạng vượt qua.

Lại là một đêm không ngủ, trong ba lô của Cố Hải là nước và thức ăn, cậu đều chưa từng đặt xuống.

Ngoài việc tìm Bạch Lạc Nhân, Cố Hải chẳng còn nghĩ được việc gì.

Không đối diện sống chết, mãi mãi không biết thứ gì là quan trọng nhất với bản thân mình.

Khoảnh khắc ấy, Cố Hải chẳng còn chút hận thù, cậu hoàn toàn cảm nhận được tâm trạng Bạch Lạc Nhân khi trước. Hiện tại nếu có thể tìm thấy Bạch Lạc Nhân, cho dù cậu ta một giây sau liền kết hôn cậu cũng vui lòng!

Không tồn tại thì không còn giá trị !

Bốn phía từ từ sáng lên, Cố Hải lại tăng nhanh bước chân.

Khi cậu dừng trước một đầm lầy lớn, suy nghĩ nên đi về phía bên nào, thì đột nhiên nhìn thấy trên một chiếc cây thấp thấp có treo một miếng vải to. Lòng cậu chột gấp, cẩn thận từng li từng tí đi đến nơi đó, vừa nhặt lên nhìn, là một chiếc dù hoàn chỉnh, đoạn dây thừng có một nút buộc, rõ ràng không phải do gió thổi ra, là dùng tay buộc.

Tâm can Cổ Hải điên cuồng trong chốc lát, ánh mắt lóe lên tia phấn khởi.

Bạch Lạc Nhân nhất định vẫn còn sống!!

Đã là ngày thứ 3 rồi, Bạch Lạc Nhân đếm đốt ngón tay tính, đã là 30 tết.

Nhớ tới mấy ngày trước lúc gọi điện cho Bạch Hán Kỳ, nghe giọng điệu hứng khởi của Bạch Hán Kỳ, trong lòng vô cùng chua xót. Thật không dễ dàng mới được về nhà đón Tết, kết quả còn làm hai người đã có tuổi bị bốn cột rồi. Thím Trâu chắc đã làm một bàn lớn đầy món ăn ở nhà đợi cậu, nghĩ đến bàn thức ăn lớn đó, lòng Bạch Lạc Nhân càng cay đắng, quay đầu nhìn lại thân cây, vỏ cây đều sắp bị gặm hết rồi.

Bạch Lạc Nhân một tay ôm lấy thân cây, nghiêng đầu ra xa nhìn xung quanh.

Bánh sủi cảo, bánh sủi cảo nhân chứng chim hồ lô.....

Bạch Lạc Nhân đối diện nỗi sắp bất tỉnh, mơ mơ màng màng nhìn cách đó không xa có một bóng người đang cử động, tưởng rằng đã xuất hiện ảo giác, loại rừng núi hoang vắng này lấy đâu ra một người lui tới!

Cổ Hải nhìn thấy Bạch Lạc Nhân, hai chân đều cứng lại.

“Nhân Tử!!”

Nghe thấy tiếng gọi, Bạch Lạc Nhân mở mắt, đúng là có người đứng cách đó mười mấy mét, tập trung nhìn lại, rõ ràng là Cổ Hải!

Trong lòng có một cơn sóng lớn quay cuồng.

Bạch Lạc Nhân mạnh mẽ đứng dậy, ra sức vẫy tay về phía đối diện.

“Đại Hải, Đại Hải, tôi ở đây!!!”

Cổ Hải lau lau mồ hôi trên trán, thoải mái cười.

“Được rồi, chỉ có mười mấy mét, có đến mức phải hét to thế không, tôi cũng đâu bị điếc!”

Thật ra Bạch Lạc Nhân cũng không nghĩ lại gọi to đến như vậy, chỉ là cảm xúc một khi tuôn trào rất khó kìm nén. Ở mảnh đất hoang vu như này, chỉ cần bay qua một con muỗi, Bạch Lạc Nhân cũng xem như người thân, huống chi đó là Cổ Hải.

“Đứng ở đấy đừng động đậy, tôi qua đó.” Cổ Hải lớn giọng nói.

Bạch Lạc Nhân đột nhiên thất sắc, vội vàng khuyên, “Đừng có qua đây !!! nguy hiểm!!! ”

“Không sao, tôi có thể qua được.”

Cổ Hải đang định bước qua liền nghe thấy Bạch Lạc Nhân ở phía đối diện điên cuồng hét lên.

” Cậu dám bước qua đây, tôi sẽ lặn luôn xuống dưới đó, cậu có tin hay không ?”

Cổ Hải nhìn dáng bộ điệu võ dương oai của Bạch thủ trưởng, chỉ đành ngậm ngùi thu bước chân lại, dù sao người cũng tìm thấy rồi, cũng không để ý đợi thêm chút nữa. Đúng lúc cậu cũng mệt rồi, cái đầm lầy này đúng là quá to quá kinh khủng, cậu vẫn cứ góp chút sức lực rồi mới mạo hiểm xông qua vậy.

Vì thế liền đặt ba lô xuống, ngồi thở hổ hển.

Bạch Lạc Nhân nhìn thấy Cổ Hải ngồi xuống tạm thời thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên nhìn thấy chiếc túi to của Cổ Hải mắt sáng lên, lớn tiếng gọi: “Trong túi của cậu đựng cái gì ?”

Cổ Hải từ trong túi rút ra một chai nước, tu ừng ực, sau đó lớn tiếng trả lời lại: “Đều là đồ ăn, cậu muốn không?”

Hai con mắt Bạch Lạc Nhân như sắp phát hỏa, gào xé giọng: “Có bánh sủi cảo nhân chúng chim hồ lô không?”

Cố Hải bật cười, “Tôi đến được đây cũng không dễ, cậu còn muốn tôi mang cho cậu bánh sủi cảo?!! Có phải tôi còn phải đem cho cậu cả hai chiếc kẹo hồ lô nữa không?!!”

“Chân giò nấu đường phèn, cá sốt tiêu cay, chả nem, thịt luộc thái miếng, bánh rán nhồi thịt, ...”

Bạch Lạc Nhân lớn tiếng về phía đối diện như đang gọi món, chảy nước miếng dài ba thước. Không ra dáng thủ trưởng tí nào, chỉ là một con gấu con đang đói đến hồng rồi!

Cố Hải không biết nói gì, cậu ta vẫn như thế, khi đáng yêu lên, đều khiến người khác muốn yêu thương hơn bất kì ai.

“Mau đáp qua đây, nhanh nhẹn lên” Bạch Lạc Nhân lớn giọng thúc giục.

Cố Hải rắp tâm muốn Bạch Lạc Nhân sốt sắng, “Ném không chuẩn thì phải làm sao? Ngộ nhỡ ném xuống vũng bùn lầy không phải là hỏng hết sao?”

Bạch Lạc Nhân đen mặt phần nộ: “Thế cậu không thể ném chuẩn chút sao?”

Cố Hải dương đầu lên dựa vào ba lô đồ ăn.

“Tôi ném không chuẩn!”

Bạch Lạc Nhân vội vàng xoay người tìm một cành cây, phát hiện không đủ dài, lại bẻ thêm hai cành cây buộc lại. Kết quả bên này còn chưa xong, một cái bánh mì liền rơi lên chân, Bạch Lạc Nhân nhặt lên nhìn, trên bánh mì buộc một sợi dây thừng, xem ra Cố Hải sớm đã chuẩn bị trước.

Ăn xong rồi sẽ tính sổ với cậu.....Bạch Lạc Nhân thù hận cắn một miếng to, thật thơm a!!

“Nhân tử!!”

Một âm thanh không hề báo trước chợt vang lên, miếng bánh trong họng Bạch Lạc Nhân nghẹn lại, nhanh chóng nhìn về phía đối diện.

“Tôi cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi!!!”

Âm thanh rỗng lên vượt quá cả trời cao, đứng xa mười mấy mét, màng nhĩ Bạch Lạc Nhân còn thấy đau.

“Vừa nãy thì không hô, bây giờ hô hết cái gì?”

Sắc mặt đen sì sì của Cố Hải lộ ra vài ý cười, “Tôi bây giờ mới có phản ứng!!”

Câu này của Cố Hải một chút cũng không khoa trương, vừa nãy khi Bạch Lạc Nhân đứng đối diện không ngừng vẫy tay gọi, cậu có thể bình tĩnh như vậy hoàn toàn là vì phản ứng chậm.

19. Chương 19 - Sự Dị Dàng Trong Đêm Lầy

Bạch Lạc Nhân ăn xong mới chợt nghĩ ra, hô lớn về phía đối diện: “Vùng nguy hiểm như này, vợ cậu cũng cho cậu đi sao?”

Vợ tôi? Cố Hải xao lãng không nhớ ra, Bạch Lạc Nhân nói vợ là ai.

“Vợ nào à?” Cậu hô ngược lại.

Bạch Lạc Nhân lại hô một tiếng: “Không phải là cậu đính hôn rồi sao?”

“Tôi đính cái chim à?” Cố Hải lúc này mới hiểu ra, tên nhóc này vẫn cho rằng cậu đã thành gia lập thất rồi, nên gằm thét trả lời: “Tôi mà đính hôn thật rồi thì còn phải chịu tội như này sao? Tôi sớm đã sống cuộc sống gia đình của mình rồi, cậu có thói nát ở trong cái đầm lầy này tôi cũng không thèm quản cậu!!”

Trong lòng Bạch Lạc Nhân đột nhiên sáng tỏ.

“Cậu không đính hôn? Thế cậu đưa cái thiệp mời cho tôi làm gì ? Dọa người ?”

“Đúng, chuyên để dọa cái loại đại ngốc nghếch như cậu!!”

Bạch Lạc Nhân đứng dậy hướng về phía đối diện tức giận hô: “Cậu nha đúng là cái đồ thiếu đạo đức!!”

“Tôi thiếu đạo đức?” Cổ Hải trả lời, “Chính là cái cô đằng nhà cậu mới thiếu đạo đức, không thiếu đạo đức thì sao cô ta không đi tìm cậu?”

Bạch Lạc Nhân ngoài mặt thì hung ác, thực ra trong lòng rất vui vẻ.

“Người ta là một cô gái, sao có thể đến những nơi như này ?”

Cổ Hải lại nổi giận, “Hóa ra chỉ có thằng đàn ông như tôi mới làm con lừa để bị sai khiến đúng không ? Tôi có rơi xuống vũng bùn cả người thối rửa thì tôi vẫn có thể sống đúng không? Cứ cho là đàn ông khỏe mạnh rắn chắc, cậu xem xem có bao nhiêu thằng thật sự dám đi tìm cậu? Những chiến hữu của cậu đâu? Thằng hèn mua sủi cỏ cho cậu, nằm trên giường của cậu đâu ?”

Bạch Lạc Nhân nghe Cổ Hải ở oanh tạc như bắn đại bác liên hoàn, giọng cũng khàn rồi, nhin không được hét: “Cậu nghỉ ngơi đi!”

Cổ Hải tạm thời im miệng.

Ở giữa là một đầm lầy lớn, trên còn lẩn tẩn sủi bọt, xung quanh đều bao phủ bởi sương mù, hai người ngồi khoanh chân, giống như hai vị cao tăng đang tu luyện. Sau khi yên ắng trở lại, hai người nhìn nhau rất lâu, trong lòng từ từ tuôn ra một thứ cảm giác phức tạp.

Bạch Lạc Nhân lại mở miệng lần nữa, “Cậu rốt cuộc làm thế nào mà qua đây được ?”

Một vùng đầm lầy rộng lớn đến như vậy, thời tiết lạnh giá đến như vậy, chỉ cần sơ suất một chút là có khả năng ra không được.

Cổ Hải vừa nghe câu này liền lấy lại tinh thần, hận thù nhìn phía đối diện hô hai chữ.

“Khinh công!”

Bạch Lạc Nhân cười đến ứat cả khóe mắt, cái vấn đề này không cần phải hỏi nữa, tự trong lòng còn không biết đã có chuyện gì xảy ra hay sao? Đã bao nhiêu năm qua đi, hình dáng cậu ta thay đổi, nghề nghiệp thay đổi, thân phận thay đổi, thái độ giải quyết vấn đề thay đổi..... duy chỉ một thứ không đổi, chính là trái tim đối với cậu, vẫn giống như vừa nường trên một ngọn lửa, luôn nóng rực, chống đỡ cậu qua tám năm lạnh lẽo cô đơn.

Bạch Lạc Nhân nằm xuống đất, nhìn lên bầu trời u tối mờ mịt, trong lòng lại rất sáng tỏ.

Cổ Hải nhìn đối diện nằm thoải mái như vậy, lại nhìn chỗ của mình, tổng cộng không đến hai thước, nằm xuống liền bị vùi dưới bùn đất, nên lớn tiếng hô, “Tôi qua nhé!”

Bạch Lạc Nhân ngồi bật dậy, âm thanh lạnh lùng.

“Cậu đừng nhúc nhích!!”

Cổ Hải kêu khổ, “Chỗ này của tôi quá chật, chân cũng không duỗi được ra, rất khó chịu.”

Bạch Lạc Nhân khua khua tay, “Vậy cầu lười ra đằng sau một chút, xem xem còn có chỗ đất cứng nào rộng hơn không.....”

Lười ra sau? mặt Cổ Hải đen lại, tôi không dễ mới đi được đến đây, cậu còn bắt tôi lười ra sau ?

“Không sao, tôi đã qua rất nhiều vũng bùn như này rồi, nằm giữa cũng qua được.”

Dứt lời liền nằm sấp xuống nhào tới, bất chấp Bạch Lạc Nhân ở đối diện ngăn cản, bất chấp bùn trong này quá mềm, Cổ Hải vừa nhảy xuống đã bị ngập nửa người. Bạch Lạc Nhân tím mặt, gào thét mấy tiếng, dù cho Cổ Hải có thể ổn định trên đó, nhưng chỉ cần động đây là liền bị lún xuống. Cứ như vậy di chuyển

từng tắc từng tắc một, có mất mạng hay không tạm thời không tính, có thể thuận lợi mà qua chỗ Bạch Lạc Nhân, cũng mất vài tiếng đồng hồ.

Cố Hải chỉ đành túm lấy cây cỏ bên bờ, bò về chỗ cũ.

Bạch Lạc Nhân thở phào một cái, sau lưng đều ướt rồi.

“Cậu đừng có di chuyển nữa, ở yên đấy cho tôi nhờ!!”

Cố Hải thở hổn hển, chợt nhớ trong túi vẫn còn một vật, liền rút ra.

Bạch Lạc Nhân trợn mắt há mồm khi thấy Cố Hải lôi ra một chiếc đệm khí, bơm đầy, to gần bằng một chiếc giường đơn. Cứ như vậy, diện tích tiếp giáp giữa cơ thể và đệm lầy lớn hơn, thêm một sợi dây thừng, có thể một người nằm bên trên, người ở phía đối diện kéo.

Bạch Lạc Nhân không muốn Cố Hải mạo hiểm, liền hô: “Cậu đưa tấm đệm khí cho tôi, tôi qua đó!”

Cố Hải sầm mặt trả lời một câu, “Cái chỗ này to như vậy, tôi một người còn không ngồi được, cậu còn muốn chen vào à?”

Bạch Lạc Nhân bắt đắc dĩ, “Vậy cậu vắt sợi dây qua đây!!”

Thế là một người nằm trên đệm, một người ở đối diện kéo, không đến mười phút, Cố Hải thuận lợi đến được bờ kia.

Cái ôm đúng nghĩa sau 8 năm, cả hai đều ôm người kia thật chặt.

Khoảng cách gần rồi, không nỡ mà nói mấy lời châm chọc nữa, tay Cố Hải đỡ lên sau gáy Bạch Lạc Nhân, ngữ khí lộ ra đầy vẻ đau lòng, “Mấy ngày nay lạnh chết được hả?”

“Vẫn chịu được, chính là đói.” Bạch Lạc Nhân ăn ngay nói thật.

Cố Hải nhìn cái cây đã bị gặm mất vỏ, dạ dày bản thân cũng quay cuồng.

“Trong túi vẫn còn đồ ăn, cậu ăn thêm chút đi.”

Bạch Lạc Nhân siết chặt hai vai Cố Hải, giọng lắng xuống khàn đặc.

“Có phải cậu tìm tôi đã ba ngày nay? Ba ngày đều không hề ăn đồ trong túi? Không thì sao lại còn nhiều như vậy?”

“Không phải.” Cố Hải an ủi nói, “đi tìm cậu một ngày, hai ngày trước là ngồi máy bay tìm, vẫn luôn luôn không quên ăn, đồ tôi mang theo có vẻ nhiều, sợ đến lúc đi ra không được chết đói trong này.”

Thực ra Cố Hải ba ngày nay một giọt nước cũng không uống.

“Tôi không tin!” Bạch Lạc Nhân đẩy Cố Hải ra, ánh mắt dò xét nhìn cậu, “Tôi mà sờ vào bụng cậu liền biết cậu mấy ngày rồi không ăn cơm.”

“Cái bản lĩnh này của cậu vẫn chưa mất sao?” Cố Hải trêu chọc.

Bạch Lạc Nhân thật sự cho tay vào trong lớp áo của Cố Hải, bàn tay lạnh lẽo vừa chạm vào da thịt, cơ bắp Cố Hải đều như co rút lại. Rất lâu chưa có thứ gì lạnh như vậy chạm vào, có chút không thích ứng.

“Cậu chính là ba ngày rồi không ăn gì!” Bạch Lạc Nhân ngữ khí rất chắc chắn.

Nói dứt lời liền rút tay ra, nhưng bị Cố Hải giữ lại.

“Tay cậu quá lạnh rồi, cho vào bên trong ủ một chút.”

Bạch Lạc Nhân thực sự không khách khí, đã rất lâu không có được loại phúc lợi này, phải hồi tưởng lại một chút.

Hai người ngồi dựa vào cây, Bạch Lạc Nhân ngồi sau Cố Hải, bàn tay lạnh đặt ở trên lưng cậu, rất nhanh liền chạm thấy một vết sẹo dài, dọc theo cột sống kéo tận xuống dưới, so với trước đây vết sẹo ở thắt lưng chỉ là bé nhỏ không đáng kể.

“Rất dọa người đúng không?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân nặng nề gục đầu xuống lưng Cố Hải, thấp giọng hỏi: “Cậu còn hận tôi không?”

Cố Hải cố hết sức làm ra một khẩu khí giả bộ đầy vẻ oán hận, nặng nề ừ một tiếng.

Bạch Lạc Nhân trầm mặc thở dài.

“Thật ra lúc ấy tôi không hề muốn đi, nhưng không còn cách nào, mà cậu lại đang nằm trên giường bệnh bất tỉnh nhân sự, tôi rất sợ ông ta lấy mạng cậu để uy hiếp tôi, khi đó tôi cảm thấy cái gì cũng không quan trọng bằng mạng sống của cậu. Tôi không dám vào phòng cấp cứu nhìn cậu, tôi sợ nếu nhìn thấy cậu rồi tôi sẽ không đi nổi nữa. Thật ra đã nhiều năm như vậy, tôi luôn cảm thấy rất có lỗi với cậu.....”

Nói đến phía sau, Bạch thủ trưởng đã có chút nghẹn ngào, không cách nào khác, tình cảnh lúc ấy nghĩ lại giống như khoét sâu vào tim cậu.

Cố Hải lần đầu tiên nghe thấy Bạch Lạc Nhân dùng ngữ khí ấy nói với mình, tim mềm nhũn, nhẹ nhàng nói, “Được rồi, cậu cũng chịu buồn khổ rồi, cậu xảy ra chuyện như này, trong lòng tôi cái gì cũng đều đã hiểu rõ.”

“Vậy cậu không hận tôi nữa?” mũi Bạch Lạc Nhân khịt khịt.

Cố Hải rộng rãi phát phát tay, “Thôi rồi, nhìn cậu bao năm qua cũng không dễ dàng gì.”

Tay Bạch Lạc Nhân bỗng rút ra khỏi lớp áo trong, chạm lên mặt Cố Hải, dùng lực mà kéo gương mặt cậu quay lại, đối diện với chính mình, ánh mắt sắc bén mị hoặc xuyên thẳng vào tâm can Cố Hải.

“Vậy cậu chia tay với cô ta đi!”

Cố Hải nhìn gương mặt anh khí bức người trước mắt, xa xôi hỏi một câu, “Chia tay?”

“Ừ, cậu cũng không thích cô ta, đừng để người ta lỗ mất vì cậu.”

Trong lòng Cố Hải chấn động mãnh liệt, loại kích động này giống như có người tiêm thẳng một liều thuốc độc vào mạch máu cậu, nhưng cậu vẫn có thể đè nén xuống cơn sóng dữ dội trong nội tâm, hướng con người lãnh đạm u tối nhìn Bạch Lạc Nhân.

“Ai nói tôi không thích cô ấy?”

Với kiểu tính cách kiêu ngạo của Bạch Lạc Nhân, có thể đánh cược thể diện mà nói trắng ra những điều trong lòng, chắc chắn sớm đã nắm đủ mười phần. Lúc này mà có người không tính sổ, thì thật mưu đồ không thể tìm được sự sung sướng.

Bạch Lạc Nhân dùng đầu gối thúc lên xương hông Cố Hải, Cố Hải nửa người dưới đều tê dại.

“Đây là mệnh lệnh, bắt buộc phải phục tùng!”

Cố Hải lén lút vui mừng, “Lấy chức vụ thủ trưởng ra ép tôi? Tôi nói cho cậu, con người tôi thích mềm không thích cứng. Nếu cậu cho tôi một lí do chính đáng, tôi còn có thể cố gắng xem xét một chút.”

Bạch Lạc Nhân tự nhiên biết được Cố Hải muốn nghe điều gì, nhưng cậu quyết không nói như vậy.

“Dưa hấu xanh không ngọt, anh cũng vì nghĩ tốt cho cậu.”

Mưu đồ của Cố Hải bị đập vỡ, “Tình cảm có thể nuôi dưỡng, thời đại kia đã qua rồi, hai người lấy nhau chưa gặp nhau lần nào, không phải vẫn có thể cùng nhau một đời hay sao?”

Tay Bạch Lạc Nhân hận thù bóp cổ Cố Hải, “Cậu là muốn chống đối phải không?”

Ngón tay Cố Hải ấn sau gáy Bạch Lạc Nhân, “Cảnh cáo cậu đừng có động chân động tay với tôi, tôi là người đứng đắn!”

“Tôi cho cậu đứng đắn này, cho cậu đứng đắn này!.....”

Bạch thủ trưởng lấy bài huấn luyện các tân binh, đánh cho Cố giám đốc một trận điên cuồng.....

20. Chương 20 - Người Nhà Họ Cổ Lo Lắng

Chớp mắt trời đã tối, Bạch Lạc Nhân quay đầu nhìn Cổ Hải.

“Chúng ta phải làm sao? Ngồi đây đợi cứu viện hay trời sáng thì quay về?”

“Quay về?” Cổ Hải hừ lạnh một tiếng, “Nếu mà nhìn khu vực đầm lầy này mà nói, chúng ta có thể đi ra ư? Lúc tôi qua đây còn có cậu ở đối diện kéo, bây giờ tôi cũng sang bên này rồi, lấy ai kéo chúng ta?”

Bạch Lạc Nhân ho nhẹ một tiếng, “Trước đây bao nhiêu đầm lầy như vậy cậu đều vượt qua, còn thiếu chỗ này sao?”

“Lúc ấy lo lắng thì có động lực, hiện tại không còn động lực nữa, chỉ muốn nằm.”

Cổ Hải nói ra thì nhẹ nhàng, thật ra trong lòng lo thất lại, cậu một mình mạo hiểm còn được, tuyệt đối không kéo cả Bạch Lạc Nhân. Thật không dễ mới lấy được sự bình an cho Bạch Lạc Nhân, lại chỉ vì một phút nóng vội, đường quay lại xảy ra chuyện gì, thật không đáng!

Bạch Lạc Nhân thở dài, hai cánh tay kê dưới đầu, nằm ngửa trên mặt đất. Một chân co lên, một chân duỗi ra, bộ quần áo phi hành trên người, mắc nạn đều đến nỗi như vậy.

“Cậu nhìn tôi làm cái gì?” Bạch Lạc Nhân hướng ánh mắt kiêu ngạo nhìn qua.

Hai mắt Cổ Hải nhìn đến nỗi sắp xuyên qua cả quần áo Bạch Lạc Nhân rồi, còn ra dáng bộ giả vờ, “Ai nhìn cậu? Đúng là tự cho mình là bảo ngọc rồi. Cậu cũng không tự nhìn xem cậu bây giờ ra dạng gì, mấy ngày không rửa mặt rồi.”

Bạch Lạc Nhân lim dim mắt, nhỏ giọng hỏi: “Cậu còn có mặt mũi hỏi tôi mấy ngày không rửa mặt? Cậu nhìn lớp bùn bọc quanh người cậu xem, tôi bây giờ có xiên cho cậu một nhát dao cũng không xiên được vào thịt!”

Bùn trên người Cổ Hải đều khô rồi, nên kẻ tâm địa xấu xa là cậu lấy tay phui phui vài cái, xung quanh bụi mù mịt, làm Bạch Lạc Nhân tránh xa một mét. Kết quả đợi Bạch Lạc Nhân quay lại, Cổ Hải đang đổ nước lên tay.

“Tôi nói, cậu đừng có lãng phí nước như thế được không? Bây giờ có nước mà uống cũng khó khăn, cậu còn dùng để rửa tay!!”

Không ngờ, Cổ Hải duỗi tay về phía mặt Bạch Lạc Nhân, dùng lực xoa xoa kỳ kỳ, lại đổ thêm chút nước nữa, lại hướng về mặt Bạch Lạc Nhân lau lau.

Bạch Lạc Nhân mới hiểu ra, Cổ Hải không phải lấy nước này để rửa tay, mà là lấy nước giúp cậu rửa mặt. Nhất thời ngại quá hóa giận, lập tức quát: “Mặt của tôi bẩn đến thế sao?”

“Ờ không hẳn bóng như hồi trước.” Cổ Hải thốt ra một câu.

Bạch Lạc Nhân lúc đầu ngẩn ra, sau đó đặt mông ngồi xuống gốc cây, từ trong túi sờ được một bao thuốc, chậm rãi châm thuốc.

“Cậu quen nhìn mấy cô gái da mỏng ruột non ở công ty, nước da thô ráp của tôi đương nhiên cậu nhìn không thuận mắt rồi.”

Cổ Hải cũng châm một điếu thuốc, một cánh tay bám lên cành cây, lim dim mắt quan sát Bạch Lạc Nhân.

“Nhân Tử, cậu ở quân đội đã bao nhiêu năm, chịu không ít cực khổ nhỉ?”

Lòng Bạch Lạc Nhân xao động, cuối cùng cũng biết quan tâm một chút tình hình của tôi bao năm rồi qua rồi ?!

“Hai năm trước một một chút, đợi hỗn loạn qua đi thì tốt nhiều rồi.”

Cổ Hải phui phui tàn thuốc, lại hỏi: “Vây cơ thể cậu luyện đến rất cường tráng rồi nhỉ?”

“Cũng tạm.” Bạch Lạc Nhân rất khiêm tốn.

“Cơ bắp cũng rắn chắc hơn những năm trước nhiều rồi nhỉ?”

Tại sao càng nghe lại càng thấy có mùi đây ? Bạch Lạc Nhân hơi nhếch lông mày lên.

Cố Hải vỗ lên đùi Bạch Lạc Nhân vài cái, “ Độ mềm dẻo của cơ thể chắc chắn là không tồi nhỉ?”

Ánh mắt âm u của Bạch Lạc Nhân quét lên mặt Cố Hải, “Cậu rốt cuộc muốn nói cái gì ?”

Cố Hải kề sát bên tai Bạch Lạc Nhân, “Vậy cậu có phải so với tám năm trước càng cảm thao ?”

Bạch Lạc Nhân không vùng chân lên, chỉ phả làn khói thuốc trong miệng thẳng vào mặt Cố Hải.

“Đúng, tôi thao cậu còn có dư.”

Cố Hải cười nham hiểm, “Có dư? Đến, để tôi đo xem dư bao nhiêu...”

Nói rồi bàn tay đưa xuống dưới, lên sờ trộm một cái.

Bạch thủ trưởng bị xâm phạm, liền tung một sét đánh thần chưởng qua, cái bàn tay vụng trộm nào đó lập tức bị đánh bay sang một bên. Có điều chút cởn con ấy không ảnh hưởng đến tâm trạng ai kia, ngược lại, còn có tác dụng thúc đẩy những năng lượng chất chứa trong cậu đã rất lâu.

Đêm tối bao phủ mọi thứ, Cố Hải rút trong túi chiếc dù vừa nhặt lại, dải trên mặt đất, một cái túi ngủ, hai người đồng loạt chui vào trong.

Gió bắt đầu thổi, Bạch Lạc Nhân chịu không được rút cổ lại.

“Gì thế?” Cố Hải hỏi.

“Không sao, quần áo của tôi chống được lạnh.” Bạch Lạc Nhân nhìn Cố Hải một cái, “Ngược lại là cậu ấy, nhìn cậu mặc mỏng như vậy.”

“Cái lớp bần trên người tôi cũng là chống lạnh.”

Bạch Lạc Nhân nhin không được bật cười.

Cách xa đã nhiều năm, Cố Hải phát hiện, nụ cười của Bạch Lạc Nhân vẫn như vậy, làm xiêu lạc tâm hồn người khác.

Bạch Lạc Nhân chủ động đưa cánh tay vòng qua người Cố Hải.

Cố Hải đạt được tiện nghi lại còn khoe mẽ, “Đừng suốt ngày lôi kéo tôi, tôi đã là người có thân phận, mẹ vợ tôi mà nhìn thấy thì phải giải thích làm sao?”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, “Mẹ vợ của cậu nhìn được đến đầm lầy này à ?”

Cố Hải ngậm miệng cười, “Mẹ vợ tôi có thông thiên nhãn.”

Bạch Lạc Nhân không nói gì, yên lặng nhìn Cố Hải, đôi mắt sâu thẳm như nước hồ, sâu đến mức không thể nhìn thấy đáy. Khi Cố Hải chạm đến ánh mắt cậu, có cảm giác một dòng điện cực đại truyền thẳng vào nội tạng, ánh mắt như thế, cậu trước đây chưa từng thấy qua, chợt nhìn có cảm giác xâm chiếm, nhìn kĩ một chút lại cảm thấy bên trong tràn ngập sự dịu dàng, khiến người ta muốn ngừng không được.

Yết hầu Cố Hải giật giật, Bạch Lạc Nhân nhắm hai mắt lại.

Đôi môi Cố Hải đã muốn dán lên đó rồi, đột nhiên lại dừng lại bên khóe miệng Bạch Lạc Nhân.

Đây rõ ràng là đang dụ dỗ !! Cố Hải cảm thấy không thỏa mãn cơn nghiền, cậu vẫn muốn đợi một chút, thế nên cứ rắn quyết không động đây.

Không đến hai phút sau, một tiếng ngáy nhẹ phát ra.

Cố Hải khẽ hít thở, cảm thấy một cục máu xông thẳng lên yết hầu.

Đột, loạn cả nửa ngày hóa ra tự mình đa tình!!!!

Đêm muộn rồi, Cố Hải vẫn không buồn ngủ, cậu để cánh tay Bạch Lạc Nhân khoác lên vai mình xuống, trở tay kéo Bạch Lạc Nhân vào trong lòng. Nhìn dáng vẻ ngon giấc của cậu ấy, cảm thấy rất đáng thương, cũng không biết đã ngủ ở nơi đồng không mông quạnh này bao nhiêu lần rồi, đến nơi vừa ướt vừa lạnh thế này mà còn ngủ say như vậy.

Cố Hải cuối cùng vẫn là hôn một cái lên gương mặt Bạch Lạc Nhân.

Nhân Tử, đợi tôi xử lí hết mấy chuyện lộn xộn trong nhà, nhất định sẽ chú tâm mà thương cậu.

Thật ra Bạch Lạc Nhân ngủ sau Cố Hải, mười hai giờ đã qua, hôm nay đã bước sang mừng một năm mới. Kiểu người suốt ngày đón tết trong quân đội như cậu còn nhớ hôm nay là ngày gì, nhưng Cố Hải lại quên rồi.

Bạch Lạc Nhân cũng hôn lên gương mặt lem nhem của Cố Hải một cái.

Đại Hải, tôi bây giờ cái gì cũng không sợ nữa, tôi có thể dựa vào bản lĩnh của mình mà bảo vệ cậu, bảo vệ đoàn tình cảm đã mất rồi quay lại của chúng ta.

Cố Uy Đình không ngờ đến, sau tám năm, ông vẫn còn trải qua một cái tết không yên ổn như vậy.

Ban đầu nghe được thông tin Cố Hải đi tìm Bạch Lạc Nhân, trong lòng Cố Uy Đình vô cùng cảm phẫn và không cam lòng, ông ta không thể hiểu được, tại sao xa cách đã tám năm, thứ tình cảm đó của chúng vẫn có thể mọc rễ nảy mầm. Nhưng theo những ngày tháng tìm kiếm kéo dài, nỗi uất ức trong lòng bị sự lo lắng thay thế, bởi vì không chỉ Bạch Lạc Nhân không có tin tức, Cố Hải cũng bật vô âm tín.

Hôm nay là ngày mừng 6 tết, cách ngày Bạch Lạc Nhân mất tích đã được 8 ngày, cách ngày Cố Hải mất tích đã được 6 ngày.

Thông thường, sự cố mất tích từ bảy ngày trở lên, khả năng sống sót chỉ có vài phần trăm.

Tai nạn tám năm trước, đủ khiến Cố Uy Đình sợ hãi rồi, vì vậy khi Bạch Lạc Nhân chính mồm nói cậu sẽ nhập ngũ, Cố Uy Đình liền thôi ép Cố Hải đi con đường ấy, chính là vì sợ một ngày nào đó sẽ gặp nguy hiểm. Vốn cho rằng để Cố Hải kinh doanh, là có thể an an ổn ổn sống một đời, kết quả hiện tại lại phải đối diện cái chết.

Nếu như 10 năm trước, 20 năm trước, Cố Uy Đình vẫn dám đồng ý mà nói: Chẳng phải chỉ là một đứa con trai sao? Xem như nuôi vô ích rồi!

Nhưng hiện tại, ông chẳng còn sự quả quyết ấy nữa, tai nạn của Cố Hải khiến ông từ bỏ ý niệm có đứa con thứ hai trong đầu, hiện tại ông chỉ còn có một dòng huyết thống ấy thôi.

Cho dù xuống tay với cả thiên quân vạn mã, dòng huyết thống ấy đứt rồi, ông cũng không còn gì cả.

“Thủ trưởng, đã phát hiện ra xe Cố Hải.”

Cố Uy Đình vội vàng hỏi: “Người đâu?”

“Người..... không có trong xe.”

Cố Uy Đình biến sắc, tay chống vào lưng ghế nổi gân xanh, khi ngồi xuống cả chiếc ghế đều loạng choạng.

Tôn cảnh vệ đi đến khuyên nhủ: “Thủ trưởng, trước tiên đừng hoảng hốt, tổ chức cơ thể Tiểu Hải tốt như vậy, chính là ở một vùng hoang sơ nào đó, cũng không xảy ra chuyện lớn. Huống chi những năm gần đây Tiểu Hải hành sự rất thận trọng, trước khi xuống xe đã chuẩn bị kĩ càng. Nói không chừng bây giờ đã tìm thấy Tiểu Bạch rồi, hai đứa đang quay về nhà rồi!”

“Chứng chạc cái gì? Nếu nó chứng chạc nó đã không lái xe vào chỗ nguy hiểm như vậy?”

Tôn cảnh vệ trong lòng giữ một câu, Ông vẫn còn không hiểu tâm bệnh của con trai mình sao.....

Không khí cho phòng rất gấp gáp, đột nhiên có người tiến vào báo:

“Thủ trưởng, cậu hai nhà ngài đến rồi.”

Câu nói vừa xong, Cố Dương sai bước vào phòng, bỏ kính râm xuống, ánh mắt lạnh lùng nhìn hai người trong phòng.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Cố Uy Đình sầm mặt không nói, Tôn cảnh vệ kéo Cố Dương sang một bên, nói rõ tình hình cho cậu ta.

Sắc mặt Cố Dương thay đổi, vỗ vỗ vai Tôn cảnh vệ.

“Tôi đi tìm.”

Không bao lâu, bóng dáng Cố Dương liền biến mất.

21. Chương 21 - Tiếp Tục Phá Hoại Tôi Đi!

Hai người ở mỏm đất cứng ấy tồn mất ba ngày, trong thời gian đó có hai chiếc máy bay tìm kiếm bay qua, luôn lượn quanh ở tầng thấp, nhưng không hề phát hiện ra hai bọn họ. Sau đó đồ ăn trong ba lô cũng hết sạch, Bạch Lạc Nhân quả quyết, lập tức phải rời khỏi đây, dù cho có nguy hiểm cũng còn hơn là ngồi đợi chết.

Ngay lúc đầu mới rời khỏi khu vực đầm lầy này đã xảy ra chút vấn đề, có điều cũng may là có hai người, có chuyện gì còn có thể cùng nhau phối hợp. Qua được đoạn nguy hiểm nhất, sau đó tình hình cũng đỡ hơn, tuy đi về phía trước tốc độ rất chậm nhưng cơ bản là thuận lợi, không xảy ra chuyện gì nghiêm trọng.

Cứ như vậy hai người túm lấy nhau, bước thấp bước cao quay lại con đường Cố Hải đã đi.

Đi khoảng ba ngày đường, Cố Hải đến được nơi dừng xe, vết bánh xe để lại thành cái hố to vẫn còn, nhưng xe không thấy đâu nữa.

Cố Hải nghiêng rằng, vốn cho rằng chịu đến cuối rồi, như thế này chẳng phải lại chịu đựng thêm 2 ngày nữa.

Không có gì ăn, hai ngày này chỉ uống nước cảm hơi, khi may mắn có thể tóm được vài món dân dã, bởi vì không có củi khô đốt, hầu như là ăn sống, nếu không chỉ có thể ăn cỏ và vỏ cây.

Bạch Lạc Nhân vừa quay người, Cố Hải liền túm lấy cậu, ” Cậu cứ kéo thế này đi, khắp nơi đều là đầm lầy, ngộ nhờ đi xa một chút xảy ra nguy hiểm thì phải làm sao? Lúc đó tôi muốn cứu cậu cũng không kịp.”

“Tôi thà bị rơi xuống đầm lầy còn hơn là để cậu không đâu vào đâu kéo đi.”

Cố Hải cười nghiêng rằng nghiêng lợi, ” Cậu thật có khí phách.”

Bạch Lạc Nhân nhanh như chớp mất dạng.

Cố Hải đứng ở chỗ cũ đợi, chưa đến 5 phút liền nghe cách đó không xa tiếng kêu cứu của Bạch Lạc Nhân.

Nguy rồi!

Cố Hải dồn ba bước làm một chạy về phía phát ra tiếng kêu, có hai lần không nhìn rõ suýt thì rơi xuống bùn, vừa chạy vừa hướng về phía Bạch Lạc Nhân gào to: “Đừng ngộ ngộ, cố gắng nằm thẳng, tăng diện tích tiếp giáp giữa cơ thể và dòng chảy.”

Kết quả, chạy đến bên Bạch Lạc Nhân mới phát hiện cậu ta hoàn toàn không sao, ngồi trên mặt đất, thần sắc buồn khổ.

“Sao thế?” Cố Hải lau lau mồ hôi trên trán.

Bạch Lạc Nhân lắc lắc, “Không đi ra được.”

Cố Hải bật cười, thật không biết phải nói gì mới tốt, một chuyện táo bón mà cũng phải làm huyên náo đến như vậy.

“Hai chúng ta ba ngày nay chỉ cở đại, ăn vỏ cây, có thể đi ra mới là chuyện lạ.” Nói xong đi về bên cạnh Bạch Lạc Nhân ngồi xổm xuống, ra mệnh lệnh: “Đưa tay của cậu ra đây!”

Bạch Lạc Nhân miễn cưỡng ngược mắt lên, hỏi: “Để làm gì?”

Cố Hải không phân bua nhiều lấy tay Bạch Lạc Nhân đang đặt trên bụng ra, sau đó đặt tay mình lên, dùng lực nhẹ nhàng ấn xuống bên ngoài chỗ ruột đang xoắn xít lại kia, vừa ôn như vẫn không quên nói một câu mỉa mai, “Cậu đúng là tổ tiên sống! Thật muốn để đám binh lính thuộc hạ cậu nhìn thấy cái bộ dạng con gấu này của thủ trưởng họ!”

Lông mày Bạch Lạc Nhân càng ngày càng chau lại, cuối cùng đẩy mạnh Cố Hải một cái.

“Tôi có cảm giác rồi, cậu mau đi ra chỗ khác!”

Vì thế một người nào đó đã không còn giá trị lợi dụng lập tức bị trục xuất.

Cố Hải đứng trên mỏm đất bằng đợi Bạch Lạc Nhân, đột nhiên nghe thấy trên không trung một tràng tiếng động, ngược mắt nhìn lên, phát hiện ra một chiếc phi cơ. Hơn nữa phi công trên chiếc máy bay này cuối cùng cũng có mắt, không bay qua đầu cậu mà cách cậu tầm mười mét hạ xuống.

Cố Dương từ máy bay đi ra, sải bước về phía Cố Hải.

“Sao anh lại tới đây?”

Cố Dương rất bình tĩnh, “Nghe nói cậu xảy ra chuyện nên đến.”

Bạch Lạc Nhân thư thái đi ra ngoài, vượt qua hai cái cây, thấy cách đó không xa bóng dáng hai người đang đứng. Lòng vừa hân hoan, còn chưa kịp vui vẻ, liền nhìn thấy một gương mặt bất lương, nụ cười trên miệng rất nhanh thu lại.

Cố Dương nhìn thấy Bạch Lạc Nhân trong nháy mắt, ánh nhìn cũng rất bình tĩnh.

Bạch Lạc Nhân đi đến trước hai người, trực tiếp nói một câu, “Đi thôi!”

Sau đó sải bước lên máy bay.

Không biết tại sao, Cố Dương nhìn thấy Bạch Lạc Nhân lãnh đạm như vậy đi qua ngay cạnh mình, không hề toát ra một thần sắc dị thường nào, trong lòng lại có thứ cảm giác mất mát.

Bạch Lạc Nhân lên phi cơ trước, nhìn phi công hỏi: “Bay bao lâu rồi?”

“Gần một đêm rồi.” Phi công ngáp một cái.

Bạch Lạc Nhân vỗ cậu ta một cái, “Được rồi, để tôi lái.”

Sau đó rất nhanh ngồi vào ghế điều khiển.

Đợi Cố Dương và Cố Hải lên máy bay, Bạch Lạc Nhân và phi công đã đổi chỗ, hai anh em họ dĩ nhiên là ngồi đằng sau.

Trên đường mọi người đều trầm mặc, Bạch Lạc Nhân bỗng dưng mở miệng hỏi: “Có thuốc không?”

Cố Dương rút ra một điếu, không nói gì đưa đến trước mắt Bạch Lạc Nhân, sau đó lại lấy thêm một điếu đặt lên miệng mình.

Tạch!

Tiếng bật lửa.

Bạch Lạc Nhân quay đầu lại nắm lấy cổ tay Cố Dương, cướp cái bật lửa Cố Dương cầm, “xin ít lửa.”

Bạch Lạc Nhân ngậm điếu thuốc. lộ ra nụ cười ranh mãnh.

Cố Dương bị nụ cười không rõ nguyên do đó làm cho đáy lòng khuấy động chút run rẩy, còn chưa kịp tiêu hóa, Bạch Lạc Nhân đã quay đầu đi, không khí hỗn tạp mù mịt khói thuốc bao phủ cả buồng máy.

Bạch Lạc Nhân không lái về quân đội, mà dừng ở quảng trường.

Phi công ngồi bên cạnh gương mặt ngạc nhiên, “Sao vậy, máy bay có vấn đề sao ?”

“Không.” Bạch Lạc Nhân nhàn nhạt nói: “Tôi nên xuống rồi!”

“Đây.....” Phi công không hiểu ra sao, “Cậu.... cậu không về quân đội báo cáo sao ?”

Ánh mắt lạnh lùng của Bạch Lạc Nhân liếc nhìn phi công, “Bây giờ đang là thời gian nghỉ phép của tôi, tôi về đó báo cáo cái gì?”

“Nhưng.....cậu ít ra cũng phải nói với các lãnh đạo là cậu đã an toàn chứ ?” Âm thanh của phi công ngày một nhỏ dần.

Bạch Lạc Nhân đen mặt tức giận, “Cậu không có mồm sao?”

Phi công bị giáo huấn giống chú chim nhỏ, đến cả thở mạnh cũng không dám.

Cố Dương đưa ánh mắt về phía Cố Hải.

Cố Hải trực tiếp trả lời một câu, “Đừng nhìn tôi, tôi không phải người của quân đội.”

Cố Dương âm u nhìn hai vị ông nội không coi mình ra gì, nghênh ngang rời đi.

Phi công lại quai sang nhìn Cố Dương.

Cố Dương một lời không nói, người cũng đi nốt.

Phi công tròn tròn mắt, tôi đây đi làm gì thế? Tôi không phải phụng mệnh đi tìm người sao? Người đâu? Nhìn cái máy bay lơ lửng, liền đâm ngực giậm chân, đang coi tôi làm được chút chuyện, vừa nãy ngồi trên máy bay còn vui vẻ, nghĩ đến việc đem được hai người về, thế nào cũng lập được công trạng bậc 3! Bây giờ thì tốt rồi, một người cũng không đưa được về, mẹ nó có ít hơn lúc xuất phát một người!!!

Hai người sánh bước được nửa đường, Bạch Lạc Nhân mới cảm giác có gì không đúng.

“Cậu đi theo tôi làm gì?”

Cố Hải hừ lạnh một tiếng, “Ai đi theo cậu? Chỉ là tiện đường mà thôi.”

“Ồ!” Bạch Lạc Nhân nhin không được hỏi thêm một câu, “Thế cậu đi đâu?”

“Đi đến nhà cậu.”

Bạch Lạc Nhân “.....”

Cố Hải mở mồm giải thích: “Không phải đi đến căn hộ mới của nhà cậu, mà là về nhà cũ của cậu.”

Bạch Lạc Nhân mặt biến sắc, “Nhà cũ một người cũng không có, cậu về đây thăm ai?”

“Không biết, chỉ là muốn đi thăm lại một chút.”

Đến phía trước là phải rẽ rồi, Bạch Lạc Nhân do dự một lúc, ” Được rồi, tôi đi với cậu.”

“Cậu không về nhà trước báo đã bình an sao ?”

Bạch Lạc Nhân nhàn nhạt nói: “Không cần, bố tôi chắc chắn không biết tôi xảy ra chuyện, mỗi lần tôi có nhiệm vụ quan trọng, quân đội đều giấu người nhà. Nếu như tôi thật sự mất tích, cũng phải đợi nửa tháng sau mới thông báo cho người thân.”

Điểm này thì cậu cũng biết, chỉ là cảm thấy Bạch Hán Kỳ nhất định đoán ra được gì đó.

Hai người cùng về nhà cũ, cây táo trong vườn đã bị chặt đi, khắp mặt đất đều là cỏ khô, hồi trước có người, đều không cảm thấy nơi này lại cũ kĩ như vậy. Hiện tại cửa sổ bị khóa lại, gỗ đều mục nát, mái ngói tan tã, trong lòng có một thương cảm không rõ tên, Cố Hải đến hôm nay vẫn nhớ y như cũ, khung cảnh lần đầu tiên cậu đến đây, Bạch Lạc Nhân vì một chiếc quần lót mà cãi nhau với bố cậu.

Cố Hải đẩy mở cánh cửa phòng Bạch Lạc Nhân, trong đó tất cả đều quen thuộc, đến cả cái lỗ trên đất cũng rất thân thiết. Vẫn còn chiếc giường đôi là sáng ý của cậu, chiếc đồng hồ cũ đã từng rơi xuống chân cậu.....

Bạch Lạc Nhân đẩy mở cửa phòng ông nội bà nội.

Một đĩa dưa muối đặt trên bàn trong phòng, chiếc gậy ba toong ở góc phòng, bóng dáng ngồi trên phản cầm quạt hương bồ đó.....

Cố Hải đứng ngoài cửa, nhìn sống lưng thẳng của Bạch Lạc Nhân trước căn phòng mênh mông trống trải đến vắng lặng. Cậu mãi mãi không quên hình ảnh Bạch Lạc Nhân khom lưng giúp bà nội rửa chân và đứng lên xoa miệng cho ông nội Bạch, mãi mãi sẽ không quên một cậu nhóc cả thân lạnh giá nhưng luôn đem lại cho người khác sự ấm áp.

“Chúng ta đi thăm mộ ông bà đi.” Cố Hải nói.

Khi Bạch Lạc Nhân quay đầu lại, đã cởi bỏ lớp thần sắc u buồn.

“Đừng có chúng ta, chúng ta, ai là người nhà với cậu? Đó là ông nội tôi, bà nội tôi, đi thăm mộ cũng là tôi đi.”

Cố Hải nhếch môi cười, “Tôi cũng làm phiên dịch cho bà nội của chúng ta hơn một năm đấy!”

Bạch Lạc Nhân lườm Cố Hải một cái, khi lách qua người cậu ta, khoe miệng chứa đựng ý cười, có lẽ là đột nhiên nhớ lại rất nhiều chuyện thú vị trước đây.

Khi hai người đi đến cổng, Bạch Lạc Nhân bỗng dừng chân.

Cố Hải cũng theo đó dừng lại, cậu phát hiện ra cây hạnh ở gần cửa vẫn chưa bị chặt.

“Cái cây này sao không bị chặt?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân nhàn nhạt đáp: “Để cho A Lang bầu bạn.”

Cố Hải hỏi: “Nó chết khi nào thế? Tại sao lại chết?”

“Chết ba năm trước, không có nguyên nhân, chính là già rồi chết, khi tôi về nó đã ở dưới đất rồi.” Ngữ khí Bạch Lạc Nhân lộ ra vẻ đau lòng.

Cố Hải an ủi, “Tính ra đã bao nhiêu năm, số lần nó hôn cậu còn nhiều hơn tôi hôn cậu, nó cũng sống đủ vốn rồi.”

(Đi so đo với con chó ((((((((

Bạch Lạc Nhân cuốn theo một làn khí lạnh ra khỏi cửa.

Hai người đến nghĩa trang, mỗi người cầm một bó hoa, đặt trước bia mộ ông nội Bạch bà nội Bạch.

Bạch Lạc Nhân trầm mặc, không biết nói cho Cố Hải nghe hay cho chính mình nghe.

“Khi ông bà nội tôi đi, tôi đều không được nhìn mặt lần cuối.”

Cố Hải khẽ nói: “Như vậy cũng tốt, nhìn người thân tắt thở ngay trước mắt, là ám ảnh cả đời không quên được.”

Bạch Lạc Nhân mỗi lần đứng trước mộ phần ông bà nội, tâm trạng đều vô cùng nặng nề, hôm nay không biết có phải vì có Cố Hải không, tất cả những nút thắt trong lòng lại không đau như vậy.

Cố Hải đứng bên cạnh mở miệng: “Ông, bà, là cháu có lỗi với hai người, là cháu cướp đứa cháu trai của ông bà đi, do cháu làm ông bà ít được gặp cậu ấy nhiều lần như vậy.....”

“Cậu đừng có trước mặt ông bà nội tôi ăn nói linh tinh được không?” Bạch Lạc Nhân giận rồi.

“Cậu đừng có ngăn lại, để tôi nói nốt!” Cố Hải quay đầu lại, “Nếu như ông bà nơi chín suối vẫn còn chưa an giấc, thì cứ để cháu ông bà tiếp tục phá hoại cháu đi, cháu không một lời oán hận!!”

22. Chương 22 - Một Ngày Bình Yên

Cố Hải từ nghĩa trang trở lại, liền về thẳng nhà.

Cố Uy Đình đang ngồi chờ trên ghế sofa, còn Khương Viên thì đang nấu ăn trong bếp. Cố Hải bước vào, vẻ mặt Cố Uy Đình liền thay đổi, ánh mắt hướng về phía Cố Hải, gương mặt thất sắc, người dính đầy bùn đất, suýt nữa nhận không ra.

Thấy Cố Uy Đình đang nhìn mình, Cố Hải đứng yên ở cửa trong chốc lát rồi im lặng cúi gằm.

” Đi tìm người cũng không nói tiếng nào cho ai biết, đáng lẽ chỉ cần tìm một người, con lại chạy đi quấy rối, làm cho bộ đội đến quan binh phải bỏ công bỏ sức đi tìm” Cố Uy Đình nói một cách rắn đẽ.

Cố Hải không vì thế mà buồn bực, chỉ bình tĩnh xoay người đáp lại: “Nếu con không đi thì đến giờ người vẫn chưa tìm ra. Nhân Tử bị rơi vào khu vực đầm lầy nguy hiểm, chắc chắn sẽ không thoát được nếu như không có người tương trợ, lại là nơi khó thấy, phi cơ rất khó tiếp cận, sẽ không có quân nhân nào chịu mạo hiểm vào khu vực đó. Nói đi nói lại, con đâu phải đến đó một mình. Lúc bọn họ tìm thấy Nhân Tử cũng là lúc họ tìm thấy con. Không tính là quấy rối.”

Cố Uy Đình hừ lạnh “Vào miệng anh cái gì cũng thành có lí.”

Cố Hải thanh giọng, nghiêm túc nói với Cố Uy Đình “Người con đi tìm cũng là con của ba”

Khương Viên nghe thấy có người lớn tiếng nói bên ngoài, liền từ phòng bếp đi ra, vừa lúc nghe được câu nói đó, trong lúc nhất thời chỉ có thể ngạc nhiên đứng nhìn, do dự một hồi cũng lên tiếng: “Ông để Tiểu Hải tắm rửa đã, nhìn xem con nó lấm lem bùn đất”

Khương Viên thật ra vô cùng cảm kích Cố Hải, còn về phần Cố Uy Đình trước đó nói gì, bà cứ xem như không nghe thấy.

Ánh mắt Cố Uy Đình phức tạp nhìn Khương Viên, không tiếp tục gây khó dễ với Cố Hải nữa, hắt càm ý bảo hẳn cần làm gì thì làm đi.

Đến lúc cả ba người cùng ngồi ăn tối, Khương Viên lại càng liên tục gấp đồ ăn cho Cố Hải.

“Tiểu Hải, con ăn nhiều một chút, lần này con phải chịu khổ rồi”

Mặt Cố Hải không hề thay đổi biểu cảm, ăn thức ăn trong bát, cũng không chủ động tiếp chuyện Khương Viên.

Cha con đồng lòng cùng nhau im lặng.

Bữa cơm cuối cùng cũng kết thúc, Cố Uy Đình hạ đĩa xuống, hướng về phía Cố Hải hỏi “Thế con tính thế nào với gia đình thông gia bên kia?”

“Nên thế nào cứ làm thế, có sao nói vậy thôi” Cố Hải không chút do dự.

Cố Uy Đình nghe thế cảm thấy yên tâm

Khương Viên đang thu dọn bàn ăn cũng nói : “Con nó đã hai mươi sáu tuổi đầu rồi, cái gì nên làm, cái gì không nên làm, trong lòng chắc hẳn đã có quyết định từ trước. Ông thôi lo lắng đi, tuổi trẻ bây giờ suy nghĩ khác chúng ta”

Cố Uy Đình liếc nhìn Cố Hải, ngữ khí lạnh lùng nói: ” Chỉ hy vọng là được như thế”

Ăn cơm xong, Cố Hải chuẩn bị đồ đạc về lại căn hộ của mình. Trước khi đi, Khương Viên kéo Cố Hải lại.

“Tiểu Hải, nhà bên kia xem chừng rất coi trọng danh dự gia đình, tiệc đính hôn long trọng như vậy mà lại xảy ra chuyện như thế này quả thật cũng rất là mất mặt cho nhà người ta, dù sao cũng là con gái rệu của họ. Con nhớ để ý điểm này một chút, nói với người ta đôi lời khách sáo, đừng để quan hệ đi đến căng thẳng”

Cố Hải gật đầu “Tôi biết rồi”

Sáng sớm ngày hôm sau, Cố Hải liền tới bệnh viện.

Tình trạng của bà Diêm có vẻ không được tốt lắm, nhân viên y tế luôn túc trực 24/24, Cố Hải mới chỉ nói được vài câu đã bị bác sĩ nhẹ nhàng mời ra ngoài.

Diêm Nhã Tĩnh đứng bên ngoài hành lang, gương mặt tiêu tụy hẳn ra.

“Ngày đó để xảy ra chuyện, tôi thật xin lỗi” Cố Hải nói.

Diêm Nhã Tĩnh khoan dung mỉm cười, “Không sao cả, anh trở về an toàn là được rồi, anh trai anh sao rồi? Đã tìm được rồi phải không?”

Cố Hải lẳng lặng gật đầu “Tìm được rồi, phát hiện bị rơi ở một đầm lầy, chỉ cần chậm một bước nữa không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

“Vây là tốt quá rồi.” Diêm Nhã Tĩnh thở dài một hơi “Tình cảm của hai anh em thật tốt, em có phần hâm mộ vì mình không có ai uống chung một nguồn sữa”

Cố Hải khoé miệng gọi lên một nụ cười, ý tứ không rõ ràng “Chúng tôi cũng không phải chung một dòng sữa lớn lên?”

“Dạ?” Diêm Nhã Tĩnh thắc mắc.

Cố Hải trong đầu thầm nghĩ, hai chúng tôi là uống “sữa” của nhau lớn lên.

“Được rồi, chuyện này không cần nói nữa. Mẹ của cô thế nào rồi?”

Diêm Nhã Tĩnh lại càng thở dài “Không được tốt lắm, nhìn sắc mặt của bác sĩ chắc là chỉ còn được vài ngày”

“Vừa rồi tôi có nói chuyện với mẹ cô, cảm thấy ý thức của bà đã không còn rõ ràng nữa.”

Đáy mắt Diêm Nhã Tĩnh xẹt qua vài phần khổ sở, mắt hướng về phía Cố Hải, có cảm giác đã lâm vào đường cùng.

“Cố Hải, mẹ em không còn sống được bao lâu, bữa tiệc đính hôn đó cũng không thành. Tôi đã nghĩ qua rồi, hay chúng ta làm qua loa một bữa cơm có mặt hai gia đình, coi như là tiệc đính hôn. Như vậy xem như tặng nhanh cho mẹ em một liều thuốc an thần, để bà có thể ra đi trong thoải mái.”

“Tiểu Diêm” Cố Hải trả lời “Tôi không thể cùng cô đính hôn được”

Sắc mặt Diêm Nhã Tĩnh đại biến, ánh mắt tối tăm nhìn Cố Hải “Chẳng lẽ giả vờ cũng không được?”

Cố Hải nói rõ ràng cho Diêm Nhã Tĩnh “Không được”

“Vây.... tại sao không nói ngay từ đầu? Đợi đến lúc này mới nói?”

“Tôi thật lòng xin lỗi” Cố Hải thật khó lòng mở miệng nói câu xin lỗi: “Lúc trước chỉ có mình tôi thì không thành vấn đề. Nhưng bây giờ đã thêm cả người khác. Tôi không muốn để cậu ấy vì chuyện này mà cảm thấy khó chịu trong lòng.”

Diêm Nhã Tĩnh cũng không còn cách nào khác, nếu là lúc bình thường cô gặp phải chuyện như thế sẽ chỉ quay đầu bỏ đi, nhưng hiện tại là thời điểm gấp rút, cô phải vì mẹ mà cố gắng làm hết sức.

“Em cam đoan sẽ không để bất cứ ai biết chuyện này, càng không làm ảnh hưởng đến quan hệ của hai người”

Cố Hải bất đắc dĩ gượng cười, lời nói ra lần này ngập tràn khí phách.

“Bất cứ ai tôi cũng có thể đối trá, duy chỉ có mình cậu ấy là tôi không thể lừa dối”

Diêm Nhã Tĩnh cảm thấy khó thở nhưng không thể oán giận ai.

“Cũng đúng, gia đình em thật khổ, không nên làm liên lụy đến anh” (cũng có thể là: không nên đụng đến chỗ tất yếu trong đầu anh)

Cố Hải trầm mặc một lúc lâu rồi lên tiếng “Thật ra là mẹ cô cũng đã hiểu hết sự tình, nhưng lại muốn cùng cô diễn kịch, dù sao cũng là mẹ con, sao không tận dụng những thời khắc cuối cùng này mà thẳng thắn nói chuyện với nhau?”

Ánh mắt Diêm Nhã Tĩnh kinh ngạc yên lặng nhìn Cố Hải.

Cố Hải không nói thêm gì nữa, vỗ vai Diêm Nhã Tĩnh, rồi bước ra khỏi bệnh viện.

Trên đường lái xe trở về, lòng Cố Hải vẫn âm u.

Bạch Lạc Nhân, tôi vì cậu mà hôm nay lại làm chuyện thất đức. Cậu còn không mau chia tay với con hồ ly tinh kia, ông đây liền cho cậu lái máy bay không biết mệt.

Nhưng thực ra, Bạch Lạc Nhân so với Cố Hải còn nhanh tay hơn. Đêm đó về nhà, cậu nhận được điện thoại của Dịch Song liền nói rõ ngọn ngành cho cô.

Dịch Song đau lòng nói “Có phải anh bận tâm chuyện em và Cố tổng thân cận không?”

“Tôi thật sự là có để ý, nhưng nguyên nhân không phải là do cô mà ra”

Dịch Song không hiểu “Em và Cố Tổng từ đầu chí cuối thật sự không có gian tình, ngày đó anh cũng thấy rõ ràng là hấn đem nhẫn tặng cho Phó tổng. Hơn nữa hấn là em trai của anh, dù anh không em cũng phải tin hấn chứ!”

“Tôi thật sự luôn tin tưởng hấn” Bạch Lạc Nhân nói

Dịch Song lúc nóng nảy “Vậy sao anh lại đòi chia tay?”

Bạch Lạc Nhân sau bao năm khổ luyện tại Quân đội, tập được không ít điều kể cả bản lĩnh mặt dày. Cơ bản là dù cho nói chuyện gì cậu cũng không che dấu, chính là loại tác phong hiên ngang cương trực của quân nhân.

“Bởi vì tôi thích Cố Tổng của cô”

Ngày vào 11 tháng Giêng, cũng là ba ngày kể từ lúc hai người trở về từ tai nạn. Công ty của Cố Hải kết thúc đợt nghỉ, Dịch Song đến tìm Cố Hải đưa đơn từ chức.

“Vì sao lại đòi nghỉ?” Cố Hải hỏi.

Dịch Song cũng thẳng thắn trả lời “Tôi không thể nào dễ dàng tha thứ việc giám đốc đã cướp đi bạn trai của tôi.”

Lời này cốt yếu là để Cố Hải phải xấu hổ nhưng cô lại không ngờ rằng Cố Tổng bây giờ trong lòng đều đã nở hoa.

“Tôi sẽ trả thêm cho cô nửa năm tiền lương, cô đi đi”

Buổi tối, Cố Hải nhận được điện thoại của Diêm Nhã Tĩnh thông báo mẹ cô đã qua đời.

Cố Hải khuyên “Cô cố gắng đừng quá đau khổ”

Diêm Nhã Tĩnh nghẹn ngào nói “Thật cảm ơn Cố Tổng, ngày hôm qua em đã đem tất cả những lời trong lòng ra nói với mẹ. Bà không những không trách mà còn khen em hiểu chuyện. Ngày hôm nay bà ra đi rất thanh thản.”

Gác điện thoại, Cố Hải ở trong lòng đau buồn ba phần nhưng cảm giác thoải mái lại chiếm phần lớn.

Những ngày như thế này cứ thế lặng lẽ trôi qua, như để chứng minh cho câu: Đại nạn không chết ắt hưởng phúc trọn đời.

Bạch Lạc Nhân lần này lập công cấp trên phê duyệt thêm mười ngày nghỉ, vốn là chỉ có hai mươi ngày nay được nâng lên thành ba mươi ngày. Cậu đột nhiên rảnh rỗi không biết nên làm gì cho tốt. Cố Hải giờ này đã bận rộn với lịch trình công tác của năm mới nên Bạch Lạc Nhân chỉ có thể lái xe lòng vòng đi chơi.

Không biết có phải do thường ngày đã quen lái máy bay nên khi quay về lái xe dưới mặt đất Bạch Lạc Nhân không phân biệt được đâu là Đông Tây Nam Bắc. Nhìn giao thông qua lại rối rắm phức tạp, đi một hồi như lạc vào mê cung. Bạch Lạc Nhân dừng xe lại bên ven đường, nghe GPS nói lung tung, cậu thấy phiền liền tắt đi.

Mình đã bao lâu không đi trên đường? Sao lại đứng ngay giữa ngã tư đường mà lạc thế này?

Có người loay hoay ở phía bên cửa xe, Bạch Lạc Nhân liền quay đầu ra nhìn, thấy một vị đại thẩm quen quen.

“Này chàng trai trẻ, mua lật đặt không? Xem lật đặt tôi bán này, cái thì hát hay cái thì lắc lư đầu, chỉ có 50 đồng thôi”

Bạch Lạc Nhân thấy trời đông giá rét, vị đại thẩm nợ môi đã tím ngắt, lòng nổi lên thương cảm lấy tiền ra mua.

“Rồi thím bán cho con một cái”

Mang lật đặt hình con lừa mới mua vào xe, Bạch Lạc Nhân cũng tò mò đùa nghịch một chút, nhấn vào chốt mở, con lật đặt phát ra âm thanh, nó cứ lắc lư cái đầu hăng hái không ngừng nghỉ, giống hệt người điên. Bạch Lạc Nhân bật cười mà không phát hiện ra rằng, trên đường rất nhiều người đi ngang qua đều nhìn vào, thấy một anh bộ đội anh tư hiên ngang ngồi trong xe, nhìn lật đặt chạy bằng điện cười cười, cảnh tượng có biết bao nhiêu là đáng yêu.

Bạch Lạc Nhân cười không phải vì có điều gì buồn cười, cậu cảm thấy con lật đặt này càng nhìn càng giống Cố Hải, vì thế lúc này trong đầu sinh ra một ý niệm tà ác, cậu phải đưa nó đến gặp người cha đã thất lạc lâu năm của mình.

23. Chương 23 - Huyền Náo Đến Bất Diệt Nhạc Hồ

Cố Hải cau mày, ngoài mặt như đang chăm chú xem văn kiện, nhưng lòng không biết đã bay đến nơi đâu.

Mình với Bạch Lạc Nhân rốt cuộc tại sao lại như vậy?

Mình bên này cũng đã hủy hôn, cậu ta bên kia cũng đã chia tay, mọi hiểu lầm cũng đã hóa giải, đáng lẽ giờ phải đang ở cạnh nhau mới đúng. Quay đầu nhớ lại, năm đó mình tỏ tình, cậu ấy cũng không nói rõ “Tiếp tục” hay là “Dừng lại”. Thật không rõ ràng, làm cho người ta trong lòng khó chịu. Cố Hải đi tới đi lui trong văn phòng hai vòng, trong lòng suy nghĩ làm cách nào có thể nói chuyện này rõ ràng với Bạch Lạc Nhân mà vẫn không phải hạ mình .

Trăm ngàn lần không thể tiếp tục giẫm lên vết xe đổ. Cố Hải vẫn cho rằng việc thổ lộ lỗi mẫn năm đó chính là một nét bút hồng. Đến tận hai năm sau, hắn vẫn không thoát khỏi hình tượng một kẻ lỗi mẫn. Hắn nghĩ rằng mình bị rơi vào địa vị xấu trong chuyện tình cảm như vậy là bởi vì lần thổ lộ đó để lại mầm mống tai họa, lần này nhất định phải hành động thật cẩn thận mới được.

Đi tới đi lui, Cố Hải liền đi đến cửa sổ, đứng một chốc đã nhìn thấy xe Bạch Lạc Nhân đang chạy tới.

Cố Hải cố gắng bình tĩnh, trong lòng dâng lên từng đợt sóng lớn, từ đầu đến chân tất cả tế bào dường như đang gào thét. Không còn một bộ dáng lạnh lùng như cũ, vẻ mặt tỏa sáng từ thang máy đi ra. Nhân viên công ty ai nấy đều ngăn người, đều là loại biểu tình khiến người takinh hãi, tổng giám đốc hôm nay bị làm sao vậy? Thời điểm dính hôn cũng chưa từng thấy hắn cười đến hăng hái như vậy!

Cố Hải có thể không cao hứng sao? Hắn bên lúc này còn đang phát rầu không biết làm sao mở lời, thế nhưng bên kia lại hết kiên nhẫn trước, lịch sử lặp tức liền thay đổi !

Nhưng khi từ thang máy đi ra, Cố Hải dường như trở thành người khác, ra vẻ không có việc gì từ đại sảnh đi ra ngoài, giả vờ không nhìn thấy Bạch Lạc Nhân, đi ngay ra xe, như thể có việc gấp cần đi ra ngoài.

Kết quả, Bạch Lạc Nhân một lòng suy nghĩ, căn bản không phát hiện ra Cố Hải, cậu đang nghĩ còn một lúc nữa mới tới giờ tan ca, trước tiên ở trong xe đợi, chút nữa sẽ gọi điện thoại cho Cố Hải .

Cố Hải đã đem cửa xe mở ra, nhìn thấy bên kia còn chưa có động tĩnh, trong lòng u ám nói: “Sao lại thành ra như vậy? Đồ phi công chết tiệt?”

Vì thế lại thu mất trở về.

Sửa sang lại caravat, kiểm chế kích động trong lòng, gõ nhẹ vào cửa kính xe của Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân chui đầu ra khỏi xe, Cố Hải lập tức nói ngay, “Cậu sao lại đến đây?”

Bạch Lạc Nhân đẩy cửa xe đi xuống, quần trang một đường trên người trắng tấp, giày da bóng loáng, kia một bộ anh dũng hiên ngang tuấn mỹ, chỉ kém chút khiến cả đàn kiến trên mặt đất kia cũng hôn mê.

Trái tim Cố Hải sớm đã bị vô số bàn tay vươn ra từ người Bạch Lạc Nhân bóp nghẹn.

“Ở trên kia cậu nhìn thấy tôi? Nên xuống đây à?” Bạch Lạc Nhân cố ý hỏi.

Cố Hải thanh thanh cổ họng, ung dung bình tĩnh nói: “Tôi mới xong việc ở bên ngoài trở về, đây cũng là chuyện bình thường mà. Tôi đang định đi vào, nhìn thấy cậu ở đây, liền đến đây chào hỏi vài câu.”

Chào hỏi vài câu..... Những lời này đáng để Bạch Lạc Nhân suy ngẫm.

Cố Hải nhìn thấy Bạch Lạc Nhân không nói, giả ngu giả ngơ hỏi: “Cậu tới đây tìm Dịch Song? Cậu chờ chút, tôi sẽ gọi cô ấy ra cho cậu.”

Bạch Lạc Nhân giữ tay Cố Hải lại, tức giận nói: “Cậu giỏi giả vờ nhỉ? Dịch Song không phải hai ngày trước đã từ chức sao?”

“Thật không?” Cố Hải nhú chặt chân mày, “Hàng năm, công ty thiếu gì người từ chức, việc này có người quản lý, tôi cũng không rõ lắm.”

Bạch Lạc Nhân cười lạnh nghe Cố Hải nói dối một câu trắng trợn.

“Đúng rồi, cậu rút cuộc đến đây làm gì?” Cố Hải hỏi lại.

Bạch Lạc Nhân nói thẳng, “Đến tìm cậu.”

Cố Hải tim đã đập bùm bùm, còn ra vẻ thờ ơ không có gì.

“Tìm tôi làm gì?”

Bạch Lạc Nhân khí phách hiên ngang nói ba chữ.

“Cưỡng gian cậu.”

Cố Hải nhất thời lùi ra sau một bước, chỉ vào ót Bạch Lạc Nhân chất vấn nói: “Lưu manh, cậu từ đâu đến?”

Bạch Lạc Nhân đem ngón tay Cố Hải bỏ xuống dưới, “Còn bày đặt ra vẻ! Ngày đó buổi tối tại đầm lầy, ai đã lén lút hôn tôi một cái. Đừng cho là tôi không biết.”

Cố Hải cắn môi nói, “Còn nói hươu nói vượn tôi sẽ kêu người đó! Bảo vệ, đem cái tên lưu manh này xử lý cho tôi!”

Kết quả, có một bảo an đã đến phía sau lưng Cố Hải, hơn nữa người này rất thật thà, cậu ta nào biết tốt xấu, cái gì cũng đều không nghe ra. Đứng sau Cố Hải cầm gậy lao tới, Cố Hải chưa kịp phản ứng, hần liền hướng tới vai Bạch Lạc Nhân hung hăng đập cho một gậy.

Cố Hải sắc mặt chợt hóa đen, liền tiến đến cho bảo vệ một đá, bảo vệ văng đến cuối xe, Cố Hải kéo hần đứng tặng thêm một đá nữa.

“Ai cho anh đánh cậu ta?” Cố Hải rống giận.

Mặt bảo vệ đầy ủy khuất trên đất đứng dậy, “Không phải ngài bảo tôi đánh sao?”

Hai mắt Cố Hải đỏ tươi, “Tôi chỉ nói đùa, ai cho anh đánh thật?”

“Tôi..... Tôi nào biết đâu.....” Bảo vệ nhỏ giọng lầu bầu một câu.

Cố Hải muốn đánh tiếp, nhưng lại bị Bạch Lạc Nhân giữ lại, bảo vệ nhân cơ hội chạy thoát.

Cố Hải xoay qua nhìn Bạch Lạc Nhân một cái, tức giận quay qua đổ trách một trận.

“Cậu thật là, anh ta từ phía sau tôi nhào tới cậu không thấy sao? Cậu như thế nào lại không phòng bị? Còn để bị đánh trúng một gậy?”

“Là tôi cố ý.” Bạch Lạc Nhân mặt không đổi sắc.

Cố Hải tức giận, “Cậu đó.....”

Bạch Lạc Nhân đến gần mặt Cố Hải, ánh mắt lạnh lùng nhìn vào hai mắt hắn, u u nói: “Có bản lĩnh thì đừng lo lắng? Đừng tức giận? Cậu không phải hay tỏ ra bình tĩnh sao, cười lại một cái cho tôi xem nào!”

Cố Hải đau đến hồng cả ruột gan, còn cười được sao? !

“Ít khiêu khích tôi đi, tôi chỉ sợ đánh chết thủ trưởng rồi, công ty tôi không chịu nổi trách nhiệm này đâu.”

Lời nói thì như vậy, nhưng ánh mắt không dời khỏi chỗ bị đánh trên vai Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân không hề quanh co lòng vòng, nói thẳng: “Thủ trưởng tôi đem con của cậu đến đây!”

“Con?” Cố Hải thần sắc bị kiềm hãm.

Bạch Lạc Nhân thò tay qua cửa kính xe, đem con lật đật ra, Cố Hải lập tức liền tái mặt.

“Nhìn đi, không phải rất giống cậu sao.”

Bạch Lạc Nhân đen tối cười, trực tiếp đem lật đật đặt ở đỉnh xe, ấn nút mở ra, con lật đật bắt đầu lắc lư, đằng trước đằng sau, trái trái phải phải, khiến Bạch Lạc Nhân cười đến nghiêng ngả

Cố Hải bật cười, hắn không phải bị con lật đật kia làm cho cười, mà chỉ đơn giản là bị phản ứng của Bạch Lạc Nhân làm cho cười.

Cậu lại vì cái này mà cười như vậy à, năm đó tôi trên người cậu đã vất vả cày cấy bao nhiêu, làm cậu thích đến kêu ngoa ngoa, xong chuyện cậu cũng chưa bao giờ cười với tôi như vậy.

“Cầm.” Bạch Lạc Nhân nhét vào Cố Hải trong tay.

24. Chương 24 - Tiểu Bạch Tìm Chồng

Sau đó tình cảnh không cần nói cũng biết, thủ trưởng và tổng giám đốc ở trong phòng hoàn toàn vứt bỏ hình tượng mà đánh nhau, kết quả thủ trưởng thắng. Việc này đối với Cố Tổng mà nói quả thực vô cùng nhục nhã, đúng vậy, hắn thua, bình thường đây là lần đầu tiên đấu thể lực hắn thua vợ mình, cả người bị đè chặt trên sofa không thể nhúc nhích.

Vốn có một lần có cơ hội đánh lén, lúc ấy tay đã hướng về phía đũng quần của Bạch thủ trưởng, chỉ cần lực phát ra đủ, Bạch thủ trưởng đương nhiên sẽ bị hạ gục. Đáng tiếc tay Cố tổng vừa trượt qua, còn chưa kịp chạm vào, xương cốt đã mềm nhũn.

Bạch Lạc Nhân hùng hổ khí phách hiên ngang cười trên người Cố Hải, tay cầm đồng xu, hừ hừ nói: “Thế nào? Cố tổng, cậu vẫn không phục?”

Cố Hải hít mất cười, “Cậu mà còn tiếp tục ngồi, tôi sẽ lập tức ăn cậu đó.”

Bạch Lạc Nhân cúi đầu nhìn xuống, lúc này hai “chim” đã rúc vào nhau, nếu ngồi tiến về phía trước, “Chim” của hắn và “chim” mình chẳng phải sẽ Từ con người Bạch Lạc Nhân bay ra vô số thanh kiếm lạnh, chống lại con người tràn ngập nhu tình của Cố Hải, bên nóng bên lạnh đối nhau kịch liệt, nháy mắt hóa thành sương mù đậm mĩ tràn ngập căn phòng.

Bạch Lạc Nhân nửa người trên chậm rãi cúi xuống, mang theo một loại khí chất mị hoặc đẹp đẽ cường đại áp lên

Cố Hải tim đều tan chảy.

Tay hắn để sau gáy Bạch Lạc Nhân, hung hăng ép xuống, lúc khoảng cách giữa môi hai người chỉ còn một cm liền dừng lại, sau đó, phả một hơi thở nóng bỏng vào mặt Bạch Lạc Nhân.

“Tám năm nay đều muốn thao cậu.”

Bạch Lạc Nhân u u đáp một câu, “Tôi cũng thế.”

Một nguồn điện thế cực mạnh từ chỗ tiếp xúc của hai người chạy thẳng đến phía dưới bụng, hô hấp của Cố Hải đều trở nên nặng nề, tầm mắt nhìn Bạch Lạc Nhân mang theo cuồng dã thú tính. Tay đặt sau lưng Bạch Lạc Nhân nhẹ nhàng lại chậm chạp đi xuống, chờ đúng thời khắc này, đột nhiên ra tay, nháy mắt đem Bạch Lạc Nhân đẩy ngã dưới thân.

Đáng tiếc, Bạch Lạc Nhân thân thủ nhanh nhẹn từ trên Cố Hải lật thân, rõ ràng lưu loát đẩy tay ra, quay đầu cho Cố Hải một nụ cười lãnh mị.

Lòng Cố Hải bây giờ, giống như có vô số con kiến đang bò qua bò lại.

Dục vọng chinh phục của Cố Hải chưa bao giờ bốc lên mạnh mẽ như vậy, hắn phát hiện, Bạch Lạc Nhân so với tám năm trước, càng làm người ta khó có thể chống đỡ. Loại mầm độc này một khi đã nuốt vào, nhất định sẽ vạn kiếp bất phục.

“Tôi đói bụng.” Bạch Lạc Nhân rất nhanh thu hồi loại biểu cảm kia.

Cố Hải bình phục hô hấp, trầm giọng nói: “Thành thật ngồi chỗ này cho tôi.”

Ý là, đừng có tiếp tục làm con thiêu thân, sự nhẫn nại của tôi lòng cậu hiểu rõ hơn ai hết.

Bạch Lạc Nhân ở bên ngoài đi qua đi lại hai vòng, cảm thấy có chút không thích hợp, liền đi đến cửa phòng bếp, vừa muốn đi vào, đột nhiên bị tình cảnh bên trong dọa một phát. Cố Hải đang dùng dao vui đùa chặt chém trên miếng thịt, ánh mắt híp lại, lộ ra vẻ giảo hoạt, Bạch Lạc Nhân trong lòng lưu luyến, không phải đem tôi biến thành miếng thịt kia rồi chứ?

Quá trình ăn cơm diễn ra xem như hài hòa.

Bạch Lạc Nhân nhìn đầy bàn đồ ăn, tâm tình rất tốt, liền trêu ghẹo nói: “Đều là món tôi thích ăn, đừng nói là bởi vì biết tôi đến nên cậu chuẩn bị tốt từ trước rồi đấy?”

Cố Hải hừ lạnh một tiếng, “Ai nói đây là chuẩn bị cho cậu? Cậu không đến tôi bình thường cũng ăn như vậy, cậu đến tôi còn không muốn cho cậu ăn đâu.” Dứt lời đem mấy đĩa đồ ăn ngon xoay về phía mình.

Nảy ra một ý định, Bạch Lạc Nhân không cướp về, thành thành thật thật ăn mấy món chay trước mặt.

Trong lòng Cố Hải thật sự không nở, nghĩ đến việc Bạch Lạc Nhân trong quân đội chịu khổ, vất vả, còn phải ăn thứ không giống cơm. Thật vất vả mới đến chỗ mình, tưởng cải thiện được bữa ăn cho cậu, kết quả nói một câu không dễ nghe, lại phải ăn đồ không ngon.

“Được rồi, trông cậu thật đáng thương, hôm nay thưởng cho cậu vài món, đừng lại đi chỗ khác nói Cố tổng ngược đãi cậu.” Dứt lời lại đem vài món ăn mặn đẩy đến tầm mắt Bạch Lạc Nhân.

Kết quả, Bạch Lạc Nhân đẩy mấy món đó ra xa.

Cố Hải mặt tối sầm, đánh lên mu bàn tay Bạch Lạc Nhân hai cái.

“Cậu cứ nhất định gây khó dễ với bản thân sao?”

Bạch Lạc Nhân vẻ mặt không đổi liếc Cố Hải một cái, rồi sau đó liền gơ đũa gấp món mình thích bỏ vào miệng.

Lòng Cố Hải có chút không biết phải làm sao, hắn thanh thanh cổ họng, trịnh trọng nói: “Bạch Lạc Nhân, cậu đã biến thành xấu xa.”

Bạch Lạc Nhân trong lòng hừ một tiếng, tôi thay đổi sao? Không phải là vì vạch trần cậu sao, tôi có thể vội vàng trúng kế của cậu sao? Tôi muốn nhìn một chút, cậu có thể làm bộ làm tịch tới khi nào!

“Tôi cảm thấy rất đồng tình với bạn gái cũ của cậu.” Cố Hải thở dài.

Bạch Lạc Nhân cười lạnh, “Đồng tình với cô ấy? Cô ấy có gì đáng để cậu phải đồng tình?”

“Cậu từ nhìn mình hiện tại đi, mặt đầy lỗ mưng, chẳng còn chút kiên định nào của ngày trước! Nếu ai làm người yêu của cậu, họ phải có bao nhiêu phần không yên lòng !”

Dịch ra là, cậu có thể câu dẫn tôi nhưng mà đừng có đi nơi khác câu dẫn

Bạch Lạc Nhân không chút để ý trả lời, “Giữ không được tôi, chỉ có thể trách hần vô dụng!”

Giờ khắc này, Cố Hải trong lòng sinh ra một ý niệm rất mỉa mai, hần muốn Bạch Lạc Nhân trực tiếp thao đến phát khóc ! !

Ăn cơm xong, Bạch Lạc Nhân lau miệng đứng dậy, “Tôi đi đây.”

“Cứ vậy đi luôn?” Cố Hải nhin không được hỏi.

Bạch Lạc Nhân nhú mày, “Không thì sao?”

Cố Hải sắc mặt thay đổi, trong lòng yên lặng sắp xếp lại lời nói, làm sao để giữ tiểu tử này lại, sau đó danh chính ngôn thuận ăn sạch cậu, từ nay về sau cậu luôn phải cúi đầu xưng thần.

Kết quả, Bạch Lạc Nhân hoàn toàn không cho Cố Hải cơ hội giữ lại.

“Tôi không thể lưu lại chỗ này, tôi phải nghiêm vụ kiểm chế bản thân, để người yêu tôi sau này nhìn tôi thấy có bao nhiêu là ổn trọng, Cố tổng, cậu nói xem có phải không?”

Rút một liều thuốc cho vào miệng, thủ trưởng khoác áo lên người, tiêu sái đi thường đi ra cửa.

Buổi tối, lúc Cố Hải tắm rửa liền giữ không nổi nữa, việc này so với nghiện ma túy còn khó chịu hơn, tràn ngập đầu óc đều là khuôn mặt Bạch Lạc Nhân. Đôi mắt lạnh lùng mỉa mai hoặc, cặp đùi thẳng tắp, khiến lòng người cứ bứt rứt khi cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, còn có quân trang bao lấy cặp mông căng đầy.....

Tám năm qua, Cố Hải tích tụ quá nhiều năng lượng, lúc phát tiết có chút bất mãn.

Nếu để cậu ở lại đây thật tốt, đêm nay tinh tẫn mà chết cũng đáng giá ! !

Cố Hải tựa vào đầu giường, nôn nóng hút thuốc, trong lòng tự thôi miên, mày vững vàng, nhất định phải vững vàng. Nếu mày bây giờ thỏa hiệp, cậu ta khẳng định sẽ cho rằng loại thủ đoạn hiệu quả, cậu ta sẽ không ngừng thi triển trên người mày, cũng sẽ chạy đến chỗ người khác mà dương dương tự đắc. Nhất định phải loại bỏ tính tình độc ác này của cậu, làm cho cậu triệt để hiểu được, mị lực của mình cũng không có gì to tát, không nên đến chỗ khác để tự rước lấy nhục.

Cố Hải bắt mình phải ngủ.

Sáng sớm hôm sau, hần lại ôm “con trai” đến công ty .

Hai ngày tiếp, Bạch Lạc Nhân mỗi ngày đều lái xe đến, sau đó theo Cố Hải đến nhà ăn cơm. Cố Hải dưỡng thành một thói quen tốt, đó chính là mỗi ngày chờ lúc Bạch Lạc Nhân đến, đứng giờ canh giữ ở cửa sổ, rất hưng phấn thưởng thức Bạch Lạc Nhân đẹp trai ngồi ngồi đứng ở xa đợi hần.

Đồng thời cũng hưởng thụ khoái cảm cực hạn là được người ta đến tìm!

Diêm Nhã Tĩnh giải quyết xong chuyện gia đình liền trở về công ty, cô phát hiện Cố Hải văn phòng có thêm một thứ, ban đầu tưởng có người nào đùa dai. Kết quả đến đó vài là mới biết con lật đật này là do Cố Hải mang đến , hơn nữa rất yêu chiều nó, nếu ai nói bậy gì nó, Cố Hải khẳng định sẽ trở mặt.

Hôm nay, tan tầm, Diêm Nhã Tĩnh theo thường lệ đến văn phòng Cố Hải.

Kết quả, phát hiện ánh mắt hần đang để ngoài cửa sổ.

Loại chuyện này Diêm Nhã Tĩnh đã phát hiện lần thứ hai .

Cô rất ngạc nhiên không biết Cố Hải đang nhìn cái gì, loại ánh mắt này sao lại xa lạ đến thế.

“Cố tổng.” Diêm Nhã Tĩnh gõ gõ cửa.

Cố Hải đem ánh mắt trở về, trong mắt vẫn còn nguyên độ ấm, thản nhiên nói, “Văn kiện cứ để ra kia đi !”

Diêm Nhã Tĩnh đem đồ để lại, quay đầu hướng về phía Cố Hải, phát hiện hần ánh mắt lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Anh đang nhìn gì vậy?” Diêm Nhã Tĩnh nhin không được hỏi câu.

Cố Hải u u cười, kéo Diêm Nhã Tĩnh qua, chỉ Bạch Lạc Nhân ở ngoài cửa sổ, “Cô nói xem có phải cậu ấy đứng đó vẻ mặt rất ngốc nghếch không?” Trong mắt không ngừng che dấu vẻ sùng nịch.

Diêm Nhã Tĩnh kinh ngạc nhìn chằm chằm Cố Hải, cô không thể hiểu được, Cố Hải sao có thể nhìn anh trai mình đầy hăng hái như vậy? Huống chi cô cũng không thấy Bạch Lạc Nhân có chỗ nào ngốc, ngược lại loại này hành vi của Cố Hải thì rất ngốc .

“Ồ, hai ngày nay tan tầm luôn thấy anh ấy đứng đó, cũng không biết đang đợi ai.”

Cố Hải khoe môi cong lên một cách kiêu ngạo, giống như Diêm Nhã Tĩnh lời này là cố ý nói cho hần nghe .

Diêm Nhã Tĩnh còn nói thêm: “Nhưng từ khi anh ấy đến, nhân viên công ty chúng ta chỉ toàn dính lấy cửa ra vào, hôm trước lúc em đi ra, vừa vịn nhìn thấy một nhân viên đang lại gần anh ấy, còn muốn xin số điện thoại.”

Cố Hải ánh mắt đột nhiên căng thẳng, “Cậu ấy cho sao?”

“Cho chứ!” Diêm Nhã Tĩnh cười rộ, “Anh ấy thật có duyên với nữ nhân, em không chỉ thấy một lần có con gái đến chỗ anh ấy. Nói thật, anh trai anh thật biết gây tai họa, đứng ở đó thật phong cách làm người ta muốn không chú ý cũng không được.”

Khi nói chuyện mặt cũng đỏ lên.

Cố Hải lúc này nghe thấy, tư vị trong lòng có chút thay đổi, lập tức liền đi xuống.

25. Chương 25 - Từng Bước Ép Cậu Vào Khuôn Khổ!

Cố Hải từ trong thang máy bước ra, từng bước từng bước một đi về phía Bạch Lạc Nhân.

Cửa vừa mới này còn nhiều người ra vào, bỗng chốc liền yên tĩnh, mấy nữ nhân viên nhanh chóng tìm đường, sau đó phân tán thành tám hướng bỏ đi.

Bạch Lạc Nhân vẫn đứng ở xa, dáng người tiêu sái không thể không khiến người khác liếc mắt nhìn.

Cố Hải bước tới rồi dừng lại bên người Bạch Lạc Nhân, mặt đối mặt tựa như cuốn chặt lấy nhau.

“Làm gì ở đây?” Cố Hải hỏi.

Tay Bạch Lạc Nhân tự nhiên đặt lên vai Cố Hải: “Không có việc gì, chỉ định tìm một chỗ nghỉ ngơi rồi hút một điếu thuốc thôi!”

“Nói dối không biết chớp mắt.” Cố Hải ngoài thì cười nhưng trong không cười nhìn Bạch Lạc Nhân, “Mỗi ngày đều tới đây nghỉ chân.”

“Nơi này có nhiều con gái.” Bạch Lạc Nhân châm một điếu thuốc.

Cố Hải đem điếu thuốc từ trong miệng Bạch Lạc Nhân đoạt lấy, nhét vào miệng mình, cùng Bạch Lạc Nhân song song dựa vào thân xe, ánh mắt tối tăm dán vào tòa công ty trước mắt.

“Về sau đừng đến đây nữa.” Cố Hải cảnh cáo.

Bạch Lạc Nhân tỏ ý khinh thường, “Nơi công cộng vì sao tôi lại không được tới? Mà đâu phải tôi tới tìm cậu, tôi còn độc thân, muốn dựa vào chỗ này của cậu kiếm cho mình một người yêu không được à?”

Cố Hải nhả một làn khói kèm theo một trận lạnh lẽo, tìm người yêu? Ông đây đang đứng ngay bên cạnh cậu, cậu còn đi kiếm ai nữa?

“Đừng tìm nữa, trong công ty tôi không có nữ nhân nào thích hợp với cậu đâu. Huống chi lòng họ lại kiêu ngạo, ai lại coi trọng kẻ đi khắp nơi gây họa như cậu...”

Cố Hải tự nói nửa ngày mới phát hiện Bạch Lạc Nhân không chú ý gì đến mình, quay đầu nhìn qua liền thấy cậu từ khi nào đã lấy ra một chồng danh thiếp, nhìn sơ ít nhất cũng phải năm mươi tấm. Người kia lật từng tấm từng tấm, hết như đang tuyển tú nữ, biểu tình có bao nhiêu thích thú.

Cố Hải nhanh chóng đoạt thấy chồng danh thiếp, không giải thích nhét hết vào túi áo mình.

Bạch Lạc Nhân như cười như không nhìn Cố Hải: “Cố tổng, cậu thật keo kiệt, chồng danh thiếp đó trong văn phòng chắc chắn đều có, sao còn lấy của tôi?”

“Tôi mượn một chút, muốn xem trong công ty có bao nhiêu người bị mù.”

Bạch Lạc Nhân không giận, phun điều thuốc ra khỏi miệng, buồn bực nói.

“Hừm, cậu nói xem hôm nay sao thuốc lá lại có vị chua?”

Cố Hải trầm mặt liếc mắt nhìn Bạch Lạc Nhân một cái, biểu tình cần bao nhiêu phần khích có bấy nhiêu phần khích.

Bạch Lạc Nhân u u một lát, mở cửa xe: “Thôi được, Cố tổng, không còn sớm nữa, tôi đi ăn đây!”

Cố Hải thầm nghĩ trong lòng, hôm nay cậu muốn về nhà tôi ăn cơm tôi còn không để cậu đi qua đi lại mấy vòng trước nhà, tôi nhất định không mang họ Cố nữa.

Kết quả thật xấu hổ, Bạch Lạc Nhân không lên xe mà bước vào một nhà hàng gần đó, Cố Hải ở phía sau hỏi: “Cậu đang tính làm gì?”

“Ở nơi này ăn thử một bữa!” Bạch Lạc Nhân đi bộ tới cửa nhà hàng.

Cố Hải bình tĩnh nhắc nhở: “Trong nhà hàng đó không có đồ ăn cậu thích đâu!”

Bạch Lạc Nhân quay đầu lại, khóe miệng che giấu vài ý cười: “Nhà cậu có đồ ăn tôi thích thật nhưng lại không thể ăn. Ăn đồ của người ta quen miệng, cậu nhìn xem, tôi mới ăn ở nhà cậu vài ngày mà việc đậu xe trước công ty cậu cũng bắt đầu phải nhìn mặt cậu rồi.”

Nói xong, Bạch Lạc Nhân quay đầu đi vào.

Cố Hải trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, Bạch Lạc Nhân, cậu vẫn còn khả năng nói khích tôi sao!

Vì thế, Cố Hải cũng đi vào.

Bạch Lạc Nhân đang định gọi món, thấy Cố Hải bước tới, nhin không được mà cất tiếng: “Tôi nói này, Cố tổng, không phải cậu nấu nướng rất giỏi sao, tự nhiên lại vào đây ăn nhà hàng làm gì?”

Cố Hải đáp một chữ: “Lười!”

Bạch Lạc Nhân hô to một tiếng: “Phục vụ đem thêm một bộ bát đĩa!”

Ngược lại, Cố Hải không ngồi vào bàn cùng Bạch Lạc Nhân mà đến bàn bên cạnh ngồi xuống.

Bạch Lạc Nhân trong lòng oán hận, Cố Hải, cậu đi luôn đi! Cậu có giỏi thì cứ cứng rắn với tôi đi! Dù sao cũng không quá hai ngày nữa là tôi trở về quân đội, tới lúc đó cậu muốn kiếm người cũng không được.

Phục vụ đến trước mặt Bạch Lạc Nhân, nhìn Bạch Lạc Nhân rồi lại nhìn

Cố Hải, nhỏ giọng hỏi: “Còn người sao ạ?”

Bạch Lạc Nhân làm mặt lạnh nói: “Đề về phía đối diện.”

Dứt lời, đem đồ ăn bày bên phía đối diện, tưởng tượng bên kia có người thật.

Vì thế, hai người bọn họ ngồi hai bàn, xem như không có người kia mà tự nhiên ăn, trong lúc ăn cũng không nói một tiếng nào. Cố Hải đương nhiên là ăn không quen, nhưng mà đã đến đây rồi, thì phải cố ăn cho ngon cố gắng mà nuốt.

“Ăn đi, đồ ăn ở đây cũng khá ngon đó!”

Bên cạnh đột nhiên truyền tới giọng nói của Bạch Lạc Nhân, tay Cố Hải cầm đũa cũng chợt run, ánh mắt hướng qua bên cạnh liếc nhìn.

Kết quả, suýt chút nữa hắn đã đem cơm trong miệng phun hết ra ngoài.

Bạch Lạc Nhân một mình ăn cơm, đối diện không hề có người, nhưng cậu lại luôn gấp đồ ăn vào bát kia, vừa gấp lại vừa trò chuyện cực kỳ vui vẻ với bát đĩa. Thật giống như một bệnh nhân tâm thần.

“Miếng cá này tôi đã lấy xương ra rồi, trước đây không phải đều là cậu lấy xương cho tôi sao? Hôm nay tôi cũng lấy giúp cậu một lần. Ăn ngon không? Thật sự ngon sao? Cậu xem bộ dạng cậu ăn như thế nào đây này, lau miệng đi...”

Xung quanh toát ra từng đợt khí lạnh, có hai vị khách đã rời đi, những người còn lại đều đồng tình nhìn về phía Bạch Lạc Nhân:

“Ôi, cậu trai kia tốt như vậy tại sao lại vướng phải tật xấu này chứ?”

“Chắc chắc mới trải qua một đả kích rất lớn.”

“Tôi chắc chắn là người yêu qua đời.”

Cố Hải toàn bộ cơm ăn vào đều nghẹn ở yết hầu, trong lòng một đợt dậy sóng, không cảm thấy tư vị gì cả.

Đột nhiên Bạch Lạc Nhân lại nói một câu: “Cố Hải, đồ ăn tôi gấp cho cậu có phải ngon lắm không?”

Cố Hải mặt đen như than, Bạch Lạc Nhân, tôi giết cậu! Tôi đây còn chưa chết đâu!

Mãi cho đến lúc bị Cố Hải đẩy lên xe, Bạch Lạc Nhân vẫn nhịn không được cười.

Cố Hải đẩy Bạch Lạc Nhân ngã xuống ghế sau, ghì chặt cậu mà nháo loạn.

Bạch Lạc Nhân vừa cố đẩy ra vừa van xin: “Đừng loạn, đừng loạn, coi chừng tôi nôn ra bây giờ.”

Cố Hải cuối cùng cũng bỏ Bạch Lạc Nhân ra, Bạch Lạc Nhân ngồi dậy, giữ vững hô hấp, quay đầu nhìn về Cố Hải. Người kia trừng mắt nhìn cậu.

Bạch Lạc Nhân không nhịn được lại cười.

Cố Hải dùng tay hung hăng giữ chặt hai má Bạch Lạc Nhân, đem môi của hắn áp lên môi cậu, đã đến nước này xem cậu còn cười thế nào, dùng miệng mân mê làn da cậu, hai má sau đó cũng được giải thoát khỏi việc bó ép, bộ dạng thật sự rất buồn cười.

Cố Hải bị tức đến bật cười, bắt đầu đi tìm Tiểu Nhân Tử, Bạch Lạc Nhân nhanh chóng khép chân phòng thủ.

Cảm giác được môi Cố Hải dần dời lên trên, Bạch Lạc Nhân vận vẹo vừa đúng lúc bị Cố Hải ngậm lấy vành tai. Thân thể Bạch Lạc Nhân một trận run rẩy, vừa muốn giãy dụa, kết quả bị Cố Hải hung hăng đem một chân đặt trên đùi, khiến cậu không thể nhúc nhích.

Sau đó, hai người hôn môi thật lâu.

Gắn bó vào nhau, như một con sóng thật lớn ập lên thân thể.

Ánh mắt mơ màng mở, động tình mà nhìn khuôn mặt tranh sáng tranh tối do đèn đường chiếu vào của đối phương. Môi lưỡi mềm mại tách nhau ra còn vương lại một sợi chỉ bạc, dư âm kích động tưởng chừng không bao giờ phai.

Bạch Lạc Nhân lông mi anh tuấn khẽ nhấc lại: “Miệng cậu có vị tương vừng.”

Đầu lưỡi Cố Hải quét một đường ngay khóe miệng của Bạch Lạc Nhân: “Miệng cậu có vị tôm.”

Hai loại hương vị như hòa vào nhau, ôn nhu lại bốc nhiệt, Cổ Hải lại bốc hỏa, đầu lưỡi nhanh chóng xâm chiếm, dần dần xuống yết hầu của Bạch Lạc Nhân. Bạch Lạc Nhân dễ dàng gì để mình ở thế bị động, liền đem đầu Cổ Hải trở về, trong miệng của hắn mà tàn sát bừa bãi. Hai người bọn họ thở càng ngày càng gấp, Cổ Hải bắt đầu trên người Bạch Lạc Nhân mà nháo loạn. Bạch Lạc Nhân cảm giác được áo sơ mi bị hờ, liền cảm nhận được người kia mò vào.

Bạch Lạc Nhân nhanh nắm lại, trong mắt lộ ra vài phần chế nhạo.

“Cố tổng, sao cậu lại có thể ở trước công ty mà bại lộ bộ dạng lưu manh của mình chứ?”

Cổ Hải mỉm cười: “Cố tổng? Tôi cho cậu biết thế nào là Cố tổng. Tôi đây liền cắn đứt lưỡi của cậu.”

“Lưu manh nhà cậu từ đâu đến?” Bạch Lạc Nhân giả bộ khiển trách Cổ Hải.

Tay Cổ Hải hung hăng tại eo của Bạch Lạc Nhân cấu một cái: “Cậu thật xấu xa”

Hai người bọn họ náo loạn một lúc mới cảm nhận được không gian hơi chật hẹp. Cổ Hải dừng lại, cầm đặt trên vai của Bạch Lạc Nhân, quay đầu đem hơi thở nóng hổi thổi vào vành tai đỏ ửng của Bạch Lạc Nhân.

“Cùng tôi về nhà đi.” Cổ Hải nói.

Bạch Lạc Nhân quay mặt đi, có chút khí trả lời: “Không về.”

Cổ Hải dán môi lên tai Bạch Lạc Nhân, ôn nhu hỏi: “Vì sao lại không? Hai ngày trước không phải cứ đi đòi theo tôi sao? Hôm nay tôi chủ động mời cậu không thấy hãnh diện sao?”

Bạch Lạc Nhân lập trường kiên định: “Quân nhân phải làm việc chính trực.”

“Xem như là vì tôi nhưng nhớ thương yêu cậu, cậu có thể cùng tôi về không?” Cổ Hải tiếp tục mê hoặc lòng người.

Bạch Lạc Nhân trầm mặc một lúc lâu, rốt cục vẫn nói: “Không về.”

Cổ Hải ghen đến nội thương, cắn răng mà dậm chân một phát, vẫn phải chịu thiệt nói.

“Tôi thích cậu.”

Bạch thủ trưởng gương mặt vẫn duy trì vẻ nghiêm túc, nói một câu: “Vậy

đến nhà cậu uống chút nước đi!”

Cổ Hải trong lòng cười thầm, chuyện trong nhà hàng cũng xem như không có gì, tối nay ở trên giường bù đắp lại là được.

26. Chương 26 - Vợ Chồng Son Ngọt Ngào

Cổ Hải đưa chân đạp lên cửa một phát, xoay người đem Bạch Lạc Nhân dè trên tường, triền miên không dứt. Sau lưng Bạch Lạc Nhân là mặt tường lạnh lẽo, phía trước ngực lại nóng rực. Tay Cổ Hải vội vàng chu du vào trong áo sơ mi của Bạch Lạc Nhân, đối với mỗi một tác da đều yêu thích không buông tay, không biết nên dừng lại chỗ nào cho đúng.

Đột nhiên, một tiếng nhạc truyền đến, thân thể Bạch Lạc Nhân cứng đờ, nhìn Cổ Hải bấm vào cái chốt, tiếng nhạc liền ngừng. Bạch Lạc Nhân hướng về phía phát ra âm thanh nhìn thử, quả thật mở rộng tầm mắt, Cổ Hải trong lòng vẫn còn ôm con lật đật mà cậu đã tặng hắn.

“Sao cậu lại cầm đến đây? Chẳng phải hôm trước còn nói cầm nó đến văn phòng sẽ rất dọa người sao?” Bạch Lạc Nhân định chèn ép Cổ Hải.

Cổ Hải dày mặt nói: “Tôi bây giờ không thể sống xa cách nó.”

Bạch Lạc Nhân miệng nín cười, “Thực sự thích đến vậy sao?”

Cố Hải sờ đầu lật đặt, lằm bằm: “Dùng nó rất tốt.”

“Dùng tốt?” Mặt Bạch Lạc Nhân đầy vẻ buồn bực.

Cố Hải vui tươi hơn hở ngồi vào sô pha, đem con lật đặt đặt giữa hai chân, bấm vào nút mở, đầu con lật đặt lại bắt đầu lắc lư, từ trên xuống dưới, qua trái rồi lại qua phải, đủ để chứng minh Cố Hải đối với nó có bao nhiêu thích thú!

Bạch Lạc Nhân bị Cố Hải đáng khinh thuyết phục, lúc này nổi nóng: “Cậu lấy nó ra làm gì? !”

Cố Hải giả ngu, “Cậu không phải định đưa nó cho tôi dùng làm đồ chơi tình thú sao?”

“..... Cậu! ! !”

Thấy Bạch thủ trưởng muốn thi hành bạo lực, Cố Tổng vội vàng ngăn lại khách sáo giải thích, “Không không không..... Đừng nóng giận, đùa cậu chút thôi, tôi rất luyến tiếc nó không thể làm việc ti tiện đó được. Tôi thật sự coi nó như con trai mình, mỗi tối đều ôm nó ngủ.”

Bạch Lạc Nhân đoạt lấy lật đặt trong tay Cố Hải, cúi đầu nhìn, lông phía trên của con lừa không còn chút nào.

“A a a ! ! !.....”

Bạch Lạc Nhân đánh Cố Hải mấy cái, đem cả chuyện lần trước ra tính sổ một lần, lần này Cố Hải chân không nhanh bằng tay, cứ thế phải cắn răng chịu đánh, nhưng thật ra đều là cố tình, hẳn biết Bạch Lạc Nhân sẽ không nặng tay với mình. Đợi đánh xong, Cố Hải đem Bạch Lạc Nhân gắt gao ôm vào lòng, nhiệt tình nói, “Cùng nhau tắm đi.”

Con người đen láy của Bạch Lạc Nhân có hơi rung động, nhưng rồi cũng gật đầu đáp ứng.

Phòng tắm có hai vòi hoa sen, mỗi người đứng ở một bên, lúc cởi quần áo, Cố Hải nhin không được nói câu, “Ngày trước chúng ta tắm rửa cùng nhau, tôi vẫn nghĩ, cậu rất hợp với quần phục, nếu một ngày nào đó có thể thao cậu lúc cậu đang mặc quần phục, thì thích ý biết bao nhiêu.....”

Lời này của Cố Hải chính là chơi với lửa có ngày chết cháy, Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, “Đợi tôi mặc quần phục vào, người bị thao chính là cậu!”

Cố Hải chỉ cười không nói, không phải hẳn khinh thường thể lực Bạch Lạc Nhân, chỉ là đối với kỹ thuật của Bạch Lạc Nhân hẳn đã nắm rõ như lòng bàn tay. Tám năm trước hầu như mỗi ngày đều làm, cũng chưa thấy trình độ của cậu có gì tiến bộ, lại thêm tám năm cô đơn, nếu như bây giờ cậu có thể thắng nổi hẳn, Cố Hải từ đáy lòng rất bội phục cậu.

Tay Bạch Lạc Nhân đặt trên nút áo sômi, vô thức liếc mắt nhìn Cố Hải, hẳn hiện tại đã trần truồng, dùng ánh mắt của ác lang theo dõi từng động tác của cậu. Bạch Lạc Nhân không biết có phải vì bóng ma tâm lý năm đó để lại quá sâu, bây giờ đứng trước mặt Cố Hải cởi quần áo, vẫn còn tồn tại loại cảm giác không được tự nhiên, tự thuyết phục mình rằng người bên cạnh chỉ là một thằng đàn ông bình thường.

Khi Bạch Lạc Nhân đang tập trung cởi đồ, ngực Cố Hải chột bùng lên một ngọn lửa, đây là điều hẳn trông đợi, thậm chí đã vượt quá trông đợi.

Dáng người Bạch Lạc Nhân hoàn mỹ đến cực điểm.

Cơ bắp rắn chắc, hoàn toàn không có dấu hiệu của mỡ thừa, so với năm đó đường cong càng gợi cảm hơn. Hơn nữa cặp mông kia rất tròn đều, được nước ấm cọ rửa sạch sẽ còn mang đủ thú tính.

Cố Hải chỉ đứng nhìn thôi, phía dưới đã đứng lên, một bộ tranh đông cung sống động diễm lệ đang diễn ra trong đầu hẳn. Hẳn điều chỉnh cho giảm nhiệt độ nước, để tránh vì hưng phấn quá độ mà chưa kịp làm đã phát tiết ra ngoài....

Bạch Lạc Nhân cũng nhin không được nhìn về phía hẳn, thấy vật khổng lồ phía dưới, âm thầm lú lười, thằng nhóc này tám năm nay không lớn lên chút nào, chỉ là do mình nhìn nhầm thôi phải không? Nhưng thực ra dưới đáy lòng vẫn thầm ghen tị, khung xương Cố Hải trời sinh đã lớn hơn cậu, cho nên bất luận cậu có trải qua bao nhiêu huấn luyện, cũng không có khả năng đạt tới mức độ uy vũ mạnh mẽ như Cố Hải.

Tắm rửa xong, Cố Hải để Bạch Lạc Nhân ngồi trên ghế ở phòng ngủ sô xem TV, hẩn đứng sau cho sấy tóc cho cậu. Gió mát cùng bàn tay Cố Hải nhẹ nhàng lướt qua hai gò má Bạch Lạc Nhân, mắt cậu vẫn nhìn chăm chú vào màn hình TV, nhưng thật ra lại không biết trong lòng đang diễn ra điều gì.

“Bình thường tắm xong không thổi khô tóc sao?” Cố Hải hỏi.

“Không thổi.” Bạch Lạc Nhân thành thật, “Lăn lộn trên giường một lúc, qua hôm sau lại tiếp tục đi làm.”

Cố Hải chán nản, “Tôi biết ngay cậu sẽ như vậy mà, để tóc ướt ngủ dậy không đau đầu sao?”

“Không, khi có gió thổi qua lượn một vòng là khô ngay, vào mùa đông có lúc gội đầu xong quên đội mũ đã đi ra ngoài, về nhà đầu đã hóa núi băng, rất đặc biệt, ha ha.....”

“Cậu còn cười được!” Cố Hải quay mặt Bạch Lạc Nhân lại đối diện với mình, “Ngày trước cậu thế nào kệ cậu, bây giờ cậu kỹ đây, tắm xong nhất định phải sấy khô tóc, tôi có mặt sẽ thổi giúp cậu, không có mặt phải biết tự thổi.”

Bạch Lạc Nhân không kiên nhẫn nói: “Không có máy sấy!”

“Tôi mua cho cậu một cái.” Ngữ khí của Cố Hải rất cứng rắn, “Còn có, về vứt hết mấy thứ thức ăn rác rưởi độc hại trong phòng đi! Sau này tôi sẽ đưa cơm cho cậu, nếu tôi bận sẽ kêu người đưa thay!”

Bạch Lạc Nhân u u thở dài một hơi, “Đã qua nhiều năm như vậy, sao cậu vẫn chẳng khác gì đàn bà thế?”

“Cũng chỉ có đối với cậu tôi mới như vậy! !” Cố Hải bình tĩnh hỏi lại, “Cậu thấy ai tôi cũng đối xử như thế hả?”

Bạch Lạc Nhân không lên tiếng.

Tay Cố Hải siết lên cổ Bạch Lạc Nhân, trầm giọng nói: “Tôi không đùa cậu đâu, tôi không quan tâm cậu có bao nhiêu cấp dưới, nhưng tôi ở đây rồi thì cậu phải nghe lời tôi. Về sau tôi sẽ thường xuyên đến kiểm tra bất ngờ, nếu phát hiện trong kí túc xá của cậu có đồ cấm nào thì cậu xác định cởi quần chờ đòn đi!”

Sau tám năm, da mặt Bạch Lạc Nhân càng ngày càng dày, Cố Hải nói gì, cậu cơ bản đều nghe tai trái ra tai phải, hoàn toàn không có chút nghiêm túc nào.

Thổi khô tóc, Cố Hải lột vỏ nho cho Bạch Lạc Nhân, dứt tời tận miệng cậu, Bạch Lạc Nhân do dự một chút, vẫn quyết định há miệng ra ăn. Kết quả vừa ăn vào, xém chút ngứa xỉu, chua đến điếng người, cậu rất miễn cảm với vị chua, Bạch Lạc Nhân nhú mày thành một đồng.

Cố Hải ác liệt ngồi một bên thưởng thức biểu tình rối rắm của Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân phát hiện Cố Hải cố ý làm, nhất thời tức giận, dùng miệng mình bịt kín miệng Cố Hải, đem vị chua trong miệng mình chuyển hết sang miệng Cố Hải.

Vị chua nhạt dần, thay vào đó là dư vị ngọt ngào, hai người hôn môi nhau chẳng khác gì đánh du kích, cậu đuổi tôi cướp, cuối cùng đem chiến trường chuyển lên giường.....

Bạch Lạc Nhân tựa vào đầu giường, một chân Cố Hải đặt trên người cậu, đầu lưỡi bắt đầu mân mê căn cổ của cậu. Thân thể thời gian dài vắng vẻ đột nhiên nhận phải xâm nhập từ vật lạ, phản xạ có điều kiện biểu hiện rất lớn, Bạch Lạc Nhân nổi da gà, theo sự chuyển động của đầu lưỡi Cố Hải mà càng thêm rõ ràng.

“Ah.....”

Khi đầu lưỡi Cố Hải tham nhập vào tai Bạch Lạc Nhân, đầu ngón tay chạm vào ngực cậu, Bạch Lạc Nhân phát ra tiếng thở dốc khó nhịn, hơi nheo cặp mắt vốn đã nhiễm một tầng tình dục khó có thể che giấu.

Cố Hải nâng người lên, đem hai chân Bạch Lạc Nhân tách ra, kẹp ở eo, cúi đầu xuống ngậm lấy ngực trái của cậu nhẹ nhàng mà cắn mút, Bạch Lạc Nhân lập tức dựng thẳng thắt lưng, khiến hai tiểu quái thú va chạm thân mật, hơi thở lộn xộn tràn ngập khắp căn phòng.

Cố Hải tại cố gắng chịu đựng, nghĩ đến việc hẩn cứ thế thô bạo xách súng ra trận, lại nghĩ đến đây là thân thể mình tâm tâm niệm niệm suốt tám năm, hẩn thật muốn đem cậu ôm lấy như bảo bối, thật cẩn thận nhấm nháp, tinh tế cảm nhận lại dư vị tốt đẹp đã đánh mất tám năm trời.

Cố Hải nâng mí mắt, thấy Bạch Lạc Nhân đang dùng cặp mắt nóng bỏng hỗn hợp với sợ hãi nhìn hắn, nhìn không được trêu tức nói: “Cậu nhìn tôi như vậy làm gì?”

Thật ra trong lòng hắn hiểu được, lãnh địa phía sau sắp bị xâm nhập là chính hắn một tay huấn luyện thành, đã từng phải hứng chịu những đòn sát thủ khi hai người cãi nhau, đó là khu vực miễn cảm của riêng hắn, chỉ cần bị chạm vào lập tức sẽ phải hàng phục.

Cố Hải hơi mỉm cười, trước thần sắc khấn trương của Bạch Lạc Nhân, đem đầu lưỡi trượt đến bụng, đầu lưỡi giống như cọ vẽ phác thảo từng hoa văn cơ bắp, ngay sau đó chuyển hướng đến eo.

Thất lưỡng Bạch Lạc Nhân không khống chế được run rẩy liên hồi, cặp chân dài hung hăng kẹp lấy hai vai Cố Hải, dưới sự xâm nhập và trêu đùa của đầu lưỡi, hai má vẫn kiên định không để lộ thần sắc vụn vặt, từng đợt kêu rên bật ra nơi khóe miệng.

Cố Hải ngừng đầu cho Bạch Lạc Nhân một nụ cười tà ác, như thể đang chê cười cậu không có tiền đồ.

Bạch Lạc Nhân hung hăng cắn một ngụm vào miệng Cố Hải, sau đó lật mình đem Cố Hải đẩy ngã, vội vàng mà đùa giỡn trên người Cố Hải. Cố Hải nói không sai, Bạch Lạc Nhân vài năm nay không có chút tiến bộ nào, điều duy nhất thay đổi chính là tay đã lớn hơn, chà lên càng đau. Nếu không bị cậu mê hoặc đến tâm trí không rõ, bằng công phu nửa vời này của cậu, làm sao có thể khơi dậy hứng thú.

Nhưng khi tay Bạch Lạc Nhân nắm lấy Tiểu Hải tử, Cố Hải phát hiện hắn triệt để sai lầm rồi, trải qua tám năm tôi luyện, Bạch Lạc Nhân tuyệt đối trở thành chuyên gia súng ống. Tay nghề thật sự rất tốt, hơn nữa trên tay đầy vết chai, lực đạo vừa đủ, Cố Hải có cảm giác không thể chống đỡ.

“Thích hả?” Bạch Lạc Nhân nhếch miệng cười.

Tay Cố Hải giữ chặt tóc Bạch Lạc Nhân, thở hổn hển hỏi: “Mấy năm gần đây không ít lần vụng trộm làm chuyện này trên giường hả?”

“Ừ.....” Bạch Lạc Nhân thẳng thắn thừa nhận, “Còn giúp người khác làm nữa.”

Cố Hải phát tiết ra tay Bạch Lạc Nhân, nghe thấy thế, một tay nâng lên thật cao, thừa dịp Bạch Lạc Nhân không phòng bị, hung hăng vỗ lên mông cậu, một thanh âm thanh thúy vang lên, mông Bạch Lạc Nhân đã tê rần.

Lập tức cả giận nói: “Ông đau.....”

Cố Hải vui tươi hơn hớn xoa xoa, “Mấy ngày hôm trước bảo vệ đánh cậu một gậy, cậu cũng không đau. Tôi vỗ nhẹ cậu một cái, cậu lại nói là mình đau, cậu đau thật hay muốn làm nũng với tôi?”

Bạch Lạc Nhân vẫn đen mặt như trước, “Chuyện đó có thể giống sao?”

Cố Hải yên lặng nhìn Bạch Lạc Nhân trong chốc lát, nhìn không được hỏi: “Nhân tử, cậu hãy nói thật cho tôi biết, tám năm qua cậu có cùng ai thân mật không?”

“Có.”

Ánh mắt Cố Hải căng thẳng, “Ai?”

“Cậu.”

27. Chương 27 - Ngọt Thấu Tâm Can

Cố Hải kéo nửa người trên của Bạch Lạc Nhân ôm lấy, điên cuồng hôn lên đôi môi mỏng, những nụ hôn mãnh liệt tựa như cuồng phong vũ bão. Bạch Lạc Nhân không thể điều chỉnh lại nhịp thở, chỉ đành như vậy chịu ngạt khí, hưởng thụ tình cảm và yêu thương sâu đậm mà Cố Hải truyền tới.

Cố Hải nói không nên lời những mùi vị trong lòng, giờ này khắc này, chỉ muốn dốc sức mà yêu thương cậu ấy, thô bạo lần nữa chiếm giữ cậu ấy, để cậu ấy hiểu rằng bản thân không chỉ có một mình, bọn họ tâm tâm niệm niệm lẫn nhau trong cùng một khoảnh khắc cuối cùng cả tâm hồn và thể xác đều hòa làm một.

Đôi môi vừa rời nhau, Bạch Lạc Nhân bò trên người của Cố Hải, gặm cắn liên tiếp, tay Cố Hải trước sau vẫn giầy vò trên mông Bạch Lạc Nhân, cảm giác thích đến không thể hình dung, thậm chí Cố Hải còn muốn tiến đến cắn cho một cái, xem xem có giống mùi vị mà cậu vẫn tưởng tượng không.

Bạch Lạc Nhân ngậm lấy điểm nhô lên trên ngực trái Cố Hải, đầu lưỡi điên cuồng trêu đùa ở bên trên, cánh tay đang xoa trên mông Bạch Lạc Nhân tăng thêm lực, Bạch Lạc Nhân chịu đau, hung hăng cắn lên điểm nhạy cảm của Cố Hải một cái.

Cố Hải bật cười, một cánh tay luồn vào quần lót của Bạch Lạc Nhân, cầm lấy tiểu quái thú này giờ vẫn luôn ma sát ở bụng dưới của mình, vuốt ve từ dưới gốc lên đến tận đỉnh chóp, chậm chậm mà giầy vò. Bạch Lạc Nhân rõ ràng có chút gấp gáp, tự cử động eo ra hiệu Cố Hải tăng nhanh tốc độ. Cố Hải lại chẳng dễ dàng để cậu ta được thỏa mãn, cậu dùng ngón cái ấn lên khe rãnh ở đầu chóp, điên cuồng qua lại vài lần, cơ bắp trên chân Bạch Lạc Nhân lập tức co thắt lại, trên mặt hiện lên vẻ gấp gáp không thể nhẫn nại.

Cố Hải nhân cơ hội đó, dùng ngón tay đã bôi dầu quẹt lên cửa mật của Bạch Lạc Nhân, cơ thể Bạch Lạc Nhân run rẩy mãnh liệt, quay ngược tay lại nắm chặt lấy cánh tay trên lưng giữ lại, ánh mắt lộ vẻ ngang ngược, " Lần này đến lượt tôi."

Cố Hải đã dự liệu trước Bạch Lạc Nhân sẽ có chủ kiến này, rất may có chuẩn bị trước. Cậu từ bỏ chính sách kéo dài, liền bắt ngờ tăng nhanh tốc độ ngón tay. Kỹ năng tay của Cố Hải tuyệt đối là hạng nhất, Bạch Lạc Nhân không còn lực mà chống đỡ nổi. Cố Hải sau khi thành công chuyển sự chú ý của cậu ta, liền công kích liên tiếp bằng những lời lừa gạt, "Lần sau, lần sau đến lượt cậu, hai chúng ta trước tiên hãy hâm nóng lại những ngày tháng tươi đẹp trước đây....."

Sau khi đẩy ra vào khiến Bạch Lạc Nhân không còn sức lực, quá trình mở rộng đã hoàn thành, Cố Hải nâng eo lên, bò từ dưới lên người Bạch Lạc Nhân, nhẹ nhàng tiến vào.

"Ừ....."

Hai người phát ra tiếng rên bộc phát không thể kiềm chế được, Bạch Lạc Nhân chính là hưởng thụ không nổi sự xâm phạm vĩ đại tới vậy, nhưng cố Hải thì đơn thuần là vì sung sướng. Cảm giác siết chặt ầm áp hút lấy cơ thể cậu, rất lâu rồi chưa được nếm mùi vị mất hồn như vậy khiến các giác quan của cậu đều rơi vào trạng thái điên cuồng.

Mặc dù như vậy, Cố Hải vẫn dùng hết sự nhẫn nại của mình để chú ý tới cảm nhận của Bạch Lạc Nhân, hôn lên môi dịu dàng, cẩn thận thăm dò, "Đau không?"

"Có chút." Tay Bạch Lạc Nhân siết chặt lấy cánh tay Cố Hải.

Cố Hải dựa vào lực ở tay Bạch Lạc Nhân mà cảm nhận tình trạng cơ thể cậu ta, sau khi chậm rãi đẩy sâu vào trong, liền tạm thời dừng lại, nhường quyền chủ động cho Bạch Lạc Nhân, để cậu ấy từ từ tự thích ứng.

Bạch Lạc Nhân thử cử động một chút, mỗi lần vừa muốn thích ứng thì vật kia lại càng trưởng to lên, cũng may cậu thường xuyên luyện tập, có thể co rút cơ bắp, nếu không rất dễ bị thương.

Động tác chậm chạp của Bạch Lạc Nhân đối với Cố Hải cũng là một thử thách, thằng nhóc bên dưới nhìn đến nổi sắp xuất huyết rồi, chỉ đành không ngừng xoa lên hai má Bạch Lạc Nhân để làm dịu đi sự giầy vò ở dưới.

Cuối cùng, động tác eo của Bạch Lạc Nhân tần suất tăng nhanh hơn một chút, động tác cũng lưu loát hơn.

Cố Hải đợi không kịp nữa, luồn qua eo Bạch Lạc Nhân, ở bên dưới hung hăng tăng tốc mà xông tới, Bạch Lạc Nhân không ngừng rên rỉ theo tần suất tràn lan không dứt của Cố Hải.

"Aaaaaaa....."

Cố Hải mạnh mẽ đứng dậy, ấn Bạch Lạc Nhân ngã lên trên giường, tách hai chân cậu ra, hung hăng áp thành một đường thẳng, so với trước đây, cơ thể Bạch Lạc Nhân đã mềm dẻo hơn nhiều, đối với Cố Hải mà

nói chính là một món quà vĩ đại.

Cậu lần nữa từ chính diện mà đâm vào, lần này không bận tâm, hung bạo mà ra ra vào vào ở nơi chật hẹp, khi chậm khi nhanh, khi nhẹ khi sâu, mỗi lần va chạm lại rất có lực, âm thanh tắc nghẽn bên tai, khiến cả căn phòng yên tĩnh ngập đầy nhục dục.

Một chỗ nào đó trong cơ thể Bạch Lạc Nhân đã ngủ yên này vừa thức tỉnh lại chịu sự công kích mãnh liệt như vậy, nhất thời khó mà chịu được,

Tay không ngừng thúc vào bụng dưới Cố Hải, muốn làm chậm lại tốc độ.

Không ngờ Cố Hải giữ lấy tay cậu, mười ngón giao nhau, tần suất và độ mạnh đều không giảm. Bạch Lạc Nhân bỗng cảm thấy một luồng điện lan khắp người, ngón chân đều không thể khống chế mà co giật, tiếng rên rỉ đau khổ mà sung sướng không ngừng phát ra.

Cố Hải cũng theo hành động của bản thân không khống chế được mà rống lên, những kích động mà cơ thể kia mang lại đã vượt quá sức tưởng tượng của cậu. Sự co rút và đàn hồi của cơ bắp Bạch Lạc Nhân không còn thiếu khuyết như ngày trước, khiến cảm xúc của Cố Hải không khống chế được, cậu đã hoàn toàn phát điên.

Hai gò má Bạch Lạc Nhân ửng hồng, trán chảy xuống từng giọt mồ hôi, đôi mắt hơi nheo lại phát ra ánh nhìn mị hoặc, khiến Cố Hải hồn bay phách lạc. Cố Hải vội vã cúi xuống hôn lên môi Bạch Lạc Nhân, mạnh mẽ mút vào, mặc dù sưng lên rồi vẫn không chịu buông ra.

“Bảo bối.....bảo bối.....chồng thao cậu thao cậu đặc biệt sướng.....” Cố Hải thở gấp bên tai Bạch Lạc Nhân nói mấy lời phóng đảng.

Phân thân Bạch Lạc Nhân sớm cao cao dựng thẳng lên, ở bụng dưới Cố Hải không ngừng ma sát, tay Cố Hải đưa qua, lập tức nghe được giọng Bạch Lạc Nhân hỗn độn la hét, “Đừng chạm vào”

Cố Hải một chút cũng không ngần ngại, tay đặt trên bộ hạ của cậu ma sát hai cái, một tiếng gầm nhẹ nức nở truyền đến, ngay sau đó mặt khẩu kịch liệt co rút, một trận run rẩy trôi qua, trên tay Cố Hải một mảnh trơn ướt.

Cố Hải tạm thời dừng lại, ngón tay mang một ít chất lỏng màu trắng đục ác liệt xoa vào miệng Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân quay đầu không chịu nhận, Cố Hải cười nghiêng ngả nói: “Của cậu sao lại ghét bỏ chứ?”

Bạch Lạc Nhân nhăn mặt, “Tôi không thích cái mùi vị đó.”

Cố Hải mỉm cười đem ngón tay cho vào miệng, say mê nhắm nháp hương vị của Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân bị biểu tình dâm dăng của hắn làm cho mặt nóng lên. Cố Hải lại đem miệng mình lấp kín môi Bạch Lạc Nhân, bắt cậu nhắm nháp hương vị của chính mình.

Sau khi phát tiết một lần, vật phía dưới của Bạch Lạc Nhân hoàn toàn không có dấu hiệu mềm nhũn, Cố Hải chơi đùa một lúc, lại đem thân thể Bạch Lạc Nhân lật mở, một chút cũng không hề lãng phí thân thể mềm dẻo của Bạch Lạc Nhân, đè một chân cậu trên giường, một chân khác nâng cao lên áp vào tai, tiếp tục xuyên vào từ phía sau.

Góc độ này càng có tác dụng kích thích trực tiếp đến Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân rên một tiếng đầy gọi cảm. Cố Hải si mê thưởng thức, lại đem đầu Bạch Lạc Nhân xoay qua, đem toàn bộ thanh âm của cậu nuốt vào trong miệng, biến thành ý loạn tình mê.

Rên rỉ một lúc, phần eo Cố Hải đột nhiên bắt đầu phát lực, môi răng cố gắng giữ chặt, hai tiếng gầm không thể giữ được phá họng chui ra, hai người cùng xuất ra một lúc, dường như có hàng chục dây thần kinh đang run rẩy với cường độ cao, thật lâu sau mới bình ổn được.

Cả hai đều đổ mồ hôi ròng ròng, nhưng trạng thái tinh thần vẫn tốt như trước, Cố Hải hôn Bạch Lạc Nhân một cái, cười hỏi: “Thoải mái sao?”

Bạch Lạc Nhân cười rất đẹp, đẹp đến mức Cố Hải vừa nghĩ đến việc cậu phải trở về quân doanh, ngũ tạng lục phủ đều bị kéo đến đau đớn.

“Hay là cậu đổi nghề đi?” Cố Hải đau lòng nhìn Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân dường như không để ý đến điều đó, “Tôi thật vất vả xuôi ngược mới có được vị trí này, còn chưa đạt được như mức kỳ vọng, sao có thể nói bỏ việc là bỏ việc?”

“Để tôi nói theo cách khác.” Cố Hải rất tôn trọng Bạch Lạc Nhân, “Tôi đau lòng cho cậu, nhưng cậu cũng nên có chừng có mực, những chuyện nguy hiểm giống lần trước về sau đừng nhận nữa.”

“Nhận hay không nhận không phải ở tôi, chỉ cần cấp trên cần tôi, tôi sẽ không né tránh.” Bạch Lạc Nhân nói thật kiên định, “Loại bỏ hết thấy mọi nhân tố gây nguy hiểm chính là sứ mệnh của chúng tôi, nếu chúng tôi lại lựa chọn tránh né, quốc gia bồi dưỡng chúng tôi còn có ý nghĩa gì?”

Lời này nói ra thật phẫn chấn nhân tâm, lòng Cố Hải vì lời của Bạch Lạc Nhân mà thấy kiêu ngạo, nhưng lại đau lòng không chịu nổi! Cứ nghĩ đến việc người yêu của mình cả ngày sống ngay cạnh vách núi*, loại tư vị này ai có thể chịu được? Huống chi đây là tâm can mà Cố Hải vừa tìm được, quả thật chính là cả vận mệnh của hắn!

(*: ý chỉ luôn phải đối mặt với nguy hiểm)

Nhìn thấy biểu tình rối rắm của Cố Hải, Bạch Lạc Nhân nhin không được mở miệng an ủi: “Cậu đem tâm sự trong lòng nói ra đi. Tôi đa số thời gian đều phải bay, không biết người nhà sống có tốt không?”

Vấn đề này Cố Hải không thể suy nghĩ quá sâu, suy nghĩ nhiều khẳng định sẽ trở thành tâm bệnh của hắn, cũng sẽ tạo thành áp lực vô hình cho Bạch Lạc Nhân, vì thế đánh trống lảng.

“Qua hai ngày nữa cậu sẽ về doanh trại?”

Bạch Lạc Nhân gật gật đầu, “Còn ba ngày.”

Cố Hải thở dài, “Chúng ta đều bận rộn công việc, có thể gặp ngày nào hay ngày đó có khi sẽ khó gặp nhau.....”

Bạch Lạc Nhân trong lòng căng thẳng, quay đầu nhắc nhở Cố Hải, “Cậu không phải có thể tùy ý ra vào quân doanh sao? Chờ cậu tan tầm, tôi cũng giải quyết gần xong công việc, trừ khi có đặc thù nhiệm vụ.....”

Cố Hải cố ý chọc giận Bạch Lạc Nhân, “Công ty tôi thường xuyên phải tăng ca, lái xe đến chỗ cậu mất ít nhất một tiếng, cả đi lẫn về là hai tiếng, tôi còn cần thời gian nghỉ ngơi, ngày hôm sau phải đi làm sớm. Lại nói, tôi ngày nào cũng chạy vào đó là chuyện không hay, để cho binh sĩ của cậu nhìn thấy nhiều sẽ không tốt.....”

Bạch Lạc Nhân mặt lập tức liền trầm xuống, khẩu khí nói chuyện cũng cứng rắn, “Tôi đã hiểu rồi.”

Đùa giỡn Bạch Lạc Nhân đối với Cố Hải mà nói cũng là một loại hưởng thụ, thẳng thắn này vẫn không hề ý thức được điều đó, hắn thử đem tay đặt trên vai Bạch Lạc Nhân, quả nhiên bị hung hăng hất ra.

Cố Hải như thể đã chiếm được tiện nghi, cười đến thật đắc ý, “Đùa cậu thôi, tôi có thể không đi gặp cậu được hay sao?”

Bạch thủ trưởng không thể bị dễ dàng như vậy, lúc này đáp một câu, “Yêu đương vật có đi hay không.”

Cố Hải cười, “Tôi muốn đi, cậu có cho tôi ở nhờ ký túc xá không?”

“Không cho.”

“Thật sự không cho?” Cố Hải con ngươi đen chớp động, “Tôi hôm nay sẽ ăn cậu cho đủ.”

Dứt lời toàn thân chui vào ổ chăn, bắt được hai miếng thịt khiến hắn thèm nhở dãi từ lâu, cắn lên một ngụm. Bạch Lạc Nhân run rẩy như cá chạch, Cố Hải tắc đề thất lưng mẫn cảm của cậu, vẫn cứ đem mỗi một tác da của Bạch Lạc Nhân cắn lên một miếng, vết cắn thật sự có tính nghệ thuật, dấu răng để lại tựa như một bức họa.

Bạch Lạc Nhân mới đầu còn hùng hù hổ hổ, sau lại không lên tiếng, sau đó Cố Hải lại đem đầu lưỡi dờ qua trăn địa khác, dùng đầu lưỡi ân cần thăm hỏi mặt khẩu đã chịu đủ tàn phá, khẩu khí Bạch Lạc Nhân lập tức thay đổi.

“Cho cậu ở..... Cố Hải..... Cho cậu ở.....”

Vì thế, Cố Hải đem Bạch Lạc Nhân eo nhấc lên, lại bắt đầu luân tiến công.

Hai người đại chiến N hiệp, Cố Hải rốt cục quyết định dừng tay, vừa muốn nhắm mắt lại, liền bị một lực cực lớn lay động dưới giường. Mở mắt nhìn lên, thấy Bạch Lạc Nhân tinh thần phấn chấn ngồi cạnh hắn.

“Bây giờ cho tôi thượng đi?” Bạch Lạc Nhân chặt chẽ đè Cố Hải.

Ánh mắt Cố Hải kinh ngạc nhìn Bạch Lạc Nhân, “Cậu.....Cậu vẫn còn sức sao?” Nếu là ngày trước, Bạch Lạc Nhân đã sớm ngủ một giấc dài.

“Vô nghĩa, tôi tràn đầy tinh thần!” Bạch Lạc Nhân cười trên người Cố Hải dùng sức ma sát, “Mau mau đứng lên, để ông đây thao cậu một lần.”

Cố Hải mở một mắt, ra vẻ thể lực chống đỡ hết nổi, bộ dáng suy yếu, “Tôi không được, lão chồng sớm không còn mạnh mẽ được như năm đó, cậu để tôi nghỉ ngơi một chút đi.”

Bạch Lạc Nhân ngao ngao kêu to, đánh vào hông Cố Hải, bàn tay thanh thúy rung động, “Cậu ít giả vờ cho tôi, đứng lên ! đứng lên !”

Cố Hải, “.....”

Ép buộc đến hừng đông, trong phòng mới chính thức yên tĩnh, Cố Hải từ toilet đi ra, vừa nằm xuống, Bạch Lạc Nhân liền chui qua, tay chân đã nóng hết rồi, nhưng vẫn dán vào người Cố Hải.

Cố Hải đặc biệt hạnh phúc nhìn hai má Bạch Lạc Nhân, hắn phát hiện bất luận là cậu hai mươi sáu tuổi hay vẫn cậu mười tám tuổi, chỉ cần tiến vào ổ chăn, vĩnh viễn đều là một đứa trẻ con.

Thói xấu này theo cả một đời như vậy, Cố Hải thật sự cảm thấy hài lòng .

28. Chương 28 - Đây Là CƠM Cho Chó Ăn!

Cố Hải sáng sớm đã phải đến công ty, đến giữa trưa thì trở về, Bạch Lạc Nhân vẫn đang ngủ. Bữa sáng hắn chuẩn bị cho cậu trước khi đi cũng chưa ăn, Cố Hải đành phải đồ tất cả, làm lại một ít cơm trưa. Vào phòng để gọi Bạch Lạc Nhân rời giường, kết quả nhìn thấy cậu đang ngủ say bèn ngồi bên cạnh nhìn đến tận mười phút, rõ ràng là không nở mở miệng gọi.

Rơi vào đường cùng, Cố Hải đành phải để lại một tờ ghi chú cho Bạch Lạc Nhân, khóa kỹ cửa lại rồi trở về công ty.

Cố Hải vừa rời đi, Cố Dương đã đến liền sau đó, đêm nay hắn sẽ đáp máy bay về HongKong , dự định trước khi đi sẽ gặp Cố Hải một lần, kết quả lại bỏ lỡ nhau trên đường. Lúc Cố Dương đến công ty Cố Hải tìm hắn, Cố Hải vừa lúc đã về nhà, lúc Cố Dương đến nhà Cố Hải, hắn lại vừa rời đi không lâu.

Cố Dương cố tình không gọi điện thoại cho Cố Hải hỏi hắn đang ở đâu, chỉ nghĩ nếu gặp được thì tốt, không gặp cũng không sao.

Nhìn thấy cửa nhà Cố Hải khóa chặt, Cố Dương đứng lặng ở cửa, tự nghĩ hay là vào luôn đi. Hắn có chìa khóa cửa căn phòng này, Cố Hải đã cho hắn từ lâu. Nhưng dựa vào tình hình hiện tại có thể thấy không có ai ở nhà, Cố Dương không biết đi vào thì gặp được gì.

Xoay người định đi, Cố Dương đột nhiên dừng chân lại.

Ẩn ẩn cảm giác trong nhà không phải là không người, có một loại khí tức nhân loại mơ hồ từ phía trong bay ra.

Cố Dương mở cửa phòng đi vào.

Trong phòng tràn ngập mùi hương thức ăn, Cổ Dương cầm tờ giấy đặt trên bàn trà, nhìn thấy phía trên viết: “Thức ăn đặt ở nồi giữ nhiệt, chỉ cần lấy ra ăn, tôi tan tằm sẽ về, nếu cậu đợi không kịp có thể đến công ty tìm tôi.”

Có ngốc cũng có thể nhìn ra trong phòng này còn có một người khác.

Xem ra, em trai hắn đã đón chào xuân sắc lần thứ hai.

Cửa phòng ngủ đóng chặt, Cổ Dương nhẹ nhàng xoay nắm cửa, chậm rãi đi vào. Trên giường có một người đang ngủ, quần chân như nhộng, chỉ lộ ra nửa cái đầu, trong phòng thản nhiên lan tỏa mùi xạ hương, chỉ cần là đàn ông sẽ biết ngay trong phòng này đêm qua đã xảy ra chuyện gì.

Khi Cổ Dương nhìn thấy người trên giường chính là Bạch Lạc Nhân, trong lòng đột nhiên dâng lên cảm giác không thoải mái.

Hơn nữa loại cảm giác không thoải mái này và cảm giác tám năm trước khi thấy bọn họ ở cùng nhau không có gì thay đổi, là loại bài xích từ tận đáy lòng, bây giờ còn thêm chút lúng túng. Đường như lúc Cổ Dương đứng ở cửa đã dự cảm rằng bên trong sẽ xuất hiện hình ảnh mà mình không muốn nhìn thấy, nhưng vẫn không nhịn được phải vào trong kiểm tra.

Bạch Lạc Nhân ngủ mê man, cậu tưởng Cổ Hải vẫn chưa đi, thực ra vừa rồi lúc Cổ Hải đến bên giường nhìn chăm chăm vào cậu, cậu đã phát hiện ra, nhưng vẫn còn rất mệt mỏi nên lười mở mắt mà thôi.

Cổ Dương quay lưng về phía Bạch Lạc Nhân ngồi trên giường, lặng lẽ hút một điếu thuốc, trong lòng hắn đột nhiên nôn nóng.

Bạch Lạc Nhân vươn chân ra khỏi ổ chăn, đến chỗ tay Cổ Dương đặt trên giường, thừa dịp Cổ Dương vẫn còn đang ngây người, dùng đầu ngón chân đầu hung hăng kẹp lấy da trên mu bàn tay hắn, nhéo một cái. Mối Cổ Dương cắn chặt điếu thuốc, định nắm lấy cổ chân Bạch Lạc Nhân, không ngờ cậu lại nhanh chóng rút chân về.

Nếu với tính cách bình thường của Cổ Dương, đừng nói có người dám đánh lén hắn, dù chỉ là dùng chân chạm vào tay hắn, chân người này đừng mong có thể dùng tiếp. Nhưng hôm nay lại khác, Cổ Dương không chỉ không tức giận, còn nhìn khối xanh tím trên mu bàn tay nhếch miệng.

Trong đầu hiện lên ánh mắt dọa người của Bạch Lạc Nhân ngày ấy trên máy bay xin mời lửa.

Tám năm đã qua, sự thật đã chứng minh những suy đoán của Cổ Dương từ trước, người này nếu không chết, chắc chắn sẽ trở nên chói lọi.

Cổ Dương đi vào bếp, đem tất cả cơm trưa Cổ Hải tỉ mỉ chuẩn bị ăn hết sạch, sau đó lau miệng, làm ra vẻ không có việc gì ra khỏi nhà Cổ Hải.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng mở cửa phòng, Bạch Lạc Nhân mới mở mắt ra.

Đi rồi? Cũng không thèm chào tôi một câu?

Cậu ngồi dậy, nhìn đồng hồ trên bàn, đã là hai giờ hơn. Cậu rời giường, thu thập xung quanh một chút, quyết định về nhà. Qua hai ngày nữa là phải đi, thời gian còn lại phải ở cùng bố mẹ, nếu không lần sau cậu về nhất định sẽ bị quở trách.

Bạch Lạc Nhân rửa mặt xong, nhanh chóng đi vào nhà bếp, vừa rồi lúc Cổ Dương ăn cơm, cậu đã ngửi thấy mùi, tưởng rằng Cổ Hải đang ăn một mình. Kết quả mở nồi giữ nhiệt ra, bên trong trống tuếch, trên bàn cơm bày hai cái bát và hai cái đĩa đều trống không, ngay cả một muỗng canh cũng không có.

Bạch Lạc Nhân nhịn không được nuốt nước bọt, Cổ Hải cậu thật độc ác! Không phải chỉ nhéo mu bàn tay cậu thôi sao? Thức ăn còn không thèm chờ cho tôi miếng nào? !

Buổi chiều về nhà gặp lúc kẹt xe, xe không tiến được nữa, kết quả gặp phải Dương Mạnh đang ngồi trên xe cảnh sát ra ngoài tuần tra, Bạch Lạc Nhân bấm còi, Dương Mạnh vừa muốn phát uy, ai con mẹ nó dám ngăn xe cảnh sát? Kết quả nhìn thấy trên biển số xe sáng long lanh chữ “Quân đội”, lập tức hít một ngụm khí lạnh, lại nhìn lêngương mặt anh khí bức người sau tấm thủy tinh, cơ thịt trên Dương Mạnh nháy mắt thả lỏng.

Bạch Lạc Nhân đi xuống xe, cúi người dựa vào trước cửa kính xe Dương Mãnh, “Đi tuần tra sớm thế sao?”

Dương Mãnh nghiêng đầu nhìn về phía Bạch Lạc Nhân, “Tôi đang tìm di động!”

“Cậu đường đường là một cảnh sát gương mẫu, lại có thể bỏ đi quản việc nhỏ này hả?” Bạch Lạc Nhân cười ha hả.

“Đâu phải!” Dương Mãnh vẻ mặt đau khổ, “Tôi tự làm mất di động!”

Bạch Lạc Nhân xấu hổ thanh thanh cổ họng, “Di động của cậu sao lại mất?”

Dương Mãnh ghé vào phía trên tay lái, lại nói: “Đừng nói nữa, lúc này lúc đi bắt tên trộm vặt, kết quả không tốt, trộm đã không bắt được, còn mất luôn cái di động. Tôi bắt đầu hoài nghi hai tên kia chắc là cùng một bọn, di động của tôi nói không chừng là do lúc tôi sơ suất bị chúng thuận tay trộm mất”

Bạch Lạc Nhân, “.....”

“Đúng rồi, cậu đang đi đâu?” Dương Mãnh hỏi.

“À, còn không phải về nhà sao? Đường bên kia kẹt xe quá, tôi mới rẽ sang bên này.”

Dương Mãnh đập vào vô-lăng một cái, “Tôi phải đi nhanh mới được, Nhân Tử, bữa khác gặp nhau, chúng ta bây giờ không tiện nói chuyện, lỡ bị phạt thì không hay. Tôi phải đi tới phía trước nhìn một cái, nói không chừng tên trộm kia còn ở nơi đó kiếm ăn!”

Bạch Lạc Nhân cười nói, “Được rồi, cậu đi nhanh lên.”

“Tôi đợi cậu đến tìm tôi đó!”

Bạch Lạc Nhân lái xe thẳng đến trung tâm di động, mua một cái di động mới nhất vừa được bán trên thị trường, trực tiếp phái người đưa đến sở cảnh sát. Chạy tới chạy lui cả buổi. Xong việc cậu mới từ nhà xuất phát đi tìm Cố Hải. Lúc này, trời đã trạng vọng tối, Cố Hải dành phần cơm chiều để trong nồi giữ nhiệt cho cậu, nhìn ra cửa sổ chờ Bạch Lạc Nhân.

Chỉ chốc lát sau, Bạch Lạc Nhân từ trong xe bước ra, biểu tình gấp gáp hỏi Cố Hải: “Cơm chín chưa?”

“Đã chín, tôi để nó trong nồi giữ nhiệt cho cậu!”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, “Còn biết chờ cho tôi chút ít à?”

“Cái gì gì mà chờ cho cậu chút ít? Tôi còn chưa ăn đâu, vẫn luôn đợi cậu mà!”

Mặt Bạch Lạc Nhân đầy vẻ nghi ngờ, đáng thương Cố Hải hoàn toàn không biết hắn bị nghi ngờ cái gì.

Cố Hải vừa bưng đồ ăn lên, Bạch Lạc Nhân lập tức nhào vào ăn như hổ đói, thím Trâu thẩm vốn muốn giữ cậu ở nhà ăn cơm, nhưng Bạch Lạc Nhân nói đã ăn ở bên ngoài rồi, thật ra cậu vốn đã quen khẩu vị cơm do Cố Hải nấu, nên giờ ai nấu cậu cũng ăn không thích bằng. Hơn nữa từ trưa tới giờ còn chưa có miếng nào vào bụng, trong lòng ghen một hơi, buổi tối thế nào cũng phải ăn mới được.

Cố Hải kinh ngạc nhìn cách ăn của Bạch Lạc Nhân, nhin không được mở miệng hỏi: “Cậu cả buổi chiều đi làm chuyện gì? Đem cơm tiêu hóa sạch sẽ nhanh như vậy?”

“Tôi có cái gì để tiêu hóa? Cả một ngày cũng chưa ăn được cái gì!”

Cố Hải cười trêu chọc nói, “Cậu không phải đã ăn đồ ăn tôi giữ nóng cho cậu rồi à?”

Bạch Lạc Nhân càng nghe càng tức, “Vâng, có chó nó ăn!”

Sau đó, hai người cùng lúc dừng đĩa.

Bạch Lạc Nhân đột nhiên ý thức được cái gì, kéo mu bàn tay Cố Hải qua nhìn, không thấy có cái gì bất thường, rồi đem tay còn lại của hắn qua, cũng không phát hiện có gì khác lạ, theo lý thuyết lực chân của cậu không hề nhỏ đâu!

Cố Hải lòng tràn đầy nghi hoặc nhìn Bạch Lạc Nhân, “Cậu không thấy tờ giấy trên bàn trà?”

“Tờ giấy nào?”

Bạch Lạc Nhân đứng lên, đi đến phòng khách, lúc này mới phát hiện trên bàn trà có để một tờ giấy, cầm lên nhìn xem, sắc mặt lập tức liền thay đổi.

Cố Hải chạy tới ban công gọi điện thoại cho Cố Dương .

“Trưa hôm nay anh có đến đây tìm tôi?”

“Ừ.” Cố Dương thần nhiên đáp, “Còn đem đồ cậu đã giữ nóng ăn hết”

Cố Hải trầm mặt, “VẬY anh có đi vào phòng ngủ không?”

“Tôi phải lên máy bay rồi, tạm biệt”

Cố Hải bỏ đi động xuống, từ ban công đi vào phòng.

Năm phút đồng hồ qua đi, sự việc được làm rõ, vừa rồi còn đang là bữa cơm ấm áp, nháy mắt đã bị bao phủ bởi một tầng u ám.

“Cậu nói đi, cậu đã đem tôi và anh ta nhận nhầm bao nhiêu lần rồi?” Cố Hải đen mặt nổi giận nói, “Nếu là song sinh thì có thể bỏ qua, nhưng hai đứa tôi đều không phải do cùng một mẹ sinh ra, mức độ thừa nhận tôi trong lòng cậu thấp như vậy sao?”

Bạch Lạc Nhân không lên tiếng, ăn đồ ăn trong chén, lạnh giọng biện hộ: “Tôi lúc ấy ngủ mơ mơ màng màng, làm sao biết được trong nhà còn có người khác, huống chi lúc ấy anh ta cũng không lên tiếng, ngồi xuống trên giường, cậu lại mới từ trên giường đứng lên, tôi hoàn toàn không mở mắt nhìn xem là ai.”

“Đây là lý do sao? Cậu hiện tại cho dù có mặc đồ phụ nữ, xen lẫn vào trong dòng người, tôi chỉ cần liếc mắt là có thể nhận ra ngay !”

Bạch Lạc Nhân đang ăn đột nhiên liền nghẹn họng, yên lặng nhìn Cố Hải hai giây, để rơi mất một chiếc đũa.

“Cậu làm tôi phải ngủ li bì ở chỗ này, cậu còn muốn tôi phải cảnh giác?!”

Cố Hải đành mặt nói không ra lời .

Bạch Lạc Nhân đứng dậy muốn đi, Cố Hải một tay giữ lại cậu, kéo đến ngồi xuống bên người.

“Ăn xong rồi đi !”

Bạch Lạc Nhân cứng rắn, “Không thiếu cơm!”

Cố Hải cầm lấy một cái bánh bao nhét vào miệng Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân vốn định phun ra, nhưng bánh bao rất thơm, cắn xuống liền không ngừng được. Hơn nữa ăn một còn muốn ăn thêm cái thứ hai, vì thế không có tiền đồ lại cầm thêm một cái, còn không quên nói qua một câu: “Tôi nói cậu nghe, lãng phí thức ăn là không đúng”

Cố Hải hung hăng lau khước miệng dính tương của Bạch Lạc Nhân một cái, ngữ khí đã dịu bớt phần nào, “Tôi không phải đã nói với cậu rồi sao, tôi không sợ anh ta làm tổn thương cậu sao?”

“VẬY sao cậu lại cho anh ta chìa khóa nhà?”

Cố Hải dừng một chút, “Tôi cũng không biết, ngay cả ba tôi còn không có, sao tôi lại có thể đưa cho anh ta.”

Sắc mặt Bạch Lạc Nhân thay đổi, khó nghe để lại một tiếng thở dài.

29. Chương 29 - Thảo Dân Biến Thành Hoàng Thượng

Bạch Lạc Nhân trở về ký túc xá sớm hơn một ngày, Cố Hải cũng cùng hắn trở lại, hai lần trước tới đây so với lần này thật sự rất bất đồng. Lúc này Cố Hải bước vào khu ký túc xá, không cần nhìn sắc mặt của Bạch Lạc Nhân, đem cậu xách ra ngoài.

Không phải Cố Hải đùa giỡn gì, hẳn thực sự thấy kí túc xá của Bạch Lạc Nhân không thể để mãi thế này được.

Cố Hải giống như lính hậu cần, từ trong ra ngoài thu dọn từng ngõ ngách. Bạch Lạc Nhân định phụ một tay, tiếc là vừa vào đã bị Cố Hải mắng một trận: “Cậu cứ đứng ngoài đó hưởng thụ cho mát mẻ đi! Không phiền tới cậu dính một hạt bụi nào vào người đâu!”

Bạch Lạc Nhân chỉ có thể đứng bên ngoài một cách ngớ ngẩn, nhìn Cố Hải đem những vật cậu xem là bảo bối từng món, từng món một ném ra ngoài.

“Này, để tôi nói, cái máy tạo ẩm đó là năm trước Tiểu Ngô mới mua cho tôi!”

Bạch Lạc Nhân lời còn chưa nói xong, Cố Hải bên này đã trầm mặc trực tiếp ném xuống đất.

“Gạt tàn cũng bỏ sao?” Bạch Lạc Nhân đau lòng, cúi xuống nhặt lên.

Cố Hải tựa ở cửa, khuôn mặt âm trầm nhìn Bạch Lạc Nhân.

“Bỏ là bỏ.”

Mẹ nó, đã mọc mốc lên rồi còn muốn giữ lại, tám năm nay thật không hiểu sao cậu có thể sống.

Bạch Lạc Nhân đứng ngoài cửa, thỉnh thoảng có vài binh sĩ đi ngang qua, thấy Bạch Lạc Nhân liền cất tiếng chào hỏi. Cậu cảm thấy chẳng còn chút mặt mũi nào. Cậu tốt xấu gì cũng là phó doanh trưởng, trong tay quản lý biết bao nhiêu binh sĩ, nay lại vì vấn đề vệ sinh mà bị một người ngoài quân đội mắng đến không thể cãi lại câu nào.

Đợi đến khi Cố Hải dọn dẹp gần xong, Bạch Lạc Nhân bước vào, vừa lúc nhìn thấy các thứ bị Cố Hải ném đi.

“Chăn cũng vứt luôn sao?” Bạch Lạc Nhân ngăn cản.

“Còn chờ gì mà chưa vứt đi?” Mặt Cố Hải bình tĩnh, “Cậu tự mình sờ đi, xem đã biến thành cái gì rồi? Cậu không sợ cái chăn này cậu không sợ có rận hả?”

Bạch Lạc Nhân chạm thử, đúng là thế thật, sao trước kia lại không nhận ra việc này.

“Không cần phải vứt chiếu đâu chứ?!”

Bạch Lạc Nhân phát hiện Cố Hải đem ván giường và chiếu toàn bộ vứt bỏ.

Cố Hải dừng tay, liếc mắt nhìn Bạch Lạc Nhân: “Không chỉ là chiếu, cả giường tôi cũng đổi.”

“Đây đều là tài sản chung của quân đội, cậu không thể muốn ném là ném được.”

Kết quả, Bạch Lạc Nhân với chức vị thủ trưởng đó không hề tổn tại một chút uy tín nào trước mặt nam nhân nhà mình. Cố Hải nghe xong, mặt cũng không đổi sắc, đánh một phát vào gáy cậu rồi nói thêm: “Tôi giúp cậu tìm người tính toán cho tốt, tôi làm việc theo cách của tôi, đem tấm ván giường này ra sân huấn luyện để binh sĩ có thể thấy thủ trưởng của bọn họ sinh hoạt gian khổ thế nào, ván giường mốc meo cũng không đổi.”

“Mốc meo? Thật sao?” Bạch Lạc Nhân lách người qua nhìn thử.

Cố Hải lười để ý Bạch Lạc Nhân, cầm gối đầu vứt về phía đồng rác.

Bạch Lạc Nhân liền nhanh chóng đoạt lấy: “Cái này tuyệt đối không được ném.”

Cố Hải tạm thời dừng tay, nói với Bạch Lạc Nhân: “Đưa đây cho tôi”

Bạch Lạc Nhân đem gối kẹp vào nách, thái độ cực kì kiên định.

“Cái gối đầu này theo tôi đã nhiều năm, tôi với nó cảm tình rất sâu đậm.”

Cố Hải nhìn lại vỏ gối đen sì, chân tiến tới ép sát Bạch Lạc Nhân, cậu đối với nó có tình cảm, sao lại không đem giặt rửa nó cho tốt? Cái vỏ này đem đi làm giặt lau tay của nhà vệ sinh công cộng còn không xứng.

“Đưa đây!” Thái độ Cố Hải rất kiên quyết.

Bạch Lạc Nhân hai hàng lông mày nhăn tít: “Cố Hải, cậu đừng làm tôi bức mình!”

“Hôm nay tôi nhất quyết làm đến cùng!”

Dứt lời, giành cái gối với Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân né phải né trái, thậm chí chỉ vì một cái gối mà ra tay tàn nhẫn với Cố Hải. Cố Hải ban đầu chỉ vì thấy hoàn cảnh trong kí túc xá Bạch Lạc Nhân rất tệ nên muốn đến thu dọn giúp cậu, ấy thế mà thằng nhóc này lại không biết hồi cải là gì, ôm khư khư lấy cái gối bần như ôm bảo bối.

Cuối cùng, Cố Hải thấy Bạch Lạc Nhân kiên quyết bảo vệ cái gối kia, liền chịu nhường một chút.

“Thôi được, cái này cho cậu giữ lại nhưng vỏ gối nhất quyết phải cởi ra, tôi giúp cậu mang đi giặt tẩy!”

Bạch Lạc Nhân vẫn cứng mặt, “Bao gối cũng không được mang đi.”

“Tôi thật không tin nổi.” Mặt Cố Hải âm, một bên vui vẻ một bên chèn ép, “Trong đây có phải giấu gian tình gì không? Hôm nay tôi nhất định phải làm rõ.”

“Một cái gối thì có thể chứa gian tình nổi gì?” Bạch Lạc Nhân trở nên nóng nảy.

Cố Hải chính là loại người thế này, cậu càng cố giấu giếm hấn lại càng muốn tìm hiểu cho rõ. Nếu cậu đem nó vứt trên mặt đất thì hấn sẽ chẳng nảy sinh hứng thú gì với cái gối đó. Bạch Lạc Nhân là loại cổ tình ương ngạch quật cường, cậu càng muốn nhìn tôi càng không cho cậu xem. Vì thế hai người cứ thế giằng co qua lại, vỏ gối bị rách, quần áo bên trong cũng tự rơi ra.

Cố Hải nhặt quần áo lên không nói gì.

Bạch Lạc Nhân chủ động nói vài lời giải thích, “Gối không đủ cao nên tôi chèn thêm vài bộ đồ.”

Tay Cố Hải cầm quần áo, vẻ mặt phức tạp đi về phía Bạch Lạc Nhân.

Đợi đến lúc Cố Hải đến trước mặt Bạch Lạc Nhân, cậu đầu tiên hướng mắt nhìn ra ngoài sau đó chột dạ quay mặt lại. “Nói cho cậu biết, đừng nên làm ra chuyện khác người nào! Bên ngoài có rất nhiều người, để họ nhìn thấy thật không tốt.”

Không ngờ Cố Hải đâm một cái vào ngực Bạch Lạc Nhân, trong giọng nói không che giấu được vẻ tức giận.

“Tôi làm chuyện không bình thường không bình thường với cậu? Tôi không cho cậu hai cái bạt tai đã là tốt lắm rồi! Cậu thà đem quần áo của tôi làm gối đầu, nhất quyết cũng không chịu chủ động liên lạc với tôi, có phải không? Cậu giác ngộ sớm có phải hai chúng ta đã có thể cùng nhau hưởng thụ từ lâu rồi không?”

Bạch Lạc Nhân hung hăng giữ nắm đấm của Cố Hải, trầm giọng nói: “Tôi nào biết cậu còn cần tôi hay không?”

Cố Hải cắn răng gật gật đầu: “”Đúng, trong lòng cậu mẹ nó tôi chính là loại động vật máu lạnh, chính là cậu yêu sâu sắc, cậu yêu một cách nhẫn nhịn, cậu là đại thánh nặng tình nặng nghĩa đã được chưa”

“Cố Hải, cậu đừng nói chuyện mấy câu kỳ quái này với tôi!”

Thế là hai người mở chiến dịch ngay cạnh đồng rác, mãi đến khi cửa phòng bị đẩy ra một tiếng.

Lưu Xung chết lặng đứng ở cửa, nhìn thấy thần tượng của mình đem thủ trưởng của mình đè trên giường, tình huống cụ thể thế nào không rõ, trên mặt cậu ta lộ ra vẻ cực kỳ ngạc nhiên, mắt tròn to nhìn chăm chăm vào hai người trên giường.

Bạch Lạc Nhân đẩy Cố Hải ra, khôi phục lại vẻ uy nghiêm của lãnh đạo.

“Vào sao lại không gõ cửa?”

Lưu Xung mắt lộ nét khẩn trương, “Em ... Em có gõ cửa mà anh không nghe thấy.”

Bạch Lạc Nhân làm mặt lạnh, “Lần sau tôi không nghe, cậu trực tiếp rời đi!”

Lưu Xung xấu hổ gãi đầu, “Lần trước anh có nói với em, nếu em gõ cửa mà không có ai đáp lại, cứ thế mà đi vào. Em ... em giờ phải nghe câu nào ạ?”

Bạch Lạc Nhân cảm thấy bốn phía đều lạnh lẽo, híp mắt hỏi ngược lại: “Tôi có nói với cậu câu đó sao?”

Lưu Xung đầu tiên sửng sốt sau đó lập tức làm quân lễ.

“Báo cáo thủ trưởng, chưa từng nói qua!”

Bạch Lạc Nhân vỗ vỗ tay áo, trầm giọng nói: “Được rồi, đến đây ngồi đi.”

Lưu Xung đưa mắt nhìn, không thấy ghế đâu, vậy cậu phải ngồi ở đâu đây?

Cố Hải tưởng Lưu Xung thông minh, không tìm được ghế sẽ biết phải rời đi, kết quả tên nhóc này cứ loay hoay tại chỗ, sau đó cẩn thận đi vào bên trong, đến chỗ cái giường, rồi ngồi vào giữa hắn và Bạch Lạc Nhân, còn bắt tay chào hỏi hắn.

“Hải!”

Hải ông cậu! Trong đầu Cố Hải phát ra một câu, cậu đúng là lính tốt Bạch Lạc Nhân bồi dưỡng!

Bạch Lạc Nhân rót một chén nước, tính là đưa Cố Hải giúp hắn đỡ mệt do này giờ phải dọn dẹp. Không ngờ vừa mới đưa tay qua liền bị Lưu Xung đón lấy, “Cảm ơn thủ trưởng.”

Biểu tình trên mặt Bạch Lạc Nhân thoáng chốc xấu đi.

“Thường xuyên đến đây?” Cố Hải vẻ mặt ôn hòa hỏi Lưu Xung.

Lưu Xung đầu tiên cười với Bạch Lạc Nhân một cái xong cẩn thận trả lời Cố Hải.

“Vâng, trong khoảng thời gian này thường xuyên đến. Thủ trưởng của chúng tôi rất giản dị và gần gũi, phòng của anh ấy chúng tôi có thể tùy tiện vào, đồ ăn của anh ấy chúng tôi có thể tùy ý ăn. Tất nhiên năm nay tôi không thể về nhà, thủ trưởng còn mang từ nhà đến ký túc xá cho tôi thật nhiều đồ ngon, ba ngày một lần lại đến thăm tôi, tôi rất cảm động!”

Cố Hải cười hừ một tiếng, “Tôi cũng rất cảm động!”

Lưu Xung sợ Cố Hải không tin, liền cường điệu nói tiếp, “Nhân phẩm của thủ trưởng chúng tôi không thể nào chê được, tuyệt đối là một đối tác cực kỳ đáng tin cậy! Nói một là một hai là hai, công ty của Cố tổng cùng chúng tôi hợp tác, sẽ không phải hối hận!”

Cố Hải trong lòng âm thầm cắn răng, thủ trưởng của các cậu tối qua còn ngủ chung giường với tôi, cậu ấy như thế nào còn cần cậu nói rõ với tôi sao?

Bạch Lạc Nhân cảm giác được hai người nhất định không thể hòa hợp với nhau được, mà không hòa hợp được nhất định sẽ có chuyện. Vì thế, Bạch Lạc Nhân tìm mọi cách giải quyết chuyện này.

“Lưu Xung, cậu tối đây tìm tôi có chuyện gì?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Lưu Xung nhấp một ngụm nước, vui tươi hơn hớn nói: “Mặc kệ đi, em muốn cùng thủ trưởng trò chuyện một chút!”

Trò chuyện một chút, trò chuyện một chút...

“Cậu không thấy tôi đang dọn dẹp phòng sao?”

Lưu Xung vội vàng đứng lên, “Thủ trưởng, em có thể giúp anh dọn dẹp một chút.”

Ánh mắt Bạch Lạc Nhân đầy vẻ biết ơn nhìn Lưu Xung, “Không phiền tới cậu, cậu tốt nhất nên về lại phòng nghỉ ngơi cho khỏe đi!”

Lưu Xung cười đến sáng khoái, “Vậy em đi đây, thủ trưởng, chờ em lành thương sẽ cùng anh bắn hạ máy bay địch.”

Bạch Lạc Nhân suýt bị những lời này làm nghẹn chết.

Khuôn mặt Cố Hải hiện tại có thể trực tiếp in lên áp phích quảng cáo phim ma.

“Ý của cậu ấy là hai người bọn tôi có thể cùng nhau điều khiển máy bay trong cùng một trận diễn tập tác chiến trên không.”

Lời Bạch Lạc Nhân vừa giải thích xong liền nghe từ cửa truyền tới một tiếng động lớn, sau đó là một tiếng rên rĩ. Suy nghĩ tới vết thương của Lưu Xung, Bạch Lạc Nhân liền chạy ra ngoài cửa.

Chỉ thấy Lưu Xung từ dưới đất đứng lên, khuôn mặt khó nhọc nói với Bạch Lạc Nhân, “Nặng của em ... gãy rồi.”

Cố Hải ở ký túc xá của Bạch Lạc Nhân bận rộn dọn dẹp một ngày, mãi đến chạng vạng, căn phòng rực rỡ hẳn lên. Mọi đồ vật bên trong đều được đổi mới, nhất là chiếc giường phủ chăn bông mềm mại này so với cái giường cũ chần nát kia quả đúng là một trời một vực. Bàn viết cũng đổi, trên bàn đặt miếng đệm giữ ấm cho tay, trong ngăn bàn đựng máy sấy tóc. Bên cạnh là bàn trà đã được dọn sạch sẽ, trên cũng đầy hoa quả cùng với hạt dẻ đã tách vỏ.

Bạch Lạc Nhân giống như từ dân thường phút chốc biến thành đương kim hoàng thượng.

Trước khi đi, Cố Hải dặn dò Bạch Lạc Nhân một tiếng: “Nhớ kỹ lời tôi nói, sau này đừng có tùy tiện cho người khác vào phòng, mấy thứ đồ ăn gỏi ghêếc kia cũng không được mua nữa, gọi đầu xong phải thổi khô, tôi sẽ định kỳ đến kiểm tra, phát hiện ra một lần sẽ trừng phạt cậu một lần.”

“Tôi biết rồi, biết rồi mà.”

Bạch Lạc Nhân một bên không kiên nhẫn đáp lại, một bên đẩy Cố Hải ra ngoài cửa.

30. Chương 30 - Lãnh Đạo Xấu Xa

Editor: PhuongAnhCrazy

Suốt một buổi chiều, Bạch Lạc Nhân bận rộn trong một chiến cơ đã được cải trang, vội đến mức nước cũng không kịp uống. Lúc vào mặt trời đã lên cao, lúc ra trời đã tối đen. Cả người căng cứng, mỏi mệt, nhưng vẫn còn phải đến phòng nghiên cứu kiểm tra tiến triển công trình.

Điện thoại để ở ký túc xá, Bạch Lạc Nhân cầm lên nhìn, có đến tận bảy tám cuộc gọi nhỡ.

Hồngбет, đã tám giờ hơn, cơm tối có lẽ đã được mang qua!

Bạch Lạc Nhân vội vã đi tới cửa, nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc đang đứng chờ, Bạch Lạc Nhân vội vai cậu ta vài cái, khi người kia quay đầu lại, hai tai đã bị lạnh đến đỏ bừng.

“Cậu chờ lâu rồi phải không?” Bạch Lạc Nhân khách sáo.

Người đưa cơm là do Cố Hải thuê, tên là Hoàng Thuận, lúc Cố Hải không rảnh, Hoàng Thuận sẽ thay hẳn đưa.

“Không đâu, tôi chờ nửa tiếng, hôm nay Cố tổng cũng phải tăng ca nên chuẩn bị đồ ăn chậm.”

Dứt lời liền mở cửa xe, lấy cả mền giữ ấm ra đưa cho Bạch Lạc Nhân.

Mặt Bạch Lạc Nhân lộ vẻ cảm kích sâu sắc, “Phiền cậu nhiều quá.”

Hoàng Thuận vui tươi hơn hớn, “Không phiền đâu, đây là công việc của tôi mà.”

“Hay là cậu vào phòng tôi ngồi chơi một chút, tôi với cậu cùng nhau nói chuyện?”

“Không cần đâu.” Hoàng Thuận phát tay, “Tôi phải về nhà ăn cơm.”

Bạch Lạc Nhân rút trong ví ra hai tờ Nhân Dân tệ nhét vào túi áo Hoàng Thuận, “Hôm nay đã làm mất thời gian của cậu.”

Hoàng Thuận vội vàng nhún nhường, “Đừng đừng đừng..... Không được đâu! Cố tổng đã trả tiền cho tôi.....”

“Cậu cứ cầm lấy đi !”

Bạch Lạc Nhân vẫn nhét tiền vào túi cậu ta, xoay người rời đi.

Hoàng Thuận không đuổi kịp, cuối cùng bắt đắc dĩ, đành phải đem tiền cất vào túi áo, lái xe trở về.

Bạch Lạc Nhân mang cơm vào phòng nghiên cứu, vừa mở cửa ra, mấy nhóm người đang chụm lại tán chuyện liền tản ra, nhường chỗ cho cậu. Bạch Lạc Nhân mặt không đổi sắc đi về vị trí của mình, vừa ăn cơm vừa xét duyệt tài liệu.

Đây là thời gian thư giãn nhất trong ngày của Bạch Lạc Nhân, trước khi mở cà mèn ra cậu vẫn luôn chờ mong. Bởi vì đồ ăn Cố Hải làm cho cậu hai tuần nay không phải dạng vừa, mỗi ngày cậu đều có thể ăn những món khác nhau, có rất nhiều món trước kia chưa từng ăn, có lẽ là Cố Hải mới học nấu.

Cứ thế vừa ăn vừa làm việc, đối với Bạch Lạc Nhân mà nói cũng có thể xem như giải trí.

Ngồi cạnh Bạch Lạc Nhân là một công nhân tên Cam Vĩ Cường. Thăng nhóc này thấy nhiều ngày rồi, Bạch Lạc Nhân luôn dùng đúng một cái cà mèn để ăn cơm, hơn nữa mùi thơm bay ra từ cái cà men kia quả thật có thể làm người ta chết.

“Khụ khụ..... Tôi này nói, đồng chí Tiểu Bạch!” Cam Vĩ Cường không nhịn được, mở miệng.

Bạch Lạc Nhân liếc mắt qua, “Sao vậy?”

“Cậu mua đồ ăn từ ngoài vào hả? Sao thức ăn có thể ngon đến vậy?” Cam Vĩ Cường nghiêng cổ qua nhìn.

Bạch Lạc Nhân nhếch miệng, đắc ý nói: “Nhà hàng này, cả Trung Quốc chỉ có một mà thôi, cậu tuyệt đối không mua được đâu.”

Đây là lần đầu tiên Cam Vĩ Cường nhìn thấy biểu tình sống động đến thế trên mặt Bạch Lạc Nhân, cậu ta phát hiện, người này hết sức yêu đồ ăn. Đối với chuyện gì cũng bày ra thái độ thờ, chỉ khi ôm lấy cà mèn cơm, cảm xúc trên mặt liền biến hóa. Nếu lúc này nói chuyện phiếm hay bàn công việc với cậu hầu như không bao giờ bị từ chối.

“Cho tôi nếm thử với!” Mũi Cam Vĩ Cường ghé nhanh đến gần cà mèn của Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân xoay người, lưng hướng về phía Cam Vĩ Cường, ý tứ rất rõ ràng.

Cam Vĩ Cường chặc chặc hai tiếng, “Bạch thủ trưởng, cậu keo kiệt quá, tôi cũng không ăn nhiều, chỉ muốn nếm thử chút thôi mà.”

“Không cho!” Bạch Lạc Nhân một chút đều không giống nói đùa.

Cam Vĩ Cường bắt đắc dĩ cười cười, “Hay là thế này, Tiểu Bạch, tôi gửi tiền cho cậu, mai cậu giúp tôi đặt một phần, có được không?”

“Đã bảo là cả Trung Quốc chỉ có một, bán cho riêng tôi”

Cam Vĩ Cường vẫn chưa từ bỏ ý định, “Tiểu Bạch, không bán cho người ngoài vậy người kia là vợ cậu hả?”

Lời này vừa nói ra, toàn bộ phòng nghiên cứu người đều sống động hẳn lên, toàn bộ đều dồn mắt về Bạch Lạc Nhân. Bọn họ rất hiếu kì, rốt cuộc là loại tiên nữ nào có thể đem người như Bạch Lạc Nhân bắt gọn. Nhưng nhìn cái cách cậu bảo vệ đồ ăn có thể khẳng định một điều, muốn giữ chặt trái tim đàn ông, trước tiên phải nắm giữ dạ dày của anh ta.

Quân báo sắp tới một chỉ huy mới sẽ chuyển tới, mấy ngày nay quân kỷ luôn phải thi hành một cách nghiêm túc. Bạch Lạc Nhân từ phòng nghiên cứu đi ra đã là mười giờ hơn, còn phải đi một vòng quân doanh, kiểm tra tình huống ngủ nghỉ của binh sĩ, bắt vài người gọi là giết gà dọa dọt khí*.

(*: Theo truyền thuyết dân gian, con khỉ rất sợ trông thấy máu, cho nên khi người ta muốn dạy khỉ, trước hết họ giết một con gà, bắt con khỉ nhìn thấy đồng máu bê bết rồi mới bắt đầu giáo hóa. Lúc bắt khỉ cũng thế, người ta vịn cổ con gà cho nó kêu lên những tiếng ghê rợn, khiến cho khỉ bủn rủn chân tay thì đến bắt: “Sát kê hách hầu” có tác dụng lớn, làm cho các vụ mới nở ra trong trứng nước bị rơi vào cảnh bối rối, sợ sệt. Theo Binh Pháp Tôn Tử)

Khuôn mặt này của Bạch Lạc Nhân ngoại trừ Cố Hải bị nhiếp hồn đoạt phách, còn đối với binh sĩ mà nói lại rất có uy. Những binh sĩ này buổi tối trước khi ngủ nói chuyện phiếm, chỉ cần nhắc tới Bạch Lạc Nhân, đều mang một biểu tình sợ hãi, tân binh ở đây hầu như không có ai là chưa bị cậu chinh qua.

Bước chân Bạch Lạc Nhân vững vàng băng qua mỗi góc của quân doanh, làm bạn đường với cậu chỉ có một chiếc đèn.

“..... Ah..... Không được..... Sâu quá.....”

“Đâu nào..... Anh còn chưa vào hết đâu.....”

“Vâng..... Lớn quá.....Cầu xin anh.....”

“Cầu xin?..... Là cầu xin dừng lại hay là cầu xin tiếp tục đây?.....”

Chân Bạch Lạc Nhân đột nhiên ngừng lại, tắt đèn, bóng tối bao vây xung quanh, thanh âm hai người kia càng phát ra rõ ràng. Bạch Lạc Nhân rành mạch nghe được, đây là tiếng của hai thằng đàn ông, tiếng thở dốc dồn dập vang lên bên tai. Bạch Lạc Nhân nghe xong, tai nóng lên, phải chịu đựng quá nhiều đây.

Dựa theo kỷ luật quân đội, đừng nói tới việc phát hiện đang ở bên ngoài làm chuyện này, chỉ cần phát hiện ở ký túc xá thôi, nhất định sẽ bị xử phạt rất nặng.

Bạch Lạc Nhân mở đèn lại, thanh âm động tĩnh lập tức im bặt.

Bạch Lạc Nhân đi phía trước vài bước, cảm giác được bên phải có động tĩnh, ngọn đèn vừa chiếu qua, lập tức nhìn thấy hai người đàn ông mặc quân phục, dùng một ánh mắt kinh hãi nhìn cậu.

“Thủ trưởng, em..... Bọn em.....”

Bạch Lạc Nhân lạnh mặt đi về phía bọn họ, rồi bất ngờ nhận ra quần áo hai người vẫn nghiêm chỉnh, hơn nữa tất cả đều ngồi xổm trên đất, không có bất cứ hành động thấp kém nào.

Chẳng lẽ mình nhầm rồi? Bạch Lạc Nhân lại lấy đèn chiếu ra xung quanh, chỉ thấy hai người này, không còn ai khác!

“Sao lại thế này?” Tầm mắt Bạch Lạc Nhân lạnh lẽo nhìn về hai người kia.

Hai người trao đổi ánh mắt, quyết định nói thật, đứng trước mặt Bạch Lạc Nhân mà nói dối chính là tự tìm đường chết.

“Vừa rồi có hai con dế, chúng tôi liền để chúng giao.....giao phối.....”

Bạch Lạc Nhân cảm giác có một tiếng sét lớn từ trên đỉnh đầu bổ xuống.

Hai người cúi đầu đứng trước mặt Bạch Lạc Nhân, không dám hé răng nửa lời, không biết ai đó đã sợ đến lạnh toát, hai đùi run rẩy. Bạch Lạc Nhân nhìn chằm chằm bọn họ khoảng mười phút, đột nhiên nảy ra một ý tưởng kỳ quái. Nếu hai con dế này xuất hiện trong phòng của cậu và Cố Hải tám năm trước thì liệu họ có cùng nhau làm ra loại chuyện tệ hại thế kia không?

Nghĩ thế, Bạch Lạc Nhân đột nhiên phát hiện hai đứa trẻ rất đáng yêu.

“Được rồi, trở về ngủ đi!”

Hai người kia tưởng rằng Bạch Lạc Nhân sẽ giận dữ, tưởng họ sẽ bị cắt mất một bữa ăn. Kết quả, nơm nớp lo sợ chờ đợi nửa ngày, đợi đến khi nghe được một câu lấy lệ như vậy. Hai người quả thực không thể tin nổi, Bạch Lạc Nhân vốn nổi tiếng phát xít, sao hôm nay lại khoan dung đến thế?

“Thất thần cái gì? Còn không mau đi đi? Hay là chờ đội trưởng của các cậu đến đón?”

Hai người vừa nghe thấy lời này lập tức đi nhanh.

Bạch Lạc Nhân kéo lê thân hình mệt mỏi thân hình về ký túc xá, tắm nước nóng, cảm thấy thân thể càng mệt mỏi, mặc kệ đầu tóc ướt sũng cứ nằm lên giường. Máy thổi tóc đặt rong ngăn bàn, Bạch Lạc Nhân định thổi khô tóc rồi ngủ tiếp, kết quả nhìn thấy ổ điện quá xa giường, rất lười xuống giường, vì thế bỏ qua một lần.

Cầm lấy di động gọi điện cho Cố Hải.

Cố Hải cũng vừa nằm lên giường được một lúc, đang định gọi cho Bạch Lạc Nhân, nhưng cậu lại gọi trước .
“Này.....” Lười biếng .

Cố Hải nghe được thanh âm Bạch Lạc Nhân, trái tim đều ầm lên.

“Sao hôm nay cậu không đến?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Cố Hải nhẹ nhàng nói:“Tăng ca muộn quá, trở về thu xếp đồ đạc, tôi phải đi công tác hơn một tuần.”

“Lâu vậy sao? Đi đâu?”

Cố Hải thản nhiên trả lời:“Đi Thâm Quyến.”

Bạch Lạc Nhân nằm trên giường rộng thoải mái, trong lòng lại không thể thoải mái.

“Vậy mai cậu vẫn đến hả?”

“Ừ.” Cố Hải ôn nhu nói,“Ngày mai sẽ đến vào buổi trưa, mang cho cậu bữa cơm cuối cùng trong tuần này.”

Ánh mắt Bạch Lạc Nhân có chút ảm đạm: ”Hay là thôi đừng nấu cũng được, cậu qua đây sớm một chút. Chúng ta có thể ở cạnh nhau lâu hơn

“Ha ha..... Không nỡ để tôi đi sao?”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng,“Vậy mai cậu đừng đến.”

Cố Hải yêu chiều trả lời:“Tôi sợ tôi không đến, cậu ôm quần áo tôi khóc thì biết làm sao?”

Bạch Lạc Nhân nói liên tục sáu câu cút!

Cố Hải tưởng tượng vẻ mặt của Bạch Lạc Nhân, trong lòng liền ngứa ngáy.

“Nhân Tử, mở video call đi.”

Bạch Lạc Nhân định đồng ý, nhưng đột nhiên nhận thấy mái tóc đang ướt sũng.

“Chuyện này..... Tôi đã tắt đèn rồi.”

“Cậu dậy bật lại vậy!”

Bạch Lạc Nhân ho nhẹ một tiếng,“Tôi cởi quần áo rồi, lười xuống giường .”

“Cậu quên rồi sao? Tôi mua cho cậu đèn ngủ đặt cạnh giường, cậu mở cái đó ra là được rồi.”

Thanh âm Cố Hải rất nhẹ nhàng nhưng Bạch Lạc Nhân lại cảm thấy bao quanh điện thoại là hàn khí bức người.

Mình nằm ở chỗ yếu thế từ khi nào? Mình đường đường là một quân nhân, tại sao nhất định phải nghe lời hắn? Bạch Lạc Nhân thật sự rất muốn nổi giận gầm lên một tiếng, ông đây không thổi tóc đấy, cậu làm gì được tôi? Nhưng nghĩ đến việc ngày mai hắn phải đi, cổ họng không thể cất nổi thành tiếng rống nào, thật phiền muộn. Cố Hải chờ lâu không thấy được trả lời, tà tâm bắt đầu nổi lên.

“Sợ gì? Tôi chỉ muốn nhìn mặt cậu một chút, còn chưa bắt cậu cho tôi nhìn phía dưới đâu đây.”

Bạch Lạc Nhân nghiêng răng, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, thông minh nói lảng sang chuyện khác.

“Đúng rồi, hôm nay lúc tôi kiểm tra kỷ luật phát hiện một chuyện rất thú vị.....”

Sau đó đem chuyện hai cậu lính bắt hai con đê giao phối với nhau kể rõ cho Cố Hải, quả nhiên Cố Hải nghe xong cảm thấy rất hứng thú, vui cười hơn hỏi:“Làm sao họ làm được vậy? Dạy bảo tôi chút.”

“Tự nghĩ đi!”

“Cậu dạy cho tôi, tôi sẽ không bắt cậu mở video call.”

Cuối cùng Bạch Lạc Nhân không thể chịu nổi sự kích thích của ai đó, rúc cả người vào ổ chăn, bày ra bộ dạng của lãnh đạo xấu xa vô cùng nhuần nhuyễn.

Bên kia, Cố Hải vẫn còn đang hăng say xoay xoay lắc lắc, điện thoại đột nhiên truyền đến tiếng cảnh báo.

“Không được rồi, tôi phải tập hợp !”

Bạch Lạc Nhân nhanh chóng nhảy xuống giường, đấu tranh kịch liệt để mặc quần vào, vội dè lão Nhị đang ngẩng đầu hưng phấn xuống, khẩn cấp chạy ra ngoài.

31. Chương 31 - Tiểu Bạch Đen Đủ

Translator: NguyenAnh

Beta: PhuongAnhCrazy

Bạch Lạc Nhân đi sang khu kí túc của binh sĩ, đứng trước cổng hô lớn, “Tất cả nhanh nhẹn lên cho tôi!”

Một binh sĩ rồi lại một binh sĩ lao ra từ kí túc đi ngang qua Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân cùng vài người cuối hàng ngũ chạy về phía sân huấn luyện. Trên lễ đài, vị sư trưởng mới được điều đến Chu Lăng Vân đã sớm ngẩng mặt thẳng lưng đứng chờ, Bạch Lạc Nhân chạy qua lễ đài, đặc biệt chú ý nhìn người đó một cái.

Chu Lăng Vân, cũng là một nhân vật truyền kì trong bộ phòng không không quân, 35 tuổi đã một sư trưởng của không quân khu Quảng Đông, làm sư trưởng ba năm, thành tích vô cùng hiển hách, bổ sung rất nhiều vào các đề mục còn trống trong lịch sử của không quân. Có điều nghe nói phương pháp huấn luyện của ông ta hà khắc và biến thái, việc ông ta thích nhất chính là thách thức đến cực hạn sinh lí và tâm lí của các binh sĩ, chỉ cần là lính do ông ta từng dẫn giết qua, đều có năng lực chịu đựng tâm lí cực mạnh và khả năng sinh tồn ngoan cường.

Không đến năm phút, mấy nghìn người đã tập trung trên sân huấn luyện!

“Báo cáo sư trưởng, doanh trại một gồm 52 người đã tập trung đầy đủ!” Bạch Lạc Nhân chạy lên.

Sau đó, có vài người lên báo cáo

“Báo cáo sư trưởng, doanh trại hai gồm 498 người đã tập trung đầy đủ !”

“Báo cáo sư trưởng, doanh trại ba đã tập trung đầy đủ!”

Âm thanh của Chu Lăng Vân hùng hồn vang lên hướng về phía sân huấn luyện.

“Nghỉ !”

Tiếng bước chân soàn soạt truyền tới. Ánh mắt bình thản của Châu Linh Vân chăm chú nhìn xuống mấy ngàn người bên dưới, trầm giọng nói: “Hôm nay tôi để mọi người tập trung khẩn cấp ở đây, không có ý gì khác, chính là muốn rèn các cậu thói quen đi tiểu buổi đêm.”

Phía dưới tất cả đều ồ lên.

“Yên lặng cho tôi !” Tham mưu trưởng gầm lên một tiếng.

Chu Lăng Vân mặt không biến sắc, vẫn bình tĩnh nói: “Lát nữa nghe theo khẩu lệnh của tôi, tôi hô một các cậu lập tức cởi quần xuống, tôi hô hai, các cậu bắt đầu tiểu tiện, tôi hô ba, các cậu lập tức kéo quần lên. Đi tiểu xong tôi sẽ lần lượt kiểm tra, chỉ cần trên đất không có vết nước, đeo toàn bộ vũ trang trên người chạy ba vòng!”

Mặt Bạch Lạc Nhân biến sắc, vị sư trưởng này khẩu vị thật sự nặng.

Binh sĩ còn chưa kịp phản ứng, Chu Lăng Vân đã hô “Một”, trong phút chốc tiếng dây lưng nổi lên không dứt, Bạch Lạc Nhân vẫn đứng thẳng tắp, ánh mắt thâm trầm nhìn về phía binh sĩ trong doanh trại mình, ra hiệu động tác của họ nhanh nhẹn một chút.

“Phó đội trưởng doanh trại một, đồng chí Bạch Lạc Nhân!”

Nghe thấy Chu Lăng Vân gọi tên mình, Bạch Lạc Nhân chấn động, vội vàng quay người đứng nghiêm, vẻ mặt nghiêm túc nhìn sư trưởng, đợi chỉ thị của ông ta.

Không ngờ, Chu Lăng Vân chỉ nhàn nhạt hỏi một câu: “Sao cậu lại không cởi.”

Bạch Lạc Nhân khựng lại, ánh mắt lén lút nhìn mấy vị sĩ quan bên cạnh, phát hiện người ta đều đã cởi rồi.

Chết tiệt! Bạch Lạc Nhân âm thầm cảm nhận được, cái cây gậy đó của cậu vẫn chưa hoàn toàn mềm trở lại, thực ra lúc này đứng trên sân huấn luyện, cậu vẫn đang còn lại chút dư vị những lời nói lưu manh của Cố Hải.

“Đợi tôi cởi giúp cậu sao?” Chu Lăng Vân đột nhiên mở miệng

Vài vị sĩ quan và mấy nghìn binh sĩ đều nhin cười đến nội thương, lần này xem như gay thật rồi.

Cậu nhanh nhẹn cởi dây lưng, sau đó tuột quần xuống, một chú chim đầy hưng phấn lạnh lợi liền ngóc đầu thoát ra !

Cũng may trời còn tối, cái gì cũng không nhìn rõ.

Kết quả, Bạch Lạc Nhân còn đang đợi khẩu lệnh “Hai” phát ra, Chu Lăng Vân chợt từ trên bục đi xuống, hơn nữa còn trực tiếp hướng về phía cậu. Bạch Lạc Nhân đứng ngay đầu đội ngũ, Chu Lăng Vân kiểm tra các sĩ quan đầu tiên, kiểm tra tới Bạch Lạc Nhân, ánh mắt liền dừng lại, khóe miệng nhếch lên một nụ cười âm hiểm.

Bạch Lạc Nhân âm thầm cảm nhận được sự bất an.

Đột nhiên, Chu Lăng Vân duỗi tay tới dưới háng cậu, một nhát liền nắm lấy vật đó.

Bạch Lạc Nhân trợn tròn mắt, cảm giác đau đớn sộc lên đại não, hoàn toàn quét sạch mấy ý nghĩ xấu xa đang tích góp trong đầu cậu. Rất nhanh, rất nhanh tiểu quái thú của cậu liền hạ xuống.

Chu Lăng Vân lại đi đến những chỗ khác, không biết đi đến chỗ vị huynh đệ nào, cao giọng nói: “Tôi còn chưa hô hai, cậu đã tiểu ra rồi, ra khỏi hàng !”

Âm thanh đó vừa phát ra, vài binh sĩ đang lo lắng phía sau theo đó mà cũng tuôn ra, kết quả đám binh lính khốn khổ đó đều bị bắt được, trực tiếp chịu phạt.

Hô xong ba, lại một đám nữa ra khỏi hàng, nguyên nhân là không còn hàng tồn, tiểu không ra.

Những binh sĩ và sĩ quan còn lại chạy về kí túc, khi Bạch Lạc Nhân chạy qua Chu Lăng Vân, ông ta vỗ vai Bạch Lạc Nhân nói: “Đồng chí Tiểu Bạch, tố chất tâm lí quả thực không tồi, cậu là sĩ quan đầu tiên đứng trước mặt tôi mà còn dám thất thần”

Bạch Lạc Nhân bày ra một gương mặt lúng túng chạy về kí túc.

Vừa chui vào ổ chăn, lập tức gọi điện cho Cố Hải, khóc lóc kể nể được phân nửa, tiếng cảnh báo lại vang lên, Bạch Lạc Nhân vừa nằm ấm chăn, bất đắc dĩ bò dậy, phi như bay tới sân huấn luyện.

Kết quả, Chu Lăng Vân nói một câu làm người người giận dữ.

“Đã hơn một tiếng sau lần đi đầu tiên, bây giờ tôi yêu cầu các cậu đi lần thứ hai!”

Cũng may Bạch Lạc Nhân trước khi lên giường uống một cốc nước, không thì lần này lại không giải quyết được rồi.

Sau lần tập hợp này, số người chịu phạt càng nhiều hơn, lại thêm đám người chịu phạt lần trước còn chưa chạy xong, đám về kí túc lại ít đi một lượng lớn.

Bạn cho rằng cơn ác mộng đã qua rồi sao? Không, vừa rồi chỉ mới là bắt đầu.

Rất nhanh tiếng còi báo hiệu lại vang lên, lần này cách lần trước nửa tiếng, có vài người vừa cởi quần áo lại mặc vào, đến sân huấn luyện vẫn phải đi tiểu. Vài trăm người may mắn còn lại đều đã ghi nhớ trong lòng, về đến kí túc phải uống nước bọt mạng, hết bình này đến bình khác, kết quả đợi cả đêm, chuông cảnh báo không kêu nữa, cả đám người liều mạng lao vào nhà vệ sinh, đều không ngủ được.

Sáng sớm hôm sau, Chu Lăng Vân lại xuất hiện ở sân huấn luyện.

Trải qua một đêm lẫn qua vật lại, ai nhìn thấy ông ta đều mang vẻ khiếp sợ.

“Sáng hôm nay tôi không tiến hành bất cứ huấn luyện nào, nhiệm vụ chính là dọn dẹp sân bay và khu vực xung quanh, sau khi giải tán mỗi người tự đi lĩnh dụng cụ, sẽ do doanh trưởng phụ trách phân chia khu vực cho các binh sĩ, sau ba tiếng quay lại kiểm tra!”

Hai tiếng rưỡi sau, công việc dọn dẹp của doanh đội Bạch Lạc Nhân đã hoàn thành, cậu bắt được vài kẻ lười biếng, bắt đứng xếp hàng ở một chỗ dễ nhìn thấy, mỗi người đều bị đá vào mông.

Bạch Lạc Nhân đơn thuần là gom góp cơn giận cả đêm qua trút lên người đám binh sĩ.

Một cú đá của cậu cũng không dễ chịu tí nào, binh sĩ đứng tại chỗ không thể kêu cũng không thể hốt hoảng, chỉ cần vi phạm liền chịu cú. Vừa tung cú thứ nhất, đám binh sĩ lười biếng đều đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, Bạch Lạc Nhân ngay lúc cơn đau kia vừa qua giáng cho nhát thứ hai.

Sau ba tiếng, cơ bản tất cả mọi nơi đều sạch sẽ, nhưng sư trưởng lại chưa tới.

Lúc này đã đến giờ cơm trưa, Bạch Lạc Nhân nhịn không được nghĩ, Cố Hải có phải sớm đã ở kí túc xá đợi cậu, ngày hôm qua bị giày vò cả đêm, buổi sáng chưa ăn gì, đói đến mức muốn kéo viên sĩ quan tròn xoe da mỏng ruột non bên cạnh đến gặm một miếng.

Lại qua thêm nửa tiếng nữa, Bạch Lạc Nhân liên tiếp nhìn đồng hồ, Chu Lăng Vân vẫn chưa tới.

Nếu như sư trưởng không tới, cũng không có ai thông báo tin tức bọn họ bắt buộc phải trực tiếp đứng đợi.

Bạch Lạc Nhân lòng nóng như lửa đốt, nhưng vẫn bày ra vẻ trấn tĩnh thản nhiên, quả mẫn mấy tên đứng trong hàng liên tiếp kêu đói.

Lại một tiếng qua đi, lòng Bạch Lạc Nhân trở nên lạnh lẽo, Cố Hải chắc đã rời đi rồi? Mình đã không kịp đi tiễn cậu ấy.

Đang nghĩ, phía trước xuất hiện một tia sáng hy vọng rạng rỡ.

Chu Lăng Vân cuối cùng đã đến rồi!

Ánh mắt liếc qua khu vực xung quanh hài lòng gật đầu.

“Được rồi, mọi người mệt nửa ngày rồi, đi ăn đi!”

Mấy nghìn người trùng trùng điệp điệp tiến về nhà ăn, Bạch Lạc Nhân vừa định rời đi liền bị Chu Lăng Vân gọi lại.

“Bạch Lạc Nhân, cậu và tôi đi xem kí túc binh sĩ một chút, tôi muốn kiểm tra nội vụ.”

Bạch Lạc Nhân bỗng cảm giác trời sập xuống, quân lệnh như sơn kẻ nhỏ bé như cậu chỉ có thể bị bức ép.

Cứ thế đến hơn hai giờ chiều, Bạch Lạc Nhân mới được buông tha.

Cậu chạy như bay về kí túc, quả nhiên không ngoài dự liệu, Cố Hải đã đi rồi, hơn nữa còn lưu lại một dòng giấy nhắn, cơm đã mang đến phòng nghiên cứu cho cậu, vì hẳn biết Bạch Lạc Nhân thích vừa ăn cơm vừa xem tài liệu.

Kết quả đến khi Bạch Lạc Nhân tới phòng nghiên cứu, hộp cơm của cậu đã hết sạch.

Nhưng trong phòng vẫn còn đầy mùi thơm của đồ ăn, cậu biết, cơm của cậu đã bị người khác lén ăn mất!!!

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Tại sao lại đem cơm đến phòng nghiên cứu? Cậu không biết lũ người kia cả ngày nhìn cơm của cậu như hổ rình mồi sao?

Bạch Lạc Nhân chỉ muốn lấy súng máy bắn quét cả đám ác tặc ăn trộm cơm của cậu, đây chỉ là bữa ăn cuối cùng của tuần này, đây chính là vật tưởng niệm duy nhất của cậu sau khi Cố Hải đi, chính là an ủi tâm hồn cậu sau cả đêm lẫn lộn.

Đạp cửa đi ra, lòng Bạch Lạc Nhân trống rỗng.

Vốn rất đói, hiện tại một chút khẩu vị cũng không có, nhưng Bạch Lạc Nhân không thể không ăn, ai mà biết chiều vị sư trưởng này lại vẽ ra thứ gì, đến khi đó không còn chút thể lực nào thì chịu sao nổi!

Nhà ăn đã sớm hết cơm, quán ăn lại quá xa, Bạch Lạc Nhân do dự một chút, cuối cùng quyết định vào siêu thị.

Dù sao Cố Hải không có đây, cứ ăn bữa một chút vậy !

Mua liền ba hộp mì cùng loại và hai cái xúc xích, xách về kí túc.

32. Chương 32 - Lăn Này Thật Đau Lòng.

Editor: Phương Thúy

Beta: Phuonganhcrazy

Bạch Lạc Nhân mới ăn được nửa gói mì ăn liền, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến tiếng cửa xe.

Ngẩng cổ ra bên ngoài nhìn thử, hóa ra là Cố Hải.

Cậu ta còn chưa đi?

Niềm vui sướng trong lòng Bạch Lạc Nhân chợt lóe lên, phản ứng đầu tiên chính là nhét phần mì còn lại vào ngăn kéo. Sau đó kéo chăn qua, che kín mớ mì còn lại.

Lau sạch miệng, đôi mắt lộ ánh sáng kinh ngạc.

“Cậu không đi sao?”

Cố Hải sáng khoái cười, “Chuyến bay bị chậm hai tiếng, tôi thấy chỗ này rất gần sân bay, nên tiện thể qua đây thăm cậu, không nhìn cậu một cái trong lòng không yên tâm.”

Bạch Lạc Nhân nghe được câu nói này dường như mọi mệt mỏi đều tan đi hết.

Cố Hải đi tới ôm lấy Bạch Lạc Nhân, trong lòng đặc biệt lưu luyến, tuy lúc bình thường không thể thường xuyên gặp mặt, chỉ có thể dùng một hộp cơm để đồng hành và chăm sóc nhau. Còn giờ đây cả một tuần thật sự cách xa, chỉ có thể dựa vào mấy công cụ liên lạc lạnh lẽo để trao đổi cảm xúc.

“Tôi có người bạn mở khách sạn, tôi đã ghé qua đó vài lần, mùi vị cũng không tệ lắm. Tôi đã liên hệ với quản lý của bọn họ rồi, như thường lệ sẽ đưa cơm cho cậu, qua một tuần, chỉ cần kiên trì sẽ qua nhanh thôi.”

Bạch Lạc Nhân gõ mạnh sau lưng Cố Hải một cái, “Đừng làm phiền người khác, chân tôi không phải rất dài sao, trong đại viện cũng có vài tiệm cơm mà, muốn ăn khi nào mà không được? Với lại thức ăn căng tin bán cũng không tệ.”

“Thức ăn căng tin không tốt, tôi không phải sợ kẻ nào đó làm biếng sao? Tìm người đưa thức ăn qua cho cậu, đỡ cho cậu lại ăn phải những đồ ăn không đảm bảo vệ sinh.”

Nói xong, buông Bạch Lạc Nhân ra, theo thói quen định đến ngồi trên giường, kết quả lại bị Bạch Lạc Nhân kéo lại.

“Này..... Cậu có muốn tôi lái phi cơ chở cậu đến Thâm Quyển không?”

Bạch Lạc Nhân ước gì có thể nhanh chóng rời khỏi cái phòng ngủ với nguy hiểm bốn phía này.

“Chở gì mà chở? Cậu nhìn xem, khuôn mặt cậu đã gầy đi nhiều, chắc mệt mỏi lắm, hốc hác cả rồi.” Cố Hải đau lòng không rời mắt khỏi khuôn mặt tiều tụy của Bạch Lạc Nhân, “Chúng ta ngồi trong phòng nói chuyện một chút, tôi chỉ muốn cùng cậu nói chuyện thôi.”

“Như vậy sẽ chậm giờ bay!” Mắt Bạch Lạc Nhân chớp chớp, “Hay là tôi lái xe đưa cậu ra sân bay? Như vậy cậu cũng không cần ngồi đây làm chậm trễ thời gian, chúng ta sẽ có thời gian nói chuyện nhiều hơn.”

Cố Hải yên lặng, nhìn chăm chú vào thần thái rạng rỡ trên mặt Bạch Lạc Nhân. Thầm nghĩ, một kẻ có tội thường hay biểu hiện trạng thái tinh thần, thể chất cực kì phấn chấn. Cố Hải đương nhiên sẽ không ngờ đến nỗi tin Bạch Lạc Nhân mới hưng phấn như vậy là vì mình, có thể thấy được chắc chắn cậu ta đang muốn giấu điều gì đó .

“Đừng mà, cậu để tôi ôm một cái có được không?” Cố Hải mạnh mẽ đem Bạch Lạc Nhân kéo đến trên giường ngồi xuống.

Một chút nữa, chỉ 1cm nữa thôi là Cố Hải đã ngồi lên gối mì kia rồi !

Bạch Lạc Nhân trong lòng thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Hiện tại cậu rất khẩn trương, không khác gì đánh trận, nếu có ai nhìn thấy tình cảnh của cậu lúc này, nhất định cũng sẽ ngửa mặt lên trời mà hét lớn, Bạch thủ trưởng, anh cũng có ngày hôm nay!

“Một tuần không được gặp nhau, cậu không muốn nói với tôi cái gì à?” Môi Cố Hải hôn vài cái lên tai Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân trong lòng yếu ớt đáp lại một câu, tôi chỉ nghĩ cậu mau đi đi.

Môi Cố Hải tiến đến hôn lên khóe môi Bạch Lạc Nhân, sau đó đầu lưỡi vói vào miệng cậu.

Bạch Lạc Nhân còn chưa có cảm giác gì, Cố Hải đã buông cậu ra.

“Sao trong miệng cậu lại toàn vị mì ăn liền?”

“Có sao?” Bạch Lạc Nhân giả ngu giả ngơ, “Vị giác của cậu ắt hẳn có vấn đề? Tôi không ăn, làm sao có vị ăn liền được?”

Cố Hải nhìn Bạch Lạc Nhân đầy nghi ngờ.

Bạch Lạc Nhân trong lòng căng thẳng, mặt không đổi sắc nói một câu, “Chính là vị đồ ăn cậu đưa cho tôi.”

“Giữa trưa hôm nay tôi đã cho người đưa canh xương cho cậu, ngon không?”

Bạch Lạc Nhân định nói “Ngon” nhưng vừa đến bên miệng lại bị nuốt ngược trở vào, cậu phản ứng cực kỳ nhanh chóng. Nếu Cố Hải đưa không phải là canh xương, mà chỉ để thử mình nên mới cố ý hỏi vậy, Bạch Lạc Nhân trả lời sẽ ngay lập tức bị phát hiện .

Vì thế, nói lảng sang chuyện khác một cách hết sức tinh tế.

“Chỗ này của tôi đau quá.”

Bạch Lạc Nhân đem tay Cố Hải kéo đến đáy quần, khuôn mặt rối rắm nhìn Cố Hải.

Vừa nghe đến lời này, lại nhìn thấy vẻ mặt Bạch Lạc Nhân, tim Cố Hải nhanh chóng tan thành nước. Đây là lần đầu tiên Bạch Lạc Nhân làm nũng với hắn đó! Trước giờ chưa từng được hưởng loại đãi ngộ này! Bạch Lạc Nhân đã đoán đúng, giữa trưa Cố Hải không đưa canh xương qua, hắn chỉ muốn thử Bạch Lạc Nhân thôi. Kết quả Bạch Lạc Nhân chỉ cần dùng một ánh mắt giả vờ ghen khuất, nháy mắt đã đem Cố Hải nhập mộng, trong đầu trừ việc làm sao để dỗ cậu, cái gì không nghĩ nữa .

“Chỗ này đau sao? Có phải hôm qua trước khi vuốt súng không rửa tay?” Cố Hải dịu dàng hỏi.

Bạch Lạc Nhân trong lòng đặc biệt không dễ chịu, không còn gì tốt đẹp để nói à, sao lại đem đề tài ‘quay tay’ ra nói ?

Nhìn thấy Bạch Lạc Nhân không nói lời nào, Cố Hải còn tưởng cậu ngượng ngùng, đến gần tai cậu nhỏ giọng hỏi: “Không phải là cậu thường xuyên ‘quay tay’ sao?”

Cả nhà cậu mới thường xuyên! Tôi còn chưa bò lên giường được lần nào! !

“Lại đây, đem quần cởi ra cho tôi xem.” Cố Hải làm bộ muốn đi tới kéo quần Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân vội vàng tránh xa, cậu sợ sẽ có thêm một bàn tay ấn lên “chim”, như vậy lại bị thêm tội!

“Không cần, tôi chỉ đùa cậu thôi!”

Cố Hải đem Bạch Lạc Nhân ôm về, nhất định muốn cởi quần cậu.

“Sợ cái gì? Bị tôi nhìn còn ít lần sao? Nào, ngoan, tôi xem có phải sưng lên rồi không.”

Bạch Lạc Nhân liều mạng chống cự, Cố Hải nhất quyết không tha, kết quả hai người ngã nhào trên giường, một tiếng răng rắc vỡ vụn truyền đến dưới thân, Bạch Lạc Nhân không khỏi cứng đờ.

Xong rồi..... Mì ăn liền bị nghiền nát .

Cố Hải sắc mặt thay đổi, một tay ôm Bạch Lạc Nhân ra khỏi chỗ đó, một tay xóc chặn lên.

Gói mì thật đáng thương biết bao, bị đè đến bẹp nhẹp, đĩa ăn bằng nhựa cũng vỡ nát .

Bạch Lạc Nhân triệt để hóa đá .

Thật lâu sau, Cố Hải mở miệng hỏi: “Sao lại thế này?”

“Tôi mua hộ người khác, tôi không ăn.” Bạch Lạc Nhân còn mạnh miệng nói.

Cố Hải âm mặt, “Cậu muốn tôi tự tìm ra sự thật?”

“Sự thật gì?” Bạch Lạc Nhân đẩy Cố Hải, “Đừng quây nữa, nhanh chóng ra sân bay đi !”

Ánh mắt Cố Hải xơ xác tiêu điều gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Lạc Nhân, gần từng chữ một: “Khai báo thì được khoan hồng, chống cự sẽ phạt nghiêm!”

“Nhìn cậu xem, quan trọng hóa vấn đề” Bạch Lạc Nhân hi hi ha ha cười.

Cố Hải đẩy Bạch Lạc Nhân ra, lục lọi. Bạch Lạc Nhân thấy Cố Hải không chịu ăn nhẹ liền nặng tay đấm một cú vào người hắn. Đối với Cố Hải cái này cũng như không đấm. Ngực khí lạnh lùng nói : “Cố Hải, cậu dừng tay ngay lập tức, tôi coi như chưa xảy ra chuyện gì. Cậu tiếp tục tìm, đến cuối cùng không tìm được, về sau cũng đừng hòng bước vào phòng này nữa bước!”

Cố Hải đem ánh mắt chuyển tới mặt Bạch Lạc Nhân, chậm rãi mở ra ngăn kéo.

Một mùi hương thịt bò nướng nhẹ nhàng bay ra.

Bạch Lạc Nhân chưa từng thấy Cố Hải mặt lộ ra vẻ thiếu đánh như vậy.

Nắm đấm liền ghé thăm mặt Cố Hải, đáng tiếc chưa kịp đụng vào, ngược lại để Cố Hải lợi dụng, thuận thể nắm lấy cổ tay Bạch Lạc Nhân, hung hăng đem nửa người đè trên giường, rồi sau đó đá một phát lên mông cậu.

Cú này đá xuống, Bạch Lạc Nhân nháy mắt nổi giận.

“Tôi ăn mì ăn liền liên quan gì đến cậu? Cậu dựa vào cái gì đánh tôi? Cậu có tư cách gì quản tôi? Bạch Lạc Nhân tôi dù có ăn phân,, cũng không nuốt dạ dày cậu!”

Cố Hải vốn chỉ định đá một cước, nào ngờ Bạch Lạc Nhân chết cũng không hối cải, còn nói ra những lời gây tổn thương lòng hắn như vậy, vì thế tại chỗ vừa mới đá tặng thêm một cước.

Một cước này dùng thêm chút lực, cú trước vốn đã đau, cú sau còn đau hơn .

Bốn tiếng trước, cậu còn hiên ngang nổi bật nhất sân bay, khí phách ngang tàng, oách không gì bằng, lấy chân hung hăng đạp mông đám binh sĩ, lúc ấy lòng còn kêu một từ thích! Các cậu không phải rảnh rỗi sao? Không phải vờn vai lưỡi biếng sao? Hôm nay tôi sẽ triệt để giúp các cậu sửa tật xấu này.

Làm việc thiếu đạo đức sẽ gặp luật nhân quả sao! Thật ra Bạch Lạc Nhân không phải vì họ lười, cậu sợ họ làm chậm trễ thời gian gặp Cố Hải, cậu đang trút giận!

Kết quả, lúc ấy là sung sướng, hiện tại.....

Cố Hải đem Bạch Lạc Nhân đang chôn mặt ở trong chăn kéo qua, tức giận hỏi:“Cậu nói cậu có đáng bị đánh không? Tôi sao không thể quản cậu? Cậu muốn cả ngày ở văn phòng uống trà, xem báo, cậu ăn cái gì tôi đều không quản cậu, cậu tự nhìn mình xem đã mệt thành dạng gì rồi? Cậu lại ăn mấy món làm hỏng thân thể? Cậu không đau lòng nhưng tôi đau lòng ! !”

“Đau lòng cậu còn cho tôi hai đập?” Bạch Lạc Nhân oán hận quăng một câu.

“Hai đập? Hai đập tôi còn chê ít !” Dứt lời lại gơ tay lên.

Bạch Lạc Nhân kêu một tiếng,“Cơm của tôi bị bọn họ ăn vụng ! !”

Cố Hải tay dừng trên không trung, cơ mặt đột nhiên giãn ra được một ít.

“Cậu sao lại đem cơm đến phòng nghiên cứu? Cậu không phải là biết rõ đám người kia thèm ăn cơm của tôi đã lâu rồi sao? Lúc trước, tôi ở đây bọn họ còn dám ăn, huống chi là lúc không có tôi ở đó ! !”

Cố Hải đột nhiên có chút dở khóc dở cười, đám người này thật là !

“Tôi tối hôm qua cả đêm không ngủ được, sáng sớm lại tham gia lao động, mệt chết người, không khác gì con chó. Kết quả về ký túc xá cậu đã đi, phải đến phòng nghiên cứu, cơm bị người ta ăn vụng, tôi thật sự bước thêm một bước cũng không nổi.....”

Cách nói chuyện của Cố Hải thay đổi,“Vậy sao cậu không gọi điện thoại cho tôi? Nếu tôi biết cậu chưa ăn gì, đã ra ngoài mua chút gì đó đem vào cho cậu .”

Bạch Lạc Nhân bắt lực hừ một tiếng,“Tôi cứ nghĩ cậu đi rồi”

Cố Hải nhìn thấy phi công Bạch Lạc Nhân trên mông còn in hai giấu giày, trong lòng kêu một tiếng đau lòng đến chết đi được !

Bạch Lạc Nhân vụng trộm ngắm Cố Hải, yên lặng thì thầm: Chờ phòng tuyến tinh thần của cậu triệt để suy sụp, xem tôi báo thù như thế nào! !

Kết quả, cậu đã xem nhẹ năng lực Cố Hải.

Cố Hải trước khi nhìn gối đầu, quả thật thương hại thằng nhóc này vài giây. Kết quả khi hắn đụng đến cái gối đầu ướt sũng kia, liền nhớ đến việc tối qua người này sống chết không chịu bật video call, triệt để hiểu được .

Bạch Lạc Nhân còn tưởng Cố Hải sẽ mặt đầy áy náy nâng cậu dậy, kết quả Cố Hải thực sự nâng cậu dậy, nhét cái gối vào dưới bụng cậu, rồi lại ấn cậu nằm xuống. Vốn hai mông đã căng, nay lại càng căng hơn, sau đó bàn tay quất lên phát ra một cái kêu thật vang! Bạch Lạc Nhân cả đời chưa từng chịu khuất nhục lớn như vậy, đúng lúc thân thể đang mệt mỏi, không thể có sức để phản kháng.

Bạch Lạc Nhân lúc đầu còn hùng hùng hổ hổ, sau đó không nói một lời .

Tuyệt vọng, thật sự tuyệt vọng.

Cả một ngày chịu khổ, chỉ mong có người cho tôi chút an ủi, kết quả bị hắn làm cho thật thê thảm !

Thấy Bạch Lạc Nhân không lên tiếng , Cố Hải cũng dừng tay, kỳ thật hắn hoàn toàn không dùng sức, tiếng vang cũng bởi vì mông Bạch Lạc Nhân chắc nịch mà ra.

Bạch Lạc Nhân không quan tâm Cố Hải, Cố Hải nói gì làm gì, cậu đều bày ra bộ mặt cương thi*.

Cố Hải lái xe đi ra ngoài mua thật nhiều đồ ăn ngon đưa qua cho Bạch Lạc Nhân, đầy một bàn, nóng hôi hổi .

Bạch Lạc Nhân vẫn ăn bình thường, nhưng không thèm nói chuyện với Cố Hải, nhìn cũng không thèm nhìn hắn một cái.

Cơm mới ăn được một nửa, tiếng cảnh báo vang lên.

Bạch Lạc Nhân nhanh chóng buông đũa, đổi giày, mặc quần áo, đeo dây lưng, toàn bộ động tác nhanh chóng hoàn thành.

Thấy Cố Hải theo đến bên người, Bạch Lạc Nhân cước bộ đột nhiên đình trệ một lát.

Cố Hải ôm lấy cậu, vuốt tóc cậu.

“Tôi cũng phải đi, cậu đừng giận tôi!”

Bạch Lạc Nhân không nói chuyện, đẩy mạnh Cố Hải một cái, nhưng đẩy không ra.

Cố Hải hôn một cái trên mặt Bạch Lạc Nhân, mặt dày yêu cầu nói: “Cậu cũng hôn lại tôi một cái đi.”

Bạch Lạc Nhân hung hăng cắn trên cổ Cố Hải một ngụm.

Sau đó, nhanh chóng đi ra cửa.

Nhìn một bàn đầy thức ăn, Cố Hải lần này thật sự rất đau lòng .

33. Chương 33 - Huấn Luyện Của Doanh Trại Thật Cực Khó.

Editor: Phương Thúy

Beta: PhuongAnhCrazy

Đến sân huấn luyện, gương mặt âm trầm khủng bố kia lại xuất hiện.

Chu Lăng Vân chấp tay sau lưng tiến lên đứng trước đội ngũ, ánh mắt tiêu điều xơ xác nhìn từng những khuôn mặt đều mang vẻ khấn trương phía dưới.

“Tôi đã cho mọi người nghỉ ngơi một ngày, bây giờ cần tập luyện, làm nóng người một chút.”

Binh sĩ phía dưới đều mang một biểu tình khiếp sợ, một ngày nghỉ ngơi từ chỗ nào đào ra vậy? Rất nhiều người trong số chúng tôi, một giờ nghỉ sức cũng chẳng có. Tối qua bị bắt ép túc trực, vừa sáng ra đã phải quét tước dọn dẹp. Trong bụng chưa có lấy một hạt cơm nào, đã bị bắt đến đây tập hợp khấn cấp. Thế mà ông có thể nói với chúng tôi là đã cho một ngày nghỉ?

Chu Lăng Vân không nhanh không chậm giải đáp thắc mắc của mọi người: “Tôi chiều qua đã đến đây nhưng bây giờ mới tập hợp các cậu. Vậy chẳng phải là các cậu đã có thời gian nghỉ ngơi sao? Chẳng lẽ các trong đầu các cậu nghĩ rằng, đi vệ sinh cũng là huấn luyện? Dọn vệ sinh cũng là huấn luyện? Tôi ở trong quân đội nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên biết đến chương trình huấn luyện đơn giản như thế.”

Đừng nói là binh sĩ, kể cả mấy sĩ quan nghe thấy những lời đó cũng bày ra một biểu tình rối rắm.

Chu Lăng Vân không nhìn mọi người bất mãn, bình tĩnh nói tiếp, “Bây giờ tôi sẽ kiểm tra kỹ năng cơ bản của các cậu, cũng là nhân cơ hội này để hiểu rõ các cậu hơn.”

Ngay sau đó, mấy ngàn binh sĩ buồn ngủ cùng mấy chục sĩ quan mặt mũi khấn trương bắt đầu cuộc huấn luyện. Phi công đưa máy bay bay lên, tiếp tục việc luyện tập, quan quân và chỉ huy viên ở phòng quan sát nhìn chăm chăm vào những động tác phi công đang thực hiện, chỉ cần sai một động tác là bắt phải làm lại từ đầu.

Chu Lăng Vân nằm ngủ trên sofa , ngáy như sấm.

Vài sĩ quan chụm đầu vào nói chuyện, lời nói và hành động chỉ chỉ tỏ tỏ đều thể hiện bọn họ cực kì bất mãn đối với vị sư trưởng mới này.

Mặt Bạch Lạc Nhân vẫn không thay đổi, nhìn chăm chăm vào màn hình, bởi vì cậu cảm nhận được, vị sư trưởng này có năng lực kì dị. Có một con mắt đầy u ám phía sau lưng, dù cặp mắt phía trước có nhắm chặt thì vẫn có thể quan sát nhất cử nhất động của mấy người kia.

Nửa giờ trôi qua, các sĩ quan đã không mở ra nổi, hết người này đến người khác ngáp ngấn ngáp dài.

Chu Lăng Vân đột nhiên hắng giọng, bọn họ liền dựng lưng thẳng lên, xốc lại tinh thần rồi tiếp tục làm việc.

Kết quả là Chu Lăng Vân chỉ trở mình, lưng hướng về bọn họ rồi ngủ tiếp.

Bạch Lạc Nhân bị nhốt trong này cũng cực kì khó khăn, cậu cả đêm qua chưa hề chớp mắt. Hơn nữa bọn người kia chỉ bị đau lưng thôi, còn cậu lại bị đau cả trước lẫn sau, thật sự rất khó chịu.

Ngay lúc này, Bạch Lạc Nhân không dám nhớ tới Cố Hải, sợ chỉ cần nghĩ tới một lần, tinh thần lập tức trở nên thoải mái hơn, sau đó lập tức nằm xuống ngủ ngon lành.

Một chỉ huy viên dường như rất mệt mỏi, liền trượt dài từ trên ghế xuống, phát ra tiếng động lớn.

Chu Lăng Vân bình tĩnh, dội một gáo nước lạnh từ đầu xuống chân chỉ huy viên kia. Cậu ta kêu oai oái, toàn thân ướt đẫm, ngay cả máy móc cũng vì bị nước vào mà ngừng hoạt động.

Sĩ quan Đại Trưởng đang chuẩn bị ngáp, nhìn thấy cảnh tượng này, miệng không thể khép lại nổi.

Người kia là chỉ huy viên quân hàm trung úy, tuổi không quá hai mươi, là chiến sĩ ưu tú đang được chú ý đào tạo. Vẫn đang là tân binh, cũng ít khi bị phạt, có phạt cũng chưa bao giờ bị phạt trước mặt mọi người.

“Thật mất mặt.”

Chu Lăng Vân nói ra ba chữ này.

Cậu trung úy kia rùng mình, mấy sĩ quan bên cạnh đang định đưa áo bông cho cậu ta, liền bị ánh mắt giết người của Chu Lăng Vân quét qua.

“Trong vòng một tiếng đồng hồ, đem máy móc bị hỏng sửa chữa cho tốt, làm không tốt thì cứ cách một giờ tôi tạt nước cậu một lần cho đến khi sửa tốt mới thôi. Bất luận có ai phụ giúp đều phải chịu hình phạt như vậy.”

Nhiệt độ trong phòng đột nhiên xuống lạnh.

Chu Lăng Vân đi đến trước mặt một sĩ quan quân, trầm giọng nói,

“Phát video giám sát cho tôi.”

Vị sĩ quan này đặc ý đem thành quả huấn luyện của mình phát cho Chu Lăng Vân xem.

Không ngờ, Chu Lăng Vân chỉ nhìn trong chốc lát, không bình tĩnh nói, “Cậu đang phát cái gì cho tôi đây?”

Chu Lăng Vân càng nói càng nổi giận:

“Một đám phế vật! Chỉ từng đó động tác cũng làm không xong!”

Mấy sĩ quan bên cạnh không dám hé răng nửa lời, bọn họ thấy rõ ràng luyện tập rất tốt mà.

“Các cậu còn mặt mũi mà ngồi đây sao? Đi xuống luyện tập cho tôi, tập không được, ngồi trên máy bay hẳn đi đường xuống đây nữa!”

Bạch Lạc Nhân toan đứng dậy, bị Chu Lăng Vân ấn vai xuống.

“Cậu ngồi đó cho tôi.”

Bạch Lạc Nhân bắt đầu suy nghĩ, có lẽ trong lúc Chu Lăng Vân ngủ, thấy được có mình cậu làm tốt nên tha cho cậu. Sau đó lại nghĩ Chu Lăng Vân không phải là loại người như thế, ý nghĩ lạc quan kia cũng biến mất.

“Đưa báo cáo về thực hiện chuyển bay thường lệ của cậu qua đây.”

Bạch Lạc Nhân mở máy tính lên, đem các bản ghi chi tiết của từng người cho Chu Lăng Vân xem.

Quả nhiên, Chu Lăng Vân không phải là đèn cạn dầu. Dù nhiều lần được lãnh đạo khích lệ khen thưởng nhưng trong mắt ông ta lại không coi trọng những điều đó

“Chỉ vì lý do thời tiết mà không ghi lại báo cáo luyện tập máy bay ...” Chu Lăng Vân hừ lạnh một tiếng.

Bạch Lạc Nhân cố gắng lý giải, “Huấn luyện lấy an toàn là điều kiện tiên quyết, không cam đoan giữ an toàn cho bọn họ sao lại bắt họ làm được?”

Ý cười trên mặt Chu Lăng Vân thêm sâu, nhưng lại cô cùng ớn lạnh.

“Huấn luyện chính là một quá trình không màng sống chết, nếu cậu trong lúc luyện tập mà hi sinh thì ấy là do cậu quá yếu nên bị loại trừ.” Chu Lăng Vân bước lên trước một bước, ánh mắt mang khí thế bức người, “Nếu quân địch lợi dụng ban đêm lúc mây dày đặc, mưa gió bão bùng mà tấn công căn cứ, cậu chẳng lẽ không nghĩ tới việc cử người đi phản công sao?”

“Dù cho có phát sinh ra loại tình huống này, cũng đã có hệ thống phòng ngự mặt đất phát huy tác dụng, không nhất thiết phải mạo hiểm tác chiến trên không.” Bạch Lạc Nhân trả lời cực kỳ lưu loát.

Chu Lăng Vân lại lộ ánh mắt khinh thường, “Nếu địch mạnh ta yếu thì sao?”

Bạch Lạc Nhân câm nín, không nói được lời nào.

Chu Lăng Vân cười cười vỗ vai Bạch Lạc Nhân, “Bộ đội phòng không không quân nòng cốt sao? Tôi thấy các cậu chẳng qua là đám ăn không ngồi rồi!”

Nói xong, phủi áo rồi đi.

Mọi mệt mỏi của Bạch Lạc Nhân nhanh chóng bị phần uất trong lòng đánh tan.

Ở trong quân đội nhiều năm như vậy, đây là lần đầu bị người ta làm cho xấu hổ cực độ.

Bên cạnh, chỉ huy viên tay vẫn còn run rẩy sửa chữa máy móc, đả kích mà cậu ta nhận được còn nhiều hơn Bạch Lạc Nhân. Một mệt mỏi, ngấy ngốc, khản trương cùng bất bình, ... Thân thể không tốt lại còn tinh thần tệ hại, người kia thật sự không thể nào tĩnh tâm mà sửa chữa được, nhận ra thời gian sắp hết, cậu trung úy thường hay kiêu ngạo này không cầm được mà rơi nước mắt.

Cậu ta cũng là do Bạch Lạc Nhân huấn luyện qua, đừng thấy Bạch Lạc Nhân thường ngày nghiêm khắc huấn luyện binh sĩ, nhưng một khi có chuyện gì, cậu đều cố gắng che dấu giúp bọn họ, nếu không được liền tự mình nhận trách nhiệm.

“Cậu tránh ra, để tôi làm.” Bạch Lạc Nhân ngồi xổm xuống.

Cậu trung úy liều mạng đẩy Bạch Lạc Nhân ra: “Không cần, em phạm lỗi phải tự mình chịu.”

“Cậu dù cho có bị ông ta tát nước bao nhiêu lần cũng không làm tốt được đâu.”

Bạch Lạc Nhân trực tiếp đem trung úy kia đẩy sang một bên, tự chui vào bên trong mà sửa chữa đồng máy móc đó. Không lâu sau, máy móc cũng đã sửa xong, Chu Lăng Vân vẫn chưa tới.

Biểu tình của trung úy lúc này đây là khâm phục ngưỡng mộ nhìn Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân thản nhiên nói, “Cậu có thể đi được rồi.”

“Em phải đi báo cáo với sư trưởng!”

“Tôi báo cáo giúp cậu.” Bạch Lạc Nhân nói.

Trung úy lộ vẻ khản trương, “Như vậy ... sao được? Lỡ như sư trưởng khiển trách, nói em làm việc không chăm chỉ thì sao?”

Bạch Lạc Nhân lạnh mặt nói, “Tôi nói cho cậu đi là có cách giúp cậu giải quyết vấn đề này cho sư trưởng, cậu mà còn cãi lại tôi lập tức để cậu tự chịu phạt, mau đi thay quần áo coi chừng bị cảm.”

Trung úy mắt ứa lệ kính một lễ với Bạch Lạc Nhân, sau đó xoay người rời đi.

Không lâu sau đó, Chu Lăng Vân trở lại.

Toàn bộ phòng theo dõi chỉ còn mỗi Bạch Lạc Nhân.

Chu Lăng Vân thấy chỉ huy viên kia không có mặt, trầm giọng nói: “Người đâu?”

Bạch Lạc Nhân thần nhiên trả lời, “Cậu ta sửa máy móc xong, tôi liền cho về.”

“Tôi cho phép cậu ra lệnh thay tôi sao?” Chu Lăng Vân sắc mặt càng âm trầm.

Giọng nói Bạch Lạc Nhân như trước không đổi, “Tôi không phải thay ngài ra lệnh mà là tự mình ra lệnh.”

Chu Lăng Vân tiến tới chỗ máy móc, kiểm tra tỉ mỉ, một chút trục trặc cũng không còn.

“Thật sự là do cậu ta sửa?” Chu Lăng Vân hỏi.

Bạch Lạc Nhân không nói lời nào.

“Nước đổ lên là nước đá, không thể nào trong thời gian ngắn như vậy mà sửa chữa xong mớ máy móc này?”
Khẩu khí của Chu Lăng Vân chắc chắn, giống như đang dạy bảo Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân khẽ nói, “Vì sao?”

“Biết rồi mà cậu còn hỏi.” Chu Lăng Vân hừ lạnh một tiếng, “Nếu ở điều kiện bình thường, cậu ta chắc chắn có khả năng sửa tốt mấy thứ này, nhưng qua tình huống vừa rồi, dù có muốn đi nữa thì cậu ta khẳng định không làm được. Đây là binh sĩ do cậu huấn luyện, xem đi, không hề bám sát thực tiễn.”

“Nếu ngài biết cậu ta làm không được, có gì cứ đưa ra điều kiện hà khắc như thế?”

Chu Lăng Vân đi đến trước mặt Bạch Lạc Nhân, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn vào con người cậu.

“Tôi cố ý chỉnh đốn cậu.”

Bạch Lạc Nhân cuối cùng cũng hiểu vì sao Chu Lăng Vân đuổi hết tất cả ra ngoài, duy nhất giữ mỗi mình cậu.

“Vậy ngài cứ dội nước lạnh vào tôi đi.” Bạch Lạc Nhân bình tĩnh nhận trách nhiệm.

Chu Lăng Vân hừ một tiếng, “Trừng phạt chỉ huy của một tiểu đoàn, sao lại có thể dùng hình phạt dành cho trung đội trưởng được?”

Bạch Lạc Nhân hai tay nắm chặt, ánh mắt không hề sợ hãi nhìn Chu Lăng Vân đầy chăm chú.

Không ngờ, Chu Lăng Vân chỉ cười nhẹ, sau đó thần không hay quỷ không biết nhanh chóng lấy điện thoại di động từ trong túi áo của Bạch Lạc Nhân ra ngoài. Tay giơ lên cao, nhanh chóng ném mạnh điện thoại xuống đất không thương tiếc.

Bạch Lạc Nhân nhìn màn hình điện thoại tan nát, cảnh tượng phi thường kinh khủng.

“Tâm không tĩnh, khó hoàn thành việc.”

Đem di động đã hỏng đặt vào lòng bàn tay của Bạch Lạc Nhân, nghênh ngang mà đi.

Bạch Lạc Nhân giữ chặt điện thoại trong tay, lòng càng ngày càng lạnh giá.

34. Chương 34 - Đại Hải Nói Về Nhân Tử

Editor: PhuongAnhCrazy

Lần này Cố Hải đi công tác chỉ dẫn theo Diêm Nhã Tĩnh, vừa xuống máy bay thì trời đã tối. Tiếp viên dẫn Cố Hải và Diêm Nhã Tĩnh đến khách sạn, kết quả đến rồi mới phát hiện ra, hai người bị xếp vào một phòng đôi vô cùng xa hoa.

Cũng khó trách người khác sao lại hiểu lầm, hai người bất luận đi đến đâu, đều giống như một cặp nổi bật, cùng nhau đi công tác nhiều năm như vậy, việc bị hiểu lầm kiểu này nhiều đếm không xuể. Hôn nhân vững mạnh, chính là quy tắc ngầm của xã hội thượng lưu. Tuy rằng tiệc đính hôn bị hủy, nhưng trong mắt người ngoài, việc kết hôn của hai người sẽ sớm trở thành sự thực.

Cách tốt nhất để thoát ra khỏi tin đồn chính là đem tin đồn biến thành sự thật, đáng tiếc là Diêm Nhã Tĩnh không thể nào thay đổi được vấn đề này.

Trái tim Cố Hải Bạch bị Lạc Nhân làm cho ghen ứ, vậy nên đã dành một không gian nhỏ, đưa con lật đật đi theo.

Đúng vậy, hần đã đưa con trai tới Thâm Quyển.

Diêm Nhã Tĩnh mỗi khi nhìn thấy con lật đật kia, đều sinh ra cảm giác khóc không ra nước mắt.

Thu xếp xong hành lý cũng là lúc đến giờ ăn tối, hai người giải quyết vấn đề này ngay trong khách sạn.

Cố Hải ngồi đối diện Diêm Nhã Tĩnh, Diêm Nhã Tĩnh nâng mắt lên, liền thấy được một vết đỏ trên cổ Cố Hải, trước khi đi bị Bạch Lạc Nhân cắn.

“Bạn gái anh rất hẹp hòi, phải không?” Diêm Nhã Tĩnh đột nhiên hỏi.

Thần sắc Cố Hải bị kiềm hãm, “Bạn gái?”

Diêm Nhã Tĩnh chỉ vào cổ Cố Hải, “Anh đừng nói với em, cái vết trên cổ là bị côn trùng cắn đấy.”

Nhắc tới chuyện này, trên mặt Cố Hải lập tức hiện lên vài phần tươi vui.

Diêm Nhã Tĩnh hừ một tiếng, “Xem ra cô ấy rất để ý đến chuyện chúng ta cùng đi công tác!”

Cố Hải thản nhiên trả lời: “Tôi hoàn toàn không nói cho cậu ấy biết mình đi cùng ai.”

“Cô ấy dùng chiêu này chắc chắn là để đánh dấu sở hữu.” Diêm Nhã Tĩnh có vẻ rất chắc chắn.

Cố Hải vẫn mang vẻ mặt không hiểu gì.

Diêm Nhã Tĩnh bất đắc dĩ nhắc nhở, “Cô ấy cắn một miếng lên cổ anh, không phải là để cảnh báo cho phụ nữ đi công tác với anh rằng anh đã có chủ, người khác đừng hòng mơ tưởng sao?”

Cố Hải bày ra biểu tình bưng tỉnh đại ngộ, trong lòng lập tức mừng thầm, thì ra Bạch Lạc Nhân còn có loại tâm tư nhỏ bé này.

Diêm Nhã Tĩnh cảm giác sâu sắc không còn gì để nói, cô thật không hiểu vì sao Cố Hải trên lĩnh vực kinh doanh khôn khéo đến thế, khi nói đến chuyện tình cảm lại không hiểu chút nào. Ngày trước, yêu hần là bởi hần tài hoa xuất chúng, những tưởng rằng không cần tự nói rõ, Cố Hải cũng có thể biết tâm tư của mình. Kết quả cô đã sai mười phần, nếu cô có thể hiểu ra vấn đề này sớm, ra tay sớm một chút, có phải là sẽ không bị người khác đoạt mất?

Cố Hải thử gọi điện cho Bạch Lạc Nhân, kết quả là người ta không thèm nghe.

“Anh tự mình gọi điện thoại cho cô ấy?” Diêm Nhã Tĩnh hỏi.

Cố Hải gật đầu, “Không gọi được, có lẽ giận tôi rồi.”

“Giận anh?” Diêm Nhã Tĩnh chớp chớp đôi mắt đẹp, “Vì sao cơ?”

“Chiều nay đánh cậu ấy hai cái.” Ánh mắt Cố Hải đột nhiên trở nên rất dịu dàng.

Diêm Nhã Tĩnh kinh ngạc, “Anh đến cả cô ấy mà cũng đánh?”

Cố Hải cười khoan dung, “Không nghe lời thì đánh.”

Diêm Nhã Tĩnh đương nhiên biết Cố Hải không đánh thực sự, chỉ là cô khó có thể tưởng tượng, tính cách Cố Hải như vậy, sao có thể ở chung một chỗ với người con gái lên mặt với mình? Trong ấn tượng của nàng, Cố Hải dù yêu ai đi nữa, cũng sẽ lý trí hơn tình cảm, hần chắc chắn sẽ không chiều chuộng người yêu, nhưng hiện tại nhìn ánh mắt Cố Hải, cô bắt đầu hoài nghi năng lực phán đoán của mình.

Cô gái này rốt cuộc như thế nào? Cô ta có nhiều ma thuật khiến Cố Hải đem cô ta giấu thật kĩ, mỗi khi nhắc tới đều có thể dễ dàng kích thích cảm xúc Cố Hải?

Diêm Nhã Tĩnh vừa ghen tị lại cực kì tò mò.

“Cô ấy có phải là dạng phụ nữ giống như con chim nhỏ khép mình vào lòng người?”

Nghe nói thế, Cố Hải suýt phun ngụm canh đang ngậm trong miệng ra, “Chim nhỏ? Chim cậu ta không hề nhỏ đâu.”

“..... Hay là cô ấy là người rất đơn thuần?” Diêm Nhã Tĩnh tiếp tục nói lời sáo rỗng.

“Đơn thuần?” Cố Hải lại bất ngờ cười một tiếng, “Tâm nhân* của cậu ta so với ai cũng đều hơn.”

(*:Thực ra, người không thể có ba mắt. Con mắt thứ ba chỉ có ý nghĩa tượng trưng, nghĩa là ngoài hai mắt thật ra, còn có mắt của tâm (tâm nhân). Ý nghĩa của tâm nhân có sâu có nông. Ý nghĩa nông cạn của tâm nhân chỉ hoạt động tư tưởng của con người thông thường. Tóm lại mị cũng chả hiểu mấy lời Phật này, nếu ai muốn tìm từ thay thế thì mị xin đề xuất từ Cơ Trí)

Một tay Diêm Nhã Tĩnh chống má, híp mắt đánh giá Cố Hải, “Cô ấy có phải rất dịu dàng không?”

“Dịu dàng?” Cố Hải lại nói không, “Từ này cùng với cậu ta hoàn toàn không thể đặt chung một chỗ.”

“Chăm chỉ sao?”

“So với ai cũng lành hơn!”

Diêm Nhã Tĩnh ban đầu chỉ là hiếu kì bây giờ lại mang một khuôn mặt đen thui giận giữ, “Anh đang nói xấu cô ấy phải không? Chẳng lẽ một ưu điểm cũng không có sao?”

“Ai nói cậu ta không có ưu điểm?” Cố Hải nghe xong không vui.

Diêm Nhã Tĩnh chán nản, “VẬY anh nói xem, cô ấy có ưu điểm gì?”

“Vừa rồi không phải đều là ưu điểm sao?” Cố Hải nghiêm trang nói.

Diêm Nhã Tĩnh, “.....”

Mãi đến hơn mười một giờ đêm, vẫn chưa thể gọi điện cho Bạch Lạc Nhân.

Bấy giờ, Cố Hải mới nhận thấy có chút không thích hợp.

Gọi điện thoại cho một số bộ đội và sĩ quan, nhờ họ nghe ngóng giúp tình huống của Bạch Lạc Nhân.

Hơn mười hai giờ, một vị sĩ quan gọi lại cho Cố Hải.

“Sư trưởng của họ đang tổ chức huấn luyện.”

“Đã muộn thế này rồi còn huấn luyện?” Cố Hải tàn nhẫn cau mày.

Bên kia bắt đầu dĩ cười, “Chu Lăng Vân không phải được điều nhiệm đến chỗ đó làm sư trưởng sao? Mấy ngày nay đang vội vàng chỉnh đốn đây! Chắc cậu cũng từng nghe qua ông ta tàn nhẫn đến mức nào rồi nhỉ? Người bị ông ta chỉnh đến suy sụp chỗ nào cũng có. Tôi nghe nói đêm ông ta nhập doanh đã lừa gạt mấy nghìn người một đêm, còn điểm danh phê bình Bạch Lạc Nhân.”

Mặt Cố Hải chợt biến sắc, “Vì sao lại phê bình Bạch Lạc Nhân?”

“Nghe nói là lão Chu bắt toàn bộ binh sĩ và sĩ quan đứng trong sân tập đi tiểu, Bạch Lạc Nhân không cởi quần, kết quả lão Chu trước mặt mấy nghìn người, ra lệnh Bạch Lạc Nhân phải cởi quần ra.”

“Cậu ấy cởi sao?” Cố Hải đen mặt hỏi.

“Chắc chắn là cởi!” Sĩ quan này vẫn không cảm nhận được khí tức nguy hiểm, vui cười hơn hử trêu chọc, “Cậu ta dám không cởi sao? Cậu ta thật sự không cởi, lão Chu sẽ trực tiếp lột quần cậu ta, ha ha ha.....”

Trước đây, tiếng cảnh báo đối đối với bộ đội phòng không không quân mà nói, chỉ đại diện cho một loại mệnh lệnh. Còn bây giờ, nó chân chính trở thành kèn khủng bố. Có một nhóm người, rõ ràng đầu óc đã bơ

phờ đại não liên tục đòi ngủ. Nhưng nằm lên giường, lại lặn qua lộn lại không tài nào ngủ được. Chỉ cần có một chút động tĩnh, lập tức liền sẽ đổ mồ hôi lạnh đầy người.

Trên thực tế, Chu Lăng Vân cũng không dễ yên cho họ ngủ ngon.

Không biết bao nhiêu lần nghĩ rằng nghe thấy, bây giờ tiếng cảnh báo thật sự đã vang lên .

Bao nhiêu người đã hai mươi tư giờ không chớp mắt, vẫn như trước chỉ có thể tới sân huấn luyện tập hợp trong thời gian quy định.

“Vừa rồi tôi có đi thăm vài ký túc xá, phát hiện có không ít người mất ngủ, nếu mất ngủ, cũng đừng đem thời gian lãng phí rúc trong ổ chăn. Làm nóng người cũng đã xong, tôi bây giờ nóng lòng muốn thử, không biết các cậu có muốn thử qua súng đạn thật không?”

Lời nói Chu Lăng Vân vừa phát ra, toàn bộ sân huấn luyện đều im lặng.

“Kích động đến nói không nên lời?” Chu Lăng Vân lộ ra nụ cười hài lòng nói, “Chúng ta chính thức bắt đầu đi !”

Ra lệnh một tiếng, lực lượng hùng mạnh thẳng tiến đến sa mạc Tây Bắc.

Toàn bộ quân nhân đã trải qua hai mươi tư giờ chưa hề nghỉ ngơi, không chỉ đi suốt đêm để đến đích mà còn phải phá vỡ tất cả mọi nguy hiểm, công kích trên đường đi. Đúng vậy, trên đường sớm đã bị Chu Lăng Vân bày mai phục, ông muốn xem, bộ đội phòng không không quân với ngạo khí tận trời rốt cuộc có bản lĩnh đến mức nào, dám lộ biểu hiện không tình nguyện với mệnh lệnh của ông ta.

Mới đầu, tất cả quân nhân đều rất buồn ngủ, sau khi trải qua mấy lần bị tập kích, binh sĩ không thể không xốc lại tinh thần. Chướng ngại vật càng ngày càng khó phá, đối thủ càng ngày càng mạnh mẽ, họ chỉ cần lơ là một chút, có lẽ cả người và máy bay sẽ cùng nhau rơi xuống đại mạc hoang nguyên không hơi người.

Không ai dám lấy sinh mệnh đùa, không ai dám không để ý đến danh sự của doanh đội.

Một lượt địch nữa lại rút lui, sĩ khí quân đội ngày càng nâng cao, thời khắc này, ngoại trừ chuyện phục tùng mệnh lệnh, bọn họ càng muốn cho Chu Lăng Vân nhìn thấy, chúng tôi không phải kẻ vô dụng như trong mắt ông.

Mỗi chiến cơ đều có hai cabin, một khoang cho người điều khiển, một khoang cho người chỉ huy.

Chiến cơ Bạch Lạc Nhân cũng không ngoại lệ, chỉ tiếc là cậu cùng Chu Lăng Vân điều khiển một cái máy bay, điều này có nghĩa là cậu hoàn toàn chiến đấu một mình, bởi vì Chu Lăng Vân từ khi leo lên máy bay đến giờ luôn luôn ngồi bên cạnh thân nhiên ngày khô khô.

Bạch Lạc Nhân thật muốn đem ông đá ra khỏi khoang lái.

Chu Lăng Vân từ trong mộng nở nụ cười hừ một tiếng, phảng phất như đã đoán được ý tưởng của Bạch Lạc Nhân.

Bảy tám giờ ác chiến qua đi, quân đội rốt cuộc đã chuyển chiến trận đến vùng nội địa sa mạc, đột nhiên lại gặp phải từ trường quấy nhiễu rất mạnh, cùng với việc mệt mỏi quá sức nên không thể tập trung chú ý, việc công kích đối thủ một cách chính xác trở nên chậm chạp. Có nhiều binh sĩ vốn bách phát bách trúng, giờ đây lại liên tiếp thất thủ, vừa này còn đều nhịp, sĩ khí nâng cao tạo đội hình chiến ưng, không đầy mấy mươi phút đã bị đánh cho tan tác, quân lính tan rã.

Chiến cơ không thể không đầu hàng.

Thất bại, không cam lòng, mệt mỏi, bất bình..... Tất cả cảm xúc đánh úp lại, rất nhiều chỉ huy viên vừa đi ra khỏi chiến cơ, đã bật khóc.

Bạch Lạc Nhân mới vừa ra khỏi cabin, lập tức bị một luồng không khí lạnh mạnh mẽ ập vào, hô hấp trở nên khó khăn. Chỗ này cao hơn 4000m so với mực nước biển, nhiệt độ bây giờ là âm ba mươi độ, bên trong bộ đồ hàng không cậu chỉ mặc một cái áo lông dê.

35. Chương 35 - Đột Phá Thân Thể Cực Hạn

Editor: hoaxuongrong

Xem ra, chúng ta phải hạ trại ở tại đây..... Bạch Lạc Nhân âm thầm thăm nghĩ, Chu Lăng Vân đưa mọi người ra ngoài luyện binh, trong lòng khẳng định nắm chắc mười phần là sẽ thất bại. Một khi đã như vậy, Chu Lăng Vân khẳng định là sẽ không đem bọn họ an bài tại một căn cứ được trang bị đầy đủ dụng cụ huấn luyện, suy tính ban đầu của hắn là muốn triệt để tiêu diệt ngạo khí trong lòng bọn họ, làm cho bọn họ hoàn toàn phục tùng mệnh lệnh của hắn.

Bạch Lạc Nhân vừa rồi trong lúc điều khiển phi cơ, bàn tay bị thương nhẹ, trước khi ra khỏi cabin vẫn còn chảy máu, vậy mà chỉ một lát sau đã muốn cô đọng.

Cậu cẩn thận kiểm tra những binh lính thụ thương, cũng may đều không có trở ngại gì, chẳng qua có vài chiến cơ bị phá hủy nghiêm trọng, đem sửa chữa khả năng có chút phiền toái. Trong lúc cậu kiểm kê nhân số, tìm cậu chốt cơ rớt lại.

Sao lại thế này? Lưu Xung như thế nào lại ở đây? Danh sách được báo cáo trước đó đã loại cậu ta ra rồi mà!

Bạch Lạc Nhân vội vàng gọi Lưu Xung đi qua.

“Lưu Xung!”

Nghe được giọng Bạch Lạc Nhân, Lưu Xung cố sức xoay người, ánh mắt lộ ra vẻ sợ hãi lẫn vui mừng, “Thủ trưởng, tôi vừa mới định tìm anh! Nhìn thấy chiến cơ của anh bị máy bay địch công kích khốc liệt, còn lo lắng anh sẽ xảy ra chuyện!”

Cậu còn lo lắng cho tôi? Bạch Lạc Nhân không biết là nên cảm động hay là nên mắng chửi cậu ta, “Cậu làm gì ở đây? Ai phê chuẩn cho cậu tới?”

“Chu sư trưởng, là hắn ra lệnh cho ta đến.” Lưu Xung vẻ mặt đầy tự hào, “Hắn tin tưởng tôi có thể vượt qua khó khăn về thể lực, hoàn thành nhiệm vụ huấn luyện lần này.”

Hắn ta đúng là biết nắm bắt tâm lý của cậu, cố ý để cho cậu đi! Bạch Lạc Nhân không đành lòng làm cho Lưu Xung mất tinh thần, nên không nói đi ra.

Chỉ là sờ sờ đầu của cậu ta, trầm giọng nói: “Tuyệt đối chú ý tới thân thể của mình, nơi này không thể so với quân doanh, nhiệt độ quá thấp, cậu có thể ở trong lều dừng nên đi ra ngoài.”

Nói xong lời này, còi vang lên, thông báo toàn bộ doanh trường tập hợp.

Nội dung cuộc họp đương nhiên không cần phải nói, tổng kết những bài học kinh nghiệm từ những thất bại, Chu Lăng Vân mặt vẫn bình tĩnh, ánh mắt lạnh lùng sắc bén nhìn sự hiện diện của từng quan quân và chỉ huy. Lúc nhìn tới Bạch Lạc Nhân, trong ánh mắt hắc ám của hắn lóe lên một tia tự hào sâu sắc.

“Thủ trưởng, có phải bởi vì nhiều điện tử quá lớn, vũ khí của chúng ta không đạt được hiệu suất cao như yêu cầu?” Tam doanh trưởng giọng không chán chắn.

Chu Lăng Vân gầm lên một tiếng, “Đừng có đổ cho hiệu suất của vũ khí, là do các ngươi không có làm hết sức!”

Lời này vừa nói ra, không còn người nào dám lên tiếng.

Chu Lăng Vân đem ánh mắt chuyển tới trên mặt Bạch Lạc Nhân, “Ngươi có ý kiến gì không?” Ngươi không phải rất thích khiêu chiến với uy quyền của ta sao? Ta xem xem ngươi lần này có thể nghĩ ra được mưu mẹo gì!

Không ngờ, Bạch Lạc Nhân chỉ là lẳng lặng nói: “Không có ý kiến gì, hoàn toàn tán thành lời nói của ngài, là do chúng tôi năng lực thấp kém.”

Chu Lăng Vân nhìn thấy trong ánh mắt Bạch Lạc Nhân ẩn chứa nguồn năng lượng to lớn, đã lâu lắm rồi hắn không tìm thấy được loại người có phẩm chất này. Hắn yêu thích loại nhân tài này, như chính sinh mạng của mình vậy, không còn nghi ngờ gì nữa, sự xuất hiện của Bạch Lạc Nhân đã khơi dậy khao khát chiến đấu của hắn một cách mãnh liệt, trong tận đáy lòng mình ngọn lửa hy vọng này ngày càng thiêu đốt mạnh mẽ.

“Ta lập lại một lần nữa, vứt bỏ hết đủ loại vinh quang của các người trước đây, ta thà đạt được điều kiện với tỷ lệ 10% còn hơn 100% không đạt!” (Câu này mình chịu, không biết dịch sao) Cuộc họp kết thúc nhanh gọn, trừ Bạch Lạc Nhân, còn lại toàn bộ doanh trường về lại đơn vị.

“Ngài vì cái gì muốn cho Lưu Xung đến nơi này?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

“Ta không buộc hắn đến.” Chu Lăng Vân ôn hoà nói, “Người không nói không rằng, cũng không có cấm hấn, còn ta thì mời hắn đến, người hiểu không? Ta chỉ là cho hắn một cơ hội tự quyết định!”

“Nếu không phải ngài kích động cậu ta, cậu ta sẽ ra quyết định như vậy sao?” Bạch Lạc Nhân trong giọng nói lộ ra vẻ cực kỳ bất mãn.

“Hỗn láo!” Chu Lăng Vân nổi giận gầm lên một tiếng, “Người có thể sử dụng từ kích động cho ta sao? Người có cái tư cách gì chỉ trích ta? Nơi này chỉ có mệnh lệnh, không nói nhân tình! Vứt bỏ những lời này, nếu không người đừng mong còn có miệng nói!!”

Bọn binh lính đứng ở cách đó không xa, trông thấy tình cảnh của Bạch Lạc Nhân, tất cả đều lộ một vẻ mặt lo lắng.

Bạch Lạc Nhân quyết giữ ý mình, “Tôi không phải vì nhân tình mới nói lời vừa rồi, tôi là vì lợi ích của quân đội! Lưu Xung là nhân tài hiếm có, ngài trong lúc cậu ta đang dương thương đem cậu ta an bài đến nơi giá rét đông lạnh này, cậu ta thực có khả năng tàn tật vĩnh viễn. Đây là cách ngày huấn luyện binh sĩ sao? Chẳng lẽ xuất phát điểm của việc ngài rèn luyện con người không phải là vì để biến bọn họ trở nên mạnh mẽ mà là thân thể tàn phế?”

Chu Lăng Vân hung hăng chỉ mạnh trên đỉnh đầu Bạch Lạc Nhân, nhấn mạnh từng chữ: “Quân đội của ta không bồi dưỡng phế nhân!”

Bạch Lạc Nhân biểu cảm cứng rắn, ngậm chặt môi.

Chu Lăng Vân đưa tay ở đỉnh đầu Bạch Lạc Nhân chậm rãi dời đến bên môi hắn, dùng lực vặn khước miệng của cậu một cái, như giận như không nói: “Coi chừng cái miệng của người!”

Một ngày không uống nước, khước miệng Bạch Lạc Nhân khô nứt, cộng với hoàn cảnh rét lạnh, Chu Lăng Vân lần này, lại khiến đôi môi mỏng của Bạch Lạc Nhân chảy ra vô số tia máu.

Sau đó, Chu Lăng Vân hướng đến các binh sĩ lớn tiếng tuyên bố, “Phó doanh trưởng nhất doanh Bạch Lạc Nhân cãi lời mệnh lệnh cấp trên, hình phạt là ‘Không cho ăn một ngày, treo lên 100 cây’, toàn bộ binh sĩ nên xem đây là lời cảnh báo!”

Toàn bộ binh sĩ âm thầm kinh hãi, trong ấn tượng của họ, từ lúc Bạch Lạc Nhân đi vào quân đội, chưa từng chịu bất cứ hình phạt nào. Ngoại trừ biểu hiện nổi trội xuất sắc của cậu, còn có một phần nguyên nhân nữa, là có Cố Uy Đình làm hậu thuẫn chắc chắn, làm cho rất nhiều chỉ huy khi đề cập đến vấn đề của Bạch Lạc Nhân đều có vẻ chiếu cố.

Chu Lăng Vân lại bồi thêm một câu, “Các người nhớ kỹ cho ta, ta đây cũng hoàn toàn không có đặc quyền! Dù cho có là con trai của chủ tịch ủy ban quân sự trung ương, làm trái kỷ luật cũng đều bị phạt giống nhau cả!”

Bạch Lạc Nhân thân thể cứng rắn, trước ánh nhìn chăm chú của mọi người, mặt không đổi đi đến rừng cây Bạch Dương cách đó không xa.

Đúng một trăm cây, mỗi một cây đều phải treo lên tới đỉnh, rồi leo xuống, sau đó chuyển tới một cây khác.

Gió lạnh thấu xương, bão cát đầy trời xâm nhập vào làn da Bạch Lạc Nhân, tay cậu bị vỏ cây ma sát thành phỏng rộp, sau khi vỡ ra tạo thành từng rãnh màu đỏ trên vỏ cây.

Sau ba mươi cây, thể lực Bạch Lạc Nhân cũng chống đỡ hết nổi, nhưng cậu còn phải cẩn răng chịu đựng, không giảm tốc độ. Cậu phải tranh thủ hoàn thành nhiệm vụ trong thời gian sớm nhất, sau đó nhanh chóng trở lại lều trại, ôm Lưu Xung sống sót qua ba giờ còn lại của đêm nay.

Chu Lăng Vân ngồi trong lều trại, ngoài mặt nhàn nhã hút thuốc, kỳ thật là âm thầm bấm đốt ngón tay tính thời gian, phân tích và phán đoán khả năng chịu đựng của Bạch Lạc Nhân.

Leo xuống từ cây thứ một trăm, hai chân Bạch Lạc Nhân mệt mỏi như nhũn ra, toàn thân nóng hầm hập hơi nước, mồ hôi theo cổ tay áo đi xuống, cả người mất đi cân bằng, thất tha thất thểu đi đến lều của Chu Lăng Vân.

Chu Lăng Vân nhìn thấy Bạch Lạc Nhân đi tới, cố ý nhắm mắt lại, làm bộ như ngủ say.

Bạch Lạc Nhân ở bên ngoài lều gian nan thở hổn hển, lớn tiếng vào bên trong nói: “Thủ trưởng, ta đã leo xong một trăm cây.”

Bên trong không có bất cứ lời nào đáp lại, Bạch Lạc Nhân lập lại vài lần, cậu biết Chu Lăng Vân khẳng định không ngủ.

Thật lâu sau, âm thanh Chu Lăng Vân theo bên trong truyền ra. “Ta không thấy được nên không tính, một chút làm lại lần nữa đi.”

Bạch Lạc Nhân nắm chặt tay đầm thành tiếng. Chu Lăng Vân đánh ngáp đi ra khỏi lều trại, đôi mắt sâu uể oải đánh giá Bạch Lạc Nhân. “Có vấn đề gì sao?”

Bạch Lạc Nhân ánh mắt thẳng lăng nhìn Chu Lăng Vân trong chốc lát, máy móc lắc lắc đầu.

Chu Lăng Vân phán đoán thật sự chuẩn xác, sức chịu đựng của Bạch Lạc Nhân không chỉ là một trăm cây. Mặc dù là lần thứ hai đi, cậu ta vẫn có thể giữ tốc độ khá nhanh nhẹn, tiềm lực trong cơ thể người này là cực lớn, chỉ là chưa từng dám khai thác.

Sau khi trèo xong hơn chín mươi cây, Bạch Lạc Nhân đã không có cách nào có thể ôm chặt thân cây thuận lợi leo lên trên, thường xuyên không chịu nổi trượt chân xuống, cầm bị cà đến chảy máu. Một khi leo lên đến ngọn, rồi lại tuột xuống, cơ bản là lúc trực tiếp rơi từ ngọn cây xuống tới rễ là khoảng thời gian nghỉ ngơi duy nhất.

Sau khi trèo xong một trăm cây, Bạch Lạc Nhân chỉ có một cảm giác là nếu trèo thêm một cây nào nữa cậu sẽ chết.

Nhưng mà, Chu Lăng Vân chỉ vào một gốc cây Bạch Dương to lớn nói: “Leo trong vòng mười giây, ta sẽ tha cho người, không thì lại leo thêm một trăm cây nữa.”

“Cẩn bản là không được!” Bạch Lạc Nhân nói chuyện khi trong cổ họng sang huyết.

Chu Lăng Vân lại mặt không đổi sắc đưa ngón tay đếm kỹ từng con số, “Một, hai, ba.....”

Bạch Lạc Nhân điên dại trèo lên cây, đầu óc trống rỗng, trong ánh mắt chỉ có một thứ: ngọn cây. Bên tai chỉ có một thanh âm: Năm, sáu..... bảy..... tám..... chín.....

Vừa kịp đến ngọn cây, Bạch Lạc Nhân đầu oanh một tiếng, lập tức buông tay, một cơn lốc thổi qua bên tai, sau đó rơi xuống vào trong một vòng tay dịu dàng.

Chu Lăng Vân nâng khóe môi, thản nhiên hô lên một “Mười.....”

Vừa mới cúi đầu, ai đó đã sớm mê man trong lòng hắn.

Trong ba ngày qua, không có một binh sĩ nào mất ngủ nữa, bọn họ hầu như ngủ bất cứ nơi nào, bất cứ khi nào. Một khi cảnh báo vang lên, bọn họ cũng sẽ được huấn luyện đều đặn như trên “Chiến trường”.

Trong ánh mắt mỗi người càng ngày càng ít biểu đạt cảm xúc, càng ngày càng kiên định. Một khi leo lên chiến cơ, bọn họ lại trở nên dâng trào nhiệt huyết.

Hoàn cảnh hiểm ác của cao nguyên sa mạc vượt xa trí tưởng tượng của binh sỹ, trong ba ngày nghỉ, mỗi người đều trở nên chật vật không chịu nổi, tay chân đều phồng rộp tê cóng, da mặt khô nứt, cuộc sống giống một đám chạy nạn.

Ngoài thời gian huấn luyện thường ngày ra, Bạch Lạc Nhân không lúc nào là không ở bên cạnh Lưu Xung. Chu Lăng Vân ra yêu cầu đối với Lưu Xung và các binh lính khác đều giống nhau, hẳn chính là phải nhảy bằng một chân, và bắt buộc phải theo kịp đội ngũ.

Nếu không phải nhờ Bạch Lạc Nhân, Lưu Xung đã sớm mất mạng tại nơi này.

Mỗi tối, Bạch Lạc Nhân đều cùng Lưu Xung ngủ ở một lều trại, gắt gao ôm cậu ta ngủ, tận lực bảo trì nhiệt độ cơ thể cậu ta, để tránh các di chứng.

Từ ngày leo cây trở về, Bạch Lạc Nhân triệt để tránh để cho tay và chân mình lạnh, mỗi tối, Lưu Xung đều cảm giác như mình đang ngủ cạnh một bếp lò. Cơ thể Bạch Lạc Nhân tản ra nhiệt độ khác người, đôi khi tỉnh dậy vì nóng, cậu cứ tưởng Cố Hải đang ôm mình, cho nên mỗi lần ngủ mơ mơ màng màng, đều sẽ nói mê một câu, “Đừng đem tôi ôm chặt như vậy”

Những lúc này, Lưu Xung đều sẽ đổ mồ hôi như mưa. Rõ ràng là bị cánh tay của Bạch Lạc Nhân liên tục siết chặt cổ đến ướt đầm mồ hôi, muốn nói lỏng ra cũng không được, kết quả còn bị Bạch Lạc Nhân thầm oán.

36. Chương 36 - Tôi Sắp Chết Rồi

Editor: hoaxuongrong

Trời đầy mây tại sa mạc Gobi (Mông Cổ), nơi nơi đều là tử khí trầm trầm, đất cằn ngàn dặm, bao phủ một tầng khùng bố âm trầm. Một trận tĩnh mịch qua đi, trên bầu trời đột nhiên truyền đến tiếng sấm rền vang như gầm rú, một chùm ánh sáng màu đỏ phá tan tầng mây, mở màn cho “cuộc chiến”.

Lịch sử ác chiến một lần nữa được lập lại.

Lực lượng phòng không – không quân, phòng không – hải quân dàn hàng ngang trên bầu trời; xe tăng lục quân tung hoành ngang dọc; tên lửa của lực lượng pháo binh cũng nhắm thẳng lên trời..... Toàn bộ tinh anh của các binh chủng khắp nơi hội tụ tại nơi đây, tái hiện lại một màn chiến tranh hiện đại một cách hoành tráng và kịch tính.

Bạch Lạc Nhân không rõ là những binh lính này mấy ngày trước hạ trại ở đâu, nhưng cậu biết chắc chắn mình giờ phút này mình phải trả giá như thế nào. May mắn là, ít nhất khi cậu đi tới chiến trường, còn có mấy ngàn hào nhân đứng ở trên tuyết, giơ lên những cánh tay phồng rộp sang huyết kính lễ chào họ, mắt đầm lệ vì họ mà tiến đưa.

Chỉ trong mười ngày huấn luyện ngắn ngủi, tất cả mọi người đều hoàn toàn “thoát thai hoá cốt”.

Giờ này khắc này, Bạch Lạc Nhân lúc nói với binh lính của mình, sẽ không bao giờ lộ ra vẻ mặt đánh thếp nữa. Cậu đã suy nghĩ thấu đáo, sau lần này trở về quân đội, nhất định phải trịnh trọng nói với họ một câu. “Các cậu làm rất tốt!”

Trước lúc Bạch Lạc Nhân đi lên chiến cơ, trong lòng cậu âm thầm nhấn nhủ với Cố Hải: “Cậu phù hộ cho tôi đi, phù hộ tôi đánh thắng trận này! tôi muốn giáng cho lão Chu biến thái một đòn, cũng muốn khiến lão Cố kia nhìn tôi với cặp mắt khác!”

Trong lúc này, sư trưởng của các đơn vị tham chiến đều tập trung tại đài chỉ huy, Cố Đình Uy đang thẳng lưng ngồi ở giữa hàng đầu tiên, bận rộn theo dõi cuộc chiến.

Mở đầu cuộc chiến, hai nhóm chiến cơ bất ngờ đột kích, giao tranh ác liệt trên không. Khói thuốc súng chưa xuất hiện, ở Trung Nguyên cách đó ngàn dặm, máy bay ném bom gào thét cắt cánh, khóa khu tham

chiến. Lúc này, tại vực sâu trong sa mạc, các vũ khí điện tử hoạt động hết công suất, rada giăng đầy trời, tên lửa phòng không ở mặt đất chờ lệnh.....

Chu Lăng Vân ngồi ở đài chỉ huy, sớm đã tan mất gương mặt lạnh lùng, thần sắc khẩn trương nhìn chăm chăm màn vào màn hình lớn. Một nhóm dữ liệu theo Cửu Thiên truyền đến mặt đất, biến thành một từ sáng ngời “Thác nước”, tại màn hình lớn. (câu này mình chịu ^^)

Chiến cơ do Bạch Lạc Nhân điều khiển tựa như một “con rồng lửa”, kéo theo một cột khói trắng đậm thẳng lên trời. Trong nháy mắt, “con rồng lửa” biến thành một thiên thạch bốc lửa, rống giận, gào thét, đến nơi ẩn náo của máy bay địch đánh cho tan xương nát thịt....

Trong đài chỉ huy vang lên một trận trầm trồ khen ngợi.

“Tiểu tử này là ai a?” Một tham mưu trưởng nhanh nhảo lớn tiếng hỏi.

Ngay lúc này, Chu Lăng Vân trong mắt rớt cục lộ ra vài phần đắc ý. “Người của ta, Bạch Lạc Nhân!”

Tham mưu trưởng lại hỏi: “Năm nay bao nhiêu tuổi?”

Chu Lăng Vân giơ hai cái ngón tay, hai mươi sáu.

Tham mưu trưởng bộ mặt kinh hãi, “Có tương lai đó!”

Cố Uy Đình ánh mắt chuyển hướng đến màn hình lớn, khóe miệng vô thức nâng lên.

Máy bay của địch đều bị Bạch Lạc Nhân thuần phục mà đầu hàng, trận đầu tiên thắng lợi áp đảo. Giây phút này đây, Bạch Lạc Nhân thân ở trên cao vạn thước, đột nhiên vung tay hô to: “Ba, người nhìn thấy không? Nhà họ Bạch của chúng ta đó!”

Kết quả, nguy hiểm liền tại lúc này phát sinh. Nắp khoang lái của Bạch Lạc Nhân đột nhiên phát nổ, một luồng khí với áp lực cực lớn đổ dồn đến ghế của Bạch Lạc Nhân, trong khoang không có bảo hộ, Bạch Lạc Nhân trong nháy mắt tiếp xúc với luồng không khí ở độ cao lớn, nhiệt độ đột ngột giảm tới âm 40 độ, lạnh thấu xương, hai tay của cậu lập tức đông cứng.

Chu Lăng Vân mặt chợt biến sắc, đôi mắt đỏ giận dữ nhìn chăm chăm màn hình lớn.

Hài tử a! Cậu không thể gặp chuyện không may được!

Chỉ huy viên ngay khi liên lạc được với Bạch Lạc Nhân, liên tiếp ra lệnh cho cậu nhảy dù.

Thân thể Bạch Lạc Nhân đã muốn bị gió lạnh thổi thấu, mặc dù vậy, cậu vẫn kiên trì điều khiển, đây là chiến cơ mới hoàn toàn do cậu chỉnh trang, tâm huyết như chính đứa con của mình, cậu nhất định phải đưa nó an toàn trở lại mặt đất.

Bạch Lạc Nhân đầu vào đầy thu hồi chân ga, hạ thấp ghế ngồi, giảm bớt dòng khí xâm nhập, đồng thời buông kính gió, chuyển kênh truyền..... Ngay lúc này, Bạch Lạc Nhân trong lòng đột nhiên đối với Chu Lăng Vân âm thầm cảm kích, nếu không có hắn, đừng nói âm 40 độ, âm 20 độ cũng coi như tiêu.

Toàn bộ quan quân và chỉ huy trong đài chỉ huy đều vì Bạch Lạc Nhân mà một phen khiếp vía, Cố Uy Đình đã đứng lên, ánh mắt không thể che giấu toát ra vẻ vô cùng lo lắng.

10000 thước.....5000 thước.....2000 thước.....

Bạch Lạc Nhân đã có thể rõ ràng nhìn đến mặt đất.

Cuối cùng, trong nháy mắt, Chu Lăng Vân như ngừng thở, Bạch Lạc Nhân đem chiến cơ vững vàng đáp xuống mặt đất.

Bạch Lạc Nhân mới từ cabin đi ra, liền bị một đám binh sỹ vây quanh, Chu Lăng Vân từ phía trước cùng với vẻ mặt tươi cười đi tới, Bạch Lạc Nhân chưa bao giờ gặp qua biểu cảm như vậy của hắn.

Bạch Lạc Nhân kinh ngạc trong nháy mắt, hai chân cậu đột nhiên được nâng lên, cả người được ném lên cao, một lần nữa lại rơi vào vòng tay của một ai đó.

“Ha ha ha.....” Chu Lăng Vân cất tiếng cười to, trong mắt tràn đầy niềm tự hào.

Ngay khi giây phút ăn mừng ngắn ngủi đi qua, Bạch Lạc Nhân mới phát hiện chân trái của mình không có vó. Cúi đầu nhìn xuống, trên ống quần đều là máu, thử dùng lực ở chân, một cơn đau đớn sắc bén ập đến.

“Làm sao?” Chu Lăng Vân mắt lộ ra vẻ khẩn trương.

Bạch Lạc Nhân khoát tay, “Không có việc gì, chỉ là vết thương nhẹ.”

Chu Lăng Vân cúi đầu nhìn xuống, lòng mày nhíu lại.

“Đây cũng có thể kêu là vết thương nhẹ? Đi, ta mang cậu đi bệnh viện.”

Đến lúc này Bạch Lạc Nhân còn không quên trêu chọc Chu Lăng Vân, “Trong mắt ngài loại vết thương này cũng cần đi đến bệnh viện sao?”

“Sao không phải là miệng người bị thương chứ?”

Uy hiếp qua đi, Chu Lăng Vân trực tiếp đem Bạch Lạc Nhân khiêng trên vai, xoắn bước về phía phi cơ.

Bởi vì Bạch Lạc Nhân lần này lập công nên mới bị thương, cho nên hưởng thụ đãi ngộ đặc biệt, trước tiên trở về Bắc Kinh, được điều trị tại bệnh viện đa khoa không quân, Bạch Lạc Nhân xem như sau tai nạn lại được phúc.

Cậu cao hứng, không phải vì lập được chiến công, đạt được bao nhiêu vinh dự, mà là Chu Lăng Vân trước khi đi nói hẩn mở sáu ngày để thảo luận các vấn đề phát sinh trong lần huấn luyện vừa rồi. Điều này có nghĩa là Bạch Lạc Nhân sẽ có sáu ngày tự do, cậu có thể không kiên nhẫn gì mà gọi cho Cố Hải, trong lòng cảm thấy tuyệt vời!

Bạch Lạc Nhân quyết định, ngay khi người thăm bệnh vừa đi, cậu liền lập tức gọi điện thoại.

Kết quả, từ trưa nhập viện mãi cho đến buổi tối, người đến hỏi thăm bệnh tình vẫn không dứt.

Đầu tiên là Cố Uy Đình lại nhìn hẩn, hiếm khi nói rất nhiều lời quan tâm, còn nhẹ nhàng vỗ về cổ chân Bạch Lạc Nhân hỏi: “Có đau hay không?” Bạch Lạc Nhân cười lắc đầu, “Vết thương nhỏ không đáng kể chút nào!”

Cố Uy Đình cũng cười, “Cậu đã trưởng thành!”

Nhìn theo Cố Uy Đình rời đi, Bạch Lạc Nhân vừa muốn cầm lấy điện thoại, đội trưởng cùng vài vị doanh trưởng khác lại tới nữa.

“Thế nào? Thầy thuốc nói như thế nào? Chân của cậu không có vấn đề gì chứ? Về sau có ảnh hưởng đến việc lái phi cơ không?” Vài vị quan quân tranh giành hỏi.

Bạch Lạc Nhân chưa bao giờ nhận được nhiều quan tâm như vậy, nhìn thấy bọn họ một đám sốt ruột bận rộn hoảng loạn, vội vàng trấn an.

“Cổ chân chỉ có vết nứt nhỏ, còn có mấy vết trầy xước, trông máu me vậy thôi, kỳ thật không có việc gì!”

Những người này vừa đi, Bạch Lạc Nhân còn chưa kịp cầm lấy điện thoại, cửa lại vang lên.

Lưu Xung đôi mắt đỏ, khắp khiễng đi vào, yên lặng nhìn Bạch Lạc Nhân trong chốc lát, môi giật giật, còn chưa nói ra một chữ nào, liền đã khóc không thành tiếng, tiếp liền ghé vào đầu giường Bạch Lạc Nhân gào khóc. Trời! Việc này còn cực hơn là bị nạn.

Bạch Lạc Nhân vỗ vỗ sau lưng Lưu Xung, “Có phải đàn ông không? Là đàn ông thì đứng thẳng lên cho tôi, lau nước mắt đi, nói chuyện đàng hoàng!”

Lưu Xung cố nén nước mắt, đứng thẳng như tượng.

Bạch Lạc Nhân lại có chút không đành lòng, ngữ khí dịu đi một ít. “Vừa rồi chu sư trưởng khen cậu, nói cậu có tài, kêu tôi cố gắng bồi dưỡng.”

“Thật không?” Lưu Xung trong ánh mắt lóng lánh hưng phấn.

Bạch Lạc Nhân gật gật đầu.

Lưu Xung vừa mới hớn hỏ khuôn mặt đột nhiên lại rối rắm đứng lên, “Nếu không có anh, tôi đã bị loại rồi.”

Bạch Lạc Nhân nhú mày, “Được rồi, không cần cảm kích, đổi lại là người khác, hẳn cũng sẽ lo lắng cho binh lính của mình như vậy!”

“Tôi biết.....” Lưu Xung ướm mắt, “Thủ trưởng, anh luôn chiều cổ tôi lúc tôi bị thương, hiện tại anh bị thương, tôi không thể mặc kệ, tôi cũng muốn chăm sóc anh 24 giờ!”

Bạch Lạc Nhân, “.....”

Không biết phải nói sao, thằng nhóc này hành động sao giống trẻ con vậy?

“Cậu xem kỹ!” Bạch Lạc Nhân đưa chân bị thương ra, lung lay trước mặt Lưu Xung, động tác thoải mái, “Thấy không? So với vết thương của cậu, hoàn toàn không cần người chăm sóc!”

“Nhưng mà.....”

“Nhưng mà cái gì?” Bạch Lạc Nhân lớn tiếng ngắt lời, khí phách hỏi một câu, “Cậu khinh thường thủ trưởng của cậu sao?”

Lưu Xung nhanh chóng lắc đầu.

“Vậy mau đi đi, tôi muốn đi ngủ!”

Lưu Xung vừa đi, Bạch Lạc Nhân lập tức gọi điện thoại.

“Sao?” Giọng Cố Hải truyền tới.

Bạch Lạc Nhân trầm mặc một lúc lâu, giọng nói anh dừng lúc này đột nhiên trở nên khàn khàn.

“Đại hải, tôi sắp chết rồi.”

“Cái gì?” Cố Hải rõ ràng giật mình, “Nhân tử, là cậu sao? Cậu bị làm sao vậy?”

Bạch Lạc Nhân cố ý buông tay, điện thoại trực tiếp rơi xuống nền, chỉ nghe thấy giọng Cố Hải lo lắng thất thanh.

37. Chương 37 - Càng Ngày Càng Lợi Hại

Editor: hoaxuongrong

Đêm khuya, Cố Hải gõ cửa phòng Diêm Nhã Tĩnh.

Diêm Nhã Tĩnh vừa tắm rửa xong, đang sấy tóc, nghe được tiếng đập cửa, không khỏi ngẩn người. Đã trễ thế này rồi tìm mình làm gì? Diêm Nhã Tĩnh trong lòng kinh ngạc đồng thời cũng có chút kỳ vọng, thậm chí chỉ ở lại một chút thôi cũng đã tốt rồi.

Cửa phòng mở ra, lộ ra gương mặt Diêm Nhã Tĩnh trắng nõn xinh đẹp, nàng mặc một chiếc áo ngủ màu tím nhạt, bên hông chỉ có một nút thắt hờ hững, vừa đủ bao bọc thân hình tuyệt mỹ. Trên người thoang thoảng hương thơm, ánh sáng trong phòng mờ mờ lan tỏa ra, phản phát một sự cảm dỗ chết người.

Thông thường những người đàn ông gặp cảnh này, chuyện quan trọng gì cũng đều quên hết, đáng tiếc Cố Hải đã luyện thành một đôi mắt cách ly. Trừ Bạch Lạc Nhân ra, mọi người đều bị ánh mắt này cách ly, đều là một mũi hai mắt, ai cũng như ai.

“Tôi phải đi về trước, có chút việc gấp!”

Diêm Nhã Tĩnh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, “Đi bây giờ? Ngày mai còn có hội đàm mà!”

“Không kịp rồi, có chuyện gì cô giúp tôi ứng phó đi!”

Nói xong, xoải bước đến thang máy.

Nhìn bóng dáng Cố Hải, Diêm Nhã Tĩnh âm thầm lú lười, người này gần đây như thế nào mà thay đổi nhiều đến vậy? Hai ngày trước còn nói bất luận như thế nào đều phải đạt được các hạng mục hợp tác này, việc này liên quan đến sự phát triển của công ty, tuyệt đối không thể khinh thường. Còn nói chuyện cấp bách nào cũng phải nhường đường, không xong việc này, nửa đời sau coi như xong.

Kết quả, nhanh như vậy liền vì việc khác mà phá vỡ những lời này.

Quả nhiên đàn ông đang yêu không đáng tin..... Diêm Nhã Tĩnh oán hận đóng mạnh cửa phòng.

Bạch Lạc Nhân nằm trong chăn, thành thật mà nói xương cốt trên người đều tan rã, từ một người cứng rắn trên chiến trường trở thành một kẻ sắp chết. Cậu tưởng tượng ra sắc mặt lo lắng của Cố Hải khi đẩy cửa vào, trong lòng càng thấy thoải mái, đau khổ trước đó vài ngày lập tức chữa khỏi.

Tám năm trước, cậu không hề cảm thấy chính mình quá lệ thuộc vào người này như vậy, trải qua tám năm cực nhọc, thấu hiểu được thể thái nhân tình, mới cảm nhận được, có một người toàn tâm toàn ý đối tốt với mình như vậy, là đáng quý cỡ nào.

Nghe được cửa phòng mở, Bạch Lạc Nhân thần kinh căng thẳng, ánh mắt chuyển hướng đến cửa.

Kết quả, là một dáng người áo trắng đập vào tầm mắt.

“Thay thuốc.” giọng nói hộ lý dịu dàng.

Bạch Lạc Nhân điều chỉnh chiều cao của giường, dựa vào gối ở đầu giường, tự giác vươn chân.

Trên khay của hộ lý có một gạc băng lớn, Bạch Lạc Nhân ánh mắt sáng lên.

“Để tôi tự làm!” Bạch Lạc Nhân vươn tay.

Hộ lý mặt đầy kinh ngạc, “Tự mình làm? Như vậy không được đâu?”

“Có cái gì mà không được?” Bạch Lạc Nhân lại đổi thành một gương mặt anh hùng, “Chúng tôi bình thường được huấn luyện trong quân đội, thường xuyên bị thương, cơ bản đều là tự băng bó, đây là kỹ năng cần thiết.”

“Vậy cũng không được.” Hộ lý vẻ mặt cố chấp, “Cậu là bệnh nhân ở đây, bệnh nhân phải được chúng tôi chăm sóc.”

Bạch Lạc Nhân mặt lạnh, “Tôi là người trưởng thành, không thích người khác chạm vào thân thể.”

“Tôi đeo bao tay vô trùng mà!” Hộ lý giơ tay.

Bạch Lạc Nhân vươn tay về phía hộ lý, “Lấy đến cho tôi xem xem.”

Hộ lý duỗi tay ra, Bạch Lạc Nhân trực tiếp đem tháo bao tay của cô ra.

“Cậu muốn làm gì?” Hộ lý kinh ngạc.

Kết quả, Bạch Lạc Nhân tự đeo bao tay, thuận thực tháo băng gạc, trước đơn giản sát trùng, sau đem thuốc thoa lên miệng vết thương. Vừa thoa đến một nửa, thấy bộ mặt hộ lý cẩn thận theo dõi, liền mở miệng nói: “Bây giờ cô yên tâm chưa? Được rồi, đi ra ngoài đi! Tôi trước mặt chủ nhiệm sẽ khen cô.”

Hộ lý vừa nghe lời này, lập tức thoải mái tươi cười, xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Bạch Lạc Nhân đem chân băng bó kỹ lại, lại dùng băng gạc còn dư chỗ nào có thể đều quấn hết, cả cuộc băng gạc lớn đều quấn đầy người, một chút cũng không lãng phí.

Sau đó đem chăn một lần nữa đắp kín, lẳng lặng chờ Cố Hải đến.

Cố Hải nhanh chóng chạy tới bệnh viện, sau khi hỏi bác sĩ trực cụ thể số phòng, hỏa tốc chạy tới phòng bệnh. Bạch Lạc Nhân nhắm mắt lại nghe được tiếng bước chân càng ngày càng gần, tim đập rộn ràng.

Cố Hải đẩy cửa ra, còn chưa đi đến bên giường, liền đứng sững sờ tại chỗ. Nếu không phải trên giường bệnh đánh dấu tên Bạch Lạc Nhân, cậu cũng không nhận ra người trên giường. Chỉ có mười ngày ngắn ngủi, một viên sĩ quan anh dũng liền biến thành một bộ dáng ngốc nghếch, gương mặt anh tuấn kia lập tức trở nên

thâm trầm tang thương. Cố Hải không hề nhìn thấy Bạch Lạc Nhân băng bó đầy người, chỉ cần trông thấy gương mặt bị thương kia, lòng cũng đã đau như cắt.

Cố Hải đi đến bên giường, nhẹ nhàng hướng đến gương mặt Bạch Lạc Nhân, ôn nhu gọi, “Nhân tử?”

Bạch Lạc Nhân mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt anh tuấn của Cố Hải, liền không chớp mắt.

Mấy ngày nay nhìn thấy những gương mặt bình thường, hiện tại nhìn đến gương mặt này, Cố Hải cảm giác không dám nhìn thẳng.

Cố Hải nhìn thấy ánh mắt Bạch Lạc Nhân ngây ra, nghĩ rằng cậu ta đã chịu nhiều uất ức, nhìn không nói nên lời.

“Nhân tử, không có việc gì nữa, tôi đến rồi. Có tôi ở đây, dù cậu bị thương nặng đến đâu đều sẽ khỏi.”

Bạch Lạc Nhân giật giật đôi môi khô khốc, không nói nên lời.

“Cậu đừng nói gì cả, tôi biết rồi.” Cố Hải còn rất đau buồn.

Bạch Lạc Nhân vươn tay nắm lấy tay Cố Hải.

Cố Hải cúi đầu nhìn xuống, trái tim như là bị thứ gì đó hung hăng đập vỡ, đôi tay này quả thực không có cách nào nhìn được. Trước kia tay của Bạch Lạc Nhân chỉ là hơi thô ráp, móng tay hơi vụn vẹo một chút, bây giờ thì hoàn toàn vỡ nát (bầm dập).

“Cậu chờ tôi, tôi đi ra ngoài một lát.” Gương mặt Cố Hải trong ánh đèn mờ ảo không thể nhìn rõ được.

Bạch Lạc Nhân trong lòng căng thẳng, tưởng rằng Cố Hải muốn đi tìm bác sĩ hỏi rõ tình trạng, nhanh chóng giữ chặt tay cậu ta nói: “Cậu đừng đi, ở lại đây với tôi đi.”

Cố Hải cảm giác được sức mạnh ở bàn tay của Bạch Lạc Nhân, nhưng một chút cũng không nghi ngờ tình trạng sức khỏe của cậu ấy, chỉ là cảm giác Bạch Lạc Nhân đang rất cần mình.

“Không có việc gì, tôi chỉ phải đi vệ sinh thôi.”

“Phòng này có nhà vệ sinh riêng, đằng kia kìa.” Bạch Lạc Nhân lấy ngón tay chỉ.

Cố Hải vào buồng vệ sinh rửa mặt, cậu không ngờ rằng, chia cách tám năm, bây giờ đã hai mươi sáu tuổi, nhìn thấy Bạch Lạc Nhân trong bộ dạng này, lòng vẫn cứ đau đến chảy nước mắt. Cậu trong lòng cũng thay Bạch Lạc Nhân mừng mình một câu cứ như là đàn bà, nhưng không có cách nào khác, hoàn toàn không thể khống chế, vừa nhìn thấy bộ dạng của Bạch Lạc Nhân như vậy lòng lại quặn đau.

Thấy Cố Hải ở trong phòng vệ sinh lâu như vậy không ra, Bạch Lạc Nhân đột nhiên ý thức được điều gì, trong lòng cực kỳ áy náy. Nếu sớm biết Cố Hải sẽ như vậy, sẽ không hóa trang nặng như vậy, kỳ thật nhìn thấy cậu bị gãy xương cổ chân, Cố Hải cũng đã cực kỳ đau lòng rồi. Hù dọa cậu ta như vậy, cảm giác có chút nghiệp chướng nặng nề.

Nhưng mà đã đến nước này rồi, Bạch Lạc Nhân lại không dám nói thật, chỉ có thể chậm rãi quay đầu.

“Cố Hải, thật ra tôi không có bị thương nặng như vậy, tôi chính là muốn cậu quay lại đây sớm một chút, mới lừa cậu nói tôi sắp chết.”

“Được rồi, đừng nói.” Cố Hải hạ giọng, “May mắn là cậu nói như vậy, không thì tôi không thể kịp lúc đến nhìn cậu. Ở trước mặt tôi đừng tỏ vẻ cứng rắn, cậu chán chán là rất đau, rất khó chịu, cậu cứ khóc trước mặt tôi đi, tôi khẳng định sẽ không chê cười cậu đâu.”

Cố Hải ngữ khí nhẹ nhàng chết người, nhẹ nhàng đến khiến cho Bạch Lạc Nhân thật sự muốn khóc.

Đơn giản tắm rửa một cái, Cố Hải cũng lên giường, thật cẩn thận ôm Bạch Lạc Nhân, cố gắng không để chạm vào miệng vết thương của Bạch Lạc Nhân trong lúc ôm cậu ta ngủ.

Có Cố Hải bên cạnh, Bạch Lạc Nhân đặc biệt ngủ thoải mái.

Nhưng Cố Hải vẫn không chớp mắt được, thân thể Bạch Lạc Nhân không bình thường nóng lên, Cố Hải rất nhanh liền cảm giác được. Phản ứng đầu tiên của cậu chính là miệng vết thương của Bạch Lạc Nhân

niễm trùng, sốt ruột hoảng loạn chạy đến phòng trực ban tìm bác sĩ, bác sĩ nhanh chóng chạy tới, nhìn đến giường bệnh Bạch Lạc Nhân, nhin không được sững sốt.

“Này..... Đây là Bạch Lạc Nhân sao?”

Cố Hải cũng ngẩn người, “Không phải Bạch Lạc Nhân thì là ai?”

Thầy thuốc mặt đầy buồn bực, rõ ràng chính tôi làm phẫu thuật cho cậu ta, chỉ có gân chân bị thương, sao đột nhiên toàn thân đều bị băng bó? Chẳng lẽ là bệnh viện chẩn không đủ ăm, nên vị thủ trưởng đáng thương này mới làm như vậy?

“Làm sao?” Cố Hải thần sắc nôn nóng.

Thầy thuốc lắc đầu, “À, không có việc gì, trước là đo nhiệt độ cơ thể đã!”

Năm phút đồng hồ qua đi, hai mắt bác sĩ nhìn nhiệt kế, thần nhiên nói: “Nhiệt độ cơ thể bình thường.”

“Nhiệt độ cơ thể bình thường?” Cố Hải thực kinh ngạc.

Thầy thuốc đem nhiệt kế giơ lên trước mặt Cố Hải, “Cậu xem, đây không phải bình thường sao?”

Cố Hải hai mắt nhìn Bạch Lạc Nhân, lại nhìn xem bác sĩ, nhỏ giọng nói: “Ta đi ra ngoài rồi nói sau!”

Sau khi ra ngoài, bác sĩ đem tình hình của Bạch Lạc Nhân nói rõ cho Cố Hải, Cố Hải không tin, bác sĩ lại đem hồ sơ bệnh án đến cho Cố Hải xem. Cố Hải quay đầu nhìn thoáng qua phòng bệnh của Bạch Lạc Nhân, bây giờ mới phát hiện chính là phòng dưỡng thương cao cấp, vừa rồi rất sốt ruột nhất thời không chú ý, lúc này mới để ý, nếu bị trọng thương, phòng bệnh có thể yên tĩnh như vậy sao? Vài giờ đều phải có hộ lý đến đây kiểm tra bệnh tình.

“Cậu ta chính là gãy xương cổ chân, bị trầy xước.” Thầy thuốc thực chắc chắn.

Cố Hải âm thầm nghiêng rằng, Bạch Lạc Nhân, cậu càng ngày càng lợi hại.

38. Chương 38 - Vợ Chồng Trẻ Ân Ái

Editor+ beta: baotri1998

Cố Hải trở lại phòng bệnh , Bạch Lạc Nhân đang ngủ say, Cố Hải mở miệng lên tiếng chất vấn còn kiên nhẫn đi trở về. Cho dù không bị thương nặng, coi như là hù dọa mình, nhưng bây giờ thấy bộ dáng chật vật vì đau nhức, cũng không thể cho là giả bộ ? Cố Hải lần nữa nằm bên cạnh Bạch Lạc Nhân, xoay người làm ra động tĩnh rất lớn, nhưng Bạch Lạc Nhân vẫn không phát hiện.

Cố Hải tay phóng tới ngực Bạch Lạc Nhân, muốn đem băng gạc mở ra nhìn, kết quả Bạch Lạc Nhân bất chợt giật lại, hơn nữa ôm rất chặt, trưng bộ mặt ‘dãi dầu sương gió’ nước miếng đầm đìa như thế mà bày ra trước mặt Cố Hải. Hình như là một loại vô hình uy hiếp, hấn nhìn trộm,Tôi đem bộ dáng này, Cậu còn nhẫn tâm trách tôi sao?

Trên thực tế, Cố Hải trong lòng đặc biệt mâu thuẫn.

Bạch Lạc Nhân cứ như thế mà nói dối, suýt chút nữa đem Cố Hải hù dọa đến mức bệnh tim bộc phát, Bảo hấn có thể không tức giận sao? Trong lòng muốn đem Bạch Lạc Nhân bóp chết đều có. Nhưng lại quay đầu suy nghĩ một chút, Cậu ấy vì sao lừa mình? Không phải là vì để cho mình đến gặp cậu ấy sao? Trước đây còn chung quy hấn thường không yên lòng những cảm giác khó chịu điều nước hết vào trong, ngóng trông ngày nào đó hấn có thể cùng mình làm nũng, hiện tại hấn lại vui mừng lần qua lần lại trước mặt mình, chủ động tới đòi sự quan tâm của mình cùng thương yêu, hấn hấn là không vui vẻ sao?

Cố Hải vừa yêu vừa hận sâu lắng nhìn gương mặt Bạch Lạc Nhân, thống khổ cũng vui sướng mà hưởng thụ loại quá trình ngu muội này, như mình hoàn toàn trở thành một tên biến thái nặng, vô cùng nặng. Bạch Lạc Nhân càng ngày càng hư, Khiến hấn càng lâm vào hố sâu mê luyến xấu xa này , hận không thể mỗi

ngày đều ‘được’ hần dày vò một lần, bởi vì vô cùng lo lắng nên mới nhận thức được đây là một loại hạnh phúc.

Cố Hải trong lòng phát sinh cảm khái không rõ ràng, tôi đời này rốt cuộc thua bởi tay cậu!

Bạch Lạc Nhân ngủ một giấc đến tận chín giờ sáng ngày thứ hai hôm sau, buổi sáng có một cô y tá đi vào, bảo là muốn bôi thuốc cho Bạch Lạc Nhân, Cố Hải bảo cô ta bỏ thuốc xuống ở trên bàn, liền đem cô ta đuổi ra ngoài.

Chờ Bạch Lạc Nhân lúc tỉnh lại, Cố Hải dùng ánh mắt ôn nhu nhìn chăm chú vào hắn.

Sáng sớm liền hưởng thụ loại đãi ngộ này, Bạch Lạc Nhân tâm tình rất tốt mà vì thế vỗ vỗ trên mặt Cố Hải vài cái.

Sau động tác xoay người nhanh nhẹn, bất chợt ý thức được có cái gì đó, lại vội vàng nhú mày, lộ vẻ mặt thống khổ.

Cố Hải cũng cùng hắn diễn trò, thần sắc lo lắng bên cạnh hỏi: “Làm sao vậy? Có phải đụng tới vết thương?”

Bạch Lạc Nhân cụt hứng cười, “Không có việc gì.”

Cố Hải tiến đến bên người Bạch Lạc Nhân, cố ý nói rằng: “Để tôi nhìn xem vết thương trên người cậu một chút nhé!”

Bạch Lạc Nhân lập tức biểu lộ nét mặt đề phòng, trong miệng lại nói về.... thiện giải nhân ý* .

(*: hiểu rõ tâm can xấu xa của người nào đó))

“Đừng nhìn, cậu xem sẽ phải khó chịu.”

“Tôi đây cũng phải nhìn a, không nhìn trong lòng tôi không nở.”

Kết quả, Cố Hải tay vừa đụng đến chỗ Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân lập tức như bị chạm điện, sắc mặt nhợt nhạt, trong ánh mắt lộ ra một tầng khổ sở không thật, trong miệng hít một hơi mạnh.

Cố Hải vô cùng khẩn trương hỏi: “Rất đau sao?”

“Không có việc gì.” Bạch Lạc Nhân thể hiện bộ dạng vừa mừng vừa lo.

Thấy Bạch Lạc Nhân lần này diễn thật xuất sắc, Cố Hải trong lòng không khỏi nghi mà sợ, người này ban đầu là lừa Minh bao nhiêu lần, mới luyện được hành động thuần thục như vậy?

“Cậu nói cho tôi nắm, chỗ này có đau không?” Cố Hải tiếp tục truy vấn.

Bạch Lạc Nhân hữu khí vô lực nói: “Không nói được chỗ nào bị đau, ngược lại hay khó chịu.”

“Cái mông đau không?”

Bạch Lạc Nhân nghi ngờ nhìn về phía Cố Hải, “Cái mông? Không có cảm giác.”

“Không đau sao?” Cố Hải ánh mắt ôn nhu từ từ thay đổi thành hung ác, chỉ trong nháy mắt, “Nếu không đau, vậy tôi liền cho cậu đau, để cho cậu diễn càng giống thật một chút!”

Bạch Lạc Nhân thấy sự việc đã bại lộ, muốn cấp tốc chạy trốn, đáng tiếc Cố Hải tay mát lạnh mà đem hắn kéo ngược trở về. Sau đó, cái phòng bệnh liền tràn đầy tiếng tát tay, tiếng người kia mắng chửi cùng với tiếng một người khác chất vấn.

Sau đó, Bạch Lạc Nhân nằm lỳ ở trên giường, máu và nước mắt lên án người kia.

“Chân của tôi thật sự bị thương! ”

Cố Hải khóe môi lộ ra nụ cười xấu xa, “Tôi cũng đâu có đánh chân của cậu ?”

“Đánh chỗ nào cũng không được!”

Bạch Lạc Nhân hung tợn cảm tức liết nhìn Cố Hải, rồi quay đầu sang chỗ khác.

Cố Hải cười xoa xoa cái mông Bạch Lạc Nhân, hảo tính tình mà đến Bạch Lạc Nhân nói: “Ai cho cậu ‘ức hiếp’ tôi? Cậu tự mình nói một chút, cậu làm chuyện này có bao nhiêu thất đức? Tôi nếu như gọi điện thoại cho cậu, nó cho cậu biết tôi bị tai nạn xe cộ, chờ cậu sốt ruột vội vàng cuống cuống mà chạy tới, nhưng rồi cuộc chuyện gì cũng không có, hời hợt trong lòng cậu không tức giận sao?”

Bạch Lạc Nhân dùng cùi chỏ thọt Cố Hải một cái, oán hận mắng: “Cút! !”

Cố Hải cảm khái nói một câu, “Cậu còn lừa người khác khá là đáng yêu!”

“Con mẹ nó cậu bị lừa còn với tôi nói đáng yêu cái gì!”

“Nếu không hai ta tiếp tục giả bộ?” Cố Hải cười cười.

Bạch Lạc Nhân tức giận chửi một câu, “Giả bộ ông cụ nhà cậu!”

Quả nhiên, đây mới là hai khuôn mẫu thuộc về hắc cùng nhau chung sống...

Ăn xong điểm tâm, Cố Hải rồi để một chậu nước sôi, ném cái khăn lông đi vào, nhanh chóng đi ra, thừa dịp hơi nóng tạt vào mặt Bạch Lạc Nhân. Bạch Lạc Nhân bị nóng làm cho gào khóc hô toán lên, nhưng Cố Hải không chút nào giảm bớt trên lực độ tay, dùng lời của hắc mà nói, chính là tận hết sức lực mà hất trên mặt Bạch Lạc Nhân tầng tầng lớp lớp hương tới làn da thô ráp.

Trên mặt mới vừa bị cực hình xong, Bạch Lạc Nhân chân lại bị Cố Hải ấn vào trong chậu nước, lại một trận thống khổ kêu gào.

“Nóng, nóng...”

Cố Hải không có chút nào đồng cảm, “Tay của tôi đâu có ấn xuống?”

Bạch Lạc Nhân trong bụng hừ lạnh một tiếng, đúng vừa lúc nghe nói tôi bị thương nhẹ, thì sẽ lập tức đổi xử thật không giống nhau! !

Đợi cho Bạch Lạc Nhân tay đáp trả lại, Cố Hải đồng thời bôi trên tay hắc một tầng dày thuốc mỡ, cũng căn dặn Bạch Lạc Nhân không nên sờ loạn, chờ thuốc mỡ hoàn toàn thấm vào rồi hãy động.

“Nhưng tôi muốn đi vệ sinh.” Bạch Lạc Nhân nói.

Cố Hải sắc tâm nổi lên đỡ lấy cánh tay Bạch Lạc Nhân, “Đi, Tôi đỡ cậu đi!”

Đến WC, xuất hiện vấn đề, Cố Hải giúp Bạch Lạc Nhân cởi quần ra, bồn cầu mở ra, mà ‘cậu bé’ còn mềm nhũn nằm giữa hai chân

Cố Hải đã sớm nghĩ tới sẽ có loại tình huống này, Vì vậy tiến lên trước, đỡ lấy ‘tiểu nhân tử’, nhắm thẳng ngay bồn cầu rồi nói rằng: “Tiểu đi!”

Mặt Bạch Lạc Nhân cũng bị nước nóng làm cho nóng đến chín rồi, bây giờ tâm lý gì tổ chất gì dù rèn luyện đến đâu cũng phải tè ra a!

“Không tiểu được sao?” Cố Hải vừa hỏi xong, liền bắt đầu huyết sáo.

Bạch Lạc Nhân, “... ! ! !”

Đại sáng sớm đem bát cháo cho hắc, lại ngồi chờ ăn xong thật rất không bình thường, còn bưng một chậu nước ở trước mặt hắc ngồi không, sau đó sẽ bôi thuốc cho hắc... Cố Hải, hắc nha tuyệt đối là cố ý! !

Buổi tối, hai người cùng chung một chỗ xem tivi.

Bạch Lạc Nhân thuận miệng hỏi: “Cậu đến Thẩm Quyền xử lý chuyện xong rồi à?”

“Không, bắt quá có Diêm Nhã Tĩnh giúp tôi ứng phó, cũng không có vấn đề.”

Bạch Lạc Nhân sắc mặt đổi đổi, “Cô ta cũng đi với cậu hả?”

Cố Hải thần nhiên cười, “Yên tâm, cô ấy thấy cổ tôi có vết cắn.”

Bạch Lạc Nhân vì làm một bộ biểu tình nghe không hiểu, ánh mắt hồ hững chuyển hướng TV.

Cố Hải từ trên mâm đựng trái cây lấy bên trong ra một trái quýt, trước mắt Bạch Lạc Nhân tỏ ra đùa giỡn, “Có ăn hay không?”

“Lát nữa ăn.”

Kết quả, Cố Hải vừa ăn phân nửa, Bạch Lạc Nhân liền đoạt mất.

Sau đó Cố Hải còn cướp vài trái, Bạch Lạc Nhân có đôi khi phải đưa tay chặn lại, cũng có khi nhìn Cố Hải, làm cho hắn phải nghiêng đầu qua chỗ khác. Đợi Cố Hải bóc quýt chua ăn hết, Hắn mới hiểu được, thì ra tên khốn này là đang quan sát vẻ mặt của mình đây mà, rồi xem mình có muốn ăn hay không, thật đúng âm hiểm !

Vì vậy, ăn tiếp một trái, Cố Hải vừa vụn ăn được một trái chua, lại cố ý giả bộ làm ra một bộ biểu tình hưởng thụ.

Bạch Lạc Nhân lập tức đưa tay chặn lại.

Cố Hải chính trực mà đem trái quýt đưa tới trong tay Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân bẻ một mảnh vừa muốn bỏ vào trong miệng , kết quả Cố Hải cướp trở về, “Quên đi, Tôi lột cho cậu một trái nhé.”

Bạch Lạc Nhân mắt thấy Cố Hải vừa lột Quýt, sau đó ném một miếng, đưa đến miệng của mình.

”A

~!”

Bạch Lạc Nhân cho rằng Cố Hải đoán được lòng dạ nhỏ mọn của hắn, lập tức biểu lộ vẻ mặt đề phòng.

“CÓ phải đặc biệt chua không?”

Cố Hải chán nản, “Cậu coi cậu bây giờ trên miệng lạn ra thành cái dạng gì? Tôi còn không tiếc bỏ vào miệng mình còn trực tiếp đút đến miệng của cậu còn sợ chua sao?”

Bạch Lạc Nhân thử trực tiếp hé miệng, cắn một cái, quả nhiên vô cùng ngọt.

Cố Hải thấy Bạch Lạc Nhân từng li từng tí nhai miếng quýt trong miệng, rất sợ kéo khóe miệng ra bởi vì đau , nhất thời cảm thấy đau lòng. Vì vậy lấy tay đem đầu của Bạch Lạc Nhân đối mặt mình, lòng bàn tay hướng tới môi mỏng Bạch Lạc Nhân từng li từng tí vuốt ve , cau mày hỏi: “Bị sao vậy?”

Bạch Lạc Nhân không hề để ý nói: “Bị sư trưởng phạt.”

Cố Hải thu liễm hai mắt, “Phạt?”

“Ừ.” Bạch Lạc Nhân gật đầu, “Tôi cùng ông ta cãi nhau, ông ta nhất thời tức giận liền phạt tôi .”

Cố Hải sắc mặt tối tăm, bị ánh đèn phản chiếu, lộ ra hàn khí nghiêm nghị.

“Ông ấy chỉnh đốn người khác rất nhiều, bây giờ đây coi như nhẹ, có binh sĩ bị ông ta phạt đến nỗi gọi cha bảo mẹ...” Bạch Lạc Nhân còn tưởng là nói thể này để trêu chọc đùa giỡn.

Hắn không biết rằng, Hắn hơi hột nói những lời này, đối với Cố Hải mà nói biết bao nhiêu kích động.

Bạch Lạc Nhân ngáp một cái, đem mặt áp vào vai Cố Hải, miễn cưỡng nói: “Có chút mệt.”

Cố Hải từ chỗ Bạch Lạc Nhân đứng dậy lấy nước rửa mặt, toàn bộ quá trình không nói một câu.

Bạch Lạc Nhân không cảm thấy bất kỳ khác thường gì, trước tiên chui vào bên trong chăn, mắt híp một cái, quan sát Cố Hải cách đó không xa.

Tắt Đèn, Cố Hải chui vào chăn, hai thân thể dán chặt vào nhau, Cố Hải tay trực tiếp hướng tới giữa hai chân Bạch Lạc Nhân, nắm lấy tiểu quái thú đang rục rịch ngấn đầu, sâu kín hỏi: “Nhân tử, cậu hãy nói thật với tôi, ngày đó tôi đi, hiện tại vì sao cậu lại bị thương?”

39. Chương 39 - Sóng Sau Xô Sóng Trước (nhất Lãng Nhất Lãng)

Edit: baotri1998

Bạch Lạc Nhân trong lòng căng thẳng, ánh mắt vì thế tập trung trên mặt Cố Hải.

“Cậu thật muốn biết à?”

Cố Hải bất thành linh vút ra hai chữ, “Dư thừa!”

“Vậy cậu hứa trước với tôi, cậu đừng tức giận.”

Kỳ thật, Bạch Lạc Nhân nói ra câu nói này, Cố Hải ngực bên trong đã bắt đầu từ từ nổi lên ngọn lửa, bất quá cứ để nó hừng hực thiêu đốt, hẳn cần phải kèm chế tính khí nóng nảy của mình.

Bạch Lạc Nhân thấy Cố Hải gật đầu đáp ứng, mới chậm rãi mở miệng nói : “Bị sư trưởng chúng tôi nhéo.” (chương trước nói “phạt” để các bạn dễ hiểu)

Một giây sau, ngay tức khắc sư tử điên bắt đầu gầm thét.

“Sư trưởng cậu có phải thường nhắm đến cậu? Ông ta tại sao không đi nhéo người khác?”

Bạch Lạc Nhân “Của quý” lại bị hấn hung hăng nắm chặt, đau đến ngực thập phồng nổi giận, trong nháy mắt mặt tối lại rống lên, “Không phải nói tốt lắm sao phát hỏa rồi sao? Tại sao lại cùng tôi cãi nhau vớ vẩn như vậy ? Chuyện này có thể tại tôi sao? Cậu làm sao biết được ông ấy không phạt người khác? Ông ấy khi nào nhéo, có thể nói cho cậu biết sao?”

“Tôi mặc kệ người khác! Dù ông ta ‘xử lý’ trên kẻ khác, cũng không ngăn cản chuyện của tôi!” Cố Hải ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm Bạch Lạc Nhân, “Tôi chỉ muốn hỏi một câu cậu, cậu như thế nào lại có thể khiêu khích ông ta? Cậu không thể đường hoàng sao? Cả ngày giống như bị cấm sừng trước mặt của tôi mà run rẩy, sớm muộn gì phải đổ tội trên đầu tôi!”

Bạch Lạc Nhân oán hận nghiêng răng kệt kệt, “Sớm muộn gì? Tôi con mẹ nó bây giờ tôi đổ tội trên đầu cậu đó! Bị cấm sừng câu nào? Tôi xây cho cậu mười cái tầng lầu cao ngất trời! May cho cậu một bộ vest toàn xanh, vớ cũng xanh, quần lót cũng xanh... Còn đem tóc cậu nhuộm luôn thành xanh biếc!”*

(* cấm sừng = đội mũ xanh)

“Tiểu hải tử” ngốc dậy khiến bản tính hấn lộ ra, cậu nhất định là một phát ngôn viên.

LV* giỏi nhất!.

(* Hãng thời trang LOUIS VUITTON nổi tiếng)

Cố Hải cắn môi mọng Bạch Lạc Nhân một cái, khóe miệng bị rách lại liên tiếp gặp nạn, một mùi máu tươi xộc đến mũi, Cố Hải cứ như vậy hung hăng cắn nát nuốt vào trong bụng. Đầu đuôi ngọn nguồn thứ này đều thuộc về hắn, bất luận kẻ nào không thể tranh giành, một khi có người khác dám đụng vào, tôi đây liền thẳng thừng tàn phá nó, rồi chậm chậm chờ nó hồi phục.

Bạch Lạc Nhân đau đến hai vai đây run rẩy, vừa mắng kèm theo máu tràn ra đều bị Cố Hải nuốt vào trong miệng.

Đều hút đến mức mọi thứ không ra được nữa, Cố Hải mới từ bên môi Bạch Lạc Nhân rời đi, trong ánh mắt tràn đầy bá đạo kiêu căng.

“Bạch Lạc Nhân, tôi nói cho cậu biết, tôi đời này chỉ có thể để cậu đùa giỡn, để cậu lừa gạt, để cậu đánh, để cậu mắng...Đồng thời, bất luận kẻ nào đừng nghĩ lý do gì mà chạm vào cậu cậu! Một đầu ngón tay cũng không được! Đừng dùng quy tắc trong quân đội mà đến giấu tôi, trong lòng tôi rõ như kiếng! Cậu chịu đòn ai phạt ai chịu ủy khuất, trách nhiệm đầu tiên sẽ đều đổ lên cậu! không riêng gì thân thể của cậu, cũng là của tôi, cậu tại sao lúc nào cũng không lo còn xem nhẹ chuyện đó?”

Bạch Lạc Nhân thẳng tắp đối diện Cố Hải, ánh mắt dần dần lạnh đi, sau đó tay đưa về phía bên cạnh ngăn tủ, nhặt dao trái cây lên, chọt hướng đến dưới thân đầm tối. Cố Hải chặn lấy cánh tay của hắn, ngay cả

mũi dao nguy hiểm tạm thời giữ lại trên áo, tay nổi gân xanh hai người ở trên không giằng co một hồi, dao nhỏ rơi xuống đất phát ra tiếng kêu leng keng.

“Cậu muốn làm gì?” Cố Hải hay cái tay hung hăng siết chặt đầu Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân trong ánh mắt lộ ra dáng vẻ hung ác mà, “Cậu không phải muốn thân thể tôi chiều theo cậu sao? Cậu hẳn vẫn còn lo lắng cho tôi à? Tôi ngoại trừ xử lý mầm tai họa cho cậu, để cho cậu triệt để chết tâm! !”

“Con mẹ nó nhất định phải thao cậu!”

Cố Hải dùng hung hăng xé rách áo bệnh của Bạch Lạc Nhân, hẳn trên người của Bạch Lạc Nhân điên cuồng găm nhám, hàm răng đảo qua nơi nào, rất nhanh xuất hiện một vết máu ứ đọng. Bạch Lạc Nhân liều mạng giãy dụa tức giận mắng, tay hận không thể trên bả vai Cố Hải mà cào ra máu, bắt đắc dĩ vì trên chân hẳn mà bị thương, tứ chi thiếu một chi*, hoàn toàn Không phải đối thủ Cố Hải.

(*: 2 tay, 2 chân)

Bạch Lạc Nhân càng giãy dụa, Cố Hải trong ngực lửa giận nổi lên càng mạnh, ra tay càng ngày càng không nhẹ không nặng. Ngay cả Bạch Lạc Nhân cố ý xoay người, Cố Hải còn mạnh mẽ áp chế trong nháy mắt, Bạch Lạc Nhân bị thương mà chân nặng nề đập vào mép giường, đau đớn kịch liệt kéo tới, Bạch Lạc Nhân gào khóc kêu lên một tiếng.

Cố Hải nhất thời tỉnh táo, vội vàng đem tay tới cổ chân Bạch Lạc Nhân, khẩn trương hỏi: “Bị thương rồi sao?”

Bạch Lạc Nhân cong lưng cuộn tròn ở trên giường, vẻ mặt biểu tình thống khổ.

Rất nhanh, bác sĩ tìm tới, kiểm tra vết thương Bạch Lạc Nhân một chút, cũng may đầu khớp xương không chạm tới, cho dù có vá nơi bị rách một đoạn ngắn, bác sĩ vẫn vá thêm hai khâu.

Bác sĩ đi rồi, trong phòng bệnh hoàn toàn yên ắng.

Cố Hải không trực tiếp nằm trên giường, mà là ngồi ở trước giường bệnh Bạch Lạc Nhân, không nhúc nhích nhìn hẳn chăm chăm.

Một lúc lâu, mới trầm giọng hỏi: “Có đau không?”

Bạch Lạc Nhân nhắm mắt lại chẳng nói câu nào.

Cố Hải nhìn Bạch Lạc Nhân đang hoang nằm ở trên giường, hai tai dựng đứng vì lạnh, môi không có chút huyết sắc nào, tay lụp xụp nắm chặt chăn, đột nhiên cảm thấy hẳn thật đáng thương. Vừa nghĩ hẳn vì rét mướt tại sa mạc Gobi bên trong đấu tranh anh dũng, ăn không đủ no mặc không đủ ấm, còn phải khắp nơi bị người ức hiếp, thỉnh thoảng bị người khi dễ nhục mạ. . . Ngực liên khó chịu dị thường, mấy ngày này hẳn nằm ở trên giường, nghĩ đến Bạch Lạc Nhân bị đủ loại ủy khuất, hẳn liền cả đêm ngủ không được.

Hắn chủ động yêu cầu Bạch Lạc Nhân chuyển nghề, hẳn biết Bạch Lạc Nhân là một người đàn ông, có lý tưởng của hắn cùng có hoài bão. Chỉ là nhìn hẳn khổ sở như vậy, mà mình thì lại không làm được cái gì, ngực từ từ cuống cuống!

Một khi lo lắng tính khí nóng nảy của mình liền nổi lên!

Cố Hải tay đưa về phía mặt Bạch Lạc Nhân, cẩn thận vuốt ve, giọng nói nhu hòa.

“Tôi không phải là không tin tưởng cậu, tôi chính là sợ cậu chịu thiệt!”

Bạch Lạc Nhân mí mắt nhọc nhằn mà kéo kéo đến dưới đáy, con ngươi ở bên trong vô cùng nóng ruột mà nhúc nhích.

Cố Hải đem mặt dán trên mặt của Bạch Lạc Nhân, bàn tay to đưa đến gò má của hắn, đau lòng âu yếm chạm vào.

Bạch Lạc Nhân lạnh lùng mở miệng, “Ít chạm vào tôi một chút!”

Bạch Lạc Nhân nói như vậy, Cố Hải ngược lại đứng cảm lên, ban đầu tay đến gần mặt của hắn, một lát sau, tay từ ngực trượt xuống đến quần, muốn hướng bên trong thẳng tiến.

Bạch Lạc Nhân chặn tay Cố Hải, “Bây giờ đã bị người sờ qua, cậu không chê bẩn sao?”

Cố Hải vừa vận như thế mà quên, Bạch Lạc Nhân nhất thời tỉnh ngộ, động tác của hắn lại dừng.

Bạch Lạc Nhân trong lòng hung hăng co rụt lại, Quả nhiên. . .

Không ngờ, Cố Hải trực tiếp lấy đầu hướng xuống dưới, hé miệng ngậm tiểu quái thú, cương chiều gấp bội mà hầu hạ, không hề có ý ghét bỏ. Vốn đó là ‘vật cưng’ của hắn, hôm nay bị ủy khuất, đang muốn hắn thoải mái, sao có thể bỏ qua mà không để ý?

‘Tiểu nhân tử’ bảo bối, người chờ ta, ta nhất định báo thù cho người!

Sau đó vài ngày, Bạch Lạc Nhân vẫn rất thật dễ chịu vì được ai đó hầu hạ, ngoại trừ ứng phó mấy người quan binh thăm viếng, còn lại dành tất cả thời gian cùng ‘quý hiếm’ mà cùng Cố Hải ‘chiến đấu’. Cố Hải trở về công ty một chuyến, sắp xếp và xử lý thỏa đáng tất cả mọi chuyện, rồi vội vã chạy về bệnh viện.

Ngày này, Bạch Lạc Nhân như đại gia mà tựa vào đầu giường phơi nắng, bất chợt nghe được cửa phòng vang lên.

Ánh mắt lười biếng hướng đến cửa, từ tốn nói một câu, “Vào đi!”

Lưu Xung tay trái cầm giỏ trái cây, tay phải cầm thuốc bổ, sau lưng đeo một chiếc ba lô đi đến.

Bạch Lạc Nhân vừa nhìn thấy khuôn mặt Lưu Xung, ngực chẳng biết tại sao run lên một cái.

Lưu Xung thấy Bạch Lạc Nhân, ánh mắt không khỏi sửng sốt, trong lòng âm thầm kinh ngạc. Mới vài ngày không gặp a, Bạch Lạc Nhân da dẻ liền khôi phục tốt như vậy! Suy nghĩ hay là hắn và Bạch Lạc Nhân cùng nhau trở về, hắn mấy ngày nay vẫn nghỉ ngơi, nhưng mặt của hắn tại sao lại có nhiều nếp nhăn? Bạch Lạc Nhân mặt lại bồi dưỡng như thế mà mịn màng như vậy?

Đang nghĩ ngợi, tiếng động từ một trong gian phòng khác truyền ra.

“Nào, thừa dịp nóng uống chút!”

Cố Hải cẩn thận bưng chén canh hướng đến tận giường bệnh, kết quả thấy Lưu Xung, sắc mặt trong nháy mắt lạnh xuống.

“Ày yo, Cố tổng, anh cũng đến thăm Thủ trưởng chúng tôi sao?”

Cố Hải khoe miệng nhếch lên, “Tôi vẫn luôn ở đây.”

“A?” Lưu Xung rất kinh ngạc, “Anh bình thường không phải bận rộn nhiều việc hay sao?”

Cố Hải lười phản ứng với hắn, trực tiếp đến bên giường Bạch Lạc Nhân ngồi xuống, dùng cái muỗng múc một thìa, hướng bên miệng Bạch Lạc Nhân đưa đến.

Bạch Lạc Nhân trước mặt cấp dưới nào là phải giữ lại hình tượng, nhất thời nghỉ ngơi cả người không được tự nhiên, mới vừa rồi còn đôi mắt tí hí ôn nhu, trong nháy mắt trở nên nghiêm túc cẩn thận, thanh âm trầm thấp xuống.

“Tôi tự mình uống!”

Bây giờ nếu là quan binh khác, Cố Hải cũng sẽ không chăm chỉ như vậy, nhưng bây giờ là tiểu tử này tỉ lệ xuất hiện sẽ rất thường xuyên, nhiều lần vào Cố Hải vừa thấy mặt của hắn, liền hận không thể cầm chén canh bổ thang tất cả đều hất tới!

Vì vậy, Cố Hải lần nữa cố chấp đem cái thìa bỏ vào miệng Bạch Lạc Nhân, giọng nói rất ngang ngược, “Uống!”

Bạch Lạc Nhân môi đường mím thật chặt, liên tiếp dùng ánh mắt cùng Cố Hải giao chiến, cậu nha ý định làm mất mặt ta đúng không?

Lưu Xung đứng ở một bên nhìn chăm chăm xem, thấy cục diện có chút khẩn trương, vội vàng đi tới hoà giải.

“Nào nào nào, Cố tổng, để cho tôi đi, chuyện này sao có thể để làm phiền Ngài được?”

Cố Hải chưa phản ứng kịp, Lưu Xung liền đem chén canh đoạt mất, ngồi vào sàng bên kia, múc một muỗng canh đến bên miệng Bạch Lạc Nhân.

“Thủ trưởng,, ngài và em thì không cần khách khí.”

Thấy Bạch Lạc Nhân không uống, Lưu Xung cố ý trước tiên nếm thử một miếng, vui tươi hơn hớn mà khuyên nhủ: “Uống nhanh đi, Thủ trưởng,, một chút cũng không nóng!”

Nói nhảm! ! Cố Hải cũng muốn bạo lực thô tục, tôi mới vừa thổi lạnh, kết quả để cho hắn chiếm được tiện nghi! !

“Cậu bỏ xuống cho tôi!” Cố Hải mặt tối lại ra lệnh một tiếng.

Lưu Xung có chút chân tay luống cuống, không biết lại Chỗ nào chọc Cố Hải.

Cố Hải lạnh giọng chất vấn: “Ai cho cậu đem chén canh bưng đi?”

“Không bằng để tôi bưng a!” Lưu Xung rất đứng đắn nói: “Với lại tôi tự nguyện!”

Cố Hải ngữ khí lạnh hơn, “Cậu có tư cách gì ở đây mà nói tự nguyện?”

Lưu Xung đột nhiên lập tức đứng thẳng, một bộ biểu cảm tình thâm cấp thiết nhìn Bạch Lạc Nhân, “Tôi có tư cách nhất chăm sóc thủ trưởng, vì lúc tôi gặp nguy hiểm khó khăn , nếu như không có Thủ trưởng,, tôi. . .” .

40. Chương 40 - Tiểu Lưu Đáng Thương

Edit: baotri1998

“Sao cậu lại tới?”

Bạch Lạc Nhân ngắt lời nói Lưu Xung, bởi vì hắn ý thức được Lưu Xung nói thêm gì đi nữa đoán sẽ thật rắc rối.

“Bởi vì em trong lòng băn khoăn, em... em không yên tâm .”

Bạch lạc nhân không chỉ có không có bất kỳ vẽ cảm kích nào, vẫn nét mặt cứng ngắt hướng đến Lưu Xung giáo huấn:

“Tôi bị bệnh mắc mớ gì tới cậu? Cậu không ở quân đội hảo hảo huấn luyện, chạy tới đây lằng nhằng cái gì? Nhanh lên trở về cho tôi!”

“Làm sao nói chuyện này không liên quan đến em?” Lưu Xung viền mắt ướt ướt, “Thủ trưởng, mỗi lần em xảy ra chuyện, anh luôn luôn là người duy nhất vọt tới trước mặt em; nhưng mỗi lần anh xảy ra chuyện, anh lại luôn đem em đuổi ra ngoài!”

Bạch lạc nhân cau mày tuyệt không thừa nhận, “Tôi lúc nào vọt tới trước mặt cậu? Đừng ăn nói hàm hồ! Nếu như cậu không bấm dính, cậu làm sao nịnh hót tôi cũng không liên quan, hôm nay Cố tổng ở đây, Cậu đừng làm cho người ta chê cười!”

“Thủ trưởng, cậu đừng nói lời như vậy!” Lưu Xung gấp đến độ đứng đó giậm chân, “Tôi đã hiểu rõ rồi, tôi bắt tài lại mù quáng mà nghe theo mệnh lệnh của anh, nếu như tôi lần này lại quay đầu rời đi, tôi liền thật không có tình người!”

Bạch lạc nhân thở một hơi tiếc là không đi lên, quân đội đào tạo tâm lý khỏe mạnh tình thế trên cần phải có!

Cố hải trầm mặc hồi lâu, thấy Lưu Xung và Bạch Lạc Nhân nói mơ hồ không nói rõ tình hình, nghĩ tự mình cần phải lên tiếng.

“Tiểu Lưu, gọi cậu như vậy đúng không?”

Lưu xung hoàn vẫn còn ‘lạc vào’ trong tâm tình nên không phác giác, nghe được Cố hải đang gọi hần , đầu quay lại , tiếp tục lo lo to to tiếng mà nói: “Cố tổng, anh hãy phân xử dùm xem, anh nói xem tôi lần này đến đây tôi còn có thể đi sao?”

Cố hải nghe xong nửa ngày cũng nghe không hiểu, “Lần này đến đâu?”

“Thì... Chính là thủ trưởng đối với tôi ân trọng như núi, hiện tại thủ trưởng xảy ra chuyện, tôi nên quay đầu rời đi sao?”

Cố hải trong lòng cười nhạt mấy tiếng, cậu bây giờ đang lấy oán trả ơn.

“Cậu nói cho tôi nghe một chút đi cậu ta đối với cậu ân cần như thế nào , tôi giúp cậu suy xét, xem như thế nào mà nặng như núi?” Cố hải liếc nhìn Lưu Xung.

Bạch lạc nhân thân rùng mình một cái.

Lưu xung vừa muốn mở miệng, Bạch Lạc Nhân quát một tiếng.

“Cút ra ngoài!”

Lưu xung trong miệng đột nhiên nghẹn lại, kinh ngạc nhìn Bạch Lạc Nhân mấy giây, lại liếc nhìn Cố hải, sau đó hắng giọng , hạo tính tình mà hướng đến Bạch Lạc Nhân nói: “Thủ trưởng, Cố tổng hỏi cái này không có ý gì khác, anh đừng đuổi anh ta đi.”

“Ta con mẹ nó nói cậu cút!” Bạch lạc nhân con người có tia sắc liêu.

“Ách...” Lưu xung lần này sững sốt.

Cố hải rút cuộc đã nhìn ra, Lưu Xung có miệng khó trả lời, Bạch Lạc Nhân mọi cách ngăn chặn, hai người tất có chuyện.

Lưu xung bị Bạch Lạc Nhân trực tiếp giáo huấn một trận cho đến cả người ỉu xiu, xoay người mang đến cho hần cái ba lô lớn, cúi đầu xuống không nói tiếng nào, dáng dấp thập phần thương cảm.

Bạch lạc nhân thu liễm giọng nói, “Được rồi, trở về quân đội đi, tôi hai ngày nữa thì xuất viện.”

Lưu xung âm thầm từ trong ba lô móc ra một bộ quần áo và vật dụng hàng ngày, sau đó hướng đến bên cửa bước một bước lại một bước, cố ý bày ra cho Bạch Lạc Nhân xem, “Thủ trưởng, Anh cái gì mà không thể nói ra, giá như vậy quá tốt rồi, em đến sẽ không dự định đi.”

Nghiệp chướng mà! Bạch Lạc Nhân tức khắc chui vào trong chăn không lên tiếng.

Đúng là ông cụ nhà cậu! Bạch Lạc Nhân đã bắt đầu tự mình tưởng tượng kết cuộc bị thảm.

Lưu xung đi tới trước mặt Cố Hải, vẻ mặt cảm kích cầm tay hần, “Mấy ngày nay làm phiền anh.”

Cố hải vỗ vỗ vai Lưu Xung tán dương: “Cậu thật là một người đoan chính!”

“Quá khen.” Lưu Xung ngượng ngùng cười cười, sau đó đưa tay hướng đến cửa đuổi đuổi, “Cố tổng, tôi tiễn anh.”

Cố hải thật đúng là cùng Lưu Xung cùng nhau đi ra ngoài.

Bạch lạc nhân nghĩ ngày tận thế sắp đến.

“Tôi hỏi cậu chuyện này.” Cố hải dừng chân lại.

Lưu xung theo thói quen lập tức đứng thẳng, “Anh hỏi đi.”

“Thủ trưởng các cậu bình thường như thế nào đối tốt với cậu? Cậu cứ thế mà không oán không hối hận ở lại nơi này chăm sóc cậu ta.”

Sự tình Nói đến đây, Lưu Xung lại nước mắt xộc xoạch.

“Chúng tôi trước đó vài ngày đóng quân tại sa mạc lớn để huấn luyện , thủ trưởng vì tôi đau lòng mà cùng sư trưởng cãi vả, kết quả sư trưởng phạt anh ấy bò hai trăm cây, anh ấy bò xong đều mệt đến đứt hơi, còn muốn bò, bò đến trong lều của tôi ôm tôi sưởi ấm. Anh ấy nói trên đùi tôi có thương tích, không thể cảm lạnh, buổi tối mỗi ngày đều ôm tôi ngủ, nếu không có thủ trưởng, tôi hiện tại đã tàn tật.”

Cố hải trong nụ cười lộ ra nòng đầm mùi nguy hiểm, đáng tiếc Lưu Xung lại không nhìn ra.

“Xem ra cậu nên ở lại đây.” Cố hải vỗ vỗ vai Lưu Xung.

Lưu Xung vui vẻ, “Vậy tôi sẽ ở lại đây, tôi phải nhanh đi về nhìn xem thủ trưởng.”

“Đi thôi!” Cố Hải giơ tay lên.

Lưu Xung hào hứng chạy vào, Cố hải mặt từ cười âm mà ra ngoài bệnh viện.

Bạch lạc nhân tuyệt vọng chờ Cố hải trở về, tuy nhiên chỉ thấy Lưu Xung về mặt hào hứng mà đi đến.

“Cố Hải đâu?” Bạch lạc nhân buồn bực.

Lưu xung một bên tự tung tự tác nói: “Anh ta đi rồi, hai ngày này là em chăm sóc anh.” ngâm nga vài điệu rồi vào phòng tắm, định đi tắm.

Sau đó, Lưu Xung tắm rửa sạch sẽ, trang phục cũng thay đổi, thơm ngát mà đi tới, cánh cửa mở phịch một tiếng.

Mở ra xuất hiện là một bộ mặt thịnh nộ ở cửa

Lưu xung còn chưa phản ứng kịp, đã bị Cố Hải trói gô rồi buộc lại, ngang ngược treo ở trên nóc nhà, phía dưới để một cái lò lửa, ngọn lửa từ từ bốc lên, không tốn 10 phút công sức, Lưu Xung liền bị hơi lửa làm cho mồ hôi đổ đầm đìa. Lần này đến đây Lưu Xung vẫn không rõ vì sao mình lại bị ‘nướng’, còn đang làm ra dáng vẻ đần độn mà kêu rên.

“Thủ trưởng, Thủ trưởng, cứu cứu....cứu em với, em sắp bị nung chín rồi.”

Bạch Lạc Nhân bây giờ nhìn không nổi nữa, thừa dịp Cố hải rảnh lúc vào phòng vệ sinh , đi tới Lưu Xung trước mặt cậu ta mà mở trói. Kết quả Cố hải chậm rãi từ phòng vệ sinh lang thang đi ra, đi tới Bạch Lạc Nhân trước mặt, khách khí nói: “Muốn ‘điều chỉnh’ nhiệt độ cho cậu ta, thì cũng nói một tiếng chứ? Làm gì còn muốn đích thân xuống giường?”

Dứt lời, bước chân lên một cái, nhiệt độ lại nâng lên một bậc, ngọn lửa từ từ nhảy lên cao hơn.

Lưu xung kêu thảm một tiếng, đành phải đem thân thể liều mạng gáng gượng, để ngừa ngọn lửa từ từ đốt trên người.

Cố hải vỗ vỗ gương mặt Lưu Xung , sâu kín nói: “Cũng là thủ trưởng các cậu biết đau lòng cho người khác mà! Chê tôi đây ‘Lửa liệu’ thiếu lực độ, cố ý xuống giường điều chỉnh mức độ nhiệt, trợ giúp xương cốt của cậu khôi phục nhanh chóng, cậu hãy hảo cảm tạ Cậu ta.”

Cố hải hung hăng siết bả vai chặt Bạch Lạc Nhân, ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn hắn, “Còn không trở về giường?”

Bạch lạc nhân nghiêm mặt đi không nhúc nhích.

“Cậu muốn tôi lại tới trên người cậu ta tăng thêm ‘một món áo bông’* chứ?” (mình không hiểu nghĩa áo bông là gì?)

Bạch lạc nhân chính là bị Cố Hải kéo về giường.

Buổi tối trước khi ngủ, Lưu xung đã bị treo sắp mười hai giờ

Cố hải cúi đến chỉ còn sót lại một cái quần lót, ở trong mắt Lưu xung lộ ra vẻ kinh ngạc, chui vào chăn Bạch Lạc Nhân . Sau đó cố ý đem cánh tay vươn tới ổ chăn, ôm thật chặt Bạch Lạc Nhân, một vẻ mặt thoải mái hưởng thụ , một biểu thị công khai.

Người này, là của tôi!

Lưu xung thấy một màn như vậy , trong lòng đột nhiên có chút ghen

Cố hải nhìn thấy Lưu xung một bộ dáng dấp khó chịu , bất thành linh hỏi một câu: “Tiểu Lưu này! Cậu đủ ấm, không cần phải cần ai ôm cậu vào giấc ngủ nhé? Nếu không đủ ấm tôi sẽ điều chỉnh nhiệt độ cho?”

Lưu xung vội vàng lắc đầu, mặt lộ vẻ ngấm ngầm chịu đựng

Bạch lạc nhân nghiêng rằng nghiêng lợi hướng đến Cố hải nói: “Người bình thường chịu không nổi! Vết thương trên người cậu ta còn chưa hồi phục xong mà, cậu như vậy mà cột cậu ta, cậu ta máu huyết không lưu thông, chân tàn phế thì làm sao bây giờ?”

Cố hải cười đến tàn nhẫn, “Cậu trước đây vì cậu ta bỏ hai trăm cây, tay đều làm cho bị thương, tôi để cậu ta vì cậu chỉ nung hai mươi mấy tiếng đồng hồ, không quá chứ?”

Bạch lạc nhân đột nhiên rửa mặt, “Cố hải, Cậu thật ác độc!”

“Không ác độc bằng cậu!” Cố hải giận trừng trừng trả lại.

Bạch lạc nhân xoay người muốn xuống giường, bị Cố hải hung hăng níu lại, thanh âm âm trầm ghé vào lỗ tai hắn, “Cậu mà dám chạm chân xuống đất, tôi lập tức ngay trước mặt hắn mà cùng cậu làm tình, không tin cậu liền thử xem!”

Ở trên giường phe một bộ mặt này, Cố hải từ trước đều nắm trong tay cục diện vương giả.

Bạch lạc nhân thân thể nặng nề mà nện về giường.

Mãi cho đến hơn hai giờ sáng, Bạch Lạc Nhân mắt vẫn mở, ánh mắt càng không ngừng hướng nhìn Lưu Xung. Lưu Xung đầu đã sụp xuống, đỉnh lửa ở trên vẫn luôn bay múa, trên mặt đất tí tách đã một ghènh nước (ý là mồ hôi í).

Bạch lạc nhân lòng vẫn thắt chặt.

Cố hải hơi hơi nheo mắt lại, thấy bộ dáng này của Bạch lạc nhân, trong mắt đều lộ lên vẻ chua xót .

“Cậu cứ như vậy mà đau lòng cậu ta?”

“Đổi lại là cậu, tôi cũng sẽ đi lên, xông tới bên cạnh mà tháo dây ra .”

“Không thể đem hai ta ra so sánh, căn bản không thể so sánh, cậu coi trọng tôi có thể không quan trọng, nhưng cậu coi trọng cậu ta thì một chút cũng không được!”

Bạch lạc nhân siết chặt quả đấm , trong giọng nói lộ ra nồng nặc không cam lòng.

“Cậu thả cậu ta, tôi sau này tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy nữa.”

Cố hải chờ chính là lời cam đoan này, loay hoay một ngày trời trong lòng rốt cục bình ổn lại, hắn hài lòng cười cười, đi xuống giường cởi trối cho Lưu xung , Lưu xung đứng cũng không vững, nằm trên mặt đất một dáng vẻ nhe răng nhếch miệng.

Cố hải ngồi xổm người xuống, ánh mắt lạnh lùng sắc bén thẳng tắp quét về phía hắn.

“Cậu nhớ kỹ, thủ trưởng các cậu đối tốt với cậu, tôi không can thiệp. Thế nhưng nếu như để cậu ấy chịu phạt vì cậu, vậy tôi liền đem những gì mà cậu ấy chịu đựng từng chút từng chút một từ từ trả lại trên người cậu!”

Lưu xung, “...”

41. Chương 41 - Lão Chu Bất Ngờ Bị Tập Kích

Edit: baotri1998

Chu Lăng Vân họp lần này, về chuyện luyện binh tạm thời giao cho người khác quản lý, trong buổi họp chủ yếu nhấn mạnh vấn đề nâng cao tính năng vũ khí hiệu quả, Vì vậy Chu Lăng Vân sau khi trở về, tạm thời tập trung đến các dự án nghiên cứu. Bạch Lạc Nhân thân thể không được khỏe, Chu Lăng Vân thì thay thế hắn đến xí nghiệp để kiểm tra tiến độ dự án.

Hôm nay, Chu Lăng Vân đến công ty khoa học kỹ thuật Hải Nhân.

Cố Hải rất nhiệt tình và đi ra chào đón khách, lịch sự và hàn huyên vài câu, “Chu sư trưởng, ngài đến sao không nói trước để tiếp đón? Tôi cũng có thể gọi xe đến đón ngài.”

Chu Lăng Vân sảng khoái cười to, “Tôi nào dám để cho con trai cả của Cố thủ trưởng lái xe đón tôi a!”

Hai người cười cười nói nói đi về phía công ty, giống như người bạn tốt quen biết nhiều năm. Cố Hải khí lạnh trong mắt lặn lội ẩn dấu rất sâu, thật giống một thương nhân khéo léo nhả nhặn, lời nói và cử chỉ đối với Chu Lăng Vân rất kính trọng.

Hai người ngồi ở phòng khách quý uống trà nói chuyện phiếm, Chu Lăng Vân thỉnh thoảng nhìn về phía Cố Hải đánh giá, ánh mắt nhấp nháy, giống như phát hiện kho báu. Cố Hải đang nói về hợp tác dự án lần này, Chu Lăng Vân lại đột nhiên nắm lấy tay hắn, lắc mạnh, cảm giác được bàn tay Cố Hải có lực độ, lại một trận thoải mái cười to.

“Cậu là một vị quản lý giỏi hiếm hoi, không làm quân nhân là một điều đáng tiếc.”

Cố Hải thật thà mỉm cười, “Tôi đối với khía cạnh quân sự không có hứng thú.”

“Theo lý mà nói cậu được sinh ra trong gia đình quân nhân, từ nhỏ nghe quen tai, nhìn quen mắt, hẳn là đối với quân đội rất có cảm tình mới đúng.” Chu Lăng Vân nâng trà lên chén uống một ngụm.

“Tôi không thích bị ràng buộc, hệ thống quân sự hóa quy chế quản lý tôi thực không thích ứng được.”

Chu Lăng Vân tiếp tục trêu chọc, “Không bằng cậu tới đội của tôi, tôi có thể thiết lập cho cậu quản lý!”

“Biệt giới*.” Cố Hải rất lịch sự, “Tôi thực sự không phải là thiên tài liều!”

(*: Giới trong câu này là: đại khái nằm giữa hai phe, trung gian không thuộc phe nào, biệt giới có nghĩa đừng bắt làm trung gian)

” Lão Chu tôi nhìn người khác luôn luôn rất chuẩn, tôi muốn nói cậu là một tướng lĩnh đại tài, nhất định là không sai được! Thế nào? Suy nghĩ một chút !” Chu Lăng Vân thật đúng là nóng lòng tuyển dụng.

Cố Hải từ chối, “Chu sư trưởng, chúng ta hay là đến quầy xưởng xem xét chung quanh.”

Chu Lăng Vân thống khoái đứng lên, “Được, Tôi cũng muốn chiêm ngưỡng mỹ nữ làm việc tại quầy như thế nào.”

Đi tới quầy hàng rộng lớn, Chu Lăng Vân ánh mắt nhìn xung quanh, không thể không gật đầu, “Không sai, thật đúng là ngoài dự liệu của tôi, lại có quy mô lớn như vậy.”

“Gần đây chúng tôi đang chuẩn bị mở rộng diện tích phân xưởng, mảnh đất phía nam đã phê duyệt, lập tức đưa vào kiến thiết.” Cố Hải một bên kiên trì cận kề giới thiệu,

Có hai nữ công nhân một bên xì xào bàn tán, “Cố tổng hôm nay ăn mặc thật tri thức, còn đeo một cặp kính, Tôi hầu như không nhận ra lun.”

“Người sĩ quan kia nhất định là khách quý, Cố tổng nhất định sẽ thể hiện ấn tượng tốt, tương lai mới có nhiều cơ hội hợp tác a!”

“Ừ,ừ, cũng đúng.”

Hai người đều vòng một vòng lớn trong quầy xưởng, Chu Lăng Vân lại hỏi: “Công ty của cậu rất cuộc đã cho tôi xem hết rồi sao?”

“Tất nhiên.” Cố Hải lại đem Chu Lăng Vân đến quầy trưng bày sản phẩm.

Chu Lăng Vân hướng đến một chiếc máy bay loại nhỏ cảm thấy hứng thú vô cùng, lập tức hướng đến về phía Cố Hải hỏi: “Đây là chiếc máy bay sẽ được sản xuất ra?”

“Chiếc máy bay này là sản phẩm chủ lực nửa năm này của chúng tôi , đã từng giành rất nhiều giải thưởng lớn về khoa học và công nghệ.” Cố Hải hào phóng giới thiệu vũ khí bí mật này.

Chu Lăng Vân ngồi xổm xuống nhìn nhìn, thực sự Chim Sẻ* tuy nhỏ nhưng cơ cấu điều hoàn chỉnh a! Thủ công cỡ nhỏ nó chừng chỉ cao hai mét, động cơ công suất lại đạt được 500 mã lực, tốc độ phun khí có thể đạt 0 km / h .

(*: máy bay, phi cơ)

“Tôi nghe nói công ty của cậu chỉ chủ yếu sản xuất thiết bị điện tử, cũng không nghĩ tới việc tham gia vào lĩnh vực hàng không. Hiện tại chiếc máy bay này từ thiết kế đến sản xuất chế tạo cũng đều do nữ nhân hoàn thành sao?”

“Ngài trừ tôi ra, người duy nhất có thể chạm vào nó là một người đàn ông đàn đứng mặt.”

Chu Lăng Vân không khỏi sợ hãi cảm khái, “Tôi đây không thể không khâm phục!”

Cố Hải rất khiêm tốn, “ Đây là nỗ lực đầu tiên, không đủ kinh nghiệm, sản xuất ra một cái quái thai như vậy, để cho ngài chê cười rồi.”

Chu Lăng Vân vỗ vỗ vai Cố Hải, “ Đừng nói như thế, tôi thực sự thích nó vô cùng a!”

“Ngài có thể thử ngồi vào, ngài sẽ thích , sau đó có thể ra ngoài mua đồ ăn chẳng hạn, lái nó rất thuận tiện.” Cố Hải rất hào phóng.

“Ha ha ha...” Chu Lăng Vân cười sảng khoái, “Tôi thật muốn thử một lần, tôi đây nửa đời người phi cơ loại gì cũng đều đã lái qua, chưa từng lái qua máy bay mà mỹ nữ chế tạo.”

Hào hứng mở cửa cabin chui vào.

Vì chiếc máy bay có thể tích nhỏ, cabin không gian hiển nhiên cũng không lớn, Chu Lăng Vân đem cái chân cứng rắn vói vào , đã áp chặt vững vàng trên ghế ngồi. hần cúi đầu liếc xuống, ngực buồn chồn, thiết kế chỗ ngồi tại sao lại kỳ quái như thế? Nó không bằng phẳng, phía trước có một rãnh nhỏ, nhẹ nhàng hướng về phía trước ghế của mình, có thể đem hai bắp chân ở giữa được áp chặt , cảm giác bền chắc lại còn thoải mái.

Thực sự thiết kế thân thiện hóa, tâm tư của nữ nhân đúng là tinh tế!

Chu Lăng Vân khởi động máy bay, tay cứng rắn phóng tới cần điều khiển, bất chợt bị điện giật, toàn bộ bàn tay đều bị tê rần. Hần nhanh chóng rút tay về, kiểm tra bảng điều khiển máy bay, các số liệu cho thấy bình thường. Xem ra chắc là mạch tiếp xúc rối loạn, vì vậy can đảm nhưng cẩn trọng Chu Lăng Vân lúc này đeo cái găng tay , rồi tiếp cận đến các phím điều khiển.

Kết quả, Chu Lăng Vân tay nắm chặt trên cần điều khiển, dòng điện lại mạnh mẽ tập kích, muốn rút tay về nhưng đã muộn, cái cánh tay hoàn toàn không còn lực, tay bị bám dính vào cần điều khiển, đau đớn như thủy triều kéo tới, hần chết sống cắn chặt răng, mồ hôi hột lớn chừng hạt đậu từ từ trên trán rơi xuống.

Chu Lăng Vân tự mình đem cái tay hung hăng từ cần điều khiển kéo ra, thịt trên lòng bàn tay cháy đen , mu bàn tay đầm máu, cái tay này được cho là đã từng nắm qua ‘tiểu nhân tử’. (công nhận ác thật)

Chu Lăng Vân không hổ là nam tử hán, phát sinh chuyện lớn như vậy, còn có thể bình tĩnh nhàn nhã tắt động cơ, mở cửa cabin.

Đáng tiếc cửa cabin lại không mở được, Chu Lăng Vân dùng tay hung hăng đập vào tường cabin, không biết đập phải thứ gì, ghế dựa đột nhiên lắc lư , phía dưới lại truyền tới cảm giác tê liệt quen thuộc, giống với cảm giác cánh tay bị siết chặt cần điều khiển, với lại ‘bộ vị*’ liên ‘chấn động’ trước mặt. (Thật tàn nhẫn)

(*Bộ vị: tiểu Vân tử ý)

Chu Lăng Vân tự mình xem hắc thảo tử* , nhìn rồi lại nhìn thấy đông thịt kia bị vướng vào chỗ lõm dưới háng, ngực chợt căng lên. Tay bị điện giật trái lại không quan trọng, dù sao đôi bàn tay xấu xí thô ráp này đã sớm không cách nào mà nhìn, thế nhưng chỗ kia bị đốt thì nguy cấp rồi, hắc vẫn trong cựa vào ‘đồ chơi’ này mà nói dối tông đường !

(*Hắc thảo tử: nghĩa là móng vuốt đen nhưng nghĩa đen thì khác nhé, = bộ vị)

Thế nhưng, Chu Lăng Vân hoàn toàn không động được, cái mông ngồi ở ghế vững vàng, bắt đầu lại bị một dòng điện mạnh phóng tới ,một trận tê liệt dữ dội. Là đàn ông cường tráng cũng không được chống đỡ loại kích thích này a! Chu Lăng Vân cả khuôn mặt gần như biến dạng, giống như vừa được rửa sạch.

Cố Hải cố tình sót ruột gõ vào cabin bên ngoài, “Chu sư trưởng, xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Chu Lăng Vân rống to hơn, “Hãy mở cabin đưa tôi ra!”

“Cái gì? Tôi không nghe được!” Cố Hải lớn tiếng hô lên về phía trong.

Chu Lăng Vân áo phi hành đều bị nướng khét, thanh âm nóng nẩy cấp thiết, “Mở cửa nhanh!”

“Hả?” Cố Hải còn đem một mặt biểu tình bối rối, “Ông nói cái gì?”

Chu Lăng Vân lông mi vừa nhú, lại nhìn mặt Cố Hải, bất chợt nhìn thấy đôi môi hắc mang theo một chút ý cười. Chu Lăng Vân lần nữa chạm vào trang phục phi hành, phát hiện trên đó có một kim loại lạ, trong nháy mắt nổi giận!

Thì ra tiểu tử này đào một cái bẫy chờ tôi!

Ghế ngồi gần như đạt tới mức 300 độ, Chu Lăng Vân ngồi ở đây hứng chịu hình phạt bị nung, một bên không khống chế được mà hét lên không ngừng, một tay dùng lực kéo cửa Cabin. Kết quả may mắn hoàn toàn kéo được, tần suất trên ghế bắt đầu dao động không ngừng, cơ hồ có loại chiều hướng sắp nổ. Chu Lăng Vân không hổ là chiến binh thiện chiến, lúc này cảm giác được tác động của ghế, không những không cuống cuống, hơn nữa điều chỉnh lại tư thế, cố sức đẩy cửa lập tức nổ toanh, mạnh bạo ra khỏi khoang thuyền.

Người cho là không chết, nhưng chắc chắn hắc đã ném đủ những ‘hình phạt’.

Hắc tuy rằng sống sót khỏi vụ nổ, ‘chim và trứng’ không đến nỗi bị ‘chiên’ đến huyết nhục văng tung tóe, nhưng hoàn toàn không phải không có điểm liên lụy. Quần bị đốt mất phân nửa, đáy quần dính máu , đau đớn mức độ có thể tưởng tượng được.

Quan trọng nhất, mặt mũi hắc tất cả đều mất hết!

Cho đến khi lấy lại tinh thần, kết quả không tổn nửa giờ, toàn thân không có một chỗ nào mà có thể nhìn. Đặc biệt ‘ bộ vị ’ chỗ đó còn bị thương, công ty khắp nơi đều là nữ, bảo vệ và nhân viên cấp cứu đều là nữ, Chu Lăng Vân nét mặt già nua tới đây để nơi nào a? !

“Đừng tới gần tôi!” Chu Lăng Vân hướng đến một nữ bảo vệ mà lớn tiếng, “Mau tìm cảnh vệ cho tôi!”

Cố Hải làm bộ đến chỗ nữ bảo vệ quát, “Còn không nhanh tìm ?”

“Vừa mới tìm, anh ta bị tiêu chảy, tôi cũng không thể tiến vào WC nam !” Nữ bảo vệ vẻ mặt xấu hổ.

Cố Hải nói với nữ bảo vệ là đi lấy vải bó, ngồi xổm người xuống, hòa hòa khí khí mà đến Chu Lăng Vân nói: “Chu sư trưởng, xe cứu thương một hồi mới đến, cầm máu mới là quan trọng hơn. Việc này chỉ một mình tôi là nam, ngài đừng khách khí với tôi.”

Một giây sau, vải trắng mang đến cho Chu Lăng Vân trong quần lượn quanh, mạnh mẽ siết chặt một cái.

Chu Lăng Vân đau đến xuất chút nữa ngất đi, trong ánh mắt trong veo chỉ còn tròng kính.

Cố Hải thấy Chu Lăng Vân phản ứng, còn hướng đến người phía sau chát vắn một tiếng, “Cô có phải đem vải không sạch sẽ chứ?”

“Không a, Tôi vừa mới dùng nước muối khử trùng!”

Được đưa lên cang cứu thương ngay sau đó, Chu Lăng Vân lấy tay Cố Hải , nói những từ có thể đâm mạnh vào mặt đất.

“Tôi sẽ ghi nhớ cậu! !”

Cố Hải giấu đôi mắt đằng sau hung ác nham hiểm.

“Bạch Lạc Nhân là người yêu của tôi, ông có thể giáo huấn binh lính của ông , thế nhưng ông không thể động vào ‘cục cưng’ của tôi. Ông khiến lòng tôi cảm thấy đau đớn, thì tôi sẽ làm tổn thương ‘cậu bé’ của ông !”

42. Chương 42 - Lại Không Phải Đùa Giỡn

Edit: Baotri1998

Buổi tối, Cố Hải đang ngân nga một giai điệu chuẩn bị cho ‘vợ yêu’ một bữa ăn khuya, bất chợt nghe được tiếng chuông cửa, trong lòng hơi kinh ngạc, đưa đầu hướng ra ngoài xem, kết quả thấy hình bóng Bạch Lạc Nhân tiêu sái đẹp trai đứng đó .

“Tại sao cậu chạy ra ngoài?”

Cố Hải ngâm tòn thuốc, vui đùa với con dao, hình dáng rất ươn bướng .

Bạch Lạc Nhân dựa ở cửa, giận mà không giận nhìn chằm chằm Cố Hải.

“Lão Chu không phải do cậu mà đến bệnh viện?”

Cố Hải liếc nhìn về phía Bạch Lạc Nhân một cái, miệng nhếch lên quang co nói, “Ây dô? Tự mình bước lên cửa máy bay tôi có liên quan gì?”

Bạch Lạc Nhân anh tuấn lông mi mạnh mẽ nhiều lại, “Thì ra đúng là cậu! !”

Cố Hải nghe được một bộ giọng điệu Bạch Lạc Nhân Tối, nụ cười trên mặt tắt đi, nhanh chóng dập tắt điều thuốc, đem món ăn đổ vào mâm , thử châm chích mấy miếng, thanh âm vẫn còn quanh quẩn bên tai.

“Cậu thật sự hơi quá rồi ?” Bạch Lạc Nhân tiến đến Cố Hải trước.

Cố Hải sau lưng Bạch Lạc Nhân rửa tay, đột nhiên xoay người, nước lau tay tất cả tập trung vào mặt Bạch Lạc Nhân.

“So với ngày trước sáng bóng hơn nhiều.” Cố Hải vẽ mặt không tích cực.

Bạch Lạc Nhân cay đắng bị tay hấn phá hại .

Cố Hải thử ném vị, tức khắc hỏi lại, “Cậu còn đau lòng cho ông ta?”

Bạch Lạc Nhân chán nản, “Đó không phải là đau lòng, trong lòng tôi không nhả tâm được sao? Ông ta mặc dù đối gây khó dễ với Tôi một chút, nhưng đó là phương diện huấn luyện cho các binh lính, tình cảm cá nhân không liên quan đến. Ông ta ngày càng đối với tôi nghiêm khắc, càng chứng minh ông ấy coi trọng tôi, nói trắng ra là ông ta vì tốt cho tôi nên mới có làm vậy.”

“Ông ta vì muốn tốt cho cậu?” Cố Hải hừ lạnh một tiếng, “Ông ta là xem cậu thành một công cụ! Công cụ hiểu không? Giống như cậu đối với chiến đấu cơ vậy. Trăm phương nghìn kế mà đề cao năng lực của cậu , để phục vụ vào mục đích của ông ta tốt hơn! Và tình cảm cá nhân căn bản không quan hệ!”

Bạch Lạc Nhân ngữ khí chậm chậm, “Nhưng gián tiếp tạo nên thành tựu của tôi không phải sao?”

“Nắm chặt dương vật của cậu là có thể đạt được thành tựu à?” Cố Hải cười đến châm chọc, “Vậy thì thật là tốt, Tôi đem dương vật của ông ta tới vụ ‘ném bom tinh ranh’, nói không chừng lại xảy ra chuyện.... từ giáo viên trưởng biến thành quân trưởng!”

Bạch Lạc Nhân mắt lộ ra kinh sắc, “Cái gì? Cậu... ! !”

“Nhìn cậu lo lắng kìa!” Cố Hải lại bắt đầu ăn dấm chua, “Ông ta cho cậu quyền lợi gì ? Để cậu quan tâm như vậy !”

Bạch Lạc Nhân giận đến đứng đó dấm vào bụng dưới Cố Hải, “Đúng a! Cậu quá độc ác ! Chu Lăng Vân Không phải là đèn tiết kiệm nhiên liệu*! Cậu phải thật đem ông ấy chính đồn như vậy, ông ta tuyệt đối sẽ không để cậu sống yên ổn.”

(tiết kiệm nhiên liệu*: muốn làm gì làm theo mình như thế)

Cố Hải vỗ vỗ đỉnh đầu Bạch Lạc Nhân, “Vậy hãy để cho sư trưởng cậu phóng ngựa đến đối mặt với tôi!”

Bạch Lạc Nhân còn đứng yên tại chỗ, Cố Hải đã bưng cơm nước đến phòng ăn.

Bạch Lạc Nhân đi theo vào trong, vừa muốn ngồi xuống cùng nhau ăn, chợt nghe người đối diện nghi hoặc nói: “Ồ đây không chào đón ‘Bạch lang sói’, mời chỗ khác ăn!”

Bạch Lạc Nhân bị làm cho tức giận đến không thể coi thường, con mẹ nó cậu không cho tôi ăn, tôi vẫn cứ ăn! Thật vất vả từ việc lão Chu rồi cấp tốc mong muốn chạy đến đây, cuối cùng mới có thể len lén hít thở không khí, cậu nha còn không cho tôi ăn .

“Hắc hắc hắc! Có chút tự giác đây mà! Lúc nói chuyện khủy tay còn thụt ra, lúc ăn cơm cậu thu lại cái mặt nghiêm ra của cậu đi! Đem chiếc đĩa bỏ xuống, Ai cho cậu gấp? ...”

Bạch Lạc Nhân thừa dịp Cố Hải sặc sụa tức thì cướp thức ăn ngon.

Cố Hải đi vào nhà bếp rửa bát, Bạch Lạc Nhân ở phòng khách rãnh rỗi buồn chán, lại bắt đầu đùa nghịch với con lật đật . Cố Hải nghe được ‘con trai’ hân hê to, đưa đầu hướng ra ngoài liếc một cái, vừa vặn thấy Bạch Lạc Nhân toét miệng cười hạnh phúc, vẻ mặt ngây thơ đáng đặc biệt rung động tâm can, Trái tim Cố Hải liền mềm thành một khối bông.Kết quả, Chờ Bạch Lạc Nhân quay lại nhìn về phía bên này, Cố Hải lập tức sẽ thu hồi ánh mắt ôn nhu, mặt lạnh ra lệnh: “Đặt ‘con trai’ tôi xuống!”

Bạch Lạc Nhân không những không thả, còn đem ‘tiểu bé bé’ lấy ra từ giữa hai chân, tùy ý để nó mặc sức liêu lĩnh run rẩy, ánh mắt mắt hồn trực tiếp kích tình va chạm khiến cho trái tim yếu ớt Cố Hải đập mắt một nhịp .

Ông cụ nhà cậu! Cố Hải ngực mắng nói một câu, chỉ biết dùng chiêu này trừng trị Tôi!

Thu dọn xong dụng cụ nhà bếp, Cố Hải trở về phòng khách, Bạch Lạc Nhân nằm ở trên ghế sa lon ngay ngắn mà thư thả.

“Quay về ký túc xá của cậu ngủ! Gia chủ bây giờ không lưu ‘Bạch lang sói’ .”

Vừa dứt lời, Bạch Lạc Nhân liền đứng lên, Cố Hải căng thẳng trong lòng, con mẹ nó, cậu thật muốn đi? Đang lo lắng, Bạch Lạc Nhân bước chân vừa chuyển, trực tiếp đi vào phòng tắm, trong tức khắc tiếng nước chảy truyền đến, lập tức như đang có một sợi cỏ đuôi chó gầy gầy vào trái tim Cố Hải , khiến hân trong lòng ngứa ngáy a!

Vì vậy, không tốn năm phút đồng hồ, Cố Hải giống con mèo vồ vào phòng tắm

Hai người vùi ở trong bồn tắm, Bạch Lạc Nhân bị Cố Hải chà xát sau lưng, Cố Hải sau đó vuốt vuốt ‘tiểu nhân tử’ của Bạch Lạc Nhân

Bạch Lạc Nhân nhin không được mở miệng hỏi, “Cậu làm như thế nào mà khiến lão Chu bị thương?”

Nói đến chuyện này, Cố Hải cảm thấy tự hào, lập tức đem chuyện đã xảy ra từ đầu chí cuối mà nói cho Bạch Lạc Nhân, bao quát giai đoạn trước khi chuẩn bị, áp dụng qua trình gặp phải nhiều trường hợp, cùng với đột phát những tình huống khẩn cấp, nói chung kế hoạch rất kín đáo chặt chẽ.

Bạch Lạc Nhân một biểu tình không thể tin nhìn Cố Hải, “Không nghĩ tới a, cậu còn kiệt xuất tài giỏi như vậy đúng là thiên tài a!”

“Đương nhiên.” Cố Hải hừ lạnh một tiếng, “Tôi đem tất cả làm hùng hục cùng cấp tốc đều vì cậu, vì trả thù người kia khiến tôi xuýt nữa ‘bán gia bại sản’.”

Bạch Lạc Nhân trong lòng buồn lổ không ít.

“Đừng nhúc nhích!” Cố Hải bắt chợt dùng tay chạm ở trên đầu Bạch Lạc Nhân, mắt tiến đến Bạch Lạc Nhân trước mặt nói, “Hình như trên mặt xuất hiện một cục mụn.”

“Thôi nào!” Bạch Lạc Nhân đẩy Cố Hải một cái

Cố Hải tức khắc kéo lại, hơi thở ấm áp kề vào tai Bạch Lạc Nhân.

“Làm sao cậu biết tôi muốn hôn cậu?”

Bạch Lạc Nhân trước tiên cắn gò má Cố Hải.

Hai người đắm mình trong chăn thấm thiết, Bạch Lạc Nhân bắt chợt mở miệng hỏi: “Đại hải, từ lúc tôi đi rồi, cậu có đến căn phòng kia của chúng ta không?”

Cố Hải tay trượt lên lưng của Bạch Lạc Nhân bắt chợt ngừng lại, ôn nhu trả lời: “Đi qua một lần, làm sao vậy?”

“Vậy cậu đến, đồ ăn trên bàn vẫn còn ở đó không?”

” Đồ ăn trên bàn, chỗ nào?” Cố Hải vẽ mặt hồ đồ.

Bạch Lạc Nhân sắc mặt đổi đổi, trong lòng nghĩ cũng đúng, Cố Hải trước khi đi, khẳng định có người khác vào, đoán là hắn đã chạm đến đồ ăn nếu không nó đã sớm bị ruồi bu.

“Làm sao vậy?” Cố Hải trán chạm trán Bạch Lạc Nhân hỏi.

“Không có gì.” Bạch Lạc Nhân tay dùng sức nắm sau cổ Cố Hải, “Ngày khác làm cho cậu bữa cơm!”

“Cậu?” Cố Hải cười đến quai hàm sắp muốn rách, “Có thể ăn được không?”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, “Không thể ăn cũng phải ăn.”

“Bá đạo như vậy?” Cố Hải thân mật liếm chóp mũi Bạch Lạc Nhân /

Bạch Lạc Nhân như có như không ừ một tiếng, sau đó trở mình mang Cố Hải đè ở dưới thân.

Cuối tuần, Bạch Lạc Nhân xách theo vài hộp thuốc bổ, tâm tình trong lòng hết sức nặng nề đi vào bệnh viện.

Vào trước phòng bệnh Chu Văn Lăng, Bạch Lạc Nhân đã chuẩn bị đầy đủ tất cả để chống chọi phải bị ‘dội bom’, hắn thậm chí đưa Chu Văn Lăng trưng bộ mặt thịnh nộ ở trong lòng khắc hoạ sinh động, hầu như không cần đi vào, hắn có thể tưởng tượng được phản ứng của ông ta.

Kết quả, tất cả ngoài dự liệu Bạch Lạc Nhân

Chu Văn Lăng tình thần rất tốt, ít nhất không biểu hiện ra bất luận cái gì có cảm giác đè nén, trái lại có vẻ thần thanh khí sảng*, cho dù mặc áo bệnh nhân, không thể che được sự lấn át được khí phách của vị đại tướng trên người*

(*thần thanh khí sảng: tinh khí nhẹ nhàng thoải mái)

Cứ như vậy, chạm vào khuôn mặt, bàn tay băng bó, Bạch Lạc Nhân trong lòng ngược lại có chút bất an.

“Tại sao không đi vào?” Chu Văn Lăng nhàn nhạt mở miệng.

Bạch Lạc Nhân lúng túng mỉm cười, “Sợ ông không cho vào.”

Chu Văn Lăng cười đến cực đoan, dường như bị Cố Hải chơi đùa nhục nhã căn bản người này không thể dồn ép.

“Vì sao không cho cậu vào? Tôi đây đợi cậu đã mấy ngày, người khác đều đến thăm tôi, chỉ có cậu chậm chạp không lộ diện. Tôi bình thường đối đãi cậu không tệ? Tôi bướng bỉnh cùng cứng miệng nhưng là người tính khí vui vẻ, tại sao tôi vừa đổ bệnh, cậu liên cái rắm cũng không đến thăm tôi vậy?”

Bạch Lạc Nhân càng nghe càng không hiểu ngọn ngành, Đây là những gì mà Chu Văn Lăng nói ra sao?

Chu Lăng Vân nhìn ra Bạch Lạc Nhân trong lòng lo lắng, lúc này an ủi, “Đừng để bụng, cậu và em trai cậu nhất mã toán nhất mã*, trong lòng tôi rõ như kiếng. Hẳn vì cậu mà cố ý chinh tôi, Tôi biết không phải là cậu xúi giục.”

(*: nhất mã toán nhất mã: nôm na là người này xem người kia đều quan trọng như nhau)

Bạch Lạc Nhân tâm lý càng không cảm giác được mùi vị, đứng ở trước mặt Chu Lăng Vân, khiến hắn đột nhiên cảm thấy mình đặc biệt nhỏ bé.

” Đem khí phách quân nhân cậu ra nào, tinh thần của cậu đi đâu mất rồi? Tới đây liền để cho tôi xem sau gáy của cậu à?” Chu Lăng Vân bắt chợt tức giận quát một tiếng.

Bạch Lạc Nhân thẳng lưng ngay lập tức.

Chu Lăng Vân không rõ vì sao lộ ra dáng vẻ tươi cười, “Tôi hỏi cậu một việc.”

“Mời nói.” Bạch Lạc Nhân nghiêm trang nhìn Chu Lăng Vân

“Cậu và Cố Hải lén quan hệ qua lại nhiều lần rồi sao?”

Bạch Lạc Nhân căng thẳng trong lòng, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía Chu Lăng Vân, chẳng biết hắn rốt cuộc muốn nói cái gì.

“Nếu như gặp gỡ nhiều lần, làm phiền cậu giúp tôi gửi lời với cậu ấy, Tôi đối với cậu ta rất cảm thấy hứng thú, ngày nào đó cùng cậu ấy uống vài chén.”

Bạch Lạc Nhân ngực gần như bị áp lực không khí muốn làm nổ tung.

“Thủ trưởng Chu,, nếu như cậu có gì tức giận, thì hướng về tôi chửi mắng ! Chuyện này toàn là tôi thiêu lên! Tôi nguyện gánh chịu tất cả trách nhiệm.”

“Cậu hiểu lầm, tôi thật thích cậu ta.” Chu Lăng Vân ánh mắt nhấp nháy.

Bạch Lạc Nhân hầu như muốn phun ra một ngụm máu.

Chu Lăng Vân bắt động thanh sắc thưởng thức cái bật lửa trong tay, cười mà không cười nhìn

Bạch Lạc Nhân, Chu Lăng Vân bắt động thanh sắc thưởng thức thũng trong tay cái bật lửa, tự tiểu phi tiểu nhìn Bạch Lạc Nhân, “Không nói gạt cậu, cậu ta thật ngông cuồng ngạo mạng, thái độ của cậu ta rất giống tôi lúc còn trẻ!”

Bạch Lạc Nhân máu trên người trong nháy mắt đọng lại, hắn trong lúc mơ hồ nghĩ, Chu Lăng Vân hẳn là đùa giỡn.

43. Chương 43 - Tặng Cho Anh Một Cặp Kính

Edit: baotri1998

“Cảm ơn các vị chuyên gia, lần này các vị chỉ đạo tham gia dự án ‘vô tuyến điện’ hướng dẫn áp dụng trao đổi kế hoạch, công ty thật vinh dự được thay mặt cho tất cả các liên doanh chủ trì cuộc họp”

Cố Hải giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên ở phòng họp, lần này có tổng cộng ba mươi mấy người kỹ sư tham dự, bên trái Cố Hải là những nam i nhân viên, còn bên phải chính là phụ nữ trong công ty, nam nữ ngồi đối mặt nhau, một chút cũng không giống như giao lưu trao đổi dự án, ngược lại giống như đại hội tương thân ái.

Bất quá bầu không khí như trước vẫn nghiêm túc,... ít nhất ... trên mặt Cố Hải không nhìn ra có bất kỳ thái độ lơ đãng nào.

Bạch Lạc Nhân an vị ở bên cánh tay phải của Cố Hải, ngồi đối diện với Diêm Nhã Tĩnh, Bạch Lạc Nhân đưa mắt như có như không phiêu đến trên người cô ta, đều phát hiện cô ta luôn chăm chú nhìn Cố Hải, tuy rằng ở đây tất cả mọi người đều đang nhìn hắn, mà Diêm Nhã Tĩnh ánh mắt rõ ràng là giống nhau.

“Ở đây chúng tôi yêu cầu người phụ trách dự án này chính là Bạch Lạc Nhân tiên sinh xin mời anh phát biểu!”

Cho đến tiếng vỗ tay vang lên, Bạch Lạc Nhân mới định hồn lại, môi mỏng khẽ mở, không nhanh không chậm trình bày suy nghĩ của mình về sơ bộ kế hoạch dự án và thực thi kế hoạch của quân đội.

Người Tham dự ở đây đều chăm chú nghe Bạch Lạc Nhân phát biểu, Cố Hải cũng không ngoại lệ, ánh mắt hắn vẫn chuyển vào cánh môi mền mại của Bạch Lạc Nhân, nhìn nó lúc mở lúc hợp, lộ ra bên trong hai hàng răng trắng*. Còn lúc nói chuyện, cơ gò má càng không ngừng buộc chặt rồi thả lỏng, làm người ta không thể không nghĩ đến một số môn thể thao nào đó.....

(* trong truyện ghi là tiểu bạch = trắng)

“Vâng, tôi đã nói xong.”

Tiếng vỗ tay sau khi kết thúc, Cố Hải trả lời phát biểu của Bạch Lạc Nhân rồi tổng kết tóm gọn lại.

“Vừa rồi tôi chăm chú nghe Bạch Lạc Nhân tiên sinh phát biểu, Tôi cùng ý nghĩ của anh ta tóm tắt thành những nội dung chính trong năm”

Bạch Lạc Nhân mỉm cười nhìn Cố Hải, mang trên mặt biểu tình tán dương, kỳ thật trong lòng âm thầm mà rủa: Con mẹ nó, cậu mà chăm chú lắng nghe được chữ nào, tôi không phải họ Bạch!

Hội nghị kết thúc, các đại biểu của quân đội cùng các nữ nhân viên của công ty bắt tay nhau, Bạch Lạc Nhân và Cố Hải làm bộ bắt tay, lịch sự mà nhìn đối phương nói một câu: “Hợp tác vui vẻ, nếu sau này có vấn đề, bất cứ lúc nào có thể liên lạc với tôi.”

Diêm Nhã Tĩnh đứng ở cửa chờ Cố Hải.

Cố Hải còn nắm tay Bạch Lạc Nhân không buông.

“Cố tổng, anh không quay về phòng làm việc sao?” Diêm Nhã Tĩnh giọng nói trong veo vang lên ôn nhu mà nhẹ nhàng.

Cố Hải cũng không quay đầu lại, nói: “Trước tiên không trở về được, Tôi cùng bạch thủ trưởng có chút chuyện nói chưa xong, cô đi trước đi!”

Bạch Lạc Nhân nhìn Diêm Nhã Tĩnh cười lịch sự.

Cánh cửa đóng lại, tổng giám đốc lập tức cởi bỏ áo khoác, bàn tay to vãn về nhào nặng trên mặt Bạch Lạc Nhân, giống như nhiều ngày không thấy vậy, hai mắt hắn hầu như vùi vào bên trong da thịt của Bạch Lạc Nhân. Bạch Lạc Nhân khá sốt ruột không nhìn được lên nhìn Cố Hải, Cố Hải còn hăng hái, ngay lập tức bịt kín môi Bạch Lạc Nhân, gấp rút cùng cánh môi hắn gần bó như thịt với xương.

Lúc tách ra, Cố Hải nói không kịp thở: “Vừa rồi nhìn cậu nói chuyện, trong lòng tôi ngứa ngáy không chịu được.”

“Cậu nha bài đặt giả bộ!”

Bạch Lạc Nhân đặc biệt tưởng tượng đem Cố Hải treo lên phòng trưng bày của công ty, để cho toàn thể nữ công nhân viên chức tận hưởng một chút những gì lúc này hắn phải đối mặt.

Cố Hải thừa dịp Bạch Lạc Nhân trong lúc thất thần, lén lút duỗi tay vào bên trong quần lính, cách đồ lót ác liệt chà xát, tay nắm chặt ‘quái thú’ của Bạch Lạc Nhân đẩy lực đàn hồi hai nhánh, trong miệng phát ra tiếng hít thở sâu như âm thanh.

Bạch Lạc Nhân đặc biệt bội phục Cố Hải, “Sao cậu ở đâu đều có thể động dục thế?”

“Ta động dục là không xem địa điểm, cậu ở đâu thì tôi liền làm ở đó.”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, “Hư hỏng!”

“Hư cũng chỉ hư với cậu a!” Cố Hải vui tươi hơn hở cắn vào tai Bạch Lạc Nhân, thì thầm: “Tối hôm qua tiểu quan quân nào bị tôi liếm vài cái, liền kêu to không được? Tiểu quan quân nào càng không ngừng cầu xin tôi tiến sâu hơn một chút ? Tiểu quan quân nào....”

“Được rồi!” Bạch Lạc Nhân xấu hổ cắt ngang, “Cậu có thể nói nghiêm chỉnh một chút được không?”

“Không thể.” Cố Hải tay trượt quanh hông Bạch Lạc Nhân .

Bạch Lạc Nhân lập tức như chạm điện, mạnh mẽ ngăn lại hành vi không đứng đắn của Cố Hải, sau đó cấp tốc sửa sang lại quân trang, hướng đến Cố Hải nhắc nhở: “Cảnh cáo cậu, đừng làm chuyện như vậy trong lúc tôi mặc quân trang , làm nhục danh tiết của tôi!”

Cố Hải trong lòng âm thầm đáp lại một cậu: Sớm muộn gì có một ngày, tôi phải để cậu mặc quần áo này cùng tôi tuốt súng!

Bạch Lạc Nhân hô hấp bằng phẳng, nghiêm trang nhìn Cố Hải,:

“Tôi cùng cậu nói một việc, về sau tôi chỉ có đến công ty tìm cậu, cậu không thể đến đơn vị đồn trú tìm tôi!”

“Vì sao?” Cố Hải cau mày

Bạch Lạc Nhân sắc mặt đổi đổi, giọng nói cộc cằn: ” Không có vì sao, cho cậu đừng đến thì đừng đến, đưa cơm có thể tìm người khác, nói chung cậu ít lộ diện ở quân đội một chút.”

Bạch Lạc Nhân không hề đưa ra lý do điều kiện hà khắc nào, Cố Hải đương nhiên không thể chấp nhận.

“Cậu dù sao cũng phải cho tôi một lý do !”

Bạch Lạc Nhân kiên trì nói: “Chu Lăng Vân xuất viện.”

“Ông ta xuất viện thì tại sao tôi không thể đi?” Cố Hải hừ lạnh một tiếng, “Cậu sợ ông ta trả thù tôi, còn là sợ tôi vừa xuất hiện ảnh hưởng đến quan hệ hai người?”

Bạch Lạc Nhân vì việc này mà lau tâm mấy ngày, Cố Hải lòng dạ hẹp hòi, hằn lại không biết làm sao. Trong lòng buồn bực không cách nào giải quyết, lại tốt xấu không thể cùng Cố Hải nói rõ, chỉ có thể hướng đến con đường tử, nhưng hằn không chỉ không theo, còn ở đó bóp méo sự thật, Bạch Lạc Nhân trong lòng Có thể thoải mái sao? !

“Không cần quan tâm bởi vì sao, nói chung không cho phép cậu đi!” Bạch Lạc Nhân sắc mặt càng khó coi.

Cố Hải người này giỏi nhất liên tưởng, không biên sự (bịa chuyện) Còn có thể nghĩ ra khuôn mẫu chứ, hơn nữa điều này sẽ dễ tạo ra mơ hồ trong lời nói.

“Bạch Lạc Nhân, cậu hãy thành thật với tôi, Cậu và sư trưởng rốt cuộc xảy ra chuyện gì ? theo tôi ban đầu chính ông ta, cậu liền vô tình cố ý thăm oán tôi, tôi thấy cậu bình thường làm việc quá mệt mỏi, thì không nhẫn tâm nói cái gì, Kết quả cậu vẫn mãi không chịu dứt, cũng bởi vì cùng một sư trưởng quen biết không đến hai tháng, cậu đáng để tôi tức giận sao?”

“Cậu hỏi tôi cùng ông ta xảy ra chuyện gì ?” Bạch Lạc Nhân tức sắp muốn học máu,” Tôi con mẹ nó tôi còn muốn hỏi cậu! Ngày đó cậu tìm ông ta tính sổ, ngoại trừ lừa ông đi vào mày bay bên trong, cậu có làm cái gì khác không?”

Nói bóng gió, cậu sẽ không ở trên người ông ta đòi hỏi cái gì khác chứ? Nếu quả thật không có, chỉ dựa vào cậu chính ông ta mấy lần như thế, ông ta đã coi trọng cậu rồi sao?

Cố Hải lần này mặt tối đi, kéo chặt cổ áo Bạch Lạc Nhân hỏi,: ” Cậu có ý gì? Cậu cảm thấy Tôi đánh ông ta mấy cái đã trách không nói cho cậu biết sao? Còn âm thầm nghi ngờ tôi ra tay độc ác a? Bạch Lạc Nhân, ở trong lòng cậu ông ta có bao nhiêu quang minh lỗi lạc, thì tôi có bao nhiêu xấu xa dễ tiện sao?”

Bạch Lạc Nhân hít thở phập phồng, xoay người đi.

Cố Hải nắm lấy tay Bạch Lạc Nhân lại, ánh mắt đe dọa nhìn hằn, ” Đem lời nói, nói cho rõ ràng rồi hãy đi”

“Không nói được” Bạch Lạc Nhân chột hất tay ra khỏi xiềng xích của Cố Hải

Cố Hải lại tiến lên phía trước dây dưa, mới vừa rồi hai người còn dính như keo sơn, không tốn 10 phút đồng nét mắt lập tức liền bức xé, Bộ phận quản lý gõ cửa, Cố Hải và Bạch Lạc Nhân còn ở bên trong giảng co, người quản lý đẩy cửa ra, hai người đã nghiêng người vào bàn hội nghị, hướng về phía bản vẽ mở ra chăm chú thảo luận.

“Cố tổng, làm phiền anh trước tiên ký tên vào, phần văn kiện này cần nộp lên.”

Cố Hải xoay người dùng bút ký tên, Bạch Lạc Nhân sải bước đi ra ngoài.

Trở lại đơn vị đồn trú, Bạch Lạc Nhân trực tiếp cầm điện thoại tắt máy, sắc mặt âm trầm Đến dọa người. Mỗi lần vừa nghĩ tới Chu Lăng Vân nói đến Cố Hải lại biểu thị vẻ mặt mê mẩn, đã cảm giác ông ta ở trên người Cố Hải chiếm tiện nghi, càng nghĩ càng tức giận,. Rõ ràng là cách cư xử của ông ta ‘lãng lơ’ không nghiêm túc, lại mê tuyền người, còn có cả ngày mặt dày mà chỉ trích tôi !!”

Bạch Lạc Nhân đang ở ký túc xá vận khí công, bất chợt nghe được bên ngoài có người gọi hân. “Thủ trưởng, có người tìm!”

Bạch Lạc Nhân hướng ra ngoài nói một câu, “Không gặp! !”

Kết quả, hân nói một câu “Không gặp” căn bản chưa có tác dụng, cánh cửa như thường bị đẩy ra, Bạch Lạc Nhân vừa muốn chất hỏi một câu “Sao cậu lại tới đây”, kết quả phát hiện người tới Không phải Cố Hải.

Mà là một khuôn mặt khác quen thuộc

Cố dương tháo kính mát xuống, lạnh lùng trên mặt lộ ra ý cười, “Vì sao không gặp Tôi?”

Bạch Lạc Nhân sắc mặt đổi đổi, giọng nói vẫn đông cứng.

“Sao anh lại tới đây?”

“Đi công tác.” Cố dương hơi hột nói, “”Thuận tiện quan tâm tình hình cuộc sống của cậu.”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, “Anh nghĩ gì mà lại quan tâm đến tôi?”

“Tôi vẫn luôn cực kỳ quan tâm đến cậu .” Cố Dương dáng vẻ tươi cười có vẻ thực không rõ ràng.

Bạch Lạc Nhân đứng lên muốn rót cho Cố dương chén trà, đưa đến tay hân.

“Được thông qua uống đi!”

Cố dương tay lên đang cầm chén trà, một mùi thơm ngát khuếch tan vào mũi, đường đi trên đường có chút mệt nhọc. Hân đặc biệt đến thăm Bạch Lạc Nhân, chỉ đi công tác không quan hệ, về phần tại sao không từ đường xa vận dấm mà chạy đến đây, bản thân hân cũng không nói rõ.

Bạch Lạc Nhân ngồi đối diện Cố dương nhàn nhạt hỏi:” Anh có gặp Cố hải chưa?”

“Chưa.”

Bạch Lạc Nhân châm một điếu thuốc, thẳng thắn hỏi: “Lần trước là anh đi vào nhà bếp ăn đồ ăn đúng không?”

“Ý cậu là lần nào?”

Bạch Lạc Nhân nhở ra làn khói mù, lạnh giọng hỏi lại: ”Tổng cộng là bao nhiêu lần a?

Cố dương nhìn mặt Bạch Lạc Nhân xuyên qua làn khói, có một loại đáng vẽ mỉa mai.

“Tổng cộng có hai lần” Cố dương mở miệng nói

Bạch Lạc Nhân thần sắc động lại, “Hai lần, lần trước là lần nào?”

“Tám năm trước.” Cố dương thu liễm hai mắt, “Cá nhân tôi ăn bữa ăn đầu tiên của cậu!”.

Bạch Lạc Nhân trong lòng hận ý có thể tưởng tượng được, lúc trước là Cố dương tự tay đem Cố Hải đưa vào quỹ môn quan, Bạch Lạc Nhân tâm trạng cực kỳ thể lương vì tình yêu làm cho Cố Hải một bữa cơm vậy mà lại đưa tới miệng của một tên ác nhân trước mặt.

” “Đặc biệt khó ăn!” Cổ dương còn bồi thêm một câu.

Con mẹ nó! Bạch Lạc Nhân trong lòng tức giận mắng một câu, để cho hắn ăn thuận lợi như vậy, còn bảo chê không thể ăn?

Cổ Dương hưng trí nhìn biểu tình biến hóa của Bạch Lạc Nhân .

“Những món ăn đó tính là dùng để viếng thăm mờ mả, kết quả làm không xong, nên bỏ ở nhà”. Bạch Lạc Nhân cố ý lăng mạ Cổ dương.

Cổ dương giận quá hóa cười: “Cậu định mang đồ ăn đó cho mộ của ai?”

“Cho anh.”

Bạch Lạc Nhân xoay mạnh tàn thuốc vào gạt tàn.

Cổ dương bất động thanh sắc lạnh lẽo đùa nghịch với mắt kính trong tay, nhàn nhạt nói rằng:”

“Kỳ thực lúc tôi ăn được bữa cơm kia, tôi thật hối tiếc, có thể cậu không tin trong tầm năm qua , tôi bởi vì một quyết định mà bận tâm đến cậu.”

Bạch Lạc Nhân ánh mắt lại chuyển chú trên mắt kính đặt ở trong tay Cổ dương, cặp mắt kính này là lúc Cổ hải chỉnh sửa, để bản thân tự mình nâng cao hình ảnh mà đeo. Cổ dương thấy trên bàn có thứ như vậy, liền theo thói quen đùa nghịch ngấm ngấm , mà Bạch Lạc Nhân đột nhiên cảm thấy cặp mắt kính cầm trên tay Cổ dương vô cùng hài hòa.

“Có thể cho tôi một cơ hội?”

Cổ dương tay đột nhiên hướng đến mặt Bạch Lạc Nhân chạm vào.

Kết quả, thân thủ Bạch Lạc Nhân nhanh hơn, hắn đem cặp mắt kính mang lên mặt Cổ dương, sau đó khước miệng nhuếch lên , sâu kín nói: “Quả nhiên rất thích hợp với anh.”

“Tôi không có thói quen đeo kính phẳng” Cổ dương thực muốn lấy

Bạch Lạc Nhân lại nắm tay hắn, dáng vẻ tươi cười bí hiểm.

“Tôi tặng cho anh.”

(Cổ dương lên sàn)...

44. Chương 44 - Khấp Nơi Đều Là Chiến Trường

Beta: Chidung

Edit:Baotri1998

Cổ Hải và Bạch Lạc Nhân rơi vào chiến tranh lạnh, liên tiếp ba ngày, hai người không ai liên lạc với ai. Đây thực chất là một cuộc chiến tranh lạnh nhưng nói chính xác hơn là cuộc độ sức căng thẳng giữa dạ dày của Bạch Lạc Nhân và tiểu Hải tử của Cổ Hải, kết quả ai thắng ai bại, điều phụ thuộc vào sức chịu đựng của ai lâu hơn.

Buổi chiều này, Bạch Lạc Nhân bụng đói cồn cào mà còn đang ngồi trong phòng nghiên cứu, ý trí cùng dạ dày bắt đầu một cuộc chiến. Cuối cùng ý trí mạnh mẽ không ngừng nhắc nhở Bạch Lạc Nhân phải kiên trì tới cùng, mà dạ dày kia thì lại vãn vẹo không ngừng khuyến khích hắn giơ tay cầm điện thoại khởi động máy. Đang lúc hai bên phân tranh quyết liệt giữa ‘ranh giới’ người chết ta sống, thì bước ngoặt bất chợt xuất hiện.

“Tiểu Bạch, đồ ăn của cậu ở bên ngoài!”

Lúc mà Bạch Lạc Nhân bay thử chiến đấu cơ, nhịp tim hiện tại cũng chưa từng đập nhanh đến như vậy, từ phòng nghiên cứu đi tới cửa chỉ có mấy bước , Bạch Lạc Nhân năm lần bảy lượt tự khuyên bảo mình phải trấn định. Chờ đến lúc cần thiết, trước tiên làm bộ cự tuyệt một chút, chờ phía bên kia ‘cố sống cố chết’ đi đến mà đem hộp đựng cơm bỏ vào trong tay hắn, hắn cũng có thể miễn cưỡng tiếp nhận.

Người đến đưa cơm là Hoàng Thuận, Bạch Lạc Nhân dĩ nhiên không gây khó dễ cho người lao động, nhanh chóng nhận hộp cơm, Sau đó ôm hộp đựng cơm hướng tới ký túc xá, hắn cũng không thể cho mấy người kỹ sư thấy đồ ăn của mình, đành nói là ăn, cho dù là người được chút mùi vị Bạch lạc Nhân cũng cảm thấy mất mát, hắn muốn đến ký túc xá chậm rãi hưởng thụ.

Trước khi mở hộp, Bạch Lạc Nhân tâm trạng bình tĩnh được đôi chút

Bên trong trong này đựng cái gì nhỉ? Tốt nhất là bánh bao thịt! Lần trước Cố Hải tự mình làm bánh bao thịt, hấp gần như muốn ‘tuyên cáo’ bánh này đặc biệt là da bánh vừa thơm lại vừa mềm, cắn một ngụm trong nhân chảy ra một dòng mỡ sền sệt mềm mại .

(*Nó giống loại bánh bao Lưu sa của trung quốc nhưng ở đây nhân thịt)

Kết quả hộp đựng cơm mở ra, Bạch Lạc Nhân ngây ngẩn cả người.

Bên trong xác thực có bánh bao, nhưng là bằng phẳng , một không gian ba chiều a. Cái gọi là mặt phẳng, chính là bày đầy ảnh chụp bánh bao, trong ảnh bánh bao toàn bộ bị cắn một miếng, nhân bánh bên trong hấp dẫn muốn chảy nước miếng mà phơi ra trước mặt Bạch Lạc Nhân. Bánh bao phía dưới còn có các loại thức ăn ngon, tất cả đều Cố Hải đã từng tự mình làm qua. Cameras là loại HD chụp lại, so với chính mắt - nhìn thấy còn muốn câu người.

Bạch Lạc Nhân gắt gao siết chặt tay, có thể tưởng tượng được tâm tình bi phẫn.

Là một đồng hình toàn chụp thức ăn a! trên mạng ở khắp nơi có thể tìm thấy tại sao lại đặt bên trong một hộp ăn trưa, để Bạch Lạc Nhân làm như thế nào chịu được? Bạch Lạc Nhân đánh chết cũng không chịu nhận, những năm này hắn ở quân đội mặc bà cổ đỏ*, vượt qua khó khăn không thể tưởng tượng, nhưng cuối cùng phải cúi đầu bởi một hộp đựng cơm.

(* Gặp nhiều Chiều sống gió, khó khăn vẫn kiên cường)

Không được , tôi tuyệt đối không thể khuất phục như thế!

Cố Hải ở nhà một mình ở nhà hưởng thức sơn hào hải vị trên bàn, ăn từ 07:00 đến 10:00h , có người gõ cửa tiến vào , thấy thức ăn ngon đầy bàn, lúc này mới quyết định không đi.

Kết quả, hắn thấy nhân viên chuyển phát nhanh đi đến.

“Cố Hải tiên sinh đúng không? Ngài có một phần chuyển phát đến đây, mời ký nhận.”

Cố Hải đi đến phòng mở ra, lập tức ngửi được một mùi nồng nặc của Bạch Lạc Nhân, Cúi đầu nhìn lại lần nữa, rất nhiều đồ đạc. Nào là quần lót, vớ, áo sơ mi, nịt gối*... lớp dưới cùng, Cố Hải còn nhìn đến mấy căn có nhiều lông, cụ thể là dính trên quần áo , không ngờ Bạch Lạc Nhân cố ý đặt ở bên trong, không có người biết, mà những sợi lông này xuất từ chỗ nào, đánh giá chỉ có Cố trong lòng mới hiểu.

(*Nịt gối: cụ thể là mấy chị em bạn dì vận động bóng chuyền điều mang, hoặc ai bị thương khớp gối)

Một đêm này Cố Hải lần qua lần lại, ráng sáng cụ thể 1:00 Cố Hải ngồi hút thuốc, trong khói mù tất cả đều là bóng hình nhỏ Bạch Lạc Nhân.

Đạo cao một thước ma cao một trượng! Lúc này tiểu tử hư hỏng này đã muốn mò đến! (BLN thắng))

Cố Hải hận không thể hóa thân làm Thổ Hành Tôn (ai có xem phim bản phong hom), dọn ngàn dặm, đào một đường đến ký túc xá của Bạch Lạc Nhân, chui ra liền đem hắn ‘ăn’ một bữa điên cuồng.

Đây là một trận độ sức ý chí mạnh mẽ, Cố Hải không muốn chịu thua dễ dàng như vậy!

Bạch Lạc Nhân cũng chờ hơn nửa đêm, vốn tưởng rằng Cố Hải sẽ đánh tiến về ký túc xá, kết quả vẫn không nghe thấy động tĩnh, cuối cùng không chịu đựng được liền ngủ, Trưa ngày hôm sau, hắn nhận được một xấp ảnh, ảnh chụp lần này lớn hơn nữa, Bạch Lạc Nhân sau khi xem toàn thân máu đều chảy ngược.

Những hình này đều là Cố Hải cùng nữ công nhân viên mập mờ chụp chung, có hai người, ba người trong công ty, ở chỗ ăn chơi, tại khách sạn.... Thậm chí lật tới một tấm hình sau cùng, Bạch Lạc Nhân còn thấy được Cố Hải cùng Diêm Nhã Tĩnh hôn hít trên ảnh.

Thực ra, những hình này đều là Cố Hải tìm người chỉnh sửa.

Nhưng Bạch Lạc Nhân nhìn thấy lại nổi giận đùng đùng, dù cố tình chỉnh ra mấy thứ này, cũng không thể tha thứ!

Thủ trưởng nhìn ảnh tức tình, nóng tính lập tức vội vã lấy xe đi đến công ty Cố Hải.

Kết quả, Bạch Lạc Nhân quần áo thay xong, cánh cửa lại bị khóa, đi tới nửa đường lại đi vòng vèo.

Đây nhất định là một cái bẫy... Bạch Lạc Nhân âm thầm tự nói, những tấm ảnh kia nhất định có vấn đề. Ai mà ranh không có việc lại chụp mấy tấm hình này? Nếu như là vì hắn cố ý chụp, cũng không có khả năng trong vòng một ngày mà chuyển đổi nhiều địa điểm như vậy, đúng không?

Đang nghĩ ngợi, một sĩ binh vội vàng vượt qua trước mặt hắn.

“Đứng lại!” Bạch Lạc Nhân ra lệnh một tiếng

Binh sĩ thần sắc khấn trương nhìn Bạch Lạc Nhân.

“Cầm trên tay vật gì vậy?” Bạch Lạc Nhân chất vấn

Binh sĩ tay gắt gao nắm chặt cái hộp, Bạch Lạc Nhân truy đến cùng, bất đắc dĩ mở miệng nói:” Lên mạng mua một đôi với”.

Bạch Lạc Nhân dương dương tự đắc cầm, “Mở tôi xem một chút.”

Binh sĩ chậm rãi cầm hộp mở ra, bên trong quả thật là một đôi với, kết quả Bạch Lạc Nhân lút tung bên trong cái hộp đang lúc giấy các tông* đang đưa, cũng được tìm thấy ẩn dưới hộp bao cao su.

(* Giấy bì cứng)

Binh sĩ vội vàng mà giải thích:” Cái này..... cái này chính xác là chữ tiệm tặng”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, “Chính xác mua một bộ tặng một đôi (vớ), còn có chuyện mua một đôi tặng một bộ à?”

“Mua. . . Mua một đôi tặng một bộ.”

Bạch Lạc Nhân trong lòng không khỏi cười nhạt, những thương hiệu bao cao su không có hiệu nào mà chưa dùng qua? Vừa nhìn đôi với này của cậu chính xác là 10 đồng tiền chẵn, cậu lấy 1 hộp bao cao su này còn giá bộ! Vớ nhiều như vậy cộng lại còn không bằng 1 hộp bao đáng tiền, là ai đang nói bừa?

“Nếu là tặng phẩm, vậy cho tôi đi!” Bạch Lạc Nhân đuổi tay.

Binh sĩ sững sờ tại chỗ.

Bạch Lạc Nhân sâu kín hỏi: “Cậu dùng tới nó à?”

Binh sĩ cơ nhọc lắc đầu.

Bạch Lạc Nhân trực tiếp đem vài cái với nhét vào trong tay binh lính, ôm cái hộp đi.

Trở lại ký túc xá, Bạch Lạc Nhân nghĩ ra một kế, một chiêu này tuyệt đối so với ảnh chụp của Cố Hải còn tàn nhẫn hơn.

Hắn sẽ đặt một bao cao su chứa đầy dịch nhờn từ tiểu nhân tử sau đó gửi qua Cố Hải.

Tôi cũng không tin không trị được cậu!

Sau ý tưởng này, Bạch Lạc Nhân lập tức đi vào phòng vệ sinh triển khai hành động, trong lòng mặc dù hận cái tên kia, nhưng thời khắc mấu chốt còn phải dựa vào hắn. Bạch Lạc Nhân một bên chuẩn bị, một bên tưởng tượng cảnh tượng cùng Cố Hải thân mật, hô hấp càng ngày càng nặng nề, biểu tình càng ngày hỗn

độn, rồi cục thống khổ găm lên một tiếng đau đớn, một chất lỏng chất lỏng sền sệt phụt ra trông lòng bàn tay.

Bạch Lạc Nhân đem chất lỏng đó rót vào ống bao cao su, xoay người đi ra phòng vệ sinh, đột nhiên bị thân ảnh trước mắt sợ tới mức trái tim co rụt lại.

Cổ dương hơi hơi khòe miệng nhuếch lên.

Bạch Lạc Nhân bao cao su trong tay rút xuống đất.

“Anh đến đây lúc nào?”

Cổ dương cười đến quỷ mị, “Bắt đầu theo cậu tiến vào phòng vệ sinh”

Bạch Lạc Nhân đầu sắp nổ tung, hẳn không cách nào tưởng tượng được, có một người ở đằng sau phòng vệ sinh kiến sự việt, lại còn hưởng thức toàn bộ quá trình. Nếu như người này là Cổ Hải còn chưa tính, lại còn là hẳn người mà bản thân không hề muốn gặp, Bạch Lạc Nhân liên chết tâm đều có.

Trên thực tế Cổ dương chỉ có thấy được tiếng rên, hơn nữa Bạch Lạc Nhân vẫn lưng hướng về phía cửa, nhưng Cổ dương biết hẳn đang làm gì, cụ thể làm thế nào, hẳn l một chút cũng không thấy. Bất quá, không ảnh hưởng đến quá trình hẳn thưởng thức thanh âm rên rỉ cùng thở dốc của Bạch Lạc Nhân, có thể ngay cả Bạch Lạc Nhân cũng không không phát hiện ra điểm đó, đúng là lúc khi hẳn phóng thích thật sự có biết nhiều quyền rũ.

Bạch Lạc Nhân rửa tay, cau mày ra khỏi phòng tắm.

“Anh lại tới đây làm gì?”

Cổ dương trong ánh mắt lộ ra vài phần ý cười, : “Nhìn cậu cả ngày ở quân đội cũng khá chán nản, mang cậu đi ra ngoài thả lỏng một chút.”

Bạch Lạc Nhân vốn muốn nói “tôi không hứng thú”, sau khi nghĩ lại, nếu mình muốn đi ra ngoài, nhất định phải được Chu Lăng Vân cho phép..... Vì vậy, lập tức đồng ý.

Trên đường, Bạch Lạc Nhân hướng đến Cổ Dương hỏi: “Tôi tặng mắt kính cho anh, sau anh không đeo?”

“Để ở trên xe” Cổ dương nói.

Bạch Lạc Nhân sắc bén nhìn kỹ Cổ Dương, môi mỏng khê mếu, “Mang vào”

Một đạo mệnh lệnh, nhìn trong mắt của Cổ dương, khiến tính tình có chút ngờ vực, Vì vậy tâm tình người kia thực sự rất tốt mở lớp cửa xe, lấy ra cặp mắt kính đeo lên.

Đến phòng làm việc của Chu Lăng Vân, Bạch Lạc Nhân cố ý để cho Cổ dương chờ ở ngoài, còn hẳn đi vào phong Chu Lăng Vân xin nghỉ.

“Thủ trưởng, tôi có chuyện quan trọng muốn đi ra ngoài, xin ngài cho phép!”

Chu Lăng Vân hờ hững quay lại nói một câu, “Thời gian nghỉ phép tháng này của cậu hết rồi”

“Công ty khoa học kỹ thuật Hải Nhân, đích tổng giám mời tôi đi ra ngoài bàn luận thỏa đáng dự án hạng mục hợp tác, cậu ấy vội vàng cấp bách dành thời giờ tới tìm tôi, tôi lạnh nhạt với người ta như vậy liệu thích hợp sao?”

Quả nhiên, Chu Lăng Vân ánh mắt sáng lên.

“Cổ Hải?”

Bạch Lạc Nhân gật đầu.

Chu Lăng Vân đứng lên hướng ra ngoài nòn, quả nhiên thấy một thân ảnh quen thuộc, đặc biệt là bộ kính sáng loáng, một mực chiếm cứ ở trong đầu óc của hẳn, mỗi khi nhớ tới lại nhiệt huyết sôi trào.

(Bộ kính phẳng là đôi kính thường cho những người lái máy bay, trực thăng dùng)

“Đi sớm về sớm!”

Cho hấn ánh mắt ngăm, ý tứ là, hai cậu bàn công việc xong, tốt nhất sau khi cùng trở về trông chờ cậu kể về hấn cho ta nhằm thỏa mãn cái gọi là ‘thú vui lãnh đạo cuộc sống’

(mình thực không hiểu ý này: nguyên gốc là ‘Lĩnh đạo nhân sinh lạc thú’)

45. Chương 45 - Chiến Tranh Hết Sức Căng Thẳng

Edit: baotri1998

Cố Hải ở trong phòng làm việc không đợi được một cuộc hồi âm nào, trong lòng nhịn không được bắt đầu lẩm bẩm, thật không phải là tức giận rồi chứ? Hấn lại đem những tấm hình xem một lần, càng xem càng cảm thấy quá trớn, Bạch Lạc Nhân nếu tin là thật, chẳng phải ngay cả làm hòa cũng thật chẳng dễ dàng?

Nhiều lần suy xét, Cố Hải cảm thấy vẫn là tự mình đến xem sẽ an toàn hơn.

Vì vậy, đến giờ tan làm, Cố Hải lái xe đến quân trại, thấy cửa ký túc xá của Bạch Lạc Nhân đã bị khóa, vẫn đến xem kỹ, kết quả cho thấy Bạch Lạc Nhân từ chiều đến giờ chưa từng trở về, Nhìn đồng hồ đeo tay, không sai biệt lắm chắc là đến giờ đi ăn nên Bạch Lạc Nhân ra khỏi ký túc xá, Vì vậy Cố Hải mở cửa ký túc, ngồi bên trong đợi Bạch Lạc Nhân.

Trên bàn còn đặt mấy tấm hình, Cố Hải cầm lên xem, thấy một bức hấn cùng Diêm Nhã Tĩnh tình tứ chụp chung, đã bị Bạch Lạc Nhân nắm chặt đến nhăn nhó thành một ‘cục’, đủ thấy hấn lúc đó giận tới mức nào.

Quên đi.... Cố Hải không thể không nghĩ rằng mục đích đã đạt được, ok cứ như vậy đi !

Nghĩ như vậy, Cố Hải lại bắt đầu dọn dẹp căn phòng của Bạch Lạc Nhân theo quy chế vốn có , mấy ngày không có tới, nhìn Bạch lạc nhân đứng là vô pháp vô thiên thật không có mẫu mực. Cố Hải đang muốn dọn dẹp, sắp xếp lại quần áo dơ ở gần giường, đột nhiên phát hiện dưới gối ngủ của hấn để mấy hộp bao cao su, Cố Hải không nhớ rõ hấn ở đây giữ nhiều thứ này như vậy. Nếu Không phải hấn mua, vậy những thứ ‘vỏ’ này ở đâu ra? Vấn đề mấu chốt nhất là, Bạch Lạc Nhân sống ở ký túc xá nam, làm sao lại đòi hỏi mấy thứ này?

(>< có=“” thể=“” nhé,=“” nam=“” với=“” nam=“” không=“” được=“” sao,=“” anh=“” xxx=“” bln=“”>

Một loại dự cảm chẳng lành nảy sinh trong đầu, kích thích Cố Hải giật mình một cái. Nhưng hấn rất nhanh loại bỏ suy đoán này, Bạch Lạc Nhân Không phải người tùy tiện như vậy, hai người bọn họ mới có ba ngày không liên lạc, Bạch Lạc Nhân bởi vì chuyện này không đáng có nên tự ‘làm hỏng’ mình như thế.

Vì vậy, Cố Hải lại đem mấy hộp bao cao su bỏ trở lại, cầm quần áo dơ đến trước phòng vệ sinh.

Kết quả, Cố Hải vừa mở cửa phòng, đã ngửi phải một mùi đặc thù đối với hấn mà nói mùi này rất quen thuộc, Ánh mắt theo bản năng tìm kiếm xung quanh, thì bất chợt thấy nó định ở một góc kia.

Hấn nhặt bao cao su lên. Việc Bạch Lạc Nhân chủ động gửi qua cùng Cố Hải tự tay nhặt lên là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Hấn căn bản không nghĩ đến Bạch Lạc Nhân tự ‘thực hành’ rồi làm ra mấy thứ này, ai mà lúc làm chuyện ấy còn rãnh rỗi đeo bao cao su a, chỉ dùng cái chân cũng hiểu được là không có khả năng , bao cao su này cùng dịch thể bên trong là như thế nào?

Ngay cả Cố Hải trong lòng âm thầm sinh nghi, Ngoài cửa đột nhiên truyền đến hai tiếng nói.

“Hửm? Tôi nhớ rõ ràng khi đi ra đã khóa cửa rồi mà!” Bạch Lạc Nhân buồn bực.

Cố dương bên cạnh ngắt lời:” Tôi cũng nhớ cậu đã khóa.”

Cố Hải thân hình chấn kinh, cả người cứng đờ trong cửa phòng.

Bạch Lạc Nhân rất nhanh phát hiện Cố Hải, hơn nữa còn thấy được hấn cầm trong tay là cái gì, đầu sắp nổi tung, không xong! Lần này gây họa lớn ! Cố Hải chính xác đã hiểu lầm, việc này giải thích sao cho rõ đây?

Cố dương bất động thanh sắc liếc nhìn Cố Hải, “Cậu cũng ở đây?”

Cố Hải nhìn Cố dương anh mặt lạnh đến thấu xương, bất cứ kẻ nào cùng Bạch Lạc Nhân cùng nhau trong ký túc xá, hẳn cũng sẽ nghĩ ra dương oai trừng trị, nhưng Cố Dương thì không được! Cố dương mỗi lần trở về trước tiên sẽ đến Cố Hải chào hỏi, duy chỉ có lần này, Hấn lại giấu diếm tự mình tìm Bạch Lạc Nhân trước. Có thể không chỉ có một lần, trước đây còn rất nhiều lần, chỉ là hấn không biết mà thôi.

Cố dương Nhận ra bầu không khí khác thường, khi hấn nhìn thấy Cố Hải cầm trong tay cái gì, lập tức hiểu được Cố Hải vì sao dùng loại ánh mắt này nhìn mình.

Bạch Lạc Nhân lúng ta lúng túng mà hô một tiếng Cố Hải.

Cố Hải làm như không nghe thấy, giống như một con hổ ở trên núi, trong nháy mắt nhào tới Cố Dương. Cũng may Cố dương có đề phòng, không thì hấn bị một cước đâm vào mặt, ngất ngay tại chỗ.

Trong ấn tượng Bạch Lạc Nhân, Cố Hải và Cố dương tuy rằng thoát nhìn bất hòa, nhưng thật ra cảm tình khá tốt. Nếu không, Cố Hải cũng không vì trả qua sự sống và cái chết cũng còn chọn cách tha thứ Cố Dương, còn làm thêm một cái chìa khóa nhà cho hấn.

Thế nhưng bây giờ, Bạch Lạc Nhân nhìn trên mặt Cố Hải không thấy được bất luận cái gì là bao dung hay bần khoản, Trên hai mắt thẫm đỏ của hấn khắc lên bốn từ: “Mất hết tính người”. Hai người quay sang đánh nhau. Thế lực Cố Hải rõ ràng chiếm lợi thế, hơn nữa tính tình bị kích động, đơn giản là cùng Cố dương đánh cho đến chết..

Đầu xương khớp kêu ken két, cùng âm thanh mắng chửi của người kia vang khắp phòng.

Bạch Lạc Nhân tóm lấy cái thân quen thuộc cùng kịch liệt của người kia, lúc này sao có thể khoanh tay đứng nhìn?

Cảm giác được có người khác can dự, Tâm trạng Cố Hải lại cáu kỉnh, Ánh mắt nhìn giầy trượt băng như dao của Bạch Lạc Nhân đâm tới, tuyệt vọng gần như không khống chế nổi mà hét to, “ Cậu ngang nhiên giúp anh ta đánh tôi!”

Bạch Lạc Nhân thật muốn chạy đến chỗ Cố Hải tát một bạt tai! Cậu nhìn kỹ cho tôi, tôi con mẹ nó ai giúp ai?

Hai thằng đàn ông đồng thời động thủ, Cố dương kết cục có thể tốt được sao? Hấn cũng đã nhìn ra, Bạch Lạc Nhân không phải khuyên can, đơn thuần là trả thù. Nam tử không chịu thua thiệt trước mắt, nếu là hấn tiếp tục ra đòn, nếu chuẩn bị không tốt sinh mạng ở đây mất bất cứ lúc nào. Vì vậy Cố dương trong lòng chịu đựng khuất nhục, chỉ cần ném hai tên này ra xa rồi tông cửa chạy ra ngoài.

Cố dương rời đi cũng không khiến cuộc chiến dứt, chiến tranh vẫn còn đang tiếp diễn.

Bạch Lạc Nhân nổi giận gầm lên một tiếng: “ Anh ta đã đi rồi!”

“Tôi biết anh ta đi!” Cố Hải khuôn mặt đen thông suốt, “ Tôi con mẹ nó chính là đánh cậu”

“Cậu đánh tôi làm gì?” Bạch Lạc Nhân mặt lạnh lùng giằng co.

Cố Hải trái tim như đâm xuống máu tươi đầm đìa, giọng nộ không ngừng run run, “ Vì sao Tôi đánh? Tại cậu ở đây làm được một ít chuyện tốt, cũng không nhiều đâu tôi phải đánh cậu!!!”

Bạch Lạc Nhân biết lúc này nói cái gì đều vô dụng, suy nghĩ phải nhanh cứu vãn lại cục diện, phải tìm ra mười phần chứng cứ. Bạch Lạc Nhân còn đang tiếp tục suy nghĩ, trên mặt đất cả người đều bị Cố Hải lật lại, Đầu sỏ gây nên tôi đang nằm ở xa vị trí mình tầm hơn 10 cm, Bạch Lạc Nhân đã có một ý tưởng nhanh chóng bắt lấy bao cao su trong tay .

Sau đó gơ lên trước mắt Cố Hải.

“Cậu xem a!”

Cố Hải nhìn không rõ, vừa nhìn càng nổi giận, cổ Bạch Lạc Nhân gần như bị vụn gãy,

Bạch Lạc Nhân cũng phát cáo, gào khóc điên cuồng hét lên mấy tiếng , còn dám mang bao cao su nhét vào trong miệng Cố Hải

“Cậu ném thử cho tôi, con mẹ nó cái vị này là của ai?”

Hai người đối mắt nhau cũng hiểu rõ hương vị trên người và chất dịch cơ thể của hai bên, cũng công nhận mùi vị với mức độ rất nồng. Cố Hải chỉ cần ngửi, là có thể rõ ràng phân biệt ra được hương vị này là của Bạch Lạc Nhân.

Cảm giác được thân thể Cố Hải cứng đờ, Bạch Lạc Nhân lại nói một câu sắc bén chất vấn.

“Cậu dùng dương vật của cậu suy nghĩ một chút, anh cậu loại người gì có thể để cho tôi nằm phía trên sao?”

(Ý nói là CD ko muốn làm thụ)

Cố Hải máu trên mình chậm rãi âm lại, sắc mặt khó coi lập tức khôi phục lại, anh mắt đã hòa hoãn hơn rất nhiều.

“Cậu không có việc gì tích cực mang bản thân tới đây làm gì?”

Về điều này, Bạch Lạc Nhân cũng không đoái hoài tới mặt mũi, xấu hổ thì xấu hổ, chung quy như ném mạnh một người khác vậy.

“Cậu nói xem vì sao? Cậu cho mình gửi nhiều ảnh chụp như vậy, Tôi không trả cậu một chút gì đó thích hợp sao?”

Cố Hải bình tĩnh hiểu ra.

Bạch Lạc Nhân đứng dậy ngồi trở lại ghế trên, trầm mặt sửa sang quần áo

Cố Hải đứng lên, đi tới bên người Bạch Lạc Nhân, trầm giọng hỏi:”Vậy cậu nói cho tôi biết, ngày đó vì sao nhìn Tôi nổi giận? Vì sao không để tôi tới quân trại?”

Bạch Lạc Nhân mặt không thay đổi đem nguyên nhân nói ra.

Cố Hải thổi phồng một tiếng vui vẻ, mừng rỡ Bạch Lạc Nhân xấu hổ không chịu nổi.

“Cười nữa là cút ra ngoài”*

(Câu khác là: ” Cười nữa là cút trứng cho ta”)

Cố Hải nhéo gò má của Bạch Lạc Nhân, dở khóc dở cười,: “Cậu khiến tôi nói cậu cái gì cho tốt đây?, Thì cái loại củ rích (BLV) kia, cậu cũng phải đến mức đề phòng sao?”

“Ai đề phòng cho cậu chứ” Bạch Lạc Nhân nổi đóa,” Nếu tôi đề phòng thì chính là anh ta”

” Anh ta giao cho tôi, cậu chỉ cần đề phòng là được” Cố Hải sâu kín nói.

Bạch Lạc Nhân hừ cười một tiếng, “Không cần, tôi giúp cậu tìm được một người thế thân.”

Cố Hải vẽ mặt hồ đồ, Bạch Lạc Nhân không tiếc mang kế hoạch toàn bộ nói cho Cố Hải, Cố Hải nghe xong cả người chấn động.

“Cái gì? Cậu đem anh ta dụ dỗ?”

“Lúc này biết là anh cậu?” Bạch Lạc Nhân liếc nhìn Cố Hải,: Vừa đánh nhau không thấy cậu hô một tiếng ‘anh’ a?”

“Không phải lúc ấy tức giận đầu đều hồ đồ sao?” Cố Hải càng nghĩ càng khó chịu, “Anh ta lúc nào trở về Bắc Kinh? Tại sao tôi cũng không biết? Cậu và anh ta vừa đi ra ngoài để làm gì?”

Bạch Lạc Nhân đem cCố dương đã nói với hắn lại thuật lại một một lần nữa cho Cố Hải.

Cố Hải nói ngay:” Cậu sớm nên đem tên súc sinh này cấp cho Lão già đó ! »

Cố dương mặt mũi bầm dập vào ngồi ở trong xe, máu đọng trên khoe miệng, một cánh tay bị gãy, điều khiển tay lái khó khăn, chỉ có lái chậm tốc độ xe, rậm rĩ đi ngang qua sân huấn luyện.

Bất chợt, một thân ảnh vọt đến trước mặt xe của hắn, Cố dương khẩn cấp thắng xe.

Xe dừng lại, vút một cái thân ảnh kia đã lên trước cửa xe của của hắn, Cố dương nhìn lướt qua vai hắn , nhìn ra người này quyền lực không nhỏ, liền quay cửa kính xe xuống, cố nén cử thể không khỏe cùng ngó ra ngoài cửa đối diện người trước mặt.

“Có việc gì thế?”

Chu Lăng Vân ánh mắt khí phách đánh giá trên mặt Cố dương một trận, sâu kín hỏi:“Cậu cũng bị người khác đánh thành như vậy?”

Nghe giọng nói Chu Lăng Vân , dáng vẻ hình có quen biết hắn, Cố dương suy nghĩ nửa ngày, sửng sờ vì nghĩ không ra hai người bọn họ khi nào đã gặp mặt?

“Ông là ai a?” Cố dương lạnh lùng vấn.

Chu Lăng Vân tay đặt ở trên bệ cửa, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn vào Cố dương, “Cậu không biết tôi?”

Cố dương lạnh lùng trả lời một câu, “Không biết.”

Chu Lăng Vân ánh mắt trong nháy mắt trở nên hung tợn.

“Cậu không biết Tôi, nhưng tôi biết cậu.”

Cố dương vẻ mặt đều tái rồi, người đàn ông này thị lực không tốt, hay là tinh thần không tốt?

“Ông đem quần áo từ vị đại tá nào trộm được rồi tự mặc trên người?” Cố dương nhin không được chen vào một câu.

Chu Lăng Vân tay trực tiếp đưa vào trong xe, lấy kính chắn gió của Cố dương đặt ở cạnh kính mắt đem ra, đưa vào túi áo khoác, trầm giọng nói “Cái này, Tôi lấy!”

Con mắt Cố dương bắn ra tia lửa:” Đưa đây!”

“Có bản lĩnh cậu đến phòng làm việc của tôi lấy!”

Chu Lăng Vân xoay người rời đi.

Cố dương trên người còn bị thương, hành động bất tiện, chỉ có thể quay đầu xe, hung hăng nhìn Chu Lăng Vân đung tơi!

Kết quả, Hắn mắt nhìn Chu Lăng Vân chân bay đến trước kính chắn gió, sau đó khẩn cấp thắng xe, dĩ nhiên từ trong kính chiếu hậu có thể thấy Chu Lăng Vân bình yên vô sự mà từ đuôi xe đi trở về.

Xe của hắn rất nhanh bị một đám tên lính võ trang đầy đủ vây quanh.

Chu Lăng Vân bình tĩnh nói:“Đem phần tử khủng bố này giải đến phòng thẩm vấn cho tôi!”

Cố dương, “. . .”

46. Chương 46 - Đêm Khuya Đến Phòng Ngủ Kiểm Tra Đột Xuất

Edit: Baotri1998

“Cạn chén!”

Bên ngoài gió to nhiệt độ hạ thấp, hai người vui ở ký túc xá, Bạch Lạc Nhân uống chút ít rượu, Cửa sổ đóng chặt, rèm cửa sổ kéo rất kín, mà lò củi* bốc lên hừng hực khí nóng, khiến cho cả phòng khói mù tràn ngập, lộ ra mùi phần tình cảm ấm áp.

(* Lò củi: mấy chị em biết mấy bà làm sí mại thường để thịt ở trong đó đó)

Bạch Lạc Nhân bị hơi nóng xông đến mặt hồng toàn bộ, Cổ Hải nhìn hẩn ăn ngon miệng.

“Ăn từ từ.” Cổ Hải muốn gấp một chút thịt bỏ vào trong bát của Bạch Lạc Nhân, ôn nhu hỏi:

”Chừng mấy ngày chưa ăn cơm no ?

“Há gì mà ăn không no?” Bạch Lạc Nhân oán hận,” Căn bản là không ăn được!”

Cổ Hải lông mày dày khẽ nheo, giả vờ giận hờn nhìn Bạch Lạc Nhân.

”Cậu không bao giờ vào bếp, giống như chúng ta hôm nay vậy, tùy tiện đều ra ngoài mua chút đồ ăn về, mua chút ít tương mè, ăn bữa thịt cừu xỏ râu cũng đều khó khăn? Lớn già đầu rồi, còn có thể để mình bị đói?”

” Sẽ không làm” Bạch Lạc Nhân ăn từng ngụm từng ngụm, đầu cũng không ngẩng.

Cổ Hải hơi lộ ra bất đắc dĩ,” Đây cũng không cần kỹ thuật gì! Nhìn kỹ, để đồ ăn trực tiếp vào nồi, đổ nước vào, chờ nước sôi đưa thịt vào, cái này cũng đâu có khó?”

Bạch Lạc Nhân cố tình chống lại, dám nói không.

“Vậy cậu làm gì?” Cổ Hải nhanh tay đem đầu Bạch Lạc Nhân đối mặt mình, cứng chịu hơi thở hiu hiu bên tai Bạch Lạc Nhân, “Chỉ biết tức giận tôi sao?”

Bạch Lạc Nhân quay đầu vui vẻ một chút, “Đúng”

Mượn một chút mùi rượu, Cổ Hải ánh mắt nhìn Bạch Lạc Nhân đến ngây dại, Bạch Lạc Nhân gò má đang ở trước mắt hẩn, đường nét hoàn mỹ, Ngũ quan anh khí *, ngay cả những động tác nhỏ đều tạo nên dáng vẻ quyến rũ mê người.

Cảm giác được trên má ướt ướt, Bạch Lạc Nhân đôi đũa trong tay ngừng một chút. Sau đó gõ vào bát Cổ Hải, hảo tâm nhắc nhở:” Tôi nói này!, thịt ở trong nồi, cậu chạy trên đây ăn cái gì?”

Cổ Hải tay ngăn cổ áo của Bạch Lạc Nhân, cười xấu xa nói:” Không muốn ăn thịt, muốn ăn đậu hũ.”

Bạch Lạc Nhân hung hăng ác liệt mạnh mẽ đá văng Cổ Hải cả giận nói:”Cậu một câu lưu manh nữa, có tin tôi ấn đầu của cậu vào trong nồi hay không?”

Cổ Hải cười gấp một ít đồ ăn, vừa ăn vừa nói: “Nhân tử, tôi nhìn thấy cậu ăn cũng là một loại hưởng thụ.”

Bạch Lạc Nhân giật mình, hẩn lại không phải làm sao đó chứ? Trước đây không quan tâm đến Cổ Hải ăn cái gì, cứ đơn giản là chỉ cần lấp đầy cái bao tử. Hiện tại người này, lại có tật xấu như vậy cái này tiếp theo cái kia mà đến, đầu tiên là ăn cái gì, sau đó là ăn ở đâu, ăn cùng ai uống cùng ai, cùng nhau ăn gì, hình như cùng đi ăn cũng trở thành chuyện đại sự >.<. mấy=“” ngày=“” hôm=“” trước=“” sở=“” dĩ=“” chưa=“” ăn=“” ăn=“” gì=“” không=“” phải=“” là=“” bởi=“” vì=“” miệng=“” kén=“” chọn=“” mà=“” là=“” thiếu=“” cá=“” nhân=“” nào=“” đó=“” bỗng=“” nhiên=“” sẽ=“” không=“” có=“” cảm=“” giác=“” ăn=“”>

Chắc chắn, người không thể sống sung sướng quá, cuộc sống khổ quá nhiều cũng liền chết lặng, chỉ khi nào được sống cuộc sống tốt, sẽ không thấy phải khổ nữa.

Cổ Hải cố ý mở miệng nhắc nhở “Đậu hũ đông lạnh có thể ăn.”

Bạch Lạc Nhân dùng chiếc đũa gấp hai miếng bỏ vào trong bát, nhúng gia vị, sau đó bỏ trong miệng, nhai nhai rồi nuốt xuống.

Cổ Hải không động đũa, cứ như vậy mà nhìn hẩn ăn.

Bạch Lạc Nhân lại gấp thêm vài miếng thịt bỏ vào miệng.

Cổ Hải hắng giọng một cái, còn nhắc nhở một lần,“Đậu hũ đông có thể ăn.”

“Ừa, có thể ăn a!” Bạch Lạc Nhân nước miếng tèm nhem đáp lại một câu, “Tôi đây cũng không phải ăn hai miếng rồi sao!”

Cố Hải cứ như vậy bất lực đứng nhìn.

Qua mười giây đồng hồ, Bạch Lạc Nhân mới hiểu, mặt căng lên quay đầu nhú mày liếc nhìn Cố Hải. Bạch Lạc Nhân miễn cưỡng đưa đũa vào trong nồi, bỏ đậu hũ vào bát nhúng nhúng rồi đưa đến miệng Cố Hải.

Cùng nhau ở đây ăn đậu hũ đông lạnh, thơm mát vào sâu trong tâm can,

Sau khi ăn cơm tối rồi tắm rửa xong xuôi, Bạch Lạc Nhân ngồi ở trên giường, mí mắt rủ xuống, cảm đầu buồn bực xoa xoa nguyệt thái dương.

“Làm gì đó?” Cố Hải cười nheo mắt Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân sụ mặt, ” Chóng mặt”

“Nào, tôi giúp cậu .” Cố Hải nhìn tay Bạch Lạc Nhân xoa xoa trên trên bụng .

Bạch Lạc Nhân keo mạnh tay Cố Hải, nhắc nhở:” Dạ dày ở đây này!”

“Cậu uống nhiều rồi.” Cố Hải lại đem tay lên dờ đi xuống một chút.

Bạch Lạc Nhân hung hăng nhìn Cố Hải làm việc xấu trên tay quát tới,” Cậu mới uống nhiều !!”

Kỳ thực hai người đều uống không ít, bất quá theo với ‘tuổi đời’ của ai cao hơn, tiêu lượng hai người lão luyện. Bạch Lạc Nhân không bao giờ ...nữa lại bị rượu hạ đổ, hẳn cảm thấy bị lừa mặc áo bông màu hồng. Thế nhưng sau khi uống xong vẫn còn vụng vụng hồ hồ, tâm lý có thể so với bình thường yếu ớt rất nhiều, cảm xúc chân thực hơn bao giờ hết.

Bạch Lạc Nhân vỗ vỗ một bên trên giường, nhìn Cố Hải ra lệnh:“Đến đây ngồi”

Cố Hải rất phối hợp đến mà ngồi.

Bạch Lạc Nhân đầu dựa trên vai Cố Hải .

Cố Hải trong lòng khẽ run, quay đầu liền thấy nhìn hẳn cảm thấy hẳn đặc biệt dễ thương. Vì vậy , dùng tay gạt vài sợi tóc của Bạch Lạc Nhân Bạch Lạc Nhân bắt mẩn mà lắc đầu, Cố Hải bất chợt dùng ôm lấy đầu của hẳn, hết sức cẩn thận mà nói: “Đừng nhúc nhích, tôi thấy một sợi tóc bạc!”

Bạch Lạc Nhân đang hoảng chờ Cố Hải nhở xuống.

Cố Hải mạnh mẽ nhở ra, thả vào dưới ánh đèn liếc một cái, “Ách. . . nhở sai rồi, là sợi tóc màu đen.”

Vì vậy còn búng tóc Bạch Lạc Nhân, đang đi tìm được lại nhở một cái, đưa tới đèn xem, “Ách. . . Vẫn là tóc đen. . .”

Bạch Lạc Nhân cả giận, “Cậu có thể nhìn chính xác rồi nhở xuống được không?”

“Quên đi, không tìm, có lẽ là tôi nhìn lầm.”

Dứt lời lại đem đầu Bạch Lạc Nhân tựa vào vai hẳn, tiện thể kéo một tay Bạch Lạc Nhân qua, nắm ngón tay giao nhau, đặt ở bên chân hai người, cứ như vậy lẳng lặng ngồi chung một chỗ nói chuyện phiếm.

”Cố Hải, chuyện của Cậu và Diêm Nhã Tĩnh cứ tính như vậy sao?

Cố Hải mở một con mắt liếc Bạch Lạc Nhân, “Vậy cậu muốn thế nào?”

Bạch Lạc Nhân miễn cưỡng mở miệng, “Cha cậu cũng sẽ không có chất vấn quá lên chứ?”

“Có hỏi qua, Tôi chỉ lo qua lấy lệ.”

Bạch Lạc Nhân thở dài, “Kỳ thực Tôi cảm thấy cô ta tốt vô cùng, là đối tượng tốt để kết hôn.”

Cố Hải trầm mặc một lát, rốt cuộc cũng mở miệng nói “Tôi đưa cho cậu là mấy tấm hình sửa chữa.”

Bạch Lạc Nhân trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên biểu lộ đáng vẽ tươi cười không có hảo ý.

“Làm sao cậu biết tôi sẽ chờ những lời này được?”

“Tôi còn không biết cậu?” Cố Hải vừa yêu vừa hận, “Mỗi lần nói đều phải đòi co một vòng, may tôi nhanh nhẹn phản ứng kịp, nếu không lại bị cậu mang ‘bao’ gửi đi ” *

(cái bao cao su chưa dịch)*

Bạch Lạc Nhân cười nhưng không nói.

Cố Hải đột nhiên lại nhớ tới có cái gì, cổ tình chột chột cái hông Bạch Lạc Nhân, ” Vậy cậu cũng nên nói cho tôi biết, mấy sợi lông là ở đâu ra ?”

“Trên đùi.” Bạch Lạc Nhân không chút nghĩ ngợi đáp lại.

Cố Hải ánh mắt sâu kín liếc tới, “Thật không?” >”

Bạch Lạc Nhân sức lực có đủ, “Tôi lừa cậu làm gì?”

“Nào,Cho tôi kiểm tra , để tôi xem lông chỗ nào ít đi.”

Cố Hải hơi nghiêng mình liền dính tới, Bạch Lạc Nhân dùng sức đẩy ra, mặt lộ vẻ khó xử,“Đừng làm rộn! Tôi còn chống mặt, nếu lại phải ới ra.”

Cố Hải không nói lời nào mà cởi quần áo Bạch Lạc Nhân, “Không có việc gì, tôi giúp cậu tiêu hóa một chút!”

Hai người đang ồn ào huyên náo , đột nhiên phát ra một tiếng gõ cửa mạnh mẽ.

Chu Lăng Vân lớn giọng veng lên bên ngoài.

“Bạch Lạc Nhân, ngủ rồi sao?”

Động tác Hai người cứng đờ, Bạch Lạc Nhân mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, Chu Lăng Vân đến đây làm gì? Đang suy nghĩ, tiếng gõ cửa lại vang lên, Bạch Lạc Nhân trong lòng quýnh lên, nhanh chóng đẩy Cố Hải một cái “Mau, trốn vào phòng vệ sinh !”

Cố Hải cau mày, ” Tại sao tôi phải trốn ông ta?”

Lão tử chính ông ta còn không sợ, tại sao phải sợ ông ta tới cửa trả thù!

Bạch Lạc Nhân tức giận ồn ào mà nói:” Lúc này Cậu xuất hiện, kế hoạch của tôi không phải thất bại rồi sao? Đến lúc đó hai ta, một người nhiều tình địch, cậu cam tâm tình nguyện sao a?

Bạch Lạc Nhân nói như vậy, Cố Hải chỉ có thể bất đắc dĩ đi vào phòng vệ sinh.

Bạch Lạc Nhân điều chỉnh bộ mặt biểu tình, giả vờ mặt trông vẻ buồn ngủ đi ra cửa.

“Thủ trưởng,, ngài đến đây có việc gì sao?”

Chu Lăng Vân quan sát trên người Bạch Lạc Nhân một cái, nhàn nhạt hỏi: “Đã ngủ?”

Bạch Lạc Nhân lịch sự thể hiện một chút tự mình không thuận tiện, “Đang chuẩn bị ngủ.”

Vốn tưởng rằng nói xong câu đó, Chu Lăng Vân qua loa nói hết lời liền đi, ai ngờ hần mở miệng nói: “Nếu chuẩn bị ngủ, vậy tôi chỉ có thể vào phòng.”

Bạch Lạc Nhân bị Chu Lăng Vân nói như vậy suy nghĩ rối rắm đều rối loạn, nhin không được hỏi một câu, “Nếu như tôi nói tôi không ngủ được?”

“Vậy chúng ta ra bên ngoài trò chuyện.”

Bạch Lạc Nhân, “. . .”

Chu Lăng Vân sải bước đi vào, chấp tay sau lưng ở trong phòng vòng vo vài vòng, Bạch Lạc Nhân đứng ở đó vẫn không nhúc nhích, mỗi lần thấy Chu Lăng Vân chân đứng ở cửa phòng vệ sinh, nhịp tim cũng sẽ đập rộn lên.

Kết quả, Chu Lăng Vân dừng lại ở trước giường của hần, nhanh tay đem bao cao su đầu giường cầm lên

“Cậu ngay cả thứ này cũng có?”

Bạch Lạc Nhân vẻ mặt nghiêm nghị giải thích: “Tịch thu từ binh sĩ.”

Chu Lăng Vân gật đầu, lại hỏi: “Cậu phải dùng tới sao?”

Bạch Lạc Nhân, “. . .”

Chu Lăng Vân ở chỗ Bạch Lạc Nhân không coi vào đâu, đem mấy hộp bao cao su toàn bộ cất vào túi áo bản thân.

“Nếu lần sau vi phạm lệnh cấm sẽ tịch thu đồ vật, nhớ kỹ phải nộp lên.” Ung dung ra lệnh .

Bạch Lạc Nhân cao giọng trả lời: “Vâng, Thủ trưởng,.”

47. Chương 47 - Hàng Giả Kém Chất Lượng

Editor: Phương Thúy

Beta: PhuongAnhCrazy

“Được rồi, ngồi xuống đi.” Chu Lăng Vân nâng cằm, “Đừng đứng mãi như thế, tôi đến đây là để nói chuyện với cậu.”

Bạch Lạc Nhân kéo ghế dựa, ngồi trước cửa phòng vệ sinh, để ngăn cái tên điên trong kia có nghe thấy lời gì khó chịu cũng không thể chạy ra.

“Cậu sao lại ngồi xa như thế?” Chu Lăng Vân thắc mắc.

Bạch Lạc Nhân không biết trả lời như thế nào, vì thế nói đại một lý do.

“Tôi thích mùi của nhà vệ sinh.”

Chu Lăng Vân, “..... Hay chúng ta vào trong đó nói chuyện đi?”

“Đừng!” Bạch Lạc Nhân khẩn trương ngăn lại, “Tốt hơn là để mình tôi tận hưởng thôi!”

Chu Lăng Vân vững như Thái Sơn, ngồi đối diện Bạch Lạc Nhân, mắt nhìn Bạch Lạc Nhân đầy xa xăm khó hiểu. Trầm mặc một hồi lâu, Chu Lăng Vân đột nhiên nhếch miệng, buồn bã nói: “Tôi đã thấy Cố Hải .”

“Cái gì?”

Bạch Lạc Nhân theo quán tính tỏ vẻ ngạc nhiên, che chắn tốt lắm rồi, sao còn bị phát hiện?

Cố Hải vừa nghe lời này, đang muốn mở cửa ra, tay vừa mới chạm tới nắm cửa, lại nghe được từ bên ngoài một câu, “Đang ở trong phòng của tôi!” Kết quả vừa mới mở ra được một chút lại bị Bạch Lạc Nhân hung hăng đóng chặt.

Bạch Lạc Nhân thở phào nhẹ nhõm, nói nửa ngày mới phát hiện là đang nói tới Cố Dương.

“Cậu làm gì thế?” Ánh mắt Chu Lăng Vân liếc về phía cánh cửa sau lưng Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân gượng cười trả lời, “Gió.”

Chu Lăng Vân gật gật đầu, cũng không nói thêm gì nữa.

Bạch Lạc Nhân nhìn không được mở miệng hỏi: “Cậu ta sao lại bị ngài bắt được?”

“Hôm nay cậu ta đi từ ký túc xá cậu ra, trên đường trở về bị tôi bắt giữ.”

Biểu tình của Bạch Lạc Nhân kinh ngạc, Cố Dương có phải là quá xui xẻo hay không? Đầu tiên bị Cố Hải đánh một trận, trên đường về lại bị Chu Lăng Vân ngăn lại, chắc chắn là không chịu nổi.

Chu Lăng Vân nhìn biểu cảm của Bạch Lạc Nhân, trấn an nói: “Cậu yên tâm, cậu ta dù gì cũng là em trai cậu, tôi nhất định sẽ đối xử tử tế với cậu ta.”

“Đối xử tử tế” Bốn chữ này Chu Lăng Vân nói ra đặc biệt cẩn trọng.

Bạch Lạc Nhân hoàn toàn có thái độ ngược lại, “Sư trưởng, ngài không cần để ý đến tôi, đây là vấn đề của hai người, người ngoài như tôi tốt nhất không nên xen vào.”

“Nhưng tôi nghe nói tình cảm hai người rất tốt!” Chu Lăng Vân giả vờ hỏi.

Bạch Lạc Nhân lập tức phủ nhận, “Tôi và cậu ta tình cảm cũng bình thường, là ngài nghĩ quá thôi, chúng tôi lại không có quan hệ huyết thống, mười bảy tuổi mới quen nhau, quen nhau không bao lâu tôi đã nhập ngũ, căn bản không thời gian bồi dưỡng tình cảm.”

“Cậu nói như vậy làm tôi rất yên tâm!” Biểu tình của Chu Lăng Vân hào phóng khác thường, “Cậu cũng biết, tôi đối xử với ai càng tàn nhẫn càng chứng minh tôi thích người đó. Tôi chỉ sợ không biết chừng mực, để cậu biết, trong lòng nhất định sẽ ghét tôi.”

“Tuyệt đối không!” Bạch Lạc Nhân càng dị thường hào phóng, “Tùy ý ngài, tôi có thể hiểu được mọi hành động của ngài.”

Chu Lăng Vân cười vừa lòng, “Xem ra bình thường không tổn thương cậu nhiều.”

Cố Hải giám chưa muốn tràn hết ra ngoài, lại muốn đi ra ngoài, kết quả vẫn bị Bạch Lạc Nhân hung hăng đóng lại.

“Lại sao thế?” Chu Lăng Vân lại đem mắt đặt vào cánh cửa phía sau Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân lại xấu hổ cười cười, “Gió.”

Chu Lăng Vân cười theo, cười đến nổi tóc gáy Bạch Lạc Nhân đều dựng đứng.

“Phòng cậu nhỏ mà có gió nhiều thật.”

Bạch Lạc Nhân sau lưng đổ mồ hôi “Bình thường không có việc gì cũng tự nhiên nổi gió lên.”

“Làm chuyện gì thiếu đạo đức phải không?” Chu Lăng Vân nhếch miệng nhìn Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân nhanh chóng đổi đề tài, “Mà này, sư trưởng, ngài sao lại không trở về phòng tìm Cố ... Cố Hải đi? Ở đây với tôi làm gì chứ? Người cũng do ngài bắt giữ, ngài còn không nhanh chóng giao lưu tình cảm đi?!”

“Tôi không vội, tôi có thể giữ cậu ta lại!”

Bạch Lạc Nhân âm thầm lú lười, “Còn giữ lại sao?”

Chu Lăng Vân lặng lẽ quan sát Bạch Lạc Nhân, “Cậu ta lúc trước gần như chính tôi tàn phế, tôi có thể ra tay nhanh với cậu ta như vậy sao? Tôi phải tìm ra biện pháp trừng phạt thật tốt, triệt để xử lý cậu ta.”

Bạch Lạc Nhân gật đầu tỏ vẻ tán thành.

Chu Lăng Vân lại nói, “Cố Hải biết đóng kịch sao? Rõ ràng ác độc hơn bất kỳ ai, còn giả vờ làm người chính trực!”

Bạch Lạc Nhân lại một lần nữa đem dùng lực thật mạnh chặn cánh cửa đằng sau lại, cố ý giữ chặt tay nắm cửa.

“Cũng đúng Còn có chút nham hiểm.” Bạch Lạc Nhân tận lực giả vờ hòa theo.

Chu Lăng Vân vừa nhắc đến Cố Hải, ánh mắt không chỉ sáng lên, mà giọng nói càng cao hứng hơn nữa.

“Một chút? Một chút gì chứ? Tôi sớm thấy cậu ta chính là củ cải thối, từ ngọn đến gốc đều hư hỏng, xấu xí! Nếu cho cậu ta tự do phát triển, khẳng định sẽ sớm bị mục rữa, nhưng nếu để tôi chăm sóc, bảo đảm sẽ khiến cậu ta trở thành một cây nhân sâm!”

Chu Lăng Vân bên này còn đang say mê cười, Bạch Lạc Nhân bên kia đã nhanh chóng giữ chặt cánh cửa phía sau.

“Được rồi, không còn sớm, cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi về!” Chu Lăng Vân đứng lên.

Bạch Lạc Nhân thở phào, “Sư trưởng đi thông thả.”

Chu Lăng Vân đi ngang qua Bạch Lạc Nhân, đột nhiên dừng lại, “Tôi mượn phòng vệ sinh của cậu giải quyết chút, đi bộ về chỗ tôi mất những hai mươi phút.”

Mặt Bạch Lạc Nhân tái mét.

“Sao? Cậu mắc bệnh sạch sẽ à?” Chu Lăng Vân hỏi.

Bạch Lạc Nhân lắc đầu.

“Tôi nói cho cậu biết, tôi cũng từng là tân binh, đâu phải chưa từng ở qua ký túc xá tập thể, chưa từng vào nhà vệ sinh công cộng? Cậu không phải thích mùi nhà vệ sinh sao? Đúng lúc tôi có thể cho cậu thêm chút mùi mới, cho cậu ngửi đủ!”

Bạch Lạc Nhân, “.....”

Chu Lăng Vân đẩy Bạch Lạc Nhân ra đi vào, Bạch Lạc Nhân đã tự ra quyết định, nếu như Chu Lăng Vân nhất quyết muốn vào đó mà ra tay với Cố Hải, cậu sẽ cùng Cố Hải đối phó với lão Chu, trước mắt phải đem được Cố Hải ra ngoài.

Kết quả, bên trong truyền đến tiếng nước rất bình thường.

Bạch Lạc Nhân cả kinh, ánh mắt hướng vào phòng vệ sinh, suýt chút cười ra tiếng. Chu Lăng Vân hoàn toàn không bật đèn, trực tiếp tiến tới bồn vệ sinh, đi xong liền xả nước, kéo khóa quần trong ánh nhìn chăm chú của Cố Hải, thản nhiên như không có gì đi ra khỏi cửa.

Cố Hải vẫn đứng ở phía sau góc cửa âm u hẻo lánh, Chu Lăng Vân không hề phát hiện ra hắn.

“Được rồi, tôi về đây.”

Nghe tiếng đóng cửa ầm một cái, Cố Hải lạnh mặt mở ra cửa, Bạch Lạc Nhân liền đứng ở cửa phòng vệ sinh.

“Xin lỗi, bắt cậu phải ngửi cái mùi đó rồi!”

Nói xong, Bạch Lạc Nhân huyết sáo một tiếng vui vẻ.

Cố Hải oán hận nghiêng răng, “Cũng không vì thế mà quá uất ức.....”

Bạch Lạc Nhân dường như không muốn sống mà còn trêu chọc Cố Hải, “Cố đại nhân sâm, hãy để tôi xem cậu trong lòng có bao nhiêu xấu xa.”

“Đừng xem lòng của tôi, trực tiếp nhìn củ cải của tôi có bao nhiêu xấu xí đi!”

Dứt lời cởi bỏ áo ngủ, lộ ra cự vật, giả vờ muốn ấn đầu Bạch Lạc Nhân xuống.

“Đừng lộn xộn!” Bạch Lạc Nhân giầy dựa đứng thẳng, vui tươi hơn hử nói, “Tôi phát hiện, phong thủy của nhà vệ sinh này không hề tốt, đừng bao giờ làm việc lên lút gì ở trong đây, nhất định sẽ có bị người bắt gặp.”

“Cậu đã bị người khác nhìn thấy qua?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân không chút nghĩ ngợi gạt đầu, “Đúng vậy ! Vì muốn gửi cho cậu cái bao cao su kia, tôi đã tự mình vào đó mà hành sự, kết quả bị anh trai cậu bắt quả tang.”

Con người quả nhiên không thể uống rượu, uống xong liền không tỉnh táo, lời nên nói và cả không nên nói, tất cả đều ra khoan khoái mà nói ra tất cả.

Cố Hải cười lạnh, “Vì thế cậu bỏ nó dưới đất, không gửi cho tôi phải không?”

Bạch Lạc Nhân giờ mới ý thức được, cậu có vẻ quá thành thật rồi.

Cố Hải lập tức phát giận, dẫn theo Bạch tiểu lang kéo về giường.

Sau đó, đem đến một túi thật to đầy quần áo, từ trong đó lấy ra rất nhiều thứ.

Mặt Bạch Lạc Nhân mờ mịt nhìn Cố Hải, “Cái gì đây?”

Cố Hải tức giận nói: “Cậu gửi cho tôi đồng quần áo này, tôi đã giặt rửa hết đem trả lại cho cậu.”

Bạch Lạc Nhân suy nghĩ nửa ngày cũng không ra, Cố Hải tức giận và đồng quần áo này có liên quan gì.

Một hồi lâu, Cố Hải rốt cục tìm được chiếc hộp kia, lấy ra đem nhét vào tay Bạch Lạc Nhân, bình tĩnh nói: “Mở ra xem đi.”

Bạch Lạc Nhân mở ra, nhìn thấy một thứ gì đó có hình dạng vô cùng kỳ quái, trong lòng sinh ra loại cảm xúc nghi ngờ.

“Đây là cái gì?”

Cố Hải khoe miệng lộ ra âm trầm cười, “Đồ chơi của cậu.”

Bạch Lạc Nhân như cầm phải một củ khoai lang nóng hổi, lập tức ném cho Cố Hải.

“Cậu tự chơi đi!”

“Tôi cũng có một cái, đây là thiết kế riêng cho cậu, đỡ cho cậu lúc chúng ta cãi nhau, lại phải ở một mình trong phòng. Cậu có nhìn thấy cái chốt này không? Đẩy chốt lên sẽ xuất hiện một cái động cậu có thể đưa Tiểu Nhân Tử vào, bên trong có hai chế độ, có thể là tay, cũng có thể là đầu lưỡi; Đẩy xuống.....”

“Đợi đã!” Bạch Lạc Nhân cắt lời Cố Hải, “Vì sao không có cúc hoa?”

“Cậu không cần cái đó!” Cố Hải chắc chắn.

Bạch Lạc Nhân nhượng mảy, “Vậy cậu có sao?”

“Đương nhiên phải có rồi!”

Bạch Lạc Nhân xù lông, “Vì sao cậu có, tôi lại không? Làm đồ chơi tình thú cũng phân biệt đối xử nữa sao?”

“Không phải, cậu nghe tôi nói.” Cố Hải kiên nhẫn nói, “Bởi vì công cụ này là tín vật tình yêu của chúng ta, thiết kế đều dựa vào tính cách của tôi và cậu. Cậu liền nhìn đầu lưỡi này đi, tần số kích thích đa dạng hoàn toàn dựa vào cấu tạo vòm họng của tôi để thiết kế, giúp cậu không cần ra ngoài mà vẫn có thể hưởng thụ yêu thương lạc thú do tôi tạo ra.”

Khuôn mặt lạnh lùng Bạch Lạc Nhân nhìn Cố Hải, “Công ty cậu cũng sản xuất thứ này sao?”

“Đúng, nhân viên thiết kế chính là cái người nửa nam nửa nữ mà cậu gặp lần trước đấy, cô ta thật sự rất có tài về vấn đề này.” Tiếp tục nói, “Cậu chỉ cần đẩy xuống, là có thể đem nó sáp vào cúc hoa của cậu, tần suất cùng cường độ đều có thể chỉnh, nhất là đều dựa vào tiêu chuẩn của tôi, không thể nào có cao hơn, cao hơn sẽ chết mất.”

Khuôn mặt Bạch Lạc Nhân tức giận không gì có thể diễn tả, “Lấy đi, không cần.”

Cố Hải tự tin tràn đầy nhìn Bạch Lạc Nhân, “Cậu lúc này bảo không cần, chỉ sợ sau khi dùng xong liền bỏ mặc tôi.”

Bạch Lạc Nhân trùn chần lên đầu, không thèm nhìn tên dâm tà kia.

Cố Hải xốc chần lên ra lệnh: “Thử cho tôi biết hiệu quả chút đi!”

“Muốn thì tự mình thử đi.”

“Tôi muốn cậu thử đó! Tôi bắt cậu trước mặt tôi tự chơi đấy! Cậu có thể thủ dâm trước mặt anh trai tôi, sao không thể trước mặt tôi mà dùng cái này chơi thử?”

Náo loạn nửa ngày thì ra là vì chuyện đó!

“Có thể giống nhau sao? Đó là do tôi vô tình bị anh ta nhìn thấy.”

Cố Hải nhất quyết không tha, “Vậy cậu cứ coi như lần này là do tôi vô tình nhìn thấy luôn đi.”

Bạch Lạc Nhân không còn biết nói gì hơn, Cố Hải, máu ghen của cậu dư thừa lắm phải không?

Thấy Bạch Lạc Nhân không nhúc nhích, Cố Hải mặt triệt để trầm xuống, “Nếu để tôi tự động thủ, đảm bảo cậu sẽ chẳng có gì tốt để ăn đâu.”

Khuyên bảo thật lâu, Bạch Lạc Nhân rốt cục đáp ứng Cố Hải tự mình làm thí nghiệm, dưới ánh mắt chăm chú kia, Bạch Lạc Nhân cởi bỏ áo ngủ, cởi quần lót, còn chưa đem thứ kia vận hành, Tiểu Nhân Tử liền bị một đôi tay thật to ôm trọn .

“Á!” Bạch Lạc Nhân tay run rẩy, “Tôi phải dùng nó cậu bỏ tay ra đi.”

Cố Hải phần nộ lùi về sau, hắn là gần như khao khát quá độ, vừa thấy mỹ vị liền không thể khống chế.

Bạch Lạc Nhân đầu tiên là liếc mắt nhìn Cố Hải một cái, dưới ánh mắt cổ vũ của hắn, đẩy công tắc lên, đút Tiểu Nhân Tử vào, chỉnh chế độ bình thường, bên trong phân bố ra chất lỏng ướt át, ngay sau đó bắt đầu chấn động.

Bạch Lạc Nhân cắn răng chịu đựng trong chốc lát, cuối cùng vẫn động tình mà phát ra tiếng thở dốc mị hoặc.

“Thế nào? Tốt chứ?”

Bạch Lạc Nhân vô ý thức kêu rên , “Ah..... Thoải mái.....”

“Có muốn thử đẳng sau luôn không?” Cố Hải ác liệt ở một bên hướng dẫn.

Trán Bạch Lạc Nhân chảy đầy mồ hôi, lắc đầu trong khi hai má đã lộ ra mị hoặc tự nhiên.

Cố Hải hoàn toàn không xem kháng nghị Bạch Lạc Nhân ra gì, tay kéo sex toy xuống dưới, kết quả phát hiện mặt trên đôi mật khẩu. Cố Hải trầm tư một lát, thử nhập vào một mật mã, kết quả không chỉ không lấy ra được, mà tần suất lại đột nhiên tăng mạnh.

“A.....” Bạch Lạc Nhân thất thanh kêu, “Không được, chân tôi đã tê rần rồi.”

Đừng nói chân đã tê rần, tay cũng muốn rụng luôn rồi.

Cố Hải khẩn trương lại đưa vào một mật mã, kết quả vẫn sai, tần suất lại tăng nhanh một độ, hơn nữa khuôn miệng kia lại càng thu hẹp, hung hăng đè ép Tiểu Nhân Tử.

Thống khổ tiếp nối thoải mái, Bạch Lạc Nhân bị đau la hét dữ dội, “Mau lấy ra, ép chết tôi mất.”

Cố Hải vẫn không nhập đúng mật mã, vật kia cứ thế mà co rút lại càng chặt, kéo ra cũng không được, điều chỉnh tần số cũng không được, đến lúc Bạch Lạc Nhân đau đến phát khóc, bàn tay hung hăng nắm chặt cổ của Cố Hải, thật sự muốn đem hắn bóp chết.

“Mẹ cậu! Cố Hải..... Sản phẩm của công ty cậu chắc chắn là hàng giả, hàng vô cùng kém chất lượng..... Đau.....”

48. Chương 48 - Ai Là Giáo Chủ Khổ Hạnh?

Cố Dương bị đóng cửa thăm vấn, trong lúc đó có hai bác sĩ đã đến, xem xét thương thế của hắn, chưa nói cái gì đã vội bỏ đi. Một ngày ba bữa đều có người đưa cơm, chỉ đáng tiếc hắn không thèm động tới, mặt lạnh ngồi trên ghế, đầu óc luôn luôn vận động với tốc độ cao. Đáng tiếc cho dù hắn có nghĩ đến vỡ đầu cũng không hiểu nổi, vị sư trưởng kia đến tột cùng là vì sao lại nhốt hắn ở chỗ này.

Là bởi vì hắn lái xe đụng phải ông ta?

Điều này thật khó có khả năng! Làm gì có sĩ quan nào không biết nghĩ lại tự khơi mào xung đột với người khác, cũng không thèm hỏi thân phận của người ta, cứ thế đem người bắt lại. Nếu đúng như lời ông ta nói, hai người ngày trước có quen biết, lấy thân phận, địa vị và bối cảnh gia thế của Cố Dương, làm gì có sư trưởng nào dám trêu chọc?

Vậy chẳng phải không thiết sống nữa sao?

Cố Dương đang nghĩ , cửa phòng thấm vẩn mở ra, một bóng người khôi ngô nhảy vào tầm mắt hắn.

Chu Lăng Vân nghiêm nghị đi đến, hai hàng lông mày rậm ẩn ẩn lộ ra khí phách.

“Để cậu đợi lâu rồi.” Chu Lăng Vân nói.

Cố Dương đen mặt đáp lại, “Anh rốt cuộc muốn làm gì?”

Chu Lăng Vân thẳng thắn nói: “Tôi sẽ thương cậu!”

Cố Dương suýt chút nữa thì ngã xuống đất, tự nhiên lại thành ra như vậy! ! Hắn không phải là bị Bạch Lạc Nhân từ chối sao? Cũng không cần bồi thường cho hắn một lão già đâu!

“Đề nghị anh chú ý ngôn từ của mình.” Cố Dương lạnh lùng nhắc nhở.

Chu Lăng Vân tiến về phía trước, tay khoác lên vai Cố Dương, Cố Dương vươn tay không bị thương ra, hung hăng nắm lấy cổ tay Chu Lăng Vân quyết liệt kéo xuống. Đáng tiếc, tay Chu Lăng Vân tựa như khối đá nặng ngàn cân, căn bản không phải là thứ mà hắn có thể lay động được. Kỹ thuật còn tốt hơn những gì Cố Dương nghĩ, nhưng ở tuổi tác và địa vị này của Chu Lăng Vân, vẫn còn có thể duy trì được trạng thái cơ thể tốt như vậy, rất hiếm gặp.

Nếu nhân cách của ông ta vẹn toàn một chút, Cố Dương có lẽ sẽ có vài phần thưởng thức đối với ông ta.

Tay đặt trên vai Cố Dương nhéo nhéo, Chu Lăng Vân bình tĩnh mở miệng: “Tôi có khả năng sẽ cởi sạch quần áo của cậu.”

Không có chút hơi thở nóng hổi ái muội nào, đột nhiên phát ra một câu như vậy, chấn động đến độ làm hai mắt Cố Dương trừng lên, biểu tình vẩn vơ.

“Anh dám !”

Hai mắt Cố Dương âm u gắt gao nhìn Chu Lăng Vân, “Anh dám cởi quần áo của tôi, tôi sẽ làm cho anh cửa nát nhà tan! Không tin cứ thử xem !”

Biểu tình Chu Lăng Vân bình tĩnh nói, “Cố thủ trưởng rất tán thành cách làm này của tôi!”

Vừa nghe đến ba chữ “Cố thủ trưởng”, ánh mắt Cố Dương chấn động, hóa ra ông ta thật sự biết thân phận của mình.

“Người đâu, bắt cậu ta lại đè xuống cho tôi!” Chu Lăng Vân ban mệnh lệnh cho hai binh sĩ đứng trước cửa.

Hai binh sĩ thân thể cường tráng tiến đến, chạm phải ánh mắt chống cự của Cố Dương, trong lòng không khỏi hoảng sợ, động tác cũng cứng đờ theo, còn có chút không dám xuống tay.

“Còn thất thần làm gì?” Chu Lăng Vân gầm lên một tiếng.

Chu Lăng Vân ra lệnh một tiếng, ai dám không theo? Hai binh sĩ cả gan tiến về phía trước, dưới ánh mắt âm u của Cố Dương đưa hắn đặt lên một băng ghế. Rồi sau đó, Chu Lăng Vân tiến lên phía trước một bước, chậm rãi cởi bỏ quần áo Cố Dương, một lớp lại một lớp, cho đến tận khi toàn thân chỉ còn lại một cái quần lót, lại ra lệnh cho hai binh sĩ kéo Cố Dương lên.

Tay kéo một phát, quần lót trượt xuống đến tận bàn chân.

Từ nhỏ đến lớn, chưa một ai dám vũ nhục Cố Dương như vậy, Chu Lăng Vân là người đầu tiên.

Môi Cố Dương banh ra hệt như lưỡi dao sắc bén, hắn đã phác thảo trong đầu kế hoạch báo thù, một khi Chu Lăng Vân làm ra chuyện nhục mạ đến tôn nghiêm của hắn, người này, cũng sẽ bị hắn lăng nhục đến tàn phế!

“Đáng người rất đẹp!” Ánh mắt Chu Lăng Vân đặt trên người Cố Dương đánh giá, “Nếu cao hơn hai cm thì càng hoàn mỹ .”

Trên thực tế, Cố Hải vừa khéo cao hơn Cố Dương hai cm.

Cố Dương hoàn toàn không nghĩ đến phương diện này, hấn gồng mình cứng nhắc như một pho tượng điêu khắc, lạnh mặt chờ hành động sau đó của Chu Lăng Vân. Kết quả, Chu Lăng Vân chỉ dùng mắt xem xét, ngoài ra không làm ra bất cứ hành động khác người nào.

Rốt cục, Chu Lăng Vân hướng về phía cánh tay bị thương của Cố Dương.

Cố Dương theo bản năng trốn tránh, lại không thể thoát khỏi bàn tay như gọng kìm của Chu Lăng Vân, theo sau đó là tiếng của xương cốt vang lên, sự đau đớn kinh người đánh úp, Cố Dương gất gao cắn chặt răng, chỉ trong chốc lát liền qua đi.

“Được rồi, cánh tay này của cậu đã tốt lại rồi.” Chu Lăng Vân cười.

Cố Dương thử cảm giác một chút, đúng là đã tốt.

“Được rồi, mặc quần áo vào đi, tôi sẽ an bài cậu đến phòng khác, kiên nhẫn chờ đợi đi!”

Thần sắc Cố Dương bị kiềm hãm, rồi sau đó lông mày xoắn lên, mắt lộ ra sự cău giận sâu sắc.

“Anh cởi hết quần áo tôi ra, chỉ vì trị thương cánh tay này?” Chuyện này và cởi quần có gì liên quan? Thiếu tâm nhân đến mức đó sao?

Chu Lăng Vân tiến sát vào mặt Cố Dương, cặp mắt sáng trưng đánh giá hấn.

“Cậu còn muốn tôi làm thế nào? Buộc thuốc nổ vào lão Nhị của cậu? Hay xuyên vào trứng cậu hai quả lựu đạn?”

Huyệt Thái Dương Cố Dương đột đột nhức nhối, từ hàm răng rít từng chữ, “Đầu óc của anh phát triển dài đến tận bàng quang sao?”

Hoàn toàn không hợp logic, nói mười câu có tới chín câu không thể nào hiểu nổi!

Điều này cũng không thể trách Chu Lăng Vân, người ta nào biết cậu nghe không hiểu gì? !

Chu Lăng Vân không hề tức giận, trước khi đi còn vuốt cằm Cố Dương cằm, “Ánh mắt của cậu so với tưởng tượng của tôi còn xấu xa hơn, tôi rất thích.”

Sau đó, xoay người bước ra ngoài.

Thật sự cứ thế mà đi? Cố Dương nhìn quần áo đầy đất, trong lòng chợt dâng lên một ngọn lửa không biết tên, không chỗ phát tiết, chỉ kém thiêu rụi chính hấn! Nhị thiếu khắp nơi đều có, nhưng loại cực phẩm như vậy thật con mẹ nó hiếm thấy !

Tâm trạng Chu sư trưởng rất tốt, lại bắt đầu ẩn cảnh báo không dứt, nửa đêm đi huấn luyện.

Bạch Lạc Nhân vốn tưởng rằng khi đưa Cố Dương qua, sẽ lập tức hưởng thụ sự thoải mái, không ngờ Chu Lăng Vân đem ra so với những kẻ khác lại rất ngược đời. Người ta lúc cao hứng, so với bình thường đều sẽ càng thêm khoan dung ôn hòa, ông ta cao hứng lại thích chinh người!

“Bạch Lạc Nhân, bước ra khỏi hàng !”

Bạch Lạc Nhân nhanh chóng tiến về phía trước.

Chu Lăng Vân trầm giọng ra lệnh: “Nằm xuống hít đất!”

Tiểu quái thú giữa hai chân Bạch Lạc Nhân bị cái thứ hàng giả kém chất lượng kia làm hại, đến giờ vẫn chưa khỏi hấn, bây giờ làm một động tác phức tạp như vậy, quả thực không sống nổi nữa! Vùng dưới bụng đau nhức mạnh mẽ đánh úp vào đại não Bạch Lạc Nhân, nếu không phải vì bận tâm đến mặt mũi, cậu đã sớm quỳ rạp lên mặt đất rống lên rồi.

“Đứng dậy !” Chu Lăng Vân lại ra mệnh lệnh.

Bạch Lạc Nhân chịu đựng đau nhức đứng lên, nhờ có bóng đêm mờ mịt lung, nên không một người nào có thể thấy rõ vẻ khổ sở trên mặt cậu.

“Có biết tại sao tôi bắt cậu làm động tác này không?” Chu Lăng Vân hỏi Bạch Lạc Nhân.

Trong lòng Bạch Lạc Nhân âm thầm nói, bởi vì ông thiếu đạo đức !

Nhưng miệng lại mở to trả lời: “Để tôi nhanh chóng tỉnh táo!”

Chu Lăng Vân vừa lòng gật đầu, rồi sau đó hướng tới binh sĩ trong sân huấn luyện ra lệnh.

“Toàn thể sĩ quan binh sĩ nghe khẩu lệnh của tôi, nhanh chóng hít đất”

Trái tim Bạch Lạc Nhân như chết thật rồi.

“Chưa đủ, làm thêm một lần, nằm xuống hít đất!”

Bạch Lạc Nhân, “.....”

“Vẫn chưa đủ, lại thêm một lần, nằm xuống hít đất!”

Lòng Bạch Lạc Nhân không ngừng tê rống, rốt cuộc là thằng phé vật không theo kịp tiết tấu? Chờ một lát giải tán, tôi đặc biệt phát cho các cậu một cái sex toy, ông nội nhà cậu!

Rốt cục, việc hít đất cũng đã đến hồi kết thúc, các sĩ quan lại tiếp tục đi lên phi cơ tiến hành luyện tập như thường lệ, trán Bạch Lạc Nhân đều đã đổ mồ hôi, tay cầm điều khiển cũng không thể khống chế nổi sự run rẩy, bây giờ cậu đã hiểu được vì sao nơi này được gọi là vạ mệnh.

“Bạch Lạc Nhân, hạ cánh an toàn!”

Nghe được tiếng chỉ huy, Bạch Lạc Nhân đưa chiến cơ an toàn đáp xuống khu vực được chỉ định, đi ra khỏi cabin đến trước mặt Chu Lăng Vân.

“Nhiệt độ cơ thể của cậu không đạt mức bình thường.” Sắc mặt Chu Lăng Vân ngưng trọng nói.

Bạch Lạc Nhân giải thích nói, “Tay tôi run không phải bởi vì lạnh, là.....”

“Không quan tâm vì cái gì, nhiệt độ cơ thể của cậu bây giờ thực sự rất thấp.” Chu Lăng Vân thử đặt tay lên trán Bạch Lạc Nhân đo nhiệt “Mấy ngày nay cậu không vận động theo đúng yêu cầu phải không?”

Bạch Lạc Nhân không thể phủ nhận, vận động nhiều nhất trong mấy ngày nay của cậu chính là trong ổ chăn, có Cố Hải như cái hỏa lò cả ngày tại nướng bên cạnh, thân nhiệt cậu cứ thế xuống một cách tự nhiên.

“Lập tức đi luyện, một bộ gồm một trăm động tác leo cột trong sân huấn luyện, trong vòng hai tiếng phải tập xong năm bộ!”

Mặt Bạch Lạc Nhân tái mét, leo cột..... Đùng quần phải chịu đựng đến mức nào! Đây là báo ứng sao? Tôi làm chuyện thiếu đạo đức, sao lại đem mọi chuyện đổ hết lên đầu ‘con trai’ tôi!

“Có thể đổi thành bơi không?” Bạch Lạc Nhân đưa ra đề nghị, “Bơi cũng có thể giúp thân nhiệt tăng lên.”

Chu Lăng Vân phủ nhận, “Bơi lội đối với cậu hoàn toàn vô dụng !”

Dứt lời nhìn đồng hồ, “Tính thời gian từ bây giờ!”

Bạch Lạc Nhân khóc không ra nước mắt đi về sân huấn luyện.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Bạch Lạc Nhân yếu ớt cả thể trạng lẫn tâm hồn trở về ký túc xá, đầu óc trống rỗng, hai đùi đều đã mất đi tri giác. Đẩy cửa ký túc ra, cứng nhắc đi đến cạnh giường, úp mặt vào.

Sau đó nằm trong ổ chăn mà rên rỉ thống khổ.

Đau đến muốn kêu cha gọi mẹ!

Đầu gối vẫn còn đang nằm dưới gối, Bạch Lạc Nhân lấy ra, hung tợn ném xuống đất.

Một thoáng sau, tiếng điện thoại reo lên.

“A lô.....” Âm thanh không một chút sức sống.

Cố Hải ở đầu bên kia lại rất có tinh thần, “Không phải là cậu đang dùng món đồ chơi kia chứ?”

“Chơi bà nội cậu!” Tiếng mắng chửi của Bạch Lạc Nhân cũng mất đi khí lực.

“Đừng phủ nhận, cái sex toy bên này của tôi có bộ phận, cậu ở bên kia đang chơi, cái của tôi lập tức sẽ chấn động mà đứng lên.” Cổ Hải còn ra vẻ tự hào.

Bạch Lạc Nhân nhìn cái đồ chơi tình thú trên mặt đất, đã hiểu được vì sao bên này cậu vừa ném xuống, bên kia Cổ Hải đã gọi điện tới.

“Tôi không chơi.” Bạch Lạc Nhân lặp lại một lần.

Cổ Hải vẫn trêu chọc, “Còn chưa xong việc sao?”

“Cổ Hải, tôi làm cỏ cả tám đời tổ tông nhà cậu!”

Nói xong, oán hận cúp máy.

49. Chương 49 - “đóng Gói” Hàng Đến Nhà

Edit: Baotri1998

Cổ Hải ở bên này càng nghĩ càng không thích hợp, xuất phát từ hướng về vợ mà nghĩ cảm thấy lo lo, vì thế đứng dậy, lấy xe bắt đến ký túc xá Bạch Lạc Nhân, Mở cửa ra, đèn còn sáng, Bạch Lạc Nhân hướng lưng về phía hần đang nằm bên trong chăn, nhìn xuống thấy trên mặt đất “Tín vật tình yêu” đã bị đập tan tành. Cổ Hải nhặt lên, miệng nhếch lệnh rộ ra ý cười, vững bước đến giường Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân nghe được phía sau có tiếng bước chân, mắt không mở, bởi vì nó thật sự không có sức mà mở.

“Chơi xong liền đập, cái thói quen này cũng không tốt a!” Cổ Hải cười khúc khích.

Bạch Lạc Nhân vẫn không nói tiếng nào.

Cổ Hải còn đang đùa nghịch cái vật kia, “Lần này thật là xấu nha, hoàn toàn không thể sử dụng!..”

Bạch Lạc Nhân yên lặng thì thầm: “Hủy nó thật tốt, Hủy nó thật tốt, phá hủy có thể danh chánh ngôn thuận mà ném đi. ”

“May là tôi vừa lúc đem một cái mới đến.”

Bạch Lạc Nhân thân thể chợt cứng đờ, quay đầu nhìn Cổ Hải, quả nhiên trên tay của hần đang cầm một bộ “tín vật tình yêu”.

“Cút! Cậu cút cho tôi!”

Bạch Lạc Nhân mắng chửi hần tinh thần đều không có, chỉ là cảm thấy bị làm phiền rồi quát lên hai tiếng, rồi rút đầu vào chăn.

Cổ Hải còn đang không ngừng quảng bá sản phẩm “tiêu thụ” của mình: “ Hiện tại sản phẩm mới này về vật liệu so với trước càng thích ứng với làn da trắng trẻ hơn một, độ mềm dẻo cực kỳ tốt với trước tốt hơn một chút, thiết kế lần này tập trung nhiều về sự đa dạng cũng như kiểu mẫu rất tinh tế, hơn nữa không có mặt khẩu rắc rối gì đó, chỉ cần có dấu vân tay thì có thể phân biệt , lần trước không có xuất hiện tính năng này. Không có tay cậu mở ra, thứ này đặt ở đây chỉ là một đồ trang sức, không có ai nhận ra được ” sản phẩm tốt này” dùng để làm gì.

Bạch Lạc Nhân trong lòng chua chát, Hần cho rằng Cổ Hải nửa đêm chạy tới, sẽ mang đến cho hần một bầu không vui tươi thoải mái, nhưng hần đã làm, nào nghĩ tới cái tên xấu xa lại mang đến một đồ chơi gây tai họa như vậy.

Cổ Hải Đặt sản phẩm mới xuống, cởi áo khoác ngoài, thuận thể chui vào bên trong chăn, một chân áp lên bụng dưới Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân hét thảm một tiếng, trên trán rỉ ra mồ hôi.

“Làm sao vậy?” Cổ Hải cả kinh.

Bạch Lạc Nhân cắn răng xê dịch “cái kia” ra khỏi cái chân của Cổ Hải, vẻ mặt đờ đẫn nói “Bị Thương...”

Cổ Hải sắc mặt đỏ ửng, nhanh chóng vén chăn lên, từng li từng tí nắm “tiểu nhân tử” trong quần Bạch Lạc Nhân, thấy cảnh tượng trước mắt, nhin không được co rút một trận đau đớn. Không chỉ có là tiểu nhân tử bên trong bị thương, kèm theo xung quanh “nó” đều sưng phồng đến đỏ ửng, hơn nữa chỗ bắp đùi rất nhiều nơi do chà xát mà rách ra, nhìn sơ sơ cũng thấy ghê tởm cả mình.

” Làm sao cậu thành ra như vậy?” Trách cứ cùng đau lòng sâu sắc.

Bạch Lạc Nhân oán hận bỏ xuống chăn, “Cậu cứ nói đi? Ngày đó bị kẹp liên tục đến thành ra như vậy, hôm nay lại làm nhiệm vụ huấn luyện, hơn nữa đều là cũng một động tác mài sát đáy quần, tại sao tôi là xúi quẩy đến như vậy a?...”

Bạch Lạc Nhân nói xong rồi dùng cái gối đắp lên mặt, thực sự muốn ném người kia cũng không nổi.

Cổ Hải cau mày hỏi: “Nhiệm vụ gì a”

“Trèo cột*, toàn thể trên dưới một trăm lần, tổng cộng năm bộ**!”

(*: Là có cây cột (cột như cột cờ) leo lên đó, **: Ngủ bộ: xoay năm vòng thành 1 lần)

Cổ Hải nghe vậy tới đây chợt nổ cơn thịnh nộ thật là phương thức tập luyện thiếu đạo đức như vậy, cũng biết là ai ra lệnh, đứng dậy muốn đi tìm Chu Lăng Vân.

Bạch Lạc Nhân nắm lấy hần,” Làm ơn đừng gây rắc rối cho tôi nữa! Cậu lại không biết vì sao tôi lại bị thương tích, ông ta xem nhiệt độ cơ thể của tôi, không đạt được mức độ yêu cầu thông thường, mới có cố ý ra lệnh cho tôi tập luyện!”

Vừa nghe lời này, Cổ Hải lại càng phẫn nộ:” Tôi mất biết bao nhiêu tâm tư mới đem nhiệt độ cơ thể của cậu hạ xuống, vậy mà ông ta lại muốn cho cậu ấm lên,! Đây không phải là rõ ràng cùng Tôi đối nghịch?!”

Bạch Lạc Nhân vừa nghe lời này mặt đều xanh lét,” “Cái gì? Cậu đem nhiệt độ cơ thể Tôi hạ xuống?”

“Đúng vậy!” Cổ Hải một biểu tình đương nhiên,” Không đem nhiệt độ cơ thể cậu thấp xuống, buổi tối cậu ngủ cũng không yêu cậu bắt tôi ôm cậu.”

Bạch Lạc Nhân rống giận hai tiếng, lập tức tay hướng đến Cổ Hải cho một nắm đấm.

“Cậu còn có mặt mũi đi tìm người khác tính sổ? Đều là do cậu làm hại, đều tại cậu! ”

Bởi động tác với mức độ mạnh, chạm đến thần kinh nhạy cảm nơi nào đó, Bạch Lạc Nhân lại nhe răng toét miệng mà nằm xuống, tay vẫn còn vững vàng nắm chặt tay Cổ Hải, một thấy độ gấp rút mà dãn dờ,” “Tuyệt đối không thể đi tìm ông ta, tuyệt đối không thể, cậu muốn đi tìm ông ta tôi sẽ không để ý tới cậu.”

Nói một câu không để ý tới cậu, tuyệt đối so với bất luận câu nói nào cũng không có lực uy hiếp như câu này, Cổ Hải chỉ có thể tạm thời nén giận.

“Được rồi, Tôi không đi, người tốt nhất nằm ở đây, Tôi chuẩn bị nước tắm cho cậu một chút, lát nữa bôi một chút thuốc.”

Nước tắm đem tới, Cổ Hải cùng khăn mặt ẩm ướt, từng li từng tí hướng đến chỗ bị thương Bạch Lạc Nhân lau đi.

Bạch Lạc Nhân trên ót nổi gân xanh, gắt gao siết trên cánh tay Cổ Hải, “Đừng đụng, đừng đụng...”

Cổ Hải thoát nhìn biểu cảm so với hần còn thống khổ, mà lại vì sao thống khổ, cũng phải dịu hần, Thế là đem Bạch Lạc Nhân ôm vào trong ngực, ôn nhu dụ dỗ khuyên một câu:” Bị thương cũng phải xoa một chút đúng không? Không có lấy nhiễm gì, hiện tại để như vậy còn khó chịu hơn, kiên nhẫn chờ lát à , trong chờ lát thôi.....”

Bạch Lạc Nhân cảm giác đau đã giảm dần, nhẹ nhàng chậm chạp thở một hơi, “Tiếp tục .”

Không tốn một phút đồng hồ là có thể làm xong chuyện “sàng bậy”, lại khiến Cố Hải hao tổn năm phút, càng ngày càng không hạ thủ càng ngày càng thống khổ, cuối cùng nội tâm Cố Hải ác liệt một cái, dám ở Bạch Lạc Nhân tê tâm liệt phế* tức giận mắng một tiếng công việc bôi thuốc cũng hoàn thành.

(* Đau điếng người)

Xong việc bôi thuốc, Bạch Lạc Nhân hoàn toàn mệt mỏi, mắt đều không có thần*

(*mắt không có sức sống, chưa hoàn hồn)

Ánh mắt U hồn trừng mắt Cố Hải, “Tôi hận cậu!”

Cố Hải trầm thấp tiếng nói, vẻ mặt buồn thiu, “Tôi so với cậu còn hận bản thân tôi hơn!”

Sau khi nói xong ôm Bạch Lạc Nhân thật chặt vào lòng, trái tim cùng nhau tiếp xúc thân mật.

Ngay Bạch Lạc Nhân mê man đang muốn ngủ, tiếng còi báo động lại vang lên.

Bạch Lạc Nhân giật mình tỉnh giấc, nắm lấy tay Cố Hải, sụ mặt nói rằng:” Tôi lại phải trèo cột.”

” Không được mở cửa!” Cố Hải nổi giận gầm lên một tiếng.

Bạch Lạc Nhân vừa muốn xuống giường mang giày, kết quả bị Cố Hải vững vàng ôm chặt tại chỗ.

“Không được !”

Bạch Lạc Nhân ánh mắt bén nhọn ném tới,“Mệnh lệnh của Quân đội không thể cãi lời, có thể bất cứ lúc nào sẽ có nhiệm vụ khẩn cấp, hậu quả sẽ nghiêm trọng.” Làm ra vẻ muốn đẩy Cố Hải ra.

Lần này Cố Hải rất quyết tâm, hấn không quan tâm có mệnh lệnh hay không mệnh lệnh, muốn cho Bạch Lạc Nhân dưới mắt hấn phải chịu tội, nhất định so với việc này còn khó hơn lên trời. Vì vậy không nói hai lời, trực tiếp đem Bạch Lạc Nhân khiên trên người, còn khóa chặt trên thảm giường mỏng, bỏ vào trong xe. Sau đó nhanh chóng nổ máy xe, hiên ngang mà đi.

Sau 40 phút, xe đến dưới lầu nhà Cố Hải.

Bạch Lạc Nhân ngồi ở vị trí kế bên tài xế tập trung ngủ.

Cố Hải luyến tiếc không muốn đánh thức Bạch Lạc Nhân, suy nghĩ trực tiếp ôm hấn từ trong xe xuống, kết quả Bạch Lạc Nhân tự mình tỉnh, theo bản năng đẩy Cố Hải một cái.

“Không cần cậu đỡ, Tôi tự mình đi xuống.”

Cố Hải ôn nhu cười, “Quên mang giày.” Bạch Lạc Nhân ừ một tiếng, thân thể lại quay về sát lại xe ngồi, mê mê mang mang mà ngủ thiếp đi.

Cố Hải trực tiếp ôm Bạch Lạc Nhân từ ngòai chỗ cuối bàn trong xe đi ra , Bạch Lạc Nhân dáng người cao hơn mét tám, cơ thể trên mình cực kỳ rắn chắc, cân nặng chung so với hình thể người nặng hơn rất nhiều. Có thể đem dáng vẻ Bạch Lạc Nhân mà ôm như vậy thật không uống, còn tức thì cúi đầu thưởng thức gương mặt người này, cũng chỉ có Cố Hải.

Bạch Lạc Nhân cảm giác được thân mình lay động,con mắt him híp nhìn về phía khuôn mặt tuấn tú.

“Vì sao cậu không công tôi?”

Cố Hải sớm tự mình tìm được cái cớ” “Công cậu cũng phải cợ vào ”cậu bé” của cậu rồi sao?”

Bạch Lạc Nhân cứ tưởng, chuyện này dù sao vào thang máy không tốn bao lâu, thời điểm này không có đi ra cửa thang máy hoặc đi ra ngoài, cứ như vậy ngủ thiếp đi..... Hấn không nghĩ tới Cố Hải ôm một hồi lâu, căn bản không đi bằng thang mái, cứ như vậy đi từng tầng từng tầng bằng cầu thang leo. Bình thường, Bạch Lạc Nhân căn bản không để cho hấn ôm như thế, lần này đề Cố Hải có cơ hội, nói cái gì cũng không buông tay.

.....

Ai cũng nghĩ không ra, ngay cả Cố Dương tự mình nghĩ cũng nghĩ không ra, hần tỉnh dậy ở bên trong không gian/

Dương nhiên hiện tại không phải chính xác là không trung, cho là mô phỏng không gian theo hoàn cảnh khoang thuyền áp lực thấp, cái thiết kế nhằm đào tạo các phi hành gia. Chẳng hạn như Cố Dương người chưa trải qua qua đào tạo huấn luyện chuyên nghiệp, cứ như ở chỗ này mà chờ đợi, quả thực đó là sống bị giày vò,, Chu Lăng Vân nói rằng, hần cố ý tạo ra khung cảnh không gian này nhằm nghĩ đào tạo một cá nhân, cắt đứt liên lạc với thế giới bên ngoài, đơn gian là muốn hoàn toàn tẩy não hần.

Đây là một nơi không có điểm tựa, không phân rõ trên dưới trái phải, thân thể không tự mình khống chế, giống như mình linh hồn vậy cứ lơ lửng ở bên trong. Đây là một thế giới hoàn toàn tĩnh lặng, yên tĩnh đến chỉ có thể nghe được nhịp tim của bản thân.

Tiếc là Cố Dương hoàn toàn không có tâm trạng để hưởng thụ cảm giác an nhàn, bị một người không rõ nguyên do mà bị bỏ vào chỗ này, một cảm giác ngạc nhiên giống như không khí ở đây, vừa xuất hiện lập tức bị tháo nước tát cạn, còn lại là một loại phần nộ tràn vào.

Nếu bạn nghĩ rằng ở chỗ này một mình có thể tận hưởng những quyền tự do quan niệm nghệ thuật, thì bạn hoàn toàn sai lầm, ở đây một chút cũng không có tự do, hơn nữa như trên đất còn bị cảm giác ràng buộc. Cố Dương ném trải qua một lần thua thiệt, chỉ đạp một cái chân, cả người bị trọng lực thấp trong khoang thuyền mà vồ ếch đến vách tường, Hần cố gắng ổn định cơ thể của bản thân, kết quả càng ngày càng động càng ngày càng đâm vào vách, giống như lực đàn hồi của quả bóng trong thuyền miễn là khẽ động liền đụng chạm tứ phía.

Trong trí nhớ Cố Dương, bây giờ hần chừng 30 tuổi phạm phải 2 sai lầm, lần đầu tiên là trong địa đạo của tám năm trước, lần thứ hai là ở khoang thuyền mà lơ lửng bên trong này, Thực tế hai lần thống khổ là giống nhau, cũng là vì giải trừ mối nguy cho Cố Hải,

Trợ giúp hần chạy trốn, vì vậy khổ thân mà ép làm vật thể thân.

Duy nhất bất đồng một điểm là lần trước vì biết tình tiết sự việc, lần này lại chẳng hay biết gì.

Không biết ở bên trong đợi bao lâu, Cố Dương hoàn toàn không có quan niệm về thời gian, chẳng qua là cảm giác có chút đói bụng, muốn ăn cái gì đó. Hiện tại bên trong khoang thuyền thật đúng là chuẩn bị một ít đồ ăn, Cố Dương tình cờ lấy một bịch bánh bích-quy đã đóng gói, quá dễ dàng để chia tay ra, một lúc lâu mới tóm nó trở về.

Ở chỗ này, bất kỳ tên cướp nào ở đây đều sẽ biến thành một tên phế vật, thí dụ như Cố Dương, mở bịch bánh bích quy đã đóng gói 10 phút để có thể sử dụng, thật vất vả ăn được vào miệng, nhai chưa được hai cái, vô ý thức mở miệng, miếng bánh quy trong miệng trượt bay ra ngoài.

Đúng vậy, nó bay ra ngoài, toàn bộ bên ngoài đều là mảnh vụn của bánh quy.

Đối với Cố Dương người bệnh sạch sẽ như hần mà nói, cái bánh quy vừa nhai tuột khỏi miệng thành mảnh vụn phiêu khắp toàn thân, đúng là thật có cảm giác khó chịu đến nhường nào.

Ăn không xong, đi không được, vậy thì ngủ, mà tư thế “phiêu như thế” khẳng định sẽ ngủ không được, Cố Dương thấy trên vách khoang treo một cái túi ngủ*, liền thử chui vào, cuối cùng trên người cũng đã cố định.

, Không biết ngủ bao lâu, Cố Dương mở mắt ra, thấy hai bàn tay to bay tới hần, chỉ một thoáng sững sờ.

Cố Dương đánh chết cũng không thừa nhận, hần bị chính tay mình là cho sợ....

50. Chương 50 - Vở Kịch Tinh Thần Phân Liệt

Editor: PhuongAnhCrazy

Ánh mắt hung thần của Chu Lăng Vân đảo xuống dưới, rất tự nhiên nhìn thấy vị trí nổi bật bị bỏ trống. Cả người trầm mặc đứng trên bục gần một phút đồng hồ, chờ tin Bạch Lạc Nhân đến muộn, kết quả bên tai vẫn rất yên tĩnh.

“Bạch doanh trưởng đi đâu?” Giọng nói của Chu Lăng Vân âm vang.

Phía dưới không một người lên tiếng, toàn bộ sân huấn luyện đều cảm thấy áp lực nặng nề

Chu Lăng Vân lại hỏi tiếp, “Có người nào biết tình huống hiện tại của cậu ta không? Cậu ta không nhờ ai chuyển lời sao?”

Vẫn không có người đáp lại.

Lông mày rậm của Chu Lăng Vân nhíu chặt, gọi tham mưu trưởng qua, hạ giọng nói: “Bình sĩ ở đây giao cho cậu, tôi phải đi đến chỗ Tiểu Bạch xem sao.”

Mặt tham mưu trưởng cũng đầy lo lắng, “Ngài mau đi đi, mong là trăm ngàn đừng xảy ra chuyện gì.”

Trong ấn tượng của tất cả mọi người, Bạch Lạc Nhân sẽ không bao giờ không có nguyên nhân lại vô duyên vô cớ đến muộn, càng không bao giờ trốn huấn luyện.

Chu Lăng Vân bước nhanh về ký túc xá của Bạch Lạc Nhân, bên trong đèn vẫn sáng, đẩy cửa vào, trong phòng ẩm áp nồng đậm, chẳng có gì là dấu hiệu của việc không người ở. Khi Chu Lăng Vân đến cạnh giường Bạch Lạc Nhân, xóc chăn lên nhìn vào trong, lại phát hiện không có người, những phòng khác cũng không thấy ai.

Ra khỏi phòng, một dấu bánh xe rõ ràng đập vào mắt ông.

Không xin phép? Không báo cáo? Một mình ra ngoài?..... Chu Lăng Vân còn đang suy nghĩ, di động đột nhiên vang lên.

“Thủ trưởng, ngài mau qua xem xét, đã xảy ra chuyện.” Âm thanh vội vàng, bối rối vang lên.

Chu Lăng Vân trầm giọng hỏi: “Chuyện gì?”

“Người..... Người đàn ông ngài mang qua chỗ chúng tôi, hấn..... Hấn tự sát.....”

“Cái gì?” Chu Lăng Vân chấn động, “Tình huống hiện tại thế nào?”

“Chưa rõ ràng, chúng tôi không có cách nào mở khoang thuyền áp lực thấp ra, chỉ có thể nhìn thấy máu tràn ngập bên trong, một bóng người cũng không thấy.”

Chu Lăng Vân gác điện thoại, lao ra từ ký túc xá của Bạch Lạc Nhân, chạy nhanh về phía căn cứ thực nghiệm.

Cổ Dương lợi dụng áp lực thấp trong khoang thuyền, cắt một miếng nhỏ trên da, bởi vì không có trọng lực, máu tràn ra toàn bộ khoang thuyền áp lực thấp rất nhanh, mục đích hấn làm như vậy chính là để gọi sự chú ý của nhân viên giám thị. Kết quả người vừa thoát ra khỏi bộ đồ hàng không, tiếp xúc với môi trường chân không, máu sôi trào quá nhanh, nháy mắt cả người đánh mất đi ý thức, sinh mệnh đang bị đe dọa.

Tình huống này rất nguy hiểm, một khi cứu không kịp, có khả năng lực phủ ngũ tạng sẽ bị ép ra ngoài.

Chu Lăng Vân lập tức mở khoang thuyền áp lực thấp ra, không khí ập vào, thân thể Cổ Dương nhanh chóng ngã xuống đáy khoang thuyền.

“Khẩn trương liên hệ với nhân viên cấp cứu!”

Mười mấy quân y nhanh chóng chạy tới, lập tức cấp cứu cho Cổ Dương, ép buộc suốt một giờ, rốt cục đã khống chế được tình huống. Nhân viên y tế lại chuyển Cổ Dương tới Bệnh viện Không quân chăm sóc đặc biệt, Chu Lăng Vân cùng đi theo.

Hơn bảy giờ sáng, điện thoại của Bạch Lạc Nhân reo lên.

Cổ Hải đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp, nghe được tiếng di động, nhanh chóng vọt vào phòng ngủ lấy điện thoại ra, lại đóng cửa phòng ngủ lại, sợ ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của Bạch Lạc Nhân.

Nhìn thấy dây số, là Chu Lăng Vân gọi tới.

Hắn không nghĩ ngợi nhiều liền ấn nghe máy.

“Em trai cậu xảy ra tình huống ngoài ý muốn, bây giờ đang ở Bệnh viện Không quân, tút tút tút.....”

Cố Hải biến sắc, không cần phải hỏi, người được Chu Lăng Vân gọi là “Em trai cậu” chắc chắn chỉ có thể là Cố Dương. Tuy rằng Cố Dương là do hai người gài bẫy đưa đến bên người Chu Lăng Vân, nhưng hắn ta vẫn như cũ là anh trai Cố Hải! Cố Hải vừa nghe nói Cố Dương xảy ra chuyện, hận ý trong lòng lại nổi lên, lão tặc kia, thật sự muốn gây hấn với tất cả người nhà họ Cố sao?

Lấy điểm tâm bày ra, bỏ vào nồi giữ giữ nhiệt, nhanh chóng thu thập chuẩn bị đến bệnh viện.

Bạch Lạc Nhân đang ngủ say, Cố Hải không định sẽ nói chuyện này cho cậu nghe, sợ sẽ kích động cậu. Vì thế, leo lên giường, nói với cậu rằng mình phải đi làm, sau đó làm như không có chuyện gì, ra khỏi nhà.

Hoả tốc chạy tới bệnh viện, hỏi được phòng bệnh của Cố Dương, trước sự cho phép của người giám hộ, Cố Hải đi vào.

Cố Dương còn đang hôn mê nằm bên trong.

Cố Hải ngồi bên giường Cố Dương, nhìn mặt Cố Dương không chút huyết sắc, trong lòng rất khó chịu. Cố Dương tuy rằng đã gây ra một vụ tai nạn xe lớn, nhưng lúc hắn nằm viện nửa năm, Cố Dương vẫn luôn túc trực bên người hắn, đây cũng là lí do tại sao Cố Hải chưa bao giờ truy cứu nguyên nhân hành động của hắn ta.

Bác sĩ bước vào xem xét tình hình của Cố Dương, nhìn thấy mặt Cố Hải nhin không được sưng sốt.

“Hai người giống nhau quá, là song sinh phải không?”

Cố Hải lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái, “Không phải cùng một mẹ sinh ra.”

Bác sĩ ngưng ngưng cười, “Tôi lại còn tưởng là anh em sinh đôi.”

Nói xong lời này, bác sĩ bước ra ngoài, Cố Hải cũng theo cô bước ra, tìm hiểu chi tiết tình trạng của Cố Dương.

Đúng lúc này, Chu Lăng Vân từ thang máy đi ra, Cố Hải nghiêng đầu, vô tình thấy bóng người Chu Lăng Vân, vừa định chạy qua đánh một trận tới bởi, đột nhiên ánh mắt lóe lên thứ gì đó, từ từ biến mất Chu Lăng Vân.

Chu Lăng Vân vững bước đi về phòng bệnh, Cố Dương vẫn hôn mê, bên cạnh có một y tá đang kiểm tra các thông số, Chu Lăng Vân nhin không được mở miệng hỏi: “Tình huống thế nào?”

“Cũng xem như là ổn định.”

“Khoảng bao lâu thì tỉnh lại?” Đây mới là vấn đề Chu Lăng Vân quan tâm nhất.

“Không thể khẳng định.” Y ta uyển chuyển cười cười, “Có khả năng sẽ tỉnh ngay, cũng có khả năng mất một hai ngày.”

Sắc mặt Chu Lăng Vân ngưng trọng gật đầu.

Sau khi bác sĩ ra ngoài, ánh mắt Chu Lăng Vân chăm chú nhìn mặt Cố Dương, ông ta phát hiện, khuôn mặt này cùng khuôn mặt nhìn thấy lần trước có chút bất đồng, cụ thể không giống ở điểm nào, Chu Lăng Vân cũng nói không nên lời. Bởi vì Cố Hải chính ông ta đã hơn hai tuần, rồi sau đó Cố Dương lại bị đánh cho mặt mũi bầm dập, đợi đến tướng mạo hắn được khôi phục, Chu Lăng Vân đã đem khuôn mặt của hắn nhập vào đầu.

Về phần Cố Hải ngày trước có bộ dạng gì, Chu Lăng Vân đã sớm mất hết ấn tượng.

Chỉ nhớ rõ nụ cười quen thuộc, thường xuyên xuất hiện trong đầu.

Cố Hải đi đến văn phòng của bác sĩ, mượn một bộ đồ bệnh nhân, vào buồng vệ sinh thay lên, sau đó nhìn vào gương chỉnh tóc một chút. Lại nhớ tới mấy miếng cao trắng dán trên người Cố Dương, liền lấy một ít ra khỏi phòng nhân viên y tế, tùy tiện dán lên vài chỗ trên người, thoát nhìn rất giống từ phòng bệnh đi ra .

Sau đó, lặng lẽ mai phục ở cửa nhà vệ sinh.

Hai mươi phút sau, Chu Lăng Vân từ phòng bệnh của Cố Dương đi ra, đến nhà buồng vệ sinh.

Sau khi giải quyết xong, Chu Lăng Vân đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy người bên ngoài nhin không được sưng sốt.

“Cậu..... Cậu tỉnh nhanh vậy sao?”

Cố Hải ra đòn cực nhanh, Chu Lăng Vân đang lúc kinh ngạc, Cố Hải đã đánh vào mắt ông ta hai phát. Sau đó đẩy mạnh ông ta vào trong, đè lên bồn cầu ra tay không ngừng.

Chu Lăng Vân không phải là đánh không lại Cố Hải, mà rơi vào thời điểm này, ông ta không dám ra tay.

“Cậu giả vờ hôn mê?” Cố Lăng Vân giằng co một lúc nhin không được chất vấn, bởi vì ông ta không tin rằng Cố Hải chỉ một thời gian ngắn sau khi tỉnh dậy đã có thể khôi phục thể lực nhanh đến thế.

Cố Hải tiếp tục đóng kịch, “Ai giả hôn mê? Ông đây là hồi quang phản chiếu*!”

(*: Hiện tượng “Hồi quang phản chiếu” là Một số người bệnh trạng thái nặng, bệnh lâu ngày, cơ thể quá suy yếu đột nhiên tinh thần tỉnh táo, thân thể tự nhiên khỏe mạnh, hoặc nói cười sảng khoái, muốn ăn uống, gò má đỏ là dấu hiệu chính khí muốn thoát, bệnh tình nguy hiểm, đây là hiện tượng bừng tỉnh trước khi chết.)

Sau khi ăn một loạt đấm, Chu Lăng Vân rốt cục không hề trầm mặc, ông ta lại tìm thấy trên người Cố Hải loại tâm huyết quen thuộc cùng sự kích động mang khí chất kiêu ngạo. Ông tính toán thử hấn, để có thể nhìn xem một con ưng non liệu có khả năng lớn đến mức nào, vậy nên năm lần bảy lượt khiêu khích hấn.

Kết quả, ông đã tìm được cảm giác kia trong nháy mắt, Cố Hải không hề có ý định chơi đùa với ông ta.

Đúng lúc cảnh cửa vừa bật mở, hấn trực tiếp xoay người nhảy ra.

Chu Lăng Vân vốn định chạy nhanh để vượt lên, kết quả phát hiện quần đã bị cởi trong lúc đánh nhau, đợi đến khi ông ta mặc lại quần ra khỏi nhà vệ sinh, đã không thấy Cố Hải đâu.

Chu Lăng Vân kiểm tra một vòng ở cả hành lang lẫn cầu thang, cũng không thấy bóng dáng Cố Hải, lúc ông ta trở lại phòng bệnh, nhìn thấy nằm Cố Dương trên giường, nhin không được sưng sờ ở cửa.

Cái này cũng có thể diễn sao?

Bước đến trước giường Cố Dương, nắm cổ áo hấn, định kéo hấn đứng lên.

Y ta kinh ngạc, “Tiên sinh, ngài làm gì vậy? Anh ta còn đang hôn mê!”

“Hôn mê bà nội nó, vừa nãy còn chơi rất vui vẻ!”

Cố Dương thuần túy là bị Chu Lăng Vân lay mà tỉnh, đầu óc còn chưa khôi phục minh mẫn, đã lập tức nhìn thấy gương mặt dữ tợn. Chu Lăng Vân mỉm cười, cười đến thật âm u, u u nói với hấn: “Hừ! Lại còn giả ngây giả dại. Cậu đừng nói với tôi, trận đánh điên cuồng vừa rồi chỉ là mộng du mà thôi.....”

Cố Dương nghi hoặc nhìn Chu Lăng Vân, “Đây là đâu?”

“Diễn, lại còn diễn, cậu đúng thật là tuyệt vời.” Chu Lăng Vân mài răng nói.

Cố Dương và Chu Lăng Vân tổng cộng gặp mặt nhau hai lần, lúc này Chu Lăng Vân lại bị Cố Hải đánh đến mắt xanh mắt đen.

Trong nhất thời Cố Dương không kịp phản ứng, lạnh lùng quăng qua một câu, “Anh là ai?”

Cố Dương vừa hỏi như vậy, Chu Lăng Vân càng tin là Cố Dương đang đóng kịch.

“A..... Cậu mỗi lần làm xong chuyện thiếu đạo đức nào cũng đều hỏi những cậu này sao?”

Cố Dương lúc này đã biết Chu Lăng Vân là ai, cãi lại, “Anh ngay lập lần ra khỏi phòng bệnh này, tôi sẽ lưu lại cho nhà anh một người sống, anh còn muốn ở đây càn quấy, tôi sẽ cho cả nhà anh chôn cùng anh!”

Cố Hải vẫn luôn đứng ngoài phòng bệnh nghe lén, bất gặp cục diện có chút không ổn, nhanh chóng cởi đồ bệnh nhân, đến phòng trực, “Bác sĩ, bệnh nhân phòng chăm sóc đặc biệt số bốn gặp nguy hiểm!”

Nói xong, lập tức chạy đến mai phục ở cửa cầu thang.

Nhờ sự khuyên bảo tận lực của bác sĩ, Chu Lăng Vân cuối cùng cũng kiềm chế được cảm xúc, tạm thời ra khỏi phòng chờ đợi.

Cố Hải nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ngang qua, nhanh chóng dùng mắt truy tìm.

Chu Lăng Vân đi đến cửa sổ, hút thuốc với sắc mặt ngưng trọng, trăm điều không thể lý giải.

Cố Hải lại tấn công bất ngờ từ phía sau, lần này Chu Lăng Vân phản ứng nhanh chóng, xoay người, nhìn thấy khuôn mặt phía sau, quả nhiên ngây ngẩn cả người.

“Anh nói đúng rồi, tôi mắc bệnh mộng du.” Cố Hải cười đến âm hiểm.

Chu Lăng Vân sải bước tiến lên giao thủ cùng với Cố Hải, kết quả Cố Hải sớm đã có phòng bị, không biết đổ cái gì lên mặt Chu Lăng Vân, làm mất ông ta vừa khô vừa ngứa, lực phán đoán giảm xuống, lại bị ăn đòn không ít.

Đến khi Chu Lăng Vân khôi phục, Cố Hải sớm cao chạy xa bay, Chu Lăng Vân lần này không đuổi theo nữa, ông ta muốn nhìn một chút, Cố Hải sao trong thời gian ngắn như vậy có thể rút về phòng bệnh, đạt đến trình độ thần không biết quỷ không hay.

Kết quả, đẩy ra cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy người ngồi trên giường gương mặt không chút thay đổi, Chu Lăng Vân triệt để ăn xong.

“Sao anh lại trở lại?” Mắt Cố Dương lộ ra tia sáng lạnh lùng.

Chu Lăng Vân sập cửa phòng bệnh thật mạnh, đến phòng trực của bác sĩ.

“Tôi cho rằng, cần thiết phải mời cho bệnh nhân ở phòng chăm sóc đặc biệt số bốn một chuyên gia về tinh thần phân liệt.”

51. Chương 51 - Gột Rửa Linh Hồn Tội Ác

Mấy ngày nay, Bạch Lạc Nhân vẫn còn lưu lại ở nhà Cố Hải, cậu nhiều lần đưa ra đề nghị quay về doanh trại, đều bị Cố Hải mạnh mẽ ngăn cản. Cố Hải lấy lý do nếu hắn không nhìn thấy Tiểu Nhân Tử khôi phục khỏe mạnh, sẽ không thả cậu đi. Đương nhiên, nếu chỉ đem Tiểu Nhân Tử chăm sóc tốt vẫn chưa đủ, Cố Hải còn muốn đem toàn bộ thiệt thòi của Tiểu Hải Tử bắt cậu bồi thường.

Ban ngày, Cố Hải bắt Bạch Lạc Nhân bỏ vào trong xe, mang đến công ty, giữa trưa cùng nhau ăn trưa, buổi tối lại mang về nhà. Bạch Lạc Nhân đi vệ sinh hắn đều đi theo, sợ rằng sơ ý sẽ để cậu chạy mất.

Trước đây, Cố Hải luôn chỉ có một mình, mọi nữ nhân viên trong công ty đều quen thấy hắn tiêu sái bất kham, hiện giờ, mỗi ngày lại có thêm người. Kề vai sát cánh đi vào công ty, lại kề vai sát cánh ra khỏi công ty, hai mươi bốn giờ như hình với bóng, tiếp diễn lâu dài như thế làm người ta phải suy nghĩ.

Bạch Lạc Nhân cũng thừa dịp này kiểm tra tiến độ dự án, mỗi ngày đi theo Cố Hải đến phân xưởng, tùy hứng còn có thể đưa ra một số đề nghị. Vốn lúc trước thương nghị hợp tác, công ty Hải Nhân cũng không phải là đơn vị hợp tác quan trọng nhất, hiện tại do mưu đồ của cặp phu phu này, dường như mọi sản phẩm quan trọng đều do công ty sản xuất.

Như lời Cố Hải nói, tiền tôi kiếm được không phải cũng là của cậu sao, nước phù sa không chảy ruộng ngoài.

Chiều hôm đó, Cố Hải vô cùng bận rộn bên máy tính, Bạch Lạc Nhân lại giống đại gia ngồi bên cạnh phơi nắng.

“Cố tổng, đây là văn kiện dự thảo mới nhất, mời ngài xem qua.”

Cố Hải tiếp nhận, xem xét vài lần, mặt bình tĩnh nói: “Cô lại đây một chút, có vài chỗ cần được sửa chữa.”

Nữ nhân viên lập tức lắc lư eo đi tới, nửa thân mình đều dán trên bàn làm việc, cổ áo còn cố ý mở rộng, Cố Hải chỉ cần ngước lên một cái, có thể thấy được khe ngực khêu gợi cùng với cặp cái bánh bao trắng bóng.

Bạch Lạc Nhân híp mắt nhìn qua, nhắm mắt lại, biểu tình thờ ơ.

Rất nhanh, nữ nhân viên có lúm đồng tiền như hoa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó lắc mông rời đi.

Cửa vừa đóng, Bạch Lạc Nhân lập tức ho nhẹ một tiếng.

Cố Hải quay đầu, “Cậu làm sao thế?”

Bạch Lạc Nhân ngoắc ngoắc ngón tay, “Cậu lại đây, tôi có lời muốn nói với cậu.”

Cố Hải chưa cảm giác được nguy hiểm mà cứ thế đi lại, lập tức ngồi bên cạnh Bạch Lạc Nhân, tay để lên vai cậu, thần nhiên nói, “Muốn nói gì với tôi?”

Tay Bạch Lạc Nhân trực tiếp tiến vào cổ áo Cố Hải, Cố Hải vờ từ chối, “Đừng làm loạn, đây là công ty.” Kỳ thật trong lòng ước gì Bạch Lạc Nhân đừng lấy tay ra.

Bạch Lạc Nhân rất nhanh đụng được trước ngực Cố Hải, môi mím chặt, ngón tay dùng lực hung hăng vôn vê hai vòng quanh vật nhỏ kia, chỉ thấy nhục dục trên mặt Cố Hải nhanh chóng xuất hiện.

“Ah.....”

Cố Hải nắm lấy cổ tay Bạch Lạc Nhân, nhả mày nói: “Không ngờ khẩu vị của cậu nặng như thế.”

“Mỗi ngày ở đây có phải đều nhìn thấy no mắt rồi không?” Tay Bạch Lạc Nhân lần mò xuống dưới.

“Đừng vắn, vắn nữa sẽ đứt mất.” Về mặt Cố Hải đau khổ, “Nếu muốn vắn đứt nó đi thì sau này cậu lấy gì ‘ăn’?”

“Công ty của cậu nhân tài nhiều như vậy, để mấy cô đó sản xuất thay cậu không được sao?” Nói xong tiếp tục hạ độc thủ lên cái còn lại.

Cố Hải giữ chặt hai má Bạch Lạc Nhân vừa tức lại cười nói: “Nói cho cậu biết, mau buông tay có nghe không? Chỗ này của tôi cực kỳ mẫn cảm, cậu mà cắn đứt nó, tôi nhất định sẽ không không chế được, chắc chắn sẽ ở chỗ này mà làm cậu.”

Bạch Lạc Nhân vẫn không buông tay.

Cố Hải ăn thêm một lần đau, nhanh chóng ấn ngã Bạch Lạc Nhân xuống sofa, Bạch Lạc Nhân ghen một hơi, vừa muốn đem tình thế đảo ngược lại, cửa đột nhiên bật mở, cặp chân xinh đẹp xuất hiện trong tầm mắt Cố Hải, ngước lên nhìn, một gương mặt rất quen thuộc.

Diêm Nhã Tĩnh xấu hổ cười cười, “Hai người làm gì vậy?”

Cố Hải đứng dậy, Bạch Lạc Nhân cũng đem tay từ trong sơ mi của Cố Hải lấy ra, hai người làm bộ như không có việc gì, ai về chỗ nấy. Cố Hải gõ nhẹ vào bàn làm việc, ánh mắt còn chưa hoàn toàn khôi phục, tầm mắt nhìn Diêm Nhã Tĩnh còn mang theo vài phần khiếm nhã.

“Xong chuyện rồi sao?”

Diêm Nhã Tĩnh bị ánh mắt Cố Hải khiến cho sững sốt, nhin không được cúi đầu nhìn nhìn quần áo, không có vấn đề gì!

“Anh sao lại dùng ánh mắt như thế nhìn em?”

Cố Hải đầy khó hiểu, “Ánh mắt gì?”

Diêm Nhã Tĩnh yên lặng nhìn Cố Hải, độ ẩm trong mắt từng chút giảm xuống.

“Không có gì, em và anh cùng bàn qua điều kiện của công ty tìm chúng ta hợp tác đi, em vừa nói chuyện qua với giám đốc bên đó.....” Diêm Nhã Tĩnh ngồi kể Cố Hải, thành thành thật thật nói rõ công việc.

Bạch Lạc Nhân ở đây ba bốn ngày qua, cậu phát hiện chỉ có Diêm Nhã Tĩnh là không cố tình câu dẫn Cố Hải, mặt ngoài quan hệ của bọn họ rất bình thường, kỳ thật điều này chứng tỏ quan hệ của bọn họ không hề bình thường. Bất cứ phụ nữ nào đi vào, đều là Cố Hải mở miệng nói trước, mà Diêm Nhã Tĩnh đi vào, đa số đều là cô ta nói, Cố Hải chỉ lắng nghe, rất nhiều chuyện thậm chí không thêm hỏi qua, hoàn toàn để cho Diêm Nhã Tĩnh nói.

Mức độ ăn ý của bọn họ thực sự rất cao.

“Đúng rồi, lần trước anh hỏi em thuốc gì trị sẹo tốt.....” Diêm Nhã Tĩnh lấy từ trong túi áo một bình thuốc nhỏ, “Đây, đây là anh trai em kiếm được một bác sĩ tốt, mỗi ngày dùng ba lần, nếu hiệu quả tốt có thể đến vị bác sĩ kia lấy thêm.”

Cố Hải hơi nhếch môi, “Cảm ơn, bao nhiêu tiền?”

“Không cần, chúng ta còn tính tiền bạc gì chứ?” Diêm Nhã Tĩnh cười đến bất đắc dĩ.

Cố Hải lắc cái chai trong tay, “Thay tôi cảm ơn anh trai cô.”

“Được, anh thử xem hiệu quả ra sao?”

Cố Hải mở nắp, đem thuốc bột đổ một chút lên ngón tay, xoa thử lên trán mình.

“Không phải dùng như vậy.” Diêm Nhã Tĩnh nở nụ cười, “Anh xem, làm rơi hết thuốc xuống lông mày rồi này, phải làm ướt trán trước mới được dùng.” Dứt lời dùng khăn ướt xoa xoa trán Cố Hải, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng ở mặt trên vẽ loạn, cho đến khi thuốc bột hoàn toàn hòa tan.

Bạch Lạc Nhân ở một bên yên lặng nhìn không nói gì, cái thứ mà cậu nhìn liên tục là thuốc trị sẹo đang được Diêm Nhã Tĩnh dùng để săn sóc cho Cố Hải. Cái sẹo kia chính là do vụ tai nạn mấy năm trước để lại, là vì Bạch Lạc Nhân mà có, giờ đây lại muốn người khác xóa giùm. Nếu là Diêm Nhã Tĩnh chủ động mua thì không nói gì, mà là Cố Hải yêu cầu nàng mua giúp.

Hắn tại sao không chủ động yêu cầu cậu làm cho hắn chứ?

Mãi đến lúc Diêm Nhã Tĩnh đi, Bạch Lạc Nhân vẫn chưa hồi phục tinh thần.

Buổi tối về nhà, Bạch Lạc Nhân phá lệ đòi nấu ăn cho Cố Hải.

Cố Hải rất kích động! Nhiều năm qua tâm nguyện của hắn rốt cục hôm nay đã được toại nguyện. Vì thế đem toàn bộ quá trình nấu ăn quay lại, từ lúc mua đồ, rửa, cắt rồi nấu đồ ăn, ở nhiều góc độ mà quay chụp, có mấy lần ngọn lửa bùng lên mấy quay, nhưng Cố Hải vẫn kiên quyết quay hết cho bằng được.

“Cậu ra ngoài trước đi, đứng đây vướng bận tôi làm việc.” Bạch Lạc Nhân đá Cố Hải một cái.

Cố Hải không nhúc nhích, “Tôi sợ cậu bị bỏng.”

“Đứng ngoài đợi đi! Cần cứu hỏa sẽ kêu cậu vào!”

Cố Hải vừa ra đi, Bạch Lạc Nhân liền trả thù, bỏ vào trong nồi nửa chai tương cùng một bát lớn hạt tiêu. Nghẹn thì có thể chạy lên sân thượng giải tỏa, đợi đến khi nấu xong đồ ăn, mặt Bạch Lạc Nhân lúc này đã biến thành màu tương.

“Ăn đi!” Bạch Lạc Nhân hồ hởi nói một câu.

Cố Hải cúi đầu nhìn thoáng qua, đồ ăn cái nào cũng một màu đen, may mà phòng bếp có đèn, nếu bị cúp điện, nhất định sẽ tìm không thấy đồ ăn.

Bạch Lạc Nhân cười khiến người ta hốt hoảng, “Mau ăn đi!”

Cố Hải thử dùng đũa gấp một miếng cải trắng bỏ vào miệng, vừa ăn một ngụm, liền cảm nhận được một luồng khí mạnh mẽ theo cuống họng lan khắp đến tận não, đầu lưỡi nháy mắt tê cứng.

“Thế nào?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Cố Hải miễn cưỡng bày ra một nụ cười, “Cũng không tệ lắm, có cơm không?”

“Không có, nhiều đồ ăn như vậy cậu ăn còn không đủ sao? Hay để tôi đi lấy canh cho cậu?”

Cố Hải, “.....”

“Cậu phải ăn hết đó! Tôi còn phải quay lại nữa!”

Nói xong, Bạch Lạc Nhân lấy máy quay ra, nhằm lúc Cố Hải đang ăn mà chụp. Cố Hải đáng thương, nước mắt muốn rơi mà không thể, gương mặt gần như sưng lên, nhưng vẫn hướng vào máy quay lộ vẻ hạnh phúc.

Bạch Lạc Nhân rất buồn bực muốn tự mình kiểm tra thức ăn rốt cuộc thức ăn khó nuốt đến mức nào, vì thế định ngồi xuống ăn thử, kết quả bị Cố Hải nghiêm khắc ngăn cản, “Đừng ngồi, tất cả đều là của tôi!”

Sau đó bát đĩa đều bị lấy đi.

Nhìn Cố Hải kiên trì ăn mấy thứ đồ ăn khó nuốt này, tim Bạch Lạc Nhân đột nhiên run rẩy một trận.

Ăn cơm xong, Cố Hải kéo Bạch Lạc Nhân ngồi lên sofa, hể mở miệng ra là dưới đan điền như có ba quân hỗn chiến. (QT cho nguyên văn là :nhất mở miệng là đan điền phương hòa mã tam lập hỗn khang nhi. Quả thực đọc vào thấy dễ hiểu quá :3)

“Tay cậu sao bị thế này?”

Cố Hải lặn qua lộn lại nhìn tay Bạch Lạc Nhân, mặt trên có những vết sẹo lớn nhỏ, mỗi lần một vết sẹo mờ đi lại có thêm một vết sẹo mới xuất hiện. Khủng khiếp nhất là móng tay của Bạch Lạc Nhân, vĩnh viễn đều là hai tầng vụn vẹo trên đầu ngón tay, Cố Hải mỗi lần nhìn thấy đều rất đau lòng.

“Bình thường thường xuyên sửa chữa máy móc, khó tránh khỏi bị thép làm bị thương.”

Vừa nói xong, Bạch Lạc Nhân liền nhìn thấy Cố Hải cầm lấy cái bình nhỏ mà Diêm Nhã Tĩnh cho hắn, dùng khăn mặt lau tay cho Bạch Lạc Nhân, thật cẩn thận đem thuốc đổ ra, dùng tay nhẹ nhàng xoa thuốc cho cậu.

Trái tim Bạch Lạc Nhân chợt co rút lại, ánh mắt tự nhiên không thoải mái.

“Cậu hỏi thuốc từ Diêm Nhã Tĩnh, là dùng cho tôi sao?”

Cố Hải nuốt nước miếng, sau đó lại hỏi một câu, “Cậu nghĩ cho ai?”

Bạch Lạc Nhân hoàn toàn không nói gì.

Hai giờ sáng, Cố Hải mới vừa ngủ một chút, người trong lòng đột nhiên đứng dậy, Cố Hải tưởng rằng Bạch Lạc Nhân phải đi vệ sinh nên không quan tâm, kết quả đợi nửa tiếng cũng chưa thấy cậu trở về. Chợt căng thẳng, Cố Hải thầm nghĩ Bạch Lạc Nhân không phải bỏ trốn rồi đấy chứ? Vì thế nhanh chóng xuống giường tìm người.

Hắn phát hiện ra Bạch Lạc Nhân đang ở ban công, thẳng nhóc này mặc mỗi quần đùi ngồi xếp bằng, mắt hơi hơi híp, nhìn giống như Phật tổ.

“Nhân tử, cậu ở đây làm gì?” Cố Hải hoảng sợ.

Bạch Lạc Nhân cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Tĩnh lại!”

Cố Hải ngồi xổm xuống, không hiểu gì nhìn Bạch Lạc Nhân.

“Buổi tối không ngủ, chạy ra đây tĩnh lại là sao?”

“Gột rửa linh hồn tội nghiệt của tôi!”

52. Chương 52 - Lại Thêm Một Tình Dịch

Beta: Chris Nguyen

Edit: Baotri1998

“Lạnh như thế ở bên ngoài loanh quanh làm gì?” Cố Hải đoán chừng như muốn đem Bạch Lạc Nhân mà bông lên, “Nghe lời, cùng tôi trở vào phòng kéo lạnh.”

Bạch Lạc Nhân gạt tay Cố Hải, “Để mặc tôi một mình ở đây chuộc tội, tôi không muốn ngày sau gặp báo ứng.”

Cố Hải ngồi xổm xuống, có chút ưu sầu hướng mắt nhìn Bạch Lạc Nhân, thấy cậu ta không giống như đang nói giỡn, liền nói: “Như vậy đi, cậu nhìn tôi, thẳng thắn mà nói thật tội của cậu, tôi giúp cậu nghĩ, nếu tôi cảm thấy cậu tội ác tày trời, cậu cứ tiếp tục ở tại đây mà chịu lạnh. Nếu tôi cảm thấy có thể tha thứ, chúng ta trở về đi ngủ có được hay không?”

Bạch Lạc Nhân trầm mặc một lúc lâu, nhin không được mở miệng nói: “Thật ra tôi là cố ý mới đem đồ ăn làm đến khó ăn như vậy.”

Cố hải sắc mặt thay đổi, bởi vì bữa cơm đó mà hắn uống không dưới hai thùng nước, nhưng trong lòng đích thị vẫn vui sướng hài lòng. Bởi vì Bạch Lạc Nhân cam tâm tình nguyện làm cơm cho hắn, không nghĩ tới đúng là cố ý dày vò hắn.

Mặc dù vậy, Cố Hải vẫn rất ra dáng người cha mà kéo tay Bạch Lạc Nhân, cười rộng rãi “Không phải việc nhỏ như vậy sao? Tôi tha thứ cho cậu, chỉ cần là cậu tự mình làm, không quan tâm xuất phát từ mục đích gì, tôi đều cao hứng”.

Kết quả, Bạch Lạc Nhân vẫn không đứng lên, tiếp tục khổ sở tâm sự, “Kỳ thật tôi thấy Diêm Nhã Tĩnh vì vết thương mà mua thuốc cho cậu, muốn trả đũa nên mới quyết định làm cho cậu bữa cơm này.”

Cố Hải buồn bực, “Cô ấy mua thuốc cho tôi với việc cậu nấu cơm có quan hệ gì?”

“Tôi tưởng rằng thuốc đó là cậu bảo cô ấy mua cho cậu.”

Được rồi, điều này Cố Hải cũng miễn cưỡng hiểu, tuy rằng Bạch Lạc Nhân không tin tưởng mà tự mình đa nghi, nhưng động cơ cũng là bởi vì cậu ta quan tâm, vì ghen mà làm ra chuyện hoang đường, chuyện đó có thể chấp nhận.

“Còn nữa, lúc cậu ăn cơm, tôi có ghi hình lại, kỳ thật là muốn lưu lại, để mỗi lần cậu trêu chọc tôi, sẽ đem đoạn ghi hình lấy ra mà đe dọa cậu.”

Ánh mắt Cố Hải có chút thần khí mơ màng về khoảng thời gian tuyệt vời đó, ngay đến vô số ý xấu của Bạch Lạc Nhân, trong nháy mắt cũng tan thành bọt nước.

Khả dĩ Cố Hải có thể là một gia môn nhân chính gốc, nghe xong những chuyện này mặt không biến sắc, trái lại còn an ủi Bạch Lạc Nhân, tấm lòng rộng lượng như vậy thật làm người ta nói không nên lời.

“Đây cũng không phải là chuyện gì to tát, chỉ cần cậu thẳng thắn nói thật ra với tôi, tôi đều có thể vô điều kiện mà khoan dung hết thấy lỗi lầm của cậu. Được rồi, trở vào ngủ đi, đừng đứng nữa đông cứng bây giờ.”

Bạch Lạc Nhân vừa muốn đứng lên, đột nhiên lại nghĩ tới đến một việc, “Đúng rồi, quên nói cho cậu biết, kỳ thật không phải là tôi tự mình làm bữa cơm đầu tiên.”

Cố Hải túm lấy Bạch Lạc Nhân, động tác khựng lại chốc lát.

“Tôi làm đích thị là làm cho anh trai cậu ăn.”

Cố hải, “.”

“Hơn nữa còn làm tốt hơn so với bữa ăn hôm nay.”

Cố hải, “.”

Bạch Lạc Nhân đem mọi tâm tư đều nói ra, trong lòng cảm thấy được thống khoái hơn, lúc này chuẩn bị đứng dậy, “Đi, trở về ngủ.”

Sặc..chết tiệt!

Lại bị Cố Hải ấn trở xuống.

“Ngồi xuống! Cậu dám đứng lên thử xem!” Cố Hải thái độ nhanh chóng quay ngược, vẻ khoan dung vừa nãy tất cả đều biến mất, hai tròng mắt nổ đỏ ke hùng hổ, đáng về bệ vệ đầy áp chế.

Bạch lạc nhân không nghĩ tới, cậu ta vậy mà lại chịu thua bởi câu nói sau cùng. Trước đó thẳng thắn bộc trực nhiều như vậy tự mình cho là tội ác tày trời, đích thị cũng chưa là gì, kết quả những việc nhỏ xem ra không đáng kể, thế nhưng lại làm cho Cố Hải mặt mày tối đen.

“Không phải cậu nói không có chuyện gì sao?” Bạch Lạc Nhân càng làm Cố Hải phía trước đích hào nói bần đi ra.

“Như thế không gọi là chuyện à?” Cố hải âm vụ nghiêm mặt, “Như vậy không gọi là có chuyện, thì cái gì hả?!”

“Cũng không phải tôi chủ động làm cho hấn ăn, tôi là làm cho cậu, là để anh ta ăn mất!”

Cố hải động nắm tay vào cửa sổ vang, “Tôi mặc kệ cậu làm cho ai, cuối cùng không phải là đều nằm trong bụng anh ta sao? Chỉ cần không được để cho anh ta ăn!”

Người giận sôi, mới vừa rồi còn phúc hậu tuân lệnh, lúc này nhất hần đứng lên, Cố Hải dùng sức bóp đầu Bạch Lạc Nhân một cái, hung hăng nói: “Cậu ngồi đây cho tôi thấu đáo mà tỉnh lại!”

Sải bước lớn hướng về phòng ngủ

Bạch Lạc Nhân quay đầu lại xem xét liếc hấn một cái, hấn còn lớn tiếng khiển trách: “Ngoan ngoãn mà đợi, tôi không cho phép không được trở về phòng, hôm nay tôi thế nào cũng phải cho cậu chịu lạnh một đêm!”

Kết quả, cơ thể mơ hồ nằm ở trên giường không đến mười phút, trong đầu óc đều là thân thể trần trụi của Bạch Lạc Nhân ngồi xếp bằng trên mặt đất đích thị là nhân ảnh đẹp trai. Đáng người thật không thể chèn vào đâu được, đường cong cơ thể như dòng nước, đôi chân dài thẳng tắp, cứ như vậy giao nhau xếp bàn trên mặt đất, ở giữa chột nhô ra bộ vị được mảnh vải mỏng manh vừa khít sát sao bao bọc, hình dạng xung quanh thật làm mê người.

Mấy ngày nay, Cố Hải đều đặn mỗi ngày đều bôi thuốc cho Bạch Lạc Nhân, đều nhanh chóng mà nội xuất huyết, thật vất vả mà giữ ở nhà nuôi dưỡng vài ngày, lại chỉ có thể nhìn không thể đụng vào, đối với tên lưu manh rèn luyện hàng ngày cực sung mãn như Cố Hải, quả thực chính là phung phí của trời.

Vì thế, cố đại thiếu gia giống như là vui đùa lật lọng vậy, một tích tắc trước tối sầm mặt nghiêm nghị đi vào phòng, một tích tắc sau lại đỏ mặt đi ra, vừa dấm vừa xoa mà đem Bạch Lạc Nhân đổ dành trở về giường.

Hai thân hình rất nhanh quấn vào nhau, Bạch Lạc Nhân dò tìm hơi ấm trên người Cố Hải, Cố Hải bởi thế chột cảm thấy bần thần, sau đó đi thẳng vào việc chính, bàn tay to lớn trực tiếp xâm nhập vào quần lót của Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân thân thể cứng đờ, “Không phải cậu nói sẽ không chạm vào phía trước của tôi sao?”

Cố Hải ra vẻ thề thốt son sắt, “Cho dù tôi không chạm vào cậu, cũng có thể khiến cậu sáng khoái điên đảo.”

Vậy là hôm nay Bạch Lạc Nhân hoàn toàn bị áp chế, hấn ngay cả cơ hội một lần chủ động cũng bị mất.

Thấy Bạch Lạc Nhân có chút do dự, Cố Hải lúc này đem Tiểu Hải Tử đích thị như một que hàn hướng đến móng của Bạch Lạc Nhân, hạ thấp một chút chẳng mấy chốc mà chạm vào, “Bao nhiêu ngày rồi? Từ lúc hai ta cãi nhau đến bây giờ, tôi ngay cả tay cậu cũng chưa chạm qua.”

Bạch Lạc Nhân cẩn thận suy ngẫm lại, thật sự giống như hồi ức vậy, thoáng cái đã hơn mười ngày trôi qua, “Tiểu nhi tử” của hấn đến giờ vẫn luôn không có sức, hấn cũng vô tâm suy nghĩ về chuyện này. Hiện tại cứ như vậy bị Cố Hải quấy nhiễu, thật làm suy nghĩ đảo lộn, phía sau “vị kia” khỏe mạnh như vậy chẳng phải chủ nhân hấn là chịu đựng nhiều khó chịu hay sao?

Nghĩ thế, Bạch Lạc Nhân khẽ nghiêng đầu sang bên, đón nhận từ Cổ Hải một nụ hôn.

Đầu lưỡi Cổ Hải từ đôi môi mỏng một đường trượt đến giữa hai chân, thuận thể tách hai chân Bạch Lạc Nhân ra, đầu lưỡi ở xung quanh vùng đại nội mà ác liệt đùa nghịch, nhưng nhất định không chạm vào ‘vật đầy khát khao’ ở chính giữa.

Bạch Lạc Nhân bị trêu chọc đến thở hồng hộc, đầu lưỡi Cổ Hải cứ trượt quanh mép quần lót, rồi đến chân, cơ thể Bạch Lạc Nhân vô ý mà run rẩy. Cuối cùng thật sự nhịn không được, một tay túm lấy đầu Cổ Hải thượng diện mà ấn vào Tiểu Nhân Tử.

“Liếm nó cho tôi. . . ”

Cổ Hải dán chặt môi lên Tiểu Nhân Tử làm nổi lên một đường cong đầy mê hoặc, bàn tay ở bên ngoài chiếc quần lót mà nhào nặn, Bạch Lạc Nhân lập tức phản ứng mãnh liệt mà đẩy uốn thắt lưng, Cổ Hải vỗ mông một cái, “Chờ tốt lắm lắm lại, nghe lời nào, trước tiên hãy kiên nhẫn một chút. . . ”

Bạch Lạc Nhân ngay lập tức sa sầm mặt xuống.

Cổ Hải thấy không thể để Bạch Lạc Nhân mất hứng, vì thế ôn nhu mà lừa gạt “Được được được, cách quần lót liếm vài cái, thì liếm này, thật không thể cỡi ra đâu nhỉ!”

Kết quả, Cổ Hải cứ trêu chọc như vậy, Bạch Lạc Nhân càng chịu không nổi, quả thực là gãi không đúng chỗ ngứa, lại càng thêm bứt rứt.

Bạch Lạc Nhân tự mình đưa tay hướng vào phía trong quần lót, bị Cổ Hải nhanh tay lẹ mắt gạt lại xuống dưới, giữ chặt ở phía sau thân. Lại đem thắt lưng Bạch Lạc Nhân nhấc tới, trưng ra một tư thế quỳ sắp chờ đợi ở trên giường, quần lót bất chợt bị kéo tuột, tất cả ‘bộ vị’ nhạy cảm hết thảy đều bao quát mà nhìn không bỏ sót một thứ gì.

Cổ Hải giống như đang thưởng thức một món bảo bối quý giá nhất, không chút nào che dấu ánh mắt lẳng lơ mà còn hạ lưu của mình. Nổi hổ thẹn to lớn cảm thấy thủ đoạn kích thích Bạch Lạc Nhân, hẳn muốn bắt đầu, nhưng lại sợ Cổ Hải làm ra càng làm những hành động hẳn không thể chịu được. (đọc lại hơi vướng vướng)

Đáng tiếc, tên lưu manh họ Cổ chắc là không biết buông tha bất cứ thứ gì, chọc ghẹo Bạch Lạc Nhân đích thị xem là một cơ hội. Xem ra, ở hắn ta, nhục nhã nhất chính là một quân nhân nói năng ý tứ trang trọng, khiến cho hắn ta ở trước mặt lộ vẻ dâm dăng, đích thị là cảm giác đạt được thành tựu rực rỡ.

Hắn liền đem hai tay Bạch Lạc Nhân ấn vào trên hai hai cánh hoa*, khí thế mạnh bạo mà ra lệnh: “Vuốt, cho tôi xem cậu có bao nhiêu ham muốn.”

(* Bộ phận trên ngực)

Khuôn mặt Bạch Lạc Nhân âm trầm thật có một chút biến sắc, ánh mắt chịu đựng oán hận nhìn Cổ Hải, rõ ràng là hắn không biết chừng mực đến như vậy nên mới phô ra vẻ bỉ ổi hấu ăn của mình.

Cổ Hải vẫn chưa thỏa mãn, hắn đi xuống giường, Tiểu Nhân Tử vẫn dính đặc ngạo nghệ, đi đến tủ treo quần áo lấy ra thứ vũ khí lại là một nghiên cứu mới. Khóe miệng cong lên một chút cười xấu xa, hôm nay tôi thế nào cũng phải trừng trị cậu để cậu phục tùng.

Bạch Lạc Nhân vừa nhìn thấy đồ vật kia, lúc này lại chống chế trong tuyệt vọng, “Cậu không đem thứ này phổ biến ra ngoài thì chưa từ bỏ ý định có phải hay không?”

“Tôi cam đoan cậu sẽ thích.” Cổ Hải lại khoa trương.

Sự thật Cổ Hải vì đề cao lạc thú giường chiếu của hai người bọn họ, cùng toan tính một cuộc sống chất lượng, thật là đã một phen khổ tâm. Thứ này đã trải qua liên tiếp những thay đổi, về tính an toàn tuyệt không một sai sót, về hiệu quả tuyệt không người nào có thể địch lại.

Cổ Hải mở công tắc, điều chỉnh các mức đều bình thường, hướng đến điểm mẫn cảm của Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân lập tức như bị sốc điện, hốt hoảng mà chạy trốn, Cổ Hải thừa thắng xông lên, một đường

dồn Bạch Lạc Nhân đến góc giường, cầm lấy thứ kia mà ông ông tác hưởng phóng tới trước ngực nhấp nhô của Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân lập tức phát ra tiếng kêu rên động tình

“Lấy đi. đừng.”

Cố Hải cười gian ác, “Tôi thực sự cầm đó, cậu không khóc chứ?”

Nói xong làm vật kia trượt đến lưng, Bạch Lạc Nhân lập tức căng cứng không thể trụ được, thắt lưng run rẩy, cơ bụng tất thấy đều rung động, dốc sức tránh né chống cự.

Những phản ứng của Bạch Lạc Nhân đều làm Cố Hải có chút ghen tị, có vẻ như lúc hấn đích thân động thủ cũng không thấy Bạch Lạc Nhân kích động quá đến vậy.

Cố Hải vừa đem món đồ ấy di xuống tiểu cục hoa của Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân liền không khống chế được mà hừ một tiếng.

“A a.”

Sau khi thao vài cái, Cố Hải cảm thấy làm bất quá nghiện, đồng thời tay của Bạch Lạc Nhân đưa lại, hấn liền ném công cụ sang chỗ khác, trầm giọng nói, “Muốn thì tự mà làm.”

Thật ra vật này so với Cố Hải quả quyết có nhiều sức hấp dẫn, vừa rồi Cố Hải khiến cho Bạch Lạc Nhân khai mở cục hoa hấn cũng không phải là tự nguyện, thứ này ở trên thân thể Bạch Lạc Nhân bất quá chỉ mới vài phút thời gian, hấn liền luyến tiếc lấy ra nữa, thậm chí không ngại ở trước mặt Cố Hải làm động tác mưu mẹo không thể chịu nổi

Bạch lạc nhân một mặt sử dụng công cụ để tự an ủi chính mình, sang bên kia ăn Cố Hải bị nhéo đến sưng lên.

Tay Cố Hải chạm siết đầu Bạch Lạc Nhân, khàn khàn cổ họng mà nói: ” Bảo bối lớn một chút đáng về phải hấp dẫn”

Bạch Lạc Nhân miệng tăng thêm lực, Cố Hải lập tức phát ra tiếng kêu rên thoải mái.

Lại liếc mắt một cái nhìn Bạch Lạc Nhân, chỉ thấy hấn nằm úp sấp quỳ gối trên giường, tay ở sau người tích cực vận động, Cố Hải khả dĩ có thể tưởng tượng đến mặt khẩu thị của mê nhân kia làm sao mà nhả ra nuốt vào cái công cụ kia được.

Hô hấp của Cố Hải càng ngày càng bất ổn, hơi thở đứt đoạn không thể kiềm chế một luồng sộc mùi máu tươi, ánh mắt đều nhanh bị đục hỏa thiêu đốt. Hấn vốn nghĩ chính là muốn làm nhục nhã Bạch Lạc Nhân, rốt cuộc lại đem bản thân giày vò quá mức, một mặt muốn thấy bộ dạng Bạch Lạc Nhân tự mình chơi đồ vật ấy đến nước mắt lã chã, một mặt lại hấp tấp vội vàng mà mang súng ống ra trận.

Tay Bạch Lạc Nhân rê đến khó hạ của Cố Hải (cái háng, bẹn ^^), phát hiện Tiểu Hải Tử đích thị đang chảy nước miếng, đã muốn dài quá ba thước (tam xích trường), lấy tay đặt ở đầu chóp nắm lại, xấu xa mà vuốt xuống đến tận gốc của Cố Hải (chửi biên là gì??).

Cố hải không khống chế được bất lực gầm rú một tiếng, lập tức kéo dụng cụ kia ra, hung mãnh phóng thích Tiểu Hải Tử. Vì đã tự mình tuyên cáo chủ quyền, Cố Hải vẫn còn ở “nhập môn” mà cọt sọt, hơi thở bất ổn gặng hỏi: “Nghĩ xem muốn cái gì? Hả?”

Gương mặt Bạch Lạc Nhân căng hồng lan tỏa một mị lực khiếp người, tuy rằng khó có thể mở miệng, vẫn có thể chi tiết bẩm báo.

“Tôi vẫn là muốn cái kia cơ.”

Vừa dứt lời bả thủ thân hương, vật đó bị Cố Hải ném sang một bên.

“. ? ? ! !”

Sắc mặt Cố Hải đột nhiên thay đổi, thở dốc giữa lúc vì mang theo một cỗ dấm chua ý vị, hấn khẩn cấp đem Tiểu Hải Tử dùng mãnh đâm thẳng vào, hung bạo mà cày cấy, chính là vì muốn nhanh chóng đoạt lại chủ quyền.

Rốt cục, Bạch Lạc Nhân như mê loạn vì Cố Hải, một lần lại một lần đắm sâu vào, bùng nổ khẩn cấp là lúc, Cố Hải hung hăng bóp thắt lưng Bạch Lạc Nhân khổng chế, mỗi một động tác cương mãnh đều chất vấn: “Còn không cần thứ đồ này? Hửm?”

Bạch Lạc Nhân, đầu tóc đầm mồ hôi, động tác cũng lắc lư theo đó mà vuốt trán, hoàn toàn mê đắm trong cơn lốc khoái cảm, đôi môi mỏng khêu gợi khẽ mở rồi khép lại.

“Không. Chỉ cần cậu.”

Cố Hải vừa lòng, cắn chặt răng, sau một trận va chạm mãnh liệt, hai người cùng nhau đạt đến đỉnh điểm. Chính như lời Cố Hải, tay hắn thật sự vô dụng, phải dựa vào thực lực bản thân cường mãnh để chinh phục Tiểu Nhân Tử.

Đối với Cố Hải mà nói, trên thế giới này tuyệt diệu nhất chính là thanh âm khoảnh khắc lên cao trào của Bạch Lạc Nhân, động tình mà hô lên một tiếng «Đại Hải».

Cố Hải bây giờ mơ mộng về những dư âm, Bạch Lạc Nhân ở bên kia đã bắt đầu lằm bằm lầu bầu, “Cái thứ này thật vô lại.”

Quay đầu vừa thấy Bạch Lạc Nhân vừa cảm “tình địch” của hắn lên đùa nghịch.

Cố đại giảng co ‘thứ vô lại’ vài giây đồng hồ, “. . . Đưa — tôi — vứt — nó!”

53. Chương 53 - Chân Tướng Phơi Bày

Nhân lúc Bạch Lạc Nhân còn ngáy ngủ, Cố Hải lấy điện thoại mà gọi cho Khương Viên.

- Là Tiểu Hải sao? – Khương Viên bắt máy với giọng bất ngờ.

Cố Hải thanh thanh cổ họng:

- Nhân Tử đang bị thương, hiện đang ở cùng tôi.

- Sao hả? Bị thương? – Khương Viên khẩn trương đứng lên, hỏi dồn:

- Bị thương ở đâu? Có nghiêm trọng không?

- Đã đỡ nhiều rồi. – Cố Hải hạ giọng giải thích, tiếp lời:

- Gần đây quá trình huấn luyện trong quân ngũ hơi khắc nghiệt, Nhân Tử có chút chưa thích nghi kịp nên đi đến chỗ tôi nghỉ ngơi vài ngày. Nhưng lúc cậu ta đến đây, không có báo cáo với cấp trên cũng không xin nghỉ phép, tôi e lúc trở về sẽ gặp ít chuyện rắc rối.

Khương Viên lập tức hiểu ý:

- Yên tâm đi, đừng quá lo. Dì sẽ đi tìm cấp trên của Nhân Tử mà giải thích. Dì sẽ nói mình vì nhớ nó quá, nên đem nó về ở nhà vài ngày. Cấp trên của Nhân Tử không nể mặt Dì, cũng phải nể mặt Lão Gia (Cố Uy Đình), chắc là không gây khó dễ đâu.

Cố Hải yên tâm ậm ừ:

- Việc này đừng nói lại với Nhân Tử.

- Dì biết rồi.

Gác điện thoại, Khương Viên còn rất phấn khởi, tự nghĩ rằng Cố Hải đã chủ động tìm mình giúp đỡ, nghĩa là rốt cuộc nó cũng đã thừa nhận mình là mẹ kế rồi... Đang hăng hái suy nghĩ, cửa phòng chợt mở ra, Cố Uy Đình bước đến.

- Oh... Hôm nay chẳng phải ông phải đi họp sao? – Khương Viên kinh ngạc nhìn Cố Uy Đình.

Cố Uy Đình vừa bước tới vừa thản nhiên trả lời:

- Hủy họp đột xuất.

- Vậy à! – Khương Viên quay đầu tiếp tục nhìn vào gương.

- Vừa rồi bên Phòng Quân Sự Không Quân gọi điện đến cho tôi, nói rằng Lạc Nhân không rõ lý do nghỉ làm cả tuần này.

Khương Viên động tác ngập ngừng, xoay người nhìn Cố Uy Đình.

- Uhm... đúng rồi, tôi quên nói với ông, Nhân Tử là do tôi kêu nó về.

Cố Uy Đình ánh mắt lộ vẻ nghi ngờ:

- Thật là bà kêu nó về à? Nhưng tôi mấy ngày nay có thấy bóng dáng nó đâu ?

- Ông cả tuần đều ở bên ngoài, sao mà thấy nó. Nó vừa mới đi ra ngoài, để tôi kêu nó về cho ông nhìn, rồi sẽ đem nó trở về quân khu. – Khương Viên nói như thật.

Cố Uy Đình hừ lạnh một tiếng.

- Tôi còn tưởng nó với Tiểu Hải đang quấn nhau ấy!

Khương Viên bộ dáng tỏ vẻ không kiên nhẫn:

- Ông trong đầu có thể nghĩ tới cái khác tốt đẹp hơn được không? Chúng nó ở cùng nhau thì đã làm sao? Vốn dĩ chúng là hai anh em, hiện tại còn là đối tác, như thế chẳng phải tốt quá còn gì. Như thế nào mà ông cứ mở miệng ra là toàn nghĩ xấu.

- Bà còn nói tôi – Cố Uy Đình vẻ mặt lộ ra vài phần không vui. Ai cho bà tự tiện gọi Nhân Tử về? Bà không biết trong quân đội cũng có kỷ luật của quân đội sao? Bà năm lần bảy lượt làm như vậy, có xem tôi có đồng ý không hả?

- Ông nhớ con ông thì được. Có khi nào ông nhắc tới Nhân Tử? – Khương Viên oán hận. Tôi nhớ con tôi cũng không được sao? Ông thương con ông thì tự mình lái xe đi đến trực tiếp gặp nó, còn tôi... Tôi chỉ là một cái liếc mắt để nhìn con mình mà còn phải xem sắc mặt người khác, tôi có thể dễ dàng gặp con sao?

Cố Uy Đình không muốn nghe Khương Viên lải nhải, đứng dậy đi tới phòng bếp, lấy một trái dưa chuột cắn ăn.

- Sao lại ăn dưa chuột của tôi? – Khương Viên hỏi nhanh.

Cố Uy Đình cúi đầu liếc ánh mắt nhìn miếng dưa chuột đang cầm trên tay, lại liếc mắt xem một đĩa dưa gỏi đó, không chút để ý, đáp gọn:

- Không phải còn rất nhiều kia sao?

- Phải là vừa to vừa thẳng, mấy cái khác không dùng được.

Cố Uy Đình đứng như trời trồng, không bước nổi một bước. Tính ra, mình vắng nhà có một tuần, không đến nỗi làm những chuyện này chứ!

Cố Uy Đình hiện tại đang do dự không biết nên ăn tiếp hay không, Khương Viên đột nhiên đi vào phòng bếp, đem ra một rổ vài trái dưa chuột, oán hận trừng mắt nhìn Cố Uy Đình một phút, sau đó ngồi trước bàn trang điểm.

Cố Uy Đình trở mắt nhìn Khương Viên đem dưa chuột cắt thành từng lát nhỏ, một bên mặt đắp lên, một bên mặt oán giận:

- Ông xem xem, loại dưa chuột này chỗ to chỗ nhỏ, cắt lát ra không được đều...

- “...”

Giữa trưa, Cố Hải nhận được điện thoại của Cố Dương.

- Đang ở đâu ?

Cố Hải đứng dậy đi vào phòng vệ sinh. “Đang ở tiệm cơm. Việc gì?”

- Lập tức tới đây, tôi gặp nguy hiểm.

Cố Hải còn muốn hỏi nguyên nhân, địa điểm, nhưng điện thoại bên Cố Dương đã ngắt. Chính là cái tật xấu này của Cố Dương, mỗi lần điện thoại, chỉ cần nói điều mình cần, xong xuôi thì cúp máy, không để người khác nói tiếng nào.

Quay lại chỗ ngồi, Bạch Lạc Nhân vẫn còn đang ăn.

- Chiều nay cùng tôi về nhà, lâu rồi không có gặp Ba và Thím Trâu, về thăm họ?

Cố Hải bất ngờ bối rối, rồi sau đó gật đầu đồng ý.

- E hèm, “Ba vợ” sẽ không đem chúng ta quăng ra đường chứ?

Bạch Lạc Nhân thẳng chân đá Cố Hải một cước, sau đó về mặt đường như không có việc gì nhìn Cố Hải.

- Cậu đó, định không nói với tôi cậu đang có chuyện gì sao?

Cố Hải ho nhẹ một tiếng, tiếp tục vui đầu ăn cơm, nhưng cơ bản là không nuốt được hột cơm nào. Cố Hải lại hướng mắt nhìn Bạch Lạc Nhân và nói:

- Nhân Tử, tôi phải đi ra ngoài một chuyến, sẽ quay trở lại ngay, cậu ở công ty chờ tôi, đừng có mà chạy tùm lum khắp nơi à!

- Sao lần này không cho tôi đi theo? – Bạch Lạc Nhân buồn bực. “Nếu sợ tôi chạy thì mang tôi cùng đi.”

- Đi một chút thôi, không muốn ép buộc cậu đi cùng tôi.

Bạch Lạc Nhân yên lặng nhìn Cố Hải một lúc, mở miệng nói:

- Được rồi, vậy cậu đi đi!

Cố Hải hỏa tốc chạy tới bệnh viện, đem ba hộp thuốc mà Diêm Nhã Tĩnh mới đưa hẳn. Thực tế sử dụng cho thấy kết quả rất tốt, Bạch Lạc Nhân chỉ dùng vài ngày, vết sẹo trên tay mờ dần đi thấy rõ. Tưởng tượng đến thân thể Cố Dương hiện giờ, trên người chắc ba bốn vết thương, chắc chắn là một trận nhớ đời.

- Tôi xem anh lành lặn thế này, không có gì nguy hiểm cả. – Cố Hải nhìn Cố Dương.

Cố Dương thoáng nhìn ra bên ngoài, trong mắt lộ vẻ cáu giận.

- Thân thể tôi không có vấn đề gì! Quan trọng là tôi bị giam trong này, một đồng chuyện ở HongKong đang chờ tôi giải quyết, tôi hiện tại tất cả liên lạc đều bị quản lý.

Cố Hải bộ dạng không hiểu: “Vì cái gì không thể ra ngoài?”

- Người không nhìn thấy lính gác bên ngoài sao?

- Đám lính gác đó vì sao lại đứng trước phòng bệnh của anh?

Cố Dương trên mặt hiện lên vài tia giận dữ:

- Ma xui quỷ khiến chọc tới một sư trưởng.

Cố Hải ho nhẹ một tiếng.

- Vậy anh kêu tôi tới đây làm gì? Bọn chúng trong tay có vũ khí, tay tôi thì không một tác sắt, anh kêu tôi đến để cùng anh “sáp lá cà” với chúng ?

- Ai biểu cậu đánh với chúng. – Cố Dương hướng đến Cố Hải lấy tay ngoắc lại.

Cố Hải ghé lỗ tai vào.

- Tôi nghĩ... cho cậu làm thế thân!

- Thế thân? – Cố Hải hướng ánh mắt nghi hoặc về phía Cố Dương.

- Hoán đổi, đổi chỗ cho nhau đó... - Cố Dương cẩn thận nói. “Giống như lúc trước tôi cứu cậu ấy, chúng ta hiện tại đổi vị trí. Người mặc vào đồng phục bệnh nhân, ngồi trong này. Ta mặc quần áo của người đi ra ngoài... yên tâm đi... đám quân binh không nhìn ra đâu”.

Cố Hải trong lòng cười lạnh, ông đây mới đem người lừa thành thế thân, người lại khiến ông thay trở lại, thế này không phải công cốc sao!

- Yên tâm, chỉ cần hẩn phát hiện cậu không phải là tôi, hẩn sẽ không làm khó dễ người đâu. – Cố Dương không quên bồi thêm một câu.

Cố Hải ngửa mặt lên trời thở dài và nghĩ ngợi, hẩn đến bây giờ cũng chưa phát hiện anh là giả, tôi còn có thể làm hẩn phát hiện ra sự thật à... Dụ ông à...

- Vậy đi... - Cố Hải làm ra vẻ phúc hậu. “ Tôi sẽ đi HongKong giúp anh giải quyết công việc, còn anh... thoải mái mà ở đây tìm cách đối phó với cái tên sư trưởng kia, tôi tin tưởng vào bản lĩnh của anh sẽ làm được mà!”.

- Là cậu thấy chết không cứu ? – Cố Dương vẻ mặt lạnh lùng.

- Thực sự là... “lực bất tòng tâm”... (có ý muốn giúp nhưng không đủ năng lực)

Cố Hải vỗ vỗ vai Cố Dương an ủi. Mang lọ thuốc nhỏ đưa cho Cố Dương và dặn:

- Haiz, đây là thuốc tốt, mỗi ngày ba lần, sau khi rửa có thể dung, tôi vì anh mà làm đó.

Cố Dương cầm lọ thuốc kia, trong lòng rưng rưng, trong đầu triệt để đánh mất suy nghĩ đem Cố Hải thế thân mình.

- Được rồi, cậu đi đi!

Cố Hải xoay người đi liền đổi một bộ dạng đặc đặc, người muốn đưa ta vào phòng à? Người cũng nên nhìn cho kỹ xem người người muốn đưa vào là ai!

Chu Lăng Vân vừa rời khỏi thang máy đi ra, thoáng nhìn thấy một dáng người quen thuộc. Tuy rằng chỉ là thoáng qua trong nháy mắt, dáng người Cố Hải rất uy phong, hoàn toàn không bị thương mà giảm mất, Chu Lăng Vân liếc mắt một cái liền nhận ra đó là hẩn.

Nhưng khi quay đầu nhìn vào phòng bệnh, bọn lính canh tất cả đều ở ngoài cửa, hoàn toàn không có động tĩnh gì.

Lúc này đây, Chu Lăng Vân một mực khẳng định Cố Hải đi ra phòng bệnh, hơn nữa... hẩn không một chút gì có vẻ là đang bị thương, chắc là đã hồi phục. Nhưng khi hẩn đẩy cửa phòng bệnh bước vào, vẫn là nhìn Cố Dương đứng đứng ngồi trên giường, đến cả quần áo bệnh nhân cũng chưa thay.

Sao lại thế này ? Quý tha ma bắt!

Chu Lăng Vân vững bước đi đến bên giường Cố Dương, mở miệng nói một câu kinh hãi:

- Vừa rồi ta nhìn thấy người theo hành lang đi ra ngoài, hiện tại lại nhìn thấy người ngồi trên giường. Người mới đó mặc đồ bình thường, mà giờ người đã mặc đồ bệnh nhân...”

Cố Dương hít sâu một hơi, hẩn bị ánh mắt thất kinh triệt để chinh phục.

- Đó là em trai tôi! Chúng tôi là hai người!

Chu Lăng Vân sững sốt: “Là em trai người? Song sinh àh?”

Cố Dương hừ lạnh một tiếng: “Không phải song sinh, còn hơn là anh em song sinh nữa”.

Chu Lăng Vân đột nhiên nhớ lại hình ảnh của người ở phòng vệ sinh lúc trước, lại nghĩ tới Cố Dương mấy ngày nay lời nói có phần không giống. Trong giây lát, ý thức được vấn đề, đỡ tay Cố Dương hỏi:

- Tổng Giám Đốc công ty TNHH KH KT Hải Nhân không phải là người?

Cố Dương gỡ bỏ tay của Chu Lăng Vân ra: “Ông nhìn lầm người rồi”.

Chu Lăng Vân sắc mặt lúc trắng lúc xanh, lại hỏi tiếp:

- Người không phải là Cố Hải?

Cố Dương sắc mặt cũng thay đổi:

- Ông đừng có nói với tôi người ông muốn gây khó dễ là Cố Hải?

Khuôn mặt Chu Lăng Vân triệt để tái sắc.

Cố Dương vừa thấy sắc mặt Chu Lăng Vân, trong nháy mắt hiểu ra mọi chuyện.

- Chu Lăng Vân nhà người... Ta sẽ nhớ kỹ ông! Ta cũng nhắc cho ông nhớ kỹ, ta chính là Cố Dương!

Chu Lăng Vân vẫn chưa từ bỏ ý định giằng co:

- Sao Bạch Lạc Nhân nói người chính là Cố Hải? Hơn nữa, ta nhớ rất rõ rang, ngày đó, người tại công ty cố ý làm ta bẽ mặt, chính là mang cái mắt kính này mà!

Dứt lời, y lấy mắt kính mang theo trong người ra, đưa tới tay Cố Dương.

Cố Dương nhếch miệng cười quỷ quyệt kèm chút thương hận, ánh mắt tỏa ra sắc lạnh....

- Bạch Lạc Nhân! Ta thực sự là đã xem nhẹ người!

54. Chương 54 - Vợ Chồng Son Về Lại Chốn Xưa

Edit: Baotri1998

Xe chạy đến nửa đường, Cố Hải quay đầu hướng Bạch Lạc Nhân hỏi:” Cậu nói xem tôi hẳn nên mua chút gì đó chứ? Bạch Lạc Nhân không thèm để ý nói,” Trong nhà cái gì cũng không thiếu.”

“Tôi không thể giống như trước đây đến nhà mà đi tay không? Hồi đó tôi còn là thằng học sinh, ở nhà người ta ăn chực uống chùa còn mặt dày mà tới, hiện tại tôi đã 26 tuổi rồi có sự nghiệp, lại đi tay không thật sự là khó coi !”

Bạch Lạc Nhân hơi nhếch miệng, “Cậu điển hình là da mặt dày đã sớm ăn sâu bén rễ trong lòng cha tôi từ lâu rồi.”

“Không nói đùa với cậu” Cố Hải thúc giục, “Nghĩ nhanh lên một chút, nếu không mua phía trước không có cửa hàng.”

Bạch Lạc Nhân cau mày suy nghĩ một chút, còn đem một bộ mặt bất đắc dĩ, “Không nghĩ ra được.”

” Cha cậu cũng không thích đồ vật sao?”

“Có.” Bạch Lạc Nhân nói.

Cố Hải vấn: “Có gì?”

“Cháu đích tôn”

Cố Hải thần sắc động lại, thắng mạnh xe, mang xe dừng sát ven đường.

“Nếu không bây giờ hai chúng mình liên sinh vậy?” Nụ cười ranh mãnh tràn đầy khóe môi.

Bạch Lạc Nhân liếc nhìn Cố Hải, “Cậu sinh a?”

“Được, cậu giúp tôi cầm quần áo, Tôi lập tức sinh.” Cố Hải nói giống như chuyện đó thật xảy ra.

Bạch Lạc Nhân biểu cảm khinh bỉ, “Trước nhất cậu đem ”buồng trứng” ra đây cho tôi xem!”

Cố Hải lúc này tổn hơi thừa lời, ” Khương Viên dùng “trứng” ấp cậu ra à?

“Cậu... ! !”

Bạch Lạc Nhân lúc này khua tay múa chân dầm tối, hai người ở trong xe bắt đầu vật lộn giằng co, thân xe chấn động mãnh liệt, người qua đường đều ghé mắt lại, Cố Hải càng giữ chặt cổ tay Bạch Lạc Nhân, “Đừng lộn xộn đừng lộn xộn, nháo động lại đầu tóc rối tung cả lên.”

“Xuống xe!” Bạch Lạc Nhân đẩy Cố Hải một cái.

Cố Hải quay kính chiếu hậu chỉnh sửa tóc tai một chút, không thèm diêm xỉa hỏi: “Xuống xe làm gì?”

“Đi ra ngoài mua đồ a! Bên kia Không phải có một cửa hàng sao? Chúng ta đi một chuyến bên trong, tìm mua cho cha tôi một bộ trang phục, tôi luôn luôn nhìn thấy cha tôi đều mặc đồ tôi bỏ đi” (ý là trang phục bỏ đi ý)

Cố Hải nhin không được trêu nói, “ Hai cha con nhà cậu bây giờ còn mặc đồ lẫn nhau à?”

“Xuất thân là dân nghèo, nên tâm lý không thoát được cái nghèo khó, có tiền thì tiết kiệm, đối với nhà cậu thật không thể so sánh được.”

Cố Hải vỗ mạnh cái ót Bạch Lạc Nhân “Cậu là dân nghèo? Cậu gặp qua dân nghèo nào để cho nhà tư bản* cỏi quần”

Bạch Lạc Nhân, “...”

Hai người đi vào cửa hàng, thẳng đến quầy trang phục nam, Cố Hải chọn trúng một bộ y phục, chỉ cho Bạch Lạc Nhân xem, “ Cậu thấy áo choàng ngắn bên kia thế nào?”

“Không thích hợp với cha tôi, ngược lạ thích hợp với cha cậu/”

“Oh, đi thôi.”

Bạch Lạc Nhân nín Cố Hải lại, “ Dừng ! Quay lại mua!”

” Hồi nãy nói nó không thích hợp còn mua làm gì?” Cố Hải nhìn Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân mắt tối nhìn Cố Hải, “ Mua cho cha cậu không cha tôi”

Cố Hải vừa phản ứng kịp, Bạch Lạc Nhân lên trước trả tiền, Cố Hải nhìn số đo của quần áo, cười ngây ngẩn hỏi, “ Làm sao cậu biết cha tôi mặc mã* này”

(* mẫu mã)

“Không biết, đoán mò thôi.”

Thực ra trong lòng Bạch Lạc Nhân rất rõ ràng, có một lần hắn đến chấp hành nhiệm vụ, vừa vặn chạm mặt Cố Uy Đình ở cuộc họp, hai người cùng nhau trở về nhà ông ta, Cố Uy Đình đi vào phòng vệ sinh, Bạch Lạc Nhân giúp hắn cầm áo khoác, vô tình hắn liếc nhìn chiếc áo, từ đó về sau trong lòng hắn biết rõ số đo khắc trên chiếc áo.

Tất cả liên quan đến Cố hải, hắn không bao giờ dồn hết tâm trí để nhờ, chỉ liếc một cái liền khác cốt ghi tâm.

“Bộ đồ này thế nào?” Bạch Lạc Nhân hỏi ý kiến Cố Hải .

Cố Hải nhéo má, “Hình như rất lỗi thời ?”

”Ông ta cũng năm mươi, cho du cậu mua cho ông ấy một bộ cực kì most còn chi một khoản tiền lớn, chắc chắn ông ấy không dám mặc ra ngoài!!.

Cố Hải cũng ngẫm lại , “Vây cái này !”

“Trước tiên đừng có mua gấp, cha tôi có chút mập ra, mặc vào có thể không vừa, ”Cậu giúp tôi thử mặc cái này xem.”

“Sao cậu không thử?” Cố Hải trêu chọc, “Hai người không phải mặc trang phục chung lẫn nhau sao?”

” Hiện tại ông ấy vai to hơn dĩ nhiên sẽ rộng, khung xương tôi đối với ông ấy thì lớn hơn, Tôi mặc thì sẽ vừa, nhưng ông ấy mặc thì có thể sẽ chật.” Bạch Lạc Nhân Nói xong liền đem trang phục đưa cho Cố Hải.

Cố Hải đi tới phòng thử quần áo, Bạch Lạc Nhân nhàm chán nhìn chung quanh, ánh mắt bất chợt tập trung ở một thân ảnh, mắt sáng lên.

“Vưu kì!”

Cách đó không xa một đại soái ca mang kính râm theo bản năng hướng về phía bên này đối mặt với mình, nhìn thấy Bạch Lạc Nhân hướng về mình phất tay, biểu cảm đầu tiên là cứng đờ, sau đó đi nhanh tới hương bên đó.

Hai người như vậy ôm thật lâu, tâm tình hoàn toàn kích động dị thường.

Vưu kì tháo kính mát xuống, biểu lộ khuôn mặt “Hại chị khổ em”.

“Nhân tử, cậu làm gì chỗ này a?”

Bạch Lạc Nhân chìa chìa cửa hàng ở sau lưng, ” Mua cha tôi một bộ quần áo.”

Đang nói, Cố Hải từ phòng thử quần áo đi tới, đưa lưng về phía Bạch Lạc Nhân soi gương, Bạch Lạc Nhân lôi kéo vưu kì đi vào trong, còn chưa mở miệng gọi Cố Hải, Vưu Kì liền mở miệng trước.

“Chú, đã lâu không gặp.”

Cố Hải đứng ở chiếc gương bên trong liền xoay người lại, ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn hẩn, “Sao phải khách sáo ?”

Vưu kì nhất thời kinh ngạc, , “Náo loạn nửa ngày đúng là cậu a!”

Cố Hải cởi quần áo ra, hướng Bạch Lạc Nhân nói: “Rất vừa vặn, tôi đi trả tiền a!”

Nói xong đi hướng quầy thu tiền.

Vưu kì thấp giọng hướng Bạch Lạc Nhân hỏi, “Cậu vẫn còn liên lạc với cậu ta ?”

“Ừ, là vì trước đó không lâu có liên lạc.” Bạch Lạc Nhân tận lực che giấu .

Vưu kì lúc này mới chú ý tới Bạch Lạc Nhân trên mình đang mặc quân trang, mắt nhất thời trừng lớn, một biểu cảm không thể tin nhìn Bạch Lạc Nhân.

“Cậu, cậu bây giờ. . .”

Bạch Lạc Nhân chính trực mà thừa nhận, “Tôi nhập ngũ, bây giờ là phi công.”

Bạch Lạc Nhân thật lớn chính trực mà thừa nhận, “Tôi nhập ngũ, bây giờ là phi công.”

“Quá đẹp trai !” Vưu kì một kinh diễm ánh mắt nhìn Bạch Lạc Nhân, “Quân hàm gì?”

“Chính là một thiếu tá.”

“Còn trẻ như vậy liền lên được thiếu tá sao OMG?” Vưu kì lại cả kinh.

Đứng bên cạnh Vu Kì là một người đàn ông đang đem ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Bạch Lạc Nhân.

“Thôi, được rồi, đã quên giới thiệu cho cậu, đây là người đại diện của tôi, anh Mã.” Vưu kì chỉ vào một người đàn ông bên cạnh

Bạch Lạc Nhân rất khách khí cùng hẩn nắm tay.

Sau đó tiếp tục trêu chọc Vu kì, “Tôi rất lâu không có tiếp xúc vào các phương tiện truyền thông trong một thời gian dài, sắp muốn quên, Cậu cũng là minh tinh, nếu có một buổi diễn gì đó chẳng hạn , đừng quên gửi cho tôi một vé.”

“Nghe cậu nói nói này, giống tôi như nhiều lắm toàn mình đóng vai phụ. Được rồi, ngược lại tôi chắc cho cậu hay, tôi hiện đang tham gia đóng một bộ phim, hai ngày nữa chính thức tổ chức đầu tiên, đây là vé của, có thời gian nhất định phải tới a!”

“Cậu đóng phim, Tôi đương nhiên phải đến ủng hộ !”

Vừa dứt lời, phía sau truyền tiếng đến Cố Hải /

“Khoa trương như thế thật không thích hợp?”

Vưu kì dùng ngón tay đâm xuống ót, “Nhìn trí nhớ của tôi này, là chờ đợi , Tôi cho cậu thêm khoe khoan.”***

Vừa đem phiếu đưa tới, người đại diện bên cạnh Vưu kì Mã tiên sinh lên tiếng, “Vị này chính là Cố Hải tiên sinh ?”

Cố Hải tuy rằng không biết đối phương, nhưng vẫn lễ phép mà bắt tay.

“Các người quen nhau?” Vưu kì buồn bực nhìn về phía người đại diện.

Mã tiên sinh cười nhạt, “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu”

Bốn người còn hàn huyên đôi chút, Vưu kì cho Bạch Lạc Nhân và Cố Hải một tấm danh thiếp, cười tạm biệt, ” “Tôi phải đi rồi, lát nữa còn có việc, hôm nào trò chuyện tiếp!”

“Mau đi làm việc của cậu đi !”

Nhìn bóng dáng Vưu kì đi xa , Bạch Lạc Nhân nhin không được cảm khái nói một câu.

“Càng ngày càng đẹp trai!”

“Ừ. . .” Cố Hải ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, “Đẹp đến độ không giống người.”

Bạch Lạc Nhân liếc Cố Hải một cái, “Đi nhanh lên đi, anh cậu còn đang chờ người ta kìa!”

“Anh ta?” Cố Hải thần sắc động lại.

Bạch Lạc Nhân sâu kín cười, “Cậu không phải là ‘chú’ sao , cha tôi không phải là anh cậu rồi sao?”

“Muốn bị thao không?”

“Ha ha ha. . .”

Hai người cũng mua một bộ quần áo cho thím Trâu, thật không biết Thông Thiên nên mua cái gì , vì thế liền mua một cái máy tính bảng , lúc trở về trời đã tối đen

Nghe được tiếng chuông cửa, Bạch hán kỳ đi vài bước mở cửa.

“Tới rồi?”

Cố Hải lần này thấy Bạch hán kỳ, so với thấy hần lần kia đỉnh hôn thật hoàn toàn khác nhau..

“Chú.” Xưng hô vô cùng thân mật

Bạch hán kỳ trong lòng không khỏi kích động, hình như giọng nói này đã bao nhiêu năm không nghe qua.

“Mau vào đi!”

Bốn người ngồi ở trên ghế sa lon nói chuyện phiếm, Cố Hải vẫn không biết nên làm cái gì cho tốt, dù sao đã nhiều năm như vậy, hần sẽ không bao giờ ... nữa là một tên tiểu tử lỗ mãng, có mấy lời không thể tùy tiện mở miệng nói ra

Trâu thẩm vẫn nhìn Cố Hải cười hạnh phúc, “Ai nha, nói ra thì lại lớn như vậy! Tôi đến bây giờ còn nhớ kỹ cậu vẫn còn tới đây ăn, một người ăn sau bát mì xào, ở trong sân đi dạo một chút liền lập tức đói bụng.”

Cố Hải mỉm cười, ”Thím bây giờ nếu như làm cho cháu, cháu còn có thể ăn hơn sáu bát.

Trâu thẩm xúc động, lập tức đứng dậy, “Dì sẽ nhanh chuẩn bị bột, tối hôm nay chúng ta sẽ ăn mì xào.”

Bạch hán kỳ nhìn Cố Hải, rồi nhìn Bạch Lạc Nhân, trên mặt biểu lộ nụ cười vui mừng.

“Quay lại nhìn ta một chút nào.”

Bạch Lạc Nhân vẽ mặt tối tâm, “Cha, cha nói gì đó?”

“Ta nói sai rồi sao?” Bạch hán kỳ đưa ánh mắt hướng Bạch Lạc Nhân, “Cậu một năm mới về nhà vài lần? Tôi còn có thể sống bao nhiêu năm? Chỉ để ta nhìn một chút đã tính toán?”

Bạch Lạc Nhân bị Bạch hán kỳ nói như thế tâm trạng rất không vì tư vị.

Cố Hải một bên đau lòng, vội vàng giúp Bạch Lạc Nhân nói tốt.

“Chú, chú không biết quy định trong quân đội, cậu ấy nhập ngũ những năm trước đây quả thực đòi hỏi ở một người lính, chờ thêm vài năm có tư cách, cậu ấy có thể dời ra ngoài.”

Bạch hán kỳ ánh mắt sáng lên, “Thật sao a?”

Bạch Lạc Nhân ở bên cạnh tức giận chen vào một câu, “Trước đây con cũng đã nói qua với cha rồi sao?”

“Lời của con không đáng tin cậy, ta coi Đại hải nhiều năm như vậy nhưng thật ra thay đổi không nhỏ,... ít nhất ... Thoạt nhìn nó chứng chắc hơn nhiều!”

Bạch Lạc Nhân âm thầm trả lời một câu, ngài là không phát hiện cậu ta trên giường . . .

Bạch Hán Kỳ còn đưa ánh mắt hướng Cố Hải, một biểu cảm áy náy nhìn hần.

“Đại hải a, chú không phải cố ý lừa gạt cậu, Nhân tử nhập ngũ hai năm trước, chú trong lòng vẫn không dễ chịu. Ngày đó con tới nhà tìm chú, chú nói con nhân tử đã chết, chờ con đi rồi, chú khóc một đêm a!”

Cố Hải giật mình, vội vàng cầm tay Bạch Hán Kỳ.

“Chú, cháu không trách chú, cháu biết chú có nỗi khổ trong lòng.”

Bạch Lạc Nhân ở bên cạnh mặt oán trách không lên tiếng.

Cố Hải thấy bầu không khí có chút áp lực, liền hướng Bạch Hán Kỳ hỏi đùa: “Năm đó chú còn giữ ảnh chụp trắng đen cùng bài vị của Nhân tử chứ?”

Bạch Lạc Nhân đầu mạnh vừa nhắc, “Cái gì?Cha lại cấp cho con ảnh trắng đen và bài vị sao? con còn không biết gì hết?”

Bạch Hán Kỳ nở nụ cười thành thật, “Mỗi lần cậu về nhà một lần, Ta đều len lén cất!”

“Hóa ra cha mỗi ngày đều bày ra sao ? !” Bạch Lạc Nhân trở nên lộn xộn.

Bạch Hán Kỳ không hề lo lắng mà nói: ” Không có mỗi ngày đều bày, chỉ sáu tuần lễ, tuần lễ đó mỗi ngày lấy ra phơi nắng , Ta sợ đặt ở trong ngăn kéo bị ẩm.”

Bạch Lạc Nhân chán nản, “Cha còn giữ nó để làm gì a?”

“Ta cảm thấy ném nó lại thấy tiếc! Khung ảnh lớn lại chắc, ảnh cậu chụp tôi không nỡ ném , coi như là nghệ thuật đặt đó để bày bái ! Bây giờ không phải còn một số thanh niên trẻ chụp ảnh ? !”

“Người ta chụp ảnh trắng đen trước mặt cũng không phải là một bài tồn kho!”

“Phốc. . .” Cố Hải nước trong miệng suýt nữa phun ra ngoài hết

55. Chương 55 - Máu Chảy Đầm Đìa Đại Giới*

(*Máu chảy đầm đìa là cái giá phải trả cho sự việc sai lầm gì đó....)

Beta+trans: Dieu My Tran

Edit: baotri1998

Nhanh đến ăn cơm đi con trai, cánh cửa mở phát ra tiếng, Cố Hải ánh mắt hướng ra cửa , một chàng thanh thiếu niên đứng ngay trước mặt, khuôn mặt đầy ngạc nhiên.

“Mau tới đây , Thông Thiên...” Bạch Hán Kỳ nhìn Bạch Thông Thiên vẫy vẫy tay, “Con xem còn nhận ra người này là ai không? “

Cố Hải nhìn Mạnh Thông Thiên tiến tới , hắn có chút không dám nhận bởi trong mắt hắn Mạnh Thông Thiên vẫn là một đứa trẻ ngày nào hiếu động, nhoáng cái đã trưởng thành như bây giờ...

“ Làm sao mà lại không biết? “ Mạnh Thông Thiên sang sảng cười nói “ Không phải là anh trai Cố Hải sao !”

Bạch Lạc Nhân khoé miệng nhếch lên, “ Đã lâu như vậy rồi, lại gọi như vậy không được tự nhiên rồi sao? Trực tiếp gọi anh là rồi sao? “

Bên kia hai người hoàn toàn không quan tâm hắn nói gì, tiếp tục hàn huyên với nhau , giống như chưa từng ngăn cách suốt 8 năm qua...

“ Hải ca, anh năm đó mua cho em vài món đồ chơi em đến bây giờ vẫn còn giữ..”

“ Em đúng là so với cậu ta có tình hơn. “

“ Đúng rồi, Hải ca Anh không phải có Weibo sao? “

“ Có, thế nhưng không dùng thường xuyên .”

Hai người nói chuyện phiếm hồi lâu, Mạnh Thông Thiên vẫn thao thao cùng Cố Hải nói chuyện , Bạch Lạc Nhân nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu , hắn không biết tự giác mà nghĩ.

“ Không thể nói chuyện sau được sao? “ Bạch Lạc Nhân lạnh mặt nhắc nhở một câu.

“ Anh làm sao vậy ! Hắc hắc Chúng ta đi ra kia nói chuyện đi !! “ Mạnh Thông Thiên hướng về phía Cố Hải nói.

Bạch Lạc Nhân khuôn mặt phần nộ quát lớn “ Về phòng làm bài tập đi ! “

Mạnh Thông Thiên mặt cau mày nhíu nhíu nhìn Bạch Lạc Nhân, lại nhìn qua bên Cố Hải, nhỏ giọng dặn dò :” Đừng quên , đừng quên nha... “

Lúc ăn cơm , Bạch Hán Kỳ một mình đối đãi Cố Hải “ Ăn nhiều đồ ăn vào, ăn nhiều vào “

“ Chú, chú cũng ăn đi , đừng để ý cháu , cháu nhất định sẽ ăn no ..” Bảo Bạch Lạc Nhân đưa bát tới , cho hắn thật nhiều mì trộn.

Bạch Hán Kỳ ánh mắt trì trệ, Bạch Lạc Nhân cũng cảm giác không khí có chút bất thường, nhanh chóng cướp lấy bát, ho nhẹ một tiếng nói : “ Được rồi để tôi tự lấy “

Bạch Hán Kỳ vui đầu ăn hai ngụm mì liền, nuốt xuống khi bình tâm một chút, lại cũng Cố Hải trò chuyện “ Đại Hải à , con định khi nào thì kết hôn ? “

“Kết hôn? “ Cố Hải đem nuốt ngay ngụm mì đang trong miệng, ngẩng đầu hỏi : “Cùng ai kết hôn ạ ? “

“Lần trước cùng với cô gái kia, hai người chẳng phải đính hôn đó sao? “

Vừa nhắc đến chuyện này, thím Trâu cũng hạ đầu, vẻ mặt quan tâm nhìn Cố Hải.

“ À, cô ấy...” Cố Hải tùy tiện trở về câu , “ Không có kết quả.”

“Thất bại ?” Bạch Hán Kỳ bộ dạng tiếc nuối biểu tình , “ Việc tốt như thế cơ nào lại thất bại? “

“Tính cách không hợp .” Cố Hải nói cho có lệ.

Bạch Lạc Nhân miệng đầy mì cũng có chút không nuốt nổi nữa.

“ Haizz...” Bạch Hán Kỳ thở dài “ Các con hiện tại còn trẻ, làm việc không bài bản. Cũng là Nhân tử , có chỗ mười mấy nhưng đều không có kết quả.”

Lời này thật đúng là khiến Bạch Lạc Nhân và Cố Hải hai người đều ghen.

“Mười mấy...” Cố Hải mặt mày biến sắc tối sầm, “Cậu còn có thể làm . “

“Chỗ nào? Bạch Lạc Nhân kêu oan , “ Người mười mấy ở đâu ra ? Con làm sao không biết?

Thím Trâu trừng mắt nhìn Bạch Hán Kỳ , “Ông cũng thật là , con cũng chưa đồng ý gặp mặt , cũng có thể coi là thất bại?”

Bạch Lạc Nhân “...”

Bạch Hán Kỳ còn cương quyết :”Không gọi thất bại chẳng lẽ gọi là thành công sao?”

Cố Hải “...”

Trên đường trở về, Cố Hải đột nhiên mở lời : “Tôi cảm giác cha cậu không thích tôi.”

“ Cha tôi ?” Bạch Lạc Nhân khoe miệng hiện lên một nét tươi cười “ Cậu còn nói được sao?”

“Tôi không cùng cậu nói đùa, tôi cảm giác cha cậu đối với tôi trước kia thái độ không giống nhau, tôi cảm giác bị xa cách. “ Cố Hải trong giọng điệu lộ vài phần thương tâm.

Bạch Lạc Nhân sắc mặt căng thẳng, quay đầu nhìn về phía Cố Hải , phát giác người này tâm tư thật lòng.

“Ông ấy không phải đối xử với cậu không tốt, ông chỉ là không biết như thế nào chấp nhận cậu lần nữa.”

Cố Hải hạ cửa kính xe xuống, châm một điếu thuốc chậm rãi, sắc mặt có chút phức tạp, “Tôi là thấy hổ thẹn với ông ấy, nếu không phải vì tôi, cha con cậu phụ tử sẽ không tách ra nhiều năm như vậy.”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, “Cậu còn dám nghĩ như vậy, hai ta dứt khoát chia tay đi...”

Không ngờ, những lời nói này vừa nói ra khỏi miệng, Bạch Lạc Nhân cảm thấy hai bên má bị Cố Hải dùng sức mà nhéo mạnh.

“Cậu lần sau còn nói lại những lời này , tôi lập tức nhéo cậu tin hay không ?”

Bạch Lạc Nhân bị ăn đau, cảm tức nhìn Cố Hải, còn chưa kịp tới trả thù , liền bị Cố Hải một cánh tay ôm trọn vào lòng, “Đừng lấy mấy lời này ra dọa tôi, tôi không dễ bị hù dọa..”

Bạch Lạc Nhân lấy tàn thuốc gạt đi phía sau tóc gáy Cố Hải.

Cố Hải tóm lấy tóc Bạch Lạc Nhân, ôn nhu nói : “Nhân Tử, tôi phải đi một chuyến đến Hồng Kông.”

Vừa nghe đến Hồng Kông đã lưỡng lự, Bạch Lạc Nhân suy tính ngay việc này nhất định có liên quan đến Cố Dương.

“Anh ta làm sao?”

“Cậu nói xem.” Cố Hải khoe miệng cười , “ Bị sư trưởng của các cậu cầm tù rồi ! Anh ấy tại Hồng Kông có nhiều cục diện rối rắm như vậy, ngoại trừ tôi ra còn ai có thể giúp anh ấy.”

Bạch Lạc Nhân lộ vẻ nghi ngờ :”Nếu anh ta có thể cùng cậu trò chuyện, cũng có thể liên hệ với người khác, lấy người của anh ta cùng bàn chuyện , muốn thoát khỏi tay Chu sư trưởng cũng không phải việc khó ? Anh cậu làm vậy nhất định muốn cậu đi Hồng Kông? Sẽ là cố ý cho cậu đi ?”

“Không phải anh ta khiến tôi đi , là tôi tự ý đi.” Cố Hải mắt lộ đầy tinh quang, “Chủ yếu tôi đi thay anh ta là để đối phó với lão tặc cường kia ?”

Bạch Lạc Nhân lúc này bưng tỉnh ngộ, “ Anh cậu quả thực thật thâm hiểm.”

“Yên tâm đi, tôi đi Hồng Kông không riêng giúp anh ta giải quyết cục diện kia, còn có việc khác...”

“Vậy cậu cẩn thận một chút đi! “

Bạch Lạc Nhân kéo kéo cổ áo Cố Hải. “Sớm ngày trở về ...”

Cố Hải bưng lấy mặt Bạch Lạc Nhân hung hăng hôn một cái, rồi sau đó đánh xe ra sân bay.

Bạch Lạc Nhân lái xe chạy thẳng đến quân doanh, hẩn nghe nói ngày mai Chu Lăng Vân trở về, ông ta nhất định sẽ đến việc hẩn nghĩ mà báo cáo cấp trên, thật muốn để Chu Lăng Vân trong bàn tay , muốn xử bao nhiêu thì xử bấy nhiêu.

“Chồng cậu đúng là đã đem cậu vào tình huống khó xử, lần sau nhớ rõ gọi điện trước, hiện tại thật muốn đem người tài này mà vớt đi, bây giờ ngành phi hành của chúng ta rất mất nhiều tổn thất a!”

Bạch Lạc Nhân tuy rằng buồn bực, nhưng cũng không hỏi nhiều, hỏi hơn ngược lại sẽ rước lấy phiền toái.

Ra khỏi phòng lãnh đạo, Bạch Lạc Nhân lập tức gọi cho Khương Viên.

“Làm sao bà biết tôi nghĩ làm?”

“Điện thoại đều gọi tới lão Cổ này, ta có thể không biết sao? Nhân tử, lần sau đi ra ngoài trước tiên nói một tiếng, đừng như vậy lẳng lặng, sẽ có ảnh hưởng không tốt đâu...”

Ý thức được Khương viên lại muốn lái nhai, Bạch Lạc Nhân nhanh chóng ngắt lời

“Được rồi, tôi biết.”

“Này, đừng ngắt vội!” Khương Viên đoạt lại một câu, “Con cùng Song Song thế nào rồi?”

“Song Song?” Bạch Lạc Nhân mặt đầy mơ hồ.

“Chính là Địch Song đó!”

Bạch Lạc Nhân không muốn thừa nhận, cậu liền nhanh quên Địch Song là cái dạng gì...

“Thôi...”

Nói xong câu này đẩy lưỡng lự, Bạch Lạc Nhân trực tiếp cúp máy, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, thật không muốn nghĩ tới, nghĩ làm việc lâu như vậy. Chẳng lẽ Chu Lăng Vân không truy cứu sao? Vẫn là nói hấn sinh hoạt rất muôn màu muôn vẻ, đã không rảnh bận tâm ư?

Nghĩ đến Cổ Dương lại đến Chu Lăng Vân kia đủ loại khổn khổn, Bạch Lạc Nhân trong lòng liền mặc danh ám thích.

Một đường vui vẻ đến kí túc xá, Bạch Lạc Nhân mở cửa phòng, xoay người bật đèn, đột nhiên cảm giác được phía sau người có sát khí. May mắn phản ứng rất nhanh, động tác linh hoạt, mới không bị người ta đánh trộm thành công.

Trong bóng đêm, hai người giao đấu, Bạch Lạc Nhân liền ngửi được trên người đối phương một mùi hương rất quen thuộc.

Đèn được mở lên, Cổ Dương xuất hiện trong tầm mắt Bạch Lạc Nhân.

“Anh tại sao lại chạy tới nơi này/?” Bạch Lạc Nhân cảm giác không có thiện ý

Cổ Dương cười đến sầm mặt “Cậu đoán xem?”

“Tôi nào đoán được tại sao anh đến?”

Cổ Dương dựa vào bên cạnh tủ hút thuốc, ngọn đèn âm u lại càng làm sắc thái thêm lạnh lùng.

“Tôi như thế nào chẳng phải cậu đều rõ rồi hay sao?”

Bạch Lạc Nhân rất nhanh chuyển biến trạng thái sẵn sàng sang nghênh chiến.

“Tôi không biết!” Vất chân bắt chéo ngồi trên sofa, một bộ dạng biểu tình...

Cổ Dương như có như không liếc nhìn Bạch Lạc Nhân một cái: “Chân của cậu nhìn thật đẹp.”

“Thật không?” Bạch Lạc Nhân động động chân, “Chúng tôi là quân nhân bên trong thân hình ai cũng hoàn toàn không riêng gì tôi, hơn nữa chính là Chu sư trưởng, người chắc chưa thấy qua? Lần sau tôi sẽ giới thiệu, hấn quả thực có cặp đùi trắng tấp nập như thương, kiên cường như trụ.”

Cổ Dương im lặng không lên tiếng tiến đến bên người Bạch Lạc Nhân, mạnh tay nắm lấy một cổ chân, hung hăng nâng lên áp vào người, vốn định cho hấn giảng rộng thẳng hai chân, tách chân bị thương này ra lại càng khiến hai chân hấn không an phận. Không nghĩ Bạch Lạc Nhân dễ dàng tự giương chân áp lên sau đầu, một chân khác bị khuỷu tay Cổ Dương đè chặt, mềm dẻo tinh ranh vượt qua ngoài sức tưởng tượng của Cổ Dương.

Ánh mắt Cổ Dương, từ âm vụ đến không nghiêm túc , chỉ là sự việc diễn ra trong nháy mắt.

“Vóc người cậu thể này có thể se phải làm cho nam nhân thấy kích thích.”

Bạch Lạc Nhân không chỉ không có xấu hổ mà còn hoá thành giận, đứng vội lên, động tác nhấc cao chân, một chân đá vào ‘cái kia’ ngay trên đỉnh đầu Cổ Dương , . Hai đùi ập tức khép lại một đường thẳng tắp, một đường hoàn mỹ, tựa như một sợi dây thừng ,thình thoảng dao dắt vào trong tâm trí Cổ Dương...

Chỉ trong nháy mắt, Bạch Lạc Nhân dùng mũi chân chỉ hướng lên trán Cổ Dương.

“Ha ,Anh kích thích không?”

Cổ Dương lại lấy tay nắm lấy một bên cổ chân Bạch Lạc Nhân , lúc này Bạch Lạc Nhân không nhảy lên, xoay người một phát đá, tiêu sái sắc bén giáng thẳng ngực Cổ Dương. .Hắn liền lập tức bị một đá của Lạc Nhân hạ ngã về phía sau trong nháy mắt. Bạch Lạc Nhân đột nhiên ý thức được mình đã thất sách,cậu không nên vào lúc này mà khoe khoang kỹ thuật chân mình,hắn ta nhất định có đề phòng.

Quả nhiên , sau một dây bị hạ gục, Lạc Nhân bị Cổ Dương thuận thế áp ở dưới người, hai chân bắt kháng cự.

“Tôi rất kích thích “ Cổ Dương bắt lấy gan bàn chân Lạc Nhân một chút.

Bạch Lạc Nhân ánh mắt hàm ý độc đoán nhìn Cổ Dương

“ Các tiền bối từng nói, bọn họ dùng máu chảy đầm đìa đại giới nhấc nhử anh, tốt nhất hãy giữ cự ly với tôi ngoài một mét “

56. Chương 56 - Căn Bản Không Hiểu Tôi

Edit: baotri1998

Cổ Dương yên lặng nhìn Bạch Lạc Nhân một hồi, bất chợt từ trong túi áo lấy cặp mắt kính, giơ lên quơ quơ trước mắt Bạch Lạc Nhân .

“Bạch Lạc Nhân, cậu quá lắm rồi thật làm tôi đau lòng .”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, “Anh có tình sao?”

“Tôi có gì vô tâm?” Cổ Dương lấy ta bấm gò má của Bạch Lạc Nhân , đầu móng tay khảm rất sâu, “Nếu như tôi vô tâm, cũng sẽ không bỏ lại nhiều chuyện rồi bây giờ đến tìm cậu như vậy, cậu nghĩ rằng tôi thật tới đây đi công tác sao? Nhiều ngày như vậy cậu thấy Tôi đi tìm khách hàng, liên lạc qua lại với một thương gia không?”

Bạch Lạc Nhân trên tay tự động đóng lại

“Cậu biết tôi là vì sao bị Chu Lăng Vân giữ lại không? Bởi vì ông ta đoạt mất kính của tôi, tôi đeo kính mất rồi đụng phải ông ta. Lúc đó trên người tôi còn bị thương, là bị cậu và Cổ Hải cùng hợp lại đánh, Tay của tôi ngay cả tay lái đều không thể khống chế được... Cho tới hôm nay tôi mới biết được, tôi mạo hiểm lớn như vậy liệu như vậy để đoạt lại kính mắt, rồi biết được cậu dùng tôi là ”lớp vỏ ngoài” cấp cho ông ta.”

Bạch Lạc Nhân hờ hững đáp lại một cậu, “Chỉ đùa một chút thôi mà.”

“Đùa?” Cổ Dương cười đến khó hiểu, “Cậu đem Cổ Hải thay thế, đặt ở trên người tôi làm kẻ thế thân, cậu coi chuyện này là nói đùa? ở trong mắt cậu, thứ gì Không phải trò đùa?”

Bạch Lạc Nhân lạnh đi con ngươi mắt lóe lên, “Chỉ cần phát sinh ở trên người anh , tất cả đều là trò đùa.”

“Sở dĩ cậu đem chuyện tôi thích cậu , xem thành thứ đùa giỡn phải không?” Cổ Dương ánh mắt mang sâu xa quét thẳng đến mặt Bạch Lạc Nhân

Đáng tiếc, Bạch Lạc Nhân chỉ hơi hột đáp lại một câu, “Lặp đi lặp lại đi đi về về nói sẽ không thú vị.”

Cố Dương mặt trong nháy mắt bao trùm một tầng sương mù.

“Tám năm trước, tôi đơn thuần là trong giai đoạn trưởng thành, ngây thơ lại tự mãn, lúc ấy cậu ở chỗ tôi biểu đạt thiện cảm, tôi còn bởi vì vậy không thể đáp lại mà trong lòng áy náy. . Nếu như tôi bị người khác cắt phanh thắng , lại sinh hoạt trong quân đội suốt tám năm, lại còn tin tưởng lời của cậu, nếu như vậy tôi thực sự sống như đã chết.”

Cố Dương ngồi dậy, hai long mi mạnh mẽ chau lại cùng một chỗ.

“Cậu còn hận tôi đúng không?”

“Giữa hai ta vẫn chưa dùng đến chữ hận như vậy”

Cố Dương không khỏi cười cười.

“Giờ đến tám năm này, tôi cuối cùng không giải thích được tôi luôn mơ thấy cậu,, tôi mơ thấy cậu chặt đầu tôi,,cậu không tim không phổi dựa vào ghế ngủ thiếp đi. Thật sự đáng sợ, Cố Dương tôi đã làm vô số chuyện thất đức, bởi vì sao hết lần này tới lần khác đều mơ gặp thấy cậu, đột ngột liên tỉnh ?”

“Vì con người của tôi rất nguy hiểm.” Bạch Lạc Nhân nói chuyện năm đó với Cố Dương, “Cho nên tôi không lựa chọn gây tai họa cho anh, Lúc đó anh đối với tôi thật là tốt tôi rất cảm động đến cùng lại bóp chết nó .”

“Cậu đã gây họa.” Cố Dương giọng nói đông cứng.

Bạch Lạc Nhân chút nào không tránh né, “Kỳ thực anh căn bản không thích tôi, chỉ vì anh thích so bì cao thấp.”

“Hiện tại tôi rất hưởng thụ loại quá trình cao thấp này.”

“Vậy anh liền tự ngu tự nhạc* đi !” Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, “Chỉ cần anh đừng quấy rầy cuộc sống của tôi là được.”

(*Tự ngu tự nhạc: Giải trí, hưởng thụ, thỏa mãn.....)

“Nếu tôi vẫn cứ muốn thì sao?”

Cố Dương Nói xong bắt đầu xé rách cổ áo của Bạch Lạc Nhân .

Bạch Lạc Nhân nhéo mạnh trên cánh tay Cố Dương , “Tôi nói cho anh biết, bây giờ Cố Hải còn không phải là đối thủ của tôi, càng đừng nói anh. Nếu như anh nhất thời, thì khi còn chưa muộn từ phòng này rút ra ngoài, đỡ phải tôi tìm người đến mời anh ra.”

Cố Dương căng thẳng không nhúc nhích.

Bạch Lạc Nhân phần eo dùng một chút lực, bất chợt đã đem nửa người Cố Dương đặt ở dưới thân, khủy tay bóp cổ hắn, quả đấm đảo tới phút chốc , Ánh mắt Cố Dương tránh đều không tránh , Bạch Lạc Nhân lại căn bản không hạ thủ.

Oán hận nghiêng răng nghiêng lợi, “Sao bộ dáng của anh cùng Cố Hải lại giống nhau như vậy a?”

Bạch Lạc Nhân mỗi lần mắt thoáng một cái , đều sẽ nhìn nhằm. Đừng nói chỉ Cố Dương, coi như là một người không quen, nếu như trên người của hắn đáng đáp giống Cố Hải , Bạch Lạc Nhân đều sẽ đối với hắn hơn vài phần khoan dung.

“Nếu cậu nghĩ đều đem tôi ra trở thành người thế thân , tôi không ngại cậu đem tôi trở thành người thay thế cùng với cậu ở một đêm. Cậu yên tâm, miệng của tôi rất kín, nếu cậu một mực chắc chắn đem tôi thành Cố Hải, tôi sẽ không quấy rầy lại làm rõ danh tính .”

Lúc này đây, Bạch Lạc Nhân hạ thủ không một chút lưu tình.

“Cố Dương, tôi nói cho anh biết, Bạch Lạc Nhân tôi muốn phát tiết ra, để chơi trò mập mờ, cũng sẽ không tìm đàn ông. Cố Hải là người rất đặc biệt, cụ thể cho tôi còn là một tình yêu chân thành, nhìn ra đã thấy loại như thế đã tuyệt chủng .”*

(Thật ra tác giả nói ‘giống loài đặc biệt’ đọc sao thấy không hay nên mình đổi thành ‘người’)

“Đặc biệt ?” Cố Dương cười đến nham hiểm, “Cái gì là rất đặc biệt? Không lẽ cái dương vật kia dài bằng hai cái sao?”

“Anh nói đúng rồi.” Bạch Lạc Nhân càng tổn hại, “Cái kia của cậu ấy dài đến nỗi có thể đặt đến trên người của anh .”

Cố Dương tay ấn mạnh trên lưng Bạch Lạc Nhân , vốn ban đầu là Cố Hải uy hiếp, nhưng bị hấn một phen giáo huấn, hiện tại trở lại thành Bạch Lạc Nhân uy hiếp. Bộ vị hấn là phần yếu của cơ thể, bởi vậy ắt hẳn cảm, nhất là không chịu nổi bị dày vò.

Đặc biệt bộ vị này lại bị tập kích, Bạch Lạc Nhân trong mắt lộ ra dáng vẻ hung ác.

“Tôi vốn cho anh giữ lại chút ít mặt mũi, nếu anh không ít quan tâm, hôm nay tôi đã hảo hảo cấu xé khuôn mặt cái khuôn mặt này.”

Không khí sau đó rất thích hợp, mắt thấy sẽ muốn khai chiến , Cố Dương đột nhiên từ trong ngực rút ra một tấm giấy, giơ lên trước mặt Bạch Lạc Nhân ,

Bạch Lạc Nhân mặt một thoáng biến sắc.

“ “Anh. . . Anh làm sao sẽ lấy được vật này?””

Đây là hấn cùng hơn mười nhà nghiên cứu vất vả mấy tháng mới hoàn thành vẽ một bản đồ , loại cơ mật quân sự một khi rơi vào trong tay người khác , hậu quả sẽ không tưởng tượng nổi. Không chỉ nói Bạch Lạc Nhân sẽ gánh vác trách nhiệm, hết thảy cùng việc này sẽ liên lụy các lãnh đạo đồng nghĩa bọn họ đều phải gánh trách nhiệm, trong đó cũng bao gồm Chu Lăng Vân

Cố Dương không nhanh không chậm nói: “Tôi trực tiếp vào phòng nghiên cứu của cậu, vốn nhân viên trông coi không cho vào, kết quả có người nói tôi là người quen, mỗi ngày đều đến đưa cơm cho cậu, liền cho phép tôi đi vào.”

“Anh mở máy tính của tôi bọn họ cũng không nói gì sao?” Bạch Lạc Nhân trên mặt đều xanh lét.

Cố Dương cầm trong tay tờ giấy lau lau chiếc nhẫn , “Bọn họ không nói bất cứ điều gì.”

Kỳ thật, Bạch Lạc Nhân đã sớm dự đoán được sẽ như vậy, vốn chính là cùng Cố Hải hợp tác dự án lần này, nhưng cũng anh trai hấn, hai người cảm tình rất tốt, là người đều xem nhau trong mắt. Hấn không nghĩ tới, Cố Dương sẽ dùng phương pháp giống vậy để chống lại một quân đội, đem sự kiện này thành một trò đùa còn mang thêm một tràng ác đấu.

Bạch Lạc Nhân theo bản năng chìa tay xé rách tờ giấy, Cố Dương rất hào phóng mà ném lại cho hấn.

“Dù sao tôi đã lưu vào trong máy tính rồi, tùy thời có thể lấy ra xem, tôi còn có thể đem nó giao cho xí nghiệp nước ngoài , khẳng định có thể được một bút lời nhiều. Cậu cũng không cần rất sốt ruột, cậu là loại người có chỉ số thông minh cao, còn thiết kế một phần cũng không gì là không thể.”

Mấy tháng cố gắng, thế nhưng đã bị Cố Dương dễ dàng giẫm lên như vậy .

Bạch Lạc Nhân có thể chờ, nhưng toàn đội của hấn không thể đợi, Cố Hải kia cũng không thể đợi, chi phí mấy triệu tờ nhân dân tệ tất cả đều ném vào, đừng nói là đình lại đột ngột, một khi trễ kỳ hạn công trình, tạo thành tổn thất đều không thể lường được. Một khi bản vẽ chạy đến trong tay người khác, nếu tiết lộ cơ mật quốc gia, tất cả bọn họ đều bị bỏ tù .

Trầm mặc sau một lúc lâu, Bạch Lạc Nhân đem ánh mắt dời về phía Cố Dương.

“Anh là một hòn đá hạ ba con chim a* !”

(* các bạn cứ hiểu một tên chúng 2 đích)

“Yên tâm, cậu và Cố Hải đều sẽ không có việc gì , nhiều lắm là bị mất ít tiền mà thôi, sẽ có hai người cam tâm tình nguyện đứng ra chịu tội thay .”

“Nói điều kiện đi !” Bạch Lạc Nhân mắt lộ ra vẻ sắt nhọn.

Cố Dương trêu tức hỏi:“Cậu không nghĩ tới tôi sẽ không đành lòng sao?”

“Nhân cách bóp meo của anh đối với tôi cực kì nắm chắc.”

Cố Dương trong mắt dao động chợt lóe qua, hần tạm thời để bản vẽ xuống, cùng Bạch Lạc Nhân mặt đối mặt mà ngồi.

“Cố Hải đâu?”

Bạch Lạc Nhân vào giờ phút này đều không muốn mở miệng, cảm giác nói chuyện đều ô uế cái đầu lưỡi mình.

“Đi Hongkong giúp anh giải quyết cục diện rối rắm .” (má, đi giúp vậy còn đi mò mẫm ng yêu của người ta)

“Ôi chao, rất vô tư a !” Cố Dương thâm sâu khó lường cười,“Tự mình bên này cũng mở không ra cái kẹp , còn suy nghĩ đến tôi sao?”

Bạch Lạc Nhân ngang ngược cởi áo sơmi, trực tiếp vứt trên mặt Cố Dương , rồi sau đó tứ ngưỡng bát xoa* nằm ở trên giường.

(Hai tay, hai đầu gối cùng chạm vào.... tương đương với bốn chân sau cẳng như cái này là tám)

“Lên đi !”

Biểu tình trên mặt bi trắng

Cố Dương tay giữ cầm Bạch Lạc Nhân,“Cậu quả nhiên đã thay đổi ! nhớ ngày đó, cậu thà tình nguyện nhìn Cố Hải ở trong địa đạo mà đông chết, cũng không hứng thú cùng tôi ở trên giường.”

“Ít nói nhảm, muốn làm thì nhanh lên !”

Cố Dương ánh mắt như muốn thiêu đốt xương quai xanh Bạch Lạc Nhân , thanh âm như trước vẫn ôn hoà .

“Cậu nói xem, nếu để Cố Hải biết bây giờ cậu lại dùng duy nhất là chọn cách này, cậu ta hẳn là rất thất vọng?”

Bạch Lạc Nhân hung hăng giữ cổ áo Cố Dương,“Anh không phải không được? Nếu không được thì để tôi?”

Cố Dương một phen giữ cổ Bạch Lạc Nhân rồi dè trên giường, tay hướng sát bên quần hần tìm kiếm, hần đang thử thăm dò Bạch Lạc Nhân, rồi đang chờ điểm mấu chốt sau đó chọc thủng trong nháy mắt, bất chợt nghĩ hẳn sẽ lộ ra một bộ biểu tình cầu xin. Dù chỉ là thử dốc giấy dựa , ít nhất cũng để Cố Dương chứng kiến, Bạch Lạc Nhân đối với hần còn nhân từ vì thể vẫn còn ôm một chút ảo tưởng.

Đáng tiếc, Bạch Lạc Nhân từ đầu đến cuối đều cứng ngắc như một pho tượng đá.

Cố Dương hung hăng đem tay quyết liệt kiềm giữ mặt Bạch Lạc Nhân , ánh mắt bất chợt mang theo nghiền ngẫm trở nên lạnh lùng..

“Cậu đối với tôi, dù hiểu một chút cũng không có!”

Nói xong lời này, phá cửa đi ra

Bạch Lạc Nhân từ trên giường ngồi dậy,một tay tiếp lấy được bản vẽ trượt xuống dưới, trong lòng âm thầm trả lời: Tôi thật không muốn hiểu rõ về anh, cũng không dám làm như vậy .

57. Chương 57 - Một Cái So Với Một Cái Quyết Liệt

Edit baotri1998

Bạch Lạc Nhân tưởng rằng Cố Dương sau đó đập cửa rời đi, nếu nói chuyện này dễ dàng đã kết thúc , nào tưởng chuyện này chỉ là mới khởi đầu. Ngày hôm sau, Cố Dương thay mặt Cố Hải đi đến công ty thăng

nước bùn, giả danh hắc làm phá hư mọi thứ, còn trước mặt nhân viên quản lí đùa giỡn, đem hình tượng Cổ Hải triệt để làm hỏng.

Như thế còn không tính, đáng giận nhất chính là Bạch Lạc Nhân mỗi ngày kéo thân hình mệt mỏi trở về ký túc xá, vừa mở cửa ra tưởng rằng Cổ Hải đã trở về, kết quả định thần nhìn lại thì ra là hắc, cái loại này phá hủy hình tượng Cổ Hải tình cảnh này là không thể dùng ngôn ngữ nào mà hình dung .

Cổ Dương chỉ bằng giường bản vẽ ra, ở trên người Bạch Lạc Nhân liền đòi hỏi không ít tiện nghi. Hắc cũng nhìn thấu , thay vì cùng Bạch Lạc Nhân ở trên giường , làm cho bản vẽ hoàn toàn không còn giá trị lợi dụng, còn không bằng vẫn cứ tiếp tục, để có thể sử dụng nó lâu dài và hiệu quả. Thứ nhất vừa có thể trả thù, thứ hai có thể chậm rãi bồi dưỡng cảm tình với Bạch Lạc Nhân.

Mà Chu Lăng Vân này là lão ma đầu, cũng rốt cục xuất hiện tại trên sân huấn luyện.

Bạch Lạc Nhân chân chính cảm nhận được mình như bị cô lập từ bốn phía.

“Bạch doanh trưởng, nghĩ cái gì vậy?”

Tiếng Chu Lăng Vân xuất hiện tại trên sân huấn luyện trống trải .

Đúng vậy, bạn không nhìn lầm, thật là trống trải , toàn bộ trên sân huấn luyện chỉ có một người Bạch Lạc Nhân , hắc đang hưởng thụ liền chạm vào Chu sư trưởng vì hắc là một người suy tính làm sao tạo ra kế hoạch huấn luyện phù hợp, hưởng thụ một người tập luyện ngàn người chạy đến quan sát hắc huấn luyện (Ông già thích ”Câu view)

Chu Lăng Vân trên đài chỉ huy đi xuống , đi đến bên cạnh Bạch Lạc Nhân , mí mắt vén đứng lên, ánh mắt nóng hừng hực như thiêu đốt hắc.

“Tôi phát hiện, mấy ngày nay tôi khắp nơi tìm kiếm tài năng thật sự là quyết định sai lầm , nguyên do là mấy người tài giỏi ngay cả tôi đều không coi vào đâu. Từ giờ trở đi, tôi muốn đối đãi cậu từ một....mà chung*, không bao giờ..... đem bất kì tâm tư lãng phí phé thải nào ở trên người cậu nữa.”

(* ý ông là không lãng phí, xem trọng BLN)

Đúng vậy, Bạch Lạc Nhân cho tới hôm nay mới biết được, nguyên lai Chu Lăng Vân nếu coi trọng Cổ Hải, coi trọng hắc là tính mền. Hắc khen ngợi Cổ Hải vì đáng người hoàn mỹ, hắc là cảm thấy Cổ Hải có tiềm chất là phi công ; hắc thưởng thức tính cách thiếu đạo đức Cổ Hải,vì cho rằng hắc có tố chất tâm lý thực chiến đối kháng.

Đáng tiếc, Bạch Lạc Nhân hiểu được đã quá muộn .

Đợi tất cả âm mưu đều bại lộ, Chu Lăng Vân mới biết được phía sau Bạch Lạc Nhân có bàn tay đen tối can thiệp (là Cổ Hải ý) , đây là một bất ngờ lớn a ! Trước đây hắc cảm giác Bạch Lạc Nhân không được hoàn mỹ, chính là cảm giác đứa nhỏ này tâm trí quá chính trực , khó thành châu báu. Hiện tại rất tốt , bây giờ có cái “thất đức” được bổ sung vào cái khuyết điểm này, Bạch Lạc Nhân cũng trở thành tâm can của hắc.

“Thủ trưởng, tôi cảm giác trên người tôi có rất nhiều chỗ thiếu hụt, không đủ để ngài coi trọng đến vậy .”

Chu Lăng Vân rất rộng lượng vỗ vỗ vai Bạch Lạc Nhân ,“Ai cũng không có chỗ thiếu hụt? Có chỗ thiếu hụt cũng là việc tốt, chứng minh cậu còn có thể nâng cao khoảng không .”

Bạch Lạc Nhân giật nhẹ khóe miệng,“Chỗ thiếu hụt của tôi là kiên cường mà bị thương, không có bất kì khả năng nào mà nâng cao năng lực được.”

“ Oh ?” Chu Lăng Vân hưng trí nhìn Bạch Lạc Nhân,“Ta lại rất muốn nghe , thương thế của cậu kết cục kiên cường bao nhiêu, nếu ngoài phạm vi sữa chữa của tôi, tôi có thể suy xét một lần nữa rồi quyết định.”

“Khung xương nhỏ của tôi, khả năng chịu trọng lực kém.”

Chu Lăng Vân có vẻ không lưu tâm,“Còn gì nữa không? Liền thế thôi này sao?”

Bạch Lạc Nhân lại nghĩ nghĩ,“Bẩm sinh có khí quản bị hẹp, trong thời gian dài thích ứng được môi trường thiếu Oxy.

“Còn có nữa không?”

“Ách.....” Bạch Lạc Nhân vắt óc lên nghĩ, “Lúc có lúc không bị quáng gà, buổi tối căng thẳng liền thấy không rõ nào là đông nào là tây, đã đi qua rất nhiều bệnh viện, đều báo là không có cách nào khác điều trị.”

“Máu chốt bị bệnh quáng gà, lúc trước là như thế nào được tuyển vào phi công?”

Bạch Lạc Nhân không nhanh không chậm giải thích nói, “Chứng quáng gà của tôi không thuộc xác định là có bệnh, chỉ có dưới trạng thái tập trung độ cao và khẩn trương mới phát bệnh, bình thường kiểm tra là không có bất cứ vấn đề gì. Cả bản phát bệnh đều tại thời gian tập luyện vào đêm tối, Tôi không có cách nào nói cho Bác sĩ biết tôi lái chiến đấu cơ, cũng không có cách nào đối chứng đúng bệnh để kê thuốc.”

Nghĩ rõ không thể ngăn cản Chu Lăng Vân truy cùng tra tận, ít nhất là đối với bản thân hắn được giảm tiêu chuẩn tác chiến vào ban đêm, nói không chừng còn có thể giảm bớt số lần huấn luyện trong đêm tối, tạo điều kiện thuận lợi là ngày sau chuẩn ra ký túc xá.

Không nghĩ, Chu Lăng Vân nghe xong, chỉ là khoan dung cười cười.

“Những khiếm khuyết này không gọi lên cho tôi điều gì, không quan trọng, yên tâm đi, không mất quá sáu tháng đâu, tôi có thể biến việc bất lợi này chuyển sang có lợi. Cậu nhóc, tin tưởng tôi, tôi sẽ đem cậu trở thành một nhân vật huyền thoại trong giới phi hành.”

Bạch Lạc Nhân lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt như thế Chu Lăng Vân hiền lành tươi cười, nhưng hắn lại cảm giác toàn thân lạnh lẽo, trong lòng âm thầm nói thầm, tôi còn phải nói thêm không?

Giữa trưa, Chu Lăng Vân kéo một chiếc ghế lô đem Bạch Lạc Nhân ngồi đó, dành riêng cho hắn đối xử đặc biệt.

“Ăn đi!”

Bạch Lạc Nhân cúi đầu nhìn xuống, hai chậu thịt mỡ to a! một chút thịt đỏ đều nhìn không thấy, tất cả đều là cục mỡ trắng bóng.

“Đây là... thế này ăn làm sao?” Bạch Lạc Nhân chỉ là nhìn thôi nghĩ đã mồn nôn.

“Bắt ta dạy cho cậu sao?” Chu Lăng Vân gấp lên một khối thịt mỡ giơ lên trước mặt Bạch Lạc Nhân, “Nhìn kỹ, trước tiên dùng đũa gấp lên, sau đó bỏ vào trong miệng, nhai lại nhai, nhìn kỹ miệng tôi này, nhất định phải nhai đi nhai lại cho nát, sau đó nuốt xuống, rõ chưa?”

Bạch Lạc Nhân nuốt nước bọt, “Rõ.” ~ _

~ Chu Lăng Vân ôn nhu cười cười, “Vậy ăn đi.”

Bạch Lạc Nhân trong dạ dày quay cuồng một hồi, gấp lên một miếng, không ăn hai cái liền muốn nuốt xuống, Chu Lăng Vân mạnh tay nắm lấy hai má hắn, nghiêm túc ra lệnh, “Không nên gấp như vậy rồi vội vã nuốt xuống, nhất định phải nhai nát, không thì hấp thụ không được.”

Bạch Lạc Nhân cứ như vậy kiên trì gấp miếng mỡ bỏ vào trong bụng nuốt một cách khó chịu, trong lòng càng không ngừng tự nói, mày đừng coi nó là ăn cơm, hãy đem nó trở thành một cuộc huấn luyện, tự tập luyện hàm răng, đầu lưỡi, thực quản..... Mày ăn không phải thịt mỡ, chỉ là thực phẩm đồ chơi, không có bất cứ hương vị hòa vị nào.....

“Bây giờ thịt mỡ có ăn ngon như vậy rồi sao? Xem cậu ăn được còn rất hăng.”

Khoảng một tiếng, tất cả đều nôn hết vào trong chậu.

Thoảng chớp, lại bùng lên một chậu, Chu Lăng Vân còn không quên tự nói vài lời hay.

“Đừng trách tôi lòng dạ ác động, tôi cũng chỉ tốt cho cậu, tốt cho khung xương của cậu, chỉ có thể bổ sung vào cơ thịt. Chỉ là dựa vào huấn luyện không cũng không thành, còn cần phải bồi bổ, thịt mỡ là thực phẩm tốt nhất, về sau của cậu ăn món chính chính là nó.”

Buổi tối, Bạch Lạc Nhân bị Chu Lăng Vân kéo vào một căn phòng tối kín, đứng bốn phía chừng 10 người da đen, lúc hắn đi vào hoàn toàn không phát hiện. Một lát sau, Chu Lăng Vân hô một tiếng, Bạch Lạc Nhân chợt nhìn thấy xung quanh hơn mười hàm cái răng trắng tinh nhe ra, nhin không được mà hoảng sợ.

Rất nhanh, người da đen đeo một bộ răng đen, găng tay màu đen, mỗi người trong tay đều cầm phi tiêu cũng màu đen, đợi Chu Lăng Vân ra lệnh, một người tiếp một người hướng đến Bạch Lạc Nhân ném tiêu trên người hắn. (>_<)

Bạch Lạc Nhân chỉ có thể nhờ vào thanh âm của phi tiêu ném ra cùng chùm ánh sáng phóng ra để xác định vị trí cụ thể của phi tiêu, do đó nhanh chóng tránh né. Phi tiêu mới đầu còn ném thật chậm, sau lại tốc độ càng lúc càng nhanh, Bạch Lạc Nhân muốn không bị bắn trúng, lực chú ý liền muốn tập trung cao độ, tốc độ phản ứng cũng tương đối nhanh.

Đột nhiên, có một phi tiêu trúng trên thất lưng, tuy rằng không bị thương, nhưng là tương đối đau, đau đến Bạch Lạc Nhân không dám lại có chút lơ là.

Từ phòng tối đi ra, Bạch Lạc Nhân thể lực đã muốn cạn kiệt nghiêm trọng, cái cổ cũng không trở về khom. Bất quá hiệu quả thực sự rõ ràng, Bạch Lạc Nhân cơ bản đã muốn luyện thành tuyệt chiêu hoá nhân kim tinh, chỉ chút xíu gió thổi cỏ lay, ánh mắt lập tức liền quét tới.

Chu Lăng Vân vừa lòng vỗ vỗ đầu Bạch Lạc Nhân.

“Tôi tin tưởng không được nửa tháng, chứng bệnh quán gà gián đoạn của cậu sẽ có thể tốt.”

Bạch Lạc Nhân, “.....”

Kéo tấm thân mệt mỏi trở về ký túc xá, Bạch Lạc Nhân thầm nghĩ ghim đầu xuống giường sẽ hảo hảo ngủ một giấc ngon, không nghĩ tới giường hắn bị một người chiếm lĩnh. Cố Dương đang ngồi ở trên giường hắn xem phim, một ánh mắt gọi là biếng nhác, biểu tình kia cũng gọi là một thích ý.

“Tiểu nhân tử, giúp tôi gọt một trái táo.” Cố đại nhân lên tiếng.

Nếu bây giờ là Cố Hải, nhìn thấy bộ dáng này của Bạch Lạc Nhân, đã sớm theo trên giường nhảy xuống dưới, đem hắn ôm đến bồn tắm lớn rồi mát xa cho hắn. Kết quả đổi thành Cố Dương, gia hỏa này không chỉ không nhìn thấy được mồ hôi Bạch Lạc Nhân đang đổ đầy trên trán, còn bảo hắn phục vụ ăn uống. Cũng là họ Cố, sao đối nhân xử thế lại chênh lệch lớn như vậy chứ?

Cố Dương quơ quơ bản vẽ trong tay, “Nhanh lên nhi !”

Đúng, tôi nhẫn tâm !

Gọt táo xong đưa cho Cố Dương, Cố Dương lại vẽ mặt ghét bỏ nói: “Cậu gọt khó nhìn quá, tôi xem muốn ăn một chút cũng không có.”

Bạch Lạc Nhân oán hận, “Ăn táo còn nhiều chuyện như vậy !”

Cố Dương quơ quơ bản vẽ, “Gọt lại lần nữa.”

Bạch Lạc Nhân tiếp tục chịu nhục, lúc này đây, hắn đem táo đã gọt thực sự rất đều rất tròn, góc cạnh đều bị hắn gọt hết, sau đó cung kính đưa cho Cố Dương, “Cố đại nhân, mời ăn.”

Cố Dương cầm lấy đến xem xem, “Cậu hiểu lầm ý tứ của tôi rồi, tôi là muốn cho cậu gọt thành dạng ngôi sao.” (trong truyện là ghi ngủ giác tinh = ngôi sao)

Bạch Lạc Nhân cơ thịt trên mặt giật giật.

Cố Dương lại quơ quơ bản vẽ trong tay.

Bạch Lạc Nhân gật gật đầu, tiếp tục gọt, một bên gọt một bên trầm giọng nhắc nhở, “Anh cũng nên trở về Hongkong xem tình hình một chút đi? Lão ở đây lần qua lần lại cũng không gọi là chuyện ! sự nghiệp quan trọng hay là niềm vui quan trọng? Đừng bởi vì thỏa mãn nhất thời, để cho công ty thua thiệt.”

“Yên tâm.” Cố Dương cười lạnh nói, “Có như vậy mới có thể miễn sức lao động còn có người giúp tôi xử lý, tôi có cái gì phải lo lắng ? Cậu muốn lo lắng vẫn là lo lắng cho công ty Cố Hải đi !”

Bạch Lạc Nhân ma nha, “Đáng tiếc anh như vậy lại có một em trai rất nhân hậu.”

“Cậu có thể gọi điện thoại nói cho cậu ta.”

Cố Dương lại giơ bản vẽ trong tay nói, “Bắt quá tự gánh lấy hậu quả.”

Bạch Lạc Nhân gọt rất kỹ trái táo, thật cẩn thận đưa tới tay Cố Dương.

Không ngờ, Cố Dương tay cầm lên rồi trượt mất, táo rơi xuống đùi, lần nữa cầm lên thì thiếu một mảnh.

“Còn lại bốn cánh thì làm sao được?” Cố Dương u u hỏi.

Bạch Lạc Nhân không đợi Cố Dương đem bản vẽ cầm lấy quơ quơ, liền tự giác cầm lấy một táo mới. (Bà nó ngược thân

)

Cố Dương hưng trí thưởng thức khuôn mặt biểu tình của Bạch Lạc Nhân muôn màu muôn vẻ.

Buổi tối, thừa dịp Cố Dương đi ra ngoài gọi điện thoại tức thì, Bạch Lạc Nhân nhanh chóng mở điện thoại gọi video call với Cố Hải nói chuyện phiếm cùng mặt giáp mặt

“Tôi một mình đến đây một tuần, công nhân bọn họ ở đây không ai phát giác được tôi, cậu xem xem, tôi hiện tại có phải rất giống anh ta?” Cố Hải làm ra bộ mặt kinh điển của Cố Dương.

Bạch Lạc Nhân khoe miệng nín cười, “Giống rất giống khiến tôi đều muốn quất cậu!”

“Cậu bên kia thế nào?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân nhếch nhếch miệng, “Còn như thế nào, tôi xem anh ta phút chốc không thể trở về ngay đâu.”

“Hôm nay tôi lại từ công ty bọn họ chuyển đi một nhóm tài chính, mà tài chính của công ty gặp vấn đề khó khăn nên tôi phải triệt để giải quyết. Tôi xem không sai biệt lắm, bên này có thể trộm được gì tôi cơ bản đều trộm đi, cậu cảm giác tôi cần thiết phải còn chờ không?”

“Còn ! !” Bạch Lạc Nhân mắt lộ ra ánh sáng tinh nhuệ, “Không thể trộm cũng để cho tôi trộm ! ! !”

Cố Hải yên lặng nhìn Bạch Lạc Nhân chốc lát, ngữ khí cẩn thận hỏi: “Cậu không bị lộ tẩy?”

“Yên tâm đi, tôi giả bộ rất kinh nha.”

Cố Hải thần sắc căng thẳng, “Bọn họ không làm khó dễ cậu chứ?”

“Không có.” Bạch Lạc Nhân thật kiên định nói, “Cậu hãy an tâm cứ ở đó làm phá hoại đi !”

“Bảo bối ơi, cậu có nhớ tôi không?” Cố Hải chợt lộ ra nụ cười ôn nhu.

Bạch Lạc Nhân nước mắt kém chút nữa đã rơi xuống, mỗi ngày tính toán ngày chờ cậu trở về, tôi đều luyện như Sử thái long*. Trong lòng tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Bạch Lạc Nhân vẫn là rất lý trí tự mình kiểm soát thu lại cảm xúc, chỉ là thản nhiên suy nghĩ trả lời một câu.

(Sử thái long: một diễn viên trong phim Hollywood Stallone=> mình ko rõ tự mình trên google)

Cố Hải bên kia rõ ràng đối với Bạch lạc nhân phản ứng bất mãn.

“Là thật lòng sao? Sao tôi thấy ánh mắt của cậu có chút điểm tặc* nha?”

(*Lén lén lút lút, đại khái là trộm)

Tôi hướng đến trên người cậu phóng 3000 cái phi tiêu cậu thử xem ! Cậu nhìn xem ánh mắt cậu tặc hay không tặc?

“Nhân tử, cậu gặp chuyện nhay bén là hay thay đổi, trăm ngàn lần đừng làm cho mình chịu thiệt, cũng không thể khiến đối phương chiếm được một chút tiện nghi. Nếu cậu không từ giá trị mà đối phó người khác, tôi là người thứ nhất không buông tha cậu, nghe không?”

Bạch Lạc Nhân không nghe thấy những lời này, ngược lại nghe tiếng bước chân.

58. Chương 58 - Tạm Thời Chuyển Hướng Mâu Thuẫn

Beta+ Tran: Lê Hương Giang

Edit: baotril1998

Cố Dương trở về ký túc xá của Bạch Lạc Nhân, thấy hắn đang ngồi dựa trên ghế salon, nửa khuôn mặt giấu dưới ánh đèn, nét mặt mệt mỏi lộ ra vài phần huyền bí. Cố Dương mặt không đổi sắc bước tới, ngồi bên cạnh Lạc Nhân, thấy tàn thuốc lá rơi xuống đầy sàn, liền hỏi: “ Từ lúc tôi ra ngoài, cậu vẫn ngồi đây hút thuốc?”

Bạch Lạc Nhân trầm mặc không nói.

Cố Dương áp sát mặt tới, Bạch Lạc Nhân vội xòe bàn tay ngăn giữa môi hắn và gò má của mình.

“Mặt tôi nhiều mồ hôi, chớ làm bẩn miệng của anh.”

Ánh mắt Cố Dương chợt lóe lên, “Giữa chúng ta chẳng nhẽ không thể có cách nói chuyện nào khác được sao?”

“Có thể.” Bạch Lạc Nhân nghiêng đầu nhìn hắn, “Nếu như người có thể gọt một quả táo ra một bức tranh cảnh vật tiết thanh minh, tôi sẽ dùng cách nói chuyện thân thiện mà nói với cậu.”

Cố Dương hít một hơi thật sâu, “Hay là cậu làm cho tôi chút đồ ăn khuya được không, tôi đói!”

Bạch Lạc Nhân có chút thương hại, bước xuống phòng bếp.

Vừa định rửa rau, gương mặt đáng ghét kia lại xuất hiện ở cửa bếp.

“Tôi thích hương vị món rau của cậu.”

Bạch Lạc Nhân hài hước quét ánh mắt về phía Cố Dương, “Thích hương vị sao? Cho anh thử thạch tín*?”

(* Thạch tín: gọi là asen là hợp chất độc hại dùng để chế ra thuốc độc, thuốc sâu...)

“Tôi không quan tâm, dù sao hai chúng ta cùng nhau ăn.”

“Tôi với anh không thể cùng ăn.” Bạch Lạc Nhân vẫn giữ vững lập trường, “Sư trưởng của chúng ta nói, tôi chỉ có thể ăn thịt, thứ khác một miếng cũng không thể ăn.”

“Chu Lăng Vân?”

Cố Dương thốt ra ba tiếng, trong giọng nói rõ ràng mang theo sự căm phẫn.

Bạch Lạc Nhân gật đầu, “Đúng, ông ấy muốn cơ thể tôi mỗi ngày một rắn chắc, mấy ngày nay giám sát chặt chẽ việc ăn uống của tôi, nếu như phát hiện bụng tôi có chút mỡ thừa nào, sẽ trừng phạt nghiêm khắc.”

“Trừng phạt như thế nào?” Cố Dương hỏi.

Bạch Lạc Nhân cười nhạt, “Ăn thịt mỡ sống.”

Cố Dương nghiêm nhiên coi lời nói của Bạch Lạc Nhân chỉ là lời nói đùa, kết quả hắn vừa quay người lại, thì nghe thấy tiếng nôn mửa ở phía sau. Cố Dương quay đầu nhìn lại, Bạch Lạc Nhân thực sự đang nôn ói, hơn nữa nhổ ra đều là một màu bọt trắng.

“Làm phiền anh mang cái này đi!” Bạch Lạc Nhân chỉ chỉ lên miếng thịt trên tấm thớt.

Cố Dương nhìn miếng thịt mấy giây, sau đó trực tiếp đem tới trước mặt Bạch Lạc Nhân, cậu quả nhiên lại nôn ra.

“Là sự thật sao?” Cố Dương tự hỏi.

“Dư thừa.” Bạch Lạc Nhân vẻ mặt khốn khổ, “mau ném đi.”

Cố Dương đem miếng thịt mỡ ném ra ngoài thùng rác, lại hướng về Bạch Lạc Nhân hỏi: “Cậu rút cục hôm nay phải ăn bao nhiêu thịt mỡ rồi?”

Bạch Lạc Nhân lại nôn tiếp.

Cố Dương nhìn tình cảnh của Bạch Lạc Nhân cũng không thấy vui vẻ gì, trái lại còn thấy rất khó chịu.

Bạch Lạc Nhân huơ tay, “Anh đừng nói nữa, tôi giờ chỉ nghe thôi cũng đã muốn nôn rồi.”

Cố Dương quay đi, trong chốc lát liền trở lại.

“Uống đi.”

Bạch Lạc Nhân liếc mắt, trên tay Cố Dương có hai viên thuốc.

“Mau uống đi, rồi còn tiếp tục nấu cơm!”

Thật đáng ghét, Bạch Lạc Nhân nhìn bóng lưng Cố Dương khê cần môi.

Ngửi thấy mùi khét, Cố Dương đi vào bếp, thấy Bạch Lạc Nhân đã ngủ gục bên bếp lò. Cố Dương hiếm khi có chút thiện tâm, vừa rồi hẳn đưa cho Bạch Lạc Nhân không phải thuốc dạ dày mà là thuốc ngủ, vì muốn cậu có thể nghỉ ngơi sớm một chút.

Cố Dương vừa định ôm Bạch Lạc Nhân đưa vào phòng, tiếng cảnh báo đột nhiên vang lên.

Bạch Lạc Nhân giật mình tỉnh giấc, mắt còn chưa mở, vội chạy ra ngoài.

Buổi chiều lúc huấn luyện, Chu Lăng Vân cố ý sai người cài còi báo động ở phòng Bạch Lạc Nhân. Nếu như hẳn muốn huấn luyện riêng cho cậu, có thể ấn còi này, sẽ chỉ có phòng Bạch Lạc Nhân nghe thấy.

Vậy nên, khi Bạch Lạc Nhân tới sân huấn luyện, chỉ có đúng một mình cậu.

May mắn còn có một chiếc phi cơ, Bạch Lạc Nhân thở phào nhẹ nhõm, xem ra nhiệm vụ tối nay chủ yếu ở trên chiếc phi cơ này, cậu sẽ không phải tổn hao quá nhiều thể lực.

Chờ chút, vì sao bên dưới trước phi cơ này còn có một sợi dây thừng dài?

“Lần trước cậu cùng tôi nói chuyện, có nhắc eo cũng là một điểm yếu của cậu, hôm nay chúng ta sẽ cùng chữa trị phần thắt lưng của cậu. Cậu buộc sợi dây này vào thắt lưng, dùng lực ở phần thắt lưng kéo chiếc phi cơ này. Tôi cũng không yêu cầu cao gì, chỉ cần người kéo được 50 mét, tối nay hoàn thành nhiệm vụ, có thể trở về ngủ.”

Bạch Lạc Nhân, “...”

Nỗ lực gần hai giờ đồng hồ, Bạch Lạc Nhân chưa kéo nổi 2 mét, thắt lưng đã lằn đỏ.

Chu Lăng Vân hôm nay đột nhiên nhân từ, “Hôm nay chỉ tới đây thôi, Cậu về nghỉ trước đi, còn lại 48 mét ngày mai kéo tiếp.”

Bạch Lạc Nhân vẫn cố chấp, “Không, tôi phải kéo đủ 50 mét mới nghỉ.”

Chu Lăng Vân ngáp một cái, “Vậy tôi về ngủ, cậu ở lại đây kéo một mình.”

Thấy Chu Lăng Vân đã đi xa, Bạch Lạc Nhân cũng lén trở về ký túc xá. Chỉ có điều cậu không phải về đi ngủ, mà có mục đích khác.

Cố Dương ngồi tựa đầu giường hút thuốc, nghe tiếng cửa mở, híp mắt nhìn Bạch Lạc Nhân.

“Hoàn thành nhiệm vụ rồi sao?”

“Không có.” Bạch Lạc Nhân uống ừng ực một bình nước lớn, trong thanh âm không che giấu được mệt mỏi rã rời, “Sư trưởng cho phép tôi về nghỉ một lát, rồi quay lại tiếp tục.”

Cố Dương thấy Bạch Lạc Nhân một người mồ hôi đầm đìa như tắm, nhin không được hỏi một câu, “Nhiệm vụ gì mà khó hoàn thành đến vậy?”

“Dùng bụng kéo phi cơ đi 50 mét.” Bạch Lạc Nhân dùng tay áo lau mồ hôi, “Tôi kéo chưa được 2 mét.”

Cố Dương hừ lạnh một tiếng, “Lại là chủ ý của Chu Lăng Vân?”

Bạch Lạc Nhân như có như không ừ một tiếng, không khỏi ừ ừ, đang nói liền ngủ thiếp đi, ngủ không được mười phút, tự động thức dậy đi ra ngoài, bước chân có phần lảo đảo, nét mặt thống khổ dị thường.

Sắc mặt của Cố Dương có chút phức tạp.

Bạch Lạc Nhân không đi thẳng ra sân huấn luyện, mà đi tới ký túc xá của binh sĩ, bắt vài tên đang nói chuyện trong đêm, kéo họ ra sân huấn luyện, ra lệnh cho họ kéo chiếc phi cơ đi 10 mét, sau đó bắt bọn họ đứng thành một hàng, trông coi hẩn ngủ trong phi cơ, bọn họ cũng chịu trách nhiệm nhắc nhở thời gian.

“Thủ trưởng, đến giờ rồi.”

Bạch Lạc Nhân vươn vai, tinh thần phấn chấn bước ra khỏi cabin, bước về ký túc xá. Về phòng, hẩn lại làm bộ thống khổ, nhe răng nhếch miệng tự xoa thắt lưng, sau đó rầm rầm uống nước, lại dựa vào ghế salon giả bộ ngủ, mười phút sau lại lần nữa thức dậy ra ngoài.

Sau đó, hẩn lại trở lại sân huấn luyện, cho những binh sĩ kia kéo phi cơ thêm 10 mét, hẩn nằm trong phi cơ ngủ, lúc sau lại trở về ký túc xá.

Cứ như vậy ba bốn lần, trời cũng gần sáng, Cố Dương vẫn chưa hề chớp mắt.

Còn một lần cuối cùng trở về ký túc xá, Cố Dương hướng về phía hẩn, huơ huơ tay, “Đừng đi nữa, mau lên giường đi ngủ.”

Bạch Lạc Nhân cắn một miếng nhỏ trên đầu lưỡi, sau đó dùng lực ho khan vài tiếng, nước miếng nhỏ ra đều mang tơ máu.

“Còn có 1 mét.” Bạch Lạc Nhân khó khăn nói.

Cố Dương liền giơ bản vẽ, “Tôi không nói đùa với cậu, nếu cậu dám bước ra khỏi ký túc xá, ngày mai tôi sẽ đưa bản vẽ này tới tay người khác.”

“Chọc giận ông ấy, thà rằng chọc giận anh.”

Bạch Lạc Nhân ném lại mấy lời này bước ra khỏi ký túc xá.

Đến sân huấn luyện, Bạch Lạc Nhân nhìn binh lính nói: “ Các cậu có thể đi về, nhớ cho kỹ được ngủ trên giường là một ân huệ. Nếu các cậu không biết quý trọng thời gian được ngủ trên giường, tôi sẽ lại cho các cậu đến đây kéo máy bay.”

Mấy người lính ai nấy đều khiếp sợ, tổ ý sẽ khkkông bao giờ tái phạm.

Bạch Lạc Nhân nhìn chăm chú cho tới khi bóng họ đi khuất.

Sau đó, buộc sợi dây thừng vào thắt lưng bắt đầu kéo nốt 1 mét.

Những binh lính kia vừa đi không lâu, Cố Dương đã xuất hiện trên sân, bầu trời vẫn đen, cách đó không xa hiện lên rất rõ ràng một thân ảnh nhẵn nại. Cố Dương chưa từng thấy Bạch Lạc Nhân khổ sở như vậy, trong mắt hẩn, Bạch Lạc Nhân luôn là tư thế oai hùng phấn chấn, vĩnh viễn luôn ngẩng cao đầu, không dễ dàng biểu lộ sự yếu đuối.

Thế nhưng giờ khắc này, Cố Dương nhìn thấu Bạch Lạc Nhân kỳ thực rất yếu đuối.

Tám năm qua, cậu ấy đã phải chịu đựng huấn luyện nhiều đến thế nào, mới làm cho cậu ta hận mình triệt để đến vậy.

Vừa nhìn thấy Cố Dương, Bạch Lạc Nhân vốn đầy năng lượng, vừa rồi còn được ngủ bù, nên có thể dễ dàng hoàn thành 1 mét này. Chỉ là hẩn vẫn làm bộ như cơ thể không chống đỡ nổi, vừa hoàn thành nhiệm vụ lập tức ngã nhào xuống sân.

Mặt trời mọc, Bạch Lạc Nhân lại ngẩng cao đầu đi huấn luyện.

Cố Dương lại không đến công ty của Cố Hải, mà đi đến một nơi khác.

Giữa trưa, lại có hai miếng thịt mỡ đặt trước mặt Bạch Lạc Nhân, Chu Lăng Vân ngồi đối diện với hắn, vẫn nhìn hắn chăm chú, hôm nay phải hoàn thành nốt nhiệm vụ thực bổ.

Đột nhiên, cửa bị đá văng ra, Cổ Dương xuất hiện trước mặt hai người.

Chu Lăng Vân nhìn quét qua Cổ Dương, hơi hột nói: “Tôi đối với cậu đã không có hứng thú, cậu vẫn còn xuất hiện ở đây làm gì?”

Cổ Dương chưa từng thấy qua kẻ nào như hắn, vô cớ bắt người, lặn qua lặn lại mấy ngày mới biết là hiểu lầm, không nhưng không một lời xin lỗi còn làm ra vẻ đó là chuyện đương nhiên.

Giờ còn dám nói ra bốn tiếng “Không có hứng thú”, Cổ Dương tôi là người ông có thể cảm thấy hứng thú là tùy tiện lặn qua lặn lại, không có hứng thú liền một cước đá văng hay sao? Xem ra, hắn đi chuyến này tới đúng nơi rồi, tuy rằng sự việc là do Bạch Lạc Nhân trả thù hắn, nhưng Chu Lăng Vân so với cậu ta còn đáng hận hơn nhiều.

“Không thể nào, tôi lại rất có hứng thú với ông.” Cổ Dương thản nhiên mở lời.

Vừa dứt lời, bên ngoài truyền đến một trận còi cảnh sát, ngay sau đó hơn chục người vũ cảnh binh sĩ mang súng đi vào, dẫn đầu là cảnh quan đi thẳng tới trước mặt Chu Lăng Vân, sắc mặt nghiêm túc đưa ra tờ giấy chứng nhận.

“Chu sư trưởng, ông bị nghi có liên quan tới việc bán đứng bí mật quốc gia, hiện nhận lệnh phải bắt giữ ông.”

Chu Lăng Vân quả không hổ là một người từng trải, nghe nói vậy nhưng sắc mặt vẫn không hề biến đổi.

“Được, tôi sẽ cùng các người đi một chuyến.”

Ung dung đưa tay ra cho người kia còng lại, sau đó tiếp tục vững bước đi ra xe cảnh sát. Khi đi qua người Cổ Dương, liền nhìn hắn một cái, cái nhìn này với người bình thường chắc cả đời sẽ chẳng thể ngủ yên. Nhưng với Cổ Dương, nhiều lắm chỉ là chút khó chịu trong ngực mà thôi.

Bạch Lạc Nhân giả bộ tức giận, túm cổ áo Cổ Dương, “Anh làm thật!”

“Tôi đã cảnh cáo cậu, là cậu không chịu phối hợp.”

Bạch Lạc Nhân ánh mắt lúng túng, không còn chút thần thái.

Cổ Dương có lòng tốt nhắc nhở, “Yên tâm, ông ta không chết được đâu, nhiều lắm là bị dày vò vài ngày.”

Nói thừa, tôi đương nhiên biết ông ta không thể chết được, Bạch Lạc Nhân thầm nghĩ, tôi còn biết sau khi ông ta được thả, hai người sẽ có một trận đọ sức quyết liệt, tôi sẽ gọi em trai họ của anh đến, cùng tôi đứng cạnh đổ dầu vào lửa cổ vũ các người!

59. Chương 59 - Còn Nhất Kiến Chung Tình* Không?

Editor+Beta+ Trans : hoaxuongrong

Edit: baotri1998

Cổ Hải ở công ty của Cổ Dương đã gần mười ngày, cơ bản đều đã thấu rõ hoạt động công ty. Mọi thứ ở công ty Cổ Dương, từ lớn như là máy móc thiết bị nhập khẩu, đến nhỏ như là đồ thủ công mỹ nghệ, miễn là Cổ Hải để mắt đến, đều sai người vận chuyển về Bắc Kinh hết. Hắn còn cắt giảm các chi tiêu, kinh phí đều bị giảm còn hai phần ba so với kế hoạch ban đầu, một phần ba kia đi về đâu, trừ Cổ Hải ra thì không còn ai biết.

Cố Hải luôn cố mở các tài liệu mật trong máy tính của Cố Dương, nhưng luôn luôn là sai mật khẩu, nhận diện gương mặt hay nhận diện dấu vân tay càng không cần phải nói, máy tính không giống như bọn người ngu ngốc bên ngoài này, người đã bị đổi cũng không nhận ra.

Trầm tư suy nghĩ một lúc, Cố Hải đột nhiên nảy ra một ý, hẳn muốn thử nhập vào ngày sinh của Bạch Lạc Nhân. Ngón tay vừa mới đặt lên bàn phím, tâm trạng đột nhiên lo lắng. Cậu thà rằng không mở được mật khẩu, cũng không hy vọng mật khẩu này lại có liên quan đến Bạch Lạc Nhân.

Cố Hải kiểm chế lại tâm trạng hoảng loạn, thử nhập vào dãy số ngày sinh nhật của Bạch Lạc Nhân.

Hệ thống lại báo sai mật khẩu.

Cố Hải thở phào nhẹ nhõm, may mắn là không phải.

Đang thử nhập lại mật khẩu khác, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên.

“Mời vào.”

Tiến vào là hai chàng trai trẻ tuổi, đều là những gương mặt quen thuộc, trong khoảng thời gian Cố Hải vận chuyển hàng ra ngoài, tất cả đều là hai người này phụ trách.

“Cố tổng, số hàng mẫu mà anh kêu chúng tôi chuyển đi toàn bộ đều bị trả lại.”

“Đều bị trả lại?” Cố Hải hơi nhú hai mắt, “Vì cái gì?”

Hai người đều không trả lời, một giọng nói lạ ập đến.

“Là tôi mang trở về.”

Đột nhiên xuất hiện một thân ảnh, khiến thần sắc Cố Hải bị kiềm hãm.

Dáng người cao lớn, rất tuấn tú, hai mắt như đèn mang theo nguồn điện, chỉ cần nhìn vào đều như phát ra tia lửa.

Đương nhiên, Cố Hải có để ý đến người này, nhưng không phải bởi vì bề ngoài cần ta, mà là loại cảm giác giống như đã từng quen biết.

“Hai người đi ra ngoài trước đi !” Cố Hải thần nhiên nhìn hai người kia nói.

Văn phòng chỉ còn lại có hai người, Cố Hải mới mở miệng hỏi: “Vì việc gì lại vận chuyển trở về?”

Người đối diện mặt lạnh nói: “Những thứ của công ty chúng ta, vì sao lại chuyển ra ngoài?”

“Tôi không phải đã giải thích rồi sao? Mẫu thử này không phải là sản phẩm để bán, chỉ là bán thành phẩm, cần đưa ra ngoài thị trường để người dùng thử.....” Cố Hải một bên vừa nói, một bên lẩn chuột, tìm kiếm hồ sơ nhân sự. Rốt cục, cậu cũng tìm thấy trang này, Đông Triệt, 28 tuổi, trợ lý chủ tịch kiêm phó tổng giám đốc.

“Đừng tìm, để tôi tự giới thiệu bản thân.”

Cố Hải sắc mặt thay đổi, cậu ở đây gần mười ngày, đều không có ai nhận ra cậu, nhưng tên Đông Triệt này, vừa vào cửa liền biết cậu không phải là Cố Dương, có thể thấy được người này cùng Cố Dương có quan hệ tương đối thân thiết.

“Làm sao cậu biết tôi không phải là Cố Dương ?”

“Cảm nhận được.” Đông Triệt rất thần nhiên trả lời.

Cố Hải hứng thú nhìn Đông Triệt, “Vì sao trước đó vài ngày không thấy cậu?”

“Xuất ngoại vừa mới trở về.” Đông Triệt ngồi xuống sofa, đôi chân dài gác lên một góc bàn, ánh mắt như có như không nhìn Cố Hải, “Cậu đến đây đã bao lâu rồi?”

“Khoảng mười ngày.” Cố Hải thành thật nói.

Đông Triệt cười nhẹ, “Mười ngày..... Công ty bị cậu trộm hết là đúng rồi .”

“Như thế nào mà gọi là trộm?” Cố Hải bình tĩnh nhắc một điều thuốc, “Phương diện quản lý kinh doanh của công ty các người tồn tại lỗ hổng lớn, tôi là đến đây tu sửa, nếu công ty các người cứ tiếp tục hình thức kinh doanh này, sớm muộn gì cũng đóng cửa.”

“Tu sửa?” Đông Triệt cười lạnh một tiếng, “Công ty chúng tôi đều sản xuất sản phẩm cao cấp, hoạt động theo phương thức của cậu, cậu muốn chúng tôi hướng tới bọn tiểu thương dân đen sao?”

“Các người không phải cũng là dân đen sao? Từ trên xuống dưới có mấy ngàn người, vốn lưu động trải qua vài giai đoạn, số vốn thực sự đưa vào sản xuất sinh lợi so với tôi dự tính ban đầu còn thiếu nhiều lắm.”

Đông Triệt hơi nheo hai mắt lại, “Cho nên cậu đã lấy tiền trong tài khoản của công ty, cái này gọi là nước phù sa không chảy ruộng người ngoài sao? Cậu là đang muốn giúp người nhà họ Cố vớt tiền của hả?”

“Tôi cũng không ngại nói rõ với cậu.”

Ánh mắt Đông Triệt đột nhiên trở nên tàn nhẫn, “Đem toàn bộ nguồn vốn trở lại, trả lại mọi thứ, tôi sẽ không truy cứu chuyện này nữa. Tôi đang giữ trong tay chứng cứ phạm pháp của cậu, nếu như cậu không muốn tổn hại gì, tốt nhất nên làm theo yêu cầu của tôi.”

Cố Hải từ ghế đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh Đông Triệt, ánh mắt giận dữ nhìn vào gương mặt người này.

“Tôi đột nhiên nhớ ra, còn có một thứ chưa lấy đi.”

Đông Triệt đưa ánh mắt lạnh lùng đối diện Cố Hải, Cố Hải đột nhiên nắm chặt cổ Đông Triệt, đưa mặt hẳn đến gần tầm mắt mình cách chưa đến hai centimet.

“Cậu cũng theo tôi đi đi !”

Đông Triệt hung hăng nắm lấy cổ tay Cố Hải, tất cả gân xanh đều hiện lên trên mu bàn tay.

“Công ty của cậu không phải không tuyển nam sao?”

Ánh mắt Cố Hải nhấp nháy, “Tôi có thể cho cậu ngoại lệ !”

Bên ngoài phòng thẩm vấn, Cố Dương đang cùng viên cảnh sát bắt giữ Chu Lăng Vân ngồi uống trà.

“Tình hình như thế nào? Khai ra rồi sao?”

“Chúng tôi chỉ phụ trách giam giữ, không phụ trách thẩm vấn, ông ta thậm chí nếu thú nhận, chúng tôi cũng không được phép xử lý. Sau hai ngày phải áp giải về quân đội, đây là nghi phạm quan trọng, việc thẩm tra xử lý chần chừ phiền toái.”

Cố Dương hung hăng nhăn mày, gương mặt nghiêm trọng.

“Vậy là mấy ngày nay ông ta rất thoải mái ?”

Viên cảnh sát lập tức hiểu ý của Cố Dương, trên mặt lộ ra vẻ khó xử.

“Đây là cán bộ quốc gia, làm sao chúng tôi tự tiện ra tay chứ? Chưa nói đến việc ông ta có thể ra ngoài, ngay cả khi ông ta không ra ngoài, dù là con trai hay người thân ông ta, sao chúng tôi dám đụng tới?”

Cố Dương gật đầu, ánh mắt quét nhìn về phía viên cảnh sát.

“Tôi có thể làm giúp.”

Gương mặt viên cảnh sát lộ vẻ kinh ngạc, “Đừng bắt tôi làm trung gian..... Nếu có chuyện gì bất trắc, cậu không phải cũng bị liên lụy sao? Dù cho cậu và ông ta có hiềm khích gì, cũng có thể mượn tay người khác để trả thù ông ta, tự ra tay, có hơi quá.....”

“Yên tâm.” Cố Dương ngắt lời viên cảnh sát, “Tôi dù cho có xảy ra chuyện gì, cũng không làm liên lụy đến ông đâu.”

Nói xong, mặt lạnh đi đến phòng thẩm vấn.

Sau khi thành công di dời mâu thuẫn, Bạch Lạc Nhân khó có được hai ngày nghỉ ngơi.

Buổi tối, cậu nằm ở trong chăn, toàn thân không có nơi nào là thoải mái. Bởi vì trên lưng có vết thương, cậu chỉ có thể nằm nghiêng, cố gắng không để lưng tiếp xúc với giường. Dạ dày thì không cần phải nói, hai ngày cũng chưa ăn cái gì, hầu như ăn gì đều phun ra hết, nhìn cái gì đều thấy ghê tởm.

Đem máy tính ở bên cạnh, mở video lên, trò chuyện cùng Cố Hải.

Lúc gương mặt Cố Hải xuất hiện trong tầm mắt, bệnh tình Bạch Lạc Nhân lập tức đỡ hơn một nửa.

“Cậu còn có thể hưởng thụ à !” Cố Hải nhìn Bạch Lạc Nhân trong chăn, nhin không được thốt lên một câu, “Cậu thì đều nằm trong chăn, tôi còn đang bận rộn ở văn phòng đây !”

Bạch Lạc Nhân ánh mắt buồn rầu nhìn Cố Hải, “Bận rộn việc gì?”

“Thân phận tôi bị bại lộ, hôm nay phó tổng giám đốc đến, cũng là trợ lý của anh tôi, hấn liếc mắt một cái liền nhìn ra tôi không phải là Cố Dương. Cậu nhìn người ta, rồi nhìn lại mình đi, ngủ chung với tôi lâu như vậy, mà còn có thể không nhận ra tôi.”

Cố Hải vốn định chọc giận Bạch Lạc Nhân, cho hấn ăn chút giấm chua (ghen), không ngờ hấn liền không để ý đến những lời sau đó.

“Thân phận bại lộ hả ?” Bạch Lạc Nhân sắc mặt căng thẳng, “Hấn ta chẳng phải sẽ đem chuyện này nói với anh cậu sao? Anh cậu bây giờ còn chưa gây ra sóng gió gì cho công ty cậu! Anh ta nếu biết cậu làm những việc như vậy, không lẽ anh ta không làm việc tương tự đối với công ty cậu sao?”

“Cậu quá đề cao anh ta rồi, trong tay tôi nắm giữ hạng mục trọng điểm của quốc gia, sức mấy anh ta dám đối nghịch với quân đội? Huống hồ tên trợ lý này cũng sẽ không đem tình hình công ty nói cho anh tôi đâu, cậu lo lắng hơi quá rồi.”

“Làm sao cậu biết hấn ta sẽ không nói?” Bạch Lạc Nhân hỏi lại.

Cố Hải hơi hơi hé miệng, “Cảm giác.”

Bạch Lạc Nhân liếc mắt nhìn Cố Hải, “Mới gặp một ngày liền hiểu lòng nhau rồi hả?”

“Đúng vậy, yêu từ cái nhìn đầu tiên.” Cố Hải nghiêm túc.

Bạch Lạc Nhân hừ cười một tiếng, “Vậy cậu giúp tôi cảm ơn hấn, cảm ơn hấn đã cứu vớt tôi.”

Gương mặt Cố Hải lập tức từ nghiêm túc biến thành dữ tợn, khoảng cách rất lớn, lập tức toàn bộ đau đớn trên người Bạch Lạc Nhân đều biến mất.

“Muốn đánh không?” Bạch Lạc Nhân đem chăn xốc lên, lấy gối đầu dưới chăn, lót lên mông, vẽ mặt khiêu khích nhìn Cố Hải.

“Cậu đánh đi ! dùng sức đánh ! như thế nào lại không đánh hả? Có bản lĩnh cậu đưa tay đi ra!”

Ánh mắt Cố Hải đỏ rực, ngọn lửa kia như muốn thiêu đốt màn hình.

“Làm sao hả? Còn muốn cởi quần mới đánh hả?” Bạch Lạc Nhân đem quần cởi ra đến một nửa, anh mắt gian tà liếc nhìn Cố Hải, “Như thế này được không? Mau ra tay đi !”

Khuôn mặt Cố Hải như muốn chui vào màn hình, hai mông to tròn của Bạch Lạc Nhân cứ phần phật như vậy, cơ thể thoải mái ưỡn ra trên giường, tựa như móc câu vào trong xương của một con báo hoang dã.

“Cậu đem máy tính hướng bên cạnh cậu đi, tôi nhìn không rõ.” Cố Hải cổ họng đều khàn khàn.

Bạch Lạc Nhân gật gù đắc ý, không quan tâm Cố Hải, cố ý ép người.

“Bảo bối ơi, vợ yêu ơi, tiểu nhân tử, tiểu lư nhi *.....” Cố đại thiếu gia bắt đầu xuống nước. (con lật đật nhỏ)

Bạch Lạc Nhân sâu sắc hỏi, “Còn nhất kiến chung tình không?” *

(* Nhất kiến chung tình: Yêu từ cái nhìn đầu tiên)

“Nhất kiến chung tình sao? Đó là thành ngữ sao? Sao tôi chưa từng nghe qua?”

Bạch Lạc Nhân, “.....”

60. Chương 60 - Trâu Bò Đại Chiến

Trans + Beta : Chris Nguyen

Edit : baotri1998

Ầm ỉ não loạn một lúc, Cố Hải đột nhiên nhìn Bạch Lạc Nhân nói: “Nhân Tử, cậu gây đi rồi đó.”

“Cậu có nhầm không?” Bạch Lạc Nhân tự sờ mặt mình, “Tôi ăn hầu như ăn đều là đồ béo cả, làm sao có thể gây?”

“Gây đi một cân.” Cố Hải nói.

Bạch Lạc Nhân nghi ngờ biểu tình, “Một cân cũng có thể nhìn ra? Cậu quá siêu đó.”

“Đừng nói một cân, một lạng tôi đều có thể nhìn ra, không tin cậu đi mà cân.”

Bạch Lạc Nhân quả thực liền đứng lên cân, cúi đầu nhìn thoáng qua, thái độ thật tỏ vẻ khinh khỉnh. Cậu ta thật là kém năng lực, toàn hay nói phét, rõ ràng là tăng hai cân.

“Đó là bởi vì cậu mặc quần áo quá nặng, lần trước cậu cân là lúc không mặc quần áo. Cậu đem quần áo cởi hết ra cân lại một lần, tôi cam đoan cậu hụt ít nhất ba cân, không tin cậu thử xem.”

Bạch Lạc Nhân vừa muốn cởi quần áo, đột nhiên ý thức được cái gì, quay đầu vừa thấy ánh mắt lang sói của tên gian tặc này đang hề hề dõi theo. Bà ngoại nó! Dĩ nhiên là muốn mình cởi đồ. . . . Bạch Lạc Nhân nhin không được nhe răng cười, may mắn mình phản ứng nhanh, bằng không thật khờ khạo ở trước bộ mặt hã hề của hắn mà cởi hết.

Bạch Lạc Nhân chui trở vào ổ chăn, Cố Hải khoái chí mà ngo theo quả đầu đang giận dữ kia, “Cũng tại lão phu, tại lão phu cả, có thể mà thẹn thùng sao?”

Bạch Lạc Nhân mặt hướng vào ngọn đèn mà thề, mình thật là không phải xấu hổ, trên lưng có một đại huyết ấn tử* lớn đến như vậy (* vết máu tròn), thật muốn để Cố Hải nhìn thấy, vậy mà hắn cứ gấp gấp nôn nóng thiếu điều muốn chui cả vào màn hình.

“Tôi mệt lắm, không muốn lằng nhằng với cậu.” Bạch Lạc Nhân nghiêm nghị tự mình kéo chăn vây kín mít.

Cố Hải đau lòng nhìn Bạch Lạc Nhân, “Vậy cậu đem Tiểu Nhân Tử phóng xuất, tôi cùng nó “vui vẻ”, cậu cứ việc ngủ.”

“Đậu xanh rau má! Vậy có gì khác biệt sao?” Bạch Lạc Nhân chán nản.

Cố Hải vừa muốn nói, đột nhiên một âm thanh phát ra, nghe thật giống tiếng chuông cửa. Rất nhanh, Cố Hải rời khỏi máy vi tính, xem ra thật sự có người đến

Bạch Lạc Nhân nhanh chóng tắt video call, sau đó, thừa dịp này xuống giường để đo trọng lượng cơ thể. Thật giống như bạn ăn vụng sợ có người tố giác vậy, mắt qua có thể thấy được quỷ (*nguyên cậu hán việt : ô nha nhân năng khán kiến quỷ), nhưng bạn không tin, bạn vì muốn kiểm chứng những lời này đích thực vẫn muốn thử một lần, hiện tại Bạch Lạc Nhân chính là đang có tâm trạng này. (*Ý nói BLN không tin CH dùng mắt mà có thể đoán biết trọng lượng cậu ta, vẫn là tò mò muốn lên kiểm chứng)

Bạch Lạc Nhân cởi đồ, người trần truồng, đứng lên cân, kết quả phát hiện thật sự thiếu ba cân, một lạng cũng không sai, cân lần nữa vẫn là như vậy. Bạch Lạc Nhân mặc lại áo ngủ và mang giày vào, lại đứng lên cân, phát hiện lập tức hơn ba cân.

Chính là đúng như lời Cố Hải, đích thực Bạch Lạc Nhân gây đi một cân, hắn đối với việc này thực quan sát cẩn thận, tỉ mỉ tới như vậy? Hay là mèo mù gặp chuột chết? (*Ý nghi ngờ CH đoán bừa)

Đang nghĩ ngợi, máy tính chợt vang lên tiếng thông báo, Bạch Lạc Nhân ngó qua, là Cố Hải gửi đến lời mời videochat

“Sao lại tắt?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân cố tìm lý do khả dĩ, “Thấy cậu bên kia có người đến, tôi sợ người ta nhìn thấy lại hoài nghi, vì an toàn nên trước hết tắt đi.”

Cố Hải ôn nhu cười, “Không cần phải thế, người vừa rồi vào chính là Đông Triệt, là trợ lý lúc trước tôi có nói với cậu.”

“Cậu lúc này mới quen biết một ngày, liền như vậy không đề phòng mà ở chung?” Bạch Lạc Nhân trong giọng nói rõ ràng lộ đầy mùi dấm chua.

Cố Hải quả muốn cắn môi mỏng nhỏ nhắn mà ương ngạnh kia của Bạch Lạc Nhân, nếu không phải nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên gương mặt Bạch Lạc Nhân, Cố Hải nhất định nhân cơ hội mà chọc phá hấn vài câu. Nhưng nhìn đến bộ dạng buồn ngủ của hấn, trong lòng không nỡ, liền không nói ra những lời kích động.

Bạch Lạc Nhân cứ như vậy vẫn mở videochat mà thiếp ngủ, không coi Cố Hải ra gì, tâm thái vô tư mà ngủ, tiếng hít thở nhỏ nhẹ mà ngân nga, rót vào tai Cố Hải đích thị làm say đắm lòng người.

Cố Hải nằm trên giường, đem máy tính đặt ở bên gối, cứ như vậy nhìn Bạch Lạc Nhân ngủ. Nửa đêm, Cố Hải liên tục tỉnh lại, Bạch Lạc Nhân đạp chân, đi tiểu đêm, nói mơ. . . Cố Hải toàn bộ đều biết.

Cố Hải trong một lần tỉnh lại, thấy tay chân Bạch Lạc Nhân đều thò ra đến mép giường, Cố Hải nhịn không được nói một câu, “Nhân Tử, đắp chăn vào.”

Bạch Lạc Nhân quả thật nghe thấy, hơn nữa còn đem cánh tay cùng chân thu lại, không chỉ thế, còn đem máy tính khẩn thiết mà ôm vào lòng.

Cố Hải vừa muốn khen một tiếng ngoan, chợt phát hiện màn hình trước mắt chỉ còn một màu đen tuyền. . .

.....

Cố Dương đi vào phòng thẩm vấn, tình cảnh trước mắt khiến mắt hấn sa sầm lại. Chu Lăng Vân dựa người ngồi trên tường, một chân khuất khỏi nhịp nhịp, một chân khác ngạo mạn mà duỗi ra, ánh mắt hơi híp lại, khóe miệng đích thị tươi cười, thân thể cường tráng lực lưỡng.

Ngón tay hấn còn cầm một điều thuốc, vài ngày giam cầm bất luận thế nào cũng không ảnh hưởng đến cảm xúc của hấn. Hấn vẫn là như vậy ung dung tự tại mà ngồi, ánh mắt trầm ổn, thần sắc bình tĩnh.

Nhìn Chu Lăng Vân như vậy, Cố Dương trong lòng đích thực tức khí không lưu thông nổi.

Hấn phải ở đây hai ngày thanh toán cho đủ mọi dầy vò, một khi Chu Lăng Vân bị áp quay về quân bộ, sự thật chân tướng rất nhanh sẽ bị vạch trần, đến lúc đó hấn còn muốn giá họa cũng không có cơ hội .

“Chu sư trưởng, ở đây đợi cảm giác như thế nào?” Cố Dương híp mắt nhìn về phía Chu Lăng Vân.

Chu Lăng Vân uể oải chậm chạp phun ra một cái vòng khói, thản nhiên nói: “Thanh tĩnh.”

Cố Dương nhếch mép cười mỉa “Thanh tĩnh? So với áp thấp trong khoang máy bay vẫn là yên tĩnh sao?”

Ngôn ngoại chi ý (*ý ở ngoài lời), Cố mỗ tôi hôm nay chính là báo lại thù xưa, Ông ngoan ngoan mà chịu đi!

Rất nhanh, mười mấy đại hán lực lưỡng (*đàn ông người Hán) tiến vào phòng, hợp sức đưa lão tiến vào thủy hang, vài ba người xông lên trước, vắt vả bắt lấy Chu Lăng Vân, dí đầu lão hướng vào thủy hang bên trong mà ấn.

“Ông đã thích thú với môi trường thiếu dưỡng khí đến vậy, tôi đây khiến cho ông hảo hảo hưởng thụ một chút.”

Đây đích thực là một sự xúc phạm từ thân thể đến tinh thần, chưa bao giờ có người dám đem chân đạp vào đầu Chu Lăng Vân, Cố Dương là người đầu tiên.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Cổ Dương luôn luôn chờ Chu Lăng Vân giấy dựa run rẩy. Nhưng mà, mãi đến khi tay của mấy tên đàn ông đều mỗi nhừ, chân Cổ Dương cũng đã tê rần, ông ta vẫn không có động tĩnh, bộ dạng cứ như có thể sống trong nước.

“Đã mười phút . . . ” Một tên ở bên cạnh nhin không được liền nhắc nhở.

Mắt Cổ Dương khí sắc có phần căng thẳng, đã mười phút ? Còn không có động tĩnh, sẽ không chết chứ hả?

Sai người lấy đầu Chu Lăng Vân trong nước kéo lên, nhìn đến hé ra bộ mặt ướt sũng, một đôi tròng mắt sáng ngời.

Cổ Dương cả kinh. Mẹ nó! Thế đ* nào mà không có việc gì!

“Tiếp tục đè xuống cho tôi!” Tôi cũng không tin ông có tà thuật, Cổ Dương âm hiểm áp sát mặt Chu Lăng Vân.

Hết mười hai phút, đem đầu Chu Lăng Vân trong nước rút ra, thần khí* hần vẫn linh hoạt như trước. Cổ Dương lại sai người đem hần nhấn xuống, mỗi lần đều kéo dài một hai phút, nhìn đến hần không có việc gì, lại tiếp tục đem hần nhấn xuống, cứ như vậy lần qua lộn lại mà tra tấn hần.

(*: Khí phái tinh phần)

Mười sáu phút, những tên trấn áp hần đều mệt lử, mồ hôi rũ rượi, ông ta là người sao? Mẹ nó!. Thật muốn cho tên quái nhân này một trận kinh hoàng, có thể không chết nhưng cũng thành một đồng cặn bã không hơn không kém.

Cổ Dương rút cuộc cũng thấu được mấu chốt vấn đề, Chu Lăng Vân là một lão quái dị? Một người thích dùng cơ thể mà đấu tranh, làm những trò hành xác. Ông ta trong lúc rảnh rỗi thích vào khoang thuyền chân không, ở trong hoàn cảnh vô đường mà tu luyện nội công. Ông ta hẳn là phi công hoàn thành nhiều nhiệm vụ nguy hiểm nhất trong không quân, cũng có thời gian bay an toàn dài nhất, chiến tích của ông ta đến nay không có người địch nổi.

Cổ Dương âm thầm nghĩ, không trung quả nhiên không phải lựa chọn hàng đầu, chẳng trách không làm nên chuyện, hần còn có thể bình yên vô sự mà ở lại đây. Loại người cực phẩm này thật sự là trăm năm khó gặp, xem ra, hần đích thị chính là vì bay lượn mà sinh ra đời.

Đoán chừng đã đến hai mươi phút trôi qua, chờ Chu Lăng Vân được kéo lên, bất chợt cảm thấy “hân hoan”, lão đã bất tỉnh. Toàn bộ trong quá trình, lão đều không giấy dựa một lần, cũng không động đậy chút nào.

“Coi như nông cũng là một hán tử.” Cổ Dương sai người cứu Chu Lăng Vân, đem hần lại gần.

Rất nhanh, Chu Lăng Vân tỉnh lại, thái độ không có...chút nào uể oải suy yếu, ánh mắt lạnh duệ cường ngạnh, thực làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Cổ Dương nhìn đến phần đồ ăn bày bên cạnh bàn, đột nhiên nhớ tới chuyện Chu Lăng Vân làm thịt mỡ cho Bạch Lạc Nhân. Biến sắc, lập tức cầm lấy cái màn thầu (*bánh bao không nhân) trong bát, vừa thưởng thức vừa quan sát Chu Lăng Vân.

Bầu không khí hòa hảo được một lúc, Cổ Dương đột nhiên xoay người, trực tiếp đem màn thầu ném xuống mặt đất, nát thành vài mẩu rơi vãi, bọc quanh bởi một lớp đất. Ông cho đây đã là cực điểm của Cổ Dương tôi? Nghiễm nhiên là chưa đủ. Hần dùng chân đá đá mấy cái tại màn thầu của Chu Lăng Vân, âm hiểm nói: “Như vậy bần, chỉ sợ không có cách nào ăn được, chi bằng để tôi gột rửa giúp ông.”

Liền sau đó Cổ Dương đem quần cởi ra.

Khoái trá mà nhìn màn thầu bị nước tiểu ngâm, Cổ Dương đưa ánh mắt chuyển hướng qua hai gã lực lưỡng đang kẹp giữ Chu Lăng Vân, ý bảo bọn họ đem bánh này dứt cho Chu Lăng Vân ăn.(Ôi trời tiểu nhân mùa)

Chu Lăng Vân bị bảy tám tên đè ấn, chính là đem toàn bộ màn thầu thối tác nghẹn mà nuốt xuống, qua một lúc, bất chợt một vài tên tay sai cung cần ngoan ngoan mà đứng sang hai bên, Cổ Dương đi tới.

Hần xỏm người ngồi xuống, mặt mày lúc này đều là vẻ trêu tức.

“Chu sư trưởng, hương vị thế nào hả?”

Chu Lăng Vân không đáp lại.

Cố Dương túm lấy y phục Chu Lăng Vân, tầm mắt âm thầm nhìn sát lão, “Cho dù không thể ở trên người ông lưu lại một vết thương, tôi vẫn có thể làm cho ông sống không bằng chết.”

Chu Lăng Vân ánh mắt sâu thẳm, không nhìn thấu được bên trong là đang dấu diếm nội tình gì

“Chu sư trưởng, ông còn chưa nói cho ta biết đây, màn thầu này hương vị thế nào?”

Chu Lăng Vân rốt cục đưa ánh mắt chuyển qua trên mặt Cố Dương, “Người thật sự muốn biết?”

Cố Dương còn chưa kịp trả lời, đã bị Chu Lăng Vân dùng ta lật hất xuống đất, ở phía sau thuận thế cưỡng lại đặt một nụ hôn sâu, thực nặng khẩu vị. Hai mắt Cố Dương sắc đục muốn nổ tung khỏi hốc mắt, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm phía sau Chu Lăng Vân, hướng tới mấy người đại hán nhân kia! Bọn họ chỉ mới vừa kịp phản ứng, chờ bọn họ đem Chu Lăng Vân mạnh mẽ lôi ra, lão ta sớm đã hôn đủ.

Cố Dương đâu thể nghĩ đến Chu Lăng Vân lại dùng chiêu này, lúc này tức giận điên người, mà có tức giận cũng phải tạm hoãn, hắn phải mau chóng trở về đánh răng. Cố Dương bình thường đích thị đã không thích những mùi vị khó chịu, huống gì là mùi vị này, tưởng như có thể nôn mửa, quả thực là ghê tởm.

61. Chương 61 - Hành Tung Hoàn Toàn Bị Bại Lộ

Trans +Beta : Chris Nguyen (Trọng Luật)

Edit : baotri1998

Phật..... Phật..... Phật..... Phật..... (từ này chỉ âm thanh đánh răng không phải Phật nước vãi nhé >_<>)

Cố Dương từ phòng tắm vẫn đi ra, đến giờ này vẫn liên tục đánh răng, bàn chải cực lực chà sát men răng cơ hồ vẫn cảm thấy chưa sạch. Con mẹ nó càng nghĩ càng ghê tởm, Cố Dương suýt chút nữa là đem bàn chải đánh răng cùng ly nước mà đập tan tành.

Từ phòng vệ sinh đi ra, Cố Dương nghe tiếng di động, cầm lên vừa thấy đã có quá nhiều tin nhắn thoại.

“Tổng giám đốc, kho hàng của chúng ta có kẻ trộm, phần lớn sản phẩm cao cấp đã bị mất, lạ một điều cửa kho vẫn còn khóa an toàn, hôm nay kiểm tra chúng tôi mới phát hiện trong kho toàn là gạch vụn!”

“Tổng giám đốc, tài khoản của công ty đột nhiên thiếu khoảng tiền lớn.”

“Cố tổng, hệ thống mạng của công ty bị hacker công kích, rất nhiều số liệu tài chính đã bị tiết lộ.”

“Tiểu Cố ! Làm sao mà công ty của các cậu luôn gặp chuyện không may thế? Hôm nay lại đưa vào một người khá cao ráo, ở câu lạc bộ đêm nổ súng đả thương người, chúng tôi đã đem bắt hắn, cậu mau chóng trở về đi, mọi sự đang rất rối rắm!”

Sắc mặt Cố Dương càng ngày càng khó coi, vừa lúc nhận được một cuộc gọi khác, nhin không được gào rít thành tiếng.

“Sao lại chịu tổn thất từ lâu như vậy? Sao bây giờ mới cho ta biết?”

Đầu dây bên kia ngập ngừng giây lát, thật cẩn thận nói: “Mấy hôm trước Ngài không phải vẫn luôn ở công ty sao? Chợt hôm nay không có mặt, chúng tôi mới gọi điện cho ngài đây.”

Thả rơi điện thoại, Cố Dương đột nhiên ý thức được cái gì, hắn lại cầm di động lên, xem xét tin nhắn chưa đọc. Thà không nhìn còn khá hơn, vừa nhìn sắc mặt liền tối sầm lại, chỉ chút tin nhắn chưa đọc tất cả đều là dãy số, đều là hệ thống phòng trộm tự động gửi tới. Nói cách khác, mấy ngày nay có người thường xuyên cố gắng đột nhập máy tính của hắn đích thị vì những văn kiện cơ mật.

Cố Dương trong lòng thoáng một chút hồi hộp, nhanh chóng bấm số Cố Hải

(Không nghe máy.)

Cố Dương sắc mặt đột nhiên u ám, đủ loại suy đoán đang xâm nhập tế bào não hắn, ngày càng bành trướng sinh sôi, rốt cục đạt tới cực hạn, mãnh liệt mà nổ tung !

“Bất luận thế nào cũng phải giữ chân Cố Hải ở Hongkong!” Cố Dương hung tợn nói vào điện thoại.

“Cố Hải?” đầu dây bên kia ngập ngừng một chút, “Cậu ấy đã đến Hongkong sao?”

Cố Dương thân hình rung mình, “Cái gì? Cậu không biết?”

“Tôi cả ngày ở bên cạnh ngài, những người khác ít tiếp xúc, ngài hỏi bắt chợt, làm sao tôi biết?”

Cả ngày ở bên cạnh tôi? Cố Dương hai con ngươi chợt lóe sáng, Mẹ nó! Mình như thế nào cũng không nghĩ ra? Mình có thể giả mạo thân phận của hắn ở công ty hắn gây sóng gió, hắn không phải cũng có thể giả mạo thân phận của mình ở công ty mình mà lừa bịp sao?

Cố Dương điên cuồng hít một hơi, tiếp tục hướng đầu dây bên kia nói: “Được rồi, tôi hỏi anh, anh hiện tại ở đâu?”

“Ngài không biết chính ngài đang ở đâu sao?” Tên vệ sĩ trợn tròn mắt, “Tôi hôm nay không đi theo ngài, ngài lạc đường à?”

“Anh không cần quan tâm tôi có lạc đường hay không, tôi hỏi anh, TÔI - ĐÃ - ĐI - ĐÂU?”

“Ơ..uhm...!” đầu dây bên kia xem chừng đang trở nên hồ đồ, “Ngài hỏi tôi ngài đi đâu à?”

Cố Dương quả thực muốn điên, bất chấp việc có người đang hoàn toàn bán loạn đến mặt trắng không còn giọt máu, trực tiếp mà nói ra tình hình thực tế, “Mấy ngày hôm trước người mà anh bảo vệ căn bản không phải là tôi, hắn là Cố Hải!”

Lúc này, viên bảo tiêu hoàn toàn choáng váng.

Cố Dương hô hấp đã vững vàng lại, lạnh lùng nói: “Lập tức bắt hắn lại! Quyết không thể để hắn trở về Bắc Kinh!”

“Nhưng.” Bảo tiêu muốn nói nhưng lại thôi.

Cố Dương giận dữ. “Nhưng gì mà nhưng? Còn không chạy nhanh ra ngoài tìm người?!”

“. . . Có vẻ như cậu ta muốn bay về, buổi sáng nay ở trên bàn làm việc tôi có nhìn thấy vé máy bay hé ra từ thư gửi cho ngài.”

Cố Dương tối mặt liền cúp điện thoại, nhanh chóng tìm kiếm trong danh sách thư tín chưa đọc.

“Cho tôi hỏi vé của tôi là bay lúc mấy giờ?”

Người đầu dây bên kia xem ra lo lắng nói, “Cố tổng, phi cơ chỉ còn nửa giờ sẽ bay, ngài còn chưa tới sân bay sao?”

Cố Dương lại bấm số điện thoại, gấp gáp nói với tay vệ sĩ.

“Hắn ta vẫn chưa đi, lập tức đến sân bay bắt người!”

.....

Giờ khắc này, Cố Hải cùng Đông Triệt hai người vừa đi vào đại sảnh sân bay.

Đông Triệt vừa đi vừa đảo mắt xung quanh, chung quy vẫn là trong lòng không nở, theo lý thuyết mà nói hắn đối nơi công tác cũng không phải một hai lần, cũng không đáng khẩn trương như vậy, trên đường có thể vào cửa thông an kiểm ninh, nhịp tim đích thị không thể không chế mà đập loạn xạ.

Cố Hải mặt không chút thay đổi hướng về phía trước đi tới, đột nhiên nhận thấy bước chân người bên cạnh có phần kiềm hãm.

“Làm sao vậy?” Cố Hải quay lại Đông Triệt hỏi.

Đông Triệt mặt lộ vẻ lo âu, “Tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Cậu không phải đã cố phá giải mật mã văn kiện của Cố Dương, không thành công phải không?”

Cố Hải không chút do dự, “Như thế nào? Cậu biết mật mã?”

“Không!” Đông Triệt nhướn mày, “Điện thoại của anh ta có kết nối dịch vụ theo dõi, một khi có người thử phá mật mã, hệ thống sẽ tự động gửi tin nhắn vào.”

Cố Hải sắc mặt thay đổi, “Cho nên...?”

Đông Triệt yên lặng nhìn Cố Hải, “...Cho nên tôi cảm thấy, Cố Dương có thể đã biết cậu làm việc này. Nếu anh ta phái người ở cửa kiểm soát mà truy tìm, cậu đến sẽ bị sa lưới. Cho dù cậu có qua được cửa kiểm soát, anh ta cũng sẽ phái người ở phòng chờ bay mà bắt cậu, nhất định sẽ bắt được. Cho dù cậu có lên máy bay thuận lợi bay về, anh ta cũng có thể liên hệ cơ trưởng để bắt cậu hoặc là tìm một đám người chờ cậu ở sân bay Bắc Kinh. . . ”

Cố Hải dừng một chút, “Sau đó?”

“Sau đó.”

Đông Triệt đang suy nghĩ, cách đó không xa hai bóng dáng quen thuộc đập vào mắt, hần chột hít thở mạnh, thái độ trong nháy mắt liền nghiêm trọng. “Còn sau đó cái gì? Chạy nhanh đi!”

Hai người lập tức phân công nhau hành động, Đông Triệt đem hành lý ném cho Cố Hải, anh ta đơn giản chỉ một thân quần áo hướng đến hai tên bảo tiêu mà đi tới, một trong hai tên nhìn Đông Triệt, lập tức lộ vẻ kinh ngạc.

“Phó Tổng, sao ngài cũng chạy đến đây bắt người?”

Tên vệ sĩ vừa nói lời này, Đông Triệt trong lòng đều hiểu mọi sự .

“Tôi đã sớm đến đây, vẫn không phát hiện bóng dáng, các người thế nào? Phát hiện cậu ấy chưa?”

“Vẫn chưa.” Tên vệ sĩ vừa nói vừa nhìn xung quanh, “Chúng tôi cũng mới tới.”

“Nếu không thấy, các người thử đến đại sảnh phòng chờ bay mà tìm xem!” Đông Triệt đề nghị, “Nói không chừng đã đi vào đó.”

Tên ấy gật gù đầu, nói với người vệ sĩ kia, “Đi, chúng ta vào đó xem.”

“Đợi chút!” Đông Triệt chợt ngăn cản, “Trừ hai người các cậu, Cố tổng còn phân công người nào khác tới hay không? Tôi sợ chăm chú tìm người, vạn nhất hần đến đây, tôi ngăn không được thì làm sao?”

“Yên tâm đi.” Vệ sĩ quay lại nhìn Đông Triệt cười nói: “Hai chúng tôi ở phía trước này xem xét, phía sau còn có một đám người, cậu ấy không thoát được đâu!”

Một đám người. Đông Triệt chợt lạnh đầu.

“Bọn họ khi nào thì đến? Đến từ phía nào?”

“Lúc này hần là đang đến! Vừa rồi tên thủ lĩnh gọi điện thoại cho tôi, nói là theo cửa kia mà tiến vào” Tên vệ sĩ chỉ chỉ, “Trong chốc lát ngài xem, sẽ đến một đám mặc tây phục đen, thắt cà-vạt cùng đi với nhau, chính là bọn họ. Ngài tốt nhất là nên lên tiếng hô gọi tên cầm đầu trước, chúng là đích thân Cố tổng gọi, có thể không biết ngài.”

Đông Triệt cẩn thận gật đầu, “Tôi biết rồi, hai người mau vào đi, chậm chuyển bay thì sẽ bay mất!”

Hai tên vệ sĩ bước nhanh vào bên trong, vào đến nơi một tên mở miệng hỏi: “Ngài nói cho phó tổng chính xác là cửa nào vậy?”

“Đồng khẩu!”

“Anh chỉ xem, là cửa nào?”

Vệ sĩ lại chỉ một lần nữa, “Cái kia, đó!”

“Mẹ nó! Cái anh chỉ là cửa tây!”

“Hả?” Tên bảo tiêu tròng mắt, “Tôi chỉ hướng kia mà!”

“Phế vật! Nhanh gọi cho phó tổng, nói ngài ấy biết là sai rồi, để ngài ấy đi cửa đông tìm người tiếp ứng.”

“Không cần thiết!” Tên vệ sĩ lơ đãng, “Khoảng cách hai cửa cũng không quá xa, cho dù phó tổng đi cửa tây, đến lúc những người đó theo cửa đông vào, phó tổng cũng có thể thấy mà?”

“Chẳng may lúc phó tổng chạm trán Cố Hải, muốn ngăn nhưng không được, những người kia lại không thể tiếp ứng kịp, đến lúc đó trách nhiệm đều là tại hai ta! Anh còn không hiểu con người phó tổng sao? Bình thường một chút chuyện nhỏ đều tính toán chi li, chúng ta mà lừa hắn, hắn chắc chắn sẽ lột da chúng ta!”

“Vậy làm sao bây giờ?” Vệ sĩ sốt ruột, “Tôi không mang di động, anh có không?”

Tên vệ sĩ kia sờ sờ túi, “Đi nhanh quá, quên mang theo, thôi đi, tôi trực tiếp trở về tìm hắn!”

Đông Triệt và hai tên bảo tiêu tách ra được một lúc, lập tức gọi điện cho Cố Hải “Theo cửa phía tây mà ra ngoài.”

Cố Hải trầm giọng nói, “Cậu đang ở đâu?”

“Đừng quan tâm tôi, cậu cứ theo phía tây đi ra ngoài là được, tôi lập tức gặp cậu ở đó.”

Cố Hải một xe đầy hành lý đi về phía tây, đi không bao xa, liền nhìn thấy một đám mặc âu phục đang theo cửa tây dừng mãnh tiến vào. Cố Hải lúc này đứng sờ tại chỗ, nhanh trí nhận ra được những người này không phải người lương thiện. Quả nhiên, gã cầm đầu ánh mắt sắc bén quét đến bên này, rất nhanh đã nhận ra mục tiêu Cố Hải.

Đông Triệt mới vừa chạy tới, liền chết đứng với trận thế này, trước mắt có không dưới ba bốn chục người, tất cả đều mặc âu phục đen, thắt cà-vạt, đang rung động mà lắc cổ, bề xương kêu lắc rắc.

“Chạy mau!” Đông Triệt hô to một tiếng.

Cố Hải quay đầu trong nháy mắt, đám người liền vọt đến, phản ứng đầu tiên của hắn không phải là chạy, mà là quăng hành lý ra, lục tìm «Nhân tử của hắn» mà lấy ra (* chắc là con lật đật BLN tặng, thiệt là nặng tình mà!!). Cứ như vậy từng chút từng chút, khiến hắn hoàn toàn mất đi cơ hội chạy trốn, đám người đã kịp đến, vây quanh Cố Hải. Tới nước này, ngoài đánh bừa, đã không còn đường nào khác.

Rất nhanh, Đông Triệt cũng đến gia nhập trận chiến.

Cố Hải liếc mắt sang bên cạnh, vừa lúc nhìn thấy Đông Triệt liền phóng khoáng tiêu sái mà đá liên hoàn, cước vừa đến người đó liền nhanh nhẹn nhảy tránh. Được một lúc thì thân thể hai người đã dính lấy nhau, Cố Hải nhin không được mà khen, “Thân thủ cũng không tệ lắm.”

“Cậu còn có thể thưởng thức chuyện này?” Đông Triệt mặt tái xanh, “Hai ta lập tức xác định là không chống đỡ nổi!”

Vừa dứt lời, một quả đấm nện vào bụng Đông Triệt, thân thể hắn ngã sọc vào Cố Hải.

62. Chương 62 - Mạo Hiểm Chạy Trốn

Edit: Lê Hương Giang

Hai vệ sĩ vừa đi đã trở về, liền thấy một màn khiến bọn hắn ói máu.

Ba mươi mấy người kia, chẳng những không đuổi kịp Cổ Hải, ngay cả Đông Triệt cũng bị liên lụy. Thấy Đông Triệt bị đánh, hai người này mặt mũi trắng bệch, có nhảm lẫn rồi! Liền cùng nhau chạy tới, đồng thanh quát lớn: “Đừng đánh, đừng đánh, là người nhà!”

Đông Triệt vừa bị quãng tới bên cạnh Cổ Hải, còn chưa kịp đứng vững, đã thấy hai vệ sĩ vọt tới.

“Phó tổng, xin lỗi, vừa rồi tôi đã chỉ sai hướng.”

Đông Triệt sắc mặt hết xanh mét lại trắng bệch.

Một người vệ sĩ khác hướng về những người đó mà nổi giận: “Các người đang nhìn cái gì chứ hả? Đây là phó tổng của chúng ta, các người không hỏi rõ đã đánh lại!” Dứt lời liền quay về phía Đông Triệt, giọng nói ôn hòa, “Phó tổng, đã khiến ngài sợ hãi rồi.”

Đông Triệt lúng túng không nói nên lời, “... Không sao.”

Vệ sĩ lại nghiêm nét mặt hướng về đám người kia, “Còn đứng ngây ra đó làm gì? Mau bắt người lại cho tôi! Lúc cần động thủ thì không động thủ, lúc không cần thì lại lao vào đánh đấm, sao lại làm loạn hết cả lên như vậy?!”

Đám người xông tới, Cổ Hải đột nhiên rút từ trong ngực ra một khẩu súng, dí vào thái dương của Đông Triệt.

“Đừng có tới đây!”

Lợi dụng đúng thời cơ... Đông Triệt không phản kháng, đối với Cổ Hải thậm chí bái phục.

“Lùi lại, lùi lại...” Vệ sĩ nhìn chăm vào ngón tay của Cổ Hải, không ngừng ra lệnh với đám người xung quanh, “Mạng người là quan trọng, chớ manh động!”

Cổ Hải quát lớn, “Lùi về phía sau 30 mét, mau !!”

Lúc những người đó rút xuống, Cổ Hải cũng chậm rãi kéo Đông Triệt lùi ra, vừa đi vừa nhìn khắp bốn phía để tránh bị đánh úp bất ngờ.

Cuối cùng cũng đi đến cầu thang, đám người kia bỗng dừng chân, Cổ Hải trong nháy mắt rẽ vào, những người đó lập tức xông lại. Cổ Hải chợt nổ súng, tất cả đại sảnh rơi vào hoảng loạn, dân chúng khắp nơi tháo chạy, Cổ Hải và Đông Triệt chớp thời cơ chạy trốn.

“Bên này, bên này.” Đông Triệt gọi Cổ Hải.

Vòng qua một đại sảnh lớn, vốn định đi ra, đột nhiên phía trước xuất hiện một đám người khả nghi.

Cổ Hải phanh lại, nghiêng đầu nhìn một cái, hai bên trái phải có một phòng thay đồ, không nói hai lời liền chui vào.

Các gian phòng đều có người, may là không có nóc, Cổ Hải cùng Đông Triệt trực tiếp đi vào trong. Rốt cục, vừa đi vào, cả hai phòng không hẹn mà cùng vang lên tiếng hét chói tai.

Mẹ nó! Đông Triệt vừa đi vào liền bối rối, nghĩ thầm, Cổ Hải mất mũi cậu kiểu gì vậy? Thế nào mà lại vào phòng thay đồ nữ.

Cô gái này mặt mũi chẳng khác gì khủng bố, nhưng vẫn hướng về phía Đông Triệt kêu to, chỉ sợ hấn sàm sỡ.

Đông Triệt bịt miệng cô ta, ánh mắt lạnh lùng đe dọa.

“Mau đưa quần áo của cô cho tôi! Nếu không tôi sẽ bóp chết!”

Cô gái xấu xí tay run run cởi váy và giày cao gót đưa cho Đông Triệt.

Đông Triệt sau khi nhận được quần áo, cả người đều hóa đá.

Cổ Hải so với hấn cũng chẳng khác hơn, vóc người cậu thực sự rất to lớn, váy áo đều không vừa. Trong lúc hoảng loạn, cậu chợt có linh cảm, liền đem váy khoác lên vai, quần hai vòng giấy vệ sinh quanh bụng, buộc hai cái bít tất lên tai, rồi nghiêng người nhảy sang gian phòng bên cạnh.

Kết quả, Đông Triệt bị Cố Hải làm cho hết hồn.

“Cậu... Cậu làm cái gì vậy?”

“Hừ.. tôi có một kế này.” Cố Hải ghé miệng nói vào tai Đông Triệt.

Đông Triệt nghe xong lập tức lộ ra vẻ khinh bỉ, “Không phải chứ?”

“Vậy cậu nghĩ ra được kế nào hay hơn sao?” Cố Hải hỏi.

Đông Triệt nhếch mép, “Chỉ số IQ của tôi đâu có cao như cậu.”

Cố Hải lại nhìn Đông Triệt một hồi, thấy có gì đó không đúng, một lúc sau thì nhìn ra, ngực và lưng căn bản giống nhau, là mặt phẳng thẳng tắp. Liền tháo đôi tất buộc trên tay đưa cho Đông Triệt, “Nhét vào!”

Đông Triệt tức muốn nổ đom đóm mắt, “Sao cậu không phải nhét vào?”

“Tôi không đóng vai nữ.” Cố Hải nói với vẻ đắc ý.

Đông Triệt vẻ mặt cứng rắn, dẫn đo một hồi, đành nhận lấy đôi tất chân, nhét vào trong áo, liền biến thành bộ ngực giả. Cố Hải còn tự tay chỉnh lại ngực cho hắn. Đông Triệt trong lòng thật xấu hổ muốn chết.

Mọi thứ xong xuôi, Cố Hải cùng Đông Triệt bước ra.

Sân bay bao trùm một bầu không khí khủng bố, đột nhiên có hai vị xuất hiện trong tầm mắt của bảo an.

Đông Triệt mặc váy dài, trong tay ôm cái bóp nhỏ đi phía trước, phía sau chợt xuất hiện một thanh niên nhanh nhẹn bước tới, túm lấy váy của hắn. Đông Triệt hô lên hai tiếng, Cố Hải vẫn túm lấy, lôi kéo Đông Triệt hô cứu mạng.

Hai người bảo vệ chạy tới, hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Đông Triệt cúi đầu khóc lóc, “Tên lưu manh này cứ bám lấy tôi!”

Hai tên bảo an nhìn sang Cố Hải, Cố Hải đang ôm lấy Đông Triệt mà chà xát, mắng chửi đều không nói ra. Họ nhìn quần áo của Cố Hải, trong lòng ngầm hiểu.

Một người bảo an nói nhỏ với người kia: “Người như thế này sao lại chạy vào đây?”

“Ai biết a! Mau đem hắn ném ra ngoài đi!”

Hai người thương lượng xong liền kéo Cố Hải ra ngoài, mới tới cửa liền bị người giữ cửa mặc tây trang đen giữ lại, “Ai đây?”

“Là một kẻ gây rối, cái này có chút vấn đề.” Bảo an chỉ chỉ.

Hai người vừa muốn ngồi xuống xem mặt Cố Hải, hắn đột nhiên lôi “con trai của hắn”, nhấn nút, theo tiết tấu liền hát nghêu ngao, “Anh không phải muốn gây chuyện, anh là đi tìm tiểu thư...”

Bảo an liền một cước đạp Cố Hải ra ngoài, “Tìm em gái mày hử!”

Kết quả, Cố Hải rơi mất một chiếc giày, hắn cũng không buồn nhặt lên, cứ như vậy bước ra ngoài.

Ngoài sân bay, một người công nhân vệ sinh vừa muốn vứt chiếc giày vào thùng rác, liền có người đàn ông mặc tây trang đi tới đưa tay, “Xin lỗi, giày này là tôi làm rơi.”

Người này ngắm nghía chiếc giày, nhìn nhãn hiệu, sắc mặt liền đổi khác.

“Bà mẹ nó, lại để hắn trốn thoát!”

Người bên cạnh còn chưa hiểu, “Để ai trốn thoát?”

Một chiếc giày đập tới, “Anh tự nhìn đi! Có kẻ đàn nào mà lại đi đôi giày giá hơn một vạn hử?”

“Hử? ... mau đuổi theo!!!”

Cố Hải vừa định bỏ áo liền quần lấy xuống, chợt nghe tiếng Đông Triệt, “Cố Hải, mau lên xe!!!”

Cố Hải nghe vô số tiếng bước chân đằng sau, không khỏi căng thẳng, nhanh chóng vọt tới bên cạnh xe, ngồi vào ghế phụ, cửa xe còn chưa đóng lại đã liền khởi động.

“Mau đuổi theo cho tôi!!”

Một đoàn xe nối đuôi nhau đuổi theo phía sau.

Trên đường đi, Đông Triệt lái xe, một tay xé rách quần áo trên người, tay kia vẫn điều khiển vô lăng, vẫn có thể đùa bỡn với những xe ở phía sau, có thể thấy rõ tay lái không tồi.

“Tôi chưa từng mất mặt như thế bao giờ.” Đông Triệt kéo rách váy ném ra ngoài cửa sổ.

Cố Hải híp mắt dựa vào ghế, nhếch miệng cười.

“Tôi cũng đâu khá hơn, cứ ôm chân cậu mà chà xát như vậy...”

“Cậu có ý gì?” Đông Triệt nổi đóa, “Cậu ôm chân tôi làm vậy tôi còn chưa nói gì, cậu còn nghĩ là cậu thua thiệt ư?”

Cố Hải cười không nói, trong tay ôm chặt con lật đật, trong ngực thì thầm: Nhân Tử à, đừng giận! Chỉ là vạ bất đắc dĩ, trở về tôi sẽ đền bù cho cậu...

Đông Triệt nhìn sang, lại thấy con lật đật, vừa nảy nguy cấp nên chưa kịp hỏi, giờ tạm thời yên ổn, nhin không được mở miệng hỏi: “Cái này đối với cậu có ý nghĩa gì? Tại sao hai mươi tư giờ đều mang theo bên mình...”

Hắn cứ tưởng Cố Hải sẽ nói đây là kỷ vật của người mẹ đã qua đời tặng cho, hay là người yêu đầu tiên tặng, không ngờ Cố Hải mở miệng lại nói: “Đây là con trai tôi.”

“Cậu hài hước thật đấy.”

Đông Triệt nghiêng đầu nhìn gương mặt Cố Hải, lại nhìn con lật đật trông rất khôi hài cậu đang ôm trên ngực, thật khó có thể tưởng tượng được người mẹ sẽ ở hình dạng gì, có thể đem bọn họ sánh đôi với nhau.

Cố Dương nhận được tin tức trong chốc lát, liền tức tốc đến ký túc xá của Bạch Lạc Nhân, dọc đường đi có vô số cơn gió lạnh thổi qua.

Cửa ký túc xá đóng chặt, Cố Dương kéo một lính cần vụ lại hỏi.

“Bạch Lạc Nhân đâu?”

“Bạch thủ trưởng có lẽ đang trên sân huấn luyện? Máy ngày nay họ đều diễn tập đánh trận.”

Cố Dương lại tối mặt đi tới sân huấn luyện. vừa đi vừa gọi cho một viên sĩ quan quen biết, để ông ta nhanh chóng phái mấy người qua đây trợ thủ, nhất định phải bắt được Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân từ cabin đi ra, vừa định quát tháo thì chuông điện thoại vang lên.

“Nhân Tử, tôi gặp chút rắc rối.” Tiếng của Cố Hải vang lên.

Bạch Lạc Nhân căng thẳng, “Sao vậy? Cậu ở đâu? Tôi lái phi cơ đi đón cậu!”

“Tạm thời không chắc...”

Cố Hải bên kia còn chưa nói hết câu, Bạch Lạc Nhân đã thấy một hình dáng quen thuộc đi tới, vừa nhìn thấy sắc mặt của Cố Dương, Bạch Lạc Nhân liền hiểu rõ sự tình. Hắn vội vã xoay người trong chớp mắt bám lên thang cuốn, mấy tên lính đi cùng Cố Dương liền xông về phía trước túm lấy hắn. Bạch Lạc Nhân không né kịp, bị trượt xuống hai bậc, may mà tay Bạch Lạc Nhân bám chặt vào tay vịn, nếu không đã sớm ngã ngửa ra rồi.

“Mấy người định làm gì?” Bạch Lạc Nhân hướng về phía những binh lính kia quát lớn.

Dù sao cũng là một trại trưởng, những binh lính này không muốn liều mạng mà kéo Bạch Lạc Nhân, thật ra có muốn họ cũng không đủ sức.

“Các người ăn cơm chưa hả?” Cố Dương tối mặt hỏi một câu, “Không phải Trương đội trưởng đã tự mình đút cho các người vài hộp sao?”

Vừa nghe hai tiếng “Đội trưởng”, những binh lính này liền như điên lên, lao tới bắt Bạch Lạc Nhân, bên này, binh lính của Bạch Lạc Nhân cũng không từ nan mà dốc sức bảo vệ thủ trưởng của bọn họ. Đáng tiếc, bọn họ quá đông, hôm nay Bạch Lạc Nhân lại chỉ gọi tới vài người lính tiêu biểu, cả thảy không đến mười người, Cố Dương có trong tay gần một trung đội.

63. Chương 63 - Lừa Con Tội Nghiệp

Beta+Trans: Lê Hương Giang

Edit: Baotri1998

(Là con lừa Bạch Lạc Nhân mua cho Cố Hải, hình như lúc trước dịch là lật đật, thực ra là con lừa có thể lúc lắc đầu giống mấy con ngựa, cún bông mọi người hay thấy đó. Vì nó là con lừa nên Cố Hải mới hỏi sao Nhân Tử biết cậu tuổi ngựa, còn nhận nó làm con ^_^)

Rất nhanh, Bạch Lạc Nhân leo đến cửa cabin, liền bị hai tên lính kéo chân lại. Bạch Lạc Nhân hung ác quét chân, tung mấy cước hiểm vào đám lính, rồi cấp tốc mở cửa cabin.

Ba mươi người không bắt nổi một người? ... Cố Dương đen mặt, nhanh chóng nhảy lên thang cuốn, các người không làm được, vậy để ta làm!

Bạch Lạc Nhân nửa người đã vào tới cabin, còn bị kéo lại, cúi nhìn, Cố Dương vẽ mặt âm trầm đứng ngay bên cạnh. Bạch Lạc Nhân đạp một cước, Cố Dương không những né được, còn túm chặt vào quần cậu, kéo xuống mười mấy cm.

Bạch Lạc Nhân nắm chặt tay trên cửa, ngón tay bên trong sắp muốn vỡ máu.

Cố Dương lần này hạ quyết tâm, cậu lừa dối tình cảm của tôi, lợi dụng tình cảm của tôi, đùa cợt với tình cảm của tôi... Bạch Lạc Nhân, hôm nay cậu rơi vào tay tôi, tôi tuyệt đối sẽ không nhân từ.

“A! ...”

Bạch Lạc Nhân gào lên một tiếng, tay của Cố Dương theo phản xạ liền dừng lại một chút, Lạc Nhân thừa cơ nhảy lên, tay Cố Dương hung hăng kéo lại.

Có tiếng răng rắc.

Là quần của Bạch Lạc Nhân bị rách.

Hơn nữa còn từ dưới mông rách ra, Cố Dương ngẩng đầu nhìn, vừa vặn nhìn thấy quần lót màu đen của Bạch Lạc Nhân. Trong chốc lát chột ngây người, Bạch Lạc Nhân nhanh chóng chui vào phi cơ, Cố Dương còn chưa kịp với tay, cửa cabin đã đóng lại.

Nghe âm thanh vang lên, đám binh lính ở dưới kêu gào.

“Nguy hiểm, mau đưa người xuống!”

Không biết tiếng ai hô lên, đám lính ba chân bốn cẳng đem Cố Dương từ thang cuốn kéo xuống.

Cố Dương đen mặt, đằng đằng sát khí trút giận, “Các cậu không phải đều là lính phòng không sao? Tốt lắm, giờ cần hai người lái phi cơ ra đây, lập tức tiến lên chặn đường của cậu ta!”

Những binh lính này nhìn nhau, vẽ mặt khổ sở.

Cố Dương ngay lập tức cam đoan, “Các người không dám tự mình lái phi cơ? Được, tôi sẽ gọi cho Trương đoàn trưởng, bảo ông ta ngay lập tức hạ lệnh cho các người!”

“Không, không phải lý do đó.” Một người mạnh dạng mở miệng, “Chúng tôi không phải là không muốn giúp anh, mà là thật sự không giúp được. Người đang phi hành tác chiến, Bạch thủ trưởng, là người hạng nhất rồi, hầu như không ai có thể địch được. Chúng tôi cho dù có lên đó, cũng không thể so được với Bạch thủ trưởng, rồi sẽ phải sớm quay xuống thôi.”

Cố Dương sắc mặt càng khó coi, “Các người sử dụng máy bay quân sự tốt nhất cũng không được sao?”

“Máy bay tốt nhất Bạch thủ trưởng đã lái rồi.”

Cố Dương, “...”

Một lúc lâu sau, một binh sĩ mới dè dặt hướng về phía Cố Dương nói: “Cùng lắm, có thể nhờ tới một người tài nghệ cao hơn Bạch Lạc Nhân, chỉ có điều không biết ông ấy có chịu giúp không...”

“Ai?” Cố Dương nheo mắt.

“Chu sư trưởng.”

Có thể tưởng tượng được, lúc này tâm tình của Cố Dương phức tạp tới mức nào.

Bạch Lạc Nhân sau khi lái phi cơ lên bầu trời, liền đạt tới tốc độ cao nhất, một giờ sau đã bay tới không phận của Hồng Kong, nhanh chóng xuyên qua tầng mây, chậm rãi đáp xuống.

Cùng lúc đó, Đông Triệt nói với Cố Hải một câu, “Xe sắp hết xăng.”

Cố Hải ngoảnh đầu lại, không còn thấy bóng dáng những xe kia nữa, nhưng điều đó không có nghĩa là đã cất đuôi được chúng, chỉ cần đánh hơi được dấu vết, bọn họ sẽ nhanh chóng lần được tới đây.

Đang suy nghĩ, chuông điện thoại vang lên.

Tiếng Bạch Lạc Nhân truyền tới, “Cậu đang ở đâu? Tôi đến Hồng Kong rồi.”

“Tôi ...”

Cố Hải đưa mắt nhìn bốn phía, đây là đâu hả? Liếc mắt nhìn Đông Triệt, có vẻ là hắn cũng không biết gì hơn.

“Chắc là vùng ngoại ô.” Cố hải khó khăn mở miệng.

Bạch Lạc Nhân trầm ngâm một lát, “Vậy cậu ở yên đó, tôi sẽ dùng vệ tinh để định vị.”

“Được” Lời còn chưa nói ra khỏi miệng, Cố Hải liền thấy từng chiếc xe một xuất hiện trên kính chiếu hậu, liếc nhìn sang Đông Triệt, cậu ta đập đập lên vô lăng, “Hết xăng rồi!”

Hai người bèn chạy thục mạng về phía làng gần đó, những người trên xe phía sau cũng xuống xe đuổi theo bốn phương tám hướng tràn vào trong làng, cơ hồ mỗi con đường đều chiếm lấy.

Cố Hải cùng Đông Triệt trèo tường nhảy vào nhà một góa phụ, vừa định thở phào một cái, bất thành linh bị tiếng chó sủa ở sau lưng dọa sợ gần chết. Cố Hải nhanh chóng ôm con chó vào trong lòng, bịt chặt miệng nó, để mặc cho nó cào lên người.

Đông Triệt chợt nghe tiếng rền vang trên đầu, ngẩng lên thấy một chiếc phi cơ đang bay tới. Hắn nhanh chóng kéo Cố Hải một cái, Cố Hải ngẩng đầu nhìn lên, trong lòng chợt thấy chua xót, cầm điện thoại có chút không yên.

“Nhân Tử, tôi thấy cậu rồi.”

“Tốt lắm, tôi sẽ đưa cậu lên.”

Bạch Lạc Nhân không ngờ phía sau còn những kẻ đang truy lùng manh mối, định đem phi cơ đáp xuống, những kẻ đó từ bốn phương tám hướng lao đến, tụ tập xung quanh bao vây ngăn lại.

Mấy chục tên tôm tép này mà cũng dám chơi đùa với anh sao?

Bạch Lạc Nhân ném hai trái lựu đạn giả, khiến cho những kẻ này lui lại mấy chục mét. Bạch Lạc Nhân muốn tìm chỗ đáp xuống, nhưng phát hiện nơi này không đủ chỗ trống. Cậu cứ như vậy từ từ tính kế, Cố Hải và Đông Triệt chạy ra, Bạch Lạc Nhân không ngừng bắn đạn sương mù để dẫn đường cho họ.

Rất nhanh, mấy tên truy binh phát hiện ra lựu đạn không hề có lực tàn phá, chỉ để dọa người, bọn chúng lại bắt đầu đuổi sát tới Đông Triệt và Cố Hải. Bạch Lạc Nhân muốn đảm bảo an toàn cho Cố Hải, sẽ không tùy tiện mà đuổi bắn.

Không đủ thời gian, Bạch Lạc Nhân liền mạo hiểm đáp xuống, nhanh chóng mở cửa cabin.

Cố Hải nhảy lên, liền lao tới ôm lấy Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân tuy xúc động, vẫn nhớ tới trước hết phải đóng cửa cabin.

“Đừng đóng!” Cố Hải đột nhiên hét lớn, sau đó thò tay ra khỏi cabin, túm lấy Đông Triệt.

Đông Triệt chậm hơn Cố Hải một bước, bên dưới lại có mấy người kéo, không có cách nào trèo lên, chỉ có thể dựa vào sự trợ giúp của Cố Hải.

Bạch Lạc Nhân thoáng nhìn một cái, sắc mặt thay đổi.

“Nhân Tử, mau, phụ tôi một tay!” Cố Hải nói.

Bạch Lạc Nhân do dự giây lát, liền đi qua hỗ trợ.

Đông Triệt chân vừa bước vào, Bạch Lạc Nhân đóng ngay cửa cabin.

“ĐỨNG ĐÓNG!” Cố Hải lại hô to, “Con tôi vẫn còn đang ở dưới!”

Lúc này túm lấy Đông Triệt, không cẩn thận làm rơi, giờ đang bị đám người ở dưới giẫm lên, Cố Hải sốt ruột, “Đợi tôi một chút, tôi phải xuống dưới đó!”

“Không cần.” Bạch Lạc Nhân nhàn nhạt trả lời, “bắt đầu xuất phát thôi.”

Cabin nhanh chóng đóng lại, Cố Hải trơ mắt nhìn lửa con bị giẫm đạp, trong đầu đều là bộ dạng gập gù của nó.

“Sao cậu không cho tôi xuống?” Cố Hải trầm mặc nhìn hướng Bạch Lạc Nhân hỏi.

Bạch Lạc Nhân thực rất muốn phản bác, hẳn làm sao lại để nó rơi xuống? Rõ ràng là tại cậu không để ý... Rút cuộc lại nói, “Chỉ là một con rối thôi mà, trở về mua con khác là được!”

Cố Hải lời nào cũng chẳng thể nói ra.

Cố Dương lần thứ hai vào phòng thẩm vấn, Chu Lăng Vân đang tập quyền, hướng về phía tường mà đánh, Cố Dương thấy trên tường nhiều vết xoay, mỗi vết đều là những quả đấm của Chu Lăng Vân.

Thấy Cố Dương, nét mặt Chu Lăng Vân không hề thay đổi.

Cố Dương hận không thể quay đầu được nữa.

Nhưng, so với việc Bạch Lạc Nhân cùng Cố Hải liên kết lại xúc phạm cậu, chịu chút khuất nhục trước Chu Lăng Vân cũng chẳng là gì.

“Tôi có một nhiệm vụ, chỉ cần ông có thể hoàn thành, tôi sẽ để ông đi.”

“Nhiệm vụ gì?”

Cố Dương gần từng chữ: “Chặn đường máy bay quân sự.”

“Chặn đường máy bay quân sự?” Chu Lăng Vân khẽ cười, “Người từ khi nào lại quản được cả không quân chúng ta?”

Cố Dương cố nén, kiên nhẫn giải thích, “Vì sao ư? Tôi cho ông biết, là Bạch Lạc Nhân mượn tay tôi đẩy ông tới bước này. Cậu ta bản chất lười biếng, chịu không nổi áp lực, mới bày mưu đem mâu thuẫn giao ông vào tay tôi.”

Chu Lăng Vân đấm một quyền lên tường, xung quanh vô số vết nứt.

“Nói như vậy, để thấy giờ tôi và ông đã là đồng minh, chúng ta cùng chung kẻ địch, là Bạch Lạc Nhân. Cậu ta giờ đang lái phi cơ chạy trốn rồi, người có thể chặn cậu ta lại, chỉ có ông.”

“Đồng minh...” Chu Lăng Vân nghe kỹ từ này,

“Đồng minh nào lại ép tôi ăn bánh bao nhúng nước tiểu của cậu?”

Cố Dương sắc mặt có chút thay đổi, giọng nói không được tự nhiên: “Việc này tôi sẽ cho ông một lời giải thích hợp lý.”

“Để tôi suy nghĩ.” Chu Lăng Vân tiếp tục ra quyền.

Nét mặt Cố Dương trầm xuống, “Từ Bắc Kinh đến Hồng Kong, cả đi lẫn về cũng mất ba tiếng, chờ ông nghĩ xong, cậu ta đã về rồi.”

“Cả đi lẫn về?” Chu Lăng Vân nhíu mày, “Nếu đường nào cậu ta cũng trở về, vậy người muốn tôi chặn cậu ta lại làm gì? Cậu nghĩ không quân chúng tôi rảnh rỗi lắm hay sao?”

Cố Dương vẫn nhần nại: “Ông rốt cuộc muốn thế nào mới làm?”

Chu Lăng Vân rành mạch nói, “Cơ quan quốc gia không giải quyết vấn đề cá nhân.”

Cố Dương bực tức rời đi.

“Trương đoàn trưởng, tôi cần gấp hai bộ đội phòng không, để cùng chống lại Bạch Lạc Nhân.”

“Cậu gọi thật đúng lúc, tôi sẵn có một người ở đây, cậu ta vốn ở quân khu khác gửi tới, vừa đến Bắc Kinh họp, tôi sẽ giúp cậu liên lạc.”

Để điện thoại xuống, Cố Dương trong lòng hừ lạnh một tiếng, ông trời cuối cùng cũng mở mắt.

Sớm biết tới nước này... Cố Dương nhìn qua cửa phòng thẩm vấn, trong ánh mắt đầy sự thù hận, Chu Lăng Vân, ông cứ chờ xem!

64. Chương 64 - Chỉ Là Tham Gia Náo Nhiệt

Trans+ Edit: Lê Hương Giang

Cố Dương vừa bước chân đi, Chu Lăng Vân liền đi theo phía sau.

Hai tên lính canh gác chặn Chu Lăng Vân lại hỏi, “Đi đâu?”

Chu Lăng Vân nhàn nhạt liếc mắt nhìn bọn họ, “Đi giúp Cố tổng chặn máy bay quân sự.”

“Không phải vừa mới nói không giúp hay sao?” Lính gác nghi hoặc nhìn Chu Lăng Vân,

“Tôi nghe thấy ông nói, cơ quan quốc gia không giải quyết vấn đề cá nhân.”

“Đây không phải vấn đề cá nhân, phi công trên máy bay gặp nạn trên lãnh thổ quốc gia, tôi phải đi đảm bảo an toàn cho hắn, đây thuộc về bổn phận của tôi, cũng là đảm bảo cho lực lượng thiết yếu của không quân.” Chu Lăng Vân chậm rãi kiểm soát bày tỏ.

Hai lính canh gác nhìn nhau, gọi điện thoại cho sĩ quan, sau khi được cho phép, chỉ thẳng Chu Lăng Vân cao giọng: “Tôi đi cùng ông!”

Bạch Lạc Nhân lái phi cơ xuyên thủng tầng mây, vững chãi lao thẳng lên bầu trời, xem ra đúng là không có vấn đề gì.

Một lúc lâu sau, vẫn chưa có ai lên tiếng, Đông Triệt mở miệng trước.

“Bên trong buồng phi cơ được phép hút thuốc không?”

“Tùy cậu.”

“Không được.”

Bạch Lạc Nhân và Cố Hải đồng thanh nói, hai lời nói trái ngược khiến cho Đông Triệt đang định lấy thuốc lá, phải dừng tay. Bạch Lạc Nhân tỏ thái độ thờ ơ, Cố Hải thì khẳng định là không thể, nếu hút thuốc trong buồng phi cơ, sẽ làm phiền sự tập trung của phi công.

Đông Triệt liếc mắt nhìn Bạch Lạc Nhân, người này quả hết sức phi thường, từ ngoại hình, khí chất đều hơn người.

“Thôi bỏ đi.” Đông Triệt bỏ bao thuốc lại vào túi áo.

Bạch Lạc Nhân đưa tay về phía Đông Triệt, “Cho tôi một điếu.”

Cố Hải nắm chặt tay Bạch Lạc Nhân, ôn nhu nói: “Lát nữa về rồi hút, một giờ nữa là về tới nhà rồi.”

Bạch Lạc Nhân lạnh lùng hất tay Cố Hải, tiếp tục đưa mắt ra hiệu với Đông Triệt.

Cố Hải mơ hồ cảm giác thấy Bạch Lạc Nhân thái độ có chút không bình thường, nhưng vì để ba người bay an toàn, không trái ý Bạch Lạc Nhân nữa, để tùy ý cậu.

Rất nhanh, khói thuốc từ trong cabin tràn ra.

Đông Triệt cảm thấy, từ lúc bọn họ khởi hành, ánh mắt Cố Hải luôn dính chặt lấy Bạch Lạc Nhân, trừ khoảng thời gian ở bên ngoài, căn bản đều là nhìn chăm chăm Bạch Lạc Nhân không chớp mắt. Bạch Lạc Nhân thì một bộ hồ hững, không biết do lái máy bay cần phải tập trung hết sức, hay do cậu đối với Cố Hải có thành kiến.

Tóm lại, Đông Triệt cảm nhận được giữa họ đang có khúc mắc.

Đột nhiên, Bạch Lạc Nhân phát hiện phía trên có tín hiệu bất thường, thần kinh đột nhiên trở nên căng thẳng. Ngay lập tức cầm đầu lọc thuốc lá nhét vào tay Cố Hải, hết sức chăm chú không chế cần điều khiển, ánh mắt tập trung vào bảng thông số.

Rất nhanh, Cố Dương phát hiện một chiếc phi cơ khác ở trong tầm mắt, người kia và Bạch Lạc Nhân mặt đối mặt, chỉ bất quá chưa có giao tay. Lần trước diễn tập ở sa mạc, hai người vốn bất đồng, đáng lẽ có cơ hội để phân cao thấp, nhưng Bạch Lạc Nhân đã bỏ lỡ dịp đó.

Chiếc phi cơ này bay phía bên phải Bạch Lạc Nhân, Đông Triệt nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy một chiếc máy bay tiêm kích bay nghiêng sấp vào, ý đồ đã rất rõ ràng, thái độ rất hung dữ. Bạch Lạc Nhân lập tức phản ứng kịp thời lao xuống tránh né, mấy trăm kg trọng lượng từ bốn phương tám hướng chèn ép thân thể và nội tạng, bên trong cơ thể một phen hỗn loạn.

Bạch Lạc Nhân thấy rõ ý đồ của đối phương, không hơn gì ngoài chặn lại phi cơ của họ, không để cho cậu thuận lợi trở về đơn vị, nhưng người này là ai, trong lòng hẩn lại không hề rõ.

Bạch Lạc Nhân một mực tránh né, có thể tránh thì tránh, không để thiệt hại tới phi cơ quân sự, càng không muốn gây ra sự cố.

Đột nhiên, chiếc phi cơ kia vút nhanh, thoáng chốc đã ở phía trước phi cơ của Bạch Lạc Nhân. Thân máy bay run lên, phía dưới bắn ra hai tia lửa, một tổ hỏa tiễn bắn ra vút lên trời...

Bị đánh úp bất ngờ, Bạch Lạc Nhân tránh không kịp, thân máy rung lên kịch liệt một hồi, Cố Hải miễn cưỡng chống đỡ, Đông Triệt cảm thấy bị đè nén. Dường như tác chiến đạn thật vẫn diễn ra hàng ngày, Cố Hải có thể tưởng tượng đến sự nguy hiểm khổ cực, chỉ khi chính mình ở cùng với Nhân Tử mới có thể cảm nhận.

Mẹ kiếp!... Bạch Lạc Nhân thầm chửi rủa trong đầu, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt. Tinh thần chiến đấu trong lòng nhanh chóng được đốt lên, ánh mắt Bạch Lạc Nhân trở nên sắc bén khác thường, tư duy càng trở nên rõ ràng, động tác càng trở nên nhanh nhạy quyết đoán, coi đây như một lần diễn tập thực chiến, tiến đến đánh trả.

Đôi bên chính thức giao chiến. Bên trong buồng điều khiển, tham mưu trưởng và đội trưởng đang tán dóc, nói đến việc quân sĩ hăng hái chủ động huấn luyện, liền thấy trên bảng điều khiển hai chiếc phi cơ đang giao tranh, khuôn mặt lộ vẻ mừng rỡ.

“Ví như có thể gộp vài quân lính lại, hẳn chúng ta sẽ có vài nhân tài như Tiểu Bạch.”

Hai chiếc phi cơ vẫn giao tranh quyết liệt trên không, dù có tổn thất nhưng không ai chịu nhượng bộ. Giao tranh dữ dội suốt nửa giờ đồng hồ, dũng khí càng lúc càng thêm mãnh liệt. Bạch Lạc Nhân không những muốn đánh thắng, còn muốn đem hết sức để đi về phía bắc, chỉ có vậy mới đảm bảo đủ nhiên liệu về tới đồn trú.

Cố Dương nhìn ra ý đồ của Bạch Lạc Nhân, trầm mặt nhắc nhở phi công: “Nhất định phải ngăn bọn họ bay về phía bắc.”

Bên này, phi công cũng là kẻ điên, thích nhất là tác chiến đạn thật, càng đánh càng phần khích, nổ pháo liên tiếp vào đối phương, triệt để từng bước ép sát.

Đang lúc đôi bên đánh nhau túi bụi, lại một chiếc phi cơ khác xuất hiện trong tầm mắt của Bạch Lạc Nhân.

Khỉ thật, sao lại thêm một phi cơ nữa? ... Bạch Lạc Nhân vốn không hề gọi cứu viện, trong suy nghĩ rất rõ ràng, hẳn không thể nào là cùng một phe tác chiến với cậu.

Cố Dương mặt biến sắc hướng về người phi công bên cạnh hỏi: “Anh gọi cứu viện sao?”

Phi công cũng ngỡ ngàng, “Không có!”

Cố Dương đang còn mãi suy nghĩ, chiếc phi cơ kia bắt đầu hướng về phía phi cơ của Bạch Lạc Nhân khai hỏa, Cố Dương vội nắm tay phi công, “Ấn binh bất động, trước tiên quan sát rồi sẽ bàn tiếp!”

Chiếc phi cơ này vừa ra tay đã tỏ ra khí phách vương quyền, người điều khiển và phi cơ đã đạt tới độ hòa làm một, không kể là lật mình, xoay tròn, đều thể hiện kỹ thuật thần kỳ. Biến hóa khôn lường khiến cho Bạch Lạc Nhân ánh mắt không kịp dõi theo, tiến tẩu nhanh chóng bị loạn, mỗi lần đạn bắn ra đều là đạn khói, có trúng cũng không hề hấn gì.

Bạch Lạc Nhân đã đoán ra người điều khiển của chiếc phi cơ kia là ai, chẳng qua là không rõ tại sao Chu Lăng Vân lại đứng về phía Cố Dương.

“Được lắm!”

Buồng lái của phi cơ kia cũng đã thốt lên thán phục, “Không hổ danh là con át chủ bài của không quân.”

Cố Dương cũng thấy buồn bực, Chu Lăng Vân không phải nói không giúp sao? Sao giờ lại tới?

“Cậu có muốn hiệp đồng tác chiến với chiếc phi cơ kia, triệt để phá tan phi cơ của Bạch Lạc Nhân?” Phi công nóng lòng muốn chiến đấu, khuôn mặt lộ rõ vẻ hưng phấn.

“Đập tan trứng!” Cố Dương nhin không được thô bạo lớn tiếng, “Anh không thấy phi cơ kia có ý đồ chiến đấu sao? Mau đi trợ giúp!”

“Trợ giúp?” Phi công bối rối, mới vừa rồi còn muốn ép họ vào chỗ chết, sao giờ lại muốn chi viện.

Cố Dương quát một tiếng, “Hai em trai của tôi đều ở trong đó!”

Người phi công toát mồ hôi, “Vậy có gì cậu muốn tôi nổ súng vào người nhà cậu?”

“Anh quản làm gì? Mau tiếp viện, nếu có chuyện gì anh phải chịu trách nhiệm!”

Người phi công lẩm bẩm trong đầu, ta rút cuộc đắc tội với ai?

Kết quả vẫn chậm một bước, khi máy bay của Cố Dương đến nơi, Bạch Lạc Nhân đã xuyên thủng tầng mây, lao xuống dưới, hướng về phía khu đất trống.

Bạch Lạc Nhân một mặt điều khiển máy bay, một mặt hướng về phía hai người kia nhắc nhở, “Mau chóng nhảy dù!”

“Tôi muốn buộc chung với cậu.” Cố Hải nói.

Nghe được câu này, Bạch Lạc Nhân vẫn âm trầm như cũ.

“Cậu đi mà nhảy một mình, tôi không buộc với cậu.”

Cố Hải vẫn khăng khăng, “Tôi nhất định phải ở cùng cậu.”

Bạch Lạc Nhân lơ mơ thấy mặt đất, trong nháy mắt liền nóng nảy.

“Lăng nhằng cái gì? Bảo cậu nhảy thì nhảy đi!”

“Cậu không cùng tôi, tôi không nhảy.”

“Buộc chung một chỗ sẽ gặp nguy hiểm.”

“Tôi mặc kệ.”

Đông Triệt hắng giọng một cái, “Hai cậu cứ bàn bạc, tôi nhảy trước.”

Một thân ảnh nhảy vào không trung, còn lại hai người vẫn tranh luận không ngớt, không còn thời gian, Bạch Lạc Nhân không thể làm gì khác là theo ý của Cố Hải, hai người buộc chặt lấy nhau, từ cabin nhảy xuống.

“Cùng không cần phải cứu viện đúng không?” Phi công dè dặt hỏi.

Cố Dương trong nháy mắt nét mặt trở nên xám xịt, bất luận nhìn thế nào cũng không thấy chút huyết sắc nào. (mặt u ám, cắt không còn giọt máu)

Người phi công đang định quay trở về điểm xuất phát, đột nhiên gặp vật cản phía trước, phi cơ kia bất ngờ tập kích, thân máy bay run rẩy kịch liệt. Thật vất vả mới khống chế được, lại lọt vào tầng tầng lớp lớp hỏa tiễn bắn ra, toàn bộ thân máy bay đều xiêu vẹo.

“Chuyện gì vậy?” Phi công tròn trĩnh mắt, “hắn không phải cùng phe với chúng ta sao? Tại sao lại nhằm chúng ta mà bắn?”

Cố Dương nghiêng rằng, ta nào biết?

Cố Dương cũng sắp không chịu nổi khi ngồi trên chiếc phi cơ này, nhanh chóng lao xuống hướng về phía khoảng đất trống.

Ngồi bên cạnh Chu Lăng Vân hiên ngang dũng mãnh, người lính gác mồ hôi vã ra như tắm, thân thể hắn không chịu nổi áp lực ở đây, mặt khác tiếng pháo ầm ầm càng làm khuấy động. Đợi đến khi chiếc phi cơ ổn định trở lại, lính gác mới chậm rãi thở phào.

“Chúng ta rút cuộc tới đây làm gì?”

Đánh một phi cơ rồi lại đánh một phi cơ khác, người lính gác không hiểu thật ra trong lòng Chu Lăng Vân đang tính toán cái gì.

Không ngờ, Chu Lăng Vân hời hợt nói ra bốn chữ.

“Tham gia náo nhiệt.”

65. Chương 65 - Bạch Lạc Nhân Thật Bá Đạo

Beta: Trần Diệu My

Edit : Baotri1998

Rơi xuống tầm trung, Bạch Lạc Nhân trong lòng một mực mắng Cố Dương, người nói người ngăn cản ta lần này, làm gì cũng là chỉ muốn xé hỏng quần của ta ? Hô hô gió lạnh hướng tới cái quần của hắn, gió thổi đến cái mông đã tê rần!

Dù nhảy được mở thành công, hai người cùng nhau hướng xuống phía tạp cỏ (cỏ dại) lao xuống.

Cố Hải đưa thân mình chạm xuống trước, rất vô tư làm cái đệm, để Bạch Lạc Nhân ở trên trực tiếp ngã xuống thân người Cố Hải. Cố Hải một bàn vừa lúc tay đặt lên mông Bạch Lạc Nhân, nhất thời bị lạnh làm cho giật mình. Nhìn xuống chút nữa, trên quần Bạch Lạc Nhân rõ ràng rách một lỗ lớn, phải dựa vào một cái quần mỏng tiếp xúc che gió để cho khỏi lạnh.

“Quần của cậu bị gió làm rách rồi !” Cố Hải vẽ mặt thân thiết biểu tình .

Bạch Lạc Nhân muốn mắng một câu, cái gì mà quần bị gió làm rách? Còn không phải anh họ điên của cậu nắm cho rách sao!!

“Cậu để tôi xem nó xấu thành cái dạng gì rồi !”

Cố Hải làm bộ muốn đem Bạch Lạc Nhân chuyển lên đùi mình, bị Bạch Lạc Nhân tức giận đẩy ra, sau đó tìm cách tránh xa Cố Hải một chút, ánh mắt rà soát chung quanh bốn phía, suy đoán vị trí hiện tại của hai người.

Cố Hải vừa muốn lại gần liền bị Bạch Lạc Nhân dùng ánh mắt cảnh cáo chặn lại giữa chừng.

“Tránh xa tôi ra một chút đi “

“Bây giờ cậu liền đức hạnh* !” Cố Hải đen mặt quay đi, “Từ lúc hai ta gặp lại ,cậu thì luôn luôn bày ra cái bản mặt xệ**, nói chuyện ra giống như ăn thuốc súng vậy Bây giờ mới mười ngày không gặp, cậu lại khó chịu ? “

(*: Đức hạnh : thường để người ta chế giễu nói lố là đạo đức giả)

(**Mặt xệ giống chó pull đó))

Bạch Lạc Nhân cắn răng gật đầu , “Đúng , Bây giờ tôi rất đức hạnh , ai bảo cậu nhất định muốn cùng tôi nhảy ? Nếu cậu cùng cậu ta cùng nhau nhảy trước, không phải bây giờ không nhìn thấy tôi rồi sao? “

“Bạch Lạc Nhân, cậu có phải giận rồi phải không ? Bạch thủ trưởng ở đây nhiều ngày nhớ cậu như vậy!”

“Ai bảo cậu nhớ? “ Bạch Lạc Nhân lạnh lùng quét ánh nhìn Cố Hải. “Huống chi tôi cũng không nhìn ra cậu thấy nhớ tôi, cậu coi mặt cậu đi chắc chắn tràn đầy hương phấn, tại Hồng Kông chắc chắn tận hưởng không ít. “

Cố Hải thở nhanh , “Tôi đây hương phấn còn không phải là nhìn thấy cậu sao? “

Bạch Lạc Nhân giả vờ không nghe thấy, tiếp tục buông những lời lạnh nhạt ,

“Thay vì cùng với tôi ở đây lảm nhảm, chi bằng tìm đến người kia hoạn nạn có nhau, nhớ lần này dù không thể mở ra, chỉ còn trông chờ cậu nhất xác thôi...”

Nghe nói như thế, Cố Hải quả thực đứng lên, Bạch Lạc Nhân giữa con người lộ ra ánh sáng sắc bén, ngay sau đó bị Cố Hải dùng thân hình chặn lại . Cố Hải giữ chặt hai vai Bạch Lạc Nhân , dám đem cả người hấn mà ấn xuống đất, lại đem tay với đến bên hông Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân ra sức ngăn cản, dùng chân hung hăng đạp.....

“A...!”

Đột nhiên một tiếng kêu đau vang lên... khiến Cố Hải bất giác dừng động tác.

Bạch Lạc Nhân vẽ mặt đầy thống khổ.

Cố Hải ánh mắt nghi hoặc nhìn Bạch Lạc Nhân, ngón tay chỉ vào trán hấn, “Nói cho cậu biết, đừng có giả bộ ! Tôi hoàn toàn không hề dùng sức, cậu diễn sâu như vậy cho ai xem đây? “

“Ai giả bộ lừa cậu ?”

Bạch Lạc Nhân oán hận đẩy Cố Hải ra, nghiêng người, trên quần lót hấn không dưới mấy chục vết trầy xước....

Cố Hải lập tức liền vui vẻ , “ Tôi đã nói rồi, để cậu khỏi giận , cậu cũng đâu thèm nghe , bị báo ứng rồi sao? ”

Hắn làm bộ muốn hối lỗi , đi đến đỡ Bạch Lạc Nhân dậy...

Bạch Lạc Nhân mọi phen đẩy hắn ra, “Cậu biến ra chỗ khác cho tôi, không cần cậu..”

“ Người cậu sẽ bị bắn !”

“ Bị bắn cũng không cần cậu giúp”

Cố Hải lập tức đi lên trước, một phen ôm lấy Bạch Lạc Nhân , dầm dẫm lấy tay vỗ lên mông Bạch Lạc Nhân một chút, chỉ thấy Bạch Lạc Nhân trợn tròn mắt, Cố Hải lại nói :

“Cần hay không cần tôi ?”

Kết quả chính là Bạch Lạc Nhân ghé vào đùi Cố Hải, Cố Hải kiên nhẫn nâng Bạch Lạc Nhân sát bên mình tránh vết thương, một bên cùng Bạch Lạc Nhân nói chuyện phiếm.

“Rốt cuộc cậu làm sao vậy ?”

Bạch Lạc Nhân bèn che đi nửa khuôn mặt “Không có lý do “

“ Khinh suất?.” Cố Hải hỏi

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng. “Đó là quyền của cậu, tôi không dám xâm phạm.”

Cố Hải siết chặt trên thắt lưng Bạch Lạc Nhân một chút, Bạch Lạc Nhân chịu đau không lên tiếng.

Chưa đầy một giây, Bạch Lạc Nhân nhin không nổi quay đầu lại, nhìn ánh mắt Cố Hải ôn nhu , hành xử kiên nhẫn, không chút gì tỏ ra lo lắng . Trong lòng bao buồn phiền tan biến hết sạch, ban đầu tự mình có chút xem thường vì lòng dạ hẹp hòi, không hiểu tự mình vì sao lại bởi cái người không quen biết mà xem nét mặt Cố Hải...

“ Cậu thật không đi tìm người kia?” Bạch Lạc Nhân mở miệng hỏi ...

Cố Hải không chút để ý mà đáp lại một câu:” Người nào?”

“Chính là người cậu mang về !”

Cố Hải động tác dừng một chút, “ À, không có việc gì, tôi xem cậu ta rất khỏe mạnh, hẳn là không có việc gì. Đợi chúng ta an toàn trở về Bắc Kinh , gặp hắn cũng chưa muộn.”

Bạch Lạc Nhân trầm mặc một lúc lâu, lại hỏi : ‘Bên Hồng Kong cậu phá thành cái dạng gì rồi ?”

“Đủ làm anh ta hoang mang một trận !”

Bạch Lạc Nhân sắc mặt căng thẳng , “ Sao cậu không đem anh ta giáng một gậy chết tươi luôn đi?”

“Vô nghĩa, đó là anh trai tôi !”

Bạch Lạc Nhân bĩu môi, “Tôi muốn nói anh trai cậu ở công ty cậu còn ra tay ngoan độc hơn, hỗn chi trong tay anh ta lại nắm toàn bộ tài liệu cơ mật, đối với cậu cậu nhất định sẽ uy hiếp, tôi lần này cũng liên lụy.”

“Không có việc gì, tôi đây vẫn còn một con át chủ bài mà!” Cố Hải rất tự tin, “Đúng đến Đông Triệt này, chẳng khác nào bại lộ tài liệu cơ mật của công ty anh ta. Anh ta uy hiếp tôi, tôi như thường vẫn có thể uy hiếp lại. Huống chi trong mắt của anh ta, Đông Triệt so với bất cứ thứ gì đều cậu ta rất quan trọng với công ty, nếu cậu ta rời đi nhất định sẽ là tổn thất rất lớn đối với anh ta. “

“Theo cậu nói như vậy, cậu ấy và anh cậu hẳn là có quan hệ thân thiết mới đúng , cậu làm thế nào có thể gọi hắn tới được?” Bạch Lạc Nhân vẫn thực buồn bực chuyện này.

Cố Hải thần nhiên cười :” Bí mật “

Nói xong, đem Bạch Lạc Nhân đứng lên , vỗ vỗ lên mông hắn..” Chỗ này sờ còn tê sao ?”

Bạch Lạc Nhân hoàn toàn cương lại không nhúc nhích, ánh mắt nhìn Cố Hải chằm chằm .

“Bí mật gì ?”

Cố Hải tay kéo ngực Bạch Lạc Nhân xuống, “Đến đây, ngồi lên đùi tôi, đỡ khỏi đau mông “

“Tôi rất muốn biết bí mật kia là cái gì? “

Cố Hải có nói lấy lệ “ Khi nào về tôi sẽ nói, trước hết phải tìm cách ra khỏi nơi này đã !”

Bạch Lạc Nhân tạm thời gác vấn đề này sang một bên, đem ý nghĩ chuyển đến vấn đề gấp gáp trước mắt.

“Nếu hai ta trở về Bắc Kinh an toàn , mọi việc hết thảy cũng dễ xử lý, chỉ sợ anh cậu trở về quân trại, lại đều mấy cái cơ quan tuần tra , đem hai ta tóm trở về, như vậy bao nhiêu công sức đều bị đổ xuống sông xuống bể.”

“Anh ta thực sự không có năng lực làm chuyện đó, hai ta cũng không cần ở dầm lầy nhiều ngày như vậy.”

“Nhớ đâu?”

“Lần này chắc chắn !” Cố Hải lời thề son sắt, “Nơi này là bên trong Hà Bắc, tôi cam đoan ngày mai sẽ tới Bắc Kinh, anh ta nhất định không tìm ra chúng ta,”

Vừa nói xong, cách đó không xa vang ầm một tiếng, toàn bộ mặt đất đều rung chuyển.

“Sao vậy?”

Bạch Lạc Nhân biến sắc, nhìn ra cách đó không xa xộc lên một một đoàn khối đặc, theo kinh nghiệm nhiều năm tòng quân, có vật gì đó rơi xuống hẳn cho là xác một chiến cơ.

“Làm sao vậy?” Cố Hải đứng lên hướng xa xa nhìn lại, “Tôi báo hỏng chiến đấu cơ không phải bây giờ mới rơi xuống chứ ?”

Bạch Lạc Nhân ngực trần động, lúc này phản bác nói “ Tại sao lại có thể?”

Vừa dứt lời, một người trên mình mặc bộ trang phục lính màu xanh cách đó không xa xộc dù hạ xuống.

Bạch Lạc Nhân đầu óc rối loạn, “Chẳng lẽ Đông Triệt đang hạ xuống ?”

“Hắn là điều ư? Thời gian phiêu dài như thế...”

Hai người chậm rãi rời khỏi chỗ đó, đi được nửa đoạn, Bạch Lạc Nhân bước chân ngập ngừng dừng lại.

“Thật sự là cậu đang sợ cái gì?”

Cố Hải chỉ là kinh ngạc “ Anh tôi làm sao cũng nhảy xuống?”

Bạch Lạc Nhân chỉ chỉ cách đó không xa xác chiếc chiến cơ, “Chắc chắn là bị người đánh hạ xuống !”

Cố Dương từ mặt đất đứng lên tóm áo Cố Hải , cả giận nói: “Cậu thật đúng là anh em tốt của tôi!”

Cố Hải ngược lại lộ ra vẻ rất bình tĩnh, “Cám ơn khen ngợi.”

“Cậu muốn biết mật mã văn kiện của tôi không?” Cố dương đột nhiên thay đổi khẩu khí.

Cố Hải lạnh lùng nhìn hắn chăm chú.

Cố Dương miệng tiến đến thì thầm bên tai Cố Hải, gặng từng chữ mà nói: “Tôi — Yêu — Bạch — Lạc — Nhân.”

Cố Hải thân hình chấn động mãnh liệt.

Bạch Lạc Nhân ở một bên thì thầm nghe thực rõ ràng vội vàng đi lên kéo Cố Hải, đem thân thể hắn kìm hãm tại chỗ, càng không ngừng trấn an tâm tình của hắn, “Cậu đừng nghe lời anh ta, anh ta là muốn kích động cậu, tôi phải đem anh ta cho nói rõ ràng!”

Cố Hải khuôn mặt lạnh lẽo, “Bây giờ cậu hãy nói ở đây .”

“Những lời này không thể nói ngay trước mặt cậu.” Bạch Lạc Nhân rất kiên quyết.

Cố Hải lúc này nổi bão, “Có lời gì không thể nói ngay trước mặt tôi?”

“Tôi không thể nói ngay trước mặt cậu, chính là không thể nói ngay trước mặt cậu, ghen cũng phải chịu đựng! !” Bạch Lạc Nhân đột nhiên chưa bao giờ bộc phát ra khí thế cường đại, túm cổ áo Cố dương quay đầu liền đi.

Hai người đi hơn năm mươi thước, Bạch Lạc Nhân mới buông tay.

Cố dương ánh mắt âm u nhìn hắn.

“Cậu lại muốn lừa dối cái gì ?”

Bạch Lạc Nhân ổn định hô hấp, “Hôm nay không lừa dối, hôm nay là nói sự thật.”

Cố dương trong mắt toàn là vẻ trào phúng châm biếm, Bạch Lạc Nhân đích thực trong lòng rất khó chịu.

”Cố dương, mấy ngày nay xảy ra toàn bộ mọi chuyện, tất cả đều tôi nắm chắc trong tay. Mục đích của Cố Hải có lẽ là phát sinh từ trò đùa quái đản , nhưng tôi tin là thật. Cho đến tám nay, tôi luôn lúc nào cũng muốn nghĩ trả thù anh, tôi hận anh hận đến tận xương tủy, mỗi khi ta nghĩ Cố Hải máu huyết đầy người là nằm ở trong lòng tôi, tôi liền hận không thể đem anh mà chém ngàn vạn nhét dao!

Anh cho tới bây giờ cũng không biết tôi hận anh cái gì, vì anh mà khiến tôi tám năm ở trong quân đội chịu khổ làm cho tôi không thể tha thứ anh, kỳ thật đối với tôi mà nói đều là không sao cả. Tôi sợ dĩ hận anh, hoàn toàn là bởi vì Cố Hải. Anh biết không? Cố Hải trên người có hai nốt đau, hai nốt đau này tất cả đều là do anh lưu lại. Cậu ấy mỗi lần nhắc tới anh, cho tới bây giờ đều là dùng “Anh” để xưng hô, mà anh mỗi lần nói đến cậu ấy, thì không bao giờ phun ra từ “Em”.

Hay là anh yêu phải âm thầm trầm, sâu đến tôi nhìn không tới; có lẽ nếu như theo như lời anh, lúc trước anh gây ra tai nạn xe cộ, là vì bảo vệ em trai của anh. Tôi ở đây cảm ơn anh, xuất phát từ nội tâm đáy lòng mà cảm tạ anh, không có anh sẽ không có Bạch Lạc Nhân tôi hôm nay, tâm cơ cùng tâm dạ (lòng dạ) đều là Cố dương anh một tay tạo ra!

Nhưng anh cũng phải nhận một sự thật, em họ của anh không cần anh tới bảo vệ, tôi có đủ thực lực đến bảo vệ cậu ấy, xin anh yên tâm rời khỏi đây! Từ nay về sau, Cố Hải chịu thiệt hay hưởng phúc cũng chỉ có một người mang đến là tôi, tôi cấm bất kì kẻ nào dùng hình thức gì tiến đến làm tổn thương Cố Hải ! Bao gồm anh, còn cả Cố uy đình, bao gồm bất luận cái gì xâm phạm đến cậu ấy , tất cả đều không được!”

66. Chương 66 - Tôi Không Phải Là Người Bản Địa

Editor: Phương Thúy

Beta: PhuongAnhCrazy

Nói xong những lời này, trong lòng Bạch Lạc Nhân thấy thoải mái hơn, uất nghẹn suốt tám năm, rốt cục hôm nay đã có thể buông bỏ.

Cố Dương trầm mặc hồi lâu, ánh mắt nhìn Bạch Lạc Nhân đã mất dần vẻ chế nhạo, thay vào đó là cảm xúc khác. Tuy những lời nói đó khiến hắn phải suy nghĩ nhiều, nhưng không còn ý thù địch nào nữa.

“Nói xong chưa?” Cố Dương hỏi.

Bạch Lạc Nhân ngạo nghễ trả lời, “Xong rồi.”

“Nhìn thấy tôi bị hai người quay như chong chóng, lúc ấy mới đã nghiệm sao? Hãnh diện sao?”

Bạch Lạc Nhân nhú mày, “Không sai.”

Cố Dương cười lớn, cũng không có vẻ gì là dễ tâm.

Bạch Lạc Nhân đặt đầu gối lên đùi Cố Dương, ánh mắt lạnh lùng quét về phía hắn, “Tôi và anh đang nói chuyện đằng hoàng! Đừng cho là tôi đang đùa giỡn!”

“Tôi biết.” Sắc mặt Cố Dương đột nhiên thay đổi, lại nhìn về hướng Bạch Lạc Nhân, đôi mắt trở nên buồn bã nặng nề, “Về việc cậu lên án và trả thù tôi, tôi nhận hết toàn bộ, nhưng cậu cũng phải hiểu, tôi bây giờ đã chinh Cố Hải suy sụp, nhưng vẫn còn có cách khác. Cậu có hai con đường để lựa chọn, hoặc là tiếp tục dùng loại thái độ này đối xử với tôi, chúng ta trở mặt thành thù. Hoặc là cậu xem tôi như người bình thường mà đối xử, ân oán trước đây đều xóa bỏ, về sau không ai được phép can thiệp vào cuộc sống của người kia.”

Ánh mắt Bạch Lạc Nhân sáng ngời nhìn Cố Dương, biểu tình có vẻ rất hào phóng.

“Vốn tôi không muốn coi anh như thù địch, anh là anh trai của Cố Hải, cũng coi như là bằng hữu của tôi, tôi nào có lý do gì làm khó anh được. Chẳng qua người làm chuyện xấu đều phải trả giá, tôi như vậy đối với anh cũng là quá nhân từ rồi. Nếu anh đã nói thế, chúng ta xem như đạt được thỏa hiệp. Mọi tài liệu cơ mật của công ty cả hai toàn bộ tiêu hủy, anh cũng trở về giải quyết mấy việc rắc rối, từ nay về sau sẽ không lấy thù riêng mà ra tay với công ty của nhau.”

Mặt Cố Dương không chút thay đổi trả lời, “Cái này cũng không quan trọng, tiền bạc xem như là tôi đang giúp các cậu.”

“Không đủ để lấy lại danh dự, số tiền đó là do anh thiếu chúng tôi, tất nhiên phải trả.”

Để được nghe vài câu chọc ngoáy, Cố Dương liền chịu đựng, hấn chơi nhỏ thì không bao giờ thiếu tiền, cũng không xem tiền bạc là thứ gì tốt đẹp.

“Còn gì nữa?”

Bạch Lạc Nhân nghĩ nghĩ, “Tạm thời chưa nghĩ ra được.”

“Có thể cho tôi nói vài câu chứ?” Cố Dương hiềm khi khách sáo một lần.

Bạch Lạc Nhân giương cằm, bộ dạng trông như thủ trưởng đang nghe cấp dưới báo cáo.

“Thỏa thuận này của cậu mới chỉ bàn về tôi và Cố Hải, còn quan hệ giữa hai chúng ta, cậu chỉ nói ra mà chưa bàn. Tôi sẽ bổ sung cho cậu, từ nay về sau, cậu không được nói tới sự việc tai nạn của tám năm trước, tôi sẽ đối xử với các cậu bình thường, các cậu cũng đối xử bình thường lại với tôi. Về phần như thế nào là thái độ bình thường, tôi nghĩ không cần nói, cậu cũng hiểu rõ phải không?”

Bạch Lạc Nhân khiêm tốn một câu, “Tôi quả thực có chút không hiểu, phiền anh có thể giải thích lại được chứ.”

Cố Dương híp mắt, ngữ khí không nhanh không chậm nói: “Chính là tôi đối xử tốt với cậu, cậu cũng đừng dùng hoài nghi mà chấp nhứt với tôi, xin cậu đem tôi đặt ở bình đẳng chúng sinh, nhìn thẳng vào cái giá mà tôi phải trả, thoải mái mà kết giao với tôi, giải trừ hết mọi thành kiến trong lòng cậu đối với tôi.”

Bạch Lạc Nhân hít sâu một hơi, “Chuyện này, không phải hành vi có thể dễ kiểm soát được, anh cũng biết, trái tim con người là thứ tự do nhất, ít khi quan tâm đến, chỉ cần không lưu tâm là lại thay đổi. Cái này còn phải xem trình độ của anh, nếu anh giỏi, yêu cầu đó của anh cũng dễ dàng đạt được”

Nói thật, lúc này Bạch Lạc Nhân trong mắt Cố Dương, có chút buồn cười, cũng có một chút dễ thương, tóm lại chính là loại người nửa hận nửa yêu, nhưng lại không thể nói được lời muốn nói.

Cuối cùng, Cố Dương ném cho Bạch Lạc Nhân một biểu tình thờ ơ, “Tùy cậu.”

Vì thế, Bạch Lạc Nhân giống như đỡ xuống được một bàn đá nghìn tấn, mây đen trong lòng cũng bay đi mất, nắng ấm chiếu rọi khắp nơi, ánh mắt cũng tỏa sáng, thần thái vui vẻ cùng Cố Dương trở về.

Cố Hải còn ở chỗ cũ, lúc này nhìn thấy Bạch Lạc Nhân cùng Cố Dương trở về, biểu tình hai người vô cùng sáng khoái, trong lòng lại càng không thoải mái, một lò lửa vô danh cháy rực khắp người, muốn hướng Bạch Lạc Nhân thiêu đốt hết.

“Cậu rốt cuộc nói chuyện gì với anh ta?”

Bạch Lạc Nhân liếc Cố Hải một cái, học Cố Hải làm ra bộ mặt thần bí.

“Đó là một bí mật.”

Cố Hải vừa nghe mấy từ này liền tức giận, “Bí mật? Hai người còn có bí mật gì? Bạch Lạc Nhân, tôi hỏi cậu, tôi đi hơn mười ngày, cậu không chịu cho tôi về, là thật sự muốn để tôi phá nát công ty của anh ta, hay là muốn tiếp tục cuộc sống lén lút của hai người hả?”

Quả bom nhỏ Bạch Lạc Nhân bùng nổ, lúc này phản bác lại, “Tôi cũng đã cho cậu một cơ hội ngoại tình rồi đó? Tôi để cậu tới Hồng Kông, chính là cho cậu bất ngờ gặp gỡ được tiểu mỹ nam kia, không đúng sao?”

Cố Hải mạnh mẽ hít vào mấy hơi, hai tay hung hăng giữ chặt vai Bạch Lạc Nhân.

“Tôi hỏi cậu, trên máy tính của anh trai tôi, tài liệu mật đó là thông tin của công ty hay là cái gì khác?”

Cố Dương ở bên cạnh nhàn hạ đáp lại một câu, “Là ảnh khóa thân của Bạch Lạc Nhân, tám năm trước chụp trên giường tôi .”

Ánh mắt ác độc của Bạch Lạc Nhân lập tức hướng về Cố Dương, “Cố Dương, con mẹ nhà anh, có phải anh định giết tôi không hả? Anh biết rõ Cố Hải là một con lừa, còn khiêu khích cậu ta làm gì?!”

“Cậu nói đúng rồi, tôi là một con lừa mà.” Cố Hải nổi bão, “Tôi suốt ngày vất vả cực khổ ”làm” cậu, thỏa mãn dục vọng của cậu, kết quả lại thường xuyên bị cậu sờ vài cái rồi đi?”

Bạch Lạc Nhân xấu hổ và giận dữ bịt chặt miệng Cố Hải, “Cậu có thể dừng ở trước mặt người khác nói mấy chuyện này không?”

“Nói trước mặt anh ta thì sao? Tôi nói xấu anh ta trước mặt cậu cũng không có gì khác nhau!!” Cố Hải đen mặt kéo Bạch Lạc Nhân đi xa hơn mười mét, hung hăng ngất eo cậu chất vấn: “Anh ta nói khóa thân là sao? Tám năm trước sao lại chạy lên giường của anh ta? Tôi ở địa đạo mấy ngày, cậu vì muốn đưa tôi ra, rốt cuộc đã làm cái gì với anh ta hả?”

Bạch Lạc Nhân triệt để hiểu, Cố Hải thật sự giống như một nhà văn, mọi tình tiết câu chuyện đều có thể liên kết lại với nhau, nhưng mà tạo thành một câu chuyện như thế thì thật rất kinh người, không đi làm phóng viên nhiều chuyện quả thật uống phí một nhân tài!

Cố Hải thấy Bạch Lạc Nhân không nói lời nào, tưởng rằng cậu cam chịu, đặt tay trên lưng cậu hung hãn ngất nhéo một trận. Bạch Lạc Nhân vừa rồi còn có thể nhịn, đột nhiên như vậy, đau đớn nhảy dựng lên, lúc này chữi ầm lên.

Cố Dương nghe không rõ bọn họ đang nói cái gì, nhưng có thể nhìn thấy Cố Hải đang làm cái gì, vì thế có lòng nhắc nhở một câu.

“Trên lưng cậu ấy có thương tích, cậu của nên kiểm chế một chút.”

Cố Hải xốc mạnh vạt áo Bạch Lạc Nhân lên, nhìn thấy trên lưng có một vòng máu bầm, nhất thời sững sờ tại chỗ.

Bạch Lạc Nhân đang cố gắng hít thở, tên này chả khác gì cái ê-tô*, ‘chim chóc’ cũng không dễ chọc!

(*:dụng cụ để kẹp chặt và giữ các chi tiết trong quá trình gia công và lắp ráp, gồm một giá với hai hàm cặp.)

“Sao anh ta biết trên lưng cậu có thương tích?” Cố Hải âm mặt hỏi một câu.

Tim Bạch Lạc Nhân đều lạnh toát, tôi sợ cậu lo lắng, mới không nói cho cậu biết. Giờ cậu tốt rồi, nhìn thấy tôi bị thương, một câu an ủi cũng không có, trước tiên lại hỏi tôi câu đó, cậu có tâm quá mà!!

“Bởi vì là tôi cho anh ta cắn! Có bản lĩnh cậu xóa sạch cái vòng máu bầm này đi, làm mất hết dấu răng của anh ta đi, tôi sẽ nói cho cậu biết cái ảnh khóa thân kia là do đâu mà ra!”

Nói xong câu đó, Bạch Lạc Nhân sải bước đi, không hề sợ hãi.

Qua thật lâu, Cố Hải cũng trở về, chỉ là không đi đến bên người Bạch Lạc Nhân, mà là trở về chỗ cũ, cách Cố Dương một khoảng không quá một mét. Phải đem tên gian phu này xử lý, chỉ cần khoảng cách vừa đủ tầm là được.

Hơi thở Cố Hải phát đều lạnh lùng, nhưng Cố Dương vẫn rất bình tĩnh.

Lát sau, Cố Hải đột nhiên quay đầu nhìn về phía Cố Dương.

“Không phải anh đang châm ngòi ly gián chúng tôi chứ?”

Cố Dương thật muốn mắng Cố Hải một câu, cậu giờ mới phản ứng đến đây sao? Phá hoại công ty của ông đây mất có bao nhiêu thời gian đâu, mà sao việc liên quan đến Bạch Lạc Nhân, đầu óc lại ngu ngốc như thế này cơ chứ?

Cố Hải đứng lên, hung tợn hướng Cố Dương nói một câu, “Chút nữa sẽ tìm anh tính sổ!”

Nói xong, đi nhanh tới chỗ Bạch Lạc Nhân.

Cố Dương rất giải hận phát ra một câu, “Xứng đáng!”

Vừa nói xong, một bóng dáng quen thuộc đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt hắn, Cố Dương không khỏi sửng sốt.

Trên đời này ngoại trừ hắn và Cố Hải, còn có người khác giống hai người bọn họ sao?

Nhìn thấy Cố Dương, người kia cũng không khỏi sửng sốt.

Đông Triệt cùng Cố Hải xuất phát, vốn mặc một bộ đồ rất thích hợp với cậu ta, kết quả lại bị buộc phải thay đồ. Sợ bị đuổi kịp, lại khoác trên người một bộ quần áo cũ nát, lúc này đi trên một con đường nhỏ, thật sự rất giống người bản xứ.

Đây là Cố Dương hay là Cố Hải? Đông Triệt lúc này cũng cảm thấy mơ hồ, nếu dựa theo cảm giác, đây là Cố Dương, nhưng Cố Dương sao lại ở đây? Rõ ràng cậu ta cùng nhảy xuống với Cố Hải mà!

Cố Dương vì đã thấy rõ diện mạo cậu, cố ý hỏi cậu, “Người anh em, từ đây đến Thạch gia trang còn xa không?”

Đông Triệt đem hai tay bỏ vào trong áo, dùng giọng Sơn Đông trả lời: “À à, tôi không phải người ở đây, tôi là người Sơn Đông, anh sang bên kia hỏi chút đi!”

Cố Dương, “.....”

67. Chương 67 - Cậu Mới Là Tinh Ranh Nhất!

Editor: hoaxuongrong

Lúc Cố Hải tìm đến Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân đang ngồi ở một con dốc nhỏ cách đó không xa, một chân co lại, một chân thoải mái duỗi thẳng, ngực dán lên trên đùi, cằm đặt tại đầu gối, biểu lộ vẻ mặt khó chịu.

Cố Hải đưa mắt nhìn rồi đi tới.

“Đứng lên, đừng ngồi ở chỗ này, coi chừng bị cảm lạnh.” Cố Hải kéo Bạch Lạc Nhân lên.

Bạch Lạc Nhân kiên quyết níu tay Cố Hải lại, Cố Hải thuận thế ngã vào người Bạch Lạc Nhân, không chịu đứng lên. Bạch Lạc Nhân giữ chặt vạt áo hắn, hướng tới bãi cỏ hoang kêu to, “Gia súc nhà ai thả rong? Nhanh chóng bắt về nè!”

Cố Hải một cần một cái vào bả vai Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân ăn đau, hung hăng đâm vào sau lưng Cố Hải hai cái.

“Cút đi chỗ khác, kệ tôi đi!”

“Vậy cậu đứng lên trước đi!” Cố Hải lại kéo Bạch Lạc Nhân lên.

Bạch Lạc Nhân tức giận, “Cậu kêu tôi đứng lên làm gì?”

Cố Hải cũng nhướn mày, “Còn có người nào khác giặt quần áo cho cậu đúng không?”

“Đúng vậy.”

Bạch Lạc Nhân hung hăng nhướn mày đáp trả Cố Hải, sau đó dùng sức chà vài cái lên mặt đất, vốn định là để cho dính nhiều bùn đất, kết quả chỗ quần rách đúng lúc vướng vào vỏ cây, răng rắc một tiếng, vết rách bị xé đến tận chân.

Cố Hải tỏ vẻ vui cười.

Ngồi xổm xuống nhìn Bạch Lạc Nhân, xoa xoa mặt cậu ta, nhẹ nhàng nói: “Vừa rồi là tôi không đúng, tôi không nên nói những lời khó nghe đó. Nhưng cậu cũng biết, bất cứ chuyện gì liên lụy đến cậu, tôi liền không thể kiềm chế tính nóng nảy được.”

Bạch Lạc Nhân trầm mặt không lên tiếng.

Cố Hải làm mặt dày tiếng tới, đưa miệng lên lỗ tai của Bạch Lạc Nhân cọ cọ, da đầu Bạch Lạc Nhân run lên.

“Được rồi..... Tất cả cũng đều là chuyện nhỏ thôi mà? Đừng nghịch ngợm nữa mùa.”

Hả! Là ai nghịch ngợm trước chứ? Bạch Lạc Nhân thực sự bội phục Cố Hải lúc xin lỗi mà còn có bản lĩnh vu oan giá họa.

Quay qua nhìn, bên cạnh có một hố cỏ, đều đầy gai, từng cạnh dài sắc nhọn hướng lên, vừa rồi cái lỗ nhỏ trên quần Bạch Lạc Nhân chính là bị những thứ này xé thành một đường dài.

“Được rồi, tôi biết rồi, đứng lên đi !” Bạch Lạc Nhân tức giận nói.

Cố Hải vừa buông lỏng tay, Bạch Lạc Nhân đẩy mạnh, trực tiếp đẩy Cố Hải đến hố cỏ bên cạnh, nhân cơ hội đè xuống một cái, toàn thân Cố Hải lăn một vòng trên hố cỏ, lúc đứng dậy, toàn thân đều là lông cỏ, liếc mắt phải đến mấy ngàn cọng.

Bạch Lạc Nhân quay đầu bỏ chạy, vừa chạy vừa cười xấu xa, Cố Hải ở phía sau điên cuồng đuổi theo, lên dốc xuống dốc, tránh trái tránh phải, đều bị vây bắt, nhìn thấy Cố Hải sắp đuổi kịp, Bạch Lạc Nhân vội vàng trèo lên một thân cây.

Cố Hải gầm lên một tiếng, “Cậu xuống đây cho tôi !”

Bạch Lạc Nhân vẫn trèo lên trên.

Cố Hải kỳ thật là đau lòng, “Vỏ cây này cứng lắm, đừng đem tay chà sát, mau leo xuống đây đi.”

Bạch Lạc Nhân cúi đầu nhìn Cố Hải.

Cố Hải vươn tay, “Đây, nhảy xuống, tôi đỡ cậu.”

“Thôi đi !” Bạch Lạc Nhân kêu la, “Cậu nghĩ tôi ngốc à! Trên người cậu đều là gai!”

Cố Hải thả tay xuống, “Vậy cậu chậm rãi leo xuống đây, tôi không ép nữa.”

“Cậu lui về phía sau vài bước, lui vài bước nữa.....”

Đến khi thấy được đủ an toàn, Bạch Lạc Nhân mới nhảy xuống, vừa lúc xoay qua mặt bên kia của thân cây, lưng hướng Cố Hải. Lúc rơi xuống đất bị tên hái sặc kia nhìn lên vào ‘xuân sắc’ bên trong quần. Cố Hải vốn đã muốn bỏ qua, lại bởi vì động tác giảm xóc đứng dậy mê hoặc của Bạch Lạc Nhân, tất cả đều quên hết.

“Bạch thủ trưởng.”

Nghe được âm thanh đâm tà phía sau, Bạch Lạc Nhân rung mình, còn chưa kịp đáp trả lại, liền bị một thân đầy gai bao lấy. Cố Hải khoác bộ lông nhím ôm chặt cậu ta, việc này cũng chưa là gì, đáng ghét nhất là người này lại giấu cột mang tay áo đầy gai đâm vào quần lót của Bạch Lạc Nhân, vừa đau vừa nhột, Bạch Lạc Nhân giống như con cá chạch trượt trượt trong ngực Cố Hải.

“Cha Cậu! Quả nhiên thương nhân đều là kẻ gạt người, không có một lời nói thật, oa a a.”

Kết quả Cố Hải chịu không nổi trước, vội vàng đề Bạch Lạc Nhân lại, giọng khàn khàn ám chỉ nói, “Đừng cọ nữa”

Bạch Lạc Nhân ngược đầu nhìn lên, vội vàng nhân cơ hội này tiếp tục cọ.

Lát sau, hai người ngồi dưới một thân cây, Cố Hải vừa lấy gai trên quần ra, vừa nhìn Bạch Lạc Nhân nói: “Quần áo của tôi tới vài vạn tệ, sao có thể giầy xéo như vậy hả? Không được, cậu đền cho tôi đi!”

Bạch Lạc Nhân bộ mặt vô lại, “Đền không nổi.”

“Đền không nổi vậy cậu bán thân đi, để tôi tính.....” Cố Hải lấy tay tính nhẩm, “Bộ Âu phục này của tôi là 47888 tệ, cậu ngủ với tôi một lần tính là 30 tệ, như vậy cậu phải ngủ cùng tôi 1500 lần. Còn lại 2888 tệ nữa, tính như vậy, chơi SM* một lần là 200 tệ, như vậy 10 lần là 2000 tệ. Còn lại 888 tệ, đóng vai nhân vật một lần là 80 tệ, 10 lần là 800 tệ. Còn lại 88 tệ, cậu phải dùng miệng, một lần 8 tệ, 10 lần là 80 tệ. Còn lại 8 tệ, cậu phải dùng tay, một lần 1 tệ, 8 lần là đủ, cậu thấy được không?”

(*SM tên đầy đủ Sadist & Masochist nghĩa là bạo dâm)

Bạch Lạc Nhân ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Cố Hải, “Đừng tính như vậy khó khăn lắm, để tôi giúp cậu quay tay 47888 lần đi!”

Cố Hải cảm giận cào tay tới Bạch Lạc Nhân.

Hai người náo loạn một lúc, Cố Hải đề Bạch Lạc Nhân xuống.

“Mau, đổi quần đi.”

“Hả?” Bạch Lạc Nhân không hiểu được, “Đổi quần làm gì?”

“Cậu không cần quan tâm, cậu với tôi đổi liền đi.”

Cố Hải một mực muốn cùng Bạch Lạc Nhân đổi quần, Bạch Lạc Nhân không lay chuyển nổi, chỉ có thể làm theo Cố Hải, cởi cái quần rách trên người đưa cho Cố Hải.

Tay Cố Hải vừa cầm lấy quần, ánh mắt liền liếc đến thân thể trần truồng của Bạch Lạc Nhân cùng tiểu nhân tử giữa hai chân cậu ta, bàn tay trộm đưa qua, hoạt động bên trong quần Bạch Lạc Nhân. Bạch Lạc Nhân giật mình, dậm cùi chỏ vào Cố Hải một cái, đưa ánh mắt hung ác cảnh báo, đáng tiếc Cố Hải cũng không để ý đến Bạch Lạc Nhân, trong ánh mắt chỉ có tiểu nhân tử.

“Cậu buông tay mau, anh cậu còn ở bên kia đó.”

“Anh ta ở đây thì làm sao?” Cố Hải bá đạo xoa nắn vị trí yếu ớt của Bạch Lạc Nhân,

“Tôi chính là muốn cho anh ta nhìn thấy.”

Nói xong lại đưa tay lên quần lót của Bạch Lạc Nhân, trêu tức nói: “Trước tiên quay tay một lần 1 tệ, không thì làm sao mới hết nợ được?”

Bạch Lạc Nhân nhịn không muốn phí lời.....

Đang lúc hứng thú, đột nhiên một âm thanh vang lên khiến hai người cụt hứng.

“Hai người sao lại ở đây hả?” Giọng Đông Triệt vang lên.

Bạch Lạc Nhân một tay lấy tay Cố Hải ra, cầm lấy cái quần tây mặc vào.

Ánh mặt Đông Triệt kinh ngạc nhìn lên người Cố Hải.

“Cậu đang làm gì đó?”

“Không làm gì hết.” Cố Hải bình tĩnh, “Đổi quần thôi.”

Bạch Lạc Nhân đứng lên, lại đem áo cởi ra ném cho Cố Hải, “Muốn đổi thì đổi nguyên bộ đi, mặc như vậy rất quái dị.”

Vì thế Cố Hải đem quần áo phi công của Bạch Lạc Nhân mặc vào, Bạch Lạc Nhân cũng mặc vào bộ âu phục của Cố Hải, trao đổi như vậy, khí chất hai người lập tức thay đổi.

Đông Triệt ở một bên nói: “Tôi phát hiện hai người mặc quần áo của đối phương rất hợp, vai vế cũng nên thay đổi luôn đi.”

Bạch Lạc Nhân lướt qua người cậu, mí mắt thoáng nâng lên, giọng ôn hoà .

“Cặp mắt không tệ.”

Đông Triệt cười đến không biết gì.

Một lát sau, Bạch Lạc Nhân đi xa, Đông Triệt mới nhìn Cố Hải hỏi: “Tại sao Cố Dương lại ở đây?”

Cố Hải khẽ thở dài một hơi, “Phi cơ của anh ta cũng bị bắn rơi xuống đây!”

Đông Triệt, “.....”

Đến khi ba người Cố Hải, Bạch Lạc Nhân, Đông Triệt đồng thời xuất hiện trước mặt Cố Dương, Cố Dương mới biết được thì ra căn bản không phải trùng hợp, mà là người này thực sự phản bội.

“Ái chà.....” Ánh mắt Cố Dương nhìn Đông Triệt, “Tôi giờ mới biết cậu là người Sơn Đông.”

Đông Triệt hít một hơi sâu, thản nhiên nói: “Thật ngại, Cố tổng, tôi quyết định rời khỏi công ty của anh.”

Về mặt Cố Dương không đổi, nhưng đây tuyệt đối là một tín hiệu nguy hiểm, trông mắt hấn cáit giấu vẻ giận dữ khiến bất cứ ai đều có thể nhìn thấy được. Trộm sản phẩm của công ty tôi, chuyển nguồn vốn đi coi như không tính, còn đem tri kỷ duy nhất của tôi tại Hồng Kông đoạt đi.

Cố Hải, hấn thật không xem người anh lâu năm này ra gì !

Bạch Lạc Nhân nhện không được nhắc nhở một câu, “Cố Dương, đừng quên thỏa thuận giữa hai chúng ta.”

“Tại sao lúc trước cậu không nói cho tôi biết Đông Triệt cũng ở đây ?” Ánh mắt Cố Dương hung hăng nhìn thẳng Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân ra vẻ vô tội, “Tôi cũng vừa mới biết cậu ta, cậu ta nhảy xuống trước chúng tôi, sống hay chết tôi cũng không biết, tôi và anh nhắc đến cậu ta làm gì?”

Cố Dương cương mặt không nói chuyện.

Bạch Lạc Nhân ho nhẹ một tiếng, “Cố tiểu ca, anh sẽ không đổi ý chứ?”

Cố Dương lại đem ánh mắt nhìn Cố Hải và Đông Triệt, thấy hai người này đưa mắt qua lại, ánh mắt đột nhiên giật giật, như là ý thức được cái gì, khóe miệng cười lạnh một cái.

“Không, tôi làm gì lại đổi ý? Chúng ta đều là người một nhà, ở công ty ai cũng vậy thôi, đúng không?”

Sau đó, lại vút cho Bạch Lạc Nhân một ánh mắt có thâm ý khác.

“Chúc cậu may mắn.”

Trên đường trở về, Bạch Lạc Nhân nhìn Cố Hải hỏi: “Cậu rốt cục làm sao mà thuyết phục được Đông Triệt đến đây?”

“Tôi cảm giác Đông Triệt rất giống cậu, tôi liền nói cho cậu ta, anh tôi sở dĩ coi trọng cậu ta, là do coi cậu ta như người thế thân.”

Mắt Bạch Lạc Nhân lộ ra vẻ bối rối, “Thực sự có phải như vậy?”

“Trên thực tế tôi cũng không biết.” Cố Hải buông tay.

Bạch Lạc Nhân nhú mày, càng nghĩ càng thấy không đúng.

“..... Tôi phát hiện cậu được lợi nhiều nhất, cậu mới là người chiến thắng đó!”

Cố Hải cố nén cười, “Tôi được lợi gì?”

“Cậu thử nghĩ, việc này tổng cộng liên lụy đến mấy người? Bốn đi? Trong bốn người này, người nào không bị hại? Người nào không bị thua thiệt? Tính tới tính lui, chỉ có một mình cậu ! ! !”

“Kẻ ngốc có phúc phần của kẻ ngốc.” Cố Hải cười thành thật.

“Ngốc bà nội cậu ! ! ! Cậu mới là tinh ranh nhất ! !”

68. Chương 68 - Làm Thứ Gì Đó Cho Cậu

Edit: Baotri1998

Trở lại ký túc xá của Bạch Lạc Nhân, vừa vào cửa, Cố Hải đã ngửi thấy một mùi kỳ quái .

“Mấy ngày không thông gió?” (đón gió để thoáng khí không ngột ngạt)

Bạch Lạc Nhân chỉ chỉ cửa sổ, thật thà mà nói, “Tôi mỗi ngày đều đúng hạn thông gió.”

Lúc Cố Hải đi mở cửa sổ, tay đẩy cửa ra toàn bụi bám rơi xuống, hơn mười ngày không giặt, thấy cảnh như vậy cũng không nổi mẩn, chỉ là thấy xót xa . Tôi nói này vợ của tôi ơi a ! Cậu có thể lưu tâm cho tôi một chút được không? Cậu luôn như vậy, về sau tôi cũng không dám đi công tác .

Bạch Lạc Nhân từ trong chăn, trong ngăn tủ, rồi đến dưới gối đầu, mò dưới sàng tìm ra một đồng quần áo bẩn nhét vào ngực Cố Hải , “Vâng, đều giữ lại cho cậu.”

Cố Hải vừa yêu vừa hận liếc nhìn Bạch Lạc Nhân một cái, một câu chưa nói, xoay người vào phòng vệ sinh.

Máy giặt là Cố Hải trước đó mới mua không lâu , trước khi đi toàn bộ đều đã thiết định tốt, bột giặt cùng nước xả vải mềm mại đổ chung một lần . Chỉ cần đem quần áo bỏ vào , mở vòi nước, bấm công tắc, chờ vài phút lấy quần áo ra liền thơm tho sạch sẽ . quá trình dễ dàng không thời gian, mà Bạch Lạc Nhân bẩn thân lại lười biếng .

Chẳng qua Cố Hải trái lại rất hiểu hắn, để lại bao nhiêu quần áo đều không quan trọng, việc này hắn coi đây là một loại tiêu khiển. Trước một người cả ngày dành thời gian đối mặt với văn kiện hoặc là máy tính, việc lao động như thế này đối với hắn mà nói chính là thả lỏng và tận hưởng. Ngược lại, người giống như Bạch Lạc Nhân, ngoài việc mỗi ngày huấn luyện còn lại chính là huấn luyện, chẳng có một tia cơ hội rảnh rỗi nào, vì vậy hắn không muốn lãng phí thời gian nhàn hạ này.

Cũng may hai người không cùng một nghề, có thể dung nạp lẫn nhau, chăm sóc lẫn nhau .

Cố Hải đem áo khoác ngoài để vào trong máy giặt, còn quần lót và vớ thì dùng tay giặt , trước khi giặt theo thói quen là phải đếm, phát hiện không đủ số, liền hướng ra ngoài hô một tiếng, “Thiếu một chiếc vớ.”

“Không có biết, tôi đều đưa hết rồi mà.”

Cố Hải đếm lại một lần, vẫn là thiếu, “Cậu đi tìm đi.”

Bạch Lạc Nhân lục tung mà tìm, rốt cục cũng nhìn thấy một chiếc bị thiếu, nó nằm bên trong khe ở giữa nệm của đầu giường, rồi đi tới ném vào trong thau giặt đồ, cúi đầu nhìn xuống, toàn là đồng vớ màu trắng a !

“Đều là màu trắng , cậu làm sao biết thiếu một chiếc?”

“Nhảm nhí ! Trước khi tôi đi tôi đã mua cho cậu 20 đôi vớ nhét vào trong tủ giường , sợ cậu không giặt, vì thế cho cậu một ngày có thể đổi một đôi. Tôi còn không hiểu cậu sao? Chỉ cần có vớ sạch để mặc, tuyệt đối sẽ không giặt vớ bẩn. Tôi tổng cộng đi 12 ngày, mà hiện tại chỉ có 23 chiếc, không phải thiếu một chiếc rồi sao?”

(Toán lớp 3: 20 đôi = 40 chiếc, đi 12 ngày vậy lấy 2 (chiếc) x12(ngày) - 1(Chiếc) =23 Chiếc^__^ !!!)

Bạch Lạc Nhân cười hai tiếng ‘ha ha’.

“Cậu còn mặc mũi mà cười?” Cố Hải lấy bột xà phòng quét đầy mặt Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân lau mặt, cúi đầu nhìn Cố Hải giặt đồ, hắn đặc biệt thích xem Cố Hải lao động, thích mỗi lần xem cố hải làm việc nhà, đều có một loại cảm giác hỗn tạp, luôn cảm giác Cố Hải không phải đang làm việc, mà coi đây là một loại sở trường đặc biệt. Bởi vì bất cứ ai đầu tiên nhìn thấy Cố Hải, đều sẽ cảm giác một người đàn ông được hào quang bao phủ, bên người hắn nhất định sẽ có một đám mỹ nữ quay quanh, cuộc sống của hắn nhất định là xa hoa mê ảo , bản thân sẽ có hàng vạn người mê .

Cho nên, một người đàn ông nấu ăn, giặt quần áo, đúng là giống như đang thưởng thức một chương trình, một chương trình thực tế. Bởi vì chỉ cho một mình Bạch Lạc Nhân xem, cho nên làm sao có thể thoát khỏi hiện thực, mà cho dù là mơ tưởng nhưng cũng chỉ có một mình hắn tưởng , ngay cả người khác có quyền tưởng tượng cũng không có.

“Quần lót cũng nên mỗi ngày đều đổi đi?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân phục hồi tinh thần lại, “Ừ, mỗi ngày đều đổi.”

Cố Hải gật gù đầu, “Như thế mới đúng, đừng sợ phiền toái, quần lót cần phải đổi mỗi ngày.”

Công ty bên kia có một đồng việc cần xử lý, Cố Hải không mản đến áp lực dư luận vẫn cứ cung cấp quy chế là buổi chiều hằng ngày sẽ đến ký túc xá Bạch Lạc Nhân, về cũng không về công ty, trực tiếp lái xe đi chợ. Nghĩ Bạch Lạc Nhân nhiều ngày như vậy chắc ăn đồ ăn không ngon, liền làm cho hắn một ít món ăn mặn, đem qua cho hắn bồi bổ.

Kết quả, Bạch Lạc Nhân nghe thấy tới mùi thịt, lập tức lộ ra vẻ mặt ác cảm .

“Tôi không muốn ăn thịt , cậu ăn đi !”

Bạch Lạc Nhân để mấy cái đĩa trước mắt đều đổ hết trên đĩa Cố Hải .

Cố Hải hạ đĩa xuống, ánh mắt kinh ngạc nhìn Bạch Lạc Nhân.

“Cậu làm sao vậy? Cậu không phải thích ăn thịt sao?”

Bạch Lạc Nhân nuốt nước bọt, biểu tình thực sự rối rắm, “Dạ dày của tôi mấy ngày nay có chút khó chịu.”

“Sao lại thế ?” Cố Hải sắc mặt ngưng trọng đứng lên, “Cậu không phải lại ăn mấy đồ ăn không sạch sẽ chứ, để cho dạ dày ăn đến bị đau ?”

Cố Hải đang hàng huyền, Bạch Lạc Nhân không biết nhớ tới cái gì, đột nhiên buồn nôn, chạy đến phòng vệ sinh liền bắt đầu nôn mửa. lúc Cố Hải vào , Bạch Lạc Nhân đều bắt đầu thổ ra nước chua , sắc đến nước mắt trào nước mũi trào hết ra ngoài .

Sau khi sút miệng xong, Bạch Lạc Nhân ngồi trước bàn cơm, một bộ biểu tình xin lỗi Cố Hải.

Tuy rằng trong lòng Cố Hải không dễ chịu, nhưng cũng không nói cái gì, chỉ là gấp lên một mảnh thịt đưa tới miệng, càng không ngừng tham dò Bạch Lạc Nhân, “Cậu xem nè, tôi ăn rất ngon.”

Bạch Lạc Nhân vừa nhìn động tác của Cố Hải liền nhớ tới Chu Lăng Vân , kém chút nữa lại nôn ra.

“Cố Hải, cậu không cần quan tâm tôi ,cậu ăn phần của cậu đi.”

Cố Hải sao có thể khinh địch như vậy mà buông tha cho ! dạ dày chính là pháp bảo để buộc chặt Bạch Lạc Nhân, không lẽ ép buộc nó đến hỏng rồi, về sau nếu khi cãi nhau, ngay cả chiêu bài này đều không thể phô ra được.

Vì thế, Cố Hải kiên nhẫn mười phần ngồi vào bên cạnh Bạch Lạc Nhân, trước tiên đem mắt hắn bịt kín, gấp lên một miếng thịt cá, lóc xương, đưa đến bên miệng hắn, ôn nhu nói: “Cậu thử nếm xem một chút”

)

Ở Bạch Lạc Nhân đủ mọi cách thôi thúc, Cố Hải vẫn cứ đem thịt cá nhét vào rong miệng hắn, bởi vì so với thịt mỡ, chất béo của thịt cá goàn toàn rất xa, Bạch Lạc Nhân liền tiếp nhận. Rất nhanh, Cố Hải lại chậm rãi dứt cho hắn một ít thịt gà, ngay sau đó là một ít thịt dê, cuối cùng đem thịt heo đưa tới bên miệng hắn, hắn vẫn là lắc đầu.

“Đây, cậu xem miệng của tôi, đừng nhìn thịt, hãy xem miệng tôi.”

Cố Hải vừa nói như thế, Bạch Lạc Nhân liền đem lực chú ý hướng đến chỗ khác .

Cố Hải miệng cắn một miếng thịt nạc, trực tiếp đưa đến môi Bạch Lạc Nhân , Bạch Lạc Nhân rõ ràng tránh né, Cố Hải đầu tiên dùng môi mình phủ kín môi Bạch Lạc Nhân , lại dùng đầu lưỡi chậm rãi đem thịt đẩy đến đến trong miệng Bạch Lạc Nhân , càng không ngừng cổ vũ hắn,

“Cậu ăn xem, thật sự rất ngon.”

Bạch Lạc Nhân cũng chưa dám nuốt .

Cố Hải lại gấp lên một miếng thịt.

Bạch Lạc Nhân nắm lấy cổ tay Cố Hải , mặt lộ vẻ khó xử,“Cố Hải, cậu lại dừng tập thói quen này với tôi nữa , lúc trước không có cậu, tôi ăn cái gì cũng được, tôi đi sa mạc đóng quân huấn luyện, mang theo bánh mì đông cứng dù gọi là khó ăn nhưng tôi đều ăn rất ngon. Từ khi cậu bắt đầu đưa cơm, dạ dày liền xảy ra nhiều vấn đề, chỉ cần ăn thứ không ngon nào đó, lập tức khó chịu ngay.”

“Tôi là muốn tốt cho cậu.” Cố Hải còn kiêu ngạo,“Như vậy cậu cũng không dám ăn bậy bạ nữa.”

“ Mấu chốt là chúng tôi căn bản không có cách nào sinh hoạt cùng nhau, cậu cũng không thể tới ngày mà đưa cơm cho tôi ! Tôi ba ngày hai mặt chạy ra bên ngoài, có đôi khi ngoại trú để tập huấn, nhận nhiệm vụ đi liền 1 tháng, trước đây không thấy cảm giác gì, giờ ngấm cảm giác đó đúng là thật kinh khủng.”

Cố Hải trong lòng rất khó chịu, nhưng không biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể an ủi Bạch Lạc Nhân.

“Có một việc, không nghĩ ra cậu lại chịu khổ như vậy , lúc này tôi lại bất đắc dĩ không thể thay cậu chống đỡ .Nguyên do vì ngày như thế này không nhiều lắm , lúc này cậu lại có thời gian hưởng thụ , vì thế đợi đến lúc lại chịu khổ , cậu nên hối hận vì đã không ăn nhiều , nào, há mồm.”

Lúc đi tắm, hai người kỳ lưng cho nhau, Cố Hải nhìn trên lưng Bạch Lạc Nhân có vết thương, nhin không được mở miệng hỏi:“Vì sao cậu có vết thương này?”

“Lúc đi huấn luyện .”

Cố Hải buồn bực,“Tập luyện gì mà lại bị thương ở thắt lưng?”

“ . . . Lắc vòng* ”

(*Đồ chơi giảm eo của mấy chị em, mình viết như thế các bạn dễ hình dung)

“Ồ quân đội cậu còn có kiểu huấn luyện này?” Cố Hải nhéo tiểu nhân tử một cái.

Bạch Lạc Nhân nhéo lại, “Không chỉ có thế mà còn đem ra so tài đấy.!

Cố Hải cẩn thận xem trộm nhìn thấy vết xước trên eo Bạch Lạc Nhân, lại thẩn thức nói, “Cậu chỉ lắc vòng thôi mà sao lại lưu lại ‘dấu dây đai’* bám dính vòng quanh trên eo?

(*Thực ra trong truyện để ‘mảnh vỡ kính’ bám dính, theo mình vì kéo vật nặng gì đó bằng dây đai nó sẽ lưu lại dấu vết giống như mảnh vỡ kính)

Bạch Lạc Nhân nghẹn lời, lại bắt đầu ập ờ, vì bị Cố Hải nói toạt ra.

“Cậu nói thật với tôi, Rốt cuộc thắt lưng của cậu là ai gây ra?” Cố Hải ánh mắt nghiêm túc đứng lên.

Bạch Lạc Nhân thấy không thể gạt được, chỉ có thể bẩm báo sự thật.

“Huấn luyện không đạt tiêu chuẩn, thì bị phạt.”

Cố Hải sắc mặt căng thẳng, “Phạt như thế nào?”

Bạch Lạc Nhân trầm mặc một lúc lâu, ,mới mở miệng nói: “Dùng eo kéo máy bay 50 thước.”

Cố Hải hít mạnh một hơi, toàn thân máu huyết đảo lưu.

“Lại là Chu Lăng Vân?”

“Cậu đừng đi tìm ông ta!” Bạch Lạc Nhân ánh mắt kiên quyết, “Tôi đã quyết định, về sau quy thuận ông ta, huấn luyện đúng cách, không bao giờ giở trò mưu mẹo. Ngày đó trên không trung giao tranh, là lần đầu tiên tôi cùng ông ta đánh nhau, tôi phát hiện tôi không đối thủ ông ấy, tôi phải cố gắng vượt qua ông ta!”

Cố Hải đều cảm thấy mệt thay Bạch Lạc Nhân, “Cậu muốn đạt đến trình độ cao để làm gì?”

“Thì tôi mới có đủ vĩ đại, cha cậu mới có thể tiếp nhận tôi. Trừ lần này ra, tôi không nghĩ được tôi còn có tài cán gì có thể làm thứ gì đó cho cậu.”

Cố Hải không nói gì nữa, trong lòng có một loại tư vị không nói thành lời.

69. Chương 69 - Tiểu Bạch Bể Mặt Trước Mọi Người

Trans+Editor: Chris Nguyen

Khó khăn lắm mới có một cuối tuần cùng nhau, Cố Hải quyết định làm sủi cảo.

Bạch Lạc Nhân ở bên cạnh hỗ trợ làm vỏ bánh, miễn cưỡng trông cũng được, nhưng chính là tốc độ quá chậm, không kịp với tốc độ bọc nhân bánh của Cố Hải. Cố Hải chán chường đem Bạch Lạc Nhân đẩy sang một bên đứng xem náo nhiệt, tự mình cán vỏ bánh rồi quay sang lại bọc sủi cảo, thật là một trận bận bịu.

Sủi cảo Cố Hải gói thật mỏng da dày thịt, cả thấy đều tròn trĩnh một bụng đầy nhân, nhìn thật thích. Bạch Lạc Nhân cũng muốn thử làm, lấy một cái vỏ bánh sủi cảo, dùng thìa phết một chút nhân, học theo Cố Hải cứ như vậy nặn nặn, sau một hồi lại vo vo chỉnh sửa một chút, giơ lên trước mắt Cố Hải.

“Thế nào? Cũng không tồi chứ?”

Cố Hải âm thầm nhìn Bạch Lạc Nhân liếc mắt một cái, đôi môi mỏng cương ngạnh khẽ nhếch.

“Tốt, rất tốt, cầm nó đứng sang một bên chơi đi, nghe lời!”

Bạch Lạc Nhân, “.”

Số lượng sủi cảo hai người ăn có thể bằng cả một gia đình, Cố Hải tự mình gói tất cả, Bạch Lạc Nhân buồn chán không có việc gì làm, đứng bên cạnh mà suy tư hồi tưởng coi bộ rất khổ sở.

“Trước đây, trong nhà chỉ có ngày lễ ngày tết mới ăn sủi cảo, lúc ấy ông nội bà nội thân thể còn khỏe mạnh. Bình thường đều là bà nội cán da bánh, ông nội bao, tôi ở bên cạnh nhìn, ba tôi thì đã ở bàn cơm chờ ăn.”

Cố Hải chợt dừng tay, nhin không được cảm khái nói, “Tôi từ khi sinh ra đã không biết ông nội, trong ấn tượng của tôi, bà nội cũng chưa từng vào bếp. Lúc ấy trong quân đội gia đình tôi được phân phối tận hai đầu bếp, còn có bảo mẫu, cần vụ công (*người trông coi mọi việc lật vớt hậu cần trong quân đội), trước đây tôi ăn cái gì đều có người trông nom, không thể muốn ăn cái gì liền ăn cái đó.”

Bạch Lạc Nhân mắt lộ vẻ kinh ngạc, “Loại người như cậu thật. Tôi nhớ rõ hai ta lúc mới quen, cậu nói với tôi ông nội cậu bị liệt, đại tiểu tiện đều không khống chế, tại sao vừa nãy lại bảo ông nội mất trước khi cậu sinh ra? Cậu rốt cuộc có mấy người ông nội hả?” (*Quyển 1, chương 38-39, CH nói gạt BLN về ông bà nội mình)

“Một người!” Cố Hải tỏ vẻ lơ mơ nói, “Tôi nói ông nội tôi bị liệt à? Cậu có nhớ nhầm không?”

Bạch Lạc Nhân ánh mắt chắc chắn, “Không nhầm, chính là cậu nói. Lúc ấy cậu tới nhà tôi ăn cơm, ông nội tôi ho vắng hết lên bàn ăn, trên đường trở về tôi xin lỗi cậu, cậu nói với tôi ông nội cậu cũng như vậy.”

Cố Hải trong lòng đánh lộn cộp, hần nghi tới, hần quả thật đã nói như vậy. Mẹ nó, làm sao mà việc nhỏ như thế cũng nhớ rõ?

Bạch Lạc Nhân lập tức nhìn ra suy nghĩ trong lòng Cố Hải, biểu tình oán hận.

“Cậu hồi ấy không ít lần đã lừa gạt tôi ?”

“Sao lại nói thế?” Cố Hải cười mỉa mai, “Tôi đây không phải là vì hòa nhã muốn làm quen cậu nên mới làm vậy sao?”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh một tiếng, nghiêng đầu sang chỗ khác mà nhào nặn bột

Cố Hải đột nhiên nhớ lại Bạch Lạc Nhân khi đó, lưng đeo túi sách cũ kỹ, mặc một bộ đồng phục rách tươm, tóc bù xù hếch như ổ gà vì cả ngày luôn ngủ, thỉnh thoảng còn mang dép gỗ đi học.

Càng nghĩ càng thấy buồn cười, nhin không được đưa tay qua một vòng mà bùm giữ «tiểu quái thú» trong quần của Bạch Lạc Nhân.

“Hầu tử thâm đào!” (*khí lấy trộm đào) Cùng một trận cười dâm tà.

Bạch Lạc Nhân hoảng sợ, cau giận nhắm mắt Cố Hải thượng cho mấy quyền, sau đó từ túi áo lấy ra một vật nhỏ, đưa cho Cố Hải.

“Dùng cái này mà bỏ vào sủi cảo.”

Cố Hải cầm lên nhìn nhìn, hỏi “Đây là cái gì?”

“Là tiểu ngọc trụ*, một cậu tân binh người Đản cho tôi, nói là gia đình đích thân mài sáng mà làm ra, đeo vào có thể bảo đảm cả đời bình an.”

(*Ngọc bội đeo bên mình)

(*Đản tộc, một tộc thiểu số ở miền nam Trung Quốc)

Cố Hải nheo mắt cơ hồ chỉ còn một đường thẳng, “Hắn đưa cậu thứ này làm gì?”

“Cấp dưới tặng cấp trên lễ vật không phải là chuyện bình thường sao?” Bạch Lạc Nhân lại gần, “Mau bao nó vào, trước đây bà nội tôi luôn bọc vào mà, nói là ai ăn đến cái đó là gặp phúc. Hai ta cũng thử xem ai có phúc hơn.”

Cố Hải không lay chuyển được Bạch Lạc Nhân, đành phải đem ngọc trụ rửa cẩn thận lúc sau bao vào sủi cảo.

Lúc ăn, Cố Hải nhìn Bạch Lạc Nhân nói: “Mấy ngày nay tài chính công ty có chút lãi, tôi đã mua một căn nhà cao cấp ở bên cạnh làng Olympic, là cho cậu.”

Bạch Lạc Nhân đột ngột ngưng đũa, ngẩng đầu nhìn Cố Hải, trong ánh mắt bùng lên ngọn lửa.

“Đầu óc cậu có bệnh không? Tôi bản thân có nhà, cha mẹ tôi đều có nhà, cậu cũng có nhà, cậu lại mua nhà làm gì?”

Cố Hải cười như không cười nhìn Bạch Lạc Nhân, “Ngày nào đó chúng ta chia tay, dù sao cũng có một chỗ cư trú để cậu tới lui.”

Bạch Lạc Nhân gấp một bánh sủi cảo ném qua, Cố Hải nhanh nhẹn duỗi tay, dùng đũa kẹp lấy. (@,@ cha này ảo tung chảo!!)

Cầm lấy sủi cảo tươi cười nhét vào miệng, nghiêm chỉnh nói, “Chính là đề hai ta lúc già mà dưỡng lão.”

“Dưỡng lão ở nhà lớn vậy làm gì? Hai ta lại không có con cháu”

Cố Hải đặt đũa xuống, ánh mắt mãnh liệt hùng hồn lộ ra ánh nhìn đầy khát khao, “Tôi nghĩ chu toàn cả rồi, căn hộ đó tổng cộng có ba tầng, mỗi tầng hơn mười phòng. Hai ta sống một phòng là đủ rồi, còn lại đều dùng để nuôi chó, đủ chủng loại chó, đất đai bên ngoài ta có thể quy hoạch một chút, dựng vài cái chuồng, dùng để nuôi lừa, cậu thấy thế nào?”

Nói thật, Cố Hải đã vẽ ra một viễn cảnh đầy ao ước, Bạch Lạc Nhân trong tâm tưởng vẫn là cảm thấy. Rất tuyệt!. Đến lúc đó về hưu, mỗi ngày tản bộ trở về, mới vừa vào cửa, một đám chó bổ nhào lên người, ngấm lại đã cảm thấy vui vẻ tốt đẹp.

“Chủ hộ đổi lại, thành tên của cậu.” Bạch Lạc Nhân nói, “Ngày nào đó tổ chức điều tra tài sản cá nhân, phát hiện tôi có một khu nhà cao cấp, hoài nghi tôi tham ô nhận hối lộ thì làm sao?”

“Ai dám tra cậu?” Cố Hải mắt lộ ra vẻ hung hãn, “Quân chức chính trực cũng dám tra sao? Ủy viên Ủy ban Quân sự cũng dám tra sao? Tổng tư lệnh Không quân cũng dám tra sao?”

Bạch Lạc Nhân ánh mắt đều tỏa ánh sáng, lúc này đập bàn cười to, “Lời này tôi rất thích nghe.”

“Vì tương lai tốt đẹp của chúng ta, cụng ly!”

Chén rượu vừa uống, Bạch Lạc Nhân lúc này mới nhìn Cố Hải nói: “Mấy ngày nữa tôi có thể phải đi.”

Cố Hải một miệng sủi cỏ xém mắc nghẹn .

“Đi? Đi đâu?” Tâm can đột nhiên nhộng nhào.

Bạch Lạc Nhân sắc mặt tối dần, “Tháng sau bộ đội không quân phải nhận kiểm duyệt từ Quân Ủy Trung ương, để đạt hiệu quả huấn luyện tốt nhất, bọn tôi có thể phải dời đến thao trường huấn luyện thực địa, phong bế hoàn toàn mà huấn luyện. Lần này duyệt binh cấp trên rất xem trọng, tôi không chỉ muốn dẫn binh huấn luyện, hơn nữa còn muốn vào đội bay biểu diễn, nhiệm vụ rất nặng, cho nên.”

Cố Hải gian nan nuốt xuống đồng sủi cỏ trong miệng.

“Đi, cậu đi đi, biểu diễn thật tốt vào, không chừng tôi còn có thể xin cơ hội vào xem đấy.”

“Cậu lần này sao lại thống khoái như vậy?” Bạch Lạc Nhân đích thật buồn bực.

Tôi thống khoái? Tôi là đang bực bội muốn chết đây !

Nhưng vì làm cho Bạch Lạc Nhân dễ chịu, Cố Hải vẫn là cứng rắn nói: “Phải duy trì công tác của cậu chứ.”

Bạch Lạc Nhân sắc mặt thay đổi, không nói gì nữa.

Hai người đem sủi cỏ tất cả ăn sạch, cùng nhau đến phòng bếp rửa chén, lau dọn, Bạch Lạc Nhân đột nhiên nhớ tới cái gì đó, quay đầu nhìn Cố Hải hỏi: “Cái sủi cỏ kia đâu rồi?”

“Sủi cỏ nào?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân bộ dạng kinh ngạc, “Cái sủi cỏ bọc ngọc bội ấy! Cậu quên rồi à? Hai ta ai ăn được nó?”

Cố Hải vẽ mặt trì trệ, “Tôi chưa ăn được.”

“Tôi cũng chưa.”

Vậy. Không còn dư lại chút nào à !

Bạch Lạc Nhân, Cố Hải, “. ! ! !”

Buổi khuya, đã hai giờ, Cố Hải đột nhiên ngồi dậy, bụng quặng lên một trận.

Bạch Lạc Nhân dụi mắt nhìn, “Cậu làm sao vậy?”

Cố Hải lộ vẻ rối rắm, “Phật tổ hiển linh.” (tội vãi =)) ăn nhưng nói dối, giờ bị Phật tổ phạt đau bụng @.@)

Bạch lạc nhân, “.”

Sáng hôm sau, Bạch Lạc Nhân mặc quân trang, chân mang quân galo (*giày quân đội), mỗi một động tĩnh đều anh khí bức người đi đến sân huấn luyện, toát ra vẻ nghiêm túc trên gương mặt đi đi lại lại trước đội ngũ, ánh mắt sắc bén như nhìn xuyên người đám binh lính.

“Chào Thủ trưởng!” chính tề rầm rộ chào theo nghi thức quân đội, khẩu hiệu to rõ.

Bạch Lạc Nhân hướng mắt tới các binh lính, trên mặt không có một tia cảm xúc

“Vài ngày không thấy các cậu huấn luyện , gần đây có vẻ nhàn hạ đúng không?” Âm thanh chất vấn uy nghiêm.

Bên dưới thưa thớt đáp, “Không có.”

Bạch Lạc Nhân lập tức sầm mặt, “Chưa ăn cơm sao? Nói lại lần nữa!”

“Không có nhàn hạ! ! !” Âm thanh rung động lòng người.

Bạch Lạc Nhân vừa lòng gật đầu, đi đến giữa đội ngũ, xem xét tinh thần diện mạo mỗi người.

Đột nhiên có binh lính báo cáo, “Thủ trưởng, tôi đau bụng.”

Bạch Lạc Nhân lập tức gật đầu, đột nhiên nhớ tới Cố Hải tối hôm qua, trong lòng chợt khắp khởi vui mừng khôn tả. Nhưng trước mặt binh lính hắn không thể cười, hắn bảo vệ hình tượng nghiêm túc, vì thế liều mạng mà chịu đựng. Chịu đựng chịu đựng, hắn phát hiện cách không xa có vài cái binh lính cũng đang biểu lộ bộ dạng buồn cười.

Có thể nào bọn họ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng ta? Hay là biểu lộ gương mặt đã bán đứng nội tâm? Bạch Lạc Nhân thần kinh căng thẳng, nhưng rất nhanh liền bài trừ loại ý tưởng này, hắn che dấu tốt như vậy, làm sao có thể bị phát hiện.

Nghĩ thế liền tiếp tục ngẩng đầu bước, vững vàng nên bước qua lại chỉ đạo sắp xếp một loạt binh lính.

Kết quả, hắn phát hiện tiếng cười trộm càng lúc càng nhiều, hơn nữa ánh mắt đều là hướng về hắn.

Rốt cục, Bạch Lạc Nhân nổi giận, hung hăng tóm cổ áo một sĩ binh, lớn tiếng chất vấn: “Huấn luyện là chuyện nghiêm túc, người như vậy hi hi ha ha người nói xem giống cái gì hả?”

Binh lính này chẳng những không hoảng sợ thất sắc như bình thường, trái lại còn không thể ngưng lại, thối phụt một tiếng cười.

Vì nụ cười này của hắn mà phía sau hết thấy bộ đội đều bật cười.

Bạch Lạc Nhân chợt biến sắc, vẫn chưa theo kịp sự phát rồ này, bỗng có một binh lính tiến tới kéo Bạch Lạc Nhân đi.

“Tôi nói này, chị dâu thật quá hào phóng!”

Bạch Lạc Nhân không hiểu được, ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn.

Cậu lính này ho nhẹ một tiếng, ý bảo Bạch Lạc Nhân nhìn xuống.

Bạch Lạc Nhân lúc đầu lướt nhìn không thấy gì, nhìn kĩ lại cả mặt đều tím tái.

Đứng quần hắn in hằn rõ ràng năm dấu ngón tay, màu trắng, bao trùm toàn bộ mệnh căn tử (*ý là ‘bộ hạ’ ^^).

“Hầu tử thân đào!”

Bạch Lạc Nhân trong đầu hiện ra cảnh Cố Hải đánh lén, lúc ấy đã nói ra chính là bốn chữ này, trái tim suýt chút bạo khí mà nổ tung. Bình thường náo loạn còn chưa tính sổ, hôm qua hắn ra tay chính là có mục đích! Có mục đích a! !

70. Chương 70 - Đông Phó Tổng Nhận Chức Mới

Editor: Chris Nguyen

“Nghe chuyện gì chưa? Công ty chúng ta sắp bổ nhiệm một vị quản lý cấp cao mới, nghe nói là...một con trai.”

“Không phải chứ? Cố tổng lúc trước không phải đã hạ lệnh cấm, tuyệt không chiêu mộ nam vào công ty hay sao?”

“Có lẽ người ta thật sự có tài, nên mới nhanh trị được tính kỳ thị của Cố tổng chúng ta.”

“Thôi đi, mặc kệ thế nào, tôi đều rất mong chờ.”

Diêm Nhã Tĩnh vừa hay lại đi qua vài người bọn họ, nghe được đề tài các nàng nghị luận, ho nhẹ một tiếng, nghiêm mặt nói:

“Không có khả năng đó, Cố tổng luôn luôn tuân thủ nghiêm ngặt quy định của mình, nếu anh ấy quy định công ty sẽ không nhận nam đâu, nhất định sẽ không vi phạm. Nếu ngài ấy thật sự thay đổi chủ ý, thì tôi cũng sẽ là người đầu tiên được biết.”

Mấy mỹ nữ gạt đầu mấy cái cứng ngắt, mắt trợn trắng mà quay lại với đồng giấy tờ.

Diêm Nhã Tĩnh mặt không chút thay đổi liền đi đến văn phòng Cố Hải, đang muốn gõ cửa, kết quả Cố Hải đột nhiên đẩy cửa đi ra. Hai người xém chút đụng vào nhau, Diêm Nhã Tĩnh cách mặt Cố Hải không đầy hai cm, bên trong đôi mắt to xinh đẹp chợt óng ánh sợi tơ tình cảm, chợt vì chạm phải ánh mắt lạnh đậm âm trầm của Cố Hải mà biến mất.

“Đúng rồi, cô thông báo xuống, nhân viên quản lý các chi nhánh, bộ phận, buổi chiều hai giờ sẽ họp ở phòng hội nghị, tôi có chuyện quan trọng phải tuyên bố.” Cố Hải về mặt đích thực nghiêm nghị mà dặn dò.

Diêm Nhã Tĩnh gật đầu, “Dạ được.”

Cố Hải xoay người liền đi, Diêm Nhã Tĩnh đột nhiên gọi lại.

“Cố Hải.”

Cố Hải quay người nhìn, thản nhiên hỏi: “Có việc gì thế?”

“Chủ tịch tập đoàn Bác Khoa mấy ngày nay luôn tìm tôi, nói có ý cùng công ty ta hợp tác, tôi có hỏi ông ấy rốt cuộc muốn hợp tác phương diện nào, ông ấy lại không nói rõ. Luôn lấy lý do này mà hẹn tôi ra ngoài, nếu tôi không đến, ông ta liền đến trước cửa công ty chúng ta chờ tôi. . . .”

“Như vậy. . . .” Cố Hải suy nghĩ một lát, “Chờ tôi từ bên ngoài trở về, cô đem tình hình cụ thể mà kể cho tôi biết.”

Diêm Nhã Tĩnh hơi cong miệng, trên mặt lộ ra một chút uể oải.

Buổi chiều một giờ bốn mươi lăm, xe Cố Hải đã dừng trước cửa công ty, Diêm Nhã Tĩnh đang đi đi lại lại trong đại sảnh, nhìn thấy Cố Hải đang tiến vào, vội vàng đi tới.

“Hôm nay giữa trưa hần lại. . . .”

“Thông báo hội nghị đã truyền xuống các phòng ban chưa?” Cố Hải ngắt lời Diêm Nhã Tĩnh.

Diêm Nhã Tĩnh hít sâu một hơi, “Tôi đã sớm thông báo rồi.”

“Vậy là tốt rồi.” Cố Hải chợt tăng nhanh tốc độ nói, “Tôi về văn phòng trước, cô lập tức đến phòng hội nghị chuẩn bị, một lát còn cần cô phát biểu đấy.”

Nói xong, đi nhanh đến thang máy.

Diêm Nhã Tĩnh gắt gao đuổi theo phía sau, “Nhưng mà nội dung hội nghị cậu vẫn chưa nói cho tôi biết trước, tôi đến lúc đó phải nói gì?”

“Đến lúc đó cứ tự do phát biểu!”

(*nguyên văn Hán-Việt: «Lâm trường phát huy»)

Nói xong mấy chữ này, Cố Hải liền biến mất vào thang máy.

Diêm Nhã Tĩnh oán hận thở ra một hơi, như vậy chẳng khác nào giết người! Hội nghị về vấn đề gì mà gấp như vậy?

“Tôi xin giới thiệu ngắn gọn với mọi người. . . .” Giọng Cố Hải trầm ấm vang trong phòng họp, “Đây là phó tổng giám đốc mới nhậm chức của công ty chúng ta, tự Đông Triệt, từ nay về sau, người này chính là thành viên số một của công ty chúng ta, xin mọi người hoan nghênh.”

Bên dưới rộ lên một tràng xì xào

Phản ứng mãnh liệt nhất dĩ nhiên thuộc về Diêm Nhã Tĩnh, trước đó cô đã bày tỏ sự bất bình của mình, công ty này không thể chiều nạ nam nhân, kết quả nói chưa đến nửa ngày, Cố Hải ngang nhiên mà bác bỏ lời cô, như vậy không phải trước mặt mọi người mà nói cô nhiều chuyện sao!

“Anh vì sao không có nói trước cho tôi biết?” Diêm Nhã Tĩnh đột nhiên ở trước hội nghị chất vấn Cố Hải.

Cố Hải sắc mặt thay đổi, rõ ràng đối với Diêm Nhã Tĩnh có chút bất mãn, nhưng vẫn cố nén mà trả lời, “Muốn cho cô một bất ngờ”

Diêm Nhã Tĩnh căn bản không thể thông suốt,

“Lúc trước không phải anh nói công ty tuyệt đối không nhận nam sao? Tại sao bây giờ lại vi phạm nguyên tắc của mình?”

Cố Hải ném ánh mắt lãnh cảm nhìn Diêm Nhã Tĩnh, giọng điệu lạnh lùng.

“Tôi thực có nói qua công ty không nhận nam, nhưng tôi không nói quy định không thể sửa. Trước kia vẫn tuân thủ nguyên tắc này, là bởi vì không có một nam nhân nào có thể khiến tôi phá vỡ quy định này, hiện tại người này đã xuất hiện, cô chẳng lẽ vẫn muốn tôi tuân thủ nghiêm ngặt lẽ thói cũ sao?”

Tuy rằng Cố Hải, ở trong công ty, đối xử công nhân viên chức vẫn rất lạnh nhạt, nhưng với Diêm Nhã Tĩnh hoàn toàn ngược lại, rất hòa nhã. Thái độ như hôm nay trước mặt mọi người vẫn là lần đầu tiên không thể chịu nổi, hơn nữa còn là vì một nam nhân mới, tâm tình Diêm Nhã Tĩnh thực đang suy tưởng.

“Diêm phó tổng.”

Đông Triệt đột nhiên mở miệng, toàn bộ phòng họp, mọi ánh mắt đều quay lại nhìn hắn, một khí thế mười phần đích thực nam nhân.

“Có thể cho tôi mười giây để tôi tự giới thiệu sơ qua được không?”

Diêm Nhã Tĩnh còn chưa nói, mấy mỹ nữ bên cạnh đã mở miệng trước, líu ríu thật giống một đám chim nhỏ, đang oán trách thái độ không tốt của Diêm Nhã Tĩnh, thúc giục Đông Triệt nhanh nhanh giới thiệu, bọn họ cơ hồ biểu đạt nội tâm đang rất kích động. Đã thật lâu các nàng ấy mới lại sôi động như vậy, đủ thấy đối với vị tân phó tổng này đích thị là thái độ hoan nghênh.

Vì bảo vệ hình tượng chính mình, cũng để cuộc họp được thuận lợi tiến hành, Diêm Nhã Tĩnh chỉ có thể nén giận.

Hội nghị kết thúc, Diêm Nhã Tĩnh tức khắc đi theo Cố Hải vào phòng làm việc.

Nhưng Đông Triệt cũng vừa lúc đi đến bên cạnh Cố Hải.

Diêm Nhã Tĩnh vốn không có thù hằn gì với Đông Triệt, kết cục cũng bởi vì phương thức chào sân diễn xuất của hắn thật không ưa nổi, cùng sự xuất hiện của hắn mang đến cho mình đủ loại khó chịu, tất cả điều đó làm cho ấn tượng đầu tiên của cô với người này cực kỳ không tốt.

Tới cửa ban công Cố Hải, Diêm Nhã Tĩnh mở miệng trước.

“Cố Hải, buổi sáng tôi có nói với anh về Bác Khoa chủ tịch.”

“Tôi có lời muốn nói cùng Đông phó tổng.” Cố Hải lại cướp lời, “Cô tạm thời ở bên ngoài chờ một chút.”

Những lời muốn nói đã trực xông ra đến mép miệng lại dội ngược trở vào.

“Còn nữa, bất kể ai tới, đều để hắn ở bên ngoài chờ, không được cho vào quấy rầy chúng tôi.” Cố Hải đối mặt nhìn nữ nhân viên mà nói, nhưng cơ hồ cũng giống như đang nói với Diêm Nhã Tĩnh.

Diêm Nhã Tĩnh nghiêm mặt không nói chuyện, đi ra thẳng một đường.

.....

Buổi chiều, Bạch Lạc Nhân từ phòng nghiên cứu đi ra, lấy hạng mục hợp tác làm lý do, lén chạy tới công ty Cổ Hải.

Đi vào đại sảnh, như thường nhân viên lễ tân nhã nhặn chào hỏi, tiếp tân nhanh gọi điện thoại cho Cổ Hải, điện thoại trực tiếp được chuyển tới văn phòng Diêm Nhã Tĩnh.

“Diêm phó tổng, Bạch tiên sinh đến công ty, xin hỏi Cổ tổng hiện tại có thời gian không?”

Diêm Nhã Tĩnh đang nổi nóng, nói chuyện ngữ khí thật không tốt.

“Anh ta hiện tại có việc gấp, ai cũng không gấp.”

Tiếp tân vẻ mặt xin lỗi nhìn Bạch Lạc Nhân,

“Cổ tổng đang vội.”

Bạch Lạc Nhân sắc mặt liền biến đổi, vẫn giữ hòa khí mà nói: “Không có việc gì, tôi bên ngoài đợi một lát.”

Hai giờ đồng hồ sau, đến khi Cổ Hải cùng Đông Triệt từ văn phòng đi ra, Diêm Nhã Tĩnh đã muốn thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về nhà .

“Đúng rồi, cô nói có việc muốn nói với tôi, rốt cuộc là chuyện gì?” Cổ Hải lúc này mới hỏi đến.

Diêm Nhã Tĩnh mặt lạnh băng, bộ dạng đích thực tức giận.

“Không có việc gì .”

Cổ Hải gật gù đầu, “Vậy cô trở về nhà đi, trên đường chú ý an toàn.”

Diêm Nhã Tĩnh yên lặng nhìn Cổ Hải một hồi lâu, thấy hắn thật không có ý muốn truy hỏi, trong lòng chán nản, liền xoay người bỏ đi.

“Diêm Nhã Tĩnh!” Cổ Hải đột nhiên mở miệng.

Trái tim Diêm Nhã Tĩnh thật muốn nhảy ra ngoài, nhưng lúc xoay người lại, vẫn cố ý duy trì thái độ thông dong.

“Chuyện gì?”

Cổ Hải lạnh lùng hỏi, “Vừa rồi có người tìm tôi sao?”

Diêm Nhã Tĩnh tâm can trong nháy mắt bị đã kích cơ hồ máu chảy đầm đìa.

“ Có, là anh của cậu.”

Cổ Hải nheo mi mắt, “Người anh nào?”

“Anh còn anh nào nữa à? Là cái cậu Bạch Lạc Nhân đó!” Diêm Nhã Tĩnh hiện tại đã lười trả lời.

Mặt Cổ Hải thật có chút biến sắc, không hề báo trước mà rống lên.

“Cô tại sao lại không báo cho tôi? ! !”

Diêm Nhã Tĩnh bị rống đến mặt trắng bệch, vừa tức giận vừa oan ức mà giải thích, “Anh không phải nói bất luận kẻ nào cũng không cho phép quấy rầy các anh sao?”

Cổ Hải tối sầm mặt mũi, đổ xuống một trận quở trách, vang vọng khắp công ty mấy người kia đều nghe thấy được, bọn họ là lần đầu tiên thấy Cổ Hải nóng giận đến thế, hơn nữa lại là đang mắng Diêm Nhã Tĩnh.

“Cậu ta cũng thuộc diện ‘bất-luận-kẻ-nào’ hả? Cậu ta là người có thể tùy tiện tiện mà đuổi đi sao? Cô có biết cậu ta một lần đến đây là bao nhiêu khó khăn trắc trở không hả? Cô nhớ kĩ cho tôi, sau này chỉ cần cậu ta đến, bất luận tôi ở đâu, bất luận tôi đang làm gì, trước tiên là lập tức cho tôi biết! Những người khác cũng vậy, thấy cậu ta cũng như thấy tôi, ai cũng không thể ra lệnh cho cậu ta !”

Nói xong, Cổ Hải chạy nhanh ra ngoài.

Chỉ còn một mình Diêm Nhã Tĩnh, dờ dẫm mà đứng ở cửa thang máy, không còn rõ bất cứ cảm xúc nào.

Cố Hải trong thang máy bắt đầu gấp gấp gọi cho Bạch Lạc Nhân, trong lòng vẫn không thông, đặc biệt rồi rầm, sốt ruột, tam bộ tịnh tác lưỡng bộ * mà chạy ra cửa trước.

(*ý ba chân bốn cẳng)

Kết quả, hần nhìn thấy xe Bạch Lạc nhân đậu ở nhà hàng đối diện công ty.

Lúc Cố Hải đi qua, Bạch Lạc Nhân đang gục lên tay lái ngủ.

Trong xe có mở nhạc, nên không nghe thấy điện thoại của Cố Hải.

Thử mở cửa xe, phát hiện cửa xe đã khóa, Cố Hải đành phải gõ cửa kính.

Bạch Lạc Nhân lúc này mới tỉnh lại, mắt nhập nhèm buồn ngủ nhìn Cố Hải

“Tan sở rồi?”

Cố Hải nhìn Bạch Lạc Nhân trên mặt hiện 2 dấu hồng hồng, trong lòng đặc biệt không thoải mái, đau lòng mà nén giận hỏi: “Cậu tại sao không gọi điện thoại cho tôi?”

“Tôi sợ cậu có chính sự, không dám phiền cậu.”

“Cậu như vậy mà đợi đến giờ à?”

Bạch Lạc Nhân dánh vể lười biếng mà duỗi lưng, không chút để ý nói: “Cũng không đợi bao lâu, lên xe đi, hôm nay tôi muốn đến chỗ đó.”

71. Chương 71 - Súng Nổ, Nhanh Chóng Nằm Xuống!

Trans + Edit: Chris Nguyen

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, hai người cùng nhau tán gẫu, Cố Hải phát hiện phía dưới giường có nhiều thùng đồ, lôi ra thì thấy bên trong là một cái rương đầy sách, tất cả đều là lĩnh vực kinh tế, thương mại, quản lý, còn có một ít tạp chí kinh doanh, rất nhiều cuốn là bản giới hạn số lượng, không biết Bạch Lạc Nhân đi đâu để tìm được những thứ này.

“Cậu vẫn còn xem những sách này à?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân ánh mắt như đang hồi ức, tâm tình trở nên có chút không được tự nhiên.

“Để vượt qua những lúc chán chường.”

Tay Cố Hải chợt dừng lại một chút, đột nhiên hỏi: “Nhân tử, cậu không phải vẫn còn muốn kinh doanh? Hần không dự định ở trong quân đội mãi chứ hả? Kỳ thật hần hoàn toàn có thể đổi nghề, hiện tại bắt đầu cũng không hề trễ.”

“Cậu hiểu sai rồi.” Bạch Lạc Nhân bất đắc dĩ cười cười, “Tôi hoàn toàn không nghĩ đến phương diện đó.”

“Vậy cậu mua nhiều sách như vậy làm gì?”

Bạch Lạc Nhân trầm mặc, sau một lúc lâu thản nhiên nói: “Là mua cho cậu.”

“Mua cho tôi?” Cố Hải kinh ngạc, “Vậy tại sao cậu chưa đưa cho tôi?”

“. Tôi mua về rồi tự nhiên thấy hối tiếc, cảm giác viết hơi rườm rà đang muốn trả về, đưa cho cậu thật xấu hổ.”

Cố Hải đặc biệt yêu thích cái cổ ương ngành của Bạch Lạc Nhân, nó đang biểu lộ một cảm giác cực kì không vui, đặc biệt hấp dẫn, Cố Hải thật muốn tiến thêm bước nữa mà hoạnh hợ làm khó làm dễ hần.

“Cậu nghĩ như thế nào lại mua sách cho tôi ?”

Bạch Lạc Nhân nhẹ nhàng bâng quơ mà đáp, "Cậu không phải nói công ty chuẩn bị thượng thị sao? » (*ý có lẽ là lên sàn chứng khoán / đưa ra thị trường)

Cố Hải ngày đó lúc ở trên máy bay chiến đấu, lơ đãng nói ra, hẳn không nghĩ Bạch Lạc Nhân lưu tâm, lại còn có thể nhớ rõ cả một lời nói trong lúc đang chuyện phiếm như vậy. Lại vì hẳn mà âm thầm lo lắng, sợ hẳn không đủ kinh nghiệm, cốt yếu sợ hẳn từng bước xảy ra sự cố.

Bạch Lạc Nhân vừa thấy Cố Hải xoay người đi tới, nhanh chóng vươn cánh tay ngăn cản, "Nói cho cậu biết, đừng có vì chuyện đó mà kích động đến gần tôi, tôi chỉ là tận dụng vé ưu đãi khuyến mãi, hai ngày nữa là quá hạn, không mua thì cũng thành phế thải thôi."

Bạch Lạc Nhân sợ nhất phát ngán nhất chính là bộ dạng không đứng đắn ấy, nhưng Cố Hải lại cứ một mực hoan hỉ. Chỉ cần bị làm cho xúc động, hẳn gần như đem cả thân thể mà ôm chầm lên người hẳn, bộ dạng hết như mao mao trùng (*con sâu) mà cọ sát tới lui. Tiếp đó liền thuận thời cơ mà phiến phong điểm hỏa (*ý thói gió châm lửa), đem hẳn nướng chín, đến cuối cùng, ngay cả dây thắt lưng cũng bị cởi phăng.

"Tôi không phải là kích động tình ý, tôi là biểu đạt chân tình cảm tạ." Quả nhiên, hẳn lại từ từ cọ quẹt lên trên.

Bạch Lạc Nhân dùng sức đẩy ra cũng vô ích, cánh cửa vẫn còn mở, thỉnh thoảng lại đi qua một hai tên quân lính, quả thật là ngưỡng ngưỡng mất mặt, đành phải lớn tiếng ngăn lại, "Đừng làm rộn, sáng mai tôi phải đi rồi, cậu cư xử tử tế chút đi!"

Nghe câu này, Cố Hải quả nhiên tâm tình náo loạn, lời này thật có lực sát thương hơn bất cứ thứ gì, từ lúc hai người bọn họ hòa hảo đến bây giờ, Cố Hải không biết nghe được bao nhiêu lần những lời như thế này, hẳn hiện tại sợ nhất chính là chuyện này, so với bất đếm số một-hai-ba.. còn đáng sợ hơn.

"Cậu không phải nói dăm ba bữa nữa mới đi

sao? Tại sao lại biến thành ngày mai?"

"Mệnh lệnh mới vừa truyền xuống, nói là ngày mai buổi tối xuất phát, cụ thể thời gian còn chưa xác định. Ngày mai chờ cậu tan sở tôi sẽ tìm cậu, trước khi đi tôi phải cùng cậu ăn cơm, ăn thật no rồi mới đi."

Cố Hải dùng bàn tay to mà chế ngự, ghì lấy ót Bạch Lạc Nhân, dùng sức đem đầu hẳn ấn lên vai ôm ấp.

"Thật không bỏ được sao, ít nhất không thể đợi vài ngày được à?"

Bạch Lạc Nhân an ủi Cố Hải, "Đây cũng là vì đặt nền móng cho tương lai tốt đẹp của chúng ta! Tôi biểu hiện càng ưu tú, cơ hội đề bạt lại càng nhiều, quyền lực trong tay tôi lại càng lớn, một ngày nào đó tôi ra vào sẽ không phải chịu giới hạn nữa."

"Tôi cũng sẽ nhân dịp mấy ngày cậu đi mà chấn chỉnh công ty chăm chỉ làm việc suốt, tranh thủ chờ cậu trở về, đem những chuyện vướng bận khó giải quyết đều xử lý xong." Cố Hải nói.

"Đúng rồi." Bạch Lạc Nhân nhớ tới cái gì đó, từ trong tủ quần áo lấy ra một túi thực phẩm đưa cho Cố Hải, "Cho cậu, lấy về bồi bổ não bộ."

Cố Hải cầm lấy, đại khái nặng đến mười cân, mở ra nhìn, tất cả đều là hạnh nhân.

"Không phải nhiều hạnh nhân như vậy chứ?"

"Buổi sáng có người tặng tôi ba thùng to toàn hạnh nhân, buổi chiều toàn bộ đều nhanh chóng được đập vỡ."

Cố Hải mắt lộ ra vẻ khiếp sợ, "Cậu dùng cái gì đập vỡ nó?"

"Nắm đấm." Bạch Lạc Nhân quơ quơ tay.

Cố Hải biến sắc, dáng vẻ như muốn túm lấy tay Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân vội vàng mở miệng, "Không phải tôi đập, là binh lính của tôi đập. Chiều nay tôi tăng cường huấn luyện, chính là luyện tập lực đấm xuyên thấu. Hắc hắc.!! Tôi không phải nên phát huy ưu thế hay sao?"

Cố Hải cũng cười, “Cậu cái này gọi là lấy việc công làm việc tư, binh lính không hỏi cậu tách hạnh nhân cho ai sao?”

“Có hỏi.”

“Cậu nói như thế nào?” Cố Hải kề sát bên tai Bạch Lạc Nhân cười xấu xa, “Cậu không phải nói cho lão công chứ hả?”

(*lão công là chồng / ông xã)

Bạch Lạc Nhân dùng đầu gối hung hãn thúc vào Tiểu Hải Tử một cái, “Tôi chính là nói cho chị dâu của bọn họ, mà những hai chị dâu cơ.”

Cố Hải, “.”

Buổi tối cùng ngồi xem phim, Bạch Lạc Nhân cầm một quả táo đùa nghịch, nhìn Cố Hải nói: “Tôi gọt táo cho cậu ăn.”

Từ lần trước sau khi gọt vô số vỏ táo cho Cố Dương, Bạch Lạc Nhân trong lòng áy náy cảm thấy Cố Hải đã chịu thiệt, hẳn phải nhanh gọt vài quả cho Cố Hải trong lòng mới thật yên ổn.

“Để tôi gọt cho cậu.” Cố Hải nói, “Cậu ngày mai đi rồi, hôm nay tôi phải phục vụ cậu thật tốt.”

“Không cần, tôi có thể gọt thành rất nhiều hình dạng.” Bạch Lạc Nhân nói, “Cậu nghĩ xem muốn hình dạng gì?”

“Cậu gọt thành một cái.”

Bạch Lạc Nhân cầm lấy quả táo.

” một cái ngũ hoàn đi.”

(*năm cái vòng tròn)

Con dao trong tay Bạch Lạc Nhân bất chợt cắm phập vào quả táo, thật không hổ là hai anh em ! Người nào cũng ác ôn tàn nhẫn!! May mắn lúc trước Cố Dương không nghĩ tới ngũ hoàn, chỉ nghĩ ra ngũ giác tinh (*ngôi sao năm cánh), thật chỉ muốn gọt quách một cái ngũ hoàn cho hắn, tất cả táo bán ngoài chợ cũng không đủ để hắn giầy xéo làm nhục.

“Mang đến đây!” Cố Hải đoạt lấy con dao gọt trái cây trong tay Bạch Lạc Nhân, “Tôi gọt cho cậu, đao pháp của tôi so với cậu tốt hơn nhiều, nếu vào nhà bếp khách sạn làm nhân viên điêu khắc cũng thành vấn đề.”

Cố Hải vừa nói thế, Bạch Lạc Nhân lại thích thú.

“Cậu gọt cái gì cho tôi?”

“Gọt cái cậu thích ăn nhất.” Dứt lời tìm quả táo lớn nhất.

Bạch Lạc Nhân đang cân nhắc cái mình thích ăn nhất rốt cuộc là gì, Cố Hải ngay bên cạnh động tác dao liên thoắt nhanh nhẹn. Bạch Lạc Nhân lúc này đang thất kinh hồn vía, Cố Hải bên này đã xong việc .

“Dạ thưa, gọt xong rồi.” Cố Hải đưa cho Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân vừa đưa tay ra, nhìn thấy thứ trong tay Cố Hải, liền rụt mạnh trở về, sắc mặt thay đổi, bộc phát một trận mắng chửi,

“Cố Hải, cậu là đại gia cái gì, cậu chính là một thằng lưu manh! !”

Cái Cố Hải gọt cho Bạch Lạc Nhân chính là một Tiểu Hải Tử thu nhỏ, gọt xong lại giả giọng hạ lưu hỏi: “Cậu dám nói cậu thích ăn nhất không phải cái này không? Đáng tiếc quả táo quá nhỏ, nên nó mới nhỏ thế này, đáng ra phải gọt quả dưa hấu kia.”

Mặt Bạch Lạc Nhân đích thị đỏ thành một quả dưa hấu.

Hai người cãi nhau âm ỉ nhốn nháo một hồi rồi nhào cả lên giường, Bạch Lạc Nhân chột ngăn chặn Cố Hải, đôi môi mỏng ghé vào lỗ tai hắn mà cọ xát một trận, thở hồng hộc nói: “Ngày mai tôi đi rồi, hôm nay để tôi ở trên đi.”

“Cậu cứ thoải mái thích làm gì thì làm.” Cố Hải hôm nay chột rộng lượng phi thường.

Bạch Lạc Nhân lập tức hứng khởi, kích động cắn lấy cằm Cố Hải, đầu lưỡi lê liếm đến xương quai xanh, gặm cắn một trận, tay chậm rãi cởi bỏ tây phục của Cố Hải, qua lớp áo sơ mi liền cắn lấy điểm nhô lên trên ngực hắn, Cố Hải khoan khoái sờ vào tóc Bạch Lạc Nhân.

Cởi bỏ cúc áo sơ mi, để lộ ra cơ ngực rắn chắc gợi cảm, Bạch Lạc Nhân không tiếc tán thưởng một câu, “Cố Hải, cơ thể cậu thật đẹp.”

Đối với Cố Hải mà nói, để Bạch Lạc Nhân ở thế chủ động có một ưu điểm đó là có thể nghe những lời khen ngợi từ Bạch Lạc Nhân.

Quần bị cởi bung, Bạch Lạc Nhân rốt cục cũng được toại nguyện thưởng thức cái mà thường ngày thích ăn nhất.

Ngực Cố Hải hô hấp theo từng động tác của Bạch Lạc Nhân lúc nhanh lúc chậm.

“Dễ chịu không?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Cố Hải ấn đầu Bạch Lạc Nhân trở xuống,

“Xuống chút nữa, đúng. chính là chỗ đó.”

Bạch Lạc Nhân ra sức đùa nghịch ở phía trước, Cố Hải đột nhiên lại giữ đầu hắn.

“Chờ tôi chốc lát, tôi phải vào phòng vệ sinh.”

Bạch Lạc Nhân tạm thời dừng động tác, “Làm sao vậy?”

“Buồn tiểu gấp.”

Nói xong, Cố Hải liền vọt vào buồng vệ sinh.

Bạch Lạc Nhân thừa dịp lúc này đi đóng cửa, kéo màn, tránh bị người khác nhìn trộm.

Bang bang bang.

(*từ tượng thanh, diễn tả tiếng nổ súng)

Bạch Lạc Nhân mới vừa quay về giường, đột nhiên nghe được ba tiếng súng nổ vang, vốn là một quân nhân phải luyện tập hàng ngày, phản ứng Bạch Lạc Nhân cấp tốc nằm gục xuống, động tác gọn gàng lưu loát, không hề dây dưa.

Sau đó, liền có một người nằm đè lên người hắn, hơn nữa lại đem hai tay còng lại.

Bạch Lạc Nhân thân thể cứng đờ, xoay mạnh người, nhìn thấy đích thị một gương mặt thổ phỉ.

Cố Hải chĩa súng lên trần nhà.

“Bạch thủ trưởng, động tác nằm úp sấp của ngài thật quá nhanh nhẹn, không phải ở trên giường luyện tập không ít chứ hả?”

Bạch Lạc Nhân cảm phần, không biết làm sao Cố Hải lại áp chế hắn mạnh bạo như vậy, hai tay còn bị trói, liền dùng hết sức mà hé môi quát cường mẽng chửi đầy tức giận, “Cố Hải, tên xấu xa hiểm độc ngươi, không phải nói tối nay cho ta ở trên sao?”

“Tôi không có nói như vậy, không phải cậu đồng ý mặc quân trang cùng tôi đấu súng chứ hả?”

Bạch Lạc Nhân nghiêng răng nghiêng lợi, “Muốn làm thì cởi quần áo tôi ra, nếu không thì cút đi!”

“Chắc chắc. Nào có ai phóng đàng như cậu chứ? Khóc la bắt người ta cởi quần áo.”

Bạch Lạc Nhân phẫn nộ rống to một tiếng,

“Người đâu! Ở đây có phần tử phạm pháp muốn hại ta!!”

Khóe môi Cố Hải gợi lên vẻ mỉa mai, “Cậu la nữa! La nhiều vào để vài người tới đây xem náo nhiệt.”

Chưa đầy tích tắc, Áo Bạch Lạc Nhân đã bị xé toan, bộ quân trang càn làm nổi lên bên dưới đích thị là làn da trần đầy xúc cảm, đường cong thắt lưng thật ngang bướng mà mê hoặc. Cố Hải bất luận thời gian đều thấy hưng phấn, hần cơ hồ muốn đem tất cả phần da thịt lỏa lồ của Bạch Lạc Nhân mà cắn một cái, làm cho thâm tím toàn bộ thân thể.

Cố Hải đem thân mình Bạch Lạc Nhân mà sốc trở, làm cho hần nửa thân trên thì ở trên giường, nửa thân dưới đứng trên mặt đất.

Hắn bắt đầu chơi đùa dâm loạn, cắn mút cái túi quần sau đang hoàn toàn bao lấy cặp mông hoàn hảo, Bạch Lạc Nhân xấu hổ, giận dữ đến cực điểm, nhịn không được mà vài lần bạo phát chửi tục. Cố Hải chẳng những không dừng tay, cứ nghĩ đến chuyện cởi bỏ quân khố của hắn (*quần trong đồng phục quân đội gọi là quân khố), vừa cởi đến qua mông liền dừng không cởi nữa, cứ như vậy xâm nhập vào cơ thể hắn, tên quân nhân trước mắt hắn bây giờ thật thơm ngon, tươi mới làm sao.

Rất nhanh, hai người tất cả đều dâng trào cảm xúc, Bạch Lạc Nhân gất gao ghì túm ga trải giường, hai đường lông mày anh tuấn nhíu lại biểu lộ giờ phút này hắn đích thị đang rất hưởng thụ.

Bang bang phanh.

Tiếng đập cửa vang lên.

Một cái thanh âm quen thuộc vang vào, “Thủ trưởng, vừa rồi là ngài cầu viện sao?”

Mẹ nó. Lúc này mới đến.

Bạch Lạc Nhân trong lòng mắng một tiếng, Cố Hải lại cực lực gia tăng chống đẩy một phen, đem âm thanh rên rỉ khó chịu mà nuốt vào đồng chấn mền “Thủ trưởng? Ngài có khỏe không?”

“Người ta hỏi thì cậu đáp lại đi!”

Cố Hải một lúc sau hảo tâm nhắc nhở, nhưng ác ý lại nhanh chóng phun trào

Bạch Lạc Nhân thật muốn giết chết Cố Hải, bộ dạng hắn như thế này thì nói làm sao được?

“Không.” Bạch Lạc Nhân từ kẽ răng rít ra hai chữ, “Không phải.”

“Vậy, chúng tôi quay về nghỉ ngơi.”

“Mau.”

Bạch Lạc Nhân vừa muốn nói chữ “...Đi” Cố Hải lại thúc nhanh tốc độ, hô hấp Bạch Lạc Nhân bị thôn tính đứt đoạn không còn một hơi.

72. Chương 72 - Tiểu Tử Này Có Chút Điên Cuồng

Editor: Lê Hương Giang

Mỗi sáng sớm, Diêm Nhã Tĩnh đều đi đến phòng làm việc của Cố Hải, đây hầu như đã trở thành thói quen của cô. Cô luôn tìm ra đủ lý do lớn nhỏ để có thể nói chuyện với Cố Hải một lát, có một số việc không hề đáng kể, nhưng vẫn luôn viện cớ để có thể gặp mặt, không được gặp Cố Hải, trong lòng Diêm Nhã Tĩnh sẽ thấy không yên.

Hôm nay, như thường lệ, Diêm Nhã Tĩnh lại đi tới phòng Cố Hải, nhưng lại đụng phải một người không muốn gặp.

Đông Triệt mới từ phòng làm việc của Cố Hải đi ra, thấy Diêm Nhã Tĩnh đứng đó, liền đưa ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới đánh giá cô, hỏi cô với một giọng điệu khinh cuồng: “Cô tới làm gì?”

“Anh quản việc tôi tới đây sao!” Diêm Nhã Tĩnh trợn mắt nhìn Đông Triệt, vẫn muốn đi vào phòng làm việc của Cố Hải.

Đông Triệt đưa tay chặn lại, “Không nói rõ, không thể vào.”

“Anh dựa vào cái gì quản tôi?” Diêm Nhã Tĩnh đỏ mặt giận dữ.

“Phó tổng muốn nêu gương phải tự mình làm gương, nếu như cô cũng ý vào chức vụ của mình quá nhiều Cố tổng, làm sao có thể nhắc nhở được cấp dưới?”

Lời nói ra, lập tức có ánh mắt hướng đến, Diêm Nhã Tĩnh cảm thấy bị Đông Triệt áp đảo hoàn toàn. Không có cách nào, ở một công ty mà tất cả nhân viên đều là nữ, chẳng ai được coi là nữ nhân ưu tú đối với nam nhân này cả.

“Anh dựa vào cái gì mà nói tôi tới đây quá nhiều Cố tổng?” Diêm Nhã Tĩnh bình tĩnh nhìn Đông Triệt, “tôi cầm trong tay văn kiện, cần phải giao tận tay Cố tổng, nếu không có việc chẳng nhẽ tôi tới đây đi dạo sao? Anh cho rằng ai cũng rảnh giống anh sao?”

Đông Triệt đưa tay, ánh mắt tỏ vẻ khắt khe.

“Đưa tôi xem một chút, xem là văn kiện quan trọng mức nào mà khiến Phó tổng phải tự mình mang đến.”

Diêm Nhã Tĩnh vung tay, đưa văn kiện lên trước mặt Đông Triệt, ung dung nói: “Cố tổng cần lên phát biểu vào họp nghị buổi chiều.”

Không ngờ, Đông Triệt nghe xong, mặt tỏ vẻ khinh thường.

“Việc này không phải là công việc của thư ký sao? Phó tổng còn đi thu xếp việc này, không phải có chút đại tài tiểu dụng hay sao?” (ý là không trọng nhân tài, người tài cao mà phải làm việc lật vật)

Diêm Nhã Tĩnh hít một hơi thật sâu, nghiêm mặt nhìn Đông Triệt.

“Cố tổng dù sao cũng không có thư ký, những việc này vẫn luôn là tôi thu xếp cho anh ấy.”

“Ra là vậy...” Đông Triệt nhanh chóng cầm lấy văn kiện trong tay Nhã Tĩnh, chớp mắt xoay người đi vào phòng làm việc của Cố Hải, rất nhanh sau đó lại đi ra, sau khi đi ra còn hờ hững nhìn về phía Nhã Tĩnh.

“Được rồi, tôi đã giúp cô giao cho Cố tổng, cô có thể đi.”

Diêm Nhã Tĩnh hết sức sửng sốt, ánh mắt phẫn nộ nhìn Đông Triệt.

Đông Triệt vẫn một bộ thờ ơ, “Tôi giúp cô mang vào, cô không những không cảm ơn còn dùng ánh mắt này nhìn tôi, có thích hợp hay sao?”

Diêm Nhã Tĩnh nhìn chằm chằm cánh cửa đằng sau lưng Đông Triệt, tuy có chút không cam lòng, nhưng giờ cũng không có cách nào để vào trong đó nữa, phía sau lại có nhiều con mắt đang đổ dồn về mình, không nên để họ nghĩ rằng cô mặt dày ý thế bám lấy chồng tương lai. (bánh bèo ảo tưởng :-“)

Nhìn Diêm Nhã Tĩnh vừa giận dữ vừa xấu hổ rời đi, Đông Triệt nhếch mép mỉm cười.

Suốt buổi sáng, Diêm Nhã Tĩnh trong lòng khó chịu, cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó. Vừa lúc chủ quan tiêu thụ đem bảng số liệu phân tích đến, Nhã Tĩnh cuối cùng cũng tìm được lý do để lại tìm gặp tổng giám đốc, cô quay qua tấm gương chỉnh trang lại dung nhan, lần nữa đi đến phòng Cố Hải.

Kết quả, nửa đường lại gặp hung thần kia.

Diêm Nhã Tĩnh quyết định không đếm xỉa Đông Triệt, không ngờ cậu ta lại chủ động ngăn cản lối đi của cô.

“Diêm Phó tổng, cô đi đâu vậy?”

Diêm Nhã Tĩnh lúc này mười phần phẫn khích, “Vẫn là đi tìm Cố tổng.”

Gương mặt Đông Triệt lộ ra vài tia trong trẻo nhưng lạnh lùng, tươi cười nói, “Lần này lại đưa cho Cố tổng cái gì hả?”

Diêm Nhã Tĩnh sau một hồi nhẩn nải, hướng về phía Đông Triệt nói: “Đến đưa số liệu phân tích.”

Kết quả, chưa kịp phản ứng, Đông Triệt lại đoạt lấy tài liệu mang đi.

“Anh mang vào cũng phí công, số liệu này là do tôi giám sát chịu trách nhiệm, anh có mang vào, Cố tổng cũng lại phải tìm tôi.” Diêm Nhã Tĩnh hếch cái cằm xinh đẹp về phía Đông Triệt.

Đông Triệt cười một tiếng, “Mức tiêu thụ loại này mà cô cũng dám đưa qua?”

Về mặt Diêm Nhã Tĩnh lập tức u ám đi vài phần, “Anh có ý gì?”

“Mức tiêu thụ của cả quý chỉ cao hơn so với công ty khác vài phần trăm, phải chăng đang tập trung quá nhiều vào quảng cáo, bộ phận tiêu thụ của cô đang ăn không ngồi rồi hay sao? Cô vẫn còn mặt mũi mà cầm bằng số liệu này vào gặp Cố tổng báo cáo? Nếu là tôi thì đã sớm tìm cái góc nào mà trốn vào rồi.”

Diêm Nhã Tĩnh một câu cũng không nói được, đôi môi khê run lên vì cảm phẫn.

Đông Triệt vỗ nhẹ lên đầu cô, “Suy nghĩ ít thôi, tập trung vào hành động, mức tiêu thụ cũng không đến mức không thể cải thiện!”

Trở lại phòng làm việc, Diêm Nhã Tĩnh buông lỏng bàn tay, mới phát hiện toàn bộ đầm mồ hôi, tất cả là do bị tên kia chọc tức!

Dựa vào cái gì mà một kẻ mới tới dám vung tay múa chân với Phó tổng ta? Cái công ty này là do tôi và Cố Hải xây dựng nên, không có sự lãnh đạo quán xuyến của tôi, mức tiêu thụ có được nổi như bây giờ hay không? Có bản lĩnh anh thử thể chân tôi xem, anh có thể làm được ba phần tôi cũng sẽ thấy phục!

Sự khó chịu bám lấy Diêm Nhã Tĩnh cả buổi sáng, tới tận giờ nghỉ trưa, từ sáng tới giờ, đến hình dáng Cố Hải cũng chưa được thấy qua.

Lúc cô xách túi rời văn phòng lại nhìn thấy Cố Hải.

Cố Hải và Đông Triệt đang cùng nhau đi tới thang máy.

Diêm Nhã Tĩnh nhanh chóng đuổi theo, đến trước cửa thang máy, Đông Triệt cũng nhìn thấy cô, vậy mà vẫn bấm nút đóng cửa thang máy. Diêm Nhã Tĩnh trơ mắt nhìn cửa thang máy đóng chặt trước mắt.

Buổi chiều, Diêm Nhã Tĩnh ngồi còn chưa ấm chỗ, chủ quản bộ phận kỹ thuật lại tới.

“Diêm Phó tổng, cô xem qua một chút, phần này sửa chữa như thế nào?”

Diêm Nhã Tĩnh nhìn xuống bản vẽ, mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Phần này không phải đã sớm thông qua rồi sao? Tại sao lại sửa lại lần nữa?”

Chủ quản lộ vẻ lúng túng, “Lần trước cô đã duyệt thông qua, nhưng... Đông Phó tổng lại trả về, nói thiết kế của chúng tôi chưa cần nhắc đến những tư liệu tham khảo từ nhân viên vật tư, tạo ra rất nhiều phiền toái không cần thiết, vậy cho nên...”

Diêm Nhã Tĩnh không đợi chủ quản nói xong, đứng bật dậy, hai mắt phun lửa đi thẳng đến phòng làm việc của Đông Triệt.

Thế nhưng, hần lại không có ở đó.

Liền đi nhanh đến phòng làm việc của Cố Hải.

Không chịu nổi! Nhất định phải tố cáo người này với Cố Hải, từ nay về sau, có hần thì không có cô, có cô thì không có hần!

Gõ cửa mấy tiếng không thấy phản ứng, Nhã Tĩnh liền tự ý đẩy cửa đi vào.

Đông Triệt đang ngồi ở ghế của Cố Hải.

Diêm Nhã Tĩnh trừng mắt, cô thật không thể tin nổi vào mắt mình, Đông Triệt vậy mà dám ngồi ở ghế của Cố Hải bắt tréo chân bình thần, vẫn một bộ nhìn cô với ánh mắt coi thường.

“Có việc gì thế?”

Diêm Nhã Tĩnh đi tới bên cạnh Đông Triệt, nhìn cậu ta chăm chăm.

“Anh không sợ Cố tổng chứng kiến anh đức hạnh thế nào sao?”

Đông Triệt dừng dừng cầm hạt dưa bỏ vào miệng, ăn xong thổi vỏ thẳng vào mặt Nhã Tĩnh, vài lọn tóc trên trán của hắn cũng đều thổi bay lên, lộ ra khuôn mặt đẹp trai lay động lòng người.

“Vậy cứ để Cố tổng thấy tôi ngồi ở đây đi.” Đông Triệt đưa ngón tay chỉ ra gian phòng sau lưng, “Anh ta đang ngủ ở bên trong, nếu cô muốn anh ấy thấy đức hạnh của tôi, cứ việc gõ cửa đi vào hay trực tiếp đứng đây hô to vài tiếng. Đảm bảo sau khi đi ra, người đầu tiên anh ta nhìn tới là cô chứ không phải tôi.”

Nói xong, cầm ly nhấp một ngụm cà phê.

Nhã Tĩnh thấy Đông Triệt dùng ly của Cố Hải, xem chút nữa là giận đến ói máu mà chết, cô biết Cố Hải bao nhiêu năm qua cũng không dám đụng vào đồ dùng của anh.

“Được, tôi xem anh có thể cười được bao lâu.”

Diêm Nhã Tĩnh hung hăng ném một ánh nhìn về phía Đông Triệt, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng của Cố Hải.

Bốn giờ chiều, Bạch Lạc Nhân nhận được một cú điện thoại, chính trị viên gọi tới.

“Tiểu Bạch à! Cậu mau thông báo cho những binh lính đang huấn luyện, ngừng tay lại nhanh đi về thu dọn đồ đạc, năm giờ tập trung, sau đó lập tức lên đường.”

Năm giờ... Bạch Lạc Nhân có chút kinh ngạc, “Không phải nói chín giờ tối sao?”

“Kế hoạch có thay đổi, đoàn xe đã tới rồi, chênh lệch vài giờ cũng đâu có gì khác biệt?!”

Nghe vậy, trong lòng Bạch Lạc Nhân thoáng thấy lạnh, rút cục một bữa cơm cũng không có.

Sớm biết vậy, trưa nay đã đi gặp Cố Hải, giờ có chạy tới cũng không kịp. Không ngờ, buổi sáng đập hẳn một cước lại thành lời tạm biệt, Bạch Lạc Nhân trong lòng thực chua xót.

Vừa định gọi cho Cố Hải, di động lại vang lên, không ngờ vẫn là chính trị viên gọi tới.

“Tiểu Bạch à, tôi nói nhầm, thực ra là sáu giờ, sáu giờ nhé!”

Nghe xong, Bạch Lạc Nhân không nói hai lời, liền lái xe ra khỏi cửa chính doanh trại phóng đi.

Phóng như bay một mạch trên đường, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, muốn nói tạm biệt Cố Hải, dù chỉ là nhìn qua cửa sổ thôi cũng được.

Chưa đến 5km nữa là đến công ty Cố Hải, đường đi đang thoáng đang bỗng dừng lại kẹt xe, nhìn liếc mắt một cái, ra là phía trước có tai nạn giao thông, cảnh sát đang dọn dẹp kiểm tra hiện trường.

Bạch Lạc Nhân nhìn đồng hồ, đã gần mười phút trôi qua, đáng lẽ còn thừa thời gian, phút chốc lại trở nên gấp rút.

Bạch Lạc Nhân vô cùng nóng ruột, sợ không kịp, vỗ lên vô lăng một cái, liền quyết định xuống xe, chạy như điên về phía công ty Cố Hải.

73. Chương 73 - Thực Sự Bị Chọc Tức

Editor: Lê Hương Giang

Đến công ty Cổ Hải, Bạch Lạc Nhân tới chỗ nhân viên lễ tân. Lễ tân gọi điện thoại, như thường lệ, điện thoại được chuyển tới phòng của Nhã Tĩnh. Diêm Nhã Tĩnh trả lời, sẽ thông báo cho Cổ Hải, Cổ Hải đang trong phòng làm việc, sẽ đi xuống ngay.

“Cố tổng sẽ tới ngay, mời ngài ngồi chờ ở ghế salon một lát.”

Bạch Lạc Nhân tranh thủ lúc này lấy hơi, mồ hôi trên mặt nhỏ xuống tí tách, lễ tân đưa cho hắn một chiếc khăn bông, Bạch Lạc Nhân lịch sự cảm ơn.

Rút kinh nghiệm lần trước, lần này Nhã Tĩnh nhận được tin, lập tức đến phòng Cổ Hải.

Đẩy cửa ra, Đông Triệt đang ngồi ghế salon xem tạp chí, dáng bộ uể oải lười nhác.

“Cô sao lại tới nữa?”

Nhã Tĩnh không nói hai lời, lập tức đi tới gõ cửa.

Đông Triệt nhanh chóng bật dậy, chạy đến bên Nhã Tĩnh, nắm chặt cổ tay cô ngăn không cho gõ cửa, “Cố tổng đang nghỉ ngơi, không có việc gấp không được quấy rầy.”

“Tôi có việc gấp, hết sức khẩn cấp!” Diêm Nhã Tĩnh cố giãy giụa thoát khỏi tay Đông Triệt.

Đông Triệt vẫn mặt lạnh như băng, “Tôi nói, Cố tổng đang nghỉ ngơi.”

“Tôi mặc kệ, nhất định tôi phải gọi anh ấy, bên ngoài có người tìm anh ấy, Cố tổng đã dặn, nếu người này đến, bắt luận anh ấy đang làm gì, phải lập tức thông báo.”

Đông Triệt hừ lạnh một tiếng, “Biết đâu là do cô sắp xếp dựng lên?”

“Ai sắp xếp?” Diêm Nhã Tĩnh thấy không thể nói lý với kẻ ngang ngược này, liền không dài dòng nữa, trực tiếp lớn tiếng hô lên, “Cổ Hải, Bạch...”

Đông Triệt liền bịt miệng Nhã Tĩnh, nhìn cô như nhìn quái vật, “Cô điên rồi sao?”

Nhã Tĩnh hung hăng cắn Đông Triệt một cái, Đông Triệt bị đau, nhất thời buông tay.

“Thực tôi chưa từng thấy qua hạng phụ nữ nào như cô.”

Diêm Nhã Tĩnh thở hổn hển, “Tôi cũng chưa từng thấy qua loại đàn ông nào như anh.”

Nói xong cầm điện thoại, gọi thẳng cho Cổ Hải, không cho tôi lớn tiếng thì tôi gọi điện thoại, không được sao?

Kết quả, điện thoại trong túi Đông Triệt đổ chuông.

Đông Triệt cầm điện thoại giơ lên trước mặt Nhã Tĩnh, nhếch mép cười lạnh.

“Đừng phí công nữa.”

Nhã Tĩnh mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm Đông Triệt, sau đó trở nên ôn nhu vài phần, cô như cảm giác được điều gì đó không rõ ràng, liền cười cười một tiếng.

“Được, vậy anh cứ ở đây canh chừng.”

Bạch Lạc Nhân đợi chừng năm phút không thấy Cổ Hải đi xuống, buộc lòng phải đứng dậy đi tới quây lễ tân lần nữa.

“Xin lỗi, Bạch tiên sinh, Cố tổng hiện thời đang có việc bận, không thể xuống được.”

“Có chuyện gì sao?” Bạch Lạc Nhân hơi nhíu mày, “Không phải mới nói không có việc gì sao?”

Lễ tân có chút áy náy, “Lúc này nói không có việc gì, nhưng vừa rồi, Diêm Phó tổng vừa gọi điện nói, cô ấy không thể nào liên lạc được với Cố tổng.”

Bạch Lạc Nhân vừa nghe mấy lời đó, trực tiếp gọi điện cho Cổ Hải.

Kết quả, vừa gọi tới, lại là một giọng người khác.

“Nghe.” Tiếng của Đông Triệt.

Bạch Lạc Nhân nhàn nhạt hỏi, “Cố Hải đâu?”

“Anh ta đang ngủ.”

“Cậu ta đang ngủ.”

ANH- TA – ĐANG – NGỦ...

Bốn chữ này, giống như bốn lưỡi dao, đem lửa nóng đâm vào trong lòng Bạch Lạc Nhân.

Hắn đứng ở sảnh công ty, nhìn thang máy, sửng sốt hơn mười giây, liền quay người, bước nhanh ra cửa.

Xe đang ở trên đường, Bạch Lạc Nhân mở cửa xe, mở cửa sổ. Điện thoại rơi ra ngoài, bị vỡ làm năm bảy mảnh, mảnh vỡ bắn vào cửa sổ phát ra tiếng chói tai.

Cố Hải tỉnh dậy, đã là nửa giờ sau đó.

Theo thói quen, với lấy điện thoại xem Bạch Lạc Nhân có gọi tới không, kết quả không thấy điện thoại đâu, liền ra ngoài tìm.

Đông Triệt ngậm thuốc lá, híp mắt chăm chú nhìn tài liệu, trên khuôn mặt anh tuần lộc vẻ buồn rầu, giống như thấy được rất nhiều điều bất mãn.

“Diêm Nhã Tĩnh vừa ghé qua sao?” Cố Hải hỏi.

Đông Triệt không ngắt lên nói: “Vào đây mấy lần đều bị tôi đuổi ra.”

Trong mắt Cố Hải lóe lên vài tia sáng, nụ cười lộ ra vài phần huyền bí.

“Cô ấy có nói gì không?”

“Chỉ có vài việc lặt vặt.” Đông Triệt để tài liệu xuống, xoa xoa ấn đường (phần giữa hai lông mày), “Xã hội bây giờ, người như cô ấy không có nhiều, cậu có phúc mà không biết hưởng!”

Cố Hải ngồi xuống cạnh Đông Triệt, bình thần cầm một điếu thuốc.

“Tôi không thích kiểu người đó.”

“Tôi biết.” Đông Triệt nhàn nhạt nói,

“Cậu thích tác phong phóng khoáng, hoạt bát, cô ấy là con nhà khuê các, không thỏa mãn được thú tính điên cuồng của cậu”.

Cố Hải cười không nói.

Đông Triệt đưa điện thoại cho Cố Hải.

“Sao cậu lại cầm điện thoại của tôi đi?” Cố Hải bực bội.

“Tôi làm cái này là vì cậu, ngộ nhỡ có cô gái nào đó không chịu nổi cô đơn, thừa lúc cậu ngủ liền gọi điện quấy nhiễu.”

Cố Hải cười, đâm một cái vào ót Đông Triệt, “Cậu hóa ra lại rất hiểu tôi.”

Dứt lời, mở lịch sử cuộc gọi, thấy số của Bạch Lạc Nhân, trong nháy mắt nụ cười đóng băng.

“Cậu ấy đã gọi cho tôi?” Cố Hải vội vàng hỏi.

Đông Triệt gật đầu, “Hồi nãy, lúc cậu đang ngủ.”

Cố Hải đột nhiên thay đổi sắc mặt, “Cậu ấy nói sao?”

“Không nói gì, chỉ hỏi cậu đâu.”

“Rồi cậu bảo sao?” Cố Hải căng thẳng.

Đông Triệt lưỡi biếng liếc mắt nhìn Cố Hải, “Tôi bảo cậu đang ngủ.”

Cố Hải nhú mảy, chắc thiếu chút nữa là hai hàng lông mảy cũng chồng lên nhau luôn rồi.

Cậu không quan tâm, dùng dùng nổi cái, lập tức gọi cho Bạch Lạc Nhân, kết quả không tài nào liên lạc được. Thấy lúc đó, cũng có số Nhã Tĩnh gọi tới. Mau chóng tức tốc đứng dậy ra ngoài.

Diêm Nhã Tĩnh cuối cùng cũng thấy Cố Hải, vẻ vui sướng tràn ra khỏi khóe mắt.

Không ngờ, Cố Hải vào đây chỉ lạnh lùng chất vấn.

“Bạch Lạc Nhân có đúng đã tới đây không?”

“Đúng vậy!” Diêm Nhã Tĩnh vẫn hồ hững nói, “Anh đang ngủ, Đông Phó tổng không cho tôi làm phiền, tôi chỉ có thể bảo Bạch Lạc Nhân đi.” Diêm Nhã Tĩnh đặc biệt nhấn mạnh ba tiếng Đông Phó tổng.

Cố Hải không những không trút giận lên Đông Triệt, lại còn lớn tiếng khiển trách Nhã Tĩnh, “Cô làm ăn cái kiểu gì vậy? Liên tiếp hai lần bị cản ở ngoài!! Cậu ta không cho cô làm phiền, cô liền nghe theo sao? Vậy tôi còn cần Phó tổng như cô sao? Thà tôi trực tiếp tự mình làm!”

Diêm Nhã Tĩnh đứng lên, nói với Cố Hải, “Anh bảo tôi phải làm như thế nào? Tôi đến thì bị Đông Triệt cản, tôi gọi điện thì anh ta cầm điện thoại của anh, anh nghĩ tôi muốn nghe theo anh ta sắp đặt sao? Nếu không phải hấn khinh người quá đáng, tôi đã ngồi yên không thềm để ý hay sao?”

Kết quả, sau khi nghe giải thích, Cố Hải còn sắc bén hơn.

“Nếu cô lớn tiếng gọi, tôi đã dậy rồi! Còn gọi điện thoại làm gì?”

Diêm Nhã Tĩnh như muốn khóc đến nơi, từ nhỏ đến lớn đều là đại tiểu thư được cưng chiều, đời này bị chọc tức chỉ do một tay Cố Hải.

“Tùy anh!! Anh nghĩ thế nào cũng được!” Nhã Tĩnh nói.

Cố Hải không nói hai lời, trầm mặt quay đi.

Đông Triệt còn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, chờ Cố Hải ở phòng làm việc, giọng nói vẫn giữ vẻ trêu đùa, “Không phải cậu tranh thủ cơ hội gần gũi cô ấy đấy chứ? Tại sao lại chủ động chạy đến phòng cô ta vậy?”

Cố Hải định ngay lập tức đi tìm Bạch Lạc Nhân, trở về sẽ tính sổ với Đông Triệt, nhưng nghe xong câu đó, liền bị chọc giận, tóm cổ Đông Triệt rống lên, “Cậu vì sao không cho cô ta vào? Vì sao lại ngăn cô ấy?”

Đông Triệt bình tĩnh nói, “Không phải cậu muốn tôi ngăn cô ấy sao?”

Cố Hải yên lặng nhìn Đông Triệt mấy giây, lông mảy nhú lại, ánh mắt bùng lên hai ngọn lửa “Có phải Cố Dương phái cậu qua đây giày vò tôi không hả?”

Nói xong câu đó, phủi áo bỏ đi.

Cố Hải tức tốc lao đến doanh trại, đến ký túc xá của Bạch Lạc Nhân thấy khóa cửa, cậu dùng chìa khóa mở cửa, thấy bên trong trống rỗng, hành lý chần mền đều đã dọn đi...

Trong lòng Cố Hải bất chợt lo lắng, đi ra phòng thường trực, người sĩ quan ở đó nói với Cố Hải, “Đã đi được nửa giờ rồi, chiếc xe kia là xe cuối cùng, anh đến sớm một chút biết đâu đã có thể gặp rồi!”

Khỏi phải nói trong lòng Cố Hải khó chịu tới mức nào.

Bạch Lạc Nhân muốn đến gặp mặt một lần, vội vã đến công ty Cố Hải, rút cuộc đến nơi lại nghe nói hấn đang bận ngủ, điện thoại cũng là người khác nghe...

Cố Hải đều có thể tưởng tượng ra, dáng bộ lúc rời đi của Bạch Lạc Nhân, cậu hiểu quá rõ Bạch Lạc Nhân nên có thể phác họa ngay biểu cảm của Bạch Lạc Nhân lúc đó.

Quay trở lại ký túc xá của Bạch Lạc Nhân, trước mắt vẫn là hình ảnh tối hôm qua còn ở bên nhau.

Dưới giường vẫn còn một thùng sách được sắp xếp gọn gàng, bên trên đều có dấu tay của Bạch Lạc Nhân.

Cứ như vậy mà đi, một lần cuối cũng chưa gặp, một bữa cơm cũng chưa cùng ăn, lời phàn nàn cuối cùng cũng chưa nghe thấy... Cứ như vậy mà đi. Lần này lại đi những một tháng, một tháng phải ngủ trong ổ chăn lạnh lẽo, một tháng phải ăn cơm không hợp khẩu vị, một tháng phải tập luyện đến đêm khuya, một mỗi đến thở cũng khó khăn, vậy mà muốn tìm một người để nói ra cũng không thể...

74. Chương 74 - Nhân Tử Chinh Lão Chu

Editor: Lê Hương Giang

Binh lính đến trụ sở huấn luyện thì đã nửa đêm, rất nhiều người đã ngủ gục trên xe, Bạch Lạc Nhân ngồi phía sau tài xế, xe vừa đến trạm, quay đầu đi vào điểm tập kết, có tiếng sĩ quan quát tháo, “Đến trạm, tỉnh táo lên, không được ngủ.”

Một tiếng này vang dội nhắc nhở, khiến tài xế giật nảy mình. Vẫn là địa điểm này, ngồi xe đến đây nhiều lần như vậy rồi, sao ông ta vẫn còn có phản ứng như vậy?

Bạch Lạc Nhân đứng ở ngoài xe, nhìn từng đám binh lính đi xuống

Đến người cuối cùng là hai mươi mấy người, thấy Bạch Lạc Nhân đứng ở cửa xe, rất tự giác rảo bước chân, sau đó nhanh chóng xoay người rời đi.

Bạch Lạc Nhân đưa tay túm lấy hần kéo lại.

Từ lần trước bị Cố Hải chinh đồn, thiếu úy trẻ tuổi này vẫn né tránh Bạch Lạc Nhân.

“Vẫn còn giận sao?” Bạch Lạc Nhân

Lưu Xung cười, “Em chưa từng giận thủ trưởng, từ lúc em mới vào quân đội, nếu không phải có anh chiếu cố, chỉ bảo, chắc một năm vừa rồi sẽ rất khổn khổ chật vật.”

Mấy ngày nay, em suy nghĩ rất nhiều, chỉ vì em ích kỷ, tự cho mình là đúng khi quan tâm lo lắng cho thủ trưởng, cuối cùng lại gây cho anh nhiều phiền toái không đáng có.”

Bạch Lạc Nhân hơi nheo mắt, “Mấy ngày nay không thấy mặt mũi cậu, hóa ra là suy nghĩ những chuyện này sao?”

“Không, không phải như vậy...” Lưu Xung lúng túng gãi đầu, “Ý là, em vẫn cố gắng nỗ lực, bỏ túi thêm những khóa học cần thiết, nhưng nếu không có sự chỉ bảo của anh, em cũng không thể làm phi công như hôm nay được.”

Bạch Lạc Nhân gật đầu một cái, “Vẫn còn biết cầu tiến như thế là tốt.”

Lưu Xung cả thấy hôm nay Bạch Lạc Nhân rất nhã nhặn, không giống với mọi khi, ánh mắt lấp lánh rất có thần, ở trong đêm khuya vẫn phát ra ánh sáng, dường như không có chút nào mệt mỏi, cả cơ thể vẫn bừng bừng tỏa ra năng lượng.

“Tiểu Bạch, người bên cậu đã đủ chưa?” Xa xa có tiếng nhắc nhở truyền tới.

Bạch Lạc Nhân vỗ vai Lưu Xung, “Cậu không giận tôi là tốt rồi, rảnh rồi chúng ta nói chuyện tiếp, cậu về nghỉ ngơi cho khỏe!”

Nói xong, chạy về phía mấy người cách đó không xa.

Hơn hai giờ sáng, toàn bộ quân sĩ đã được sắp xếp ký túc xá và đi ngủ, Chu Lăng Vân vẫn đứng sừng sững trên đài chỉ huy, ánh mắt sâu thẳm nhìn khắp căn cứ, trời đêm bao la lấp lánh những ánh sao gọi một vẻ đẹp hùng tráng. Cách đó không xa, mấy chục chiếc phi cơ xếp hàng hiên ngang, Chu Lăng Vân mờ mờ ảo ảo lộ ra vài phần xúc động.

Phía sau đột nhiên có tiếng bước chân truyền tới, tiết tấu nhịp nhàng càng lúc càng rõ, trong lòng chợt thấy sục sôi.

Chu Lăng Vân vô cùng kinh ngạc, trừ ông ta mắc bệnh thần kinh ra, ai đang đêm không ngủ ra ngắm trụ sở huấn luyện làm gì? Cho tới nay, Chu Lăng Vân vẫn bị coi là phi công điên rồ, cực ít người có thể hiểu được sự cuồng nhiệt của ông ta.

“Thật đẹp phải không!” Người phía sau lên tiếng thán phục.

Chu Lăng Vân khẽ rung mình, sao giọng nói này lại quen đến thế? Ngoảnh lại, lại là Bạch Lạc Nhân! Chu Lăng Vân bất ngờ, sao Bạch Lạc Nhân lại ở đây? Bình thường, bất kể có nhiệm vụ gì, đi đâu, chỉ cần dừng chân, Bạch Lạc Nhân luôn là người đi ngủ đầu tiên, sao hôm nay lại vậy?

Tiểu Bạch đi tới trước mặt Chu Lăng Vân, tiếng chân đặt xuống, khí thế khoáng đạt.

“Ông cũng ở đây sao! Thật là trùng hợp!”

Chu Lăng Vân lần đầu tiên thấy ban đêm mà Bạch Lạc Nhân lại có dáng vẻ hoạt bát nhanh nhẹn như vậy, cứ như vừa được truyền thêm 5000cc máu vậy, còn ngẩng đầu vênh tai đứng đây nói những lời này.

“Cậu sao còn chưa ngủ?” Chu Lăng Vân nhìn Bạch Lạc Nhân với ánh mắt nghi ngờ.

Bạch Lạc Nhân giọng nói phóng khoáng, “Hưng phấn quá, không ngủ được!”

“Hưng phấn? Có cái gì mà làm cậu hưng phấn?”

Bạch Lạc Nhân lớn tiếng nói như đang tuyên thệ: “Từ ngày mai sẽ bắt đầu hơn ba mươi ngày huấn luyện, hơn ba mươi ngày ở đây bay liệng trên bầu trời, quan sát khắp vùng đất, nhằm thẳng mục tiêu mà tiến tới. Chẳng nhẽ không đáng để phấn khích hay sao? Nhiều bộ đội phòng không như vậy, theo hiệu lệnh mà lao ra sa trường, có sự chuẩn bị kỹ càng, nhất định sẽ thắng lợi lớn!!”

Chu Lăng Vân, “...”

Bạch Lạc Nhân chờ đợi hồi lâu không thấy lời đáp, nghiêng đầu nhìn Chu Lăng Vân, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Ông hôm nay làm sao lại không có chút tinh thần như vậy hả?”

Chu Lăng Vân giật giật yết hầu, “Là cậu hoạt bát thái quá chứ còn sao nữa?”

Bạch Lạc Nhân vỗ vai Chu Lăng Vân một cái, sức lực quả làm người khác giật mình.

“Cùng nhau cố gắng!! Ha ha ha...”

Chu Lăng Vân nhìn bóng lưng Bạch Lạc Nhân dần đi khuất, thằng nhóc này có vấn đề gì vậy?

Ngủ chưa được một tiếng, Chu Lăng Vân đã rời giường, hầu như ngày nào ông ta cũng là người dậy sớm nhất. Bất kể mùa nào xuân hạ thu đông, bất kể được ngủ nhiều hay ít, sáng sớm bốn giờ đã tỉnh, đồng hồ sinh học quả thực chuẩn xác tới mức dọa người.

Rửa mặt xong xuôi, Chu Lăng Vân tới thẳng sân huấn luyện khởi động một chút, lúc này bầu trời vẫn còn tối đen, trăng sao thưa thớt, trong tầm mắt chỉ có vài bóng dáng nếu không phải quét dọn thì cũng là lính gác.

Nghĩ đến tối qua Bạch Lạc Nhân hoạt bát như vậy, trong lòng cười một tiếng, tiểu tử này hôm nay chắc chắn đến muộn.

“Thủ trưởng, lười biếng đủ rồi, giờ mới tới.”

Chu Lăng Vân thân hình chấn động, nhìn về phía thanh âm truyền tới, một thân ảnh đang ở trên được chạy, năng lượng tràn trề, càng nhìn càng thấy quen, cuối cùng nhìn một cái, lại là Bạch Lạc Nhân.

“Cậu không ngủ?” Chu Lăng Vân hỏi.

Bạch Lạc Nhân trên trán ướt mồ hôi, nhìn về phía Chu Lăng Vân.

“Có ngủ, ngủ được mười phút.”

Nói xong, bất ngờ tăng tốc, tốc độ như tuấn mã, nhanh chóng chạy khuất khỏi tầm mắt Chu Lăng Vân.

Chu Lăng Vân đi về phía lính gác hỏi: “Cậu ta tới lúc nào?”

Lính gác cứng ngắc, khó khăn trả lời: “Tôi thấy cậu ta đã chạy được hơn hai mươi vòng.”

Chu Lăng Vân, “...”

Buổi sáng, buổi huấn luyện có độ khó cao chính thức bắt đầu, mấy chục chiếc phi cơ dàn hàng ra trên đường băng, chờ lệnh xuất phát. Chuẩn bị, tăng tốc, cất cánh... Hai chiếc phi cơ màu bạc bay lên trời, tiếng gầm rít xa dần. Tốc độ cực đại, xoay mấy vòng, rồi bay ngược lại, nhanh chóng hạ cánh... Liên tiếp làm người ta kinh ngạc, Chu Lăng Vân không ngừng thể hiện.

Bình thường ông ta sẽ ở trên đài chỉ huy điều khiển, thỉnh thoảng sẽ đích thân đi ra làm mẫu. Loại biểu tình ôn nhu này đối với thái độ khó chịu thường ngày hoàn toàn trái ngược, bay với độ khó cao như vậy đã là một thách thức với cơ thể, huống hồ bay suốt ba bốn tiếng đồng hồ không nghỉ, chỉ có Chu Lăng Vân mới đủ sức chống đỡ, và cũng chỉ có lính của ông ta mới phải chịu giày vò như vậy.

Cuối cùng, Chu Lăng Vân kéo kèn lệnh kết thúc.

Binh lính từ cửa phi cơ lần lượt đi xuống, mồ hôi đầm đìa có, dáng bộ như đi trên mây cũng có, có những người bình thường tổ chức rất tốt, giờ đều biểu hiện choáng váng nôn mửa.

Chu Lăng Vân đưa mắt nhìn họ đi ra sân huấn luyện.

Ngay khi ông ta chuẩn bị rời đi, đột nhiên có ba chiếc phi cơ một lần nữa lại bay lên không, trong đó có một chiếc chắc chắn của Bạch Lạc Nhân, phía sau là hai chiếc do lính của hắn lái. Ba chiếc phi cơ làm những động tác có độ khó cao, chiếc phi cơ mười mấy tấn, họ điều khiển nhẹ nhàng bay lượn như một con chim nhỏ.

Chu Lăng Vân nheo mắt nhìn, trong ánh mắt có phần mừng rỡ.

Lần này đi huấn luyện, Bạch Lạc Nhân dường như đã thay đổi thực sự.

Có can đảm tiếp tục giữ vững luyện tập tác chiến sau khi Chu Lăng Vân ra lệnh kết thúc, có thể đơn giản là vì muốn đâm đầu vào chỗ chết.

Tinh thần hoạt bát sôi nổi có thể nhận được vài lời tán thưởng, nhưng phương pháp này không phải lúc nào cũng có thể đem ra.

Chu Lăng Vân mau chóng đi đến khu vực đó.

Ba chiếc phi cơ vừa hạ cánh, ngoại trừ Bạch Lạc Nhân, hai người kia mặt đã trắng bệch không còn một giọt máu.

“Được rồi, nghỉ ngơi đi.” Chu Lăng Vân hiếm khi ôn hòa, “Giữ gìn sức khỏe một chút, còn phải ở đây hơn ba mươi ngày nữa.”

Không ngờ, Bạch Lạc Nhân ngay lập tức bác bỏ: “Không được, hôm nay phải đạt mục tiêu huấn luyện, nếu không, đừng mong được nghỉ ngơi.”

Đã qua rồi những ngày Chu Lăng Vân tìm đủ cách làm khó, Bạch Lạc Nhân một mực bao che cho cấp dưới, hôm nay hoàn toàn ngược lại.

“Loại huấn luyện này, không luyện cũng được.”

Bạch Lạc Nhân không nhượng bộ, “Huấn luyện là để ép cho ý chí bộc lộ ra ngoài, tiềm năng của con người là vô hạn, lên phi cơ!”

Trong ánh mắt ngạc nhiên của Chu Lăng Vân, ba chiếc phi cơ lại lần nữa bay vút lên bầu trời.

Chu Lăng Vân thật muốn tranh thủ bữa cơm chiều nói chuyện với Bạch Lạc Nhân một chút.

Bạch Lạc Nhân vẫn mặc nguyên quân phục, nghiêm chỉnh từ phi cơ đi xuống, tháo mũ bảo hộ, trên trán nhè nhai mồ hôi, tóc tai ướt nhẹp.

“Sư trưởng có gì muốn nói?” Bạch Lạc Nhân thở hổn hển nói.

Chu Lăng Vân ra hiệu cho cậu ngồi xuống, “Ngồi xuống ta từ từ nói chuyện.”

Trong chốc lát, người đưa cơm tiến vào, đây là phần ăn trên cả mức quy định dành cho tiêu chuẩn cao nhất, làm dành cho Bạch Lạc Nhân, Chu Lăng Vân thấy cậu suốt từ tối qua đến giờ liên tục tập luyện vất vả như vậy, muốn cậu bồi bổ thật tốt.

Kết quả, Bạch Lạc Nhân nhìn thoáng qua, liền hướng về phía người đưa cơm khiển trách, “Ai cho cậu thêm vào ngoài mức quy định, làm mấy thứ đồ này cho chúng tôi ăn? Đây là đồ đãi đặc biệt sao? Có phải muốn gây thái độ thù địch trong lòng quân sĩ không hả?”

“Không phải...” người này nhanh chóng liếc mắt nhìn Chu Lăng Vân, “Là...”

“Cậu cũng thật là, có gì mà cứ lải nhải vậy hả? Mau mang đi đi!! Nhà bếp có gì mang lên đây nhiều nhiều một chút, mang những đồ ăn binh lính không muốn ăn mang hết ra đây.”

Chu Lăng Vân lại một lần nữa bị sự khác thường của Bạch Lạc Nhân làm cho kích thích, ông ta trước đây đã nghe nói qua, Bạch Lạc Nhân khẩu vị vô cùng đặc biệt, bình thường ăn rất ít, mỗi ngày đều có người đưa cơm tới, hôm nay là như thế nào?

Bạch Lạc Nhân cứng cổ, chịu gian nan khổ cực vẫn giản dị tiết kiệm, Chu Lăng Vân cũng không tiện dùng tư cách lãnh đạo mà nói, chỉ có thể cùng cậu ăn bánh bao và đồ ăn thừa.

Bạch Lạc Nhân cắn từng miếng bánh bao, thoáng cái đã ăn ba cái, Chu Lăng Vân còn chưa có đụng đũa, cậu đã nuốt năm cái bánh bao xuống bụng. Chu Lăng Vân mới vừa cắn một miếng bánh bao, cậu bên kia canh rau đều đã uống sạch.

Ăn no rồi, Bạch Lạc Nhân mới hướng về Chu Lăng Vân hỏi: “Thủ trưởng, ông muốn nói gì với tôi?”

Miếng bánh bao ở miệng Chu Lăng Vân nghẹn ứ, bình tĩnh nhìn Bạch Lạc Nhân một hồi, lắc đầu một cái.

Bạch Lạc Nhân nhanh chóng cầm mũ bảo hộ, hào hứng nhìn Chu Lăng Vân nói: “Vậy tôi đi tập luyện tiếp.”

Mãi đến khi thấy ký túc xá của Bạch Lạc Nhân tắt đèn, Chu Lăng Vân mới trở về phòng nghỉ ngơi.

Mơ mơ màng màng vừa muốn ngủ, lại bị một tiếng vang đánh thức, Chu Lăng Vân làm phi công nhiều năm như vậy, thanh âm này là từ đâu vọng lại đều nắm rõ, khuya vậy rồi, ai còn ở bên ngoài lén lút tập luyện giờ này?

Khoác áo ra ngoài, phi cơ vừa mới cất cánh, Chu Lăng Vân nhìn chăm chăm, sắc mặt trở nên tái xanh.

Lại là Bạch Lạc Nhân.

Một lần hai lần, Chu Lăng Vân trong lòng vẫn còn lộ ra vài phần ngạc nhiên mừng rỡ, nhiều lần thì không thấy bất ngờ gì nữa.

Mặc quần áo chỉnh tề đi ra ngoài, mạnh mẽ phát lệnh chỉ huy, để Bạch Lạc Nhân mau chóng trở về. Sau đó trối tay hắn ra sau lưng đưa về ký túc xá, đề lên giường, cởi quần áo của hắn ra, đắp kín chăn, tắt đèn đóng cửa xong mới yên tâm ra về.

Không ngờ, vừa nằm ấm được một chút, bên ngoài lại có tiếng ùng ùng, Chu Lăng Vân sầm mặt xông ra.

Lần này không những áp giải Bạch Lạc Nhân về, còn khóa cửa lại từ bên ngoài.

Không ngờ, Bạch Lạc Nhân là thiên tài mở khóa, chưa tới ba phút lại mở được cửa ra ngoài.

Chu Lăng Vân vừa về tới giường, tiếng ùng ùng lại vang lên, ông ta thực sự nổi giận.

Trực tiếp đem Bạch Lạc Nhân về phòng, đặt thêm cái gối bên cạnh, nằm nhìn cậu ta ngủ.

Cuối cùng, đêm cũng yên tĩnh.

Chu Lăng Vân nằm mơ thấy, ông ta tự tay mình lại phi cơ xông ra chiến trường, anh dũng vật lộn cùng kẻ địch, đột nhiên phi cơ bắt đầu lay động, làm thế nào cũng không thể khống chế được, thân thể ông ta cũng lung lay một hồi.

Giật mình tỉnh giấc, thấy có người đang lay mình, nhìn lên thấy có người đang nhìn ông ta chăm chăm.

“Cho tôi sắp xếp nhiệm vụ huấn luyện.” Bạch Lạc Nhân từ tốn nói.

Chu Lăng Vân ném quả đấm về phía Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân tóm lấy cổ tay của ông ta, đẩy mạnh, xem chút nữa là Chu Lăng Vân bị đẩy ngã xuống đất.

Bạch Lạc Nhân giọng oang oang nói vào lỗ tai Chu Lăng Vân, “Ông không muốn cho tôi huấn luyện? Ông không để cho tôi huấn luyện? Tôi muốn huấn luyện aaaa!!”

Chu Lăng Vân, “...”

75. Chương 75 - Cố Hải Nhọc Lòng

Editor: baotri1998

Đông triết đi ra trước phòng làm việc hướng Cố Hải hỏi một câu, “Cậu còn không trở về?”

Cố Hải với ánh mắt thờ dãn đáp lại câu hỏi Đông Triệt .

Từ lúc Bạch Lạc Nhân đi, Cố Hải vẫn ở tại công ty, tính ra đã gần một tuần . Một tuần này Cố Hải cũng không biết tự mình thế nào mà chịu đựng được, tinh thần gần như sụp đổ, từ khi hai người tái hợp đến bây giờ, vẫn là gặp nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, mà tình trạng lần này lại rất khó chịu , Cố Hải lần đầu tiên mới nhận thức được .

Lúc trước hai người xa nhau, ít nhất... còn có thể dùng điện thoại liên lạc, lần này Bạch Lạc Nhân hoàn toàn biến mất, Cố Hải nghĩ hết mọi biện pháp đều không liên lạc được. Không có tin tức Bạch Lạc Nhân , không biết tình hình của hắn tốt hay là xấu, trái tim Cố Hải mỗi ngày đều bị hàng trăm vết cào xé, cơ hồ ngoài công tác ra, thời gian còn lại toàn bộ cùng Bạch Lạc Nhân quần quýt .

Đến 9h tối, công ty trở thành một tòa nhà trống.

Cố Hải một mình ngồi ở văn phòng, đèn đều tắt, chỉ có trước mắt là máy vi tính đang mở . Trên màn hình không ngừng lóe lên ảnh chụp Bạch Lạc Nhân , mở đi mở lại không ngừng trước mắt Cố Hải , càng xem trong lòng càng khó chịu.

Điện thoại lại gọi đến Phó Vụ trưởng Vụ chính trị của lực lượng không quân, Cố Hải buộc chấp nhận phải gọi thêm lần nữa .

“Ta nói này Tiểu Hải , không phải chú không giúp cháu, việc này ta thật sự không rõ cho lắm, nếu muốn cháu hãy gọi cho chú Nguyệt?”

Nhất bang tôn tử !*

(*Một đám cháu trai= Một đám nhác gan, nịnh bợ)

Bình thường nói chuyện rất khách khí, đến khi gặp phải chuyện chịu trách nhiệm, ai nấy đều dùng miệng cắn gấu gao .

Cố Hải oán hận lấy điện thoại ném trên bàn làm việc.

Thở dài một cái, lấy ra một miếng thuốc lá , hướng ra ngoài trời rậm rãi hút .

Hút gần bảy tám điếu, Cố Hải tâm trạng không chỉ không thả lỏng, ngược lại càng thêm vô cùng lo lắng .

Rơi vào đường cùng, Cố Hải đành phải bấm số gọi cho Khương Viên .

“Quân nhân tham gia vào cuộc tập huấn khép kín , cậu ấy trước khi đi không mang đủ quần áo, phiền bà gửi cho cậu ấy vài bộ .” Cố Hải nói.

Khương Viên vội vàng hỏi, “Con làm sao biết được? Nó gọi điện cho con à?”

“Không, cậu ấy không mang điện thoại, cán bộ trung đoàn của cậu ấy nói cho tôi biết.”

“Được, dĩ biết rồi, đợi hai ngày dĩ sẽ đưa qua cho nó.”

Cố Hải thúc giục nói, “Ngày mai bà liền đưa qua cho cậu ấy đi, gần đây thời tiết thay đổi thất thường.”

Khương Viên chần chờ một lúc, hướng đến Cố Hải lại hỏi: “Sao con không đưa cho nó?”

“Tôi sợ làm lỡ huấn luyện của cậu ấy.”

Nghe được những lời này Khương Viên trở nên vui mừng, Cố Hải trưởng thành rồi, nó hiểu được thế nào là quan tâm người khác.

Gác điện thoại, Cố Hải hít sâu một hơi, nhắm mắt lại, đẩy lòng rơi vào mảnh đen tăm tối.

Buổi tối, Cố Uy Đình trở về, Khương Viên liền đem việc này nói cho ông ta.

“Bà đang nói đùa sao?” Cố Uy Đình ngữ khí đông cứng, “Nó bình thường ở quân đội, bà đến gặp nó còn chưa tỉnh, hiện tại bên đó diễn ra cuộc tập huấn khép kín, tôi cũng không thể tùy ý ra vào, bà còn muốn đi vào xem nó? bà nghỉ ngơi một chút đi!”

Khương Viên chán nản, “Huấn luyện kín như vậy cũng không phải ngồi tù! dựa vào cái gì không thể vào xem?”

“Tôi nói với bà bọn họ hiện tại chẳng khác nào phạm nhân cao cấp, chẳng qua sứ mệnh không giống nhau mà thôi.”

Khương Viên vừa nghe càng tức giận, “Ông nói cái gì? Con tôi ở quân đội khi nào đối đãi như phạm nhân? Sớm biết tôi cho nó chuyển nghề lâu rồi, tôi còn tưởng rằng nó ở trong quân đội có nhiều uy phong, cuộc sống có bao nhiêu phóng khoáng chứ.”

Càng nói càng đau lòng, nước mắt liền muốn rơi, Cố Uy Đình dịu lại nói hai câu hòa hoãn

“Mấy năm nay tôi cũng chẳng cũng giống như thế sao? Nào có thấy bà đau lòng? Đơn giản chấp hành nhiệm vụ chẳng qua cực một chút. Nói đi cũng phải nói lại, có chức vụ nào mà không cực? Người vệ sinh mỗi ngày đều dãi nắng dầm mưa. Mỗi ngày uống trà xem báo liền có tiền tài danh lợi? Nào có loại chuyện tốt lành như thế?”

Khương Viên nhẫn nhịn nói, “Tôi không quan tâm, dù sao tôi phải đưa quần áo cho con trai tôi, trời trở lạnh, tôi không thể để nó cảm lạnh?”

“Nó bây giờ không ở Bắc Kinh, thời tiết biến đổi thì chuyện gì trở ngại nó? Còn nữa, nó đã 27 tuổi rồi, không lẽ để cho mình bị lạnh?” Cố Uy Đình không lưu tâm.

Khương Viên tức giận, “Con trai ông cũng 27, nó còn biết nấu cơm, tại sao ông còn đem cơm cho nó?”

Chỉ một câu khiến Cố Uy Đình ghen hờn.

Một lát sau mới mở miệng nói: “Hay là như vậy đi, tôi gọi điện bảo lãnh đạo bên kia, để họ cấp cho Nhân tử hơn hai bộ quần áo chu đáo được không?”

“Không được.” Khương Viên cắn môi gắt gao, “Tôi muốn đích thân đem đi, tôi quá rõ mấy tên đàn ông này, ngoài miệng vâng vâng dạ dạ, không mất mấy phút thì liền chuyện này bỏ sau đầu.”

Cố Uy Đình nhất định cứng miệng, “Trong lúc huấn luyện kín, bất cứ người nhà binh lính hay người ngoài đều không thể cho vào, bà nên từ bỏ ý định đi.”

Khương Viên gương mặt nháy mắt trở nên lạnh lẽo, xoay người đi ra khỏi phòng, không để ý tới Cố Uy Đình.

Hai người bắt đầu duy trì chiến tranh lạnh, Khương Viên lưng hướng đến Cố Uy Đình, một thân hàn khí.

Cố đại quân trưởng rút cục lùi một bước.

“Bà đem quần áo cho tôi, ngày mai tôi đem qua cho nó .”

Khương Viên xoay người nhìn Cố Uy Đình, “Thật không? Ông sẽ không đem quần áo mà ném đi chứ?”

“Tôi trong mắt bà không đáng tin cậy vậy sao?”

Khương Viên nhả nó một ngày, mặt cuối cùng lộ ra mấy phần vui vẻ ,bà xuống giường, đến ngăn tủ kéo ra chuẩn bị vài bộ quần áo xếp ngăn nắp, đặt ở tủ đầu giường, lại dọn dò Cố Uy Đình.

“Ngày mai trước khi đi đừng quên !”

Ngày hôm sau, Cố Hải liền ẩn núp tại biệt thự quân khu bốn phía, chờ Cố Uy Đình xuất hiện.

Hơn 9h sáng, Cố Uy Đình xe chậm rãi đi ra.

Cố Hải cùng đường theo đuôi Cố Uy Đình, ước chừng hơn bốn tiếng, mới đến khu căn cứ bí mật quân sự. Kỳ thật cũng không coi đây là căn cứ bí mật, Cố Hải lúc nhỏ đã Cố Uy Đình đến đây, chỉ là ẩn tượng không sâu . thoảng một cái đã hơn hai mươi năm, không nghĩ tới vẫn còn tồn tại khu căn cứ này , chỉ là người ở bên trong tất cả đều không nhận ra.

Cố Hải mặc dù cách xe quân đội , tới cửa vẫn có thể bị chặn lại .

“Mời đưa ra chứng minh tư.”

Cố Hải lấy ra chứng minh thư đưa cho lính gác xem, lính gác nhìn lướt qua, lại đem ánh mắt hướng tới Cố Hải.

“Anh là con trai của Cố thủ trưởng?”

Cố Hải gật đầu.

“Được, vào đi .”

Tưởng rằng đã vào cánh cửa, là có thể gặp được vợ yêu của hấn mà ngày đem nhung nhớ, không ngờ đi chưa được mấy bước lại bị hai sĩ quan ngăn lại, “Xin lỗi, anh không thể đi vào bên trong nữa, phía trước chính là sân huấn luyện và khu thực nghiệm . Nếu anh muốn tìm người nào, mời đến phòng khách chờ, chúng tôi sẽ giúp anh truyền đạt.”

Quân trại nơi này bình thường quản lý tương đối nghiêm khắc hơn, Cố Hải không thuộc về người trong quân đội, không thể giống như Cố Uy Đình hiển nhiên ra vào tùy ý. Bất quá hấn cũng không có ý định vào trong tham quan, chỉ cần có thể cùng Bạch Lạc Nhân gặp mặt một lần, cùng hấn nói mấy câu, Cố Hải đã cảm thấy thỏa mãn .

Hiện tại ngồi chờ hơn hai giờ, Cố Hải mới đầu ngồi phòng khách, sau đó đi ra ngoài, mắt hướng đến bầu trời, vài chiếc máy bay trên không đang tạo thành một đội hình thẳng tắp, bọn họ lặp lại đi lặp lại nhiều lần việc thực hành xoay độ rộng.

(Khi chiến đấu cơ bay tạo thành đội hình họ có xoay nhiều góc độ như nghiêng trái, nghiêng phải, xoay vòng tròn...)

Tuy rằng không nhìn thấy người điều khiển bên trong, nhưng Cố Hải lơ mơ có thể cảm giác được chiến cơ đầu là Bạch Lạc Nhân khổng lồ .

“Bọn họ mỗi ngày đều tập luyện như vậy.” Sĩ quan phía sau bắt ngờ mở miệng.

Cố Hải không nói gì, từ đầu đến cuối ánh mắt quẩn luyện nhìn chiến đấu cơ phía trên .

“Tôi thích xem lúc họ kéo khói, đặc biệt xinh đẹp.”

Đối với người khác mà nói, bay trên không như thế này là một loại biểu diễn, một loại thưởng thức, nhưng đối với Cố Hải giờ phút này mà nói, những động tác này rõ ràng có độ khó rất cao, những người đạt được trình độ này chính là ngày đêm gian khổ huấn luyện. Biểu diễn càng xuất sắc , thì phía sau nỗ lực khổ cực lại càng nhiều, Cố Hải trong lòng lại càng đau. động tác liên tục lẫn tròn ở góc 720 độ, trong mắt người khác chính là một loại kỹ năng đặc biệt, ở trong mắt Cố Hải chính là cao gần mười mấy G* sức chịu đựng .

(Mình biết G là gì : G chính là gia tốc trọng trường là do lực hấp dẫn tác dụng lên một vật. Hiện tại con người không chịu đựng quá 50g, nếu bạn bay ở mức 4-6G trong 10 giây các bạn sẽ hoa mắt, buồn nôn)

Sau khi thấy giai đoạn huấn luyện thứ nhất kết thúc, binh lính mới có thể truyền đạt cho Bạch Lạc Nhân mấy câu.

“Bạch doanh trưởng, có người tìm ngài.”

Bạch Lạc Nhân uống ừng ực mấy hớp nước trong chai, hỏi: “Ai thế?”

“Cố Hải.”

Bạch Lạc Nhân bị sắc suất chút nữa đã phun ra ngoài, ném cái chai xuống, trực tiếp đáp lại một câu, “Không gặp!”

Sau đó liền đi lên chiến đấu cơ.

Giai đoạn huấn luyện lần thứ hai của Bạch Lạc Nhân có thể không tham gia, vì có thể vừa nghe nói Cố Hải đến đây, Bạch Lạc Nhân đột nhiên liền ngồi không yên. Lý trí cản trở hắn đi gặp Cố Hải, về tình cảm lại không khống chế được, Bạch Lạc Nhân đành phải trở về cabin, dùng độ cao gánh vác nhiệm vụ huấn luyện để giảm bớt khó chịu tâm tình.

Ngày dần dần tối, trong trời đêm chỉ còn lại có Bạch Lạc Nhân với chiến đấu cơ, Cố Hải còn chưa đi.

Binh lính lại đến nhắc một câu, “Bạch doanh trưởng, Cố Hải còn chưa đi, tại ngài không suy xét gặp mặt đi?”

Bạch Lạc Nhân thái độ rất kiên quyết, “Tôi nói không gặp chính là không gặp.”

Nghe bước chân đi xa, Bạch Lạc Nhân thoáng cái đau lòng.

Một lúc sau, tiếng bước chân lại đến.

Bạch Lạc Nhân bàn tay nắm chặt thành quyền, cả giận nói: “Tôi không phải nói không gặp sao?”

“Không phải là Cố Hải, là Cố thủ trưởng, Cố thủ trưởng muốn gặp ngài.”

Bạch Lạc Nhân sững sờ, một lúc lâu gật gật đầu.

76. Chương 76 - Bộc Lộ Ôn Nhu Hiếm Thấy

Editor: Lê Hương Giang

Cố Hải ngồi ở phòng chờ, tới giờ vẫn chưa được gặp mặt Bạch Lạc Nhân.

Giờ phút này, Cố Hải mới hiểu được, chỉ một chút sơ sẩy của hắn, đã khiến Bạch Lạc Nhân tổn thương sâu đậm.

“Vậy chờ họ đi nghỉ hết, tôi lại giúp ngài đi hỏi? Nói không chừng lúc đó mới có thời gian.”

Cố Hải coi như không nghe thấy giọng nói phía sau, hắn thấy hình ảnh Bạch Lạc Nhân tại nhà ăn tầng ba, đồ ăn đặt trước mặt. Cố Hải nhìn không rõ là ăn gì, nhưng thấy rõ dáng vẻ ăn từng miếng từng miếng, cố sức mà nuốt, chắc những thứ đó đều không ngon, chắc hắn ấy đói bụng lắm.

Cách xa ba trăm mét, Cố Hải có thể cảm nhận rõ sự buồn bực trong lòng Bạch Lạc Nhân, thật muốn chạy đến bên hắn, xem rút cuộc mập lên hay vẫn cứ gầy, có chỗ nào bị thương không, tâm tư gần đây thế nào...

Theo bản năng bước về phía trước, rút cục lại bị hai cây thương chặn lại.

“Cố tiên sinh, ngài không được phép vào trong.”

“Xin đừng để chúng tôi khó xử.”

Cố Hải đứng cách đó 200m, ánh mắt bình lặng nhìn Bạch Lạc Nhân.

Nhân Tử, cậu không nhớ tôi chút nào sao?

Bạch Lạc Nhân nhìn qua cửa kính thấy Cố Hải rời đi, mắt ướt ướt liền đem hết số bánh bao nuốt vào bụng.

“Ở đây ăn uống thế nào?” Cố Uy Đình hồ hững hỏi.

Bạch Lạc Nhân nhàn nhạt trả lời, “Ăn xong rồi.”

Cố Uy Đình phát hiện từ đầu chí cuối, Bạch Lạc Nhân chưa hề động đũa vào mâm cơm trước mặt.

“Sao không ăn thức ăn? Không ăn sẽ nguội hết.”

Bạch Lạc Nhân khó khăn nuốt bánh bao trong miệng, Cố Uy Đình chăm chú nhìn cậu cầm đũa, dù đã khổng chế nhưng tay vẫn không khỏi run rẩy. Vì liên tục phải cầm cần lái, Bạch Lạc Nhân không có cách nào cầm chắc đũa được, vậy nên mấy hôm nay đều chỉ ăn bánh bao, ít gọi đồ ăn, mâm đồ ăn này hôm nay đặc biệt là vì Cố Uy Đình đến.

“Ông cũng ăn chút gì đi, từ đây trở về phải đi mất vài giờ đồng hồ!” Bạch Lạc Nhân cố gắng che giấu tâm trạng hỗn loạn.

Cố Uy Đình hiểu rõ tình huống này của Bạch Lạc Nhân, tính sơ sơ đứa bé này cũng nhập ngũ gần 9 năm rồi. Chín năm ở quân ngũ, cậu từng khiến cho Cố Uy Đình nhiều lần xúc động. Từ lúc ông cưới Khương Viên, Bạch Lạc Nhân chưa hề nhờ cậy nửa phần vinh hiển, tưởng như được hưởng hào quang chín năm, thật ra là đều tự mình đổ mồ hôi giành lấy, tuyệt nhiên không liên hệ chút nào tới Cố Uy Đình, nhiều lắm là lúc mới vào được chú ý hơn một chút.

Hắn nỗ lực phấn đấu, trong mắt Cố Uy Đình, dù cho không có thân tình quan hệ, nhìn một người trẻ tuổi ở đây chịu khổ, Cố Uy Đình trong lòng không khỏi xót xa, huống hồ đây lại là con ông ta.

Bạch Lạc Nhân gấp một miếng thịt vào bát Cố Uy Đình, sau đó lại tiếp tục ăn bánh bao.

Trái tim của hắn không ở đây, một chút khẩu vị cũng không có, ăn cái gì cũng là cứng nhắc, thuần túy chỉ để lót dạ, ăn gì cũng thấy không ngon.

Cố Uy Đình ăn miếng thịt trong bát, nhìn lại Bạch Lạc Nhân, chợt thấy khó hiểu, cảm giác nuốt không trôi.

Bạch Lạc Nhân vẫn còn khó chịu chuyện Cố Hải rời đi, đột nhiên có đôi đũa đưa tới trước mặt.

“Ăn đi.” Cố Uy Đình hiếm khi lại tỏ thái độ hòa nhã đến vậy.

Bạch Lạc Nhân ngạc nhiên không phải nhìn đôi đũa, mà trên đôi đũa này là miếng thịt bò, môi chợt giật giật, vô ý thức mở miệng, một miếng thịt mềm cứ như vậy đưa vào trong miệng, mang theo tình cảm của cha Cố Hải, trong lòng Bạch Lạc Nhân chợt in sâu một dấu ấn.

Nếu như là một người lính bình thường, được cấp trên tự tay đút cơm cho, sẽ triệt để đánh tan khoảng cách địa vị.

Trong lòng Bạch Lạc Nhân bị lay động, hoàn toàn bởi vì đây là cha của Cố Hải.

Chín năm trước, người nhốt Cố Hải trong địa đạo, người luôn miệng uy hiếp người khác; đưa bọn họ ép tới đường cùng, khiến cho họ phiêu bạt nay đây mai đó; phải chứng kiến cảnh Cố Hải bị tai nạn, khiến cho hắn một lòng ôm mối hận... Mà nay, lại dùng đôi tay ôn hòa ấm áp, gấp thức ăn đưa tới tận miệng mình, cậu thấy mình không còn căm nổi đũa nữa.

Cố Hải đã từng vô số lần gấp cơm và thức ăn cho Bạch Lạc Nhân, hắn cũng không hề có cảm giác muốn khóc, nhưng hôm nay, Cố Uy Đình tự tay gấp cho cậu một miếng, cậu liền cảm thấy nghẹn ngào.

Chín năm trước, đi một bước tính một bước. Gặp đủ loại đau khổ khó khăn, cuối cùng, Bạch Lạc Nhân mới phát hiện ra, cậu luôn tha thiết mong nhận được sự đồng ý, chúc phúc của người này.

Trên đường trở về, trong đầu Cố Uy Đình chỉ thấy hình ảnh Bạch Lạc Nhân cố nén nước mắt, trong đôi mắt ấy luôn có giọt nước mắt trực chờ rơi xuống, hình ảnh ấy cứ bám riết trong lòng Cố Uy Đình.

Buổi tối huấn luyện xong, Bạch Lạc Nhân trở lại ký túc xá thì phát hiện chăn trên giường đã biến mất. Đang buồn bực, phía sau vang lên tiếng gõ cửa.

Lưu Xung ngó vào, dò xét hỏi: “Thủ trưởng, em vào được không?”

Bạch Lạc Nhân nhú mày nói, “Có gì mà không thể?”

Lưu Xung đi vào, Bạch Lạc Nhân mới thấy cậu ta đang khiêng trên vai một cái chăn.

“Sao cậu lại lấy chăn của tôi đi?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Lưu Xung từ tốn nói, “Em thấy cái này cũng ảm quá rồi, hai ngày trước lúc nào cũng mưa, chăn mền có mùi ẩm mốc, hôm nay chúng em mang đi phơi. Em đi qua đây, thấy cửa mở, liền đem chăn mền của anh khiêng hết ra ngoài. Thủ trưởng, anh sẽ không trách em chứ?”

“Sao tôi lại trách cậu?” Bạch Lạc Nhân trên môi nở nụ cười, “Cậu quan tâm tôi như vậy, tôi mừng còn chưa hết, sao lại trách cậu được?”

“Thủ trưởng, em hỏi chuyện này được không?”

Bạch Lạc Nhân vừa nhìn ánh mắt Lưu Xung, cũng biết hẳn muốn hỏi cái gì, thay vì để cậu ta khó khăn mở miệng, chỉ bằng phóng khoáng thừa nhận.

“Tôi và Cố Hải đúng là quan hệ yêu đương.”

Tuy rằng đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng Lưu Xung vẫn ngạc nhiên không nói nên lời.

“Sao? Dọa cho cậu sợ rồi à?” Bạch Lạc Nhân trái lại lại rất ung dung thoải mái.

Lưu Xung lắc đầu, “Lần trước em bị trối đến ký túc xá của anh, Cố Hải cũng nói với em như vậy, em cũng đoán có thể hai người là quan hệ đó, nếu không tại sao mỗi lần em đến ký túc xá của anh, Cố Hải đều khó chịu đến vậy?”

Bạch Lạc Nhân trong lòng tự nhủ một câu, thật không dễ dàng a! Đứa nhóc này cuối cùng cũng thông suốt.

“Thực ra thì, thủ trưởng, em đối với anh cũng rất có thiện cảm, trong lòng lúc nào cũng luôn nhớ đến anh. Chỉ có điều, mỗi lần Cố Hải đi tìm em, em lại không có ý nghĩ đó, không phải em sợ anh ta, mà là em hiểu được rằng khoảng cách giữa chúng ta thật quá chênh lệch. Em chỉ có thể một lòng kính trọng anh, giống như những đồng đội khác trong ký túc xá, là sự ngưỡng mộ chứ không phải tình yêu.”

Bạch Lạc Nhân lần đầu tiên nghe được những lời nói rõ ràng đến thế từ miệng Lưu Xung.

“Được rồi, những điều này có hay không, quan trọng nhất vẫn là phải luyện tập thật tốt. Chờ tương lai trở thành một người xuất sắc, tìm một cô gái có khó gì?”

Lưu Xung nhìn Bạch Lạc Nhân với ánh mắt nghi hoặc, “Điều kiện anh tốt như vậy, theo lý thuyết thì có rất nhiều cô gái mong muốn bên anh, tại sao anh lại muốn cùng với một nam nhân chứ?”

“Điều kiện của tôi tốt vậy sao? Có mấy người thực sự muốn được gả cho quân nhân? Mà cho dù họ bằng lòng lấy tôi, tôi cũng không dám lấy! Cưới xong chỉ có thể ở nhà, quanh năm suốt tháng gặp được mấy lần? Bình thường còn phải gọi điện về nhà, mỗi lần có nhiệm vụ lại phải báo cáo vẫn đang bình an, mới nghĩ đã thấy phiền phức...”

“Ra vậy.” Lưu Xung nhin không được cảm khái một câu, “Lẽ nào vì những điều này mà anh đi chung với anh ta?”

“Dĩ nhiên không phải.” Bạch Lạc Nhân bắt đầu dĩ cười cười, “chuyện này không thể nói rõ nguyên nhân, nói ra chắc xấu hổ không có chỗ mà trốn.”

“Ai, em thật sự khó có thể tưởng tượng, sao anh và anh ta có thể trở thành một cặp? Hai người một chút xíu cũng không xứng đôi!”

Tuy rằng Bạch Lạc Nhân đang giận Cố Hải, nhưng nghe những lời này của Lưu Xung vẫn cảm thấy không thoải mái.

“Sao lại không xứng?”

Lưu Xung thẳng thắn bộc bạch: “Cứ coi như đàn ông với đàn ông có thể trở thành một cặp, nhưng cũng phải nói tới âm dương hòa hợp nữa chứ? Nhìn hai người một chút, cả hai đều dững mãnh như vậy, ai đè ép ai mới là thích hợp đây?” (hai anh ý đè ép lẫn nhau bạn Xung ạ =)))

“Ai khiến cậu quản?” Bạch Lạc Nhân gõ đầu Lưu Xung một cái, “Đây là việc cậu nên bận tâm hay sao?”

Lưu Xung lần đầu tiên thấy Bạch Lạc Nhân mắc cỡ, trong đầu tràn ngập tư tưởng gian tà, nhin không được, thăm dò một lúc như vậy mới hỏi đến vấn đề mấu chốt khiến hắn bối rối bấy lâu. (bạn trẻ Xung tò mò, bạn trẻ Xung bối rối =)))

“Thủ trưởng, hai người, chuyện kia có thoải mái không?”

Bạch Lạc Nhân láu lỉnh cười một tiếng, “Đúng thế đấy, cậu vừa lòng chưa?”

Lưu Xung cười đến đỏ hai gò má, tiến đến sát Bạch Lạc Nhân tiếp tục làm “bà tám”, “VẬY hai người, ai ở trên, ai ở dưới?”

“Còn phải xem tâm trạng.”

“Trời ạ, thủ trưởng cũng bị...” Lưu Xung không có cách nào tiếp nhận, “Ồ dưới không phải rất khó chịu sao? Anh ta ngồi trên ghế, tôi đã để ý mấy lần... thực sự rất đồ sộ.”

Bạch Lạc Nhân giả vờ nổi giận nhìn Lưu Xung, “Cậu không có việc gì đi nhìn cậu ta làm cái gì?”

Lưu Xung lộ vẻ tức giận, “Em không có cố ý, liếc mắt một cái, chỉ liếc mắt một cái...” Lưu Xung gờn ngón tay, lập đi lập lại để chứng tỏ mình không có ý đồ gì.

“Được rồi, nói mãi cũng không hết chuyện, nhanh về ngủ đi!”

Lưu Xung vẫn còn ngồi lì không đi, “Cho em hỏi thêm một câu cuối cùng được không?”

Bạch Lạc Nhân kiên nhẫn gật đầu.

“Hai người định sẽ kết hôn sao?”

Bạch Lạc Nhân ghen lời, một lúc lâu sau mới trầm mặt nói: “Còn có thể kết hôn sao? Có thể giữ gìn mối quan hệ này cũng đã không tệ rồi.”

“A.”

77. Chương 77 - Cổ Đại Thiếu Gia Si Tình

Editor: baotri1998

Sau khi từ chỗ Bạch Lạc Nhân trở về, Cổ Hải hoàn toàn làm việc điên cuồng.

Ngoại trừ chèn ép sức lực tinh thần của nhân viên, đối với bản thân cũng tự ngược không kém. Mỗi ngày mắt trợn mắt, cầm đầu xem tài liệu, mệt đến như tử mới chịu buông tay mà thiếp đi, không để lại một chút thời gian thở dốc.

“Hôm nay, nội dung chúng ta họp chủ yếu là thỏa thuận các đề án của công ty đưa ra trước kế hoạch dự định, các vị đang ngồi ở đây là đội ngũ nhóm lãnh đạo thành phố. lát nữa chúng ta sẽ bầu ra tổng thư ký trong hội đồng quản trị, cử đại diện chấp hành công việc cụ thể. cụ thể như thế nào thì sau cuộc họp sẽ bắt đầu, đầu tiên Đông phó tổng phát biểu...”

Sau khi phát biểu xong, tiếng vỗ tay như sấm vang lên, không chút nào khoa trương, đúng là tiếng vỗ tay như sấm. Hiện tại Đông Triệt rất có tiếng nói trong công ty, gần muốn lấn lướt Cổ Hải. Ngoại trừ Diêm Nhã Tĩnh, hầu như bây giờ trong lòng của đám mỹ nữ công chức đều hướng đến Đông Triệt mà ái mộ.

Đáng thương cho đám mỹ nữ này, thật vất vả để coi mình như động vật giống đực, lại cùng một tác phong giống Cổ Hải, họ luôn nhăm nhăm làm nỡ làm đẹp bản thân, Bất quá các nàng cũng muốn buông thả, thay vì là vẻ đẹp hoàn nguyên bánh bèo, còn không bằng đứng ở đây mà ái mộ hai vị soái ca. Thế là các nàng mỗi ngày len lén quan sát nhất cử nhất động của Cổ Hải cùng Đông Triệt, một khi các nàng phát hiện có điểm gì gọi là “nảy sinh tình cảm”, nhất định sẽ gây nên sóng to gió lớn.

Những mỹ nữ này đang YY(tự sướng) mơ tưởng chuyện tình Cổ Hải và Đông Triệt, còn đem Diêm Nhã Tĩnh khiên vào, lập ra một loạt cầu huyết* mối quan hệ tay ba. Không có cách nào, ai bảo Đông Triệt cả ngày thân mật bên người Cổ Hải, còn không cho Diêm Nhã Tĩnh tới gần!

(*Cầu huyết: máu chó: một tình huống lập đi lập lại như phim hàn ý, lãng mạng riết NHÀM CHÁN)

Diêm Nhã Tĩnh mỗi ngày cùng những mỹ nữ này sinh hoạt chung một chỗ, không có khả năng mà không nghe tin đồn này.

Ban đầu cô còn lấy chuyện này ra làm trò cười, nhưng sau khi nghĩ lại thì không thích hợp, bởi vì cô từ khi gặp Cổ Hải chưa thấy qua hẳn có bạn gái. Hơn nữa thứ nhất Đông Triệt anh tuấn mạnh mẽ, liền được Cổ Hải hết mực coi trọng, nói rõ hơn là bọn họ len lút gặp mặt khẳng định không phải ngày một ngày hai. Kết hợp với nhiều việc cùng đủ loại cư xử khác nhau của Đông Triệt, Diêm Nhã Tĩnh đã bắt đầu nghi ngờ.

(Nói thật mấy chị em trong này sao mà ảo tưởng đến mức ngoài sức tưởng tượng)

Mà cô có gì mà không thể tin, bởi Cổ Hải đích thực thích nam nhân.

Cho nên anh ta (BLN) âm thầm đem Đông Triệt coi là tình địch, chỉ khi anh ta tự cho là mình đa tình, mới không cho là Cổ Hải cũng thích mình.

“Được, chúng ta hãy bầu cử tổng thư ký trong hội đồng.” Cổ Hải tuyên bố.

Hầu như tất cả mọi người đều hướng mắt về phía Đông Triệt, Bởi vì Đông Triệt một khi được chọn, các nàng mới có cơ hội tiếp xúc Đông Triệt nhiều hơn, Việc này đồng nghĩa có cơ hội quan sát hai người cũng nhiều hơn.

(Mấy má bà tám)

Diêm Nhã Tĩnh tự mình tiến cử, “Tôi nghĩ tôi phù hợp với chức vị cũng như công việc này.”

Đông Triệt thản nhiên liếc mắt cô ta một cái, trong lòng thầm nghĩ, cô gái này có phải bị điên rồi không? Một mình đảm nhiệm công việc khổ cực như vậy chẳng khác nào tự mình làm khổ mình? Chỉ vì có thể cho mình cơ hội gần gũi nhiều hơn với Cổ Hải, ngay cả sinh mệnh đều có thể không cần.

Cổ Hải sắc mặt đổi đổi, ngẩng đầu nhìn hướng đến đám mỹ nữ.

“Các cô có ý kiến gì không?”

Tiểu Đào mở miệng trước, “Tôi cảm thấy công việc này vẫn là do nam gánh là thì thích hợp hơn, đầu tiên là suy xét công việc này tương đối nặng nề, Diêm phó tổng thân thể khả năng sẽ không đảm nhiệm nổi, thứ hai là suy xét về bối cảnh của Đông phó tổng, anh ấy ở Hongkong từng đảm nhiệm chức vụ cao bên công ty khác nhiều năm, đối với doanh nghiệp trên thị trường có nhiều kinh nghiệm, như vậy mới có thể giảm bớt sự cố cũng như rắc rối.”

Vừa nói xong, lập tức có người đáp lại.

“Tôi ủng hộ ý kiến tiểu Đào, công việc nặng nhọc này vẫn là giao cho nam làm đi !”

(Một khi đụng chạm đến ‘thần tượng tinh thần’ hũ nữ sẽ ra tay triệt để)

Diêm Nhã Tĩnh mặt lộ vẻ không hài lòng, “Cám ơn các cô quan tâm, sức khỏe tôi rất tốt, lúc công ty chỉ mới bắt đầu, nhiệm vụ nặng nề so với bây giờ, tôi đều gách vát được, về điểm này trong mắt tôi không đáng kể chút nào. Hơn nữa theo tôi lý giải, hội đồng quản trị bí thư cần phối hợp giữa các ngành cơ quan doanh nghiệp và chính phủ tạo mối quan hệ với môi giới, ở phương diện tôi am hiểu hơn một phần, dù sao giao thiệp của tôi ở bên này rộng rãi hơn so với Đông phó tổng.”

Những lời này vừa nói khỏi miệng, rất nhiều người buồn bực không lên tiếng.

Cố Hải rót cục mở miệng, “Tiểu Diêm, tôi rất tin tưởng thực lực của cô.”

Diêm Nhã Tĩnh khước mắt lộ ra ý cười, vừa vặn bị Đông Triệt chop lại.

Cố Hải tiếp nói, “Như vậy đi, chức tổng thư ký vẫn là giao cho Đông Triệt đảm nhiệm, trong đó cô sẽ phụ trách phối hợp bên ngoài cùng cậu ta, cô nghĩ sao?”

Diêm Nhã Tĩnh sắc mặt tím lên, cô tuyệt đối không nghĩ tới, Cố Hải lại ra tay kiên quyết như vậy.

Sở dĩ cô tưởng đảm nhiệm chức vụ này, chính là cô từ lâu đã nhắm chúng nó và cũng có chiến lược cùng thực thi, Diêm Nhã Tĩnh không tiếc mình bên ngoài sắp xếp tiện thể thuyết phục mọi người, trên thực tế cô ta rất không tình nguyện mà khổ sở chạy ra bên ngoài. Bây giờ đúng lúc, không chỉ cơ hội trao cho kẻ khác, mà còn biến thành một tên sai việc cực khổ, Diêm Nhã Tĩnh muốn chết tâm đều có.

“Hắn là không thành vấn đề?” Cố Hải hỏi.

Đông Triệt cũng đem ánh mắt dò xét Diêm Nhã Tĩnh, ánh mắt kia phảng phất như đang nói, tiểu nha đầu, còn muốn đấu với tôi? Vị hôn phu tương lai của cô đã sớm nằm trong tay tôi, cô còn chưa tỉnh!

Sau khi cuộc họp kết thúc, Diêm Nhã Tĩnh đi phía sau đám mỹ nữ.

“Nè nè, vừa rồi lúc họp, tôi lỡ làm rớt cây viết, khi tôi xoay người xuống nhặt, các cô đoán ra tôi thấy gì hum?”

“Thấy gì, thấy gì?”

“Tôi thấy Cố tổng đang dùng chân của mình CHÀ XÁT cái chân của Đông phó tổng !!!”

“A a a..... Không thể nào? Cô thấy thiệt không?”

“Thiệt sao không!” Giọng điệu khẳng định không thể nghi ngờ, “Lúc tôi đứng dậy á, Đông phó tổng dùng ánh mắt nóng bỏng phiêu tới Cố tổng, đôi mắt ti hí kia, ây da là mang tia ám muội đó, tôi nhìn đều không khỏi ngượng ngùng!” (Bịa chuyện không biết ngượng)

“Ồi ời, rất có thể yêu rồi đó?”

(Con lạy.....)

Diêm Nhã Tĩnh thật muốn tự mình thọt điếc cái lỗ tai, đỡ phải nghe mấy lời ghê tởm của mấy bát quái (bà tám).

Đóng cửa lại, trải qua đóng kịch diễn trò, khuôn mặt Cố Hải lại lạnh xuống.

Đông Triệt châm điếu thuốc, vẫn còn ở chỗ Cố Hải nhớ lại giây phút quyết định tại cuộc họp, nhìn hai mắt Diêm Nhã Tĩnh giống như giết người.

“Chỉ xem ngoại hình và khí chất cô ấy, cảm thấy người này rất cao quý cùng kiệt xuất, tại sao lúc đứng trước mặt cậu lại tự mình hạ thấp bản thân như vậy?” Đông Triệt sâu kín mở miệng.

Cố Hải căn bản không muốn tranh cãi, vừa rồi mở lịch trình, vốn là muốn xem kế hoạch của ngày mai, kết quả không tự chủ được liền bấm tay tính toán thời gian Bạch Lạc Nhân rời khỏi căn cứ, hắn cảm thấy cử chỉ của mình giống như tên điên. Tất cả mọi thứ đã diễn ra khiến cho hắn rút lui, cứ nghĩ trong lòng vùi đầu vào công việc, kết quả thỉnh thoảng tâm tư vẫn còn lệch về phía phương nào.

“Này, nghe nói cậu nấu cơm rất ngon.” Đông Triệt ngắm nghía bát lửa trong tay, “Hay là lúc rảnh rỗi đến nhà cậu nấu cho tôi một bữa.”

Cố Hải ánh mắt hung thần ném Đông Triệt, “Cậu còn mặt mũi đến nhà tôi ăn chực? Tôi con mẹ nó đều sắp bị cậu hại chết!”

Những lời này Đông Triệt không biết nghe bao nhiêu lần, cho dù hắn thông minh đi nữa, cũng không nghĩ ra rốt cuộc hắn làm gì mà đụng chạm đến Cố Hải.

“Cải lương không bằng bạo lực*, liền hôm nay đi!” Đông Triệt còn tính chuyện ăn cơm.

(*Suy nghĩ không bằng hành động)

Cố Hải âm thanh âm u vang lên ,“Lúc Diêm Nhã Tĩnh không ở đây, cậu tốt nhất biến mất khỏi tầm mắt tôi .”

Đông Triệt đứng dậy hướng Cố Hải đi tới, mỗi một bước như gió lướt qua, gương mặt anh tuấn cứ như vậy hướng tới gần Cố Hải, cuối cùng khoảng cách hần với khuôn mặt kia dừng lại khoảng chừng một cm , ánh mắt mê người nhìn trực tiếp đôi mắt sâu hút của Cố Hải .

“Cậu đã không ăn một bữa cơm phù hợp trong 12 ngày rồi , ‘an ủi’* bản thân à.”

(*Nguyên câu ủy lao ủy lao nghĩa là an ủi cũng là tiếng lóng, nhằm nói những người đang mất mát, cực khổ, đau lòng, hối hận....nghĩa này tương đương với hành hạ)

Đến nhà Cố Hải, Đông Triệt vừa muốn đổi dép, Cố Hải đột nhiên hần ngăn lại.

“Đừng mang đôi này, tôi tìm cho cậu một đôi mới .”

Sau đó đưa Đông Triệt một đôi, còn đôi dép lê ‘bổ báo’ giống như vậy thì đặt vào trong phòng ngủ.

Đông Triệt đi vào mới phát hiện, ngoại trừ giường và bồn tắm lớn là một, những thứ khác đều một cặp . Nếu nói Cố Hải có sở thích hay thay đổi đồ dùng, nhưng trên ban công có hai cái quần lót đang phơi, cái này làm sau giải thích?

(Thắc mắc: Không lẽ một người không có quyền sài 2 cái quần lót sao ?)

“Cậu cùng người khác ở chung?” Đông Triệt ngạc nhiên nói.

Cố Hải liếc nhìn Đông Triệt một cái, dao trong tay mạnh mẽ chém xuống, vừa vặn ở góc 45 độ cắm ngay trên tấm thảm.

Đông Triệt hiểu được lý do tại sao Cố Hải luôn nhấn mạnh mình đã gây họa cho hần, náo loạn nửa ngày thì ra chủ nhà này đi thích một tên nam nhân. Mà nam nhân này là ai?Trong đầu Đông Triệt lại tìm tòi lục soát một trận, rất nhanh liền nghĩ chính xác đến một người.

“ Uống một ít đi !”

Đông Triệt như làm xiếc từ trong cặp tài liệu lấy ra một chai rượu rang, độ lượng ghi trên đó tương đối cao.

Rượu, lúc này đối với Cố Hải mà nói, rất phù hợp với tâm trạng.

Đàn ông ấy mà rượu vào thì lời ra, một khi có cồn trong người cái gì cũng nói ra hết chẳng khác gì bát nước nước đổ đi . (cái này mình dịch cho các bạn dễ hiểu chứ câu ngữ kia cũng giống ý này)

“Thật không nghĩ tới, cậu và anh cậu lại thích nhau.” Đông Triệt nhin không được cảm khái, “Bất quá cậu ta đích xác rất mê người, ngay cả tôi không gần gũi nam sắc , cũng đối với cậu ta lại có loại hứng thú nồng hậu. cậu ta có một loại quyến rũ chỉ cần cậu liếc một cái, liền không nhin được muốn tiếp cận, muốn đi hiểu rõ người này.”

“Cũng bởi vì như vậy tôi mới khổ não.” Cố Hải uống đến ánh mắt đều có chút ngơ ngát ,“Tôi hận không thể biến hình dáng cậu ta thành oai qua liệt tảo* ngay bây giờ, làm cho cậu ta xấu đến mức vừa nghĩ đến liền muốn nôn, cái rắm, bản lĩnh tài cán đều không có, còn có hết ăn rồi lại nằm, đặc biệt cái loại không đối đãi tiếp xúc người khác . Cậu nói xem kiểu người như thế này, cậu ta hẳn là phải cả ngày chỉ kề cận tôi, sợ tôi bỏ hần?”

(*Chỉ những người xấu xí không đẹp)

Đông Triệt lạnh lùng hừ một tiếng,“Đừng nói hình dạng xấu hay không xấu, Diêm Nhã Tĩnh cũng là một loại quyến rũ xinh đẹp, cả ngày kề cận cậu, cậu xem có được cô ta rồi sao ?”

“Cũng đúng.” Cố Hải thở dài.

Đông Triệt mắt đầy ý xấu đem khuôn mặt đang buồn rầu của Cố Hải vỗ mạnh một cái.

78. Chương 78 - Chỉ Là ... Tôi Yêu Cậu Ấy

Editor: Lê Hương Giang

Dần dần, rượu bắt đầu tàn phá các nơ ron thần kinh, hai người nói chuyện trời đất, đề tài cũng càng ngày càng rộng lớn, càng ngày càng không câu nệ, Đông Triệt cũng dần thể hiện mặt gần gũi giản dị của mình.

“Chỉ vì tôi giúp cậu nhận điện thoại mà cậu ấy giận sao?”

Cố Hải ngà ngà say, ánh mắt tiếc nuối, “Đúng vậy, không thèm đếm xỉa tới tôi, từ lúc đi đến giờ, không nhận một cuộc gọi nào của tôi. Ngày đó, tôi đi đến trụ sở huấn luyện tìm cậu ấy, cậu ấy sống chết cũng không muốn gặp, tôi ngồi chờ suốt từ sáng tới tối vô ích.”

Đông Triệt lú lười không nói nên lời, “Cậu ấy chắc không phải người hẹp hòi đâu!”

“Gi cơ? Đó là cậu không biết cậu ấy thôi!” Cố Hải đồng dạng, đem hết các loại tật xấu đổ lên người Bạch Lạc Nhân, “Kỳ thực, cậu ta rất bướng bỉnh, có chút xíu chuyện không vừa lòng liền cáu giận! Cậu chưa thấy những lúc cậu ấy rất vô lý, muốn bao nhiêu cái giận có bấy nhiêu cái giận!”

Đông Triệt híp mắt say mê ngắm nhìn, đôi mắt sáng ngời, lại thêm đôi môi mỏng bóng mềm hơi hé mở, có chút bất cần có chút trẻ nãi, thật hấp dẫn.

“Vậy mà cậu vẫn còn yêu cậu ta?”

Cố Hải nở nụ cười, thân thể cường tráng mạnh mẽ, khuôn mặt lại có nét dịu dàng, trong ánh mắt nồng nàn yêu thương, thực sự Đông Triệt chưa từng thấy qua, tưởng như cực kỳ không phù hợp với gương mặt này. Nhưng lạ ở chỗ, nhìn thế nào cũng không ra điểm trái ngược.

“Cậu ấy có điểm hấp dẫn, tôi không dễ dàng nói cho cậu biết được, nói cậu lại tơ tưởng.”

Đông Triệt tùy tiện cười, “Không phải là chuyện giường chiếu sao? Mấy người các cậu chẳng phải đều là bị “tên tiểu tử” điều khiển sao?” (ý bảo bọn Tiểu Hải Tử, Tiểu Nhân Tử :>)

Cố Hải không thừa nhận cũng không phủ nhận, nhưng ánh mắt rất cứng cỏi, chứng tỏ đó (chuyện chăn gối) không phải là điều kiện đủ nhưng là điều kiện cần.

“Thật không tưởng tượng nổi cậu ta hứng lên thì sẽ thế nào.” Đông Triệt nhin không được cảm thán một câu.

Không ngờ, một tiếng cảm thán này lại chọc vào bình dấm chua của Cố Hải, Đông Triệt chẳng những bị một quyền vào đầu, còn bị túm cổ áo.

“Ai cho phép cậu tưởng tượng? Cậu không có quyền biết chưa hả?”

Đông Triệt cũng giận, tưởng tượng một chút cũng không được sao? Mà cũng đâu phải tôi cố ý! Chỉ là thuận miệng nói một câu...

Vừa định tung một cước, Cố Hải đột nhiên lại thu chân về, tinh thần cứ vậy mà bị dày vò, suýt chút nữa là đem những tâm tư ấy bộc lộ ra ngoài. Con ngựa này uống rượu xong là một thân bạo ngược, Đông Triệt không phải đối thủ.

“Đã hai tuần này tôi không được nói chuyện với cậu ấy, tôi nhớ cậu ấy! Cậu biết không? Tôi nhớ cậu ấy! Tại sao không để tôi giải thích? Tại sao lại nhần tâm như vậy? Cậu ấy không nhớ tôi sao?”

Bên tai ùng ùng tiếng vang, Đông Triệt nhìn ra thì thấy mâm bát đĩa bị ném vỡ đầy trên sàn, người đàn ông đang khổ sở vì tình thật không thể đựng tới a!

“Cậu uống nhiều rồi!”

Đông Triệt né sang một bên, chỉnh trang lại quần áo, rồi ngồi xuống bên cạnh.

Cố Hải châm một điếu thuốc, hơi thở chênh vênh thoát ra, “Tôi không say, tôi rất tỉnh.”

Đông Triệt đoạt lấy điều thuốc trong miệng Cố Hải, ngậm vào miệng, ánh mắt sâu kín quét tới, “Cậu đã bắt măn với cậu ta nhiều như vậy, sao vẫn còn quan hệ với cậu ta! Dù sao anh cậu cũng đem tôi làm kẻ thế thân, vậy cậu cứ coi tôi như người thế thân cũng được.”

Vừa dứt lời, Cố Hải chợt đứng tới trước mặt Đông Triệt, nhìn chăm chăm lên khuôn mặt của cậu, đưa tay lên, đoạt lại điều thuốc trong miệng Đông Triệt, khước miệng nở nụ cười.

“Tôi thấy cũng tốt.”

Đông Triệt mỉm cười, nắm chặt cổ tay Cố Hải, nâng cánh tay của cậu lên, trên ngón tay vẫn đang giữ điều thuốc.

“Vậy cậu ngậm điều thuốc này vào miệng đi.”

Cố Hải cúi đầu, chăm chú nhìn điều thuốc vừa bị Đông Triệt ngậm qua, ánh mắt nhàn nhạt chợt nổi lên một cơn sóng lớn.

Cuối cùng, cậu đem điều thuốc dúi vào gạt tàn.

“Cậu không dám vượt quá giới hạn sao...” Đông Triệt cười, “Không ngờ cậu cũng biết sợ người khác.”

Trầm mặc một lúc, Cố Hải thản nhiên nói: “Tôi không phải sợ, là tôi thương cậu ấy.”

Từ lúc uống say, đến khi có tiếng điện thoại vang lên, Cố Hải mới ngồi dậy khỏi ghế salon, đã hơn hai giờ sáng, Cố Hải nhìn điện thoại, là Bạch Hán Kỳ gọi tới.

“Đại Hải à, thím Trâu đây!!”

Cố Hải nghe giọng thím Trâu đầy vẻ lo lắng, trong nháy mắt liền tỉnh táo lại.

“Thím à, sao vậy?”

Thím Trâu càng gấp gáp, nói không rõ ràng, “Chú cháu ngủ... ngủ được... thật tốt... Kết quả...”

Cố Hải tức tốc lao ra cửa đi giày, vừa đẩy cửa vừa nói: “Thím à, đừng lo lắng, cháu đến ngay đây.”

Chưa đến mười phút sau, Cố Hải đã đỗ xe ở dưới nhà Bạch Hán Kỳ.

Đây là tòa nhà kiểu cũ, vẫn chưa lắp thang máy, Bạch Hán Kỳ lại ở tầng cao nhất, Cố Hải chưa đến một phút đã lên tới trước cửa nhà. Thấy cảnh tượng trước mắt, nhất thời ngây người, Bạch Hán Kỳ mặt trắng bệch nằm trên sàn, thím Trâu ngồi cạnh khóc, Mạnh Thông Thiên luống cuống tay chân, như đang muốn đỡ ông ấy trở về giường.

“Chú cháu làm sao vậy?” Cố Hải vội ngồi xổm xuống kiểm tra Bạch Hán Kỳ.

Thím Trâu thút thít nói: “Thím cũng không biết... Vừa rồi ông ấy còn dậy, nói muốn đi vệ sinh, bất thành linh ngã xuống bất tỉnh. Thím gọi cho Nhân Tử nhưng không tài nào gọi được...”

“Gọi cấp cứu chưa?” Cố Hải hỏi

Mạnh Thông Thiên ở một bên nói: “Gọi từ nãy, nhưng giờ còn chưa tới.”

“Thôi bỏ đi.” Cố Hải nhanh nhẹn đỡ Bạch Hán Kỳ dậy, “Hay là cháu lái xe đưa chú đi viện!”

Thím Trâu sốt ruột hỏi: “Lão Bạch nặng như vậy, cháu làm sao mà đưa được ông ấy lên xe? Trong nhà lại không có cáng...”

Thím Trâu còn chưa nói xong, Cố Hải đã công Bạch Hán Kỳ xông ra, Mạnh Thông Thiên đi theo phía sau đỡ, chưa đến hai phút sau đã xuống đến xe, rất nhanh đưa đến một bệnh viện gần đó.

Sau khi được cấp cứu, Bạch Hán Kỳ cuối cùng cũng qua cơn nguy hiểm.

Cố Hải gặp bác sĩ, “Ông ấy rốt cuộc là bị làm sao?”

“Nhồi máu cơ tim cấp.”

Cố Hải trong lòng hồi hộp, thím Trâu đứng cạnh, mặt tái mét.

“Chú cháu có tiền sử bệnh tim không?” Cố Hải hỏi.

Thím Trâu lắc đầu, “Trước đây chưa từng thấy ông ấy bị bệnh này!”

“Nhồi máu cơ tim cấp không phải chỉ xảy ra với người có tiền sử bệnh tim, một số người chưa từng có dấu hiệu bệnh tim cũng mắc phải. Tôi nghĩ nên bệnh nhân đi kiểm tra, nếu thực sự có bệnh, thì điều trị càng sớm càng tốt.”

Bạch Hán Kỳ tỉnh dậy, Cố Hải và thím Trâu bước vào.

“Ông làm tôi sợ muốn chết, may là Đại Hải đến kịp, không thì ông cũng không gặp tôi được nữa đâu.” Thím Trâu nắm chặt tay Bạch Hán Kỳ nói.

Bạch Hán Kỳ mặt tái nhợt, môi run run, nói không nên lời.

Cố Hải nhìn bộ dạng này của Bạch Hán Kỳ, trong lòng thực sự thấy phiền muộn.

“Được rồi, thím à, để chú nghỉ ngơi đi, có gì sáng mai rồi nói.”

Vì cơ thể hết sức suy yếu, Bạch Hán Kỳ lại nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Cố Hải ra khỏi phòng bệnh, nói với thím Trâu: “Ngày mai đưa chú đi kiểm tra, không có bệnh gì thì tốt, có thì nên điều trị kịp thời.”

Thím Trâu vẻ mặt buồn rầu, “Thím nghe nói bệnh viện rất khát khe, giờ có chỗ ngủ hay sao?”

“Cái này thím đừng lo.”

Dứt lời, Cố Hải đi ra phía ngoài gọi điện.

Hơn bốn giờ, Bạch Hán Kỳ được chuyển đi kiểm tra, đóng tiền, sắp xếp, phòng bệnh... Tất cả đều do Cố Hải một tay thu xếp, bận bịu tới chín giờ sáng, một ngụm nước cũng chưa kịp uống.

Điện thoại đổ chuông, là Đông Triệt gọi tới.

“Cậu nửa đêm chạy đi đâu?”

Cố Hải thở dài một tiếng, “Trong nhà có việc gấp, buổi sáng tôi không đến công ty được, có việc gì cậu xử lý giúp tôi.”

Thím Trâu đứng bên cạnh, nhin không được chen vào nói: “Đại Hải à! Cháu cứ về công ty đi. Ở đây đã thu xếp ổn thỏa rồi, mình thím ở đây là được.”

“Mình thím sao được?” Cố Hải vẫn kiên quyết, “Ở bệnh viện, một người làm sao đi khám được, người tới đây xem bệnh không phải phải có cả gia đình sao?”

Thím Trâu thở dài, “Không biết Nhân Tử giờ này ở đâu!”

“Thím đừng đi tìm cậu ấy!” Cố Hải mở lời, “Có chuyện gì, cứ đi tìm cháu. Nhân Tử tập luyện mệt mỏi, đừng làm cậu ấy thêm áp lực. Công việc của cậu ấy vốn nhiều nguy hiểm, nếu không tập trung một chút sẽ xảy ra chuyện không hay.”

Thím Trâu lau nước mắt, “Lão Bạch nhớ con trai!”

Cố Hải nghe câu này, trong lòng như thất lại, “Không sao đâu thím à, Nhân Tử sắp về rồi.”

Sau khi kiểm tra, bác sĩ chẩn đoán Bạch Hán Kỳ đúng là bị bệnh động mạch vành, sau khi bàn bạc cùng gia đình, ngày thứ ba liền tiến hành phẫu thuật. Suốt quá trình phẫu thuật, Cố Hải vẫn luôn ở bên Bạch Hán Kỳ, phẫu thuật vừa kết thúc, Cố Hải lại vội vã trở về công ty. Trong thời gian Bạch Hán Kỳ nằm viện, Cố Hải chạy qua chạy lại giữa bệnh viện và công ty, bận tới mảy tới mảy.

Một tuần sau, Bạch Hán Kỳ xuất viện, toàn bộ quá trình ngã bệnh, điều trị, Bạch Lạc Nhân đều không hề hay biết.

79. Chương 79 - Cổ Hải Thổ Lộ Chân Tình!

Editor : Chris Nguyen

Mỗi ngày Bạch Lạc Nhân buổi tối trước khi ngủ, đều xem lướt qua trang web công ty của Cổ Hải một chút, xem xét mọi động thái mới nhất của công ty, cũng thử giải quyết những tình huống công việc của Cổ Hải. Hắn phát hiện trang web công ty thật sự đang cập nhật rất thường xuyên, đại khái là công ty đang ở giai đoạn chuẩn bị niêm yết ra thị trường chứng khoán, những thông tin giới thiệu đặc biệt nhiều.

Hôm nay như thường lệ mở ra trang chủ công ty, một tin tức nổi bật đập vào mắt.

“Ngày mai 15 giờ 30 phút, Công ty Khoa học Kỹ thuật Hải Nhân chính thức niêm yết lên thị trường chứng khoán, nghi lễ sẽ được long trọng cử hành bên ngoài phòng triển lãm, tại tầng 1 của công ty.”

Thực nhanh quá, Bạch Lạc Nhân nhìn không được cảm khái một câu, lúc sau lại nhìn xem ngày, mới phát hiện thẩm thoát đã hơn hai mươi ngày trôi qua, hắn vậy là đã hơn hai mươi ngày không liên lạc với Cổ Hải. Từ lúc Cổ Hải bị hắn xua đuổi, cũng chưa một lần quay lại, Bạch Lạc Nhân càng không thể trở về gặp hắn, hai người cứ như vậy ngăn cách hơn hai mươi ngày.

Công ty hắn đã niêm yết ra thị trường, con đường phía trước hắn có nhiều việc bận bịu. Bạch Lạc Nhân nhìn không được thâm nghĩ.

Lại một đêm không ngủ, lần này Bạch Lạc Nhân không muốn đi ra ngoài huấn luyện đêm, mà chỉ muốn tản bộ một mình trong doanh khu, toàn bộ đèn ký túc xá đều đã tắt, chỉ còn lại phòng Chu Lăng Vân vẫn sáng đèn, bước chân Bạch Lạc Nhân không tự chủ được cứ nhắm hướng đó đi đến.

Lỡ tai Chu Lăng Vân đích thị nhạy cảm dị thường, ký túc xá Bạch Lạc Nhân cách hắn không xa, từ lúc Bạch Lạc Nhân ra khỏi phòng, Chu Lăng Vân đã ngay lập tức nhận ra. Bạch Lạc Nhân ở trong doanh khu đi bộ, Chu Lăng Vân ở trong ký túc xá cũng đếm được âm thanh cước bộ của hắn, phỏng đoán trong vòng một ngàn bước, nhất định sẽ đi bộ đến phòng hắn, quả nhiên suy đoán không sai.

“Lại muốn tôi bố trí cho cậu nhiệm vụ huấn luyện?” Chu Lăng Vân đứng ở cửa hỏi.

Bạch Lạc Nhân lắc đầu, “Không, chính là tới đây nhìn xem ngài tại sao còn chưa ngủ.”

“Cậu sao lại không ngủ?” Chu Lăng Vân hỏi trước.

Bạch Lạc Nhân đáp lại hai chữ, “nhàn rồi.”

Trên thực tế, Bạch Lạc Nhân hai cánh tay đau nhức đến ngay cả chuỗi cửa cũng cầm không được.

Vào phòng Chu Lăng Vân, nhìn đến phía trước cái máy tính thấy một chồng thật dày sổ sách, tùy ý mở ra xem, là tổng kết thời gian huấn luyện tình huống của một phi công nào đó, bản ghi chép thật sự tường tận, mặt sau còn đính kèm phân tích tình trạng thân thể của người này, phân tích tố chất tâm lý. Toàn bộ là chữ viết tay. Bạch Lạc Nhân chưa từng thấy Chu Lăng Vân mang theo giấy bút đến sân huấn luyện, có thể thấy được hắn đối với tình trạng mỗi người đều hiểu rõ.

“Hàng ngày buổi tối ngài đều tăng ca làm chuyện này sao?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Chu Lăng Vân vừa rửa tay vừa nói: “Chỉ mới hai ngày nay, bộ đội bên kia cứ thúc giục, ngày mai tôi phải quay về một chuyến, đem những tài liệu này đưa qua, hồi báo với cấp trên tình huống huấn luyện sắp tới.”

“Ngày mai.” Bạch Lạc Nhân nhấn mạnh, “Quay về Bắc Kinh sao?”

Chu Lăng Vân cũng không ngăn đầu lên mà ừ một tiếng.

Bạch Lạc Nhân trong lòng đột nhiên có một đợt sóng triều thật lớn bắt đầu cuộn cuộn, hắn yên lặng nhìn Chu Lăng Vân một hồi lâu, bộ dạng như muốn nói gì đó nhưng rồi lại thôi.

“Như thế nào, muốn tôi giúp cậu mang cái gì?”

Bạch Lạc Nhân lắc đầu, “Không.”

“Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai tôi đi rồi, bên này phải dựa vào cậu giám sát.” Chu Lăng Vân nói.

Bạch Lạc Nhân gật đầu, trầm mặc không nói gì hướng ra cửa, tay đã muốn đặt ở chuôi cánh cửa, tâm đột nhiên xoắn lại, xoay người nhìn Chu Lăng Vân, “Thủ trưởng, tôi có thể cùng ngài trở về không?”

“Cái gì? Không chịu được?” Chu Lăng Vân trêu tức, “Chỉ vài ngày thôi? Màn diễn nặng nhất vẫn còn chưa tới đâu!”

“Không phải.” Bạch Lạc Nhân ghen hồi lâu vẫn là nhịn không được nói ra, “Tôi muốn trở về tham gia một nghi lễ.”

“Nghi lễ?” Chu Lăng Vân vẻ mặt tò mò, “Ai kết hôn à?”

“Không phải kết hôn, là công ty Hải Nhân niêm yết, hạng mục của chúng ta không phải từ trước đến nay đều hợp tác với bọn họ sao? Tôi là người phụ trách hạng mục này, như thế nào cũng phải tham dự một chút lễ mừng ngày mai!” Bạch Lạc Nhân nhanh trí tự mình tìm lí do thoái thác hoàn mỹ.

Chu Lăng Vân dường như biết được suy nghĩ của hắn, liền làm khó dễ, “Bộ đội bên kia ta sẽ phái người đích thân đến dự, yên tâm đi, khẳng định bảo đảm thể diện. Nếu không xong, tôi đích thân đi một chuyến cũng không phải không thể.”

Bạch Lạc Nhân vừa nghe lời này lập tức tỏ thái độ, “Như vậy tôi đây càng muốn đi.”

“Như thế nào? Sợ ta đi phá đám à?”

Bạch Lạc Nhân hắc hắc cười hai tiếng.

Mấy ngày nay tâm tính Chu Lăng Vân đột nhiên tốt lạ kỳ, không biết gân cốt có đảo lộn không, đột nhiên buông tha Bạch Lạc Nhân.

(*nguyên văn là ‘đem Bạch Lạc Nhân nhả ra’)

“Vậy được rồi, sáng mai cậu theo tôi cùng nhau đến đó, nhưng có một điều chúng ta phải nói rõ, tôi làm việc với bộ đội, cậu đi tham gia lễ mừng. Chờ tôi xong việc, cậu phải cùng tôi trở về, không thể tìm cớ kéo dài.”

“Rõ!”

Bạch Lạc Nhân nghiêm trang đứng thẳng, kính chào theo theo nghi thức quân đội.

Sáng sớm hôm sau trời còn chưa sáng, Bạch Lạc Nhân liền cùng Chu Lăng Vân đồng loạt xuất phát, trên đường gặp được một vài tình huống, trì hoãn hết nửa giờ. Đến lúc Bạch Lạc Nhân đến Bắc Kinh, đã gần đến giờ chiều tan tầm, hắn từ trong xe Chu Lăng Vân đi xuống, bắt một chiếc xe khác đến công ty Cổ Hải, cửa chính quả thật náo nhiệt, hội trường bố trí thật sự hoa lệ, quy cách tiếp đãi cũng có vẻ khá long trọng. Bạch Lạc Nhân nói tài xế dừng xe cách đó một trăm thước, hắn cố ép mình không nghĩ tới việc tham dự nghi lễ này, chỉ muốn đứng đây xem qua một chút, xác định hết thấy đều thuận lợi liền lập tức rời đi, không cho bất cứ kẻ nào biết hắn đã tới.

Lúc này, Cổ Hải đang ở đại sảnh triển lãm tầng một, nhanh nhẹn tiến đến nói chuyện với các vị lãnh đạo giới thiệu với bọn họ sản phẩm của công ty.

Diêm Nhã Tĩnh gần đây gầy đi trông thấy, cả người đều sơ xác, lúc này đang ở bên ngoài giám sát bố trí hội trường, toàn bộ lực phủ ngũ tạng đều mệt mỏi, rũ rượi. Trái lại Đông Triệt, vẫn đỉnh đạc một phương cùng khách mời nói chuyện phiếm, hình tượng đẹp đều bị hắn chiếm lấy.

Ba giờ rưỡi, lễ mừng nghi thức chính thức bắt đầu, bên dưới sân khấu người cũng càng ngày càng nhiều, Bạch Lạc Nhân bị vây chặt đến vị trí cũng không thấy được, cơ hồ không ai chú ý tới hắn.

Rất nhanh, Cổ Hải cùng Đông Triệt từ trong đại sảnh công ty đi ra, thậm chí vẫn kéo dài đến sân khấu, hai nam nhân bước đi trong vô số ánh nhìn cực kỳ hâm mộ đích thị là những bước chân nhẹ nhàng vững trãi, thần thái tỏa ra ngút trời bước trên thảm đỏ, lên sân khấu.

Bạch Lạc Nhân thấy một màn trình diễn như vậy, trong lòng không khỏi chua xót

“Cảm tạ các vị tân khách đã đến dự lễ mừng hoạt động.”

Sau khi người chủ trì tuyên bố lời chào đầu, người phụ trách doanh nghiệp (là Cố Hải) lên nói chuyện, Bạch Lạc Nhân yên lặng nhìn chăm chú vào Cố Hải, hẩn dường như gầy đi, nhưng trạng thái tinh thần vẫn tốt như trước, xem ra hẩn cũng không bị ảnh hưởng gì, Bạch Lạc Nhân không biết là nên vui mừng hay là nên khó chịu.

Màn hình lớn đếm ngược 5 giây, lãnh đạo khu vực vang tiếng kễng đánh dấu chính thức đưa đưa công ty lên sàn, một đợt khói lửa từ hội trường bắn về phía hậu trường, Ngay sau đó dải lụa đỏ che tấm bảng được hạ xuống, tên cổ phiếu khoa học kỹ thuật Hải Nhân, cùng số hiệu được công bố.

Giờ này khắc này, Bạch Lạc Nhân tự đáy lòng vì Cố Hải mà âm thầm xúc động ,tự hào.

Rất nhanh, toàn hội trường âm thanh ánh sáng cùng nhau phối hợp, tiếng vỗ tay cùng tiếng pháo đồng loạt trỗi lên.

Cố Hải nhìn chăm chú mọi người bên dưới, xuống sân khấu, cùng Đông Triệt ôm nhau một cái ăn mừng, trong khoảng thời gian Bạch Hán Kỳ nằm viện, nếu như không có Đông Triệt mạnh mẽ hiệp trợ, Cố Hải căn bản không thể trong thời gian ngắn giải quyết quá nhiều việc như vậy trước khi hoàn thành niềm yết thị trường. Đương nhiên, hẩn cũng ôm Diêm Nhã Tĩnh, còn đi đến một số vị khách quý đã bớt thời giờ tới đây.

Đáng tiếc, Bạch Lạc Nhân không nhìn thấy, hẩn chỉ nhìn thấy Cố Hải ôm Đông Triệt đã liền đem ánh mắt dời đi, đến lúc nhìn lại, người chủ trì đang ở trên đài nói chuyện, Cố Hải cùng Đông Triệt ngay dưới sân khấu châu đầu ghé tai, thỉnh thoảng lại tươi cười với đối phương một cái, cảm giác cực kỳ thân mật.

Người bình thường nhìn hình ảnh này cũng sẽ không đoán mò, ngoại trừ nữ nhân viên Diêm Nhã Tĩnh hiểu lắm, chỉ có Bạch Lạc Nhân cảm thấy khó có thể chịu được.

Ngực nghẹn một hơi, không sao thở nổi.

Nhiều tiết mục biểu diễn đã bắt đầu, đúng là không khí đang rất náo nhiệt, Bạch Lạc

Nhân xoay người bỏ đi.

Từ giữa đám đông xuyên ra đến đường cái, bắt đầu đón xe taxi.

“Tôi hình như có thấy Nhân từ nhà cậu.” Đông Triệt mở miệng.

Cố Hải cười khổ một tiếng, “Cậu đừng vào lúc này mà đùa giỡn được không? Cậu ta sao có thể tới đây? Cậu ta mà gọi một cú điện thoại cho tôi, tôi liền cho cậu khổ đầu ba cái.

Đang nói, sắc mặt Cố Hải đột nhiên biến đổi, chạy như điên hướng ra đường cái.

“Tôi nói này, lát nữa còn có truyền thông muốn xin phỏng vấn đấy!”

Tiếng Đông Triệt chìm vào đám đông.

Lẽ ra Bạch Lạc Nhân đã lên xe, cửa xe đã đóng, Cố Hải ở phía sau đuổi theo, đuổi không kịp suy sụp mà ngã xuống đất. Thế nhưng tình huống thực sự lại khác, lái xe còn chưa kịp tăng tốc, Cố Hải đã lẳng không* nhảy tới trước đầu xe (*lẳng không là bay trên không, là tên một bộ khinh công), lái xe vội nhấn phanh, phần eo Cố Hải đích thị đã đụng vào đầu xe, ngã dúi về sau mấy bước lớn, thế nhưng vẫn còn đứng ổn , không có chuyện gì.

Lái xe ánh mắt coi bộ kinh sợ nhìn Cố Hải, Cố Hải lập tức trực tiếp ôm lấy cửa xe, không để ý hình tượng hung hãn đạp đá hai chân vào cửa xe.

“Xuống đây cho tôi!” Cố Hải hướng đến Bạch Lạc Nhân đang ở bên trong nổi giận gầm lên một tiếng.

Bạch Lạc Nhân tổng mạnh cửa xe, từ trên xe bước xuống đám ngay một quyền vào mặt Cố Hải.

Cố Hải gay gắt túm vạt áo Bạch Lạc Nhân, chính là túm lấy hẩn kéo đến một góc phía sau cao ốc công ty, hai mắt đỏ tươi chăm chú nhìn hẩn, “Cậu quá tàn nhẫn, đến cũng đã đến, tại sao lại không nói tôi tiếng nào đã quay đi?”

“Hữu dụng gì chứ?” Bạch Lạc Nhân ánh mắt hờ hững nhìn lại Cố Hải.

“Hữu dụng gì hả? Cậu đã bao nhiêu ngày không cho tôi một tin tức hả? Cậu có biết tôi làm sao đối mặt với nhiều ngày như vậy? Cậu có biết tôi không thấy cậu cảm thấy khó chịu như thế nào?”

“Không biết.” Bạch Lạc Nhân bình tĩnh nhìn Cố Hải, “Tôi cảm thấy cậu thật sự sống rất tốt.”

“Đó là cậu thấy thế! !”

Bạch Lạc Nhân nghiêm mặt gắng sức đẩy Cố Hải ra, vẫn không được, lại dốc sức đẩy một phen nữa vẫn là không đẩy ra, đúng lúc đó, có tiếng ô tô vang lên. Một chiếc xe chậm rãi dừng lại cách đó không xa, cửa kính hạ xuống, lộ ra khuôn mặt Chu Lăng Vân

“Tôi phải trở về, chúc mừng ngài, Cố tổng.”

Cố Hải gắt gao kìm giữ Bạch Lạc Nhân không buông tay, “Nhân tử, cậu hãy nghe tôi nói, Đông Triệt cùng tôi chỉ là anh em bình thường. Tôi chỉ cần liếc mắt đã thấy hần có nhiều điểm tương đồng, nhưng không phải vì vậy mà tôi thích hần, tôi là cảm thấy được hần có thể xứng đôi với Diêm Nhã Tĩnh mới đem hần về đây.”

Bạch Lạc Nhân khẻ rùng mình.

“Nhân tử, Diêm Nhã Tĩnh theo tôi năm năm, tôi chính là đã tàn nhẫn với tình cảm của cô ta. Tôi không nói là sợ cậu nghĩ nhiều, kỳ thật trong lòng tôi vẫn luôn lo lắng cho cô ta, tôi chính là muốn chứng kiến cô ấy yên bề gia thất tôi mới an tâm. Tôi mang Đông Triệt về công ty, vẫn luôn tạo cho hần nhiều cơ hội, trừ việc đó ra tôi thật sự không biết còn có thể làm gì để bù đắp cho cô ấy.”

So với những lời vừa nãy, Bạch Lạc Nhân biểu tình đã dịu đi

“Cậu có thể xác định cô ấy sẽ thích Đông Triệt?”

“Tôi xác định.”

Phía sau lại có tiếng còi vang lên, Bạch Lạc Nhân thản nhiên nói: “Tôi phải đi rồi.”

Cố Hải không màng ánh mắt Chu Lăng Vân, hung hăng hôn lên môi Bạch Lạc Nhân một cái.

“Tôi chờ cậu trở lại.”

80. Chương 80 - Tôi Vẫn Nhớ Cậu

Editor: Baotri1998

Khu vực Hải diện là một trong chi nhánh của đồn cảnh sát, một đám tiểu lính thủy lục quân* đang ngồi đánh bài.

(Lính thủy lục quân hay cảnh mạo: là những cảnh sát hạng quèn mặc áo giống như áo bộ đội gọi tắt lính bộ đội của lực lượng quân sự, ai đi bộ đội mà bị nhầm chúng thì bị làm lính thủy nhé))

“Nè! Tôi nói là đừng có chơi nữa...” Triệu đội trưởng vỗ vỗ tay, “Có nhiệm vụ ! dẹp bài , nhanh tay lên.”

Mấy tiểu lính thủy mất hứng mang bài ném vào ngăn kéo, mấy tên tiểu cảnh mạo* đứng thành một hàng chờ đội trưởng chỉ thị.

(*Cảnh mạo : Lính thủy lục quân)

“Chiều nay có một đại minh tinh ở phía tây thành phố tham gia hoạt động quảng bá thương hiệu đồng hồ đeo tay tại khách sạn, nhiệm vụ của các cậu là tối phụ trách duy trì an ninh trật tự, bảo vệ an toàn cho minh tinh .”

Đứng ở bên cạnh Dương Mãnh là tiểu Lý tử mở miệng hỏi: “Vị minh tinh đó là nam hay nữ?”

“Là nam.”

“Con mẹ nó!” Tiểu Lý tử cau mày, “Chỉ là một tên nghệ sĩ dự hoạt động thôi, còn để cho cảnh sát hộ tống? Thật muốn lấy cái dương vật ném vào mặt hắn! Bộ hắn không có vệ sĩ riêng sao? Tất cả chúng ta đều phải bảo hộ cho hắn, hiện tại lỡ xảy ra sự cố không may hay tai nạn gì đó thì phải làm sao?”

“Đúng vậy! Khách sạn kia không phải có bảo vệ rồi sao? Còn cần chúng ta đi làm gì?”

“Trả thù lao, không trả thì không đi !”

“ ... ”

Triệu đội trưởng phát tay một cái, “Tất cả dừng âm ỉ, để tôi nói đôi câu.”

Trong phòng tạm thời im lặng.

“Ban đầu người tại khách sạn nói không cần chúng ta phái người tới, vì Trương sở trường nhất định ôm chuyện này. Hiện tại người sáng lập công ty này đích thực là anh rể tôi, vì vậy vị ngôi sao đó là thay mặt anh tôi quảng bá sản phẩm, bây giờ tôi lại gần điểm khách sạn, tôi không đi thì mặt mũi để đâu? Như vậy đi, Trương Tường và Ngô Hạo hai cậu ở lại, những người còn lại đi theo tôi.”

Trên đường, Dương mãnh cầm tờ Poster quảng cáo nhìn thoáng qua.

“Vưu — vật — say — hồng — trần...” Đọc xong từng chữ một, vỗ mạnh tấm poster quá to, “Con mẹ nó, cái này cũng gọi là tên à? Có cha mẹ nào lại đặt tên con trai mình như vậy?”

Cảnh sát bên cạnh, mắt không đồng tình nhìn Dương mãnh, “Đó là thông điệp.”

“À...” Dương Mãnh suy nghĩ ngây ngốc một hồi, “Tôi thấy chữ Vưu, tưởng đây là họ.”

Dương mãnh và mấy người đồng sự đến hội trường quảng bá, đã có mấy ngàn fan hâm mộ vây tại bốn phía. Thảm đỏ hai bên được kéo dài thành hai tuyến cảnh giới*, hai tuyến cảnh giới có hơn mười tên bảo vệ tay cầm điện côn đi qua đi lại , chỉ cần có người lướt qua giới tuyến, lập tức sẽ bị nghiêm khắc cảnh cáo.

(*Cảnh giới tuyến là một đường dây màu vàng, hoặc đỏ phân cách để ngăn mọi người, thường những trường hợp để ngăn fan, người dân xem tai nạn v.v.v..)

Mấy người Dương mãnh đang đợi trước cửa, chỉ cần minh tinh vừa xuất hiện , lập tức tiến lên hộ giá dẫn đường . Mặc dù tất cả đều bắt đầu dĩ, tới lúc đó còn phải đích xác liệu mạng xông về phía trước.

Hơn 2h chiều, hai chiếc xe sang dừng ở cửa khách sạn, Dương Mãnh vội vã đi theo các đồng sự. Mấy phóng viên không ngừng chen lấn xô đẩy cố sức mở cửa xe, nam minh tinh được mở xuống xe, lập tức được vây quanh hộ tống, dẫn đường cho cậu đi vào bên trong

Sau đó Dương Mãnh liền nghe thấy tiếng hét thất thanh giống như tiếng giết lợn, không ngừng kêu gào tại hội trường, bắt kể đi tới đâu tiếng hét đi tới đó, cái này đều thuộc về trạng thái mất khống chế. Cố gắng tập trung kèm sát người này, nếu thư giãn một chút, sẽ có người thừa dịp lợi dụng sơ hở.

” Á... Á...”

“Á... Á...Á...Á...Á”

Dương mãnh trong lòng liên tục kêu khổ, mấy “bà cô” quả thật là sôi động, các người hét nữa, lỡ tai tôi sắp bị các cô chấn động đến tê luôn rồi. Bây giờ đi được 10 mấy mét, giày không biết bị ai đạp rơi mấy lần, trang phục sắp bị nắm đến rách nát, hồi mấy kỳ tết chen chúc trên tàu hỏa cũng chưa từng lao lực như vậy.

Dương mãnh chưa bao giờ theo đuổi minh tinh , lúc còn trẻ còn hâm mộ mấy người nổi tiếng, thông thường đều lên cơn sốt hơn bà ngày, nhưng vài ngày sau đó thì quên mất tiêu . Hiện tại đã lớn tuổi rồi, càng đối với người như thế không có hứng thú, từ khi nam minh tinh xuống xe đến giờ, cậu chưa từng đem con mắt ngó một cái.l

Đi trên thảm đỏ mới nửa đường, nút áo trên cảnh phục (áo cảnh sát) Dương Mãnh đã vô tình bị hai người nắm rút, vạt áo phía trước bị vắn về sau gáy. Không biết là ai giẫm phải ống quần cậu, Dương mãnh dùng sức giật lại, chỉ nghe một tiếng toẹt..., nơi đấy quần thủng ra một lỗ.

Thừa dịp Dương Mãnh rối ren, một fan hâm mộ bất chợt chui qua, hướng về nam thần tượng xông tới . Hiện trường nháy mắt rơi vào hỗn loạn, Dương Mãnh ra sức ngăn chặn ai ngờ bị đá vào hạ thân, chợt gào lên một tiếng .

Một tiếng này được người bên cạnh nghe rất rõ ràng, cậu quay đầu lại, dùng ánh mắt không thể tin nhìn chăm chăm rất lâu người cảnh sát.

“Dương mãnh !”

Dương mãnh đau đến mất hồn, căn bản không thấy có người gọi, trực tiếp chạy đến kéo cổ áo của cậu lại, nam minh tinh tháo kính mát xuống, kích động không thôi mà lắc lư bờ vai của cậu, để cậu có thể nhận ra người này là ai.

“Vưu Kỳ!” Dương Mãnh mắt lộ ra vẻ vui mừng, “Cậu sao lại ở chỗ này ?”

Hỏi lời này thật là muốn đánh, xung quanh một đám nữ nhân đều lớn tiếng quát to, cậu đứng là ngây ngô không biết thần tượng các nàng đến đây làm gì.

“Đi nhanh lên đi!” Cảnh sát bên cạnh và bảo vệ thúc dục một cậu.

Dương mãnh lúc này mới phản ứng được, mắt tròng lên, “Hôm nay tên minh tinh dự hoạt động quảng bá không lẽ là cậu?”

Mấy người cảnh sát cùng Dương Mãnh đi chung với nhau đều cảm thấy mất mặt, Một người có quan hệ coi như không tệ, hảo tâm nhắc nhở một câu, “Mãnh ca, chúng ta về nhà Phạm Nhị đi được không? Hiện tại còn phóng viên quay phim nữa! Anh không sợ mất mặt đã đành, chớ đừng lôi mấy người chúng tôi kéo vào luôn không .”

Dương mãnh quan sát Vưu Kỳ một lúc lâu, sau đó mạnh mẽ nắm quyền, “Xem việc ồn ào này đi! Tôi đã sớm biết là cậu , bởi đám fan kia bỏ nhào vào đây.”

Vưu Kỳ, “ ...”

Sản phẩm quảng bá trong buổi họp, Vưu Kỳ làm người phát ngôn và tiếp nhận phỏng vấn của truyền thông , Dương mãnh cách đó không xa nhìn cậu chăm chăm. Mọi người đem bộ biểu cảm hám trai nhìn Vưu Kỳ, còn cậu đem một bộ biểu cảm xem náo nhiệt . Bây giờ mà còn có thể giả bộ cho được ! Sắp tới vẫn còn hoạt động kinh doanh không ngừng? tại sao tạm thời không lo tính toán?

“Còn phải bao lâu mới kết thúc vậy?” Dương mãnh hướng nhìn nhân viên làm việc hỏi.

Nhân viên làm việc hơn nửa ngày mới định thần lại, thuận miệng đáp lại một cậu, “ ... ít nhất ... Phải đến 2 tiếng !”

“Không được, tôi phải đi ra ngoài trước để ăn một bát mì, có chút đói bụng.”

Dương mãnh quyết đoán hảo tâm nhường vị trí tốt nhất cho người khác, tự mình lễ phép cúi đầu* đi ra khác sạn, thẳng đến quán mì đối diện, ăn một bát mì tốn bảy đồng nhân dân tệ , đây mới là cuộc sống thần tiên của mình .

(* Thí diên thì diên : là một từ để chỉ người lịch sự, cúi đầu trước người ta, nghĩa đen là cúi đầu trước bề trên)

Kết quả đợi Dương mãnh ăn xong, bên này đã sớm giải tán.

Vưu Kỳ căn bản muốn hoạt động kết thúc cùng Dương Mãnh ôn chuyện, tưởng chừng sau đó gặp lại không ngại cả bóng dáng chẳng thấy đâu.

“Buổi tối còn có tiệc rượu, cậu tham gia không?” Trợ lý hỏi.

“Không đi.”

Sau khi cự tuyệt, Vưu Kỳ từ cửa hông (cửa sau) bí mật rời đi, nghe được Dương mãnh công tác tại đồn công an, trực tiếp lái xe đi tìm người, tên cảnh sát báo Dương Mãnh đã tan làm, dẫn cậu đến nhà Dương Mãnh, .

Nhà Dương mãnh từ con ngõ đã dời đến khu dân cư, cửa phòng mở ra , Vưu Kỳ không khỏi hoảng sợ, mẹ Dương Mãnh giống như lão phù thủy đang làm phép, bà nói là buổi tối phải đến quảng trường biểu diễn.

“Dương mãnh cùng cha nó đi ra ngoài tản bộ, cậu ngồi ở đây chờ một lát.” Mẹ Dương Mạnh nói.

Hiện đại đợi gần một giờ , mẹ Dương Mãnh ở bên cạnh nhìn chăm chăm Vưu Kỳ xem xét vài chỗ, càng xem càng thấy quen mắt, cuối cùng vỗ bàn một cái.

“Cậu ...cậu đó...? ... Tên gì nhỉ? Sao không nhớ rõ tên vậy kà, tôi xem qua cậu diễn trên truyền hình!”

“Là Vưu Kỳ.” Vưu Kỳ thẹn thùng, “Cháu tham gia một số bộ phim trên truyền hình, nhưng chưa phải gọi là diễn viên đâu, không nghĩ tới cô còn có thể nhận ra.”

“Tôi đầu tiên thấy cậu liền nhận ra rồi, A dô cậu đóng vai tên Hán gian đúng thật đáng ghét! Lúc ấy tôi mở Tivi liền mắng chửi không ngừng, này là Hán gian thôi, là tên gian giảo hay giở trò thủ đoạn! Chỉ biết khi dễ người dân Trung Quốc...”

Vưu Kỳ vẻ mặt tối tâm, ” Bộ phim đó không phải cháu đóng.”

10 phút sau, Dương Mãnh trở về, gặp Vưu Kỳ vô cùng kinh ngạc. Cậu còn chưa kịp mở miệng, cha cậu phía sau bắt chợt như cơn lốc xoáy vọt đến trước mặt Vưu Kỳ , kích động lôi kéo tay cậu nói: “Cháu là Vưu Kỳ ? Chú là cha Mãnh tử, là người hâm mộ của cháu! !”

Trên đường, Dương mãnh cùng cha cậu vô tình nói qua chuyện Vưu Kỳ , không nghĩ tới so với cậu cha của cậu còn kích động hơn, lập tức mang lịch trình những năm gần đây phần đầu của Vưu Kỳ nói liên tục, lúc đó đem Dương Mãnh nói như sấm. Lúc này nhìn dáng dấp cha cậu hàng huyền si mê , hận không thể tìm được cái lỗ để chui vào, tại sao cậu có một người cha không nên thân như vậy?

Hai người ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm, Vưu Kỳ đưa một vé xem phim sắp công chiếu ,thịnh trọng hướng tới cậu mà nói : “Tuần sau bộ phim này sẽ công chiếu tôi có tham gia trong phim , nhất định phải tới ủng hộ.”

“Chắc chắc...” Dương mãnh cười đến gò má căng lên, “Đóng vai nam thứ sáu hay vai thứ bảy?”

Vưu Kỳ cười đến bất tiện, “Vai thứ hai.”

Dương mãnh gật đầu, “Cậu rất cố gắng .”

Vưu Kỳ uống một ngụm trà, con người tinh túy chớp động, bên trong mang theo vô ngàn cảm khái.

“Thật không nghĩ cậu làm cảnh sát.”

“Chuyện cậu không nghĩ tới còn rất nhiều! Tôi nói với cậu, Nhân tử cậu ấy...”

“Cậu ta là phi công của lực lượng không quân.” Vưu Kỳ ngắt lời Dương Mãnh, “Trước đó vài ngày tôi đã gặp cậu ấy, cùng với Cố Hải.”

“Hả?” Dương mãnh vô cùng kinh ngạc, “Không thể ? Lần đó cậu ấy tới tìm tôi , cùng Cố Hải chạm mặt tôi thấy hai người nhìn nhau giống như hai kẻ thù ấy.”

“Lần đó là bao lâu rồi?” Vưu Kỳ hỏi.

Dương mãnh suy nghĩ một chút, “Ừmmm... Gần nửa năm, bây giờ chớp mắt một cái thời gian đi thật nhanh.”

Vưu Kỳ cười nhạt.

Dương mãnh nhìn Vưu Kỳ chăm chăm một hồi, thử hỏi: “Cậu vẫn còn nhớ đến Nhân tử ?”

“Nhớ ?” Vưu Kỳ lúc này phủ nhận, “Đã nhiều năm như vậy, tâm đã không còn. Bất quá tôi nhớ cậu là thật, nhiều năm nay muốn quên cũng không quên được cậu.”

Dương mãnh một bộ dáng vừa mừng lại vừa lo , “Nhớ thương tôi? Tôi có gì có thể làm cậu nghĩ đến tôi?”

“Tôi cũng không biết.” Vưu Kỳ hí hửng, “Cậu xem tôi lúc ấy tâm trí hoàn toàn nghĩ đến Nhân tử, đã nhiều năm như vậy, trí nhớ tôi về cậu ta rất mơ hồ. Ngược lại thì hai ta trong lúc đó phát sinh sự tình rất nhiều, Tôi từng thứ một đều nhớ rất rõ ràng.”

Dương mãnh môi giật giật, được một hồi mới mở miệng, “Đầu óc cậu bị hỏng rồi phải không ?”

Vưu Kỳ, “ ... ”

81. Chương 81 - Viên Mãn Hoàn Thành Nhiệm Vụ

Editor: Chris Nguyen

Đêm trước khi xuất hành, Bạch Lạc Nhân đã sớm lên giường ngủ, nghĩ đến ngày mai phải trở về Bắc Kinh, tâm tình vô cùng sáng khoái! Phi công khác đều ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, hồi hộp chờ đợt bay biểu diễn ngày mai. Hắn thì ngược lại, trong đầu tuyệt nhiên không hề có chút áp lực, tiến vào ổ chăn liền lăn ra ngủ.

Bảy giờ sáng, lác đác vài nhóm phi công rời giường, tiến hành lần hiệp đồng diễn luyện cuối cùng. Cho tới hiện tại, số phi công chính thức tham gia bay biểu diễn chỉ có mười, ngoại trừ Chu Lăng Vân thì chỉ có chín, kể đến chính là Bạch Lạc Nhân cùng Lưu Xung.

“Hôm nay tất cả mọi người đừng lo lắng khẩn trương, nếu có chút sai sót nào, ta sẽ quay lại tính sổ các người!”

Mọi người đều thất kinh hồn vía, Chu đại sư trưởng, ông là đang an ủi người ta sao?

Chín giờ sáng, mười chiến đấu cơ vững vàng vút lên không, bắt đầu khẩn cấp hướng về Bắc Kinh. Có lẽ ông trời thương cảm cho đám phi công những ngày gần đây huấn luyện gian khổ, hôm nay Bắc Kinh bầu trời quang đãng, điều kiện bay thật tốt.

Cố Hải an vị trên lễ đài bên ngoài thao trường, nhìn lên không trung, tâm tình vô cùng lo lắng, tuyệt đối không chút gì hy vọng xa vời. Người ta đều mong đợi bay có thể trình diễn những màn ngoạn mục, hẳn chỉ hy vọng Bạch Lạc Nhân có thể an toàn mà hoàn thành nhiệm vụ, kém một chút cũng không sao, có sai lầm cũng không quan trọng, chỉ cần hắn có thể vững vàng đáp xuống đất.

“Chào, cậu là ai? Sao trước giờ tôi chưa từng thấy qua cậu?” Một tên quan quân không quân hướng đến Cố Hải hỏi.

Cố Hải không chút để ý mà trả lời, “Tôi không phải người trong quân đội, là người nhà của phi công.”

“Chẳng trách.” Quan quân trêu chọc, “Tôi xem cậu so với bọn họ còn khẩn trương hơn.”

Vô nghĩa! ! Cố Hải trong lòng rống lên một tiếng, thử đem vợ người ném lên bầu trời đi!

Bạch Hán Kỳ cũng đã ngồi trên lễ đài, bị hỏi cùng một vấn đề, cũng trả lời y như vậy. Sân này thật không cho phép người ngoài quân đội xem biểu diễn, cho nên Bạch Hán Kỳ cùng Cố Hải đã phải rất trắc trở mới vào được. Không vì mục đích gì khác, chỉ nghĩ muốn xem hắn, con của mình oai phong cỡ nào.

Tự mình ngược đãi hành hạ từng ngón tay một lúc sau, trong tầm mắt Cố Hải rốt cục cũng xuất hiện năm chiến đấu cơ.

Rõ ràng là năm chiến đấu cơ giống nhau, ở năm vị trí song song, Cố Hải có thể liếc mắt một cái đã tìm ra chiếc do Bạch Lạc Nhân điều khiển.

Rất nhanh, năm chiếc chiến đấu cơ đẩy nhanh tốc độ, tỏa ra năm hướng lướt đi. Đuôi mỗi chiếc đều kéo theo sau một dải khói màu, nhiều màu lộn lây giống như đóa Tử Kinh Hoa khổng lồ đang nở rộ (*hoa Tử Kinh hay Dương Tử Kinh là loại hoa lan màu tím, có năm cánh, là quốc hoa và có in trên quốc kỳ của HongKong). Những phi công giống như lấy trời xanh làm bàn vẽ, thỏa sức thơ mộng mà chấm phá trên bầu trời .

“Ào..ào...ào...ào...ào.” (*tiếng máy bay vút qua)

Một trận hoan hô ủng hộ tràn ngập bên tai Cố Hải, hai tay của hắn lại giống như đè ép ngàn cân đá tảng, căn bản nhấc không lên.

Trong vòng hai mươi phút ngắn ngủi, 3 chiến đấu cơ bay liệng xoắn vút qua, 4 chiến đấu cơ từ trước mặt hướng thẳng lên trời mà bùng tỏa các hướng, 9 chiến đấu cơ từ trên lao xuống cùng tách nhóm tỏa ra. . . . Hơn mười bộ yêu cầu biểu diễn cao cấp liên tiếp trình diễn trên bầu trời, kiểu này rồi đến kiểu khác, mức độ phấn khích thật làm người ta choáng ngợp. Thậm chí ngay cả la hét cũng không làm cho người ta thở gấp, lập tức nghênh đón tổ biểu diễn tiếp theo.

Tổ hợp biểu diễn qua đi, liền bắt đầu đến biểu diễn đơn.

Chu Lăng Vân là người đầu tiên điều khiển chiến đấu cơ xuất chinh, theo chỉ lệnh của chỉ huy viên, hắn lái chiến đấu cơ thật giống như mũi tên đang giương trên dây cung, đầu phi cơ đột nhiên nâng lên, góc độ tiếp xúc gần như vuông góc hướng lên trời mà phóng. Tốc độ bay lên nhanh đến khó có thể tưởng tượng, các thủ trưởng trên lễ đài đều nhìn xem trợn mắt há hốc mồm, cách biểu diễn này trước kia chưa bao giờ có người dám thử.

Dần dần, phi cơ Chu Lăng Vân vượt ra khỏi tầm mắt mọi người, phi cơ của Bạch Lạc Nhân đã theo sát phía sau.

Không chỉ Cố Hải, mà ngay cả Cố Uy Đình đang ngồi xem trên lễ đài đều căng thẳng thay cho Bạch Lạc Nhân.

Sau khi bay lên, Bạch Lạc Nhân bắt đầu màn trình diễn đơn trên không trung, đạt đến góc tấn cực đại cho phép, kỹ năng bổ nhào đặc biệt, đoạn cao trào bay lên lộn vòng liên tiếp, dưới lễ đài thao trường, người xem thỉnh thoảng bắt gặp vang lên âm thanh ủng hộ, thật sự rất phấn khích !

Cố Hải lại nói thầm trong lòng, làm giống rồi, tốt lắm rồi, cậu đừng lộn nhào nữa được không? Đừng lao xuống đột ngột nữa, làm tôi sợ chết khiếp có biết không hả? không chỉ có cơ thể Bạch Lạc Nhân chịu đựng thách thức năng lực, tuyệt nhiên tâm lý Cố Hải cũng đang chịu thách thức năng lực.

Lúc mọi người ở đây đang thỏa nguyện hô to, phi cơ Bạch Lạc Nhân đột nhiên bắt đầu rơi tự do, như là một chiếc lá rơi phiêu dăng, tầm mắt mọi người đột nhiên hạ xuống thấp.

Trong khoảnh khắc này, tâm can Cố Hải chợt ớn lạnh, mạch máu như muốn vỡ tan.

Ngay lúc chiến đấu cơ sắp rơi xuống mặt đất, thành linh lại được nâng trở lên, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, phi cơ liên tục lộn tròn, 360 độ, 720 độ, 850 độ.

Đây là một bộ biểu diễn tìm được đường sống trong chỗ chết, thật nhanh khiến Cố Hải kinh hãi tỉnh mộng, nghe bên cạnh tiếng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, Cố Hải hận không thể đem dạt mớ những người đó. Các người chỉ biết xem náo nhiệt, các người thế mà có thể cười được? Một bộ động tác như vậy, ắt hẳn thân thể Bạch Lạc Nhân bị tra tấn rất nhiều!

Nhưng vẫn có người giống Cố Hải mặt nhăn mày nhú, hắn nhìn lại thấy tức giận, vợ tôi biểu diễn phấn khích như vậy, cả đám các người như thế có thấy đức hạnh không hả?!

Đau lòng, nhưng lại không tự chủ được mà dân trào một niềm tự hào kiêu hãnh.

Hắn không thể trước toàn bộ người trên thế giới mà tuyên bố, người đang ở trên không kia, là của ta.

Bạch Hán Kỳ cũng cảm giác được cái chiến đấu cơ kia bay lượn bốn phương đích thị khí khái Bạch gia, ngay lập tức ghé đến sau đầu Cố Hải dặn dò, túm tay quan quân chung quanh, lập đi lập lại kích động không thôi.

“Nhìn kia, đó là con của tôi!”

Chín năm ròng, về nhà không được mười lần, Bạch Hán Kỳ trong lòng buồn khổ chính đều trong giờ khắc này mà kiêu hãnh tan biến.

Ngay cả Ủy viên Quân ủy đang trên lễ đài cũng đều rất chú ý tới, ngón tay chỉ lên không trung hướng đến chiếc chiến đấu cơ, xoay người ra sau hỏi thủ trưởng không quân: “Phi công này tên gì?”

Thủ trưởng Không quân lúc này trả lời, “Bạch Lạc Nhân.”

Bên cạnh có người chen lời, “Đó là con nuôi lão Cố.”

Hơn mười ánh nhìn hướng về Cố Uy Đình, Cố Uy Đình lúc này cười to, “Không phải con nuôi, là người nhà.” (*nguyên văn là ‘thị thân đích’ tức là họ hàng ruột thịt, người trong gia đình, không phải con nuôi)

Cuối cùng, Chu Lăng Vân suất phát dẫn đầu phía sau chín chiếc phi cơ chiến đấu, tạo thành một đội hình tam giác siêu dày đặc, kéo khỏi màu sắc rực rỡ, xẹt qua trên đỉnh đầu mọi người, kết thúc màn biểu diễn bằng một bông hoa hoàn mỹ.

Sau đó, dẫn toàn bộ phi công trở về đơn vị .

Giây phút ăn mừng ngắn ngủi đi qua, Bạch Lạc Nhân và các đồng đội chiến hữu cùng nhau đến nhà ăn ăn cơm.

Hắn cũng không biết Cố Hải đến xem hắn biểu diễn, càng không biết Bạch Hán Kỳ cũng nhìn thấy, hắn xem đây là một lần hoàn thành nhiệm vụ bình thường, nhiệm vụ hoàn thành, hắn đã có thể hoàn toàn thả lỏng .

“Doanh trưởng, tôi nghe nói thủ trưởng không quân nhắc tên khen ngợi anh.” Một cậu lính nhỏ tuổi mở miệng.

Bạch Lạc Nhân không yên lòng mà trả lời, “Thật không?”

Lưu Xung ở bên cạnh kích động một trận, “Anh vừa lập công đấy! !”

Bạch Lạc Nhân bên miệng lộ ra một nụ cười lười nhác, rồi sau đó liền tiếp tục ăn, tâm tư hắn căn bản là không có ở đây. Hiện tại nhiệm vụ viên mãn hoàn thành, hắn có thể có một khoảng thời gian tạm nghỉ, công ty Cố Hải đã niêm yết cổ phần, hắn không phải đã rời khỏi chức quản lý, yên yên ổn ổn mà làm chủ tịch?

Mình có nên gọi điện thoại cho hắn, nói cho hắn biết mình đã trở về?

Bên cạnh vài người đang tán gẫu hoan hỉ, đột nhiên nghe được phịch một tiếng, quay đầu vừa thấy, bát cơm Bạch Lạc Nhân rơi xuống, cả người sải trên bàn cơm, bất tỉnh nhân sự .

“Sao lại thế này?”

Nhóm đồng đội luống cuống, nhanh chóng đứng dậy, bộ dạng muốn đem Bạch Lạc Nhân đưa tới phòng cứu thương.

“Đừng động vào cậu ta!”

Đột nhiên một âm thanh xa lạ làm ngưng trệ hành động của tất cả mọi người

Cố Hải đi tới, nhìn vài người thở dài một tiếng, rồi sau đó đi đến bên cạnh Bạch Lạc Nhân, nhẹ nhàng đưa hắn ôm vào ngực, nhìn mấy người kia nhỏ giọng nói: “Hắn chính là đang ngủ.”

Gương mặt khấn trương sau khi nghe đến những lời này, nháy mắt mấy cái, coi bộ khó hiểu sắc mặt đã chuyển thành ngây dại.

Cố Hải cúi xuống, lấy hai tay Bạch Lạc Nhân khoát lên trên vai, ôm lấy hai đùi hắn, thoáng cái đã nâng Bạch Lạc Nhân vác lên. Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đem Bạch Lạc Nhân ra khỏi nhà ăn.

“Hắn.” một trong số những quan quân mở miệng, “Hắn sẽ không mưu đồ gây rối cho doanh trưởng chúng ta chứ hả?”

Lưu Xung liếc hắn một cái, “Đó là người nhà của doanh trưởng á.”

“Ách. Coi như tôi chưa nói gì.” Tiếp tục buồn bực ăn cơm.

Tên quan quân nhện không được cảm khái nói: “Đang ăn cơm mà có thể ngủ, trình độ thật không đơn giản!”

Theo sau đó là một trận cười đích thật vui vẻ.

Hai cái cánh tay Bạch Lạc Nhân khoát lên vai Cố Hải, trong tay vẫn nắm chặt đôi đũa, không ngừng lắc lư trước mặt Cố Hải. Cố Hải sợ tự mình đâm vào mắt, liền duỗi một tay ra túm lấy đôi đũa kia, kết quả lại không vút xuống được.

Cậu đối như thế à?

Chiếc đũa trong tay Bạch Lạc Nhân trên không trung đùa nghịch vài cái, lại hướng tới miệng mà đút vào.

Cố Hải không thể vui nổi, “Nhìn cậu kìa, đừng co đâm vào cổ họng.”

Bạch Lạc Nhân lúc này mới tỉnh, kề sát miệng chính là cơ bắp sau cổ của Cố Hải, rắn chắc căng cứng, co dãn tràn đầy, thật là một thứ mỹ vị. Bạch Lạc Nhân hôn mút một chút liền hung hăng cắn vào.

Cố Hải sau ót đích thị nổi gân xanh.

“Khinh xuất.” Lời nói từ kẻ rằng thoát ra.

Bạch Lạc Nhân lưu luyến nhả ra, áp má vào dấu răng kia, miễn cưỡng hỏi: “Đi đâu?”

“Về nhà.”

Khóe miệng Bạch Lạc Nhân hàm chứa nụ cười thản nhiên.

“Vừa rồi tôi mơ thấy chúng ta đang đọc sách, ở trước nhà chúng ta, cậu lượt trứng cho tôi ăn.
thật.... wo % &”

82. Chương 82 - Một Suất Dự Đại Lễ Xuyên Không

Editor: Chris Nguyen

(*“Xuyên không” là đi xuyên qua không-thời gian, là du hành về quá khứ)

(Chương này hài cực, ai đang ăn thì ngưng ngay chuẩn bị cười nha mấy chế !)

Bạch Lạc Nhân mê man ngủ mười mấy tiếng đồng hồ, sau khi tỉnh lại đã là sáng hôm sau.

Mí mắt hé mở, ngẩng nhìn nóc nhà mà hồi tưởng, Bạch Lạc Nhân ngây ngẩn cả người.

Nhìn xuống dưới tầm mắt, hoa văn trên tường sao quen thuộc, bức họa kia chắc là hắc đích thân treo lên. Dời mắt sang bên phải, cánh cửa quen thuộc kia, trên cửa vẫn còn dán thời khóa biểu chương trình học, trải qua hao mòn năm tháng, trương biểu vẫn còn sáng như mới.

Tay Bạch Lạc Nhân nắm lại cái gì đó, cúi đầu nhìn xuống, vẫn là giường và chăn trước kia, vẫn thoang thoang, nhàn nhạt mùi thơm của cơ thể. Điều đã nhiều năm như vậy, chăn mền sao vẫn sạch sẽ mềm xốp như vậy?

Quay đầu nhìn một cái, dĩ nhiên thấy được đồng phục học sinh trước đây, cứ như vậy thật chính tề xếp ở tủ đầu giường.

Chuyện gì xảy ra?

Ta còn đang nằm mơ?

Bạch Lạc Nhân dùng sức ngắt mình một chút, cơn đau nhói thật sự kéo tới, vậy là hết thấy đều là thật.

Chẳng lẽ là Cố Hải có ý đùa giỡn, đem biến đổi cả ngôi nhà thành cảnh tượng như lúc trước?

Đang nghĩ ngợi, phía ngoài cửa phòng mở, Bạch Lạc Nhân vội vàng hướng mắt nhìn về phía cửa.

Một Cố Hải thanh xuân dạt dào cứ như vậy đẩy cửa bước vào, hắn vẫn mặc đồng phục học sinh trước đây, vẫn mang bảo hộ cổ tay quen thuộc, thậm chí động tác chỉnh tóc trước gương, đều giống như trước đây.

Bạch Lạc Nhân ngó người, không phải diễn thật như vậy chứ?

Cố Hải xoay người đi tới Bạch Lạc Nhân, hai bàn tay to lạnh lẽo nhét vào ổ chăn Bạch Lạc Nhân, lạnh đến mức làm hấn giật mình một cái. Sau đó đôi tay ác liệt kia một đường hướng lên phía trên, tiến đến gò mà Bạch Lạc Nhân, cổ sức ngắt một chút.

“Còn chưa chịu rời giường? Nếu không rời giường sẽ muộn mất.”

Bạch Lạc Nhân gạt phắt tay Cố Hải, “Cậu thật vô vị.”

Dứt lời xoay người ngủ tiếp.

Không ngờ Cố Hải vẫn ở sau lưng hấn quất tới một cái tát, giọng điệu hành vi hết như năm nào nói: “Ai vô vị? Tôi sáng sớm đã mua đồ ăn sáng cho cậu, quay về mới gọi cậu rời giường, cậu còn nói tôi nhàm chán, dậy nhanh lên!”

Bạch Lạc Nhân nhẩn nhẹn đáp lại, “Ít lại gần tôi một chút, tôi không bị cậu lừa đâu.”

“Tôi cho cậu, về mặt cậu như vậy có đúng hay không? Nếu không ăn ngay bánh bao sẽ lạnh, ăn xong tiêu chảy chớ bảo tại tôi! Tôi và cậu nói chuyện, thím của cậu hai ngày nay khó chịu, đều là kiên cường chống đỡ cho hai ta bỏ sớm một chút chuẩn bị đi ra, cậu đó còn không mau đi xin lỗi thím ấy.”

Bạch Lạc Nhân đưa mắt liếc Cố Hải, “Diễn, tiếp tục diễn!”

“Tôi diễn cái gì?” Cố Hải tích cực biểu tình, “Thím cậu mấy ngày nay vẫn luôn khó chịu, hôm nay buổi chiều tan học, chúng mình về nhà xem.”

Bạch Lạc Nhân từ từ nhắm hai mắt, thôi thì tùy cậu làm trò quậy phá, tâm tình thật không đáng đáp lại.

Cố Hải lại nói, “Người nào khinh thường hóa học tối hôm qua còn nói, bài tập hóa học không cần viết, chờ sáng sớm ngày mai đi trường làm bù, hả?”

Bạch Lạc Nhân tiếp tục giả chết.

Cố Hải túm lấy hấn, chỉ vào màn hình điện tử trên tường đối diện, cả giận nói: “Không dậy nổi? Cậu mấy giờ rồi?”

Bạch Lạc Nhân một chú ý vài điểm trên đồng hồ, nhìn lại ngày tháng, sao lại là năm 2002. Thoạt đầu là sững sốt, sau đó ngay lập tức phản ứng kịp, nhìn Cố Hải trên tức nói: “Cố tổng, chuẩn bị công tác thật có cố gắng chu toàn?”

“Cố tổng?” Cố Hải nhất thời hồ đồ biểu tình.

Sau đó lấy tay sờ trán Bạch Lạc Nhân, “Ngủ đến ngu muội hả?”

Cắt... Một chút trò con nít chuẩn bị kỹ lưỡng mà muốn lừa gạt ta, Bạch Lạc Nhân dùng sức đẩy Cố Hải ra, chui đầu vào lại ổ chăn, kết quả bị một vật gì đó cứng cứng ném tới, cầm lên nhìn, là điện thoại di động.

Hơn nữa còn cái hấn từng dùng năm đó.

Bạch Lạc Nhân nhớ rõ ràng, điện thoại di động của hấn năm đó đã bị hỏng trong tai nạn xe cộ, sau đó hấn đã bán ở ngôi chợ đối diện. Cố Hải từ đâu mà lấy được? Hơn nữa nhìn cũng không giống như là điện thoại di động mới mua, càng xem càng giống như cái hấn đã dùng năm đó, ngay cả hoa văn phía sau đều quen thuộc như thế...

Đang nghĩ, Bạch Lạc Nhân chợt thông suốt, là thông tin lục (* sổ ghi chép / băng ghi hình truyền thông tin tức).

Đột nhiên da đầu cảm thấy tê dại.

Làm sao mà người giữ thông tin lục năm đó dạm mọi người và giống trước đây như đúc? Lại có thể tra đúng dãy mã số của hấn, lại còn là dãy số của đúng năm đó.

Bạch Lạc Nhân thử gọi tới Bạch Hán Kỳ.

“Xin chào...” giọng điệu buồn ngủ đáp.

Dĩ nhiên thật là cha hấn bắt máy.

Bạch Lạc Nhân thanh âm của đầu run rẩy, “Ba... Thật là ba?”

“Không phải ta thì là ai?” Bạch Hân Kỳ ngáp một cái, “Đi tới trường chưa?”

Bạch Lạc Nhân lúng ta lúng túng liền đưa điện thoại di động hạ xuống, lòng bàn tay đều lạnh.

Cố Hải ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, “Tôi không đợi cậu nữa, tôi đi ăn điểm tâm trước.”

Bạch Lạc Nhân tâm tư vẫn còn hỗn loạn, càng không ngừng tự kỷ ám thị (*tự nói chuyện suy nghĩ một mình), không có khả năng đó, nhất định là hấn và ba đã thông đồng... Nghĩ như vậy, Bạch Lạc Nhân lại thử gọi vào số Dương Mạnh.

“Mình muộn rồi!” tiếng nói thở hổn hển, “Có việc gì vào lớp học hay nói!”

Tit.tit.tit... Điện thoại liền cúp.

Bạch Lạc Nhân không tin chuyện mờ ám này, hấn lại gọi số Lưu Xung, kết quả nghe điện thoại là một nữ nhân, đoán chừng giọng nói là ở vùng khác.

“Cậu tìm ai?”

“Lưu Xung...”

“Lưu Xung? ”Nữ nhân dừng một chút, “Cậu có gọi lộn số không?”

Bạch Lạc Nhân, “...”

Để điện thoại di động xuống, Bạch Lạc Nhân kinh hồn bạt vía ngẩng nhìn bốn phía, cái gì cũng đều giống trước đây như đúc. Ga trải giường, vỏ chăn, giá áo, túi sách, dép...

Lẽ nào ta còn đang nằm mơ?

Bạch Lạc Nhân cố sức nắm chặt tay, thân thể cảm giác rõ ràng như thế, hấn rất chắc chắn mình đang tỉnh.

Vậy tại sao...

Cố Hải chậm rãi ăn bánh bao, lẳng lặng chờ Bạch Lạc Nhân bạo phát. Đến lúc bánh bao trong tay chỉ còn lại một mẩu, Bạch Lạc Nhân rốt cục cũng rồi bù xù mà lao ra ngoài, nhìn vào ánh mắt giả bộ kinh ngạc của Cố Hải, nắm lấy tay hấn.

“Cậu cố ý làm tôi sợ phải không?”

Sắc mặt Cố Hải cố nén cười, “Tôi hù dọa cậu cái gì?”

“Cậu dám nói đây hết thấy mọi sự không phải cậu bố trí?” Bạch Lạc Nhân đe dọa nhìn Cố Hải.

Cố Hải nhéo gò má Bạch Lạc Nhân, bộ dạng khản trương biểu tình nhìn hấn.

“Cậu rốt cuộc bị làm sao vậy?”

“Đúng rồi, dấu răng, dấu răng...” Bạch Lạc Nhân nói dứt liền lôi cổ áo Cố Hải ra, trừng mắt nhìn lên vai, nhưng cũng không nhìn thấy dấu vết gì, da Cố Hải chỗ này vẫn trơn tuột. (@,@ WTF?? Cái này mới sợ nè!! Có thể tính đến chuyện xóa sẹo? Đầu tư gói!)

“Dấu răng gì?” Cố Hải vẫn đang ngờ nghệch. (^0^ Ông nội diễn sâu quá sâu!!)

Bạch Lạc Nhân bước chân bắt đầu nóng nảy, tay gắt gao bóp cổ Cố Hải, thật sự điên loạn gầm thét, “Làm sao có thể? Tôi đem qua rõ ràng đã cắn cổ cậu một cái! dấu răng kia đâu rồi? Dấu răng đi đâu rồi?”

Cố Hải ghì lại ôm chặt Bạch Lạc Nhân, kiên nhẫn an ủi tâm tình của hấn, “Bảo bối a, cậu có phải chưa tỉnh ngủ hay không hả? Có phải bị bệnh rồi không? Cậu đừng làm tôi sợ!” Nói xong lại sờ sờ cái ót Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân có chết cũng không tin, hấn vẫn còn trong giấc mộng, đây hấn là quay ngược thời gian, là xuyên không!!

Cố Hải muốn đem Bạch Lạc Nhân kéo đến một chỗ ngồi xuống, Bạch Lạc Nhân chết sống cũng không ngồi, dáng vẻ như muốn náo loạn khắp phòng, hẳn nhất định phải tìm ra kẻ hở, nhất định phải tìm ra kẻ hở! !

Thế nhưng, phàm là những gì hắn nghĩ tới, khắc cốt ghi tâm trong trí nhớ, Cố Hải đều đã bày ra toàn bộ trước mặt của hắn.

“A a a...” Bạch Lạc Nhân ở phòng ngủ hét lớn một tiếng, “Quân trang của tôi, quân trang của tôi đâu rồi?!”

Cố Hải dựa ở cửa, có phần hăng hái nhìn hắn.

“Cậu có phải muốn trốn học không hả? Lại ở trước mặt tôi giả thần giả quỷ...”

“Giả thần giả quỷ chính là cậu!” Bạch Lạc Nhân đi tới, một phát túm cổ áo Cố Hải, “Công ty của cậu mới vừa niêm yết đúng không? Tôi vừa mới hoàn thành biểu diễn bay có đúng hay không?”

Cố Hải đem tay Bạch Lạc Nhân kéo xuống, “Không sai biệt lắm được, nhanh lên mặc quần áo vào, lúc này đi học, còn có thể vào kịp tiết một.”

Bạch Lạc Nhân như sụp đổ, đang dùng nắm đấm mà đánh túi bụi vào ngực Cố Hải, bị bốn cọt đến dáng vẻ điên cuồng mà vẫn rất khả ái.

“Cậu làm ra tất cả chuyện này có đúng hay không? Sủi cảo nhân bầu và trứng? Gà sốt tương? Một nồi đậu hũ? Cậu còn nói chờ tôi quay lại sẽ làm cho tôi một bữa ăn ngon để bồi bổ tôi...”

Cố Hải từ phía sau bàn lấy ra một trứng gà luộc, giơ lên trước mặt Bạch Lạc Nhân

“Tôi chỉ biết làm cái này.”

Tại sao?! ! Bạch Lạc Nhân nắm lấy tóc Cố Hải liều mạng mà giựt qua giựt lại. Tại sao có thể như vậy chứ? Thật vất vả để chịu đựng chín năm như vậy! Thật vất vả lăn lộn mới có vị trí ngày hôm nay! Thật vất vả để dạy dỗ ra một đầu bếp tài hoa như vậy!! Tài nghệ thế nào quay lại chỉ biết luộc trứng gà? Thế nào mà bỗng chốc lại trở về quá khứ?

Bạch Lạc Nhân bất luận như thế nào đều không tiếp thu được sự thật này, tâm can đều bị ninh thành sủi cảo cả, đang lúc thống khổ, hắn đột nhiên ý thức được một việc.

Mọi thứ hắn có thể sắp đặt, thế giới bên ngoài cũng không thể mặc hắn bài bố chứ? Hắn có bản lãnh đi nữa, cũng không có khả năng tự nhiên bịa đặt ra một ckhu phố, xây ra một dãy cao ốc chứ?

Mình thế nào đến giờ mới nghĩ đến? ... Nghĩ như vậy, bạch lạc nhân bay nhanh ra hướng cửa sổ

Kéo màn cửa sổ ra, mở cửa sổ ra, đột nhiên một trận nổ đùng đùng, ngay sau đó là một trận tiếng nổ vang trời, Bạch Lạc Nhân bị đẩy lui ra phía sau hai bước.

Vẫn là bị tràn ngập một thân toàn hoa hồng.

“Ha ha ha ha...”

Bạch Lạc Nhân còn không thể đứng vững, đã bị cảnh tượng trước mắt sợ ngây người, Lưu Xung lái phi cơ trực thăng, ngồi bên cạnh Dương Mãnh, hai tên đồng lõa hung ác đang vẫy tay chào Bạch Lạc Nhân.

“Các người...” Bạch Lạc Nhân không biết nên nổi điên hay nên cười.

Phi cơ trực thăng chậm rãi bay lên, một bức màn to đầy hoa tươi được triển khai trước mắt Bạch Lạc Nhân, xung quanh chỉ toàn màu đỏ của hoa hồng, bên trong dùng vô số ngôi sao điểm xuyết bốn chữ lớn, từng chút từng chút bay lên đến tầm mắt Bạch Lạc Nhân.

“Sinh — nhật — vui — vẻ!”

Tấm màn dài có chừng đến mười tầng lầu, rộng đến bằng hai cánh cửa, toàn bộ đều dùng hoa tươi bện thành. Dưới lầu bay lất phất đầy cánh hoa, cảnh tượng đồ sộ như vậy khiến cho vô số người dân hiếu kỳ vây xem, Bạch Lạc Nhân đứng ở cửa sổ vẫn chưa hết choáng váng.

Trong chốc lát, Lưu Xung điều khiển phi cơ trực thăng từ từ hạ xuống tầng một nhà Bạch Lạc Nhân.

Cửa cabin mở ra, Dương Mãnh hướng ra phía ngoài hô to.

“Lên phi cơ đi! Anh trai cho cậu trải nghiệm một lần hành trình xuyên thời gian.”

83. Chương 83 - Lời Chúc Phúc Tốt Lành Nhất

Trans+Beta: Baotri1998

Editor: Chris Nguyen

Đợi một lúc lâu, Bạch Lạc Nhân mới hồi phục tinh thần, xoay người, đối diện với tên bip bọm đang cười.

Bạch Lạc Nhân bỏ nhào trên người Cố Hải, vung nắm đấm thành quyền giáng xuống !

“Cậu con mẹ nó làm tôi sợ muốn chết có biết không? Tôi vừa rồi còn tưởng là thật! ! cậu dám gạt tôi! ! dám gạt tôi.....”

Mất một hồi không biết tại sao lại cười, cánh tay gắt gao kìm chặt cổ Cố Hải, như muốn đem cậu ấy khảm vào thân thể của mình. Cố Hải nường theo tư thế của Bạch Lạc Nhân mà kéo hẳn vào phòng, đi vài bước lại chịu vài cú đấm, vài bước lại bị vài cú đấm, cuối cùng cũng đem Bạch Lạc Nhân giữ chặt trên góc tường, hung hăng hôn lấy hôn để.

Hơn 30 ngày qua nhớ nhung mong ngóng, liền trước mắt là một cơ thể tỏa ngát hương hoa hồng, thật muốn nuốt lấy, muốn truyền dẫn hương thơm ấy lẫn vào trong vòm miệng.

Âm thanh ầm ầm vẫn lẫn quẩn ngoài cửa sổ, Dương Mãnh vẫn đang nhìn đến ngây người, nhìn một hồi mới hồi phục lại tinh thần, vỗ vai Lưu Xung, “Còn không nhanh chóng rút lui? !”

Lưu Xung chớp mắt mấy cái, “Thủ trưởng, không phải còn chưa lên phi cơ sao?”

“Cậu xem thủ trưởng cậu như vậy còn lên được sao?” Dương Mãnh nhin không được mà sỉ nhục Lưu Xung, “Cậu so với tôi sao còn ngốc đến như vậy?”

Lưu Xung, “Anh sao có thể tự khoa trương như vậy hả?”

Dương Mãnh cười hắc hắc.

Hai tên ngốc điều khiển máy bay trực thăng rời đi, bỏ lại bên dưới một con đường rải đầy hoa.

Sau khi “tình tứ” được một lúc, Bạch Lạc Nhân lại bắt đầu lên án.

“Vừa rồi cậu thật sự đã hù dọa tôi .”

Cố Hải vượt một bên ót Bạch Lạc Nhân cười xấu xa , “Cậu không phải nói với tôi rằng luôn nghĩ về những chuyện trước đây hay sao? Tôi nghĩ nếu cậu thấy lại những thứ như thế ắt phải rất vui vẻ !”

“Quá khứ có tái lập hoàn mỹ cũng không thể sống mãi với nó! Cậu cam tâm tình nguyện vì tôi mà bị nhốt vào địa đạo chịu đựng mấy ngày? Cậu cam tâm tình nguyện vì tôi mà chịu tai nạn ô-tô? Cậu cam tâm tình nguyện chờ tôi suốt tám năm?”

Cố Hải cười chạm vào đỉnh ót Bạch Lạc Nhân , “Nếu có thể kéo dài thời gian cùng cậu ở bên nhau, dù có sống tuần hoàn* tôi cũng cảm thấy hạnh phúc.”

(* ‘sống tuần hoàn’ ý nói sống đơn điệu, đạm bạc, lặp đi lặp lại)

Bạch Lạc Nhân hướng tới bụng Cố Hải cho một đấm, trong lòng đắng chát, không phải là cảm thấy khó chịu, mà là thật sự xúc động .

Nhìn lại tám năm không có ngày sinh nhật, mấy năm nay trong quân đội, Bạch Lạc Nhân sinh hoạt chỉ lòng vòng ở ba điểm. Cậu chưa bao giờ cùng bất kỳ ai đề cập qua sinh nhật của mình, thậm chí chính cậu đối với ngày này hoàn toàn không có khái niệm. Bình thường cậu cầm lấy di động, đến lúc xem được các cuộc gọi nhớ và những tin nhắn chúc mừng ngán ngùi, thì đã qua rất nhiều ngày rồi .

“Cậu vẫn còn nhớ kỷ ngày sinh nhật của tôi.....” Bạch Lạc Nhân nhin không được cảm khái một câu.

“Xem cậu nói kìa.” Cố Hải oán hận nắm lấy cằm Bạch Lạc Nhân, “Nhiều năm như vậy tôi vẫn nhớ rất rõ, hai năm đầu lúc ta vừa xa nhau, đến ngày sinh nhật của cậu, tôi còn đốt cho cậu một ít tiền giấy*!”

(*hai năm đầu CH bị tất cả mọi người gạt rằng BLN đã chết)

Bạch Lạc Nhân đầu tiên cảm thấy rối rắm, sau đó lại mặt dày cười to.

Cố Hải nhìn Bạch Lạc Nhân mặc áo ngủ của ngày xưa, đầu tóc rối bởi không chút kiêng kỵ mà cười to, cảm giác thời gian thật sự đang đảo ngược. Bọn họ thật sự trở lại lúc còn trẻ, cái độ tuổi hết sức lông bông, không có ưu sầu, không sợ nguy hiểm, chỉ dùng hai trái tim trong suốt mà ôm ấp lẫn nhau, tám năm này tất cả đau khổ đã trải qua và giờ khắc này đều vút đi hết.

“Đi, về nhà xem một chút đi!” Cố Hải nói, “Ba cậu vẫn luôn ở nhà chờ cậu !”

“Cậu không nói tôi cũng đang định đi !”

Bạch Lạc Nhân dứt lời liền đi đến phòng ngủ thay quần áo, đến tủ quần áo tìm hơn nửa ngày, cũng chưa tìm thấy bộ nào có thể mặc, cuối cùng ló đầu ra, hướng Cố Hải hỏi: “Quần áo của tôi rốt cuộc bị cậu giấu ở chỗ nào rồi?”

Cố Hải cười ha ha , “Tôi sợ cậu mở tủ ra lại phát hiện sơ hở, liền đem tất cả quần áo đặt vào trong xe rồi .”

Bạch Lạc Nhân không thể làm gì khác hơn trước tiên mặc lại bộ đồng phục năm xưa, đi theo Cố Hải xuống thang máy đến gara (nhà xe), kết quả phát hiện nhà để xe trống rỗng “Xe đâu?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Cố Hải xấu hổ , “Tôi sợ cậu đến gara phát hiện sơ hở, gọi người ta đem xe lái đi rồi !”

Bạch Lạc Nhân vừa tức tối vừa buồn cười, “Kế hoạch của cậu thật chu đáo chặt chẽ!”

“Nếu như chút chuyện nhỏ như vậy mà bày ra không tốt, thì sao có thể đường đường chính chính làm tổng giám đốc nhiều năm như vậy.”

Bạch Lạc Nhân phát sầu, “Vậy làm sao bây giờ? Cuối cùng tôi không thể mặc quần áo như vậy mà trở về?”

“Sao lại không thể ?” Cố Hải túm túm đồng phục học sinh trên người , “Tôi không phải cũng mặc rồi sao?”

“Tôi luôn cảm thấy ngại ngùng với bộ trang phục non nớt ấu trĩ này.” Bạch Lạc Nhân vuốt cằm.

Cố Hải mặt đầy tự tin tươi cười, “Như thế nào mà non nớt? Tôi thật vẫn còn non mà. Cậu xem tôi mặc đồng phục này có phải giống như trước đây không? Tôi cảm giác sau bao năm đi qua, tôi ngoại trừ cao thêm một chút, ‘dưa chuột’ cũng lớn hơn một chút, còn lại hình như không có gì thay đổi.”

Bạch Lạc Nhân cười nhạo một tiếng, “Còn.”

“ Còn, còn có gì thay đổi nữa?”

“Da mặt so phía trước càng dày hơn.”

“.....”

Cố Hải đã sớm chuẩn bị tốt một chiếc xe đạp ở dưới lầu, mới vừa đạp thì cảm thấy có chút lạ, đã nhiều năm không đi xe đạp. Bạch Lạc Nhân vẫn như hồi ấy, đứng ở yên sau, tay vỗ vỗ bả vai Cố Hải, “Đi thôi !”

Ngã tư đường thay đổi, cảnh sắc thay đổi, người đi đường cũng thay đổi.

Duy chỉ có một thứ không thay đổi, đó là tám chân tình năm ấy vẫn trọn vẹn chân thành với nhau.

(*Sorry anh chi em! cho xin miếng khăn giấy!! @, #” Lời này mình dịch rất sát, dịch xong cũng rất cảm động!)

Bạch Lạc Nhân nhớ rất rõ, chín năm trước bọn họ cùng nhau tốt nghiệp, Cố Hải từng đồng ý, chờ hẵn lên đại học, hẵn sẽ lái ô-tô chở cậu đến trường học mỗi ngày, kết quả lại xảy ra biến cố, phút chốc đã chia cách suốt tám năm.

Thời gian rực rỡ nhất của cuộc đời, cứ như vậy mà bỏ lỡ.

Bất quá ngẫm lại cũng không còn gì đáng tiếc, biết đâu nếu thật sự để bọn họ dắt tay nhau suốt tam năm qua, chắc gì vẫn kiên trì đến lúc này. Hiện tại vất vả thu xếp, hết thấy đều không muộn, bọn họ còn trẻ, còn có đủ tình cảm mãnh liệt để đi hết quãng đời này.

Cố Hải đạp nhanh tăng tốc.

Đến nhà ngay lúc giờ cơm trưa, thím Trâu đã sớm đem đồ ăn chuẩn bị tốt, Bạch Hán Kỳ đi ra ngoài mua một cái bánh sinh nhật, mới vừa để xuống, liền nghe thấy tiếng đập cửa.

Vừa mở cửa, nhìn thấy hai học sinh đứng bên ngoài.

Bạch Hán Kỳ nhìn không được cũng đùa vui một chút, “Tan học hả, các con?”

“Thu lại câu nói đó cho con!!” Bạch Lạc Nhân tức giận dùng cánh tay ôm lấy cổ Bạch Hán Kỳ, dùng lực nện hai cái lên bụng hấn*, “Ngài thông đồng với cậu ta cùng nhau dọa con! Ai mới là con trai của ngài?”

(* Sặc, sao BLN lại mạnh bạo với ba vậy, chắc nhớ quá giờn! @,@)

Bạch Hán Kỳ ây dô ây da hai tiếng, sau đó liền ôm Bạch Lạc Nhân cười ha ha.

“Đều lớn tuổi hết rồi mà còn như con nít” thím Trâu ở bên cạnh lải nhải một câu.

Cố Hải sợ Bạch Lạc Nhân đụng tới miệng vết thương của Bạch Hán Kỳ, vội vàng đem cậu kéo dậy, giả vờ giận nói: “Cậu cứ như vậy cãi nhau mãi à? Đó là ba cậu đó!”

“Chúng tôi bao nhiêu năm nay vẫn cứ nhốn nháo như vậy !” Bạch Lạc Nhân dứt lời còn định tiến tới.

Bạch Hán Kỳ nháy mắt Cố Hải, “Để cho nó âm ỉ đi, nhiều năm rồi nó thật không cùng chú náo nhiệt như vậy.”

Cố Hải ở bên cạnh yên lặng mà cảm khái, ông xã tôi đây thủy chung là vậy so ra vẫn còn kém cha ruột cậu! Minh đối với ông ấy thật là bất ngờ kinh hỉ, hấn chưa từng cùng mình ồn ào náo nhiệt như vậy, thật khiến cho người ta hâm mộ ước ao!

(*Cố Hải xin lỗi nhé, cậu quá điều, 2 người còn trời thần đất lở gấp mấy lần!!)

Thím Trâu vào bếp làm sủi cảo, Cố Hải đi vào.

“Thím à, con bọc bánh cho, thím nghỉ một lát đi.”

Thím Trâu ôn hòa mỉm cười, “Thím không hề mệt”

Bạch Hán Kỳ vào phòng vệ sinh, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Bạch Lạc Nhân. Bạch Lạc Nhân rãnh rỗi buồn chán, nhìn móng tay đã dài, muốn cắt đi, kết quả mở bàn trà dưới ngăn kéo, không thấy được kiếm cắt móng tay, ngược lại kéo ra lại thấy vĩ thuốc

Bạch Lạc Nhân tâm trạng chột hồi hộp, cầm lấy một lọ thuốc nhìn một chút lời giải thích, cả người cứng đờ tại chỗ.

Thím Trâu vừa mới từ trong phòng bếp đi tới, thấy Bạch Lạc Nhân cầm trong tay một lọ thuốc, lại nhìn sắc mặt hấn, tâm lý bất chợt đều căng lên, vội vàng hướng Bạch Lạc Nhân đi tới.

“Thím, thuốc này...”

Thím Trâu cấp tốc đoạt lấy thuốc từ trong tay Bạch Lạc Nhân, dứt trở lại trong ngăn kéo.

“Nhân tử, con nghe thím nói, động mạch phải tìm ba con có chút vấn đề, lúc trước đã đi bệnh viện làm giải phẫu, hiện tại đã không sao.”

84. Chương 84 - Âm Thanh Không Hải Hòa

Editor: hoaxuongrong

Buổi chiều hôm đó, Bạch Lạc Nhân lại nhận được điện thoại của Vưu Kỳ.

“Nhân tử, hôm nay phim của tôi lần đầu ra mắt, đừng quên tới cổ vũ nha, tôi còn chuẩn bị một phần quà sinh nhật cho cậu đấy.”

Ngắt điện thoại, Bạch Lạc Nhân vội vàng nhìn Cố Hải hỏi: “Hai vé mời lần trước Vưu Kỳ đưa cho chúng ta đâu rồi?”

Cố Hải không cần suy nghĩ liền trả lời, “Ném đi rồi.”

Bạch Lạc Nhân nhú mày, “Đưa đây mau lên, một lát tôi còn dùng đó!”

Cố Hải mặt nhăn nhó đi vào phòng, rút ra hai tờ giấy nhiều lần đã muốn ném đi, đưa tới trước mặt Bạch Lạc Nhân.

“Bức thư tình muộn màng” Bạch Lạc Nhân nhép môi, “Tựa đề thật đậm chất văn học.”

Cố Hải hừ lạnh một tiếng, “Vừa nghe đã biết sẽ không bán được vé.”

“Sao cậu lại nói vậy?” Bạch Lạc Nhân liếc Cố Hải một cái, “Có muốn đi xem một chút không? Phim của bạn học cũ, như thế nào cũng phải đi ủng hộ chứ? !”

“Tôi không rảnh.” Cố Hải khầu khí rất cứng rắn, “Công ty tôi còn nhiều việc lắm.”

“Vậy cậu về công ty làm việc đi, tôi tự đi.” Lâm bộ muốn bước ra cửa.

Cố Hải kéo cậu ta lại, bắt buộc dĩ nói, “Tôi đi với cậu không được sao?”

“Thôi đừng, không nên làm trễ nải công việc của cậu, cứ để tôi tự đi đi. Nhiều người lại thêm nhiều miệng nói, người ta là diễn viên nổi tiếng có rất ít thời gian, tôi cũng muốn trò chuyện với cậu ta nhiều một chút!”
Đẩy tay Cố Hải ra.

Cố Hải dang tay ra, ôm chặt Bạch Lạc Nhân vào lòng, “Vậy tôi nhất định phải cùng đi với cậu.”

Hai người thay quần áo, hai mươi phút sau đến rạp phim.

Rất nhanh sau đó, đạo diễn, biên kịch, diễn viên cùng một loạt nhân viên rồi rít xuất hiện, thời gian phỏng vấn dành cho phóng viên và fan hâm mộ bắt đầu, các diễn viên lần lượt trả lời phỏng vấn.

Lúc những người khác trả lời, Bạch Lạc Nhân ngáp liên tục, chờ đến khi Vưu Kỳ lên tiếng, cậu ta lập tức liền tỉnh dậy.

Cố Hải liếc Bạch Lạc Nhân một cái, đột nhiên đặt tay vào giữa hai chân của Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân căng đùi, quay đầu đưa cho Cố Hải một ánh mắt cảnh cáo.

“Cậu làm gì đó?”

Cố Hải trả lời không đầu vào đâu, “Sưởi ấm.”

Tháng Sáu mà lạnh, rất muốn nói ra mấy chữ này!

Bạch Lạc Nhân im lặng không lên tiếng mà đặt tay lên cổ tay của Cố Hải, dùng sức kéo ra, nhưng vẫn không kéo được, vào lúc này Vưu Kỳ đang trả lời phỏng vấn. Bạch Lạc Nhân thấy đèn cũng tối, chắc không ai thấy rõ Cố Hải đang làm gì, nên cứ để mặc cậu ta.

Phóng viên, “Trong cuộc sống của cậu, có hay không một bức thư tình đến muộn như thế này?”

Vưu Kỳ, “Không phải là đến muộn, mà lại là một bức thư tình chưa gửi đi.”

Vừa dứt lời, lập tức fan hâm mộ bắt đầu ồn ào lên, từ lúc Vưu Kỳ bước vào làng giải trí, tin đồn không phải không có, nhưng cậu ta chưa bao giờ chính miệng đề cập đến chuyện tình cảm. Bất ngờ lên tiếng như vậy, đương nhiên là mang lại cho đám phóng viên bà tám tư liệu quý giá.

“Cậu có thể hé lộ một chút về nội dung bức thư tình đó không?”

Cố Hải nắm chặt bàn tay đang đặt giữa hai chân của Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân hạ thấp giọng cảnh cáo nói, “Cũng không chắc là viết cho tôi, cậu gấp cái gì chứ?”

Vưu Kỳ mở miệng, khóe miệng nở một nụ cười mê người.

“Tôi chỉ nhớ đại khái nội dung thôi, đơn giản chia sẻ cũng mọi người một chút, tôi sẽ dùng thân phận bây giờ để nói. Ho khan một cái. Năm ấy chúng ta học trung học, còn nhớ rõ vừa mới tựu trường không lâu, cậu đưa cho tôi một cuộn giấy vệ sinh.”

Phía dưới một trận cười vang, vẻ mặt Bạch Lạc Nhân lại thống khổ.

Cố Hải hung hăng bấm một cái vào chỗ yếu ớt kia ở giữa hai chân Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân nhe răng nhếch miệng nhìn về phía Cố Hải, giận dữ nói: “Làm sao cậu biết cậu ta đang nói về tôi?”

Vưu Kỳ tiếp tục, “Đêm Giáng Sinh đó, tôi đưa cho cậu một vật trang sức hình quả táo.”

Vưu Kỳ không dám nói ra hai chữ “Bật lửa”, do sợ làm lộ giới tính của đối phương.

Cố Hải lại bấm Bạch Lạc Nhân một cái, “Sao tôi không biết hắn đưa cho cậu vật đó?”

Bạch Lạc Nhân vẫn còn mạnh miệng, “Làm sao cậu biết người đó nhất định là tôi?”

Thật ra thì đến lúc này, trong lòng Bạch Lạc Nhân đã rõ ràng, cậu cũng chẳng thèm để ý một chút nào, cảm thấy chuyện tám năm trước, nghe như một chuyện cười, thế nhưng kẻ ngồi bên cạnh lại cứ nhiệt tình ăn hủ dấm chua lâu năm này.

“Chúng ta đã từng ngủ trong cùng một cái chăn.”

Chung quanh vừa vang lên một trận ồn ào, Bạch Lạc Nhân lại bị ai đó bấm.

“Ngày đó tốt nghiệp, cậu đưa cho tôi thuốc trị viêm mũi, tôi đã dùng hết, nhưng cái hộp thuốc đó đến bây giờ tôi vẫn còn giữ.”

Lại bị đột kích nặng nề, Bạch Lạc Nhân đau đến xuýt xoa miệng.

“Cậu còn đưa cho hắn thuốc viêm mũi? Chuyện này tại sao tôi không biết?”

Bạch Lạc Nhân cố nén đau đớn trả lời Cố Hải một câu, “Người cậu ta nói không hắn là tôi!”

“Hôm nay, tại giờ phút đặc biệt này, muốn nói với cậu một câu: sinh nhật vui vẻ!”

Nhìn mặt Cố Hải đen đến mức cả kháng phòng cũng không thể thấy rõ.

“Lúc này để xem cậu còn nói được lời gì hay?”

Bạch Lạc Nhân đứng là nói không nên lời, trong lòng cảm động xen lẫn cùng thân thể đau đớn, hỗn hợp tạo thành một khuôn mặt vụn vỡ mà nhần nhố. Vưu Kỳ bắt gặp gương mặt của Bạch Lạc Nhân, không khỏi giật mình, đây là phản ứng gì?

Dương Mãnh ngồi cách Bạch Lạc Nhân không xa, trong lúc Vưu Kỳ đọc bức thư tình, cậu ta ở phía dưới không ngừng dúi đầu khinh bỉ. Tên khốn! Còn dám nói với mình là trí nhớ mơ hồ, không phải mọi thứ đều nhớ rất rõ ràng sao?

Quá trình phỏng vấn kết thúc, màn ảnh bắt đầu chiếu phim.

Cố Hải lấy tay từ giữa hai chân Bạch Lạc Nhân ra, lướt nhìn qua bên cạnh, Bạch Lạc Nhân đang lấy tay xoa xoa khu vực bị ngược đãi kia, trông thấy thật đáng thương.

Cố Hải có chút đau lòng, đem tay đưa tới, muốn giúp Bạch Lạc Nhân xoa xoa, kết quả Bạch Lạc Nhân nghe được giọng Vưu Kỳ, trong nháy mắt ngẩng đầu lên nhìn về phía màn ảnh, tay Cố Hải cứ như vậy bất động giữa chừng.

“Đáng đời!” Khẩu khí thay đổi.

Bạch Lạc Nhân đen mặt không thèm để ý tới Cố Hải.

Một lát sau, Cố Hải lại đem Bạch Lạc Nhân đến, nắm thật chặt.

Độ ẩm của đôi tay truyền đến làm cho tức giận trong lòng hai người dần dần giảm xuống.

Màn ảnh chiếu đến một cảnh rất đẹp, ngôi sao nữ mới nổi gần đây xuất hiện.

“Dáng vẻ cũng chỉ có thế.” Cố Hải thuận miệng bình luận một câu.

Bạch Lạc Nhân nhàn nhạt trả lời, “Giọng nói rất dễ chịu.”

Cố Hải tiến tới bên tai Bạch Lạc Nhân nói: “Nghe cậu rên còn dễ chịu hơn.”

Bạch Lạc Nhân nghiêng đầu vừa muốn nổi giận, liền bị Cố Hải nhân cơ hội hôn một cái, nóng mặt, đấm một cái vào bụng Cố Hải, sau đó giận dữ quay đầu lại.

Cố Hải liếc Bạch Lạc Nhân một cái, khoe miệng dâm tà nâng lên.

Bộ phim tiến vào cảnh cao trào, Vương Kỳ bị nữ chính cự tuyệt, không nhận được thăm thiết khóc thành tiếng.

Rất nhiều fan hâm mộ cũng rơi nước mắt, không khí nhất thời ngưng đọng, Bạch Lạc Nhân lúc này lại nghe thấy giọng cười, so với không khí hiện tại thật không hợp lý. Mới đầu cậu cứ nghĩ là nghe lầm, kết quả tiếng khóc của Vương Kỳ càng lớn, tiếng cười kia lại càng quanh quẩn bên tai, không phải là giọng cười sáng khoái, mà là loại cổ nén cười, kiểu kiềm chế không được mà bật cười thành tiếng.

Dương Mãnh dùng sức che miệng lại, nhưng tiếng cười bí ẩn vẫn cứ theo khe hở vang lên.

Một fan hâm mộ nữ cầm nước mắt nhìn về phía Dương Mãnh, không ngăn nổi vẻ mặt khó hiểu.

“Cậu cười cái gì?”

Dương Mãnh chỉ vào màn ảnh, “Cô nhìn điệu bộ ủ rũ của cậu ta, khóc đến mức nước mũi đều chảy xuống, ha ha ha.”

Fan hâm mộ nữ đen mặt.

Bạch Lạc Nhân tìm nửa ngày cũng không tìm được giọng cười từ đâu mà ra, vì vậy quay đầu lại tiếp tục xem phim.

Bộ phim dần dần đến hồi cuối, lá thư muộn màng kia được mang đến phòng của nữ chính, nữ chính cầm lấy lá thư viết tay, giọng của Vương Kỳ lại vang lên trên phim, cậu ta bắt đầu chậm rãi đọc từng chữ.

Rất nhiều người đều lắng lắng lắng nghe, đột nhiên xuất hiện một tiếng “Oa”, người này giống như muốn nôn mửa.

Sau đó, Dương Mãnh bị vô số nói ánh mắt bao vây.

“Không sao, không sao, mấy người cứ xem phim đi, không cần để ý tôi.” Dương Mãnh lúng túng nhìn mọi người phát tay.

Bạch Lạc Nhân rốt cục cũng tìm được kẻ phá hoại kia, định thần nhìn lại lại là Dương Mãnh, cậu ta đang ngồi vị trí bên cạnh, chỉ cách ghế của Cố Hải một lối đi nhỏ.

Bạch Lạc Nhân vội vàng quay đầu lại, cậu ta cũng không muốn người kia biết chuyện của hai người bọn họ.

Kết quả, Dương Mãnh cũng nhìn thấy Bạch Lạc Nhân.

“Ôi, Nhân tử, cậu cũng ở đây sao?” Giọng nói thật lớn vang lên, hai hàng ghế khán giả trước sau đều có thể nghe.

Bạch Lạc Nhân lúng túng nhìn Dương Mãnh gờ gờ lên tay.

Dương Mãnh hớn hỏ nói, “Lúc này cậu có nghe Vương Kỳ đọc thư tình không? Chính là dành cho cậu đó! !”

Những lời này vừa nói ra, cả rạp phim gần như im lặng.

Ánh mắt của mọi người đều từ màn ảnh chuyển dời đến mặt Bạch Lạc Nhân.

85. Chương 85 - Xây Dựng Tinh Thần Văn Minh

Editor: Thỏ

Vào tháng bảy, nghi lễ thăng quân hàm ở quân khu Bắc Kinh được cử hành tại lễ đường, Tư lệnh quân khu tuyên đọc danh sách thăng cấp trung tướng cho các thiếu tướng, được ký bởi chủ tịch quân ủy, nghi thức được quân khu chính ủy chủ trì, công bố 7 chức danh quân hàm. Trong đó, Cố Uy Đình từ Thiếu tướng thăng cấp lên Trung tướng, Chu Lăng Vân từ Đại tá thăng cấp lên Thiếu tướng.

Hai ngày sau khi nghi thức thăng cấp quân hàm quan Tướng kết thúc, quân khu nội bộ lại cử hành nghi thức thăng cấp Tá cho các sĩ quan.

“Đồng chí Bạch Lạc Nhân, từ lúc nhập ngũ tới nay biểu hiện xuất sắc, trong tháng hai, đã bắn rơi một máy bay địch xâm phạm vào không phận nước ta, lập thành tích thi đua hạng nhất; tháng ba, khi đang diễn tập phi hành, đã cứu được một máy bay tiêm kích, lập thành tích thi đua hạng nhì; biểu diễn bay xuất sắc nhất, lập thành tích thi đua tập thể hạng ba. Trong thời gian đảm nhiệm chức vụ nghiên cứu viên, tập trung hoàn thành nhiệm vụ, chăm chỉ cần cù nghiên cứu kiến thức khoa học kỹ thuật hàng không và kỹ thuật bay... Hiện đã được Quốc vụ viện thông qua, phê chuẩn đặc cách tấn thăng lên quân hàm Đại tá*, đồng thời đặc cách thăng chức từ trại phó lên đoàn trưởng.”

*Nhân Tử nhà chúng ta đang là Thiếu tá, được lên thăng Đại tá, bỏ cách hàm Trung tá nhé cả nhà. Mát lòng mát ruột quá!

Lưu Xung cũng nhờ có biểu hiện xuất sắc nên được thăng cấp lên hàm Thượng úy.

Chu Lăng Vân đọc xong chỉ thị thăng cấp quân hàm, được ban hành bởi Tổng tư lệnh không quân Bắc Kinh.

Bạch Lạc Nhân cùng các sĩ quan được thăng cấp khác đứng xếp hàng trước đài chủ tịch, trong lòng phấn chấn sôi nổi, hướng về phía thủ trưởng thực hiện nghi lễ chào tập thể, toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Bạch Lạc Nhân rút khỏi lễ đài, vừa lúc đi qua chỗ Chu Lăng Vân đang đứng.

Chu Lăng Vân được thăng cấp, đồng nghĩa với việc cơ hội đưa quân lính đi huấn luyện cũng ít đi, nhiệm vụ chủ yếu sẽ là quản lý quân sự. Bạch Lạc Nhân được thăng chức cũng sẽ ít được tham gia huấn luyện hơn.

Thời kỳ Chu Lăng Vân nửa đêm báo động, Bạch Lạc Nhân đêm hôm ra trận đã một đi không trở lại.

Cho nên, khi Bạch Lạc Nhân đi qua Chu Lăng Vân, cảm giác chung quanh trở nên khoan khoái dễ chịu lạ thường.

Bạch Lạc Nhân còn đang đắc ý, Chu Lăng Vân thanh âm u ám ghé vào lỗ tai cậu nói mấy tiếng.

“Yên tâm, tôi sẽ thường xuyên tới tìm cậu.”

Bạch Lạc Nhân đáp lại bằng một nụ cười đẹp tới mê hồn, cứ việc đến đi! Tôi giờ không sợ ông nữa rồi!

Ẩn sau bộ mặt âm trầm, Chu Lăng Vân lén nở một nụ cười, Bạch Lạc Nhân là người đầu tiên trải qua tôi luyện, chẳng những không bị mai một mà còn ngày càng thể hiện hình ảnh một người lính xuất sắc, có thể nói đây là điều đáng mừng nhất đối với Chu Lăng Vân.

Bạch Lạc Nhân dọc đường đi, thỉnh thoảng lại nhận được những lời chúc mừng và ánh mắt ngưỡng mộ, nhưng cậu vẫn giữ nguyên tác phong khiêm tốn. Đối với tất cả những lời khen ngợi, đều cười một tiếng cho qua, đối với những người bám đuôi, đều là một bộ đứng đưng lãnh đạm.

Lưu Xung đứng cách đó không xa, đang cùng một sĩ quan khác trò chuyện sôi nổi, trông thấy Bạch Lạc Nhân, lập tức thu lại nụ cười, đứng thẳng, chào theo nghi thức.

“Thủ trưởng tốt! Bạch Đoàn trưởng tốt!”

Bạch Lạc Nhân trên mặt ẩn một nỗi buồn sâu kín, “Cậu đang ở đây làm gì vậy?”

“Em và Tiểu Đồng đang bàn chuyện buổi tối ăn mừng, hì hì...”

“Chút chuyện nhỏ mà ăn mừng cái gì?” Bạch Lạc Nhân lạnh lùng liếc mắt, “Cái gì nên làm thì hãy làm! Chớ gặp chút chuyện tốt đã vội mừng, đường còn dài phải giữ vững phong độ!”

Lưu Xung lại chào một cái, “Rõ, thủ trưởng!”

Nhìn họ cười cười nói nói, Bạch Lạc Nhân quay bước trở về ký túc xá.

Quân hàm đã được thăng, cấp bậc và đãi ngộ đều không giống trước kia, Bạch Lạc Nhân sẽ sớm phải rời khỏi gian túc xá này. Còn chưa biết chắc phải chuyển đến đâu, cũng không biết có thể xin ở bên ngoài hay không. Nhưng ít ra cũng còn có hy vọng, không như trước kia, muốn cũng không dám mơ tưởng.

Đóng cửa lại, chỉnh lại quân trang, cổ áo ngay ngắn, đai lưng thắt chặt, một sĩ quan đẹp trai, tinh thần phấn chấn hiện ra trong gương, Bạch Lạc Nhân mỉm cười, rồi không nhịn được, nở nụ cười rục rỏ.

(Tự đứng cười theo, Tiểu Bạch tự kỷ, soi gương tự thấy đẹp trai =)))

Cậu muốn đi gặp Cố Hải thật nhanh.

Một phút trước, còn khuyên răn cấp dưới phải khiêm tốn, một phút sau đã lao ra xe, mang theo thủ hạ, thanh thế oai hùng thẳng tiến đến công ty Cố Hải.

Trên đường đi, Bạch Lạc Nhân gọi cho trợ lý của Cố Hải.

“Chúng tôi muốn tới thị sát công ty của cô, ngay lập tức ra cửa nghênh đón!”

Sau đó liền cúp máy, ngay cả trợ lý cũng hiểu đây cũng chính là mệnh lệnh của Đại thiếu gia, Chủ tịch kiêm Tổng giám đốc công ty khoa học kỹ thuật Hải Nhân.

Cố Uy Đình và Bạch Lạc Nhân đều được thăng cấp, ưu thế của công ty Cố Hải rõ ràng được cải thiện, niềm tin của các nhà đầu tư cũng tăng lên gấp bội, mấy ngày nay, giá cổ phiếu của công ty khoa học kỹ thuật Hải Nhân tăng vọt, danh tiếng của Cố Hải cũng được mở rộng.

Xe dừng lại trước cổng công ty, Bạch Lạc Nhân và mấy người lính đi xuống, khí thế tràn đầy.

Hai hàng mỹ nhân đứng hai bên thảm đỏ nghênh tiếp.

Cố Hải trình trọng đi xuống, theo sau là Diêm Nhã Tĩnh và Đông Triệt.

Tiếp đãi thật là trọng thể.

“Xin hoan nghênh.” Cố Hải chủ động bắt tay Bạch Lạc Nhân, “Nhiệt liệt chào đón Bạch Thủ trưởng quá bộ đến thăm, xin mời đi tham quan chỉ đạo công ty tôi, Bạch Thủ trưởng đến sao không nói trước một tiếng? Tôi sẽ phái xe qua đón ngài.”

(Đoạn này để là ngài, vì ông Cố Hải đang bày đặt nịnh hót vợ ^__^)

Bạch Lạc Nhân khí phách phi thường, vỗ vai Cố Hải: “Không tiện làm phiền cậu.”

“Ngài là ai chứ?” Cố Hải lại giả bộ khúm núm nịnh bợ, “Ngài có thể đến chỉ bảo cho công ty, chính là vinh hạnh của chúng tôi! Đừng nói một chiếc xe, cho dù có là 10 hay 100 xe, đối với thân phận của ngài cũng không hề quá đáng.”

“Hahaha...”

(Hải Nhân à, vợ chồng nhà cậu hơi lố rồi đấy =)))

Bạch Lạc Nhân cười lớn một tràng, sau đó lại ngẩng đầu hiên ngang bước lên bậc cấp.

Tổng cộng mười bậc thang, mỗi bậc đều có người đỡ.

Chấp tay sau lưng đi vào đại sảnh, bước đến chỗ dàn mỹ nữ đứng tiếp đón.

Bạch Lạc Nhân hướng về phía Cố Hải hỏi một câu, “Đây là đội sắp xếp để đón khách sao?”

Cố Hải gật đầu, “Đúng vậy, ngài có ý kiến gì sao?”

“Không đẹp lắm a!” Bạch Lạc Nhân ho nhẹ hai tiếng.

Cố Hải giả bộ kính cẩn nghe theo, “Bạch Thủ trưởng góp ý, lần sau chúng tôi sẽ chú ý hơn.”

Lần sau đổi một nhóm khác, để cậu lén lút nhìn người ta sao... Cố Hải thầm nghĩ vậy, thực ra thì ai xinh đẹp đã đứng đây hết rồi.

Bạch Lạc Nhân rảnh rồi, kỳ thực trong lòng rất sốt ruột, sao mãi chưa đến phòng làm việc của Cố Hải? Tôi không nhịn nổi nữa rồi, cứ đi mãi ngoài hành lang thế này thật mệt mỏi!

(không nhịn nổi cái j *cười gian*)

Cố Hải đi sau Bạch lạc Nhân, lén lút nhìn cái mông đưa qua đưa lại, trong lòng thầm nhủ: Người mà còn uốn éo, lại uốn éo, còn uốn éo nữa lát ta sẽ ăn tươi nuốt sống người.

Cuối cùng, Bạch Lạc Nhân đi tới phòng làm việc của chủ tịch.

“Xin mời!” Cố Hải nâng cánh tay.

Bạch Lạc Nhân sải bước vào trong.

Cửa đóng lại, mới vừa rồi còn là thủ trưởng oai phong, ngay lập tức dề Cố Hải xuống ghế salon, dầm điên cuồng lên ngực, không còn giữ chút hình tượng nào.

“Quá đã, quá đã.” Cười đến muốn sái quai hàm.

Cố Hải bị dáng bộ của Bạch Lạc Nhân chọc cười, “Cậu nhìn cái dáng cậu lúc này xem có ngốc không!”

Bạch Lạc Nhân vất vả lắm mới ổn định lại.

Cố Hải nhíu mày, “Thăng cấp?”

Bạch Lạc Nhân gật đầu.

Cố Hải mỉm cười, “Vui không?”

Bạch Lạc Nhân gật đầu.

Cố Hải cười nheo má Bạch Lạc Nhân, “Nhìn cậu kìa, mới thăng cấp có chút xú mà vui mừng đến vậy?”

Bạch Lạc Nhân giận tím mặt, “Vậy tôi không cùng cậu vui vẻ nữa, tôi tìm người khác!”

“Đừng ngốc thế, tôi thích nhìn cậu cười, chỉ cần được nhìn cậu cười, bất tôi làm gì tôi cũng cam tâm tình nguyện.” Cố Hải ngay lập tức đưa tay lên quần Bạch Lạc Nhân, bắt đầu chà xát thật lâu để cho cậu phải thêm thưởng.

Mới vừa rồi còn nghiêm trang hai Đại lão gia, giờ thì lại đứng bản chất mà thể hiện.

“Ding doong” tiếng chuông cửa vang lên.

Cố Hải hướng ra ngoài nói lớn, “Ai đó?”

Tiếng Đông Triệt, “Cần phải ký trước, bên kia đang chờ!”

Cố Hải không thể làm gì khác là buộc lòng phải ngồi dậy, Bạch Lạc Nhân chỉnh trang lại quần áo, lại quang minh chính đại, nghiêm nghị ngồi trên ghế salon, cậu vẫn tưởng Đông Triệt không biết về mối quan hệ giữa cậu và Cố Hải, thực ra người ta đã đứng ở cửa nghe nửa ngày rồi.

“Tôi đi vệ sinh.” Bạch Lạc Nhân đứng lên.

Đi qua người Đông Triệt, hai người cùng mỉm cười, dáng vẻ tươi cười, khí chất hào hùng giống nhau như soi gương.

“Trong phòng làm việc của tôi có nhà vệ sinh.” Cố Hải hướng về Bạch Lạc Nhân nói.

Bạch Lạc Nhân chẳng thêm dùng chung, vẫn đi ra ngoài.

Kỳ thực, cậu sợ nếu cậu ở đó, Cố Hải sẽ không tập trung làm việc được.

Kết quả, từ phòng vệ sinh trở về, Bạch Lạc Nhân vô tình nghe được cuộc nói chuyện.

“Thấy không? Phó tổng đến thật, anh ta vào thật đấy, nhất định là ghen.”

“Đúng vậy, vừa rồi ở cổng công ty, Cố tổng nắm tay vị quân nhân đẹp trai kia, tôi thấy Phó tổng liền khó chịu!”

“Hahaha... Phó tổng của chúng ta cảm giác được nguy cơ rồi.”

Bước chân Bạch Lạc Nhân ngừng lại trong giây lát, sau đó lại đi về phía phòng làm việc của Cố Hải.

Tới nơi, hai người vẫn đầu kề bên đầu, bàn bạc trao đổi công việc.

Bạch Lạc Nhân khẽ gõ cửa, “Làm phiền rồi.”

Liền đổi sang giọng điệu thủ trưởng, “Tôi thấy, công ty của các cậu cần phải đồng loạt xây dựng tinh thần văn minh.”

86. Chương 86 - Lại Uống Nhiều Rồi

Editor: Thỏ

Hết giờ làm, Đông Triệt khóa cửa phòng, quay người lại thấy một bóng dáng tuyệt đẹp.

Hôm nay, Diêm Nhã Tĩnh mặc một chiếc váy xẻ sâu, bó sát ôm lấy cơ thể, khí chất cũng theo đó tăng thêm một bậc. Đông Triệt nhớ rõ buổi chiều Diêm Nhã Tĩnh không mặc chiếc váy này, tại sao trong chốc lát, lại thay đổi đến mê người như vậy?

“Hai người đó đi cùng một xe sao?” Diêm Nhã Tĩnh khéo mắt lóe lên vẻ châm biếm, “Anh có bản lĩnh ngăn tôi, sao không có bản lĩnh ngăn anh ta?”

Đông Triệt dừng dừng cười, “Tại sao tôi phải ngăn cậu ta? Huống chi, công ty còn phải trông cậy vào mối quan hệ với cậu ấy mới có thể phát triển lớn mạnh!”

“Ít ra có thể mượn cố này mà tự an ủi một chút.” Diêm Nhã Tĩnh đắc ý nói, “Hai người họ căn bản không có quan hệ máu mủ, nếu Cố Hải thích đàn ông, tôi thấy Bạch Lạc Nhân có hy vọng hơn cậu nhiều. Người ta đẹp trai, tuổi trẻ đã thành đạt, quan trọng nhất, nhân phẩm lại rất tốt.”

Đàn ông và phụ nữ thực sự vốn rất khác biệt, Diêm Nhã Tĩnh tự cho mình đúng mà nói một tràng, Đông Triệt thì chỉ nhìn chăm chăm bộ ngực đầy đặn đẹp mê người của cô.

“Cô sao lại ăn mặc phong phanh như vậy?”

Diêm Nhã Tĩnh lộ vẻ tức giận, “Anh nói ai lăng lơ hả?”

“Bức tường đằng sau cô nói vậy!”

Diêm Nhã Tĩnh xấu hổ một trận, nhưng thấy được ánh mắt của Đông Triệt, liền lại tỏ ra đáng bộ thướt tha.

“Chị đây hôm nay cao hứng.”

Đông Triệt nở nụ cười ranh mãnh, “Cô không phải chỉ vì đến cười nhạo tôi mới cố tình ăn mặc như thế này chứ hả?”

“Không sai.”

Đông Triệt không biết nói gì, cứ tưởng Diêm Nhã Tĩnh thấy Bạch Lạc Nhân và Cố Hải thân mật sẽ phải đau khổ muốn chết. Không ngờ sau khi thấy cậu ta bị thất sủng, lại có thể nhanh chóng đem nỗi buồn tự chữa khỏi như một kỳ tích, sự ghen tuông của phụ nữ thật là vạn năng.

“Hôm nay nhìn cậu hồn xiêu phách lạc quá, để chị đây mời cậu một bữa!” Diêm Nhã Tĩnh hiềm khi cao hứng mở miệng mời người khác.

Đông Triệt lén lút nhìn vào khe ngực Nhã Tĩnh, cười nói: “Vậy tôi không khách khí.”

Cố Hải lái xe được nửa đường thì nhớ ra có một món đồ để quên ở công ty, vừa quay lại thì tình cờ gặp Đông Triệt và Diêm Nhã Tĩnh ra tới cửa.

Bạch Lạc Nhân theo bản năng bình tĩnh nhìn dáng vẻ mê người của Diêm Nhã Tĩnh, sẵn miệng quả đúng là bản chất.

Cố Hải hừ lạnh một tiếng, trên mặt rõ ràng không vui.

Bạch Lạc Nhân bị phản ứng của Cố Hải lôi trở lại, cậu cũng không để ý Cố Hải là bởi cậu cũng vài lần lén nhìn ngắm Diêm Nhã Tĩnh nhưng lại che giấu hành động đó rất tốt. Cố Hải có vẻ mặt như thế kia, hơn phân nửa là vì một trong hai người đang đứng ở cửa kia.

“Sao vậy, giờ hoa có chủ rồi lại thấy khó chịu sao?”

Cố Hải sâu kín nói, “Tôi chính là cảm thấy mất mát, trước đây cô ấy luôn khẳng khái bám chặt lấy tôi mọi lúc mọi nơi, sao chưa bao giờ thấy đáng về này a?”

Một giây sau, ánh mắt bị một cú đâm giáng lên.

(Hai thằng cùng ngắm gái xong chả hiểu sao ghen =))))

Trước khi trở về, Bạch Lạc Nhân theo lệ cũ về nhà cha mẹ, từ lúc biết Bạch Hán Kỳ có bệnh tim, Bạch Lạc Nhân thường xuyên về thăm nhà hơn. Chỉ cần ra ngoài gặp Cố Hải, sẽ trở về thăm cha mẹ, đã thành thói quen.

“Tôi nay ăn gì nhỉ?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân nghĩ một lúc: “Ăn gì ngon ngon.”

Cố Hải cười, “Có ngày nào tôi chưa cho cậu ăn ngon không hả?”

“Ý tôi là hôm nay phải ăn một bữa thịnh soạn một chút, tôi vất vả lắm mới được thăng chức, phải ăn mừng một trận chứ?”

Lãnh đạo đúng là không thực hiện được lời nói của mình, Lưu Xung đáng thương, nghe lời dạy bảo của Bạch Lạc Nhân, quả nhiên kiên quyết không ra ngoài ăn mừng, mua hai gói mì giòn ngồi trong túc xá gặm.

Hai người xách theo túi lớn túi nhỏ đồ ăn về nhà, từ lần trước đóng kịch, Bạch Lạc Nhân vẫn còn luyến tiếc. Cố Hải vốn định mua một chỗ khác, nhưng lại theo ý Bạch Lạc Nhân mà ở lại nơi đây.

Trên bàn đầy đồ ăn, lại có thêm hai bình rượu trắng.

Hai người đã nói chuyện qua điện thoại không biết bao nhiêu lần, đến lúc ăn cơm vẫn còn chuyện để nói, hơn nữa còn trò chuyện liên hơn ba tiếng đồng hồ. Cứ như vậy, cậu một chén, tôi một chén, lại uống nhiều rồi.

Bạch Lạc Nhân lâu rồi không được uống thoải mái như vậy.

Cánh tay khoác lên vai Cố Hải, hai gò má ửng hồng ấm nóng, từ tốn nói: “Tôi cuối cùng cũng chịu đựng được hết nửa năm này, nếu không có chuyện về vấn đề cơ mật lúc đó, chắc tôi cũng không có cơ hội lập được thành tích hạng nhất, càng không có khả năng được đặc cách thăng quân hàm, cậu nói có phải không? Có phải không?” Nhéo tai Cố Hải.

Hơi rượu phả vào mũi Cố Hải cay cay.

“Tôi thà để cậu từng bước tiến về phía trước, cũng không muốn để cậu mạo hiểm nhắm mắt đưa chân nhận loại nhiệm vụ này.”

“Cậu không hiểu tôi!” Bạch Lạc Nhân xua tay, “Tôi là quân nhân, cậu là xí nghiệp quân sự, vị thế của tôi càng cao, công ty cậu càng vững vàng phát triển. Hai ta chỉ có thành lập một tầng liên kết lợi ích, mới có thể vững chắc mà ở bên nhau. Như thế cậu mới không thể bỏ chạy cùng người khác được, đúng hay không hả?”

“Bỏ chạy?” Cố Hải nhướn mày, “Tôi dám bỏ chạy sao? Tôi thật lòng hướng về cậu, cậu quay sang đây...” Cố Hải chỉ chỉ vào một bên mặt, “Đánh đi! Đánh càng đau càng tốt!”

Ba!

Cố Hải choáng váng, ánh mắt chậm rãi nhìn về phía tay của Bạch Lạc Nhân.

“Sao cậu dám đánh thật hả?”

Bạch Lạc Nhân cười hắc hắc, “Để đề phòng, tôi cứ đánh trước.”

Cố Hải, “...”

Ở trên ghế salon một hồi, Bạch Lạc Nhân bỗng đẩy Cố Hải ra, nói: “Muốn đi vệ sinh.”

“Đi đi.”

Bạch Lạc Nhân liêu xiêu một hồi, tìm nửa ngày không thấy nhà vệ sinh đâu, cuối cùng thấy tủ giày của Cố Hải, trên mặt hớn hở lăm bắm một mình: “Thấy rồi.”

Ào ào...

Cố Hải thấy Bạch Lạc Nhân đứng tiểu vào giày, luống cuống chạy tới.

“Đây rồi.” Cố Hải chỉ chiếc giày trái, “Không chứa nổi nữa, cậu tiểu sang bên này đi.”

Bạch Lạc Nhân đột nhiên dừng lại, quay đầu về phía Cố Hải: “Chỉ có cậu là chu đáo.”

Sau đó liền tiểu nốt vào chiếc giày bên phải của Cố Hải.

Ào ào...

Tiểu xong, chim* còn đang muốn run rẩy, tay đưa xuống mò mò.

“Ồ, sao tôi không thấy chim tôi đâu nhỉ?” Bạch Lạc Nhân tỏ vẻ cấp bách.

*Bà Sài bả viết vậy :-“

Cố Hải cười xấu xa, “Không sao, cậu cứ tìm đi, không lạc được đâu.”

Dứt lời, lén đem tiểu nhân tử bỏ vào trong quần, định làm cho Nhân Tử lo lắng một phen.

“A, tôi tìm thấy rồi.” Bạch Lạc Nhân hô lên một tiếng.

Cố Hải đứng hình.

Bạch Lạc Nhân kéo quần của Cố Hải, một tay lôi tiểu hải tử ra.

“Cậu dám đem nó giấu trong quần cậu sao! Lấy ra đây! Đưa cho tôi! Trả cho tôi! ...”

Cố Hải vội vã rút tay về, liều chết bảo vệ của quý.

“Cậu nhầm rồi, đây không phải của cậu, của cậu ở trên người của cậu ấy.”

Bạch Lạc Nhân cúi đầu nhìn, chẳng thấy có gì (đầu rồi =))) liên tiếp tục kéo diên cuồng.

“Cậu thấy tôi uống nhiều là muốn làm gì thì làm sao? Mau giao ra đây, nếu không đừng trách tôi dùng dao!”

“Ấy đừng”

Một lát sau, Cố Hải rút cục cũng tìm được tiểu nhân tử cho Bạch Lạc Nhân, còn kiên trì giải thích cho cậu ta hiểu hai tiểu ca của hai người hoàn toàn khác nhau, Bạch Lạc Nhân cuối cùng cũng buông tha cho tiểu hải tử.

“Nhân Tử, lâu rồi chúng ta không chơi đóng vai.”

Lần trước uống say chịu không ít thua thiệt, Bạch Lạc Nhân vẫn ghi nhớ trong lòng, lần này phải suy nghĩ cho kỹ, có uống say cũng phải chọn vai cho hẳn hoi.

Cố Hải lại bắt đầu dụ dỗ, “Như vậy đi, cậu đóng vai đứng đường chèo kéo khách, tôi là công nhân đi qua đây.”

Bạch Lạc Nhân lần này phản ứng cực nhanh, “Ngược lại, tôi đóng công nhân, cậu mới là người đứng đường gạ gẫm.”

“Cậu có bị ngốc không hả? Vai công nhân này vừa bẩn vừa mệt, đến vé lễ hội mùa xuân còn không kiếm được, cậu đóng vai đứng đường thì tốt hơn, cứ lên giường nằm một cái là có tiền.”

“Cậu lừa tôi à!” Bạch Lạc Nhân quát một tiếng, “Cậu chia vai thế nào kệ cậu, đổi lại vai!! Không đổi tôi không chơi!!”

Dứt lời liền xoay người bỏ đi.

Cố Hải vội vàng kéo lại, giọng điệu thỏa hiệp, “Được được được, cậu nói thế nào thì cứ thế đi, được không?”

Bạch Lạc Nhân lúc này mới gật đầu một cái.

Sớm biết vậy thì lúc đầu chia vai ngược lại... Cố Hải đang hối hận, bỗng Bạch Lạc Nhân đi vào bếp, lúc ra cầm theo chai dầu ăn.

“Đến đây, cởi quần áo ra.”

Cố Hải buồn bực, “Cậu muốn làm gì?”

“Bôi cho cậu chút dầu, tôi thấy người ta bôi cái này lên người, như thế sẽ làm nổi rõ cơ bắp của cậu, nhìn khôu gọi hơn, lộ ra đường nét hoàn mỹ của cậu.”

Cố Hải vẫn còn chút IQ, “Người ta là dùng dầu olive.”

“Đây không phải dầu olive sao?” Bạch Lạc Nhân hươ hươ chai dầu.

Cố Hải nhếch mép, “Đó là dầu đậu nành.”

“A, vậy tôi vào trong đổi chai khác.” Bạch Lạc Nhân xoay người đi.

Cố Hải liền nín lại, đoạt lấy chai dầu trong tay cậu, “Hay là thôi đi, tôi sợ cậu vào trong kia tìm, một lúc lại mang ra đây can xăng mất.”

...

87. Chương 87 - Tôi Vốn Là Kẻ Bán Bánh

Editor: hoaxuongrong

Mang dầu oliu tới, đều đặn bôi lên người Cố Hải, một thân cơ bắp lập tức trở bóng loáng lấp lánh, quyến rũ mê người.

Bạch Lạc Nhân miệng thèm nhỏ dãi.

Cố Hải bị âm thanh kích thích này làm cho sững sốt, ánh mắt lúng ta lúng túng nhìn mặt Bạch Lạc Nhân, mở miệng hỏi: “Không lẽ cậu còn muốn thoa muối tiêu lên người tôi?”

Bạch Lạc Nhân nhếch miệng cười, “Ngược lại không cần, ăn sống như vậy cũng rất ngon.”

Cố Hải lui một bước dài.

Bạch Lạc Nhân đập tay xuống nền cười to, “Chọc cậu chút thôi, xem cậu sợ kìa!”

“Tôi mới là đang chọc cậu!” Cố Hải hừ cười một tiếng, “Nhìn cậu thật đẹp!”

“Không đùa, không đùa nữa, bây giờ bắt đầu đi.” Bạch Lạc Nhân đứng lên, lảo đảo đi tới chỗ Cố Hải.

Cố Hải đưa ánh mắt dâm tà nhìn Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân tỏ vẻ không quen biết. Cố Hải nhảy đến trước mặt Bạch Lạc Nhân, cố ý khoe khoang cơ bụng tám múi, sau đó lộ ra nụ cười quynh rũ chết người.

“Tiểu ca, tới đây vui đùa với chúng tôi một chút đi, muốn loại dịch vụ nào cũng có.”

Bạch Lạc Nhân quan sát Cố Hải một lúc, “Bao nhiêu tiền một lần?”

“50.”

Bạch Lạc Nhân hừ cười một tiếng, “Mới vừa rồi có người ra giá 30 đồng, người ta so với người còn đẹp trai hơn.”

Cố Hải, “.”

Bạch Lạc Nhân nhấc chân bước đi.

Cố Hải lại đi lên phía trước ngăn Bạch Lạc Nhân lại, “Đẹp trai hơn chưa chắc có kỹ thuật tốt.” Vừa nói đem tay Bạch Lạc Nhân đặt lên Tiểu Hải Tử, nhú mào, “Sao nè? Cái đầu như này còn chưa thỏa mãn?”

Bạch Lạc Nhân ra vẻ trầm tư, “Cái đầu không nhỏ. Nhưng lớn hơn nữa cũng không dùng được, ta chính là muốn cái phía sau của người kia.”

“Phía sau cũng rất tốt á!” Cố Hải đặt tay Bạch Lạc Nhân lên mông mình, “Sờ đi, có phải rất rắn chắc?”

Bạch Lạc Nhân đi ra sau lưng Cố Hải, đầu tiên đưa mắt nhìn nhìn, sau đó lại đưa tay vỗ hai bên mông trái phải hai cái, Bang! Bang! Cuối cùng quay mặt lên.

“Được, nghe tiếng cũng rất ngon.”

Cảm giác như người này đang lựa dưa hấu!

Cố Hải nhìn thấy dáng vẻ do dự của Bạch Lạc Nhân, lại mở miệng nói: “Được rồi mà, ngài xem anh em công nông dân chúng tôi thiệt không dễ kiếm ăn, sao nè?”

Bạch Lạc Nhân lúc này cãi lại, “35.”

“Ngài có thiệt lòng muốn tôi không? Nếu muốn thì tôi ra giá cuối, 39.”

“36.”

Cố Hải thực rồi rầm, “Hôm nay tôi bất cứ giá nào cũng chỉ tới 38 đồng, thật không thể thấp hơn được nữa, thấp nữa tôi không có lời.”

“37.”

Cố Hải giậm chân một cái, “37 đồng 5 xu, 5 xu còn lại coi như tôi cho ngài làm thẻ thành viên, quyết định như vậy đi.”

“Đồng ý!” Bạch Lạc Nhân vui vẻ đồng ý.

Hai người ở trong nhà đi lại một vòng, sau đó vào phòng ngủ.

Bạch Lạc Nhân lập tức nằm lên giường, tay chân thoải mái duỗi ra, hai mắt hơi nhắm lại, khóe miệng như có như không cười cười.

“Bắt đầu đi!”

Bàn tay ẩm ướt của Cố Hải theo vạt áo của Bạch Lạc Nhân đi vào, đầu ngón tay trên thắt lưng cọ cọ. Đầu lưỡi thâm nhập vào trong tai của Bạch Lạc Nhân, nhẹ nhẹ liếm vào bên trong, sau đó lại trượt đến cổ Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân mới vừa có cảm giác, Cố Hải liền ngừng lại.

Bạch Lạc Nhân mở mắt ra, khó hiểu nhìn cậu ta, “Tiếp tục đi!”

“Xong rồi, trả tiền đi!”

Ánh mắt Bạch Lạc Nhân lộ ra vẻ giận dữ, “Cái gì? Ba mươi bảy đồng rưỡi chỉ có như vậy thôi á?”

Cố Hải sâu kín cười một tiếng, “Tôi nói ba mươi bảy đồng rưỡi một lần sao? Tôi nói là ba mươi bảy đồng rưỡi một phút.”

“Gì?” Bạch Lạc Nhân giận dữ, “Người không phải đang gạt người sao?”

“Có đưa hay không?” Trong mắt Cố Hải đột nhiên thoáng qua một vẻ kiên quyết, “Không đưa thì ta lập tức gọi điện thoại cho vợ người, để cho cô ta biết người ở bên ngoài làm chuyện tốt!”

Bạch Lạc Nhân cắn răng, lộ ra vẻ mặt bị sập bẫy, “Người là người Tân Cương đúng không?” (* câu này chắc kiểu tiếng lóng bên Trung Quốc)

“Ha ha ha.” Cố Hải cười ngạo mạn, “Đúng rồi, tôi vốn ban đầu là đi bán bánh ngọt Tân Cương.”

Bạch Lạc Nhân tự nhận xui xẻo, lấy ví tiền ở trên tủ đầu giường tối, móc ra một sấp tiền mặt ném lên người Cố Hải, “Ông hôm nay mặc kệ, liền dựa theo số tiền này làm cho ta!”

Cố Hải híp mắt cười cười, lại nằm xuống giường, hướng vành tai Bạch Lạc Nhân nói: “Đại gia, ngài thật là hào phóng.”

Bạch Lạc Nhân đầu tiên giường môi cười một tiếng, sau đó nụ cười dần dần tắt đi, thay vào đó nhướn đuôi chân mày ra vẻ ham muốn, đầu Cố Hải dần chuyển đến giữa hai chân Bạch Lạc Nhân, làm cho toàn thân cậu ta đều đỏ ửng.

Cố Hải lấy tay kéo quần lót Bạch Lạc Nhân xuống đến nửa người, lộ ra hình dáng vẻ mê người.

Bạch Lạc Nhân không thể chờ đợi đẩy đầu Cố Hải xuống, hai chân dài hung hăng kẹp lại vai Cố Hải, ưỡn lưng lên, ý tứ rất rõ ràng.

“Đại gia, ngài muốn tôi làm gì?” Cố Hải đưa ánh mắt xấu xa hỏi.

Bạch Lạc Nhân tức giận đáp lại, “Người không phải là làm nghề này sao? Còn muốn ta chỉ người làm sao?”

“Đại Gia, không phải tôi nói rồi sao? Tôi vốn là đi bán bánh, việc này làm chưa tới hai tháng, cần phải phiền ngài phối hợp.”

Bạch Lạc Nhân hít sâu một hơi, mơ hồ nói: . . . , “Cái gì? Ta không nghe rõ!”

Bạch Lạc Nhân chợt đem gối đặt lên mặt mình, giận dữ lên tiếng, “Nói lại lần nữa đi, ta không có nghe thấy gì! !”

Cố Hải bị điệu bộ dễ thương hiểm có của Bạch Lạc Nhân làm cho máu mũi giàn giụa.

Rất nhanh, Tiểu nhân tử oai phong lẫm liệt bị thả ra, Cố Hải đưa lưỡi liếm lên đầu khắc một cái, thân thể Bạch Lạc Nhân lại run lên một cái, Cố Hải lại liếm một cái, Bạch Lạc Nhân lại run lên một cái, Cố Hải đem cả Tiểu nhân tử bỏ vào trong miệng, Bạch Lạc Nhân không nhịn được lên tiếng rên rỉ.

Tay hướng xuống phía dưới của Cố Hải xoa xoa, lại bị Cố Hải nắm chắc lại, “Ngài đã bỏ tiền ra rồi nên không cần bận tâm tới tôi, tôi phục vụ ngài là được rồi.”

Bạch Lạc Nhân suy nghĩ rất rõ ràng, “Ta phải cho người cương cứng.”

Thân thể Cố Hải cứng lên một chút, rất nhanh chuyển về trạng thái thả lỏng, “Đừng vội, trước hết để cho ngài sáng khoái một chút đã, nếu không sao ta có thể lấy nhiều tiền như vậy được!”

Vì vậy, lấy tay nắm Tiểu nhân tử, đầu dờ xuống, đôi môi bao bọc ôm trọn hai túi nhỏ, dùng sức mút một hộp, cổ ỷ phát ra tiếng vang hạ lưu. Đùa giỡn chán chê với hai viên bi xong, đầu lười một đường đi xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại tại khẩu cốc, nhẹ nhàng ngoắc ngoắc.

Thân thể Bạch Lạc Nhân chợt bật dậy, nắm lấy tóc Cố Hải, cả giận nói: “Ta tốn tiền, phải là ta thương người.”

“Ta cũng chưa nói muốn thương người mà!” Cố Hải sâu sắc nói, “Ta cùng lắm chỉ muốn cho người thoải mái một chút, người phản ứng kịch liệt như vậy làm gì? Ta đã chịu thiệt, liếm cho người mấy cái không phải lời rồi sao? Khách khác có cho thêm tiền ta cũng không liếm.”

“Không được.” Bạch Lạc Nhân kiên quyết, “Nếu người không cho ta thương, ta sẽ không cho người liếm.”

“Tại sao?” Cố Hải gây sự, “Người là sợ ta liếm cho người rất thoải mái, người không nhịn được, liền muốn để cho ta làm người?”

“Cút! ! !” Bạch Lạc Nhân then quá thành giận.

Cố Hải rất hăng hái theo dõi cậu ta một lát, tiếp đến cúi đầu xuống dưới, ác liệt tấn công vào vị trí yếu ớt kia của Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân hô hấp càng ngày càng gấp, vẻ mặt càng ngày càng thống khổ, tâm tình càng ngày càng rối rắm, một mặt suy nghĩ muốn buông thả, một mặt lại không cam lòng bỏ cuộc như vậy, cậu phải giữ lại một chút tinh lực để đối phó với tên dâm tặc này.

Cố Hải nằm sấp lên người Bạch Lạc Nhân, hai má cơ hồ dán chặt vào hai má cậu ta, hơi thở nồng nặc mùi rượu toàn bộ tỏa ra trên mặt Bạch Lạc Nhân, tay vẫn còn đặt ở giữa hai chân Bạch Lạc Nhân.

“Người tin hay không, ta chỉ cần dùng hai ngón tay có thể khiến cho người bắn?”

Bạch Lạc Nhân cứ tưởng Cố Hải tuốt cho mình bắn, kết quả ngón tay Cố Hải lại mạnh mẽ trượt vào bên trong mật khẩu của Bạch Lạc Nhân, khớp xương ngón tay chèn ép vách mật đạo bên trong.

“Người lấy ra cho ta!” Bạch Lạc Nhân gầm lên một tiếng.

Cố Hải không nhanh không chậm nhìn Bạch Lạc Nhân nói: “Người cúi đầu xem một chút, tiểu nhi tử của người tham lam thành ra dạng gì? Để thằng anh nhịn đói như vậy thích hợp sao?”

Bạch Lạc Nhân hướng theo tầm mắt của Cố Hải nhìn, trên đầu Tiểu nhân tử đã sớm tràn lan “nước miếng”.

Đang lo lắng, đột nhiên một trận đợt sóng cuồng nhiệt từ xương cụt vọt tới, Bạch Lạc Nhân không nhịn được rên thành tiếng, tầm mắt Cố Hải đang ở ngoài một tác thưởng thức vẻ mặt của cậu ta, cậu ta dù thể nào cũng không thể không buột miệng rên rỉ, cũng bởi cường độ mạnh mẽ của ngón tay Cố Hải mà mắt không thể nhắm.

Lực tay Cố Hải hung ác, ánh mắt bá đạo, vừa tàn phá mật đạo yếu ớt của Bạch Lạc Nhân vừa làm nhục cậu ta, “Chưa đủ đó, rên lớn tiếng một chút nữa.”

“A”

Bạch Lạc Nhân gần như không tự chủ gầm rú, hai hàng lông mày nhíu chặt như hai lưỡi câu gắn vào tim Cố Hải, Cố Hải quả quyết tăng lực, rốt cục, một vẻ mặt sung sướng đến khốn khổ đều bị thu vào trong đáy mắt của cậu ta.

Sau một trận thở hổn hển, Bạch Lạc Nhân áp lên trên người Cố Hải, mồ hôi trên ngực không ngừng nhỏ giọt lên trên lưng cậu ta.

“Được rồi, vừa rồi chỉ mới thoải mái một chút, bây giờ bắt đầu làm chính sự đi!”

“Tiền của người dùng hết rồi.” Cố Hải ăn vạ.

“Làm sao có thể dùng hết? Mới có một lát, ta đưa cho người gần hai ngàn đồng đó!” Bạch Lạc Nhân vẻ mặt nghiêm túc.

Cố Hải chỉ chỉ đến màn hình điện tử, “Tự xem đi.”

Bạch Lạc Nhân vừa nhìn thời gian, ngốc nghếch sửng sốt, không hề hay biết một giờ đã trôi qua, qua loa tính toán, ba mươi bảy đồng rưỡi một phút, nhân với sáu mươi, hơn hai ngàn. Lấy lại sắp tiền đếm đếm, mới một ngàn tám. Tính như vậy, nếu muốn làm thêm ở dưới phải tốn ít nhất năm ngàn à!

Cố Hải đang trộm cười, đột nhiên thấy Bạch Lạc Nhân đem thẻ ngân hàng ra.

“Ặc, chúng tôi chỉ nhận tiền mặt, không cà thẻ.”

Bạch Lạc Nhân không nói lời gì kẹp chặt cánh tay Cố Hải, sau đó đem thẻ theo kẻ hở quẹt một cái.

Cố Hải ngạc nhiên nhìn ngón tay Bạch Lạc Nhân bấm bấm trên tám múi cơ bụng của mình, trong miệng lải nhải, “382504.”

Sau đó, chờ “máy móc” đáp lại.

Cố Hải phản ứng cực kỳ nhanh, dùng giọng bụng trả lời một câu, “Quý khách đã nhập sai mật khẩu, xin vui lòng nhập lại lần nữa.”

Bạch Lạc Nhân lại bấm một lần, “382504”

“Quý khách đã nhập sai mật khẩu, xin vui lòng nhập lại lần nữa, quý khách chỉ còn có một lần cơ hội.”

Lần này, Bạch Lạc Nhân rất cẩn thận nhập lại, “382504”

“Quý khách đã nhập sai mật khẩu, cơ hội hôm nay của quý khách đã hết, xin thử lại vào ngày mai hoặc đến gặp nhân viên phòng kinh doanh đổi lại mật khẩu.”

88. Chương 88 - Mộng Đẹp Biết Bao

Editor: Thỏ

“Không có tiền...” Bạch Lạc Nhân bắt đầu dĩ bữu môi một cái.

Cố Hải bắt chéo hai chân, vẻ mặt tự phụ, “Đúng vậy, không có tiền, còn làm gì được nữa, cậu nói có phải không?”

“Không làm gì được? Thế không làm nữa.”

Bạch Lạc Nhân từ trên giường ngồi dậy, nhìn chăm chăm lên cái mông bóng nhoáng đang bày ra trước mắt, nuốt nước bọt, biết khó mà lui được.

Cố Hải nhếch mép cười xấu xa, lật người lại muốn đem Bạch Lạc Nhân đè xuống thân dưới, kết quả Bạch Lạc Nhân lại nhẹ nhàng tránh ra.

Bạch Lạc Nhân định bụng xuống giường đi giày.

Cố Hải ngậy ngấn cả người, “Ngài làm gì vậy?”

“Không làm nữa!” Bạch Lạc Nhân xò tay, “Tôi không có tiền, không đi thì còn chờ gì nữa?”

Phủi mông một cái liền rời đi, dù gì cũng chẳng phải chịu thua thiệt, ít nhất lúc đầu cũng được một trận thoải mái.

Cố Hải nóng nảy, “Ngài đứng lại cho tôi, ai cho phép ngài đi?”

“Không có tiền tôi còn ở đây làm gì?” Bạch Lạc Nhân phản công.

Cố Hải nhíu mày, “Ngài thì thoải mái rồi, còn tôi thì sao?”

“Hắc!” Bạch Lạc Nhân nhe răng cười, “Ta cầm tiền tới đây tìm vui thú, quan tâm gì người thoải mái hay không thoải mái? Ta là khách hàng, có hiểu không hả? Ta đưa người tiền, người phải làm cho ta thoải mái mới phải. Ta cho người tiền, ta còn phải phục vụ người sao?”

Cố Hải suy tính, cái này không ổn lắm a! Ta cũng cầm tiền của hắn rồi, nhất định không để cho hắn dè ta, hắn không có tiền không được phép dè ta, làm sao để khiến hắn chịu cho ta dè đây? ... Rối loạn rối loạn, càng lúc càng hồ đồ.

Bạch Lạc Nhân quay đầu liếc nhìn Cố Hải, vẻ mặt tươi cười hả hê.

“Thật ra khi này, ngươi vốn có thể thoải mái một chút, ngươi không nên ngăn ta, không cho ta chạm vào của ngươi.”

Cố Hải hai mắt đỏ ngầu nhìn Bạch Lạc Nhân cười cười đi ra tới cửa.

“Quay lại!” Cố Hải nổi giận gầm lên một tiếng.

Bạch Lạc Nhân liếc Cố Hải một cái, “Để làm gì?”

“Tiền chưa đưa đủ đã muốn đi?” Cố Hải lại vừa nghĩ ra một chiêu,

“Ngài này đưa là chi phí một giờ đầu, chắc là 2250, ngài mới đưa 1800, còn thiếu tôi 450, trả tôi thêm 450 nữa!”

“Ta không về nhà làm sao lấy tiền cho ngươi được? Ta không có tiền làm sao trả nốt?” Bạch Lạc Nhân hỏi vặn lại.

Cố Hải vẫn cương quyết, “Tôi muốn ngài trả ngay bây giờ!”

“Không có tiền!”

“Không có tiền ngài phải để tôi thương!”

Bạch Lạc Nhân nóng nảy, “Bằng gì?”

“Tôi là người bán bánh!” Cố Hải ra đòn sát thủ.

Bạch Lạc Nhân đi tới chỗ Cố Hải, lao vào đánh một trận tơi bời, Cố Hải vẫn một mực chống cự, sau cùng còn làm ra bộ không địch lại đối thủ, nằm lỳ trên giường lớn tiếng kêu oan, “Tôi đâu có muốn làm nghề này hả? Ai cũng coi thường tôi, ngay cả công nhân cũng khi dễ tôi...”

Bạch Lạc Nhân ngoảnh mặt làm thinh.

Cuối cùng, Cố Hải thẳng thắn thỏa hiệp.

“Thôi bỏ đi, tôi không bắt ngài trả thêm tiền nữa, cho ngài, tôi sẽ đưa ngài tiền, chờ tôi một chút được không?”

Bạch Lạc Nhân cười hừ một tiếng, nghiêng mắt đánh giá Cố Hải.

“Chịu thua?”

Cố Hải buồn bã ngược mắt, gật đầu, “Tôi trả lại ngài hết, ngoài ra còn cho ngài thêm hai ngàn.”

Bạch Lạc Nhân cười ha ha, “Vậy chẳng phải là ngươi lỗ vốn sao?”

“Chỉ cần tôi thích là được.”

Bạch Lạc Nhân ngay tức khắc nhảy lên giường, thở hồng hộc ôm Cố Hải, hôn lên môi cậu, cảm giác đói khát điên cuồng, trong nháy mắt thoải mái đem Cố Hải lật lại.

Bạch Lạc Nhân rời môi mỏng, đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm quanh ngực Cố Hải, đôi mắt nhìn chằm chằm lên khuôn ngực quyến rũ.

“Ác...”

Cố Hải hít một hơi, nắm lấy tóc Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân tách hai chân Cố Hải ra, eo không ngừng đẩy về phía trước, đem hai tiểu tử áp sát vào nhau, chậm rãi cọ xát.

“Nhân Tử...” Cố Hải rên lên một tiếng.

Bạch Lạc Nhân cởi quần lót của Cố Hải, đem vật to lớn của Cố Hải nuốt trọn vào trong miệng, ngón tay đâm về phía cửa mật đạo.

Cố Hải liên tục rên rỉ.

Không khác biệt lắm... Bạch Lạc Nhân ngồi dậy, hướng về Cố Hải hỏi: “Làm tư thế nào hả?”

Cố Hải hất hàm, “Ngài ở phía trên chứ còn sao nữa.”

Dứt lời đem hông của Bạch Lạc Nhân nâng lên, lại nhấn xuống một cái, Bạch Lạc Nhân trợn tròn hai mắt.

“Không đúng sao...”

Bạch Lạc Nhân cúi đầu nhìn qua, tiểu nhân tử vẫn còn ở bên ngoài. (không cảm giác gì hay sao mà cứ phải cúi xuống tìm =))) say quá rồi đó Tiểu Bạch =)))

Cố Hải cười cười một tiếng, “Có gì không đúng sao?”

“Chắc là ta thượng người đúng không?”

“Lần này tôi trả tiền.” Cố Hải hảo tâm nhắc nhở một câu. Bạch Lạc Nhân không còn đường lùi, phía dưới đã bắt đầu chuyển động.

“Hắc... chờ một lát.. chờ đã ...”

Hai người xoay từ đầu giường tới cuối giường, từ trên giường lăn xuống dưới giường, tư thế ở trên rồi đến đẩy xe rồi nằm nghiêng một bên, cuối cùng đứng ở trên sàn, chọn một tư thế khó. Hai người đứng thẳng, mặt đối mặt, Cố Hải cầm một chân của Bạch Lạc Nhân nâng cao, áp sát lên phía đầu, sau đó cố gắng vào từ bên dưới.

Cố Hải phát hiện ra cơ thể Bạch Lạc Nhân rất mềm dẻo, đã từng vô số lần tưởng tượng thêm muốn được làm tư thế này, cứ như vậy Cố Hải đã cố gắng thực hiện từng động tác vô cùng nhuần nhuyễn.

“A”

Cố Hải đẩy nhanh một hồi, một dòng chất lỏng đặc phun lên bụng cậu.

Cậu cũng cả người mồ hôi, rút ra khỏi cơ thể Bạch Lạc Nhân.

Sau đó, đưa Bạch Lạc Nhân 1800 đồng, còn móc ví đưa thêm 2000 cho cậu ta.

“Đều cho người.”

Bạch Lạc Nhân duyên dáng đếm tiền, hôm nay lương công nhân thật là cao, không những được thoải mái lại còn lời được 2000 đồng.

Cố Hải mỉm cười, ngắm nhìn Bạch Lạc Nhân với ánh mắt yêu thương, đắm chìm trong hình ảnh của tên gốc gác này, thậm chí nghĩ bụng: Cậu không uống rượu mà vẫn cứ gốc như vậy thì tốt biết bao.

Ôm Bạch Lạc Nhân, vừa định tắt đèn đi ngủ, đột nhiên cơ thể Bạch Lạc Nhân run lên, con mắt mở ra.

Mẹ ơi! Không phải mình lại làm gì sai chứ?

Không ngờ, khoe mắt Bạch Lạc Nhân chợt đỏ hoe.

“Đại Hải, tôi vừa nằm mơ cậu lại xảy ra tai nạn, mặt đất đầy máu.”

Cố Hải biết Bạch Lạc Nhân vẫn chưa tỉnh rượu, nhưng nghe cậu nói những lời này vẫn không khỏi đau lòng.

“Đừng sợ.” Cậu vuốt lên mái tóc Bạch Lạc Nhân, ôn nhu dỗ dành, “Chỉ là mơ thôi mà, tôi không phải vẫn đang bình an ở đây sao?”

Bạch Lạc Nhân ôm chặt lấy Cố Hải, “Đại Hải, mạng của tôi là do cậu cứu, hồi đó không có cậu thì tôi đã sớm chết rồi.”

Cố Hải khẽ vuốt ve sau lưng Bạch Lạc Nhân, đau lòng an ủi, “Không sao, đều đã qua rồi.”

“Tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu cả đời.” Bạch Lạc Nhân nói.

Cố Hải nâng cằm Bạch Lạc Nhân, yên lặng nhìn cậu.

“Cậu chịu trách nhiệm với tôi như thế nào?”

Bạch Lạc Nhân níu tay Cố Hải, rất nghiêm túc nói: “Tôi muốn kết hôn với cậu.”

Cố Hải hít một hơi.

“Gả cho tôi đi, được chứ?” Bạch Lạc Nhân nói với ánh mắt thành khẩn.

Cố Hải xoa xoa đầu Bạch Lạc Nhân, “Tôi ngủ trước đây, hôn nhân không phải trò đùa, chờ mai tỉnh rượu chúng ta sẽ nói lại chuyện này.”

Bạch Lạc Nhân ghen lời, “Cậu không muốn? Cậu chê chúng tôi nhà nghèo?”

(nghe câu này của BLN tự dưng thấy đau lòng quá)

“Không có, tôi nào dám chê gì cậu! Tôi thích còn chưa hết nữa là!”

“Vậy sao cậu không đồng ý?”

Cố Hải không nỡ nhìn Bạch Lạc Nhân đáng vẻ thương tâm, lập tức gạt đầu, “Tôi đồng ý.”

Bạch Lạc Nhân đắm lên ngực Cố Hải, cười đến chân thật.

Nửa đêm, Bạch Lạc Nhân mơ thấy cậu và Cố Hải đã kết hôn rồi, Cố Hải đứng trước mặt cậu, lần đầu tiên nở nụ cười ngượng ngùng xấu hổ. Bạch Lạc Nhân không ngừng trêu chọc, “Mau gọi chồng, gọi chồng đi...”

(đúng là nằm mơ =)))))

Kết quả, Bạch Lạc Nhân xúc động quá, liền đem những lời này nói ra.

Cố Hải đang ngủ, chợt nghe thấy hai chữ “lang quân” (chồng), trong nháy mắt liền tỉnh, trong ngực như quay cuồng hơi nóng, toàn thân mọi tế bào đều sục sôi, từ trong ra ngoài đều nóng.

“Cậu tên gì?”

“Gọi chồng đi...”

Thật là một sự nhầm lẫn đáng yêu biết bao, Cố Hải nhào mạnh tới người Bạch Lạc Nhân, không chút do dự ôm chặt lấy cậu.

Bạch Lạc Nhân cảm giác được sự đau đớn, liền mở mắt, lim dim nhìn Cố Hải.

Cố Hải đang hưng hăng hôn lên mặt Bạch Lạc Nhân, vừa hôn vừa rù rì nói: “Chồng đây, chồng ở đây...”

Bạch Lạc Nhân nửa tỉnh nửa say, không hiểu Cố Hải nửa đêm còn động tình cái quái gì không biết.

Cố Hải vẫn còn đắm chìm trong lời nói kia không tự thoát ra được, hưng hăng chiếm giữ lấy thân dưới, miệng vẫn cứ mãnh liệt hôn Bạch Lạc Nhân không dứt, mãi đến khi Bạch Lạc Nhân hoàn toàn bối rối.

“Bảo bối, chồng sẽ yêu cậu thật nhiều.”

Bạch Lạc Nhân áp lên khuôn mặt dịu dàng của Cố Hải ngủ thật say.

Sáng sớm hôm sau, Cố Hải không có dấu hiệu mới mẻ nào.

Vừa tỉnh lại liền nhéo má Bạch Lạc Nhân.

Sao đó cầm một xấp tiền đập lên mặt cậu.

“Muốn gây sự à?” Bạch Lạc Nhân rít lên.

Cố Hải vẫn cầm xấp tiền, giả ngu, “Cậu cho tôi tiền?”

“Tiền trong ví tôi sao lại nhiều hơn 2000?” Bạch Lạc Nhân túm lấy tay Cố Hải, “Cậu biết tôi lại uống say, liền nhân cơ hội chơi tôi!”

“Tôi không có...” Cố Hải một mực chối bỏ.

Bạch Lạc Nhân ngửa mặt lên trời thét lớn, “Con mẹ nó tôi phải thao chết cậu!!!”

Hôm nay, Cố Hải lại khom lưng làm điểm tâm...

89. Chương 89 - Lật Lại Vụ Án Tại Nạn Xe Hơi

Editor:Thỏ

Dương Mãnh ngồi một mình trong nhà hàng chờ Vưu Kỳ, mười hai giờ năm phút, Vưu đại soái trang bị đầy đủ, nhẹ nhàng tiến đến ngồi vào ghế.

Dương Mãnh ngược lên thoáng nhìn người đối diện, hờ hững nói: “Không biết xấu hổ, chỗ này có người rồi.”

“Tôi là Vưu Kỳ đây.”

Dương Mãnh ngạc nhiên ngẩng đầu lên, thấy Vưu Kỳ trước mặt, đầu đội mũ, đeo tóc giả, râu giả, còn quần khăn kín mít...

“Trời nóng như vậy cậu che kín người không sợ bị rôm sảy hả?”

“Không sao.” Vưu Kỳ dùng khăn ướt xoa lên mặt, “Không có cách nào khác, mấy hôm trước ra mắt bộ phim kia, mức độ nổi tiếng của tôi đã tăng cao bất ngờ. Không biết thằng cháu trai nào mở miệng nói một câu! Ngày hôm sau tôi liền được lên tin chính mục giải trí, mấy ngày nay lúc nào cũng bị theo dõi...”

Dương Mãnh tự thấy nhột mà cúi đầu.

Vưu Kỳ lại hỏi: “Cậu mấy ngày nay bận rộn gì sao?”

“Tôi?” Dương Mãnh suy nghĩ hồi lâu, nhàn nhạt nói, “Tôi đi làm tăng ca.”

“Tiền làm thêm giờ thế nào?” Vưu Kỳ hỏi.

Dương Mãnh lập tức cau kính, “Tiền làm thêm giờ? Có tiền làm thêm giờ sao? Làm không công cho người khác!”

Vưu Kỳ hết sức ngạc nhiên, “Tôi nghe nói công chức nhà nước được đãi ngộ tốt lắm cơ mà, tưởng thu nhập phải tốt lắm!”

Dương Mãnh lắc lắc món đồ mua được ở vườn bách thú, gương mặt tội nghiệp.

“Tôi cho cậu biết, bộ quần áo xấu như thế này, bình thường tôi không thèm mặc. Cậu xem tôi giống người có thu nhập cao không? Như cậu nói, nếu toàn bộ công chức nhà nước Trung Quốc này đều có thu nhập cao, chỉ có một người thu nhập thấp, thì đó chính là tôi. Mỗi tháng dựa vào hơn ba ngàn đồng chặt vật sống, thật một mối.”

“Hơn ba ngàn đồng?” Vưu Kỳ nhin không được lú lỏi, “Đủ ăn điểm tâm sao?”

“Nói nhảm, một tháng cậu ăn điểm tâm hết hơn ba ngàn?”

Vưu Kỳ không hé răng.

Dương Mãnh nhìn cậu ta, đột nhiên thấy vui vẻ.

“Đúng rồi, tôi quên mất cậu đang làm gì, phải hơn thế ấy nhỉ? Những người như cậu, hơn ba ngàn chắc cũng không đủ trả cho một bữa điểm tâm của cậu?”

Vưu Kỳ thần thờ, “Làm gì mà hoành tráng như cậu nói?”

Dương Mãnh kéo tay Vưu Kỳ, nhìn chiếc đồng hồ đeo tay của cậu.

“Cái này bao nhiêu tiền?”

“Không tốn tiền, là thương hiệu tôi đại diện đưa cho.”

“Vậy trên thị trường nó có giá bao nhiêu?”

“Tôi không biết, giá cao cũng có, thấp cũng có, từ vài ngàn đến trên trăm vạn.”

“Tôi hỏi chiếc đồng hồ trên tay cậu cơ.”

“Cái này chắc cũng mười mấy, hai mấy vạn.”

Dương Mạnh ngạc nhiên buông tay Vụ Kỳ, cả giận nói: “Những hai mươi vạn? Vậy mà còn nói chưa đủ hoành tráng? Cậu còn muốn hoành tráng tới cỡ nào nữa? Cái này bằng hai năm tiền lương của tôi đấy! Vậy mà bọn họ tặng không cho cậu?”

“Chi phí quảng cáo cao như vậy họ còn bỏ ra, còn tính toán một chiếc đồng hồ này sao?”

“Cũng phải.” Dương Mạnh nhin không được lại hỏi dò, “Vậy họ tặng cậu mấy cái?”

“Tôi không để ý, chắc ba bốn cái!”

“Vậy cậu cho tôi đi!” Dương Mạnh chọt vỗ bàn một cái, “Tôi giúp cậu bán, kiếm được tiền hai ta chia đôi.”

Vụ Kỳ không nhin được, cười thành tiếng, “Tôi tặng cậu không được sao.”

“Khác chứ!” Dương Mạnh giơ tay lên, “Cậu mà tặng tôi thật, tôi từ chức luôn, tin không?”

“Hahaha...”

Vụ Kỳ cười một trận, sau đó ngược nhìn Dương Mạnh, cậu ta thật sự rất nghiêm túc.

“Hay cậu từ chức đi? Làm trợ lý cho tôi, mỗi tháng tôi trả lương một vạn, cả tiền boia nữa.”

Dương Mạnh kiên quyết cự tuyệt, “Tôi thà làm cảnh sát mà chết đói, cũng không đi theo phục vụ cậu!!”

Vụ Kỳ cười không nói, sớm đã đoán được điều này.

Nhân viên phục vụ đi vào, “Thưa ngài, xin hỏi ngài có muốn gọi món bây giờ không?”

“Được.” Vụ Kỳ đáp lại.

Nhân viên vừa đi tới, thực đơn còn chưa để xuống, liền sững sờ nhìn chằm chằm Vụ Kỳ.

“Anh... Anh là Vụ Kỳ đúng không?”

Vụ Kỳ không ngẩng đầu lên nói: “Cô nhận nhầm rồi.”

Dứt lời liền cầm lấy thực đơn, nhưng kéo mãi mà không lấy được, nhân viên phục vụ vẫn giữ thật chặt, không rõ vì biết cậu ta là Vụ Kỳ hay định không cho khách hàng gọi món.

Dương Mạnh nhin không được nói: “Cậu cứ nhận đi, biết đâu ăn cơm được giảm giá!”

Vụ Kỳ không thể làm gì khác, đành phải gật đầu, nhân viên phục vụ lúc này mới chịu buông tay.

Nhân viên phục vụ đi rồi, Dương Mạnh mới thổn thức, “Thật ra làm người nổi tiếng như cậu cũng không dễ, ra đường còn phải hóa trang, ăn bữa cơm cũng không được yên ổn.”

“Lúc thì thấy thật bận rộn, lúc lại thấy thật nhàn rồi. Hồi mới vừa tốt nghiệp, suốt nửa năm trời không có công ty nào liên hệ. Giờ thì tốt rồi, một bữa cơm cũng phải xếp lịch, ngộ nhờ nửa đường có chuyện gì lại phải hoãn. ”

Đang nói, có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Dương Mạnh vừa ăn vừa nghe Vụ Kỳ nói chuyện, trong đầu cũng thấy mệt mỏi thay cho cậu ấy.

Bỏ điện thoại xuống, Vụ Kỳ hừ lạnh một tiếng, “Thật phiền phức!”

“Sao vậy?” Dương Mạnh hỏi.

“Có một buổi phỏng vấn tôi không nhận, tôi đã nói là tôi không nhận, vậy mà người quản lý vẫn kiên quyết sắp xếp cho tôi.”

Dương Mạnh hạ đĩa, “Vậy cậu mau đi đi!”

“Không đi.” Vưu Kỳ tắt điện thoại.

Dương Mạnh lo âu nói: “Không đi có phải trả phí gì không?”

“Chẳng qua chỉ là trừ ít tiền.” Vưu Kỳ bất mãn nói.

“Vậy cậu mau đi đi!” Dương Mạnh còn gấp gáp hơn Vưu Kỳ, “Cậu với tôi còn câu nệ cái gì hả? Mau đứng dậy đi thôi, đừng để lỡ việc chính sự của cậu.”

“Tiền kiếm biết bao nhiêu là đủ hả?” Vưu Kỳ gấp thức ăn vào bát, “Mấy khi tôi được ở cùng cậu thoải mái như thế này, ở với bọn họ lúc nào cũng căng thẳng, mệt mỏi.”

Dương Mạnh nghe những lời này thấy rất cảm động, “Không nghĩ ra, tôi cũng có sức hấp dẫn người khác.”

“Cậu giờ mới biết sao? Tôi ở với bọn họ, chỉ là giả bộ thôi! Biểu cảm, phản ứng, nói chuyện cũng phải đúng mực... Ở bên cậu thì không cần. Trên người cậu có một sự hấp dẫn vô hình, khiến cho người ta vừa nhìn thấy liền có cảm giác an toàn, cảm giác dù có chuyện gì cũng không phải lo lắng, rất bình yên.”

“Đại gia cậu đó!”

Dương Mạnh cầm đĩa đâm mấy lỗ lên món điểm tâm ngọt.

Vưu Kỳ càng nhìn Dương Mạnh càng thấy vui vẻ, từ lúc bước ra ngoài xã hội, càng lúc cậu càng thấy yêu thích những người thoải mái như vậy.

Dương Mạnh đang ăn cơm, bỗng nhớ tới một chuyện, ngẩng đầu nhìn Vưu Kỳ nói: “Đúng rồi, cậu giao thiệp rộng, có thể giúp tôi tìm một công việc, vừa kiếm được tiền lại không mệt mỏi không?”

“Cậu cần tiền hả?” Vưu Kỳ hỏi.

Dương Mạnh gật đầu, “Mấy ngày nay, không phải bạn cùng lớp cưới thì là đồng nghiệp sinh con, tôi sắp không còn đủ tiền nữa rồi.”

Vưu Kỳ suy nghĩ một chút, “Hay cậu làm người đóng thế đi, tôi có một bộ phim truyền hình sắp khai máy, tôi sẽ nói qua với đạo diễn, có vài cảnh cần người đóng thế, có thể xem xét cho cậu.”

“Oa!” Dương Mạnh hơn hớn, “Được đóng thế luôn hả? Có minh tinh nào sao?”

“Cái này...” Vưu Kỳ lại ngẫm nghĩ, “Đóng thế là đóng thay cảnh nguy hiểm cho ngôi sao; cũng có thể phải đóng thế cảnh nóng, ví dụ cậu có thể đóng thế cho nữ chính, cùng tôi diễn mấy cảnh hôn hít giường chiếu.”

(Khôn ghê =)))

Dương Mạnh giật giật khóe miệng, “Vậy thì làm làm gì!”

Vưu Kỳ, “...”

Buổi chiều, Dương Mạnh lại ra ngoài đi tuần.

Đi qua gặp một người cảnh sát giao thông, là người quen, trước đây hai người làm việc chung khi Dương Mạnh mới vào nghề, không ít lần bắt nạt cậu. Sau khi điều qua cảnh sát giao thông, hai người lại quan hệ rất tốt, có lẽ khi xa cách, Dương Mạnh mới thấy được hắn cũng là người tốt.

“Chào!” Mã Trì lên tiếng.

Dương Mạnh dừng xe, quay cửa kính xuống, “Cậu làm gì thế?”

“Vừa rồi có người tìm tôi, hôm nay tới phiên cậu đi tuần hả?”

Dương Mạnh lắc đầu, “Tôi làm thay ca cho người khác, bạn anh ta nằm viện.”

“Chó má, nó lừa cậu đấy!” Mã Trì gãi đầu.

Dương Mạnh hừ một tiếng, “Cậu không phải trước đây cũng toàn kiếm có để tôi trực thay sao?”

Mã Trì cười cười, “Cậu xuống xe đi, tôi có chút việc cần nhờ cậu giúp.”

“Đội cảnh sát giao thông của cậu không có người sao?”

“Có người, nhưng không làm được.” Mã Trì mở cửa xe, “Tới đây, xuống xe đi, làm một lát là xong.”

Dương Mạnh thật thà tin, sau khi đi vào liền rờn rã một buổi chiều không đi ra.

Mã Trì muốn Dương Mạnh giúp một tay xem lại vụ án tai nạn gần mười năm trước, tổng hợp lại trong một văn kiện, sau đó sẽ làm thành phim tuyên truyền. Dương Mạnh không những phải xem từng vụ tai nạn, hơn nữa còn phải xem từ máy quay phía trong, mỗi trường hợp lại một nguyên nhân khác nhau.

“Mấy tên lãnh đạo thật đáng ghét.” Dương Mạnh không nhịn được càu nhàu.

Mã Trì than thở, “Rảnh rồi không có việc gì làm đó mà.”

Liếc mắt nhìn Dương Mạnh một cái, chỉ tay lên màn hình, “Cái này phải lưu lại, đây là điển hình của việc mất phanh.”

Dương Mạnh vừa muốn đóng bìa cuốn tài liệu sao chép, đột nhiên bị gương mặt quen thuộc trên màn ảnh làm cho kinh hãi.

90. Chương 90 - Chính Thức Tổ Rõ Thái Độ

Editor: Chris Nguyen

Đây là lần đầu tiên Dương Mạnh tới công ty Cổ Hải.

Cậu đã sớm nghe nói trong công ty Cổ Hải đều là mỹ nữ, quả nhiên là danh bất hư truyền! Đứng ở cửa là bốn nữ cảnh vệ tất thấy đều y như người mẫu, tướng mạo đoan trang, vầng trán mờ hồ toát lên vài phần anh khí, càng nhìn càng thấy đẹp mắt.

Dương Mạnh sửa sang lại cảnh phục*, thần thái phấn khởi đi tới.

(*Cảnh phục tức Đồng phục Cảnh sát)

“Tiên sinh, xin ngài xuất trình chứng minh thư.” Một cánh tay dài nhỏ nhắn duỗi tới.

Dương Mạnh quay đầu liếc mắt nhìn mỹ nữ, chỉ thấy cô ta biểu tình có vẻ nghiêm túc, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên lộ ra vài phần dè dặt, mở miệng nói năng ngữ khí trang trọng thoáng chốc thật làm mê đắm lòng người. Dương Mạnh đang bỏ tay vào túi, lại đột nhiên không chủ ý mà biểu lộ vẻ thống khoái, cậu chính là đang có tâm ý tiểu tà ác, nghĩ muốn trêu chọc vị mỹ nữ này một chút, muốn xem đáng đáp oán trách của cô ta thế nào khi bị làm khó dễ.

Nghĩ vậy, một chân đứng thẳng, chân còn lại thừa thế chéo qua, đầu khể ngược 45 độ, trong nụ cười lộ ra vài phần đánh đả.

“Nếu tôi không có giấy chứng minh thì sao?”

Mỹ nữ thẳng thắn nói: “Xin lỗi, ngài không thể vào.”

“Nếu tôi cứ muốn vào thì sao?” Dương Mạnh ánh mắt khiêu khích nhìn mỹ nữ.

Một giây sau, Dương Mạnh ngay lập tức bị người vác lên vai, ném tới khoảng đất trống chừng hơn 2 mét, đến một phút sau mới đứng lên được.

Sau đó, tang mi đáp mắt* mà đi trở lại, ngoan ngoãn lấy ra giấy xác nhận.

(*Tang mi đáp mắt ý nói mặt nhăn mày nhí, là mất mặt)

Vào phòng khách, phát hiện các mỹ nữ tiếp tân lại càng sinh đẹp tuyệt trần, Dương Mãnh tâm tư đang bị nghiền nát đột nhiên tỉnh táo trở lại. Lần này mới vừa được tiếp thu giáo huấn, liền sửa sang lại áo, tạo nhã lễ phép đi tới.

“Xin hỏi ngài tìm ai?”

Nhân viên tiếp tân tiếng nói ngọt ngào thật làm Dương Mãnh nhin không được mà rùng mình, một lúc lâu mới có thể trả lời: “Cố Hải.”

“Ngài tìm chủ tịch của chúng tôi! Phải cần chủ tịch đồng ý, không có được sự phê chuẩn, tôi không chắc ngài có thể vào trong công ty.”

“Tôi và hắn cùng học phổ thông với nhau, lại có giao tình với người yêu của hắn, cô trực tiếp gọi điện thoại cho hắn, nói hắn biết có Dương Mãnh tới, hắn nhất định sẽ tiếp đãi tôi, không tin cô cứ thử xem.”

Nhân viên tiếp tân coi bộ trạng thái khổ sở, “Tiên sinh, xin lỗi, thời gian làm việc không thể tùy ý gọi vào điện thoại chủ tịch. Ngài nếu có việc gấp, xin liên lạc số riêng của chủ tịch, nếu chủ tịch nói lại với chúng tôi, chúng tôi mới có thể cho ngài vào.”

Tôi nếu có số của Cố Hải thì còn tìm các người làm gì... Dương mãnh gãi gãi lỗ tai, thật là phiền toái.

Đang rầu rĩ, đột nhiên nhảy bén nghĩ ra một chuyện, thò tay lấy điện thoại ra, mở ra một thư mục, tìm được bức ảnh hắn và Bạch Lạc Nhân chụp chung, thử nhìn một chút liền đưa tới trước mặt nhân viên tiếp tân.

“Này, đây là tôi cùng Bạch Lạc Nhân chụp ảnh chung, từ nhỏ đến lớn đều có, tôi và hắn là bạn chí cốt.”

Bất giác, nhân viên tiếp tân thực sự cầm điện thoại Dương Mãnh đưa lên xem, lại đưa cho nhân viên tiếp tân bên cạnh nhìn một chút, xác nhận không có vết tích chỉnh sửa cắt ghép*, thái độ đột nhiên đổi ngược hoàn toàn.

(*nguyên văn là ‘vô PS ngân tích chi hậu’, tức là không có dấu vết photoshop)

“Tiên sinh, thực sự xin lỗi, vừa rồi là chúng tôi không tìm hiểu tình huống, nếu có tiếp đãi không chu toàn, xin ngài thứ lỗi.”

Nói xong, toàn bộ năm nhân viên tiếp tân đứng lên, cùng nhau nhìn Dương Mãnh cúi đầu một cái.

Dương Mãnh mắt lộ vẻ kinh sắc, cái này không phải quá khoa trương sao?

Cầm lại điện thoại, vội vàng đem bức ảnh bên trong cẩn thận giấu đi. Bình thường hắn vẫn hay mang nó khoe mẽ trước mặt đồng sự, khả dĩ có thể tránh bị người ta bắt nạt xem thường; đâu ngờ đem mấy bức ảnh chụp này ra, ngay lập tức lại nhận được đãi ngộ như khách quý; bất quá ban đêm trước khi ngủ nhìn một cái, còn có thể tăng thêm dương khí trên người... Thật là một bảo vật a!

(Acc..., nhìn hình BLN mà tăng dương khí!! Khôn hồn đừng để Cố Hải thấy mấy tấm hình đó, Mãnh Nhi à!!)

“Tiên sinh, mời ngài đi theo tôi.”

Dọc theo đường đi, Dương Mãnh gặp vô số mỹ nữ thoáng qua, cuộc sống của tên bunn xinn này thật thoải mái quá mà.

Nhân viên tiếp tân giọng nói ngọt ngào vang lên bên tai Dương Mãnh, “Tiên sinh, lần sau ngài tới, nếu như không có hẹn trước, cũng có thể đưa ra bất cứ thứ gì chứng minh có liên quan đến Bạch tiên sinh, tỷ như chụp ảnh chung, tương tác blog, chữ ký tay,... Đương nhiên, nếu như ngài có thể để ngài ấy trực tiếp gọi điện cho chúng tôi sẽ càng dễ dàng hơn.”

Dương Mãnh cộc lốc cười, “Cậu ấy bình thường bận rộn, tôi cũng không tiện gọi điện thoại cho cậu ấy.”

Trên thực tế Dương Mãnh hôm nay đến, đã là cố ý giấu Bạch Lạc Nhân.

“Tiên sinh, thỉnh ngài ở phòng này chờ một chút.”

Dương Mãnh kiên nhẫn ngồi chờ bên trong, liền có một tiểu thư xinh đẹp đi đến.

“Tiên sinh, ngài muốn uống chút gì không?”

Dương Mãnh thẳng thừng nhìn chăm chăm cô gái, “Cảm tạ, không cần.” Nhìn cô cũng đã giải khát.

“Uống một chút trà kim ngân nhé! Có thể thanh nhiệt giải độc, rất thích hợp uống vào mùa hè.”

Nói xong, đôi bàn tay ngọc ngà thon thả đưa tới một ly trà, nụ cười ngọt ngào.

Dương Mãnh ngồi ở đây tâm tình phức tạp không gì sánh được, Cố Hải đích thị đang hưởng thụ đãi ngộ của thượng đế a! Nói chứ sao Bạch Lạc Nhân có thể yên tâm được nhỉ? Nếu như mình làm chủ tịch ở đây, không cần dùng ba năm công sức, khẳng định nữ nhân khắp nơi đều phải chạy trốn.

Đang nghĩ ngợi, Cố Hải đi vào.

“Sao cậu lại tới đây?”

Dương Mãnh đứng lên, không rõ nguyên do, chợt nói chuyện với cậu ta có chút câu nệ.

“Tìm cậu có chút việc.”

Cố Hải nhìn mỹ nữ ngoác tay, “Được rồi, cô đi ra ngoài đi!”

Sau đó mặt chuyển hướng nhìn Dương Mãnh, “Chuyện gì?”

Phải rồi...ừm... Tôi tới để làm gì nhỉ? Dương Mãnh chính là bị các đại mỹ nhân làm cho mê mụi, mắc phải nửa ngày mới nhớ ra, lấy ra một cái USB, đưa cho Cố Hải, “Đây là tôi từ đại đội cảnh sát giao thông điều tra được một ít tư liệu, tôi nghĩ cậu cần phải xem qua một lần.”

Cố Hải cũng không hỏi đây là cái gì, cứ tự nhiên mà nhận.

Từ phòng tiếp khách ra ngoài, Dương Mãnh không kiềm lòng được cứ như vậy mà về sao, cậu đi bộ qua từng tầng lầu, thưởng thức các nàng mỹ nữ một lúc lâu mới lưu luyến mà đi vào thang máy

Cửa thang máy mở, Diêm Nhã Tĩnh vừa ra ngoài, gặp được Dương Mãnh, không khỏi sững sốt một chút.

Nhìn có chút quen mắt, nhưng nghĩ không ra đã gặp ở đâu.

Vẫn là Dương Mãnh nhận ra Diêm Nhã Tĩnh trước.

“Cô không phải ... chính là... ah, hôn thê của Cố Hải sao?” Dương Mãnh bô lô ba la lớn giọng hỏi.

Diêm Nhã Tĩnh sắc mặt có chút khó coi, “Chúng tôi đã sớm... không còn là một đôi.” (Có quen nhau mà một đôi)

Dương Mãnh vẫn lớn tiếng hỏi lại, “Vậy cô vẫn còn chờ đợi cái gì? Cô sao còn chưa đi?”

“Anh.....!”

Diêm Nhã Tĩnh nhìn Dương Mãnh đến tức giận nói không ra lời, quay đầu lại nhìn thấy hé ra khuôn mặt tươi cười có chút hả hê.

“Anh cười cái gì mà cười?” Diêm Nhã Tĩnh cá giận nói.

Đông Triệt ngoác khoe miệng, “Ánh mắt cô chỗ nào mà thấy tôi cười?”

Dương Mãnh quay đầu lại, thấy một nét mặt sáng sủa, anh khí tuần kiệt, nhất thời hít vào một hơi khí lạnh, dò xét nhìn Đông Triệt hỏi: “Cậu cũng là người công ty này?”

Đông Triệt gật đầu.

“Tôi nói này đại muội tử*, cậu như thế nào có thể làm việc ở đây được?” Dương Mãnh ngược nhìn Đông Triệt.

(*‘Đại muội’ tức em gái lớn)

Đông Triệt trên mặt biến sắc, một hồi tái mét rồi lại trắng dã, chỉ thấy Diêm Nhã Tĩnh ở một bên, không giữ hình tượng chút nào mà cười nghiêng ngửa.

.....

Cố Hải trở lại phòng làm việc liền đem đoạn băng ra xem, sau khi xem, cậu ngồi yên hồi lâu, trong đầu lướt qua lướt lại đều là hình ảnh tai nạn ô tô năm xưa. Bạch Lạc Nhân lấy tay cạy tấm thép, ôm cậu trên mặt đất khóc, công cậu chạy điên cuồng trên đường... Đoạn ghi hình đích thị đã được Dương Mạnh tử mĩ cắt nối chỉnh sửa, cơ hồ như hình ảnh từ tất cả camera giám sát quanh khu vực đó đều được thu thập cắt ghép vào, ở hình ảnh cuối cùng, đích thị Bạch Lạc Nhân đang té ngã bên cạnh xe cứu thương, hai tay máu tươi nhễ nhại.

Giờ khắc này, Cố Hải mới biết được vì sao ngón tay của Bạch Lạc Nhân lại thành ra dị dạng như vậy.

Tựa hồ cảm nhận được tấm thép cắm vào trong thịt, thập chỉ liền tâm* ất hẳn là đau đớn kinh khủng.

(*thập chỉ liền tâm, mười ngón tay gắn liền với tâm can, ý nói tay đứt ruột xót, đứt nát ngón tay thật chẳng khác bị đâm một nhát dao)

Hóa ra, không chỉ có cục cứu mạng Bạch Lạc Nhân, mà mạng củacậu, cũng chính vì Bạch Lạc Nhân mà giữ được.

.....

Sang đến ngày thứ hai, Bạch Lạc Nhân hoàn toàn không biết chuyện gì, Cố Hải hẹn Bạch Hán Kỳ và Khương Viên ra gặp.

(*Dzô..dzô!! có biến, có biến!! Chuẩn bị tâm lý bà con!!)

Tính toán qua loa một hồi, Bạch Hán Kỳ và Khương Viên có thật đã nhiều năm như vậy mới cùng ngồi chung chỗ.

“Ba! Mẹ!” Cố Hải mở miệng trước.

Bạch Hán Kỳ và Khương Viên chợt không hẹn mà cùng đồng lòng, cùng một dáng bộ ngây ngô, lễ này...thật...không phải hơi lớn quá sao?

“Ngày hôm nay con tìm hai người tới, là muốn cùng hai người nói một việc.”

Bạch Hán Kỳ ánh mắt thần khí bắt đầu thay đổi, kỳ thực ông đã đoán được, chỉ có Khương Viên thần sắc vẫn vô cùng lo lắng chờ Cố Hải nói.

“Con dự định, muốn cùng Nhân tử kết hôn ”

(*Waa..a!!! Tung bông tung hoa đi mấy chế!! party thôi! ^,^)

Câu này vừa nói ra, Bạch Hán Kỳ đều kinh hãi, ông cho rằng Cố Hải cùng lắm là thừa nhận cậu và Bạch Lạc Nhân đích thực chính thức có quan hệ, nào nghĩ tới cậu lại nói ra những lời mạnh bạo này, nhấn nhé những thứ cương mãnh như lời vừa rồi, thật trái tim vừa giải phẫu của ta làm sao chịu nổi.

Khương Viên hai tay đều run run.

“Tiểu Hải, con nói không phải thật chứ?”

Cố Hải tỏ ra rất nghiêm túc, “Thiên chân vạn xác*!” (*Ngàn vạn lần chính xác)

Khương Viên nâng chung trà lên uống một hớp nước, cổ sức nuốt xuống.

“... Điều này.. ở Trung Quốc là không được phép!”

Cố Hải dừng một chút, biểu tình bình tĩnh nói: “Chúng con không cần chứng nhận, chúng con chỉ cần một nghi thức, chỉ cần các người và mọi người công nhận nghi thức, đây đối với chúng con mà nói như vậy đủ rồi.”

Khương Viên quay đầu liếc nhìn Bạch Hán Kỳ, “Ông bây giờ sao không nói chuyện? Đó chính là con trai ông.”

“Bà bây giờ mới biết nó là con tôi?” Bạch Hán Kỳ hừ lạnh một tiếng, “Bình thường bà không phải luôn nói đó là con bà sao? Bà nói đi, hôm nay quyền quyết định giao cho bà.”

Khương Viên hung hăng trừng Bạch Hán Kỳ liếc mắt, sau đó đưa ánh mắt chuyển tới gương mặt Cố Hải, thái độ gần như bình thản.

“Tiểu Hải ! Việc này dì nói cũng không tính gì được! Con cũng biết tính khí ba con, ông ấy chắc chắn sẽ không đồng ý!”

Cố Hải nhàn nhạt trả lời, “Người hiện tại không cần lo lắng về ba con, ngày hôm nay dì hãy dùng thân phận là mẹ ruột Nhân tử để quyết định, không có quan hệ gì với gia đình của con, người không cần lo lắng nhiều như vậy.”

“Vậy...”

Nếu là mấy năm trước, Khương Viên khẳng định không cần suy nghĩ mà cự tuyệt, hai năm qua bà và Cố Hải quan hệ đang lúc thay đổi, đối mặt với Cố Hải, đã nói không nên lời huống hồ lại là những lời nghiêm túc.

Cố Hải đột nhiên từ trong túi áo lấy ra một cái hộp nhỏ, đẩy tới trước mặt Khương Viên.

“Đây là một chút tâm ý của tôi.”

Không phải nhanh như vậy đã đặt sính lễ chứ? ... Khương Viên bất chợt cả kinh.

Cố Hải mở hộp, bên trong có một chiếc nhẫn, trải qua bao năm tháng hao mòn, chiếc nhẫn này đã không còn rạng rỡ như trước.

“Đây là lúc mẹ con và ba con kết hôn, bà nội con đưa cho mẹ con chiếc nhẫn này, bà nói đây là bằng chứng của người Cố gia. Mẹ con luôn nó đeo hơn mười năm, cho đến khi bà qua đời, cái nhẫn này đã được con gìn giữ đến bây giờ. Hiện tại con tặng nó cho người, rồi cuộc đời người ba con yêu quý và người Cố gia tôn kính mà giao toàn bộ trên tay người, coi như là bồi thường cho nhiều năm qua người đã chịu nhiều oan ức. Từ hôm nay trở đi, con chính thức nhận người là mẹ.”

Khương viên ngây ngơ sững sờ nói không ra lời.

91. Chương 91 - Thái Độ Hoàn Toàn Trái Ngược

Editor: Thổ

Bạch Hán Kỳ nghe xong những lời này vô cùng xúc động, tuy rằng đây là chuyện của người khác, nhưng người phụ nữ này là vợ trước của ông, Cố Hải có thể chấp nhận cha mẹ cậu ta, Bạch Hán Kỳ cũng thấy thanh thản.

Cố Hải đưa mắt nhìn Bạch Hán Kỳ.

“Ba, con biết người nhiều năm như vậy, thực sự từ rất lâu đã coi người là cha của mình. Ba là bậc cha chú mà con thân thiết nhất, cũng là người cả đời này con kính trọng nhất. Cho đến giờ con vẫn nhớ mười năm trước, lần đầu theo Nhân Tử đến nhà, thấy được tình cảnh của ba. Lúc đó bỏ nhà đi, con đã để ý Nhân Tử, thầm ước ao có được tình phụ tử của hai người.

Cả đời này con áy náy để cho ba phiền lòng hai lần, nhưng ba tin con, sẽ không có lần thứ ba đâu.

Ba có thể chửi mắng con thế nào cũng được, nhưng ngàn vạn lần xin ba đừng vì chuyện tình cảm của chúng con mà trách mắng Nhân Tử. Giống như lúc ba nói trong đám cưới của ba, người ba yêu nhất là con trai của ba, con muốn thay con trai ba nói một câu, người cậu ta yêu nhất trên đời cũng chính là ba. Hôm nay, con thay Nhân Tử cùng với con xin được cảm tạ công ơn nuôi dạy hơn hai mươi năm qua của ba, xin ba một lần nữa chấp nhận chúng con.”

Nói xong, Cố Hải đứng dậy, bước tới, trình trọng quỳ xuống, dập đầu hai cái.

Những lời này của Cố Hải khiến cho Bạch Hán Kỳ một phen xúc động xen lẫn đau đớn, đến khi thấy Cố Hải quỳ xuống, thoáng chốc nước mắt liền rơi. Ông chợt nhớ tới đêm ông thành hôn, Cố Hải cõng Bạch Lạc Nhân trên lưng, đã có cảm giác từ đó trở đi con ông đã không còn thuộc về ông nữa rồi.

“Mau đứng dậy đi.” Bạch Hán Kỳ vội đỡ Cố Hải.

Khương Viên ở một bên từ lâu đã khóc không thành tiếng.

“Đầu gối nam tử hán là vàng, nói quỳ là quỳ sao? Cho dù có muốn quỳ, cũng phải chờ tới ngày kết hôn chứ!” Bạch Hán Kỳ lau nước mắt, “Con không phải thấy thẹn với ba, từ lâu, ba đã biết sớm sẽ không giữ được đứa con trai này.”

Trở lại chỗ ngồi, tâm tình của mọi người đều đã ổn định lại.

(Cố Hải đã coi Khương Viên là mẹ, tó để mẹ con cho tình cảm nha)

Khương Viên nghẹn ngào nói, “Kỳ thực, bao nhiêu năm như vậy, mẹ thấy nhiều người, giờ lòng dạ cũng không còn hẹp hòi nữa. Sống độc thân, kết hôn hay gì đi nữa, cũng là cách sống của riêng mỗi người. Cuộc sống không có đúng và sai, chỉ là phù hợp hay không phù hợp. Chuyện nam nữ cũng vậy, có con nói đôi cũng chỉ là để giải gãi, không có thể dùng cách khác để bù lấp vào.”

“Đúng vậy.” Bạch Hán Kỳ tiếp lời, “Với ba mà nói, chính là tùy duyên, có thì có, mà không có thì cũng không thể bắt buộc. Hơn nữa ba cũng hiểu, con ta hơn hai mươi năm qua thực sự rất khổ, so với nỗi đau để nó đi theo người khác, ba chỉ mong nó được yêu thương thật nhiều.”

“Đúng vậy.” Khương Viên hiếm khi lại đồng ý với Bạch Hán Kỳ. “Có con có cái không phải là một nhiệm vụ, ba mẹ chỉ mong các con hạnh phúc, đó là điều quan trọng nhất. Giống như việc ba mẹ ra sức ngăn cản các con ở bên nhau, không phải là vì không thể chấp nhận mối quan hệ này, chỉ là đau lòng cho các con, sợ con đường các con đi sau này sẽ không dễ dàng.”

“Được rồi, không cần nghĩ nhiều như vậy.” Bạch Hán Kỳ nắm tay Cố Hải, “Con phải chăm sóc con trai ba thật tốt.”

Khương Viên cũng cười, “Đúng vậy, con ta là mệnh giàu sang, phải được nâng niu. Chứ cưới nữ nhân về nhà, cả ngày quất tháo, nhìn đã thấy ngọt nhạt.”

“Hahaha...”

Bạch Hán Kỳ cười to sáng khoái.

Giờ khắc này, Cố Hải chợt cảm thấy cả thế giới đều trở nên tốt đẹp.

...

Bạch Lạc Nhân vẫn còn ở bên ngoài thực hiện nhiệm vụ, đi cùng Cố Uy Đình và hơn hai mươi lãnh đạo khác. Đêm đó cậu quên mất chuyện kết hôn cùng Cố Hải, chỉ còn nhớ giấc mộng kia, cảm thấy thật buồn cười, cũng lại không muốn nghĩ quá xa. Cậu không biết Cố Hải đi tìm Bạch Hán Kỳ và Khương Viên, càng không biết Cố Hải đã quyết định việc kết hôn.

Cậu đến quán rượu, Cố Uy Đình ngồi đối diện.

Kể từ khi thăng chức, Bạch Lạc Nhân ít tham gia huấn luyện, chỉ toàn việc vặt vãnh đồn đến, cơ hội tiếp xúc với Cố Uy Đình cũng nhiều hơn.

Hôm nay, Bạch Lạc Nhân cùng Cố Uy Đình đi họp, trên đường về, Cố Uy Đình đột nhiên nói, “Tối đến phòng tôi một lát, tôi có chuyện muốn hỏi cậu.”

Bạch Lạc Nhân mơ hồ cảm giác được chuyện gì đó.

Cơm tối cũng không ăn, Bạch Lạc Nhân ở trong phòng đợi đã lâu, cuối cùng tiếng cửa vang lên.

“Ngồi đi!” Cố Uy Đình nói.

Bạch Lạc Nhân tỏ vẻ ung dung, thực ra đang lén giấu sự bất an trong lòng.

Cố Uy Đình rút ra một điều thuốc đặt lên miệng, Bạch Lạc Nhân đứng dậy châm thuốc.

“Cậu có muốn hút một điều không?” Cố Uy Đình hỏi.

Bạch Lạc Nhân lắc đầu, “Không, tôi vừa hút xong.”

Cố Uy Đình phun ra một hơi khói thuốc, vẻ mặt có chút phức tạp.

“Tôi hỏi cậu, nhiều thứ đồ trong phòng Cố Hải là đồ của cậu đúng không?”

Quả nhiên chuyện gì tới cũng phải tới, Bạch Lạc Nhân vốn định chờ lúc thích hợp sẽ chính miệng nói ra với Cố Uy Đình, không ngờ còn chưa kịp chuẩn bị, Cố Uy Đình đã nói ra chuyện này.

“Đúng vậy.” Bạch Lạc Nhân ung dung trả lời.

Cố Uy Đình vẻ mặt nghiêm trọng, hai hàng lông mày nhíu lại.

“Hai người hiện giờ... là quan hệ như thế nào?”

Bạch Lạc Nhân khẽ nói, “Người yêu.”

Cố Uy Đình cầm điều thuốc trên tay, khóe mắt hiện ra sự buồn bực, nhưng ông vẫn kìm chế được.

“Người yêu...” Cố Uy Đình nhấn mạnh hai chữ này, “Tôi miễn cưỡng dùng từ này cho mối quan hệ của hai người, trước kia tôi ngầm đồng ý để cho hai cậu ở bên nhau, cũng tỏ rõ thái độ, tôi không ngăn cản không có nghĩa là tôi tán thành, chỉ là tôi cảm giác các cậu vẫn chưa trưởng thành. Tôi tưởng cuộc sống thay đổi, các cậu sẽ tự buông bỏ thứ tình cảm không thực tế này, không ngờ tôi đã đánh giá thấp tình cảm của hai cậu rồi.”

Bạch Lạc Nhân nhàn nhạt trả lời, “Biết đâu, nếu trước đây tôi không nhập ngũ, không bị chia cách tám năm trời, tình cảm của chúng tôi có thể sẽ dần phai nhạt, chắc đã sớm chia tay.”

“Cậu đang muốn nói với tôi, mất đi mới là tốt nhất, do đó cậu và nó vẫn còn nặng lửa tình? Hay là định bảo tôi, là tôi sinh ra nghiệt chủng, nên giờ nhận quả xấu xa?”

“Không phải.” Bạch Lạc Nhân thản nhiên trả lời, “Tôi muốn nói, sự đời biến hóa, nếu như một lần nữa được chọn, có lẽ tôi sẽ không chọn đi lại con đường này.”

“Tại sao cậu không chọn?” Cố Uy Đình gạt tàn thuốc, “Cậu bây giờ điều kiện gia đình đều tốt, tiền đồ xán lạn, chỉ cần cậu chịu ngậm đắng nuốt cay một chút, bệnh của cậu nhất định được chữa khỏi.”

(bệnh gì mà bệnh?! Bác nói hay nhỉ)

Bạch Lạc Nhân thâm trầm nhìn Cố Uy Đình.

“Năm đó, tôi tốt nghiệp trung học, điểm cao thứ sáu toàn thành phố, vốn có thể bước tiếp con đường học vấn như tôi đã từng mong muốn. Nhưng tôi được lựa chọn sao? Khi đó con ông nằm trên giường bệnh, ông lại cần một người nhập ngũ để củng cố địa vị, ngoại trừ lấy tôi làm vật hy sinh, ông còn có thể chọn lựa sao?”

Cố Uy Đình một lúc lâu sau mới mở miệng, “Tôi thừa nhận, trước kia tôi muốn đưa người thân cận vào bên trong, nhưng cũng không thể phủ nhận rằng cậu thực sự có tài. Thực tế cũng chứng minh điều đó, nếu như cậu đi theo con đường bình thường như những người khác, chắc gì có thể có thành tựu như ngày hôm nay.”

Bạch Lạc Nhân cười gượng, “E là như vậy.”

Cố Uy Đình nhìn chằm chằm lên đùi Bạch Lạc Nhân, nhìn đôi bàn tay chịu giày xéo đến thê thảm, trái tim bất chợt run lên.

“Thật ra, cậu hoàn toàn có khả năng mà không phải liều mạng, những thứ huy hoàng xán lạn này cũng đều có thể thuộc về cậu.”

Bạch Lạc Nhân lặng lẽ trả lời, “Ông biết rõ tôi liều mạng không phải vì những vẻ vang đó.”

“Mấy năm nay cậu bỏ công bỏ sức, cũng trưởng thành lên rất nhiều, những nỗ lực của cậu tôi đều thấy. Nhưng có những thứ, không phải cứ cố gắng là có thể làm được, cho dù cậu có nỗ lực thế nào đi chăng nữa, cũng không thể nào sinh con cho Cố Hải.”

Bạch Lạc Nhân trong lòng chấn động mạnh, hai mắt đỏ ngầu nhìn Cố Uy Đình.

Cố Uy Đình không hề nường tay, vẫn tấn công Bạch Lạc Nhân, “Đừng mang phương Tây ra nói với tôi, toàn một bộ rỗng tuếch phù phiếm, ta từ trong xương cốt là người Trung Quốc, phải theo truyền thống của nhân dân Trung Quốc. Tôi phải bảo vệ và tôn trọng quyền lợi của con trai tôi, cũng phải dạy bảo nó duy trì con cháu đời sau. Cậu nói tôi bảo thủ cũng được, nói tôi vô lý vô tình cũng được, tôi nhất định phải gìn giữ hương hỏa của nhà họ Cố.”

“Có thể.” Bạch Lạc Nhân khó khăn mở miệng, “Tôi không để tâm nếu cậu ấy có con, nhưng chắc chắn người lấy Cố Hải chỉ có một mình tôi mà thôi.”

Cố Uy Đình không bởi câu nói đó của Bạch Lạc Nhân mà nhượng bộ.

“Tôi sẽ không để cho cháu tôi sống trong một không khí gia đình như vậy.”

“Nếu ông có bản lĩnh, đoán được hết mọi sự con trai ông có thể gặp phải, tại sao còn sinh ra Cố Hải?”

Cố Uy Đình miết đầu lọc vào gạt tàn thuốc, ánh mắt cay nghiệt nhìn Bạch Lạc Nhân.

“Sinh hay không sinh không phải vấn đề, không cần phải suy tính, nó nhất định tồn tại. Chỉ cần nó còn sống, tôi sẽ đem hết khả năng của mình mà chịu trách nhiệm với nó, tôi không có khả năng như các cậu, chỉ biết sống vì mình.”

Tôi đang sống vì mình sao? Bạch Lạc Nhân chợt thấy trong lòng đau xót, sao ông có thể vô tình vô nghĩa phủ nhận mọi thứ tôi làm trong suốt bao nhiêu năm qua?

“Đối với ông, bao nhiêu cố gắng của tôi cũng không thể đổi lấy một cái gạt đầu của ông sao?”

Cố Uy Đình vẫn giữ khẩu khí như cũ, “Tôi đã nói rồi, có những thứ, có cố gắng đến mấy cũng không thể đổi lấy. Cho dù cậu có vì Cố Hải hy sinh, tôi cũng không muốn nhìn thấy nó hủy hoại cuộc đời mình trước bìa mộ của cậu.”

“Lời này đáng lẽ ông nên sớm nói với tôi.”

Bạch Lạc Nhân kinh ngạc, vậy bao nhiêu năm qua, ai sẽ bù đắp cho tôi?

(Chợt thấy đau lòng quá...)

Thấy dáng vẻ của Bạch Lạc Nhân lúc này, trong lòng của Cố Uy Đình cũng có chút xót xa, ông ta cũng đã từng dao động. Chỉ là, có những thứ đã cắm rễ quá sâu ở trong lòng, nếu rút ra chính là lấy mạng của ông ta.

Bạch Lạc Nhân đột nhiên cười một tiếng, không nói không rằng, bỏ đi.

Từ trước đến nay chưa hề có ý định buông tay, giờ phút này, cũng sẽ tuyệt đối không nói buông tay.

Chỉ là, đột nhiên cảm thấy, lạnh trong tim.

92. Chương 92 - Xử Lý Cố Lão Đầu

Editor: Thỏ

Sau khi gặp Bạch Hán Kỳ và Khương Viên, Cố Hải trở về công ty.

“Cậu cuối cùng cũng về rồi.”

Đông Triệt cầm văn kiện trong tay đưa cho Cố Hải, trên không vẽ ra một đường parabol xinh đẹp, tiếng những trang giấy thổi lên nghe thật êm tai.

“Làm suốt sáu tháng tám ngày cuối cùng cũng xong.” Đông Triệt uể oải liếc nhìn Cố Hải, “Bên kia đã hoàn tất nghiệm thu rồi, cậu ký một chữ đi!”

Cố Hải vô cùng ngạc nhiên, “Bên kia đã có người đến nghiệm thu sao? Khi nào vậy?”

“Vừa lúc này, khi cậu đi ra ngoài đó, người phụ trách bên kia đích thân sang đây nghiệm thu, nói chất lượng không có vấn đề gì. Về phần chữ ký của hai bên, chữ ký của hai người nét chữ giống nhau như đúc.”

Cố Hải nhưثر mây, “Ý cậu là, Bạch Lạc Nhân đã tới đây?”

Đông Triệt thờ ơ gật đầu, “Đúng vậy, vừa mới rời khỏi.”

Đi nhiều ngày như vậy, trở về cũng không nói với tôi một tiếng... Cố Hải lén lầu bầu, cầm điện thoại lên gọi cho Bạch Lạc Nhân, rút cục gọi hai lần đều không nghe máy. Quên đi! Cố Hải nghĩ, trước hết kiểm tra hàng đã, lát nữa sẽ trực tiếp đến doanh trại một chuyến, xem Nhân Tử kia phơi nắng ra cái dạng gì rồi.

Đông Triệt cùng Cố Hải vào kho hàng, Cố Hải mở từng thùng hàng đã được đóng gói, mở ra kiểm tra lại lần nữa.

“Họ đã kiểm tra hết rồi, cậu còn cần phải cẩn thận đến thế sao?” Đông Triệt cho rằng Cố Hải đang vẽ chuyện.

Cố Hải ngồi xổm xuống tỉ mỉ kiểm tra từng linh kiện, thản nhiên trả lời: “Hợp tác với công ty khác tôi không quan tâm, nhưng bên kia là hạng mục do Bạch Lạc Nhân đưa đến, nhất định phải cẩn thận hết sức, tuyệt đối không được để sai sót.”

Thực ra, từ lúc nghiên cứu đến khi hoàn tất khâu sản xuất, Cố Hải vẫn luôn bám sát quá trình, xác suất tỉ lệ phát sinh vấn đề là rất nhỏ.

Cuối cùng, sau khi đảm bảo mọi sản phẩm đều đạt yêu cầu, Cố Hải mới phỉu bụi trên tay, đứng dậy, dặn dò nữ công nhân đứng bên cạnh, “Đem những thùng này đóng gói thật cẩn thận, lát nữa tôi sẽ gọi điện thoại cho họ đưa xe đến nhận hàng.”

Sau đó, lại cùng Đông Triệt đi xem những gian khác của kho hàng và phân xưởng.

“Từ lúc nào nhóm trí năng lại sản xuất đèn đuốc vậy?” Cố Hải ngồi xổm xuống, nhìn một chút.

Đông Triệt giải thích, “Đây là hạng mục nhóm đơn giản trước đây được nhận, phía bên kia giục làm gấp nên phải tăng ca để đẩy nhanh tiến độ, coi như là giúp lẫn nhau.”

Cố Hải cầm một chiếc đèn màu hình dáng kì lạ, để trong lòng bàn tay ngắm nghía một hồi, quay đầu nhìn về phía Đông Triệt, khúc miệng hướng lên mơ hồ vui vẻ.

“Sản xuất nhiều một chút.”

“Dạ?” Đông Triệt lấy làm khó hiểu.

Cố Hải đứng lên, một bộ hoan hỉ, “Chờ tôi kết hôn sẽ có lúc dùng tới.”

“Kết hôn?” Đông Triệt bị từ này làm cho chấn động, “Với ai hả?”

“Với cậu.”

Cố Hải không quay đầu lại, liền rời đi.

Lái xe đi trên đường, Cố Hải trong lòng âm ỉ xúc động, tưởng tượng tới lúc nghe chuyện, Bạch Lạc Nhân sẽ mừng rỡ thế nào, hai người sẽ cùng nhau bàn bạc chi tiết cho một đám cưới lãng mạn, Cố Hải chỉ ước có thể bay ngay đến bên cạnh Bạch Lạc Nhân.

Xe tiến vào doanh trại, dần dần giảm tốc, Cố Hải chỉnh trang lại một chút, cố gắng ổn định tâm trạng, tránh để lúc đó kích động lại nói năng không mạch lạc.

Cuối cùng cũng đến phòng làm việc của Bạch Lạc Nhân, Cố Hải nhẹ nhàng bước tới.

Cửa vẫn mở, điện thoại của Bạch Lạc Nhân để trên bàn, nhưng người thì không thấy đâu.

Cố Hải ngồi đợi ở trong phòng một lúc, nửa giờ trôi qua vẫn không thấy bóng dáng của Bạch Lạc Nhân đâu cả.

Phòng không khóa, theo lý thì cậu ấy cũng không đi đâu xa.

Cố Hải đi ra ngoài, trời cũng sắp tối.

Lưu Xung và đồng đội vừa đi qua, thấy Cố Hải, đầu tiên hơi sững sốt một chút, nhưng vẫn vẫy tay chào.

“Cậu qua đây.” Cố Hải vẫy tay.

Lưu Xung chạy tới.

“Có chuyện gì vậy anh?”

Cố Hải hướng về phía cậu ta hỏi: “Cậu có thấy Bạch Lạc Nhân đâu không?”

“Ồ, anh ấy không về phòng sao?” Lưu Xung kinh ngạc, “Vừa rồi, anh ấy ra sân huấn luyện chạy hết một vòng, sau đó rõ ràng thấy anh ấy đi về phía này! Không phải trở về ký túc xá sao?”

“Cậu ấy không khóa cửa, điện thoại và chìa khóa đều để ở phòng làm việc.” Cố Hải nói.

Đồng đội của Lưu Xung cũng chen vào một câu, “Nãy tôi thấy ai đó giống Bạch Đoàn trưởng đi về phía phi trường.”

Cố Hải không nói hai lời, chạy thẳng ra điểm tập kết máy bay.

Kết quả, người phụ trách nói với Cố Hải, Bạch Lạc Nhân đã điều khiển phi cơ, bay đi trước đó nửa giờ rồi, đến giờ vẫn chưa thấy về.

Chín năm sau, bốn vị phụ huynh lại tái hợp đông đủ.

Bầu không khí lúc này và lần trước rõ ràng không giống nhau, lần trước Cố Uy Đình gọi ba người kia tới, cả ba đều một bộ hờ hững căng thẳng, không ai dám tùy tiện lên tiếng. Lần này, gặp mặt nhau, trước tiên đều hỏi han mấy câu, nét mặt đều nhẹ nhõm thoải mái, như thể không hề quan tâm tới mục đích Cố Uy Đình gọi họ đến đây.

Cố Uy Đình nhiều lần định mở miệng mà không có cơ hội.

Cuối cùng, tranh thủ lúc bên kia tạm ngưng nói chuyện phiếm, Cố Uy Đình liền hắng giọng một cái.

“Ôi chào?” Khương Viên lại lên tiếng, nín lấy tay thím Trâu hỏi: “Vòng tay này chị mua ở đâu vậy?”

Thím Trâu cười cười một tiếng, “Tôi mua ở chợ bán đồ cũ.”

“Chị vẫn còn đi tới mấy cái chợ đó?” Khương Viên lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Thím Trâu ngượng ngùng cười, “Con tôi dẫn tôi đi.”

Cố Uy Đình vẻ mặt thâm trầm u ám dọa người.

Cuối cùng, lại là Bạch Hán Kỳ gõ nhẹ mấy cái lên mặt bàn, nhỏ giọng nhắc nhở: “Lát nữa tán chuyện tiếp.”

Lúc này hai bà vợ mới chịu im lặng.

Bạch Hán Kỳ hướng về phía Cố Uy Đình, nở nụ cười chất phác.

“Cố lão ca, ngài có chuyện gì cứ việc nói thẳng.”

Ba người một bộ chăm chú lắng nghe.

Cố Uy Đình đưa ánh mắt quét một vòng nhìn từng người một, mới mở miệng nói: “Hôm nay, tôi tìm mọi người tới đây, chính là đem chuyện chín năm trước chưa bàn xong ra nói tiếp.”

Nói xong tất cả đều im lặng.

Đột nhiên, một tiếng vỗ tay vang lên phá vỡ bầu không khí đè nén.

Bạch Hán Kỳ bị một cú đập lên cổ, nhin không được hít một hơi, nghiêng đầu nhìn sang thím Trâu.

“Tôi mới vừa nhìn thấy một con muỗi to, nên mới đập một phát.” Thím Trâu phân bua.

Bạch Hán Kỳ không ngừng xoa xoa cái cổ, luôn miệng oán trách, “Bà cũng thật là, nhà lớn như thế này mà cũng có muỗi sao.”

“Tôi thật sự nhìn thấy, ông xem, ông xem, nó vẫn còn đang bay ở kia kìa, còn nói không có?”

Bạch Hán Kỳ sốt ruột vỗ vỗ thím Trâu, “Mau đi bắt nó đi! Lát nữa ra quầy phục vụ khiếu nại, biết đâu trà nước hôm nay lại được miễn phí.”

Thím Trâu đứng dậy đi bắt muỗi, Bạch Hán Kỳ ngồi đó chỉ huy, Khương Viên ở bên cạnh lấy di động ra chụp ảnh, một bên thì bắt với chụp, một bên thì lẩm bẩm, sau đó up lên weibo. ‘Chín năm rồi mới tái hợp, chúng ta cũng không còn trẻ nữa’, phải, không sai, không sai.”

...

“Ba!”

Một tiếng đập bàn vang lên, động tác của ba người đều dừng lại.

Cố Uy Đình lộ rõ nét mặt nguy hiểm.

“Các người không nghe tôi nói gì sao?”

“Có nghe.” Bạch Hán Kỳ vẫn rất hòa khí, “Ông không phải bảo là nói tiếp chuyện của chín năm trước sao?”

“Biết rồi mà mấy người vẫn còn hi hi ha ha?” Cố Uy Đình tỏ vẻ khó chịu.

Thím Trâu mắt vẫn nhìn theo con muỗi, dừng dừng nói: “Tôi có hi hi ha ha gì đâu, tôi vẫn đang chờ ông nói, ông cứ nói đi, tôi đang đỡ tay không ngồi xuống được. Ông nói việc của ông, yên tâm, tôi có thể nghe thấy.”

“Đúng vậy, Cố lão ca, ông cứ nói tiếp đi!”

Khương Viên vẫn không ngừng hí hoáy nghịch điện thoại.

(Khổ thân bác Cố =.= trong quân đội thì được thăng cấp thăng hàm oai phong là thế mà ở nhà thì ... hahaha =))) chết cười với các vị phụ huynh)

Cố Uy Đình lúc đầu cũng định dùng lời lẽ nhẹ nhàng, khách sáo một chút, không ngờ khi thấy thái độ không tập trung của mấy người này, liền thay đổi ý định. Tâm trạng các người đã tốt như vậy, ta cũng không vòng vo nữa, chờ ta nói ra, xem các người còn có thể cười nổi không!!

“Không thể để con trai chúng ta quan hệ với nhau được!”

Một câu nói ra, bốn phía đều im lặng.

Kết quả, không lâu sau, lại mỗi người một phách.

Cố Uy Đình lại gầm lên một trận, “Các người không dùng tới lỗ tai sao?”

Bạch Hán Kỳ nhin không được, liền ở bên cạnh khuyên một câu, “Cố lão ca à, chuyện của bọn trẻ để bọn nó tự lo đi, cần gì phải lao tâm khổ tứ như vậy chứ! Chúng ta tuổi cũng đâu có ít, còn sống được bao nhiêu ngày nữa đâu? Có thể tự lo cho mình, không gây thêm phiền phức cho con cái là được rồi.”

“Đúng đó!” Thím Trâu ở bên cạnh phụ họa, “Lần trước tôi đưa lão Bạch đi khám, bác sĩ nói, suy nghĩ nhiều quá dễ mắc bệnh tim. Ông xem, ngay cả lão Bạch ít suy nghĩ như vậy còn mắc bệnh này, chúng ta nên cẩn thận một chút, nói không chừng, gở mồm một ngày nào đó...”

Cố Uy Đình chuyển ánh mắt về phía Khương Viên, “Bà cũng nghĩ như vậy?”

Khương Viên chậm rãi dời mắt khỏi điện thoại di động, lúng túng hỏi: “Nghĩ gì cơ?”

“Bà nở trơ mắt nhìn lão Cố tôi đây tuyệt tử tuyệt tôn?”

Cố Uy Đình giật mạnh điện thoại trên tay Khương Viên, mặt mày nghiêm trọng.

“Ông bỏ tay ra!” Khương Viên bỗng hướng về phía Cố Uy Đình mà quát to một tiếng.

Cố Uy Đình kinh ngạc, chẳng thể ngờ, đến Khương Viên cũng dám trợn mắt, cáu gắt với ông?

Đối mặt với cơn thịnh nộ của Cố Uy Đình, Khương Viên không hề sợ hãi, còn trách mắng, “Cố Uy Đình, ông có ý gì chứ? Ông tuyệt tử tuyệt tôn, vậy Khương Viên tôi thì con cháu đầy nhà chắc? Cố Hải là con trai ông, Nhân Tử nhà chúng tôi không phải con trai à?”

Thím Trâu ở một bên cũng nhao nhao lên, “Đúng đó, ông cho rằng Cố gia các người thì quý giá, còn Bạch gia nhà chúng tôi thì hèn mọn sao?”

“Cố lão ca, ông nói lời này thật là...” Bạch Hán Kỳ nói gì cũng không nghe rõ nữa.

Cố Uy Đình nghe ba người nói một lúc, khuôn mặt đều biến sắc, chẳng nhẽ rút cục đến đây là kết thúc rồi ư?

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt trận cãi vã.

Khương Viên nghe điện thoại, mới nghe xong liền cầm điện thoại đập lên người Cố Uy Đình, khóc rống lên, “Cố Uy Đình, ông là đồ khốn kiếp! Ông làm gì mà con tôi phải bỏ đi! Tôi cho ông biết, con tôi mà có xảy ra điều gì bất trắc, tôi bắt con ông chôn cùng con tôi!”

Bạch Hán Kỳ ngồi bên nghe xong, đầu tiên có chút sửng sốt, sau đó bị thím Trâu véo một cái liền lập tức ngã xuống đất.

“Ai ư, lão Bạch à!” Thím Trâu cũng gào khóc theo, “Ông đừng làm tôi sợ!!”

Cố Uy Đình mặt cứng đờ nhìn Bạch Hán Kỳ ngã xuống đất.

Thím Trâu oán hận nhìn Cố Uy Đình, “Tôi cho ông biết, lão Bạch nhà tôi có bệnh tim, đừng tưởng ông làm quan thì ức hiếp dân thường chúng tôi. Lão Bạch mà xảy ra chuyện gì. Cả nhà chúng tôi già trẻ lớn bé liều mạng với ông!!”

Cố Uy Đình còn chưa kịp phản ứng, Khương Viên bên kia lại nhào tới.

“Cố Uy Đình, đem con trai trả cho tôi! Trả cho tôi!!”

93. Chương 93 - Cần Tìm Nơi Để Nghỉ

Editor: baotri1998

“Không tìm thấy mục tiêu.”

Trải qua hơn 2 giờ được vệ tinh dẫn đường định vị, bộ chỉ huy sĩ quan giống như một vũng bùn rã rời ngồi trên ghế, hai mắt giống như nhiễm dịch hạch, con người chuyển động cũng không linh hoạt.

Cố Hải trong lòng lập tức rơi vào vực thẳm.

Lưu Xung đứng bên cạnh sắc mặt vô cùng lo lắng: “Tại sao không tìm được mục tiêu? Chẳng lẽ là bay đến vùng tam giác quỷ Bermuda*?”

(*Tam giác quỷ Bermuda: nằm ở phía nam đại tây dương nó được xếp vào nơi bí hiểm nhất hành tinh, máy bay, tàu thuyền mất tích ở đó không dấu vết, 100 năm chỉ phát hiện 10% tàu thuyền máy bay bị nạn, nhưng lạ là trong số tàu thuyền máy bay bên trong như dụng cụ, đồ vật vẫn còn nguyên vẹn trong suốt nhiều năm, chỉ là không có người.)

Một giây sau, cổ áo Lưu Xung bị nâng lên.

“Cậu lại nói hươu nói vượn, cậu có tin bây giờ tôi đem cậu dầy đến đó không?”

“Đừng ! !” Lưu Xung tưởng thật, “Tôi không muốn bị người ngoài hành tinh bắt đi đâu .”

Cố Hải mặt lạnh kéo Lưu Xung lôi ra, “Đi, lấy phi cơ cùng tôi đi tìm.”

Ngay sau đó, Cố Hải ở bên cạnh, Lưu Xung ngồi ghế điều khiển lái phi cơ trực thăng, bắt đầu hướng đến bầu trời đêm mênh mông, để tìm kiếm bóng dáng Bạch Lạc Nhân.

Trên đường, Lưu Xung nhin không được nhìn thoáng qua Cố Hải , hỏi: “Bạch đội trưởng vì cái gì mà không từ mà biệt?”

Cố Hải mặt lạnh đáp lại một câu, “Cậu mà biết cái gì?”

“Anh không nói tôi cũng biết.” Lưu Xung đem biểu tình trong lòng hiểu rõ.

Cố Hải liếc nhìn cậu một cái, hừ lạnh, “Biết chuyện gì?”

“Anh đã làm chuyện có lỗi với Bạch đội trưởng , kết quả để Bạch đội trưởng phát hiện .”

“Cậu ở đó tập trung lái phi cơ cho tốt vào!” Cố Hải bực mình, “Mấy cái chuyện động não thật không thích hợp với cậu.”

“Tuy đầu óc tôi có chút chậm chạp , nhưng thẳng thắn như tôi cũng có thể nhận ra Bạch đội trưởng rất thích cậu. Từ lúc Bạch đội trưởng nhập ngũ, tôi rất ít khi thấy anh ấy cười, nhưng sau khi anh tới hơn nửa năm, anh ấy thường rất vui vẻ còn cười với chúng tôi . Tôi cảm thấy, Bạch đội trưởng là người rất cố chấp, không dễ dàng mà thích ai đó, một khi rơi vào lưới tình , sẽ rất khó có thể kiểm soát cảm xúc.”

Lưu Xung lời nói này tuy có phần ngu ngơ giản dị, nhưng từng chữ từng chữ một nhắm chính xác vào chỗ hiểm của Cố Hải .

Trầm mặc hồi lâu, thấy Cố Hải không bác bỏ lời nói của cậu, Lưu Xung lại tiếp tục nói: “Cho nên tôi cảm giác, anh không cần thiết nhọc lòng đi tìm anh ấy, nếu anh ấy quyết định ở cùng một chỗ với anh, thì nhất định sẽ trở về tìm anh.”

Đạo lý này, Cố Hải cũng biết, cậu tìm Bạch Lạc Nhân cũng không cảm thấy xảy ra chuyện gì lớn, cậu tưởng trước tiên là đi an ủi Bạch Lạc Nhân. Cậu không muốn cho Bạch Lạc Nhân luôn một mình đau khổ, chỉ cần nghĩ đến Bạch Lạc Nhân cô đơn ngủ ở nơi tĩnh mịch, Cố Hải liền đau lòng tột cùng.

Một đêm tìm kiếm không có kết quả, rạng sáng, Cố Hải trở về quân đội.

Bạch Lạc Nhân quả nhiên không có trở về, Chu Lăng Vân sau khi nghe ngóng mới biết được, Bạch Lạc Nhân cùng ông nghỉ được ba ngày .

Ba ngày..... cậu ta có thể đi đâu đây?

Lần trước bị Bạch Lạc Nhân và Cố Hải ký điều khoản bí mật, Cố Dương bên này liền hao tâm tổn sức, gian khổ chiến đấu hăng hái mấy tháng, cuối cùng cũng trở lại nguyên trình như trước, mấy ngày nay Cố Dương đang suy nghĩ đến việc nghỉ bù, để tịnh dưỡng cơ thể cho tốt.

Vừa châm cà phê mới nấu, di động liền reo.

“Gi?”

Cố Dương cầm điện thoại cặp bên tai, đem bọt cà phê loại bỏ.

Đầu giây bên kia thật lâu mới mở miệng, “Nhân tử có ở chỗ anh không?”

Cố Dương nghe được tiếng Cố Hải , động tác lập tức dừng lại, cầm di động đi đến sân thượng.

“Cậu vừa hỏi Bạch Lạc Nhân có ở chỗ tôi hay không?” Cố Dương thử xác nhận.

Cố Hải ừ một tiếng.

“Sao vậy? Cậu ta không muốn ở với cậu ? Bỏ nhà đi?”

“Tút TUT TUT.....”

Cố Dương buông di động xuống có chút không thích ứng, lần đầu tiên hắn bị người khác ngắt máy trước.

Trở lại đem tách cà phê vừa lọc rót vào ly , tinh tế nếm thử một ngụm, hương vị quả nhiên đậm đà hơn trước.

Buổi chiều, Cố Dương nhân cơ hội đến Bắc Kinh.

Đẩy cửa phòng làm việc của Cố Hải, chỉ có Đông Triệt ở trong phòng, vô tư ngồi đối diện cậu. Về việc Cố Dương đến đây, Đông Triệt lúc đầu hơi kinh ngạc ,sắc mặt rất nhanh khôi phục lại bình thường.

“Đã lâu không thấy.” Đông Triệt soái khí giờ tay.

Cố Dương ánh mắt băng khí sắc bén nhìn cậu một cái, khóe mắt kèm theo vẻ trào phúng châm biếm .

“Cố Hải đối đãi cậu không tệ ! Mới vài ngày, liền bày ra bộ dáng biến khách làm chủ ?”

Đông Triệt ánh mắt thản nhiên,“Bình thường thôi, so với anh cứng cỏi hơn một chút.”

Cố Dương tới ngồi chỗ cậu, tay khoát trên vai Đông Triệt, ánh mắt chuyên chú đánh giá cậu, một lâu sau, lộ ra nụ cười không rõ ý tứ hàm xúc.

“Cậu ở đây càng tốt, tôi càng cao hứng.” Đây là lời nói thật lòng.

Đông Triệt không quan tâm cười cười, rồi sau đó hướng sang Cố Dương hỏi,“Bạch Lạc Nhân mất tích, anh biết không?”

“Tôi biết, tôi vì chuyện này mà đến.”

“Vậy sao anh không nhân cơ hội này đi tìm? Có lẽ tìm được, sẽ thuộc về anh .”

Ngón tay Cố Dương lướt trên khuôn mặt tuần tú của Đông Triệt, từ trên trượt xuống,“Đừng nói cho tôi biết....đây là cơ hội mà cậu cho tôi? Thật khiến tôi cảm động”

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Đông Triệt lạnh lùng cười nắm lấy cổ tay Cố Dương ,“Cơ hội này là do chú anh tạo ra, nên nên gặp chú anh sẵn xách theo hai hộp thuốc trị mất ngủ biểu ông ấy! Tôi nghĩ ông ấy gần đây bị áp lực lớn. Có khi tôi rất khâm phục Bạch Lạc Nhân, chuyên chọn nhà họ Cố các người ra tay, thực sự quyết đoán.”

Cố Dương vi liễm hai mắt, ánh mắt du ngoạn trên biểu cảm biến hóa của Đông Triệt .

“Chú tôi đã phát hiện chân tướng ?”

(*CD vẫn nghĩ CYD chưa phát hiện 9 năm sau CH và BLN còn quan hệ)

Đông Triệt thở dài,“Lão gia tử vừa nghe hai người muốn kết hôn, lập tức nổi giận.”

Đừng nói Cố Uy Đình, cho dù Cố Dương nghe hai chữ này, cũng lập tức nổi điên.

“Kết hôn? Ai cùng ai kết hôn?”

Đông Triệt cười hừ nói,“Tôi nói, tôi cùng cậu ta kết hôn anh tin không?”

Cố Dương trong lòng vừa mới sôi trào, lập tức liền lạnh , hần vốn nghĩ rằng Bạch Lạc Nhân rời đi, nguyên do là vì Đông Triệt, nào nghĩ tên tiểu tử này bây giờ lại đánh trống lảng*. Nhưng bị người ngoài nói ra hai chữ “Kết hôn”, đối với Cố Dương mà nói đích thực bao nhiêu đả kích !

(*Đả tương du=đánh trống lảng)

Chó má nó, mới 3 tháng ! 3 tháng không lộ diện, bọn họ đã tính tới chuyện cưới hỏi ?

Đang suy nghĩ , Diêm đại mỹ nhân đẩy cửa vào.

Cố Dương nhìn cô ta, người phía sau vừa muốn mở miệng, nhìn kỹ mới phát hiện không phải là Cố Hải, vì thế lại đem lời nói từ miệng nuốt vào.

“Anh đi ra cho tôi !” Diêm Nhã Tĩnh dùng sức đẩy Đông Triệt.

Đông Triệt ôn hoà đáp lại một câu,“Người phụ nữ đánh đá !”

“Tôi là loại phụ nữ đánh đá đó, thế nào? Anh ra ngoài cho tôi, ra ngoài.....”

Đông Triệt thật sự bị Diêm Nhã Tĩnh kéo ra ngoài.

Cổ Dương từ đầu quan sát bọn họ giao chiến, liền nghĩ thấy chút vị ‘liếc mắt đưa tình’, chết tiệt đây là chuyện quỷ quái gì đây? Tôi đã bấm bụng từ bỏ nhân tài như cậu cho cậu phóng tới đây, muốn cậu đảm nhiệm ‘chức’ tình địch, không phải cho cậu tới đây giúp bọn họ tiêu diệt tiểu tam hiểu chưa! !

Bạch Lạc Nhân điều khiển phi cơ trực thăng trên đường ra hướng nam, thế nhưng bất tri bất giác bay đến Hongkong.

Nếu Cổ Dương biết trước được tin tức, Bạch Lạc Nhân có lẽ bây giờ cùng chiếc phi cơ trực thăng đã được “ngênh đón” phía dưới, đáng tiếc là cái tên đại ngốc kia không tính đến điểm này, thế là chạy qua bên kia chế giễu người khác..

Kết quả chê cười không thấy, ngược lại bỏ lỡ một lần cơ hội.

Bạch Lạc Nhân cứ như thế mà không có điểm đến, vô tình cậu đem phi cơ cắt hết tín hiệu liên lạc trên mặt đất, từ đó nảy ra quyết định, không để cho người khác tìm được cậu.

Trong lúc bất chợt, rất muốn buông thả một phen, muốn ném thử chút tư vị ích kỷ thì có bao nhiêu kích thích*.

(*Hán viết đầy đủ Tiêu hồn: ngắt ngay, kích thích, mê man)

9 năm, cậu cần tìm nơi để nghỉ.

Tìm một chỗ, không cần suy nghĩ cái gọi là trách nhiệm, không cần lo lắng vi phạm kỷ luật rồi phải chịu phạt, không cần phải tỏ ra chắc phát, không cần lo lắng có một ánh mắt bí mật gần đó nhìn mình chăm chăm.

Cậu vì sao để bản thân chấp nhận phục tùng lo sợ kẻ khác, nhìn một thanh niên trẻ ngông cuồng trở thành một cụ binh chịu khổ? Cậu vì sao từ một người tài giỏi nhưng nghèo khó biến thành một tên ham danh trục lợi phạm phu tục tử*? Cậu vì sao từ một đứa con hiếu thảo của gia đình biến thành một tên thối tha bị mọi người xa lánh?.....

(* Người tầm thường)

Tất cả những chuyển biến này, chỉ vì bảo vệ một cuộc tình.

Bạch Lạc Nhân tìm con đường trước kia giải cứu Cổ Hải, một đường bay đến hướng nam, cuối cùng, cậu bay xuống vùng đất trống trước đây. ‘Nhi tử Cổ Hải’ vẫn còn nằm ở đó, không biết bị bao nhiêu người đá, bao nhiêu người đạp, toàn thân đã sớm lầy lội. Bạch Lạc Nhân đem con lừa nhặt lên, phui phui bùn đất trên mặt, lơ mơ có thể thấy được phong thái lúc trước.

(*Xem lại chương 63: Lừa con tội nghiệp)

Bạch Lạc Nhân cầm ‘con trai’ đem về.

Lần thứ hai khởi hành, lần này, một đường hướng về phía tây.

Cả nhà đã sớm nằm trong chảo dầu sôi sục, tất cả mọi người đang tìm Bạch Lạc Nhân, bộ đội lãnh đạo đang tìm, binh lính đang tìm, người nhà Bạch Lạc Nhân đang tìm, người nhà Cổ Hải cũng đang tìm.....

Cổ Uy Đình từ khi Bạch Lạc Nhân rời đi, liền không ngủ ngon được giấc nào, buổi tối mỗi khi nhắm mắt lại, chính là gương mặt tuyệt vọng của Bạch Lạc Nhân. Mới đầu cậu nói bông nói gió, Bạch Lạc Nhân làm như vậy muốn buộc ông đi vào khuôn khổ, cuối cùng khiến ông dẫn đến thiên phụ sở chỉ*. Nhưng mà về sau, loại ý nghĩ này càng ngày càng không thể duy trì, Ông rõ ràng bắt đầu lo lắng cho Bạch Lạc Nhân.

(*Thiên phụ sở chỉ: xúc phạm, bôi nhọ bị thiên hạ chỉ trích...)

Ông nhớ tới 5 năm trước, Bạch Lạc Nhân đến quân đội gặp ông, đứng ở trước mặt ông thấp giọng khẩn cầu.

“Chú ơi, xin chú để cho cháu vào địa đạo đợi thêm một lát được không? Chỉ một lát thôi.”

Đêm hôm đó, Cố Uy Đình bên tai luôn nghe thấy mấy tiếng nắc nhen trong lúc mơ hồ mới phát hiện được, đây rõ ràng là tiếng khóc.

94. Chương 94 - Lái Trực Thăng Chấn Dê

Editor-Beta: Chris Nguyen, Baotri1998

Lại một đêm không ngủ, sáng sớm Cố Uy Đình vừa muốn rửa mặt, chợt một tiếng bước chân uy mãnh truyền tới.

Không cần quay đầu, cũng biết người tới là ai.

Chẳng qua không ngờ Cố Hải có thể kiềm nén, bình tĩnh như vậy, mà mãi tới bây giờ mới đến.

“Ông...rất cuộc đã nói gì với Nhân tử?”

Cố Uy Đình ghét nhất chính là thái độ phách lối của Cố Hải cùng giọng điệu chất vấn của cậu, cho dù ta có già đến nằm liệt trên giường, con trai ông không nên dùng cái giọng này nói chuyện với ông.

“Tao chính là nói cho nó biết, tao không đồng ý cho hai đứa chúng bây sống cùng nhau.” Cố Uy Đình giọng nói lạnh cứng.

Trong mắt Cố Hải hàm chứa hơi lạnh thấu xương, “Lý do gì?”

“Lý do?” Cố Uy Đình gương mặt hạ thấp, giọng điệu khinh rẻ: “Mày có thể khiến nó sinh cho tao một đứa cháu nội, tao ngay lập tức tiếp nhận nó.”

Cố Hải nắm chắc quả đấm không thể không chế mà run bần bật, nắm chắc một hồi lâu, rốt cục cũng bộc phát.

“Bắt đầu từ ngày mai, tôi sẽ tìm một người mang thai hộ, tranh thủ trong vòng một năm sinh cho ngài* 180 đứa! Sau đó tôi có thể hoàn toàn mà biến khỏi tầm mắt ngài, đỡ cho ngài phải thấy chướng!”

(*Đoạn này Cố Hải là cố ý dùng từ “ngài”, không phải “ông” nhé)

Chín năm, Cố Uy Đình cho rằng Cố Hải đã qua cái thời niên thiếu cuồng hống hách, thế nhưng ông phát hiện, người trưởng thành không phải ở tuổi tác, mà là hành động. Mấy năm nay nó sở dĩ chín chắn, rộng lượng, không phải bởi vì tâm trí trưởng thành, chỉ là vì không tìm được động lực để khiến nó tiếp tục cực đoan.

Một ngày nào đó động lực này xuất hiện, nó ngay lập tức sẽ tháo xuống cái mặt nạ giả nhân giả nghĩa này, tiếp tục cùng ông điên loạn khẩu chiến, thậm chí không tiếc ác mồm dả thương người, không để ý chút nào thân phận của người cha, không để ý tới nó những năm này đã dụng tâm lương khổ*.

(* ‘dụng tâm lương khổ’: là lao tâm để suy đi tính lại, dùng nhiều tâm trí sức lực cho một sự việc sự kiện nào đó)

Sau khi ý thức được điểm này, Cố Uy Đình nói năng càng không lưu tình

“Mày yên tâm, đừng nói 180 đứa, cho dù chỉ có một đứa, Cố Uy Đình tao cũng không muốn nhìn lại mày một lần nữa.”

Cố Hải trong mắt chỉ còn nỗi tuyệt vọng sâu thẳm, không phải bởi vì Cố Uy Đình không chịu hiểu, mà bởi trong mắt cha cậu, hạnh phúc của con trai ông là ti tiện, dơ hèn.

“Cậu ấy vì tôi vứt bỏ tám năm tuổi thanh xuân, nỗ lực trải qua nỗi đau mất người thân, còn ngài lại có thể dạn tâm vứt bỏ tôi? Vứt bỏ người vợ mười mấy năm chăn gối? Nhất mực tiến hành cuộc hôn nhân mà tôi căm ghét đến tận xương tủy? Nếu như ngài cho rằng ngài cho tôi mạng sống, không vụ lợi nuôi dưỡng tôi hơn mười năm, tôi đây có thể càng táy tợn hơn, tệ hại hơn mà trả lại cho ngài. Tôi cũng để cho ngài nếm

thử bị người ta ruồng bỏ hơn mười năm, bị gạt bỏ bởi người mà ngài đã nuôi dưỡng, mùi vị vứt bỏ hết thấy tiền tài danh vọng!”

“Trong mắt ngài, tôi căn bản không tồn tại, nông cạn, nhân cách không hoàn chỉnh, tôi chỉ đơn giản là món vật phẩm riêng của ngài. Lúc còn trẻ tuổi tráng kiện ngài có thể vì mộng đẹp mà buông bỏ gia đình, ép tôi không thể chọn lựa nghề nghiệp mà tôi mong muốn; lúc sự nghiệp thành công ngài có thể vì cưới một nữ nhân xinh đẹp mà ép con mình sống lang thang bên ngoài, rồi giờ đây tôi lại không thể ở cùng người tôi yêu...”

“Trong mắt ngài, ngài làm cái gì cũng có lý, còn tôi làm gì cũng đều là hoang đường.”

“Nói trắng ra, ngài chính là đang ngụ ý rằng dùng vỏ bọc một người cha mà tiến hành bắt cóc, cưỡng ép tôi một cách có đạo đức! Ngài là đang mượn quyền làm cha mà muốn làm gì tôi thì làm! Tôi có thể chịu đánh, chịu mắng, ai bảo tôi là con trai của ngài chứ? Ai bảo ngài ban cho tôi một cái mạng hả?”

”Nhưng Bạch Lạc Nhân cậu ấy nợ ngài cái gì? Cậu ấy tại sao vì củng cố địa vị của ngài mà phải xông pha chiến trường, đấu tranh anh dũng? Cậu ấy vì sao vì muốn giữ gìn danh tiếng của ngài mà cố sống cố chết để được vài phần về vang kia? Cậu ấy là con của người khác! Cậu ấy chưa ăn qua một miếng cơm của Cố Uy Đình người! Cậu ấy chưa từng hưởng qua chút hào quang nào của Cố Uy Đình người! Nếu cậu ấy muốn Cố Hải tôi phản bội người thân, chỉ cần một câu nói, tôi lập tức đi cùng cậu ấy!”

(Giỏi!! Câu cuối hơi bị đau đó CH, câu này có trọng lượng nhất luôn!!)

“Vì sao lòng ngài lại khó có thể mở lòng bao dung đến vậy?”

Nói xong lời nói này, Cố Hải đi một mạch cũng không quay đầu lại, như một nghi thức cáo biệt, bi tráng mà thê lương.

Giờ phút này trong lòng Cố Uy Đình bỗng nhiên thông suốt, có chút gì như là rạn nứt để lại một lỗ hổng lớn.

Ông lái xe tới nghĩa địa, mang theo một bó hoa tươi cung kính dâng trước mộ vợ mình.

Hoa tươi làm nổi lên trên ảnh mộ bia, gương mặt nom rất trẻ mà lại ôn nhu phúc hậu, ánh mắt ông ngưng đọng chăm chú nhìn thật lâu, một lúc sau tâm rớt cục cũng yên tĩnh trở lại.

Bên ngoài tiếng động lớn rầm rĩ đều đã lùi xa, chỉ còn lại những hồi ức tốt đẹp của hơn hai mươi năm trước.

Cố Hải sinh ra thật là một sự kiện mới mẻ, mọi sự đều cấp rập không chuẩn bị kịp, Cố Uy Đình còn nhớ rõ cậu nhìn thấy đôi mắt của đứa con đầu lòng, cũng không rõ ràng khái niệm cha con, chỉ nghĩ trên vai trọng trách nặng nề.

Bất giác, thoáng cái đã hơn hai mươi năm trôi qua, ông đã đối xử với cuộc đời của con ông đến nông nỗi này.

“Ta thực sự đã làm sai sao?”

Cố Uy Đình lặng lẽ hỏi.

.....

Máy bay trực thăng của Bạch Lạc Nhân đang chậm rãi hạ cánh trên thảo nguyên mênh mông rộng lớn của Tây Tạng, bước xuống cabin, không khí lập tức không sáo trộn. Đã 9 năm mới lại tới nơi này lần thứ hai, khoảng thời gian đó chợt phảng phất ủa về, bầu trời xanh lam cao vợi, mặt nước thăm màu ngọc bích (*nguyên văn Hán-Việt: ‘lam thiên bích thủy’), mỹ cảnh vẫn như trước, dường như trong lòng đã tìm lại được một chút cảm giác của trước kia, bất cần liều mạng, không sợ gian khổ hiểm nguy trèo non lội suối.

Phóng tầm mắt nhìn ra, cách đó không xa có một thôn xóm nhỏ, nhà cửa thưa thớt, lẫn trong làn khói bếp lượn lờ chợt vang lên tiếng hét của người du mục đang gọi xua bầy dê. Bạch Lạc Nhân cầm lấy bình nước uống ừng ực mấy ngụm lớn, bên tai đột nhiên truyền tới một thanh âm xa lạ.

Bạch Lạc Nhân quay đầu lại, nhất thời lại càng hoảng sợ, phía sau tất cả đều là dê, một thiếu niên có khuôn mặt thô ráp đứng ở giữa bầy dê, ánh rụt rè nhìn hẩn.

Bạch Lạc Nhân cho rằng mình đang chặn bầy dê của cậu, liền nhìn vội sang hai bên trái phải mà dời đi, kết quả người thiếu niên kia vẫn đi về phía hắn, bầy dê cũng quần tụ kết thành một đội mà xông tới.

“Cậu có việc gì thế?” Bạch Lạc Nhân mở miệng trước.

Cậu thiếu niên ngượng ngùng cười cười, chỉ tay về phía chiếc phi cơ trực thăng, tiếng nói trong veo: “Đó là của anh sao?”

Bạch lạc nhân gật đầu.

“Wow!” Trên mặt thiếu niên toát ra vẻ thuần phác kính phục và ước ao.

Bạch Lạc Nhân không khỏi cười cười, “Cậu có phải đang nghĩ, muốn tới đó ngồi một chút đúng không?”

Thiếu niên gật đầu mạnh mẽ.

“Đi theo tôi!”

Kết quả khi đến khoang cửa phi cơ, cậu thiếu niên trái lại do dự không tiến thêm, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vài phần cẩn trọng. Có lẽ phát hiện chiếc phi cơ này lớn hơn nhiều so với tưởng tượng trong đầu hắn, có lẽ là lo lắng máy bay sẽ rơi xuống, nói chung cậu ta đang sợ.

“Không có sao, rất ổn.” Bạch Lạc Nhân vỗ vỗ bả vai của thiếu niên.

Được Bạch Lạc Nhân cổ vũ, thiếu niên cuối cùng cũng run rẩy bước chân leo lên máy bay, ngồi vào chỗ ngồi kế phi công, thần sắc khẩn trương. Bạch Lạc Nhân thuần thục khởi động máy bay, thân máy bay rung động một trận, bắt đầu chậm rãi bay lên.

“A ”

Bay chưa được năm thước, niên thiếu bắt đầu kinh thiên diên cuồng la hét, giằng co có chừng hai mươi mấy giây, rồi tại Bạch Lạc Nhân đều đã chấn động tê rần. Không hổ là trẻ con vùng cao nguyên trời sinh đã có chất giọng thật rộng vang, sức hô hấp quả thật ghê gớm.

Dần dần, thiếu niên không kêu nữa, ghé vào trước cửa sổ phi cơ tò mò hướng xuống dưới ngắm nhìn, bầy dê của hắn đã biến thành một điểm.

“Cậu không sợ dê của cậu bị người khác trộm sao?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Thiếu niên lắc đầu, “Không ai trộm đâu, chỉ sợ chó sói bắt thôi.”

Bay một hồi, Bạch Lạc Nhân chậm rãi đáp máy bay xuống, thiếu niên rõ ràng nhận thấy cậu vẫn muốn ngồi, ở trong cabin không muốn đi ra ngoài, nhìn ngó sờ soạng một hồi, về mặt lộ vẻ tò mò.

“Nếu thích, tôi tặng máy bay cho cậu.” Bạch Lạc Nhân nói.

Thiếu niên thất kinh, “Tặng tôi?”

“Ừ.” Bạch Lạc Nhân nghiêm túc, “Tôi tặng cậu máy bay, cậu tặng tôi đàn dê, thế nào?”

Không ngờ, vụ buôn bán hời như vậy, niên thiếu không chút nghĩ ngợi liền lắc đầu.

“Không đổi.”

Bạch Lạc Nhân buồn bực, “Vì sao? Máy bay của tôi so với những con dê của cậu giá trị nhiều hơn, cậu có thể cầm bán, đủ cho cậu mua mấy nghìn con dê.”

Thiếu niên vẫn lắc đầu, “Bán không được.”

Bạch Lạc Nhân thổi phồng một tiếng nở nụ cười, “Cậu thật là thành thật.”

“Tôi là một người nuôi vịt.” Thiếu niên nói.

Bạch Lạc Nhân liền cười, cười bò lăn bò càng.

Thiếu niên cũng cười theo, chợt khen Bạch Lạc Nhân một câu, “Anh cười lên thật là đẹp.”

“Đi!” Bạch Lạc Nhân khoát tay lên vai thiếu niên, “Hai ta cùng chăn dê.”

Ai cũng nghĩ không ra, Bạch Lạc Nhân lại đang ở trên đại thảo nguyên dùng phi cơ trực thăng để chăn dê. Phi cơ trực thăng bay ở tầm thấp, bầy dê chạy ở phía trước, niên thiếu hét to một bài hát nghe thật muốn rung động tâm can, Bạch Lạc Nhân nhìn không được cũng hát theo phụ họa.

Buổi tối, Bạch Lạc Nhân theo niên thiếu đến khu nhà ở của dân chăn nuôi bản địa.

Điều kiện rất gian khổ, đồ ăn gì cũng rất khó nuốt, cũng may Bạch Lạc Nhân nhiều năm ở bên ngoài như vậy, hoàn cảnh ác liệt gì cũng đều có thể rất nhanh thích ứng.

Buổi tối trước khi ngủ, Bạch Lạc Nhân lột cánh tay đệm phía dưới đầu, quay nhìn về phía cậu thiếu niên.

“Cậu ngày mai muốn làm gì?”

Thiếu niên trong giọng nói không che giấu được vẻ hưng phấn, “Chăn dê! Bằng máy bay! Ha ha...”

Bạch Lạc Nhân hiểu kỳ, “Cậu làm gì mỗi ngày?”

“Chăn dê!” Thiếu niên không chút nghĩ ngợi nói.

“Ngoại trừ chăn dê ra?”

Thiếu niên suy nghĩ một chút, “Ăn, ngủ, đi nhà cầu.”

Cũng như không... Bạch Lạc Nhân lại hỏi: “Cậu không đi học sao?”

Nói đến chuyện này, thiếu niên có vẻ rất kiêu ngạo.

“Ba tôi nói, chỉ có những đứa không biết chăn dê mới phải đi học, tôi trước giờ vẫn chưa từng đi học.”

Bạch Lạc Nhân lúc đầu đối với quan niệm này thật tương đối không hiểu, sau đó đột nhiên ý thức được, đây mới là trí tuệ! Thay vì để con ở bên ngoài chịu đựng gió táp mưa sa, bị xã hội ăn mòn cảm dỗ, chỉ bằng ngay từ đầu cứ rong chơi giữa đất trời, từ nay về sau đơn thuần và vui sướng làm bạn đến suốt đời.

Ngày thứ hai, Bạch Lạc Nhân lại dùng trực thăng chăn dê, cứ như thế suốt ba ngày liền.

95. Chương 95 - Cấp Bách Đến Tâm Trí Mơ Hồ

Editor: Chris Nguyen

Từ lúc Bạch Lạc Nhân mất tích đến nay đã là ngày thứ năm, vẫn không có chút tin tức nào của Bạch Lạc Nhân, một người kế nhiệm, một hạt giống trăm năm khó gặp như vậy, quân đội không tiếc gì liền phát động mấy trăm binh lính ra ngoài tìm kiếm. Bộ phận đơn vị truyền thông cũng bắt đầu thông báo tìm người, thậm chí không ngại công khai treo giải thưởng năm mươi vạn cho người cung cấp tin tức.

Dù cho phát động thanh thế lớn như vậy, tuyệt vẫn chưa nhận được bất cứ hồi âm nào.

Ai bảo gia đình Bạch Lạc Nhân đang trú ngụ lại ở một nơi khỉ ho cò gáy, toàn bộ thôn làng không có lấy một cái TV, chứ đừng nói tới điện thoại di động hay máy vi tính. Ở đây hết thảy đều nguyên sơ sinh thái, thuần thiên nhiên, truyền tin tức ở đây cơ bản phải dựa vào việc la hét, trừ phi có ai đó có thể từ Bắc Kinh rống đến được Tây Tạng, không thì cũng đừng trông cậy vào tiền thưởng năm mươi vạn.

Hoạt động tìm kiếm Bạch Lạc Nhân hầu như huy động tất cả mọi người, chỉ có duy nhất một người không tham gia, đó chính là Cố Hải.

Lại nói đến Cố Dương, hẳn như là bị kích thích, thúc dục hơi quá đáng.

Ngoại trừ ngày đầu tiên Bạch Lạc Nhân bỏ đi, Cố Hải ra đi tìm hắn, trong những ngày còn lại, Cố Hải một mực ở công ty vội vàng hoàn thành công việc. Hắn hầu như mỗi ngày đều loay hoay trong phân xưởng, từ lúc hạng mục do Bạch Lạc Nhân phụ trách hoàn công, công ty liền tận sức sản xuất đèn thông minh và đèn

hàng không*, nhà kho đã chất đống toàn đèn đóm, một cái cũng chưa bán, Cố Hải vẫn buộc công nhân tăng giờ làm việc tiếp tục sản xuất.

(* ‘đèn thông minh’ là đèn vừa tiết kiệm lại vừa có thể điều khiển bằng phần mềm. ‘đèn hàng không’ là đèn tín hiệu trong lĩnh vực hàng không, chính là cái mà các bạn có thể nhìn thấy chớp tắt ở hai đầu cánh máy bay vào ban đêm)

“Cố tổng, một kiện đèn hàng không mới đã nhập kho.” Người phụ trách bộ phận sản xuất hồi báo Cố Hải.

Cố Hải gật đầu, vừa đưa ra một tờ hóa đơn.

“Chiếu theo con số này, tiếp tục sản xuất.”

Người phụ trách vẻ mặt kinh ngạc, “Cố tổng, sân bay nhà ai mà mua nhiều hàng như vậy?”

“Chính là tôi.”

“Hả? ...”

Người phụ trách còn muốn hỏi tới, Cố Hải đã quay đầu đi.

Nhân viên quản lý kho tìm được Đông Triệt, vẻ mặt phát sầu biểu tình.

“Phó tổng, kho thực sự không chứa nổi nữa, nếu cứ tiếp tục bỏ vào bên trong, xe chuyển vận còn không thể nào vào được.”

Đông Triệt sắc mặt thâm trầm nhìn nhân viên quản lý liếc mắt, một câu cũng chưa nói, xoay người đi vào phòng làm việc của Cố Hải.

Cửa mở, Cố Hải đang nhìn bản vẽ, cơ hồ diễn toán cái gì đó, biểu tình thật là chăm chú, Đông Triệt âm thầm ngồi trên ghế sa lon chờ hẩn. Mãi đến khi số liệu đo lường tính toán hoàn tất, Cố Hải dùng ngòi bút đâm xuống bàn làm việc, lúc này mới phát hiện sự có mặt của Đông Triệt.

“Cậu vào khi nào?”

Đông Triệt nhìn ánh mắt đầy tơ máu của Cố Hải, nhàn nhạt nói rằng: “Mới vừa vào được một lúc.”

Cố Hải gật đầu, đem bản vẽ đưa cho Đông Triệt.

“Dựa theo yêu cầu số lượng và quy cách trên bản vẽ này, nhất thiết vào ngày mai trước khi trời tối phải đem tất cả đèn xuất ra ngoài.”

Trầm mặc hồi lâu, Đông Triệt rốt cục mở miệng, “Kho không chứa nổi.”

Cố Hải cũng không ngắt đầu lên liền nói: “Công ty không phải có nhiều chỗ trống như vậy sao? Kho không bỏ vào được thì đem vào phòng họp, phòng làm việc của ban lãnh đạo và công nhân, có thể tận dụng cả hàng hiên, chỉ cần có thể bảo đảm giữ cho đèn đóm an toàn, mặc cho cậu để đặt.”

Đông Triệt rất muốn hỏi Cố Hải một chút, lúc cậu kết hôn lẽ nào là phát cho mỗi người một bóng đèn sao?

Cứ coi như đúng là vậy đi, ít nhất cũng phải hơn một nửa người dân trong kinh thành có khả năng nhận được những ngọn đèn này.

Qua hồi lâu, Đông Triệt còn chưa đi, Cố Hải nói thẳng một câu.

“Tôi sẽ không trả lời bất cứ câu hỏi nào về vấn đề này.”

Đông Triệt vừa ra khỏi cửa, liền thấy Diêm Nhã Tĩnh từ đằng xa hung hổ đi tới.

“Cô làm gì thế?” Đông Triệt nín Diêm Nhã Tĩnh lại.

Diêm Nhã Tĩnh thở hổn hển nói: “Anh buông ra, lần này tìm Cố Hải thật sự có chuyện!”

Đông Triệt vẫn không buông tay, so với lần tận lực ngăn cản trước đây, lúc này Đông Triệt biểu tình rất nghiêm túc.

“Tôi khuyên cô đừng vào, thực sự.”

Diêm Nhã Tĩnh trừng ánh mắt chết choc nhìn Đông Triệt, “Tôi nếu không đi vào, công ty sẽ phải sụp đổ vì anh ta, sản xuất nhiều đèn như thế, đến năm nào tháng nào mới có thể bán hết đây? Nó đã vượt gấp mười lần lượng tiêu thụ bình thường chúng ta đạt lúc trước! Hiện vốn tài chính của công ty đã không thể quay vòng, tình trạng nợ bên ngoài đang rất mệt mỏi, cổ phiếu lại đang rớt giá, Cố Hải vẫn khinh xuất như thế, chúng ta sẽ cùng cậu ta húp cháo đây!”

Đông Triệt vẫn gương mặt kiên trì thái độ.

“Những lời này cô không nói trong lòng cậu ấy cũng hiểu rõ, nếu trong lòng cậu ấy đã hiểu rõ, mà vẫn cố ý làm như vậy, chắc chắn là có đạo lý riêng của cậu ấy.”

Diêm Nhã Tĩnh lòng tan vỡ, đập đập ót vào tường, “Tôi tại sao càng ngày càng không thể hiểu nổi Cố Hải?”

Đông Triệt lạnh nhạt ngậm nga, “Cô căn bản chưa từng hiểu cậu ấy.”

“Ai nói tôi chưa từng hiểu cậu ta?” Diêm Nhã Tĩnh nóng nảy, “Thời gian tôi cùng với anh ấy gây dựng sự nghiệp, anh vẫn còn đang buôn bán ở Hongkong! Đừng có làm ra vẻ đến sau ngồi trước, lạc đà bỏ mà đòi to hơn ngựa, tôi dù có không được trọng dụng đi nữa, so với anh vẫn quyền cao chức trọng hơn.”

Đông Triệt vẫn ở sau lưng Diêm Nhã Tĩnh buồn bực hồi đáp.

“Cô nếu như thấu hiểu cậu ấy, cô sớm đã rời xa cậu ấy.”

Chap 95 (tt)

.....

Ngày thứ tư chẵn dê, Bạch Lạc Nhân lại gặp phải chó sói.

Hai người còn chưa kịp lên phi cơ, một con sói hoang từ cách đó không xa điên cuồng chạy tới, bầy dê tán loạn ngay lập tức, bầy con sói cùng săn một con dê, liều mạng truy đuổi, sau một lúc đuổi theo chúng hướng về phía đầu dê hung hăng cắn tới.

Tiếng động vật thảm thiết kêu vang trên thảo nguyên.

Căn cứ vào kinh nghiệm của Bạch Lạc Nhân, lúc này hẳn là nên mau chóng cách xa nơi này, nhưng người thiếu niên bên cạnh kia chợt vớ lấy một cái cây, hay là cậu ta thường thấy sói, nên căn bản là không sợ, hay là cậu ta thực sự không đành lòng nhìn dê nhà mình bị ăn mất, nói chung hẳn nhặt lên một cây gậy từ phía sau con sói chậm rãi di chuyển.

Bạch Lạc Nhân lúc này bước nhanh về phía phi cơ trực thăng, súng của hắn đặt ở trên trực thăng.

“A ”

Đột nhiên một tiếng hét thảm thiết, Bạch Lạc Nhân thần kinh căng thẳng, xoay người, thấy bầy con sói đã quay đầu bỏ chạy, miệng to đầy máu vẫn còn nhe răng múa vuốt quay sang hướng này. Vốn dĩ lúc đầu thiếu niên đánh lén thành công, cây gậy đánh chính xác đã giải cứu dê nhà hắn, kết quả một con sói bị đuổi đánh một lúc lại đột nhiên nổi điên, thẳng hướng Bạch Lạc Nhân chạy như điên tới.

Kỳ thực, lúc này Bạch Lạc Nhân cách phi cơ trực thăng chỉ vài bước, chỉ cần phản ứng nhanh, đi nhanh vài bước vào trực thăng, từ cửa cabin leo lên trên nóc, khả năng con sói kia tái tập kích hắn cũng rất thấp.

Đáng tiếc, trong thời khắc sống còn, Bạch Lạc Nhân đột nhiên chạy đi, hắn rút cuộc lại nghĩ muốn trải nghiệm cảm giác bị sói rượt đuổi.

Vì vậy, Bạch Lạc Nhân vòng qua máy bay, như một cơn gió, hướng ra giữa thảo nguyên rộng lớn mà chạy như điên.

Con sói kia ở phía sau điên cuồng đuổi theo, Bạch Lạc Nhân cố gắng cầm cự, duy trì khoảng cách trong vòng tam công* giữa hai chiếc nanh sói với cẳng chân mình, chỉ cần Bạch Lạc Nhân có chút nhụt chí, khối thịt bắp chân kia chắc cũng không còn.

(*công là đơn vị tính diện tích đất)

Hai bắp đùi Bạch Lạc Nhân như là máy phát điện, sức lực trên người hình như vẫn chưa dùng hết, cứ như vậy ở trên thảo nguyên nhiệt tình chạy. Tiếng gió gào thét từ bên tai thổi qua, trái tim đang chịu đựng hoạt động cường độ cao, giờ này khắc này, trong lòng Bạch Lạc Nhân vui sướng đến không nói ra lời, hần nghĩ thế thậm chí còn cất tiếng cười to.

Trong thiên hạ, bị sói đuổi lại còn cười được, sợ rằng chỉ có một mình Bạch Lạc Nhân.

Cuối cùng, cũng không biết là con sói này do thể lực chống đỡ hết nổi, hay bị sự chịu đựng kinh người của Bạch Lạc Nhân khuất phục, nó quay đầu chạy, lưu lại một dãy dấu móng vuốt.

Một lát sau, người thiếu niên kia sốt ruột hoang mang chạy đến, thấy Bạch Lạc Nhân bình yên vô sự nằm trên mặt đất, nhin không được sợ hãi mà cảm thán một câu, “Anh thật là lợi hại!”

Bộ ngực Bạch Lạc Nhân vẫn đang kịch liệt đập phồng, triệt để thả lỏng hưởng thụ tâm tình sung sướng.

Đột nhiên, có một ngón tay vút ngang qua mặt cậu.

Bạch Lạc Nhân mở mắt ra, theo hướng ngón tay nhìn sang, nhin không được cả kinh.

Hơn hai mươi con sói, đứng cách bọn họ chưa đầy năm thước, hướng đến bọn họ hí mắt “mỉm cười.”*

(*Ms.Sài cố ý viết là ‘mỉm cười’, không phải mình tự ý đâu nhé)

Chạy! !

Buổi tối hôm đó, cậu thiếu niên mệt mỏi đến mức đã đái dầm.

Sáng ngày thứ hai, Bạch Lạc Nhân mở mắt ra, đón tia sáng mãnh liệt nhìn ra phía ngoài, phát hiện cậu thiếu niên chính là đang lên lút phơi chăn.

“Hắc, cậu đang làm gì thế?” Bạch Lạc Nhân đột nhiên mở miệng.

Thiếu niên hốt hoảng xoay người, vội vàng giữa đầu ưỡn ngực, dùng vai và lưng che mảnh đồ kia lại.

Bạch Lạc Nhân dựa ở cửa, khoe miệng mang theo một nụ cười yếu ớt, ánh dương chiếu rọi vào mặt hắn, tuần mỹ đến mức có chút không chân thật.

Một lúc lâu sau, Bạch Lạc Nhân mở miệng.

“Tôi phải đi.”

Thiếu niên cả kinh, “Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Anh không phải nói từ nay về sau sẽ ở lại nơi này với em, cùng nhau chăn dê sao?”

Bạch Lạc Nhân lấy tay vỗ về hai gò má thô ráp của chàng trai trẻ, nhàn nhạt nói rằng: “Máy bay sắp hết dầu, tôi cứ lái máy bay cùng cậu chăn dê như vậy, sau này vĩnh viễn sẽ không trở về được.”

Hai vai thiếu niên sụp xuống, những đường co sau lưng lộ ra một rõ rang.

Bạch Lạc Nhân cúi người nhìn cậu bé một hồi, đột nhiên từ trong lòng ngực lấy ra máy bay mô hình chế tác khéo léo tinh mỹ, đưa cho cậu.

“Đây là tôi tự mình làm, cho cậu.”

Mắt cậu thiếu niên lộ ra vẻ vui mừng, yêu thích không buông, nâng niu mô hình ở trong tay, lật qua lật lại nhìn.

Bạch Lạc Nhân vỗ vỗ đầu cậu bé một chút, nhắc chân đi ra ngoài.

Phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng nói rõ to.

“Em đồng ý dùng bầy dê đổi máy bay của anh, anh có thể ở lại không?”

Bạch Lạc Nhân xoay người, nhìn cậu thiếu niên cung kính chào một cái chào tuyệt đẹp theo nghi thức quân đội.

“Có cơ hội anh sẽ trở lại gặp em.”

Sau đó, cũng không quay đầu lại đi nhanh hướng về phía trước.

96. Chương 96 - Cậu Chính Là Con Của Tôi

Editor: hoaxuongrong

Ngón tay từ trên ghế làm việc trượt xuống, Cố Hải từ trong cơn ác mộng tỉnh lại, trái tim một trận kinh hoàng sợ hãi, lúc này mới ba giờ chiều, vậy mà cậu đang ngồi làm việc vẫn ngủ thiếp đi.

Mới vừa rồi ở trong mộng, Cố Hải mơ thấy Bạch Lạc Nhân bị sói lang ăn thịt, cậu ở phía sau ra sức đuổi theo, cứ như vậy trở mắt nhìn thân thể Bạch Lạc Nhân bị miệng con sói xé ra thành vô số mảnh. Con sói mỗi khi ăn hết một miếng, sẽ ném lên người Cố Hải một khúc xương. Ngay trước lúc tỉnh giấc, trên miệng của con sói chỉ còn lại đầu của Bạch Lạc Nhân, mắt của cậu ngay lúc đó lập tức mở to.

Sau hơn mười phút, Cố Hải vẫn chưa thể thoát khỏi cảm giác kinh khủng đó.

Tại sao lại có giấc mơ này? Cố Hải xoa xoa trán.

Bạch Lạc Nhân nhất định không có việc gì, chỉ là mình quá lo lắng mà thôi. Cố Hải không ngừng tự an ủi mình, chờ cậu ta khuây khỏa rồi, ắt sẽ trở về, cậu ta chắc chắn biết mình đang ở nhà mong đợi.

“Leng keng.” Tiếng chuông cửa vang lên.

Cố Hải trầm giọng nói: “Mời vào.”

Đông Triệt đẩy cửa ra, thấy Cố Hải đang dựa vào ghế, sắc mặt cực kỳ kém.

“Ngày hôm qua cậu yêu cầu họ đẩy nhanh tiến độ sản xuất cho xong số bóng đèn kia, có cần tiếp tục nữa không? Nói cho tôi duy nhất một lần, để tôi khỏi phải phiền cậu hết lần này đến lần khác!”

Hiếm thấy, lần này Cố Hải lắc đầu một cái, “Không cần.”

Đông Triệt thở phào nhẹ nhõm, hừ cười nói: “Thật là không dễ dàng, cuối cùng lại hủy bỏ, mà tại sao? Bước tiếp theo chúng ta làm gì nữa? Chỉ cần có thể sử dụng trong hôn lễ của cậu, tôi đều cho công ty chúng ta sản xuất hết, dù sao công ty chúng ta cũng có nhiều nhân tài như vậy, cho các nàng ấy một cơ hội thể hiện bản lĩnh của mình cũng được.”

“Chưa vội.”

Cố Hải từ trên ghế đứng lên, thông thả bước đến bình lọc nước lấy một ly nước, ổn định lại tâm tình.

“Tự tay tôi thiết kế một buổi triển lãm đèn điện ngoài trời, vị trí cụ thể đã chọn, cậu đem toàn bộ số đèn chúng ta gần đây sản xuất ra mang đến đó, tối hôm nay chính thức bắt đầu.”

Đông Triệt bị kế hoạch này của Cố Hải làm cho chóng mặt, số đèn này không phải để dùng khi kết hôn sao? Tại sao lại muốn mang đi triển lãm? Huống hồ số lượng đèn này cực kỳ lớn, không phải muốn chiếu sáng nguyên cả cái thủ đô này chứ?

Cố Hải nhẹ nhàng hỏi, “Có vấn đề gì sao?”

Đông Triệt nhìn gương mặt râu ria xồm xàm của Cố Hải, thật không nhẫn tâm phản đối cậu ta.

Ra khỏi phòng làm việc của Cố Hải, Đông Triệt tích cực đi chuẩn bị cho cuộc chiến này, tìm tới vô số xe vận chuyển, đem toàn bộ số đèn màu cực sáng này đến khu vực Cố Hải đã thuê sẵn. Mới đầu Đông Triệt còn lo lắng chỗ đó không đủ lớn để đặt được từng ấy bóng đèn, kết quả khi đến nơi, phát hiện nơi này nhìn mãi chẳng thấy ranh giới đâu.

Chỗ này chắc phải tốn không ít tiền thuê mà!

Đang suy nghĩ, bên cạnh đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài, “Chỗ này chắc phải tốn không ít tiền điện à!”

Quay đầu nhìn lại, Diễm Nhã Tĩnh đang đứng bên cạnh cậu, hai mắt đại ra, vẻ mặt ngơ ngẩn, nàng cũng bị Cố Hải làm cho bối rối.

“Sao cô lại tới đây?” Đông Triệt hỏi.

Diễm Nhã Tĩnh thở một hơi dài, “Sao chỉ có tôi? Phía sau còn có mấy trăm người nữa, cũng bị Cố Hải phái tới trông chừng nơi này. Anh ta nói, mấy ngày này đều không được nhận bất cứ việc gì, bất cứ hoạt động kinh doanh nào cũng đều tạm thời hoãn lại, một lòng một dạ làm cái triển lãm này. Thật không biết triển lãm cá nhân như vậy có thể mang lại cho công ty chúng ta lợi ích gì! Tuy nói số đèn thông minh do công ty chúng ta sản xuất nổi tiếng tốt, nhưng người ta cũng đã sản xuất được loại đèn có chất lượng tương đương rồi, anh ta tổ chức buổi triển lãm lớn như vậy, cuối cùng có thể bán ra ngoài được bao nhiêu đây? Tôi cảm giác phí tổn cho việc quảng cáo lần này đều không thể thu lại được.”

“Bán hả?” Đông Triệt cười, “Cô cảm thấy cậu ta sản xuất mấy thứ này là để sinh lời sao?”

Diễm Nhã Tĩnh tròn mắt, “Không phải bán? Không bán thì triển lãm làm gì? Đốt tiền sao?”

“Tôi không phải nói rồi sao? Người ta muốn kết hôn, những thứ này đến lúc đó sẽ dùng để bố trí cho hôn lễ.” Đông Triệt trả lời không đến nơi đến chốn.

Sắc mặt Diễm Nhã Tĩnh tái lại, đôi môi run run một lát, hỏi lần nữa: “. Thật sao?”

Ngón tay Đông Triệt ấn một cái vào trán của Diễm Nhã Tĩnh, chân thành khuyên giải an ủi, “Buông tay đi!”

Diễm Nhã Tĩnh một phen kéo lấy tay áo Đông Triệt, chưa từ bỏ ý định hỏi: “Anh ta rốt cục muốn cùng ai kết hôn? Anh đừng nói cho tôi biết là anh, anh có nói tôi cũng không tin. Cố Hải dù cho rối loạn thần kinh như thế nào đi nữa, cũng không thể cùng một người đàn ông kết hôn, hơn nữa còn làm ra bao nhiêu chuyện như thế này.”

Đông Triệt nắm cầm Diễm Nhã Tĩnh, nhoẻn miệng cười gian tà.

“Đến lúc đó cô sẽ biết.”

.....

Trời còn chưa sáng, Bạch Lạc Nhân liền đến trước cửa chùa Đại Chiêu, đã có rất người đến đây cúng bái, thậm chí có người đã đến từ tối qua, mặt hướng tượng Đại Chiêu dập đầu tụng kinh. Tầng đá trước chùa Đại Chiêu đã có không biết bao nhiêu người hành hương đến quỳ lạy, cọ sát đến sáng loáng, nắng sớm chiếu vào xanh biếc.

“Tôi cũng muốn đến làm lễ hành hương.”

“Người ta cúng bái là muốn cầu phúc cho kiếp sau, cậu vì cái gì?”

“Tôi không cần cầu phúc cho kiếp sau, chỉ mong được ở bên cậu suốt kiếp này.”

“Tôi thay phật tổ phù hộ cho cậu!”

“Ha ha ha.”

Tình cảnh năm đó lại hiện ra, lúc ấy nhìn những tín đồ này dập đầu bái tế, giống như đang xem náo nhiệt. Thậm chí không cách nào hiểu nổi tại sao họ lại tín ngưỡng những thứ này đến vô hạn, cảm thấy đây là một loại ngu muội, chỉ có những người không biết suy nghĩ mới tìm đến nơi này gửi gắm tâm tình.

Nhưng hôm nay, Bạch Lạc Nhân lại là một người trong số đó.

Thật sự không cần cầu phúc cho kiếp sau, chỉ cầu kiếp này được mãi ở bên cậu.

Người từ bốn phương tám hướng liên tục không ngừng tới cúng bái, Bạch Lạc Nhân cũng ở trong đội ngũ này, không ngừng đứng dậy, chấp tay, khấu đầu. Một đoạn đường dài, không biết bao nhiêu lần

khẩu đầu xuống đất, không biết bao nhiêu lần trong lòng khẩn nguyện, một lần lại một lần, cho đến khi con đường trước mặt trở nên mơ hồ, chỉ còn lại một cái bóng dài của tượng phật.

Màn đêm buông xuống, màn triền lã ánh sáng đã chính thức bắt đầu, kéo dài đến tận hai giờ sáng, hầu như không có ai bước vào, nơi này vẫn không ngừng được chiếu sáng.

“Có thể tắt bớt đèn không?” Diêm Nhã Tĩnh hỏi

Cố Hải không chút nghĩ ngợi liền trả lời, “Tiếp tục chiếu sáng.”

Diêm Nhã Tĩnh suýt nữa đã thốt ra mấy chữ, “Mấy triệu tiền điện. . . .”

Cố Hải không nhúc nhích.

Giờ khắc này, Diêm Nhã Tĩnh đột nhiên có chút chán nản, chẳng lẽ những thứ đèn này thật không phải dùng để mua bán, mà là giống như lời Đông Triệt nói, dùng cho việc đó sao?

Nếu là như vậy, tại sao hiện giờ đã bắt đầu chiếu sáng?

Đang suy nghĩ, Cố Hải đột nhiên xoắn bước ra ngoài, đi tới trước một cái đèn, cả giận nói: “Ai mang cái này vào đây?”

Gầm lên giận dữ, dọa người chung quanh sợ đến sững sờ.

Đông Triệt nghe tiếng chạy tới, “Sao vậy?”

“Chỗ này không phải là đặt đèn định vị cho phi cơ sao? Người nào đem đèn thường để ở đây?” Hai má Cố Hải xanh mét.

(Cố hải cực đoan luôn roài)

Nhân viên phụ trách quản lý bố trí sân bãi đi tới, thật cẩn thận giải thích, “Cái đèn định vị phi cơ kia bị trục trặc, đã bỏ rồi, trên xe lại không có đồ thay thế, tôi liền tạm thời đổi một cái khác.”

“Tôi nói có thể đổi loại khác sao?” Cố Hải vừa gầm lên giận dữ, “Lập tức tới kho hàng lấy một cái mới tới đây!”

Nhân viên quản lý do dự không đi, vị quản lý bộ phận đứng bên cạnh chen vào nói: “Cố tổng, chỉ là một chỗ nhỏ, dù sao cũng không ai nhìn thấy, thôi đừng về lấy cái mới nữa? Rất phiền toái.”

“Tôi nói đi là đi, hai mươi phút nữa lập tức thay xong cho tôi!”

Cố Hải lớn tiếng ra lệnh, không người nào dám làm trái ý.

Mặc dù nơi này sáng như ban ngày, nhưng không khí xung quanh lại u ám tối tăm.

Trầm mặc hồi lâu sau, Đông Triệt mở miệng hỏi: “Cậu là muốn chiếu sáng đường cho cậu ta quay về hay sao?”

Ngoài việc đó ra, Đông Triệt không thể nghĩ ra được số đèn đó dùng để làm gì, bởi vì cậu ta đã nhìn qua bản thiết kế, số đèn này được sắp xếp không có hình dạng gì, sáng lên cũng chỉ là ánh sáng lóa mắt, không có hề có tính nghệ thuật. Thế nên Đông Triệt đương nhiên cho rằng, Cố Hải bắt buộc nhân viên quản lý đi thay bóng đèn kia, chỉ là bởi vì hai ngọn đèn có độ sáng khác nhau. Có thể ở trong lòng Cố Hải, chỉ một ngọn đèn ảm đạm liên sẽ khiến cho Bạch Lạc Nhân bỏ qua cả khu vực chói lọi này.

Mặc dù như vậy, Đông Triệt vẫn không thể không nhắc, “Làm như vậy không phải là có hơi lãng phí? Lỡ như cậu ta rất nhiều ngày sau mới trở về, hoặc là trở về lúc ban ngày thì sao? Như vậy mấy chục triệu tiền điện liền vô ích.”

Cảm động đối phương cũng phải có chừng mực chứ!

Nhưng trong lòng Cố Hải, tình yêu đối với Bạch Lạc Nhân không có bất kỳ giới hạn nào.

Chín năm trước, cậu có thể vì Bạch Lạc Nhân mà làm ra bất kỳ chuyện hoang đường nào, chín năm sau, cậu vẫn có thể làm như thế.

“Tiền điện này không lấy từ tài khoản của công ty, tất cả đều do một mình tôi xuất tiền túi, cứ chiếu sáng như vậy, dù cho mười ngày sau cậu ta mới về, cũng chiếu suốt mười ngày cho tôi!”

“Nè. Chờ cậu ta trở lại, số đèn này xử lý như thế nào?” Đồng Triệt lại hỏi.

Ánh mắt Cố Hải sáng lên, “Nếu như tôi thật có thể gặp lại cậu ta ở đây, số đèn này toàn bộ mang cho hết, một cái cũng không giữ lại.”

Đồng Triệt mặc dù không tôn trọng thái độ hi sinh vì tình yêu như thế này, nhưng nhìn Cố Hải làm như vậy, tự đáy lòng thật sự bội phục.

Phi cơ Bạch Lạc Nhân trên đường gặp chút trục trặc, phải hạ cánh giữa chừng, sửa chữa xong lại gặp phải sương mù, phi cơ không cách nào cất cánh bình thường được, cứ như vậy làm trễ một ngày. Cho đến buổi chiều ngày thứ hai, sương mù mới từ từ tản đi, Bạch Lạc Nhân lại lái phi cơ, hướng về nhà.

Lúc Bạch Lạc Nhân bay tới Bắc Kinh, đã là mười giờ tối, đã là ngày thứ tư công ty khoa học kỹ thuật Hải Nhân tổ chức triển lãm, liên tiếp suốt ba đêm, nơi này không ngừng được chiếu sáng.

Phi cơ Bạch Lạc Nhân đang tìm kiếm chỗ hạ xuống, ở trên bầu trời đêm, chủ yếu dựa vào đèn chỉ thị ở sân bay mà phân biệt phương hướng. Đặc biệt là ở vị trí thấp, cần phải chú ý đến đèn cảnh báo chướng ngại vật ở trên mái nhà, để tránh va chạm vào các tòa nhà cao tầng.

Thời điểm phi cơ của Bạch Lạc Nhân đang quanh quẩn trên bầu trời đêm, đột nhiên chú ý một nơi tương đối sáng. Những chỗ khác chỉ là từng điểm sáng, chỗ đó là cả một khoảng sáng, khoảng cách phi cơ càng gần mặt đất, ánh sáng ở khu vực đó càng chói mắt.

Bạch Lạc Nhân không tự chủ được liền bay đến khu vực phát sáng đó, khi giảm độ cao, nhiều loại đèn bắt đầu xuất hiện rõ ràng từng lớp, màu sắc cũng càng ngày càng rõ ràng. Máy triệu ngọn đèn màu phát sáng, cơ hồ nhanh chóng làm lóa mắt Bạch Lạc Nhân, mỗi lớp là các loại đèn thông minh, được hệ thống thiết kế lúc sáng lúc tối. Lớp trong cùng là đèn định vị phi cơ, có độ sáng cao nhất, cũng là ánh sáng mà Bạch Lạc Nhân chú ý trước hết khi đang ngồi trên phi cơ.

Phi cơ Bạch Lạc Nhân quanh quẩn trên một khoảng trời cực sáng, một khu vực chiếu sáng lớn như vậy, đối với người phía dưới mà nói hoàn toàn là lộn xộn, bọn họ chỉ có thể thấy được một phần của tầng tầng trời. Nhưng đối với người ở trên cao như Bạch Lạc Nhân lại khác, cậu có thể rõ ràng thấy được quy luật biến đổi của ánh sáng.

Nghe được tiếng phi cơ trên bầu trời đêm truyền đến, Cố Hải suốt ba đêm liền đều cầm điều khiển từ xa cuối cùng cũng dùng tới.

Bạch Lạc Nhân đang muốn khởi động thiết bị theo dõi trên phi cơ để chụp ảnh, đột nhiên, vô số đường sáng cực đại từ cửa phi cơ ập vào, đưa mắt nhìn xuống, hai tay đang cầm lái chợt cứng đờ.

Lớp trong cùng là đèn định vị phi cơ đột nhiên phát sáng cực đại, và số đèn cao tần cũng bắt đầu nhấp nháy, tổng cộng là 134 cái, tạo thành tám chữ to.

“Bạch Lạc Nhân, chúng ta kết hôn đi!”

Bạch Lạc Nhân choáng váng, không nhận thức được gì thêm, cậu ta thậm chí cũng không biết mình như thế nào lại hạ cánh phi cơ được. Chỉ nhớ rõ ngay khi phi cơ đáp xuống đất, tâm tư mấy ngày nay trôi dạt nơi nào đột nhiên quay trở lại.

Cửa Cabin mở ra, mắt cậu phải điều tiết một lúc mới có thể thích ứng với cường độ ánh sáng nơi này, ánh mắt đột nhiên tập trung tại một nơi, nơi đó có một người đang đứng, Bạch Lạc Nhân bước nhanh đến chỗ người này.

Nhìn thấy khoảng cách hai người chưa tới hai mét, Cố Hải đột nhiên sải một bước dài tới trước, một phen nắm lấy cổ áo Bạch Lạc Nhân, hung hăng đâm một cái vào má cậu ta.

“Con mẹ nó cậu mấy ngày nay đi đâu hả?”

Đôi môi Bạch Lạc Nhân giật giật, không nói nên lời.

Kết quả, kẻ đánh người lại khóc trước, dùng hết sức lực đem Bạch Lạc Nhân ôm vào trong lòng, bàn tay gắt gao giữ trên lưng Bạch Lạc Nhân, nghẹn ngào nổi giận nói, “Tôi còn không đến nửa mạng sống, lần sau nếu còn đi mà không nói, trở lại tôi liền thao chết cậu!”

Giọt nước mắt đọng trên khóe mắt Bạch Lạc Nhân thật lâu mới rơi xuống.

Cố Hải kiềm lại cảm xúc, đẩy Bạch Lạc Nhân ra hỏi, “Có thấy mấy chữ vừa rồi không?”

Bạch Lạc Nhân ừ một tiếng.

“Có đồng ý không?” Cố Hải khẩn trương hỏi.

Bạch Lạc Nhân trầm mặc thật lâu mới mở miệng nói: “Tôi không thể sinh con cho cậu, cậu cũng không thể sinh con cho tôi.”

Cố Hải đưa tay ra nhéo hai má Bạch Lạc Nhân, từng chữ một nói: “Cậu chính là con của tôi, đời này tôi thương một mình cậu là đủ rồi.”

Bạch Lạc Nhân kinh ngạc nói không thành lời.

Cố Hải đem ngón tay phủ đầy thương tích của Bạch Lạc Nhân bỏ vào trong miệng khẽ cắn một ngụm, “Cậu không phải đã nói rồi sao? Mạng của cậu là do tôi cứu, vậy cậu chính là con của tôi. Mạng của tôi cũng là do cậu cứu, tôi cũng là con của cậu.”

Bạch Lạc Nhân nghe xong những lời này, không thể kiềm nén được cảm xúc, bật khóc hung hãn cắn lên cổ Cố Hải.

97. Chương 97 - Nỗ Lực Kiểm Tiền

Editor: Thỏ

Tại trường quay ngoài trời của một bộ phim truyền hình, Vương Kỳ đứng cạnh Dương Mãnh, nhìn thợ trang điểm thay trang phục của nữ chính, đeo tóc giả cho cậu ta. Xét đến ngoại hình đặc trưng của Dương Mãnh, Vương Kỳ đều liên lạc cho cậu đóng thế vai nữ nhân, Dương Mãnh lúc đầu không vui vẻ gì, nhưng sau đó thấy thù lao liền gật đầu đồng ý.

Tuy nhiên, Dương Mãnh cũng xác định rõ, diễn vai nữ nhưng phải là nữ nghiêm túc, tuyệt đối không diễn những cảnh thân mật buông tuồng.

Hôm nay là một cảnh ở dưới nước, diễn viên chính lại không biết bơi, vậy nên liền giao cho Dương Mãnh. Yêu cầu Dương Mãnh phải ngã vào nước thật đẹp, vừa phải thể hiện cảm giác sợ hãi khi vùng vẫy, lại không được quá bối rối hỗn loạn, cuối cùng để đầu chìm vào nước, phải thể hiện cho mọi người thấy nhân vật này hoàn toàn tuyệt vọng.

“Tuyệt vọng, tuyệt vọng...”

Dương Mãnh vừa trang điểm, vừa soi gương tập diễn xuất.

Vương Kỳ sau khi hoàn tất cảnh quay, liền chạy tới để giúp Dương Mãnh.

Dương Mãnh cho rằng mình đã diễn tả được vẻ mặt cần thiết, liền đem biểu cảm đó hướng về phía Vương Kỳ, làm một bộ mặt tuyệt vọng, sau đó bảo Vương Kỳ đoán, “Vừa rồi tôi diễn là vẻ mặt gì?”

Vương Kỳ suy nghĩ một chút, “Bị táo bón.”

(=.= vẻ mặt gì vậy trời!! Kể ra bị táo bón thì cũng tuyệt vọng thật =)))

“Cậu dám?” Dương Mãnh rống lên.

Không ngờ, đạo diễn đứng ở cách đó không xa, nghe tiếng rống to, lập tức chỉ vào Dương Mãnh nói: “Đừng có gào lên nữa, mau tập đi, nếu không lát nữa tới phiên cậu, còn lâu mới diễn nhập tâm được!”

Dương Mãnh vội im lặng, nỗi sợ hãi và tâm trạng tuyệt vọng âm thầm dâng lên trong lòng.

Cuối cùng, cảnh quay chính thức bắt đầu, đạo diễn hô to, “Tất cả yên lặng, diễn!”

Dương Mãnh nhảy vèo vào trong nước, giây giữa một lúc thì đầu chìm vào trong nước, chờ mãi không thấy đạo diễn hô cắt, Dương Mãnh liền nổi lên, phát hiện mọi người đang nhìn cậu chăm chăm.

“Sao vậy?” Dương Mãnh hỏi.

Vưu Kỳ ở bên cạnh ho nhẹ một tiếng, “Cậu đã xem kịch bản chưa hả?”

“Tôi không có lời thoại, xem kịch bản làm gì?” Dương Mãnh thản nhiên nói.

Đạo diễn ở một bên vẻ mặt hết sức khó, Vưu Kỳ quay lưng lại với đạo diễn, nói nhỏ với Dương Mãnh: “Theo như kịch bản viết, cậu bị đẩy xuống, không phải là cậu tự nhảy xuống nước.”

Dương Mãnh, “...”

Sau đó, Dương Mãnh hậm hực đi hóa trang lại.

Vưu Kỳ đi gặp đạo diễn giải thích, “Vừa rồi là mặt đất trơn quá, cậu ta không cẩn thận mới bị ngã xuống nước.”

Đạo diễn trầm mặt không nói gì.

Sau khi trang điểm xong, Dương Mãnh liền quay lại.

Lần này, cậu nghiêm túc nghe chỉ dẫn của đạo diễn, tránh như thế nào, nhảy như thế nào đều nhớ kỹ, sau đó đi tới bên bờ ao, nhìn đạo diễn ra hiệu, nghe được một tiếng diễn, lập tức tập trung cao độ.

Một đôi tay đưa đến trước ngực Dương Mãnh, cậu liền ngã xuống ngay.

Cái này phải giống như bị bắt ngờ không kịp đề phòng nhưng vẫn diễn chưa đạt, động tác bị chậm một chút, khiến cho người ta khó đồng cảm, lại muốn có thêm đoạn đạp lên đầu nhân vật một cước.

“Cắt, lại!” Đạo diễn hô to một tiếng.

Dương Mãnh lại đi trang điểm, trang điểm xong quần áo còn chưa khô liền bị đẩy xuống.

“Không đạt!” Đạo diễn lại quát, “Lại!”

Dương Mãnh lại bị đẩy xuống, lần này đã khá hơn một chút nhưng vẫn chưa tốt lắm.

“Không đạt! Một lần nữa.”

Dương Mãnh lại bị đẩy xuống.

“Không đạt!” Đạo diễn lại khua tay.

Dương Mãnh lại ngã xuống nước.

Diễn đi diễn lại ngã tới hai mươi mấy lần, cuối cùng Dương Mãnh cũng đạt.

Không kịp lấy hơi, lập tức tiến tới sau ống kính, chính là đoạn giây giữa trong nước cho đến khi chìm hẳn.

Dương Mãnh rút ra bài học qua ống kính, lần này bắt đầu giây giữa cho đến khi chìm, động tác liên tục đều duy mỹ.

Đầu vừa mới ngoi ra khỏi mặt nước, liền nghe đạo diễn đứng bên cạnh trêu nói: “Cậu đang biểu diễn các kiểu bơi đó hả?”

Dương Mãnh, “...”

Vưu Kỳ đứng trên bờ cười không ngừng, cả nhân viên và diễn viên, chưa ai từng thấy Vưu Kỳ cười thoải mái như vậy. Trong mắt họ, cậu là một idol thuần khiết, một chút chuyện làm xấu hình tượng cũng chưa từng làm.

“Bắt đầu!”

Dương Mãnh lần này mười phần tin tưởng mà giẫy giụa, tất cả các động tác làm liền một mạch, người ngã xuống nước, vẻ mặt hoảng hốt lo sợ diễn vô cùng nhuần nhuyễn, cho nên hết sức hài lòng, cuối cùng lúc ngã vào trong nước lại đứng dậy.

Còn thiếu chút xíu nữa lại hỏng.

Lại lên bờ trang điểm, Dương Mãnh hắt xì một cái, khiến hộp phấn trên tay thợ trang điểm rơi xuống đất.

“Cậu bị cảm phải không?” Vưu Kỳ khẩn trương hỏi.

Dương Mãnh dụi mũi, dừng dừng nói: “Không phải, là do có người nhớ tôi.”

Vừa nói xong lại hắt xì, không kịp giải thích, lại hắt xì lần thứ ba, thứ tư, thứ năm...

Cuối cùng, đối mặt với ánh mắt chất vấn của Vưu Kỳ, lúng túng cười một tiếng, “Dĩ nhiên có rất nhiều người nhớ tôi.”

Dương Mãnh lại phải tiếp tục chiến đấu, nhưng lại không tìm được cảm giác, ở trong nước nửa giờ, càng diễn càng không được, khiến đạo diễn mất hết kiên nhẫn, ở đó hô to:

“Có được không hả? Không được thì đổi người!”

Vưu Kỳ vội vã đi tới, đứng trước mặt đạo diễn van xin, thuyết phục ông cho thêm một cơ hội nữa.

Cơ hội cuối cùng... Dương Mãnh tự nhủ.

Đạo diễn hô diễn, Dương Mãnh nín thở suy nghĩ, cố gắng trong từng động tác, làm được nửa cảnh vẫn không thấy đạo diễn hô cắt, Dương Mãnh càng tự tin, càng diễn càng cố gắng, chỉ còn vài động tác nữa là thành công, Dương Mãnh đột nhiên bị chuột rút, lúc này khỏi phải diễn, là thật sự không ngại lên nổi, đập nước tứ tung, uống mất mấy ngụm nước.

“Ác... Diễn quá nhập tâm.” Vưu Kỳ đứng trên bờ cảm khái một câu.

Không được, không được, chìm xuống rồi, ai mau cứu tá... Dương Mãnh lo lắng trong lòng, chân hoàn toàn không có lực, cứ như vậy ánh mắt chằm chằm tuyệt vọng.

“Cắt!” Đạo diễn nở nụ cười hiếm có, “Rất tốt, giỏi lắm!”

Vưu Kỳ đi tới chỗ đạo diễn, hớn hờ: “Ngày mai để cậu ấy tới diễn tiếp chứ?”

Đạo diễn ngẫm nghĩ một lát, có chút không yên lòng hỏi: “Cảnh ngày mai khó đấy, cậu ấy mảnh khảnh như vậy có gánh nổi không?”

“Không thành vấn đề.” Vưu Kỳ ngoảnh lại nhìn thoáng qua, “Ông nhìn xem, diễn lâu như vậy động tác vẫn hết sức nhanh nhẹn.”

Đạo diễn cười lớn nói được.

Vưu Kỳ được sự cho phép của đạo diễn, liền chạy đi tìm Dương Mãnh, lúc này trời đã tối, những cảnh ban ngày đã hoàn thành, nhân viên cũng bắt đầu thu dọn đạo cụ, nhưng không thấy bóng dáng Dương Mãnh đâu.

“Có thấy Dương Mãnh không?” Vưu Kỳ hỏi người đạo diễn.

Người này kinh ngạc, “Không phải cậu ta đi cùng cậu sao?”

Vưu Kỳ căng thẳng, chạy nhanh đến bên bờ ao, lúc này nhìn xuống, quả nhiên thấy chân Dương Mãnh nổi bập bênh.

Buổi tối, Dương Mãnh co ro trong chăn, trong tay cầm một ngàn tiền thù lao. Tiền này kiếm được vừa dễ lại còn nhiều a! Bình thường làm cảnh sát, vừa một mỗi cũng chẳng được bao nhiêu. Hôm nay mới làm chút xíu đã được hẳn một ngàn, thật sung sướng quá!!

Lần này, sẽ để dành một phần đi đám cưới Tiểu Chu Tử.

Ngày thứ hai, Dương Mãnh đi đến trường quay, mọi người đều mặc áo cộc tay, cậu ta mặc áo choàng, đứng dưới mặt trời vẫn thấy lạnh.

“Cậu có làm được không đó?” Vưu Kỳ lo lắng nhìn Dương Mãnh, “Không được thì để người khác làm đi, cậu không muốn lấy tiền của tôi thì trước tiên cứ mượn tạm của tôi đã, tôi cũng không đòi ngay.”

Dương Mãnh liếc Vưu Kỳ một cái, nói: “Không cần.”

Sau đó, một bộ thanh cao đi tới chỗ chuyên viên trang điểm.

Lần này, Dương Mãnh diễn vai một tiểu thái giám yếu đuối trốn gà không chặt. Hắn ta sẽ bị đối phương một chưởng đánh bay, đụng vào một cây đại thụ cách xa đó năm sáu mét, vì lực văng rất lớn nên cơ thể đều phải đeo bảo hộ, nhưng lại không có bảo hộ cho phần đầu. Do đó, khi Dương Mãnh đụng phải cây, phải dùng phần ngực va vào cây, nếu va vào đầu sẽ rất nguy hiểm.

Lần đầu được treo trên không, Dương Mãnh rất phấn khích.

Sau khi tập luyện vài lần, cảnh quay chính thức bắt đầu.

Một chưởng đánh tới, cơ thể Dương Mãnh liền bị treo lơ lửng, kéo về phía thân cây, Dương Mãnh ghi nhớ lời đạo diễn, nhất định phải dùng ngực, ưỡn ngực, ưỡn ngực...

Phịch một tiếng, ngực Dương Mãnh đập vào cây.

“Tốt!”

Đạo diễn hô to một tiếng, cảnh này mới một lần đã đạt.

Thế nhưng, Dương Mãnh nằm trên đất lâu như vậy vẫn chưa thấy ngồi dậy.

Vưu Kỳ lập tức chạy tới, ngồi xổm xuống nhìn Dương Mãnh, khẩn trương hỏi: “Sao vậy?”

Dương Mãnh cắn chặt răng, một lời cũng không nói nổi.

Vưu Kỳ vội vàng đỡ Dương Mãnh dậy, trên ót cậu ta bị cắm một cục đá nhọn.

Buổi tối, Dương Mãnh trên đầu quấn băng trắng, mê hoặc đếm tiền trong tay, hai ngàn, trừ đi tiền viện phí, còn lại một ngàn, thế là có tiền mừng nhà lão Dương sinh con.

Ngày thứ năm, Dương Mãnh không chút do dự lại đến trường quay.

Lần này, cậu lại phải đóng thế cho nữ chính trong cảnh ngã ngựa.

May mắn là Dương Mãnh trước đây đã cùng từng bạn học cưỡi ngựa, nên cũng có biết một chút kỹ thuật cưỡi, nếu không việc này cũng không hề đơn giản. Nói như vậy, nhưng Vưu Kỳ vẫn hết sức lo lắng nhìn Dương Mãnh,

“Tôi cũng nhắc cậu, đừng có cố thể hiện, đừng vì vài ngàn bạc mà thành người tàn phế.”

“Cậu cứ yên tâm đi!” Dương Mãnh vỗ vai Vưu Kỳ, “ Hai lần trước gặp sự cố là do tôi xui xẻo, tôi không tin, tôi lại gặp xui xẻo lần nữa.”

Đạo diễn đang hướng dẫn động tác, Dương Mãnh tự tin mười phần lên ngựa, cười một đoạn, bắt đầu diễn cảnh ngã ngựa. Lần này không riêng Vưu Kỳ, tất cả mọi người có mặt đều lo lắng. Cũng may là Dương Mãnh không phải thật sự ngã xuống, chỉ cần ở trên lưng ngựa diễn vài động tác nguy hiểm.

Thực sự, lần này Dương Mãnh đã may mắn, cậu diễn một mạch, bất kể là hô to hay buông tay, trên lưng ngựa không hề sợ hãi. Cho đến khi đạo diễn hô cắt, ngựa dừng lại, Dương Mãnh vẫn không tổn hao dù chỉ một cọng tóc.

Vưu Kỳ cuối cùng cũng thở phào.

Dương Mãnh vừa định xuống ngựa, con ngựa bất ngờ lại chạy, Dương Mãnh bị ngã xuống, chân vẫn còn mắc, cứ như vậy bị kéo lê mấy mét, cậu vẫn cố dùng bụng, chân mãi vẫn chưa rút ra được, chỉ thấy vó ngựa phi qua trên mặt, trước mắt chỉ còn hòa hai màu đen trắng.

Không biết bao lâu sau, Dương Mãnh mới nghe rõ ràng được tiếng gọi.

“Dương Mãnh, Dương Mãnh, có sao không?”

Dương Mãnh mở mắt, nhìn thấy gương mặt của Vưu Kỳ.

“Có tiền ăn cưới Tiểu Chu Tử rồi, tiền mừng lão Dương sinh con cũng có rồi, hai ngày nữa ăn khai trương thế nào cũng phải cần hai ba ngàn, lần này đều có rồi.” Dứt lời, máu từ khóe miệng nhỏ xuống, cười cười yếu ớt.

Cậu ta rút cục cũng có thể ngủ yên rồi.

Đúng lúc này, chuông điện thoại Dương Mãnh vang lên, lại ở trong túi Vưu Kỳ, Vưu Kỳ đưa máy cho cậu.

“Cậu lặn mất tăm đi đâu thế hả! Tôi Nhân Tử đây, muốn khoe với cậu chuyện này, hai ngày nữa tôi kết hôn rồi.”

Dương Mãnh mặt trắng bệch không còn giọt máu.

(Hết tiền mừng =))))))

Để điện thoại xuống, hướng Vưu Kỳ hỏi: “Nhân Tử sắp kết hôn rồi, cậu biết không?”

“Ừ!”

Khóe miệng Dương Mãnh giật giật, “Cậu định mừng bao nhiêu?”

Vưu Kỳ nói không chút nghĩ ngợi, “Bạn học cũ, lại có địa vị như vậy, ít nhất cũng phải hai vạn chứ còn sao nữa?”

Dương Mãnh ngất lịm.

98. Chương 98 - Cuối Cùng Ai Sẽ Đón Dâu?

Editor: Lê Hương Giang (Thỏ)

Từ lần trước chứng kiến Cố Hải ôm Bạch Lạc Nhân, Diêm Nhã Tĩnh vẫn chưa hết bản thân, cái gì cũng không thể tiếp nhận, tóm lại sau đêm đó, cái nhìn của cô với cuộc sống này đã triệt để bị vỡ vụn.

(Ôi giờ ơi em ơi, con bé Thạch Tuệ còn chứng kiến hai thằng thao nhau kia kìa, mạnh mẽ lên =))))

Cố Hải đã nhiều ngày không xuất hiện trước mặt cô, Đông Triệt cũng không đối nghịch với cô khắp nơi khắp chốn, cô giờ có thể tùy ý ra vào phòng làm việc của Cố Hải, tùy ý sử dụng đồ của cậu, thậm chí còn tạm thời thay thế vị trí của Cố Hải, thay cậu quản lý cấp dưới.

Cô muốn cuộc sống lại quay trở về như cũ, nhưng lại chẳng có cảm giác gì cả.

Trước đây, luôn cảm thấy Cố Hải không phải người bình thường, chứng kiến những gì đã qua, cũng đủ hiểu giữa họ là quan hệ gì. Từ chuyện thấp đèn, tiêu tốn biết bao tiền của của công ty, cũng chỉ cần soi sáng đường cho vợ yêu về nhà. Diêm Nhã Tĩnh giờ mới hiểu, cô đã quá nông cạn, cô đã từng xác định với Cố Hải nhưng lại quá nông nổi.

Hóa ra cậu ta lại yêu cuồng nhiệt như vậy.

Đêm đó, chứng kiến Cố Hải ôm Bạch Lạc Nhân khóc không thành tiếng, Diêm Nhã Tĩnh bỗng nhiên thức tỉnh, cô ghen với Đông Triệt còn có thể hiểu. Nhưng đến Bạch Lạc Nhân, tất cả đều không có ý nghĩa gì, chênh lệch là quá lớn, đến mức dững d屹 để ghen cũng biến mất.

Màn hình desktop của Cố Hải mười năm không thay đổi hình nền, Diêm Nhã Tĩnh ân hận ngay từ đầu không nhận ra, rõ ràng tình cảm của họ sâu sắc tới vậy, sao bây giờ cô mới biết? Nếu như nửa năm trước cô biết Cố Hải yêu mãnh liệt một người, yêu đến mức trong tim không còn chừa một khe trống cho bất cứ thứ gì, thì giờ đây cảm giác khốn khổ này có đến với cô?

Quay về chín năm trước, nếu như ngay từ đầu cô không nghe tiếng Cố Hải, cô không chú ý đến gương mặt anh tuấn mà nhìn kỹ vào ánh mắt ấy, có thể đã không rơi vào bi kịch yêu đơn phương suốt bao năm qua?

Đáng tiếc là, tất cả đều đã muộn, tuổi thanh xuân của cô cứ như vậy dành trọn cho một tình cảm sai lầm.

“Bang bang...”

Tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của Diêm Nhã Tĩnh.

Cô ngẩng đầu lên, thấy khuôn mặt ánh tuấn của Đông Triệt đang bước về phía cô, ánh mắt vẫn sắc bén như vậy, nụ cười vẫn y nguyên. Cô không hiểu, đến thời điểm này rồi, tại sao Đông Triệt vẫn có thể giữ vững phong thái cao ngạo như vậy?

Anh ta còn định cao giọng kể cả sao? Cố Hải, người ta cũng tìm đến người đàn ông khác mà ôm ấp rồi!

Diêm Nhã Tĩnh từ đầu đến cuối vẫn nghĩ Đông Triệt cũng đang ở trong tình cảnh giống mình, đối với việc này, Đông Triệt không thừa nhận cũng không bác bỏ, hoàn toàn là Diêm Nhã Tĩnh hiểu nhầm, chỉ mong cô sẽ sớm tỉnh ngộ.

“Này, thiệp mời cưới.”

Đông Triệt ném tới trước mặt Diêm Nhã Tĩnh.

Diêm Nhã Tĩnh tay run run cầm lên, phong bì bên ngoài được làm rất tinh xảo, hoa văn là năm ngón tay đan vào nhau, là hai bàn tay, hai chiếc nhẫn mang dấu ấn của thời gian. Diêm Nhã Tĩnh còn nhớ rõ một chiếc nhẫn trong đó, ở quán trà đối diện công ty, Cố Hải từng đưa cho cô giữ. Tối giờ này, Diêm Nhã Tĩnh cũng không dám nói đến chữ “tặng” này, cuối cùng cô cũng hiểu, vì ai mà Cố Hải ghen tuông đưa cho cô chiếc nhẫn.

Mở tấm thiệp, bên trong là một bức ảnh, dù đang buồn bã đến tuyệt vọng, Diêm Nhã Tĩnh vẫn bật cười.

“Tại sao lại dùng ảnh chụp để làm thiệp mời thế này?” Diêm Nhã Tĩnh không nhận được cười, “Cho dù muốn tìm một đôi bạn già đang nắm tay nhau, cũng không thể chọn người đẹp để một chút sao?”

Trong bức ảnh, hai ông bà lão, một người mặc áo khoác, miệng còn đứng hai cái răng; một người mặc áo bông hồng, trên mặt hàng tầng nếp nhăn.

“Đây là ảnh của hai người đó.” Đông Triệt nói.

Diêm Nhã Tĩnh trong nháy mắt chấn động mạnh.

Nhìn kỹ một chút, quả thực có nét giống.

Hai người này làm gì vậy chứ?

Nói đến đây, không thể không nói một chút tới ảnh cưới của Cố Hải và Bạch Lạc Nhân.

Hai người mời tới một nhiếp ảnh gia nổi danh, chụp liền vài bộ ảnh, đầy đủ theo ý đồ của họ. Đầu tiên là Thanh Đảo, tìm được căn phòng nhìn ra biển đã thuê năm đó, chụp hình Bạch tiểu tức phụ và Cố lão thôn trưởng. Cải trang không chưa đủ, còn muốn chụp từ lúc còn trẻ tới lúc già tóc bạc hoa râm, cứ chụp như vậy suốt một tuần liền, một tuần liền nhiếp ảnh gia ở đây chịu khổ.

Sau đó lại chụp một bộ về cuộc sống trong doanh trại, đều là chụp riêng Bạch Lạc Nhân, bùn đất đầy người, mồ hôi nhễ nhại, áo quần xộc xệch, cứ như thế chụp tán loạn, để thể hiện quá trình phấn đấu gian khổ của Bạch Lạc Nhân... Cái này cũng chưa là gì. Đáng sợ nhất là cảnh hy sinh hàng loạt, Bạch Lạc Nhân muốn

thể hiện ý đồ người lính không quân có khả năng gặp đủ kiểu chết, không những phải cải trang đầm máu đến kinh người, còn muốn Cố Hải ở bên đóng vai một tang phu thâm.

(Ảnh cưới kiểu gì vậy == đứng hết cả hình ==)

Tiếp đó là bộ ảnh hồi còn đi học, bộ ảnh cuộc sống sinh hoạt hàng ngày... Cuối cùng còn mời một đạo diễn nổi tiếng, làm một bộ phim tái hiện lại chuyện tình của hai người, hai người diễn chính mình, diễn lại từ đầu chặng đường tình yêu, dự định sẽ phát trong đám cưới.

Nhưng chi tiết khác trong đám cưới vẫn còn đang trong giai đoạn bàn bạc.

Diêm Nhã Tĩnh cảm thiệp mời, cảm giác giống như nằm mơ giữa ban ngày, thiệp mời của đám cưới giả giữa cô và Cố Hải vẫn còn trong ngăn kéo, trong hình Cố Hải thật đẹp trai tiêu sái nhưng lại có gì đó lạnh lùng như băng. Nhìn lại tấm thiệp này, hận không thể khiến người ta cười tới rụng răng, nhưng lại cảm nhận được thứ tình cảm ấm áp trong đó.

Đông Triệt châm một điếu thuốc, ngồi trước mặt Diêm Nhã Tĩnh.

“Đừng có hút thuốc trước mặt tôi.” Diêm Nhã Tĩnh biểu lộ chán ghét, “Tôi ghét mùi thuốc lá.”

“Vây cũng tốt, hun khói cô luôn.” Đông Triệt nói, “Để cho cô tỉnh ra.”

Không hiểu tại sao, Đông Triệt giờ đã không còn đủ uy lực để dọa dẫm Diêm Nhã Tĩnh, nét mặt cô vẫn một bộ như cũ.

“Tôi đã sớm tỉnh ra rồi.”

“Tỉnh rồi?” Đông Triệt chất vấn, “Yêu đơn phương ba năm nhanh như vậy đã tỉnh ngộ?”

“Ba năm?” Diêm Nhã Tĩnh gượng cười, “Nói rộng ra là chín năm, nói ngắn cũng phải năm năm.”

Đông Triệt quả thực không tin nổi, ở xã hội này mà vẫn còn có thể yêu đơn phương chừng ấy năm, hơn nữa còn là một người con gái xinh đẹp giàu có.

“Cô đại đột tới mức đáng phẫn nộ.” Đông Triệt nói.

Diêm Nhã Tĩnh hừ lạnh một tiếng, “Trong sáng là vốn quý nhất của một nữ nhân.”

“Cảm ơn, tôi nói cô đúng là ngu xuẩn.”

Diêm Nhã Tĩnh ném cái gạt tàn tới.

Đông Triệt không muốn sống vẫn tiếp tục đả kích, “Cô không phải vẫn định giữ gìn trinh tiết đấy chứ? Cô định ở đây mấy năm, tìm mọi cách đem thân mình dâng hiến cho lão Nhị* của Cố Hải sao?”

*tiểu hải tử

Diêm Nhã Tĩnh vừa xấu hổ vừa tức giận, nếu ta thực sự muốn dâng hiến, còn lẩn lộn ở đây tới hôm nay sao?

Đông Triệt thấy vẻ mặt của Diêm Nhã Tĩnh, ngón tay cầm điếu thuốc dừng một chút, chẳng lẽ nào bị cậu nói trúng rồi? Con gái nhà giàu hai bảy hai tám tuổi, vừa xinh đẹp lại quý giá, không phải trải qua vô số người thì đúng là không có thiên lý! Thật là có cực phẩm như vậy mà lại để hấn dụng phải! Trách trách lúc trước Cố Hải kéo hấn về đây lại nói, cậu về đây nhất định sẽ thu hoạch được niềm vui lớn.

Có nên nói rõ ở đây luôn không?

Đông Triệt còn đang suy nghĩ, Diêm Nhã Tĩnh đã mở miệng trước, “Trước kia tôi hiểu nhầm quan hệ giữa cậu và Cố Hải, từ hôm nay trở đi...”

Đông Triệt lẳng lặng chờ đợi câu nói kế tiếp của Diêm Nhã Tĩnh.

“Hai chúng ta sẽ là chị em tốt của nhau.” Diêm Nhã Tĩnh lần đầu tiên nở nụ cười ôn nhu với Đông Triệt.

Khóe miệng Đông Triệt giật giật, chị em tốt...

Cố Hải và Bạch Lạc Nhân vẫn còn đang ở nhà bàn bạc về lễ cưới.

Hai người quyết định không tìm công ty tổ chức, tất cả đều tự tay đứng ra sắp đặt, có thể nhờ người nhà thì tuyệt đối không dùng người ngoài.

“Hôm qua đã nói đến đâu rồi?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân ngáp: “Người làm chứng.”

“Người làm chứng...” Cố Hải suy nghĩ một chút, “Nếu không thì, mời anh tôi đến đây đi?”

Bạch Lạc Nhân trừng mắt cáu kỉnh, “Để cho anh ta làm chứng hôn? Hai ta còn có thể làm đám cưới sao?”

Cố Hải nở nụ cười ranh mãnh, “Tôi chỉ muốn để cho anh ta thấy chúng ta hạnh phúc thế nào.”

Bạch Lạc Nhân cười hừ một tiếng, “Cậu thiếu đạo đức, anh ta so với cậu còn thiếu đạo đức hơn, nếu cậu giao cho anh ta đọc lời chứng hôn, anh ta dám đọc ngược lại lắm! Không được, không được mạo hiểm, đổi người khác, Chu Lăng Vân thì sao?”

“Ông ta?” Cố Hải trợn mắt, “Hắn không ở đây chôn mấy quả lựu đạn là tôi đã thấy may mắn rồi!”

“Làm gì tới mức như vậy?” Bạch Lạc Nhân vẫn cố gắng bao che, “Ông ấy thực ra là bậc sư trưởng rất tốt, hôm qua tôi đem thiệp mời tới, ông ấy còn cười nói muốn xem phòng tân hôn!”

“Không được!” Cố Hải ngay lập tức nhe răng, “Ông ta mà đến lại làm loạn lên cho xem!”

Người làm chứng tạm thời xếp lại, hai người lại bàn tới chuyện rước dâu.

Cố Hải ngay lập tức tỏ thái độ, “Đương nhiên là tôi đến nhà cậu rước dâu rồi!”

“Tại sao?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

(Chồng đến rước vợ là đúng rồi còn thắc mắc cái gì nữa, định đảo chính đòi nằm trên à :-“)

“Bởi vì là tôi lấy cậu!” Cố Hải vẻ mặt một bộ thần nhiên.

Bạch Lạc Nhân đập bàn, “Ai nói là cậu lấy tôi? Rõ ràng là tôi lấy cậu!!”

99. Chương 99 - Bàn Bạc Chi Tiết Hôn Lễ

Editor: Chris Nguyen

“Ôi chao, như thế nào lại trở thành cậu cưới tôi?” Cố Hải châu mày, “Tôi ngay cả sinh lễ cũng đã dâng, ba-mẹ cũng đã gọi, nói như thế nào cũng nên là tôi cưới cậu chứ!”

“Cậu bớt khoác lác chút đi!” Bạch Lạc Nhân bộ dạng khiêu khích biểu tình nhìn Cố Hải, “Đừng cho là tôi uống nhiều rồi nên cái gì đều không nhớ rõ, đêm đó tôi hỏi cậu có thể gả cho tôi không, cậu rõ ràng đã đáp ứng.”

Cố Hải lúc này cãi lại, “Cậu uống nhiều rồi còn có thể ghi nhớ mọi việc, tôi uống nhiều rồi nhưng cái gì cũng không nhớ rõ, ai biết lúc ấy cậu có nhân cơ hội lừa gạt tôi hay không? Nhưng tôi nói cho cậu biết, lúc thần trí mơ hồ tất cả hiệp nghị đã ký đều vô hiệu, huống hồ gì chỉ là giao ước bằng miệng.”

Bạch Lạc Nhân hai hàng lông mày đảo dựng đứng, “Dù cho ngày đó lời hứa hẹn là vô hiệu, cũng chỉ có thể là tôi cưới cậu! Tôi đường đường là một người quân nhân, cấp dưới nhiều vô số kể, làm sao có thể khuất phục gã cho một thương nhân như cậu?”

Cố Hải đối mặt Bạch Lạc Nhân khiêu khích lơ đãng.

“Cậu đường đường là một người quân nhân, không khuất phục gã cho tôi, sao lại có thể khuất phục ở dưới thân thể của tôi mà kêu la phóng đảng? Tối hôm qua không biết là người nào có cốt khí quân nhân, lại cảm “lão nhị” của tôi cọ cọ a! Chồng*, chồng ơi, tiến vào nhanh một chút đi, em không chịu nổi...” Cố Hải khoa trương bắt chước.

(*Nguyên văn Hán-Việt là ‘Lão công’)

“Cậu cút cho tôi! !” Bạch Lạc Nhân trực tiếp húc đầu, đánh tới, “Ít nói năng lung tung đi cho tôi, tôi gọi cậu là chồng khi nào?”

Không biết vì sao, “Lão công” hai chữ này từ miệng Bạch Lạc Nhân phát ra, so với Vĩ ca* còn mạnh mẽ hơn nhiều. (*‘Vĩ ca’ là thuốc Viagra dành cho phái mạnh ^^). Cố Hải mỗi khi nghe xong đều ngứa ngáy trong lòng, khó có thể hình dung một loại cảm giác kỳ diệu, đặc biệt như vậy. Vì vậy, dù bị trúng vô số cú đấm, Cố Hải vẫn bá đạo mà đem Bạch Lạc Nhân ôm vào lòng ngực, cười xấu xa đem tay Bạch Lạc Nhân đặt vào đũng quần mình.

“Bảo cậu chớ có chọc tôi, cậu xem, mới nói đó đã khiến tôi phải nhắc lại.”

Bạch Lạc Nhân quả thực đối với Cố Hải hết nói nổi rồi, đêm hôm qua hai người trò chuyện rất đứng đắn, trò chuyện sách lược ứng đối nháo động cả phòng, hưng phấn chiến đấu cho tới nửa đêm. Lúc này mới vừa dậy, còn chưa nói hai câu nghiêm chỉnh, thẳng thắn này lại kéo đề tài thành ra sai lệch.

“Hai ta có cần đi kiểm tra tiền hôn nhân hay không? Tôi hoài nghi cậu mắc chứng không thể tiết chế.” Bạch Lạc Nhân nói.

Cố Hải cười dùng râu cọ cọ vào cổ Bạch Lạc Nhân, “Tôi cũng không biết vì sao, nhìn thấy cậu liền muốn ‘làm’ cậu.”

Bàn tay to của Bạch Lạc Nhân hung hăng đập lên đỉnh đầu Cố Hải, mặt lạnh nói: “Nói vào việc chính trước đi.”

Cố Hải không nói một lời.

Bạch Lạc Nhân sắc mặt tối đen liếc Cố Hải, “Ít bĩu môi cho tôi, bĩu môi cũng không ích gì!”

Cố Hải không thể làm gì khác hơn đành đem lực chú ý quay lại.

Bạch Lạc Nhân vẫn nói như cũ, chuyện đón dâu là của cậu ấy.

Cố Hải lần này thay đổi giọng điệu, “Cậu xem việc đón dâu có gì tốt hả? Cậu làm một tân lang, đến nơi phải chịu làm khó làm dễ. Nhét bao tiền lì xì phải thật tốt, ngộ nhỡ cậu không chịu đựng nổi, lại khiến nhiều quan quân đánh giá thấp cậu! Loại việc bẩn này cứ giao cho tôi làm không được sao, tôi da mặt dày quen rồi, đối với những yêu cầu ác tâm đều có thể chịu đựng được.”

“Bớt đi!” Bạch Lạc Nhân không thèm nghe Cố Hải lừa dối, “Không cần làm ra vẻ suy nghĩ cho tôi, trong lòng tôi năng lực chịu đựng rất mạnh! Thay vì vậy, cậu hãy quan tâm lo nghĩ cho chính mình kìa! Trả lễ đón dâu thế nào? Cậu bên kia mà có thể tìm được ba người con trai, tôi liền phục cậu! Đội hình nương tử quân* phải còn độc thân, đáng vẻ xinh đẹp đồng nhất, cậu từng nghe nói qua tân lang mang theo phù dâu mập bự khổng lồ liền bị từ chối đón dâu chưa hả?”

(* Đội phụ dâu, bưng tráp bên họ nhà gái gọi là ‘nương tử quân’)

“Cậu không hiểu rồi.” Cố Hải còn đang liều chết chống đỡ, “Cậu suy nghĩ một chút đi, đội phù dâu dễ bị làm khó dễ, hay đám phụ rể dễ bị làm khó dễ? Đương nhiên là phụ rể! Nếu như tôi mang theo một đám mỹ nữ đón dâu, cậu phía bên kia quan binh khăng định sẽ phát rồ phát dại mà mở cửa ra; ngược lại, nếu cậu muốn đón dâu, phù dâu bên tôi khăng định sẽ đem cậu vào chỗ chết, binh lính chắc chắn không đối phó được nữ nhân, làm không tốt cậu cũng không cưới tôi đi được.”

Bạch Lạc Nhân vung tay vẩy vẩy, “Cưới không được tôi cũng không cần, người nào thích người đó lấy.”

“Cậu nói cái gì?” Cố Hải tức giận cơ hồ muốn đâm vào hốc mắt Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân cười vang nhanh chóng trốn tránh, hai người náo loạn một trận, đến cuối cùng cũng dừng lại, quyết định vận khí định thắng bại*.

(*ý là chơi oẳn tù tì)

“Kéo búa bao!”

Hai người lần đầu tiên đều ra búa, lần thứ hai, Cố Hải tiếp tục ra búa, Bạch Lạc Nhân ra bao.

Bạch Lạc Nhân nhảy căng hoan hô.

“Ba ván thắng hai!” Cố Hải xấu tính nói.

Ba ván thắng hai thì ba ván thắng hai, Bạch Lạc Nhân lần này lại vẫn thắng.

Lông mày rậm của Cố Hải nhướng lên khiêu khích một cái, “Năm trận thắng ba!”

“Cút!” Bạch Lạc Nhân giận, “Sao lại có người xấu tính như cậu?”

Cố Hải ưỡn ngực nghiêm mặt lết tới, nắm tay của Bạch Lạc Nhân, tâm tình hòa nhã mà năn nỉ: “Như vậy đi, hai ta chẳng phân biệt được ai rước dâu, mỗi người ngênh rước một lần, cậu thấy thế nào?”

Cố Hải vừa nói như vậy, Bạch Lạc Nhân chăm chú suy tư một chút. Để Cố Hải làm tân nương chờ rước dâu, nói thật cũng có chút không hiện thực, dù sao điều kiện gia đình cũng không kém, thậm chí so với mình còn tốt hơn, không lý nào lại để con xuất giá. Nhưng nếu để Bạch Lạc Nhân xuất giá, Bạch Lạc Nhân cũng không vui, gia đình cũng không vui.

“Được, vậy cứ như thế.”

Hai người một đập tay một cái, chuyện này thương lượng hoàn tất, hoa thượng một câu.

“Tiếp theo, vẫn còn một vấn đề.” Bạch Lạc Nhân thần sắc chuyên chú nhìn cuốn sổ nhỏ, “Chúng ta thảo luận một chút, trên tiệc cưới chúng ta tặng gì, tôi không muốn phát kẹo mừng, tôi cho rằng phát kẹo mừng nên làm lúc bắt đầu.”

Cố Hải nhìn Bạch Lạc Nhân ánh mắt chợt lóe lên, tinh ranh lộ ra vài phần cẩn trọng, dáng vẻ suy tính đó thật làm động lòng người, nhin không được đưa tay lên khuôn mặt cậu ta mà nhéo một cái.

“Cư xử thật hiền lành!”

Không có dấu hiệu một tiếng rống nào, Cố Hải bị dọa đến vội vã rút tay nhanh trở về.

Bạch Lạc Nhân đột nhiên nhớ tới cái gì, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà ma.

“Hay là phát cho mỗi người một túi thịt vị dương vật.”

Nói xong, phình bụng cười to, Cố Hải gương mặt tuần tú chợt tối sầm, bắt người nhào tới giày xéo Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân tiếp tục cười to, cười đến cuối cùng đều rã rời, nằm sấp vào con trai của Cố Hải chậm rãi mà hít thở.

Cố Hải lấy tay vỗ một cái vào mông căng tròn của Bạch Lạc Nhân, giả vờ giận dữ hỏi: “Cười đủ chưa?”

Bạch Lạc Nhân quay đầu, lại vừa nở nụ cười khanh khách.

Cố Hải tức giận nghiêng răng, “Cậu cứ trông cậy vào cái chuyện cười này mà sống cả đời đi!”

Chờ Bạch Lạc Nhân tâm tình ổn định lại, Cố Hải đột nhiên có một linh cảm.

“Chúng ta phát cho mỗi người một túi heroin đi*!” (*Hải-Lạc-Nhân = He-ro-in)

.....

Bạch Lạc Nhân khóe miệng giật một cái, “Cậu phát được sao?”

“Dĩ nhiên không phải chất độc hại thật, chỉ là đánh dấu trên bao bì như vậy thôi.”

Bạch Lạc Nhân suy nghĩ một chút, “Như thế rất sáng tạo, bắt quá trước đó cùng ngành công an báo trước một tiếng, đừng để đến lúc đó hôn lễ hoàn thành, hai ta đều đi vào nhà tù.”

“Yên tâm đi, việc này tôi khẳng định không bỏ sót được.”

“Tạm ổn rồi, còn gì nữa không...” Bạch Lạc Nhân dùng nắp bút khều nhẹ vào mũi Cố Hải, “Việc bố trí hội trường, chờ tôi tham quan xong sân bãi sẽ thảo luận lại.”

Cố Hải gật đầu, trong mắt lăm lăm ánh nhìn thâm dục.

“Vậy chúng ta nên làm chính sự chưa?”

“Chính sự?” Bạch Lạc Nhân buồn bực, “Chúng ta còn có chính sự gì chưa bàn sao?”

Cố Hải vừa thấy Bạch Lạc Nhân đã quên, liền hung hãn đề Bạch Lạc Nhân vào quần.

“Đừng làm rộn, đừng làm rộn.” Bạch Lạc Nhân dùng sức giãy, “Lát nữa còn phải đi thăm ba mẹ tôi nư..... đừn..g.....” Miệng thật sự đã bị chèn ứ nghẹn.

Bạch Hán Kỳ và thím Trâu đang ở nhà thử y phục, trong ngăn kéo tất cả y phục đều đã lấy ra hết, thật một dịp quan trọng đang đến, mà lại thiếu một bộ y phục thích hợp.

“Không được rồi...” thím Trâu nhìn vào gương lắc đầu, “Bộ y phục này của tôi có phải quá trắng không hả?”

Bạch Hán Kỳ cầm một dây dưa chuột dài nửa thước, ở bên cạnh mà loay hoay cắn hăng hái, cắn bản không nghe được thím Trâu đang nói cái gì.

“Lão Bạch a! Hối ông đó!” Thím Trâu lại lập lại một lần.

Bạch Hán Kỳ vẫn thờ ơ như trước.

Thím Trâu sải bước đi tới, một tay lấy quả dưa leo trong tay Bạch Hán Kỳ ném xuống đất, cả giận nói: “Mỗi lần nói chuyện với ông, ông đều không nghe được! Cái lỗ tai còn ở trên đầu ông làm gì hay hỏng rồi, nhéo xuống đi!”

Bạch Hán Kỳ cười hắc hắc hai tiếng, “Nếu có thể nhéo xuống, tôi đã sớm nhéo xuống!”

Thím Trâu nhanh chóng tức giận đến không còn hiền lành nổi, y phục vốn chặt, cứ như thế mà thở hổn hển, nút thắt trên bụng bị kéo căng đứt phụt ra hai bên. Thím Trâu sắc mặt quần bách, nhanh chóng quay về phòng ngủ tìm y phục khác, trong lòng niệm lẩm bẩm: Nguy thật, may là ở nhà thử trước một chút, nếu như trên hôn lễ xuất hiện sự tình này, thật đúng là mất mặt.

Đổi xong y phục quay lại, thấy Bạch Hán Kỳ lại đem dây dưa leo nhặt lên ăn.

Lúc này mặt đen sạm, “Tôi đã nói ông bao nhiêu lần rồi? Cái gì rơi xuống đất thì không được ăn, con nó cho ông nhiều tiền như vậy, giữ lại để làm chi a?”

“Tiền nhiều hơn nữa cũng không thể phung phí a! Sàn nhà chúng ta điều không phải mỗi ngày đều lau sao?”

Bạch Hán Kỳ là từ cuộc sống khổ cực mới có được ngày hôm nay, luôn luôn khởi xướng cần kiệm tiết kiệm, nếu ông biết Cố Hải để cầu hôn con ông, mà đưa nhiều tiền như vậy, khẳng định sẽ thoả đáng phủ quyết cửa hôn sự này.

Hai người đang âm ỉ, Bạch Lạc Nhân và Cố Hải đẩy cửa đi vào.

“Nói gì mà nóng nảy như thế?” Cố Hải cười hòa nhã hàn huyên, “Con ở hàng hiên đã nghe thấy tiếng của hai người.”

Bạch Hán Kỳ quay nhìn Cố Hải than khổ, “Ba đem dưa leo rơi trên mặt đất nhặt lên ăn, thím con liền mắng ba.”

Cố Hải cuối cùng cũng biết tác phong vệ sinh của Bạch Lạc Nhân là di truyền từ đâu, có điều sự tình phát sinh ở trên người cha vợ, vậy thì nên tránh không bàn đến

“Chỉ cần sàn nhà sạch sẽ, nhặt lên ăn cũng không có gì, không sạch sẽ, ăn rồi không phải sẽ bệnh sao!”

Bạch Lạc Nhân ở bên cạnh thọc Cố Hải một chút, hạ giọng cảnh cáo nói, “Lần sau tôi nhặt gì đó rơi dưới đất lên ăn, cậu không được mắng tôi nữa!”

“Cậu không được!” Cố Hải bật người thay đổi giọng nói, “Cậu dám nhặt một lần nữa xem!”

Mẹ nó!... Bạch Lạc Nhân trong lòng đáp trả một câu.

100. Chương 100 - Lão Bạch Ngoài Vách Nghe Trộm

Editor: Chris Nguyen

Cố Hải từ trong túi lấy ra hai bộ quần áo, một bộ đưa cho thím Trâu, một bộ đưa cho Bạch Hán Kỳ, cao giọng nói rằng: “Đây là chúng con tìm thợ chuyên môn đặt làm y phục cho hai người, có thể mặc xuất hiện ở bữa tiệc hôn lễ, hai người thử xem có hợp không?”

Mặt thím Trâu lộ vẻ vui mừng, “Ai cha, vẫn là con trai biết nghĩ cho người khác a! Thím chính là đang phát sầu không có một bộ y phục nào mặc coi được để đi ra ngoài!”

Bạch Lạc Nhân lại cầm một túi đưa cho thím Trâu, “Ồ đây còn có đồ trang sức, người xem có thích không!”

Thím Trâu cảm động đến không biết nên nói cái gì cho phải, “Con thật là, lại để cho các con tốn kém như vậy.”

Dứt lời, không kịp chờ đợi trở về phòng thay đồ.

Bạch Hán Kỳ cười khẩy nói, “Tuổi càng lớn càng thích bánh chè.”

Bạch Lạc Nhân nhìn Bạch Hán Kỳ, bộ dạng vài chục năm vẫn không thay đổi, áo ba lỗ, quần cộc lớn, đi dép kẹp... Nhịn không được nói: “Ba, người cũng đem quần áo mới thay thử xem, không thích hợp chúng con còn sửa kịp.”

Bạch Hán Kỳ lắc lắc tay, “Không thử, nóng lắm.”

“Nóng thế này sao không mở máy điều hòa không khí?”

Cố Hải vừa nhắc như thế, Bạch Lạc Nhân mới chú ý tới độ nóng trong phòng, vừa khi vào cửa tưởng như đi thang lầu mà xuất mồ hôi, lúc này mới phát hiện trong phòng thực sự rất nóng.

Bên cạnh Bạch Hán Kỳ có một cây quạt hương bồ*, ông thà rằng tự mình quạt tay, cũng không muốn phí tiền điện.

(*Quạt hương bồ là loại quạt tay, làm bằng lá cây hương bồ)

Cố Hải bất chợt cảm thấy xấu hổ.

“Được rồi, ba, con cùng người vào nhà thử xem y phục.” Bạch Lạc Nhân phá vỡ không khí ngột ngạt.

Lúc vào phòng ngủ, Bạch Lạc Nhân giúp Bạch Hán Kỳ thay giày mới, vừa đưa cho ông cái quần, cuối cùng cẩn thận giúp ông đeo thắt lưng. Bạch Hán Kỳ buông mắt nhìn xuống Bạch Lạc Nhân, yêu thương lấy tay xoa tóc con mình.

“Con trai, ba hỏi con, hai đứa là ai cưới ai?”

Bạch Lạc Nhân giúp Bạch Hán Kỳ buộc giày, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Chúng con chẳng phân biệt ai cưới ai, cứ là thân phận bình đẳng mà kết hôn.”

“Nên như vậy, ba không thể so sánh về gia thế, phương diện này trong hôn nhân không thể nhường nhịn, đây là chuyện đại sự cả đời. Ba tuy rằng bình thường có bệnh vực Đại Hải, nhưng đến lúc quan trọng cấp bách này, lòng ba vẫn là buộc chung với con. Ngày tháng các con còn rất dài, nhớ kỹ lời ba nói, dù ai chịu ủy khuất* cũng không thể để bản thân chịu ủy khuất.”

(*‘ủy khuất’ tức chịu uất ức, chịu khuất phục)

Bạch Lạc Nhân gật đầu, “Ba yên tâm đi, con sẽ đem cả cuộc đời chịu đựng của ngài tất cả đều bù đắp lại.”

Bạch Hán Kỳ cười ha ha.

Cố Hải vừa đi ra ngoài một chuyến, lúc này trở về, hai cha con vẫn còn ở trong phòng chưa ra! Nói chuyện gì mà yên ắng vậy? Cố Hải trong đầu dò xét đi tới.

“Ba, Cố Hải tới, ta đi ra ngoài đi.”

Bạch Lạc Nhân quay đầu định đi, Bạch Hán Kỳ đột nhiên kéo hần lại, lén lút hỏi:

“Con ở phương diện kia không chịu thiệt chứ hả?”

Bạch Lạc Nhân dĩ nhiên biết Bạch Hán Kỳ nói phương diện kia là phương diện nào, căng thẳng trong lòng, lập tức lắc đầu.

Bạch Hán Kỳ cười cười, tràn ngập ánh mắt tự tin nhìn Bạch Lạc Nhân, không hổ là con ta.

“Nhớ kỹ, phương diện này tuyệt đối không thể để chịu thiệt.”

Bạch Lạc Nhân nghĩ mà hổ thẹn với sự tự tin của Bạch Hán Kỳ

Thím Trâu thịnh tình mời mọc, hai người quyết định ăn cơm tối ở nhà, Cố Hải chủ động yêu cầu đi mua thức ăn, Bạch Lạc Nhân cùng cậu ta đi xuống lầu.

Hai người mới vừa đi trong chốc lát, Bạch Hán Kỳ liền hướng thím Trâu nói: “Trước tiên mau tắt điều hòa, chờ con nó trở về mở lại.”

Bang bang bang...

“Có người gõ cửa, để tôi mở.”

Bạch Hán Kỳ mở cửa, nhìn xuống đứng ở phía ngoài chính là nhân viên công ty điện lực, lúc này quay đầu hỏi thím Trâu: “Tiền điện tháng này chúng ta chưa đóng sao?”

“Đóng rồi!” thím Trâu từ phòng bếp đi tới, “Tôi vào chiều hôm qua đã đóng.”

Bạch Hán Kỳ cười cười hướng nhân viên điện lực nói: “Chúng tôi đã đóng tiền điện.”

Vẫn không bỏ qua, thái độ tên nhân viên nhất quán kiên quyết, sắc mặt có vẻ tươi cười nhìn Bạch Hán Kỳ và thím Trâu.

“Ngài trúng thưởng!”

“Trúng thưởng?” Thím Trâu tròn tròn mắt, “Trúng thưởng cái gì?”

“Công ty điện lực chúng tôi vừa tổ chức long trọng hoạt động rút thăm trúng thưởng tiền điện, ngài là hộ duy nhất rút thăm được giải nhất, tổng giá trị một vạn nguyên tiền điện, chúc mừng ngài!”

Dứt lời liền viết giấy chứng nhận đưa cho Bạch Hán Kỳ và thím Trâu.

Bạch Hán Kỳ ngây ngẩn cả người, “Có chuyện tốt như vậy?”

“Đúng vậy!” Ánh mắt công nhân mỉm cười nhìn Bạch Hán Kỳ, “Có điều ngài nhất định phải dùng hết số tiền trong vòng một năm, quá thời hạn sẽ trở thành phế thải.”

Thím Trâu lấy lại bình tĩnh, ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Bạch Hán Kỳ, “Ông nói xem có phải hai đứa nhỏ lại giở trò quỷ?”

Bạch Hán Kỳ còn chưa lên tiếng, lão Chân hàng xóm cũng đang cầm giấy chứng nhận trúng thưởng đi lên.

“Lão Chân, ông cũng trúng sao?” Bạch Hán Kỳ vội vã hỏi.

Lão Chân nhướng mắt vui vẻ, “Đúng vậy! Trúng 500 kwh điện, đủ dùng ba tháng!”

Bạch Hán Kỳ và thím Trâu lúc này mới tin mình thực sự may mắn.

“Ai cha, thật tốt quá, một năm không cần đóng tiền điện...” Thím Trâu lẩm bẩm.

(Haizz.. Cố Hải mà đã muốn gạt người thì làm rất tới luôn!! Ko có sơ hở đâu ^^)

Bạch Hán Kỳ vội vàng mở điều hòa, vừa giục thím Trâu, “Có thể đem toàn bộ thiết bị điện gia dụng mở lên, không được để cho đám điện lực kia được lợi!”

Buổi tối, Bạch Hán Kỳ muốn giữ Bạch Lạc Nhân và Cố Hải ở nhà ngủ, hai người ngủ phòng Bạch Lạc Nhân, phòng ngủ Bạch Hán Kỳ chỉ cách một bức tường.

Nửa đêm, Bạch Hán Kỳ không ngủ được, ghé đầu sát tường nghe ngóng động tĩnh.

Cố Hải giống như cộp con lười biếng nằm lỳ trên giường, Bạch Lạc Nhân ngồi trên người hắn, đấm bóp vai và cổ cho hắn.

“Cậu nắn bóp giúp tôi như vậy, cảm giác rất tuyệt.” Cố Hải nói.

Bạch Lạc Nhân buồn bực, “Cậu nói cậu ngủ gục, tại sao vai lại bị chuột rút?”

“Không biết, có thể do mấy ngày nay ngồi máy vi tính quá lâu.”

“Nhưng trước đây cậu cũng ngồi máy vi tính, trước đây sao không bị thế này?”

Cố Hải giả vờ oan ức nói, “Trước đây tôi cũng thường bị chuột rút vai, chỉ là cậu không biết thôi.”

Bạch Lạc Nhân ánh mắt rầu rĩ nhìn Cố Hải liếc mắt, “Sau một thời gian dài ngồi trước máy vi tính, phải thường xuyên đứng lên đi bộ một chút, hoạt động cổ một chút. Tôi cho cậu biết, tương lai nếu như cậu liệt ở trên giường, tôi cũng sẽ không hầu hạ cậu!”

Dứt lời dùng sức nhéo một cái.

“Áá...” Cố Hải kêu đau, “Nhẹ một chút...”

Bạch Lạc Nhân nắm tay lại, dùng các đốt ngón tay day ấn xương bả vai Cố Hải, Cố Hải lập tức hít một hơi.

“Đúng rồi, như vậy thật rất thoải mái.”

Bạch Hán Kỳ lỗ tai nhanh chóng như chui cả vào trong tường, nghe trộm những lời riêng tư giường chiếu từ bên kia tường truyền tới, từ trong lời nói lặng lẽ mà nhận ra vai về nhân vật.

“Nhẹ một chút... Cậu không thể nhẹ nhàng một chút sao?” tiếng của Cố Hải.

“Không dùng sức sao có thể sướng được?” tiếng của Bạch Lạc Nhân.

“Nhưng cậu ban nãy mạnh quá... Ai u...”

“Thế này thì sao? Độ mạnh yếu bây giờ thế nào?”

“Tốt... Rất sáng khoái...”

Bạch Hán Kỳ cổ sức nắm chặt tay, quá tuyệt vời! Con của hắn quả nhiên không để cho hắn thất vọng!!

(=)) buồn cười Bạch Hán Kỳ quá!! Người cha bá đạo!)

Thím Trâu theo thói quen sờ sờ chỗ bên cạnh, phát hiện trống không, mở mắt nhập nhèm buồn ngủ tìm kiếm chung quanh, kết quả phát hiện một bóng đen khổng lồ xuất hiện ở bên tường, lén lén lút lút, đang hướng về phía cửa mà di chuyển.

Ôi mẹ ơi! kẻ trộm!

Vì vậy, Thím Trâu nhặt cây gậy dài đứng ở đầu giường, một gậy nhắm lên vai Bạch Hán Kỳ giáng tới

“Aaa...! !”

Bạch Hán Kỳ ngã dúm dụi xuống đất.

Thím Trâu trong nháy mắt cả kinh, vội vàng đi xuống sàng, nhìn qua mặt của kẻ trộm, dĩ nhiên là Bạch Hán Kỳ.

“Ông...”

Tiếng đập cửa vang lên, là tiếng của Bạch Lạc Nhân, “Ba, làm sao vậy?”

Thím Trâu vừa muốn nói, Bạch Hán Kỳ cản bụm miệng bà lại, cản rằng hướng ra ngoài nói: “Ba không có việc gì, con trở về phòng ngủ đi!”

Cố Hải và Bạch Lạc Nhân quay trở lại.

Bạch Hán Kỳ toát mồ hôi lạnh nhìn thím Trâu nói: “Mau, mau đỡ tôi dậy!”

Thím Trâu phải dùng hết sức mới nâng được Bạch Hán Kỳ lên giường, mở đèn nhìn lên vai, tảng lớn xanh tím.

“Ông nói xem ông khuya khoắt không ngủ, dán sát chân tường mà đi, đây không phải là ý định muốn chịu đòn sao?” Thím Trâu thở dài.

Không ngờ, Bạch Hán Kỳ lại sung sướng nói: “Tôi chịu một cơn này, đắc giá trị!”

Về phòng, Cố Hải vừa chui vào chăn, lại bắt đầu giọng điệu không đứng đắn với Bạch Lạc Nhân.

“Này, vừa rồi cậu có nghe ba cậu rống một tiếng không? Mười phần phần khích a! Thật không ngờ a, ba đã ở tuổi này, vẫn còn long tinh hổ mãnh như vậy! Cậu nói xem, thím chúng ta có thể sẽ sinh thêm một đệ đệ cho cậu hay không?”

Bạch Lạc Nhân liếc Cố Hải, “Mạnh Thông Thiên đã mười sáu, sinh thêm một đứa cũng hơi chênh lệch lứa tuổi!”

Cố Hải đưa tay đặt lên đùi Bạch Lạc Nhân, vuốt ve tới tới lui lui cơ hồ muốn ra ám hiệu, trên mặt dâm sắc hiển lộ không thể nghi ngờ.

“Ban ngày chơi đùa chưa đã ghiền.” Tiếng nói chán ngán nhầy nhụa của Cố Hải thật đã kích thích a-đrê-na-lin của Bạch Lạc Nhân, “Đã lâu chưa cùng ‘tiểu cục đệ’ đối mặt đánh nhau...” Dứt lời liền đưa tay qua dò xét.

Bạch Lạc Nhân nắm lấy cổ tay Cố Hải, “Nói cho cậu biết, đừng có ở chỗ này mà nhốn nháo, nhà của chúng ta gian phòng không cách âm, ba tôi bên phòng đều nghe rất rõ ràng.”

“Sợ cái gì?” Cố Hải kể tục trêu chọc, “Ba chúng ta cũng hào phóng như vậy, nghe một chút tiếng rống vừa rồi, thật mang nhiều sức mạnh! !”

Dứt lời liền bắt chước Bạch Hán Kỳ ghé sát tai Bạch Lạc Nhân rên một tiếng, Bạch Lạc Nhân hô hấp lập tức thay đổi nặng.

“Đến đi, đến đi!”

Cố Hải xoay người Bạch Lạc Nhân đặt xuống dưới cơ thể mình.

Bạch Hán Kỳ vẫn còn đang ở bên kia phòng, vui mừng vụng trộm.

101. Chương 101 - Người Cuối Cùng Cũng Gật Đầu

Editor: Baotri1998

Trên đường trở về, Bạch Lạc Nhân hướng tới Cố Hải hỏi: “Cha cậu biết chuyện kết hôn rồi sao?”

“Tôi nói với ông ấy.” Cố Hải sắc mặt lập tức trầm xuống, “Ông ấy thích đi thì đi, không thích thì không đi, dù sao chính miệng ông ấy hứa sẽ không quản chuyện của tôi. Tôi đối với ông ấy cũng không ôm chút hy vọng nào, chỉ cần đến ngày hôn lễ, đừng tới phá rối chúng ta là được.”

Bạch Lạc Nhân trầm mặc lúc lâu, thản nhiên nói: “Vậy, trước khi cậu kết hôn cũng phải về thăm nhà một chút chứ? Cậu ngay cả lời chào cũng không có, ông ta lại cảm giác cậu không đem người cha này để vào mắt.”

“Tôi vốn không hề để mắt đến ông ta.” Cố Hải nhéo mặt cậu.

Bạch Lạc Nhân ánh mắt u ám, thấy không rõ trong con người có cảm xúc gì.

Bầu không khí yên lặng chỉ sau chốc lát, Cố Hải còn nói một câu, “Trước kia tôi còn đem ông ta để vào mắt, kết quả bây giờ là thất vọng đau lòng. Tôi sẽ nhớ kỹ, sau này không bao giờ nôn nóng đến xin giúp đỡ trước vẻ lạnh lùng của ông ta.”

“Kỳ thật tôi cảm thấy ông ta chỉ là không quen biểu đạt mà thôi.”

“Cậu đừng nói giúp ông ấy.” Cố Hải khẩu khí thẳng thừng, “Nhiều năm như vậy, cậu không còn ghi nhớ sao? Cậu đối với ông ấy như thế nào? Ông ấy đối với cậu ra sao? Dù cho cậu không đi bộ đội, làm con nuôi ông ấy, ông ấy cũng phải bày tỏ thái độ một chút? Nhưng cậu nhìn lòng dạ của ông ấy xem, giống như toàn bộ người trong thiên hạ đều thiếu nợ ông.”

Càng nói càng tức, Cố Hải hung hăng đâm mạnh trên tay lái.

Dù rằng Bạch Lạc Nhân không muốn mở miệng, nhưng buộc phải nói với cậu một câu.

“Cậu hy vọng lúc mình kết hôn, sẽ không có người nào trong nhà Cố gia lộ mặt sao?”

Cố Hải trầm mặc.

“Nếu cậu muốn kết quả như vậy, thì 9 năm trước chúng ta đã có thể kết hôn rồi, còn quan tâm ông ấy hay người khác đồng ý, còn mong ông ấy và người khác có chúc phúc hay không, chỉ cần chúng ta tự ngu tự nhạc* là được. Cậu cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao? Nếu điều đó có thể cho cậu hài lòng, chúng ta hà tất gì phải kết hôn? Bình thường chung sống như vậy không phải cũng rất tốt sao?”

(*Lúc trước có dịch từ này Tự ngu tự nhạc : tự mình làm chủ không để tâm người khác...)

“Cậu nói rất có lý.” Cố Hải không thể không thừa nhận ước muốn ban đầu của mình là mong mọi người tán thành, “Mà vẫn có người không chấp nhận, chúng ta có thể làm gì hần? Chẳng lẽ chúng ta vẫn phải cùng hần hao tâm tổn sức sao?”

(thì kệ nó hai anh ở nhau được r :d)

Bạch Lạc Nhân hai mắt rũ xuống, rút ra một điều thuốc.

Cố Hải cảm xúc dần dần tỉnh táo, cậu quay đầu nhìn Bạch Lạc Nhân liếc một cái, đột nhiên có chút đau lòng.

“Cậu có khó chịu không?” Tay sờ gò má Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân lắc đầu, trầm giọng nói: “Tôi không sao.”

“Được rồi, không nói đến ông ấy nữa, càng nói càng mất hứng, chúng ta nên nói chuyện phiếm đi sẽ cảm thấy vui vẻ, cậu có nghĩ đám cưới chúng ta sẽ tổ chức tại địa điểm nào không?”

“Không, cụ thể vị trí còn không biết nữa.”

“Đi, tôi dẫn cậu đi xem.”

Khương Viên ngồi trước bàn trang điểm, càng không ngừng đổi kiểu tóc, mỗi lần đổi liền chụp lại rồi up lên mạng, sau đó nhận được comment của người ái mộ, bà hiện tại đã là người thiếu lạc quan, chỉ biết bản thân theo đuổi sắc đẹp. Tất cả chuyện này Cố Uy Đình cũng không biết, Khương Viên cũng rất chú ý giữ hình tượng của Cố phu nhân, mặc dù phần đông là mấy vị bát quái (bà tám), nhưng không người nào biết được sau lưng Khương Viên là một vị quân nhân.

Khó có được về nhà một chuyến, liền nhìn thấy lão bà đứng trước gương ông ọ tạo dáng, Cố Uy Đình có thể không bực sao?

“Tôi nói bà không thể làm chuyện gì đứng đắn sao?”

Khương viên không thích nghe, “Cái gì gọi là không đứng đắn? Tôi chẳng đâu có gì không đứng đắn cả? Phòng cũng quét dọn sạch sẽ, quần áo cũng rửa cho ông, cơm cũng dọn sẵn, ông còn muốn tôi làm gì? Tôi không thể có không gian riêng tư của mình sao?”

“Được được được, coi như tôi chưa nói.....” Cố Uy Đình nhanh chóng dừng chiến, ông biết Khương Viên giỏi nhất là lải nhải vùng lên là nói không ngừng.

Khương Viên tiếp tục thay đổi kiểu tóc, ngón tay thọt vào trong tóc, cẩn thận nhìn, liền thấy thêm mấy sợi tóc bạc.

“Làm sao bây giờ?” Khuôn mặt buồn rầu, “Tóc bạc ngày càng nhiều.”

“Bà nhìn đủ chưa!” Cố Uy Đình ở bên cạnh hừ lạnh một tiếng, “Gần năm mươi tuổi đầu, còn trông mong đầu mình tóc đen?”

“Ông ngồi xuống, tôi nhìn xem tóc ông bạc bao nhiêu.” Khương Viên quan tâm Cố Uy Đình.

Cố Uy Đình không nhúc nhích.

Khương Viên lập tức đem cây nhíp đến chỗ Cố Uy Đình, đề trên ghế, dở tóc ông nhìn nhìn.

“Chắc chắc..... So với tôi tóc ông bạc nhiều hơn, trong lòng tôi cảm thấy cân bằng một chút.”

Cố Uy Đình đột nhiên kéo tay Khương Viên qua, đặt vào trước mắt mình, thần sắc có chút cổ quái.

“Nhìn cái gì mà nhìn?” Khương Viên buồn bực, “Tay tôi được chăm sóc rất cẩn thận không tệ lắm, là phụ nữ có chồng 30 năm cũng đâu có gì là lạ.”

Cố Uy Đình không chú ý làn da của Khương Viên, ngược lại chú ý tới chiếc nhẫn trên ngón áp út, cảm thấy quen thuộc.

“Chiếc nhẫn này đâu ra?”

Nói đến đây, vẻ mặt Khương Viên tự hào, “Vài ngày trước tiểu Hải đưa cho tôi, nó nói, từ nay về sau, nó sẽ xem tôi là mẹ. Còn nói trước kia nó không hiểu chuyện, không tôn trọng tôi. Nó nói xong tôi liền khóc, tôi cảm thấy Tiểu Hải, đứa bé này bây giờ có thể làm đến điều này, thật sự không phải dễ dàng.”

Cố Uy Đình sắc mặt đổi đổi, mở miệng muốn nói gì, thế nhưng không nói nên lời..

Người giúp việc gõ cửa phòng, “Khương phu nhân, bên ngoài có người tìm.”

Khương Viên đi theo người giúp việc ra biệt thự, nhìn thấy Bạch Lạc Nhân ở ngoài cửa, đứng bên cạnh xe.

“Con sao không trực tiếp đi vào?” Khương Viên kéo tay Bạch Lạc Nhân.

Sau đó hướng trước cửa bảo vệ nói: “Lần sau thấy con tôi đến, trực tiếp cho nó vào, nghe không?”

Bảo vệ đồng thanh đáp ứng.

Bạch Lạc Nhân và Khương Viên cùng nhau đi vào.

Cố Uy Đình ngồi ở phòng khách, nhìn thấy Khương Viên và Bạch Lạc Nhân cùng nhau tiến vào, cũng không nói gì. Trên thực tế ông sớm nhìn thấy xe Bạch Lạc Nhân đậu ở bên ngoài, chẳng qua không mở miệng nói cho Khương Viên. Ông cũng không muốn cho Khương Viên biết, Ánh mắt ông thường xuyên liếc mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ, mong đợi có người sẽ đến.

Khương Viên gấp rút pha ly trà cho Bạch Lạc Nhân, Bạch Lạc Nhân đứng trước mặt Cố Uy Đình, lẳng lẳng nhìn chăm chú vào ông.

“Ngoại trừ Cố Dương cùng ngài, chúng tôi không có mời bất cứ một người Cố gia nào tham gia hôn lễ chúng tôi, hơn nữa không đem tin tức này tuyên bố ra ngoài. Quân đội bên kia cũng vậy, ngoài trừ Chu Sư Trưởng và vài tên binh lính của tôi, chúng tôi không có thông báo bất luận kẻ nào về chuyện kết hôn của chúng tôi. Ngài yên tâm đi, binh thường sẽ không ảnh hưởng đến sinh hoạt của ngài.”

“Còn nữa, hôm đó ngài nói đúng, tôi thật sự sống rất ích kỷ. Tôi 9 năm này sở dĩ tôi nỗ lực như vậy, đều tự mình tính cách nổi lại đoạn tình. Lúc trước tôi nhập ngũ, cũng không phải muốn củng cố địa vị của ngài, mà là muốn cho ngài và Cố Hải một phần tự do. Mấy năm nay tôi liều mạng lập công, cũng không phải đơn thuần muốn nâng cao hình tượng của ngài, mà là muốn một ngày nào đó cùng Cố Hải sánh vai. Sau này tôi lại liều mạng mạo hiểm, hoàn toàn vì hy vọng ngài chấp nhận tôi và Cố Hải.”

“Tôi có quyền bảo vệ tình cảm của mình, ngài cũng có quyền giữ vững nguyên tắc và lập trường bản thân, tôi cũng không yêu cầu ngài chấp nhận những nỗ lực của tôi, không phải ai trả tiền mà khiến người khác tự nguyện, hơn nữa, tôi cũng là nguyên do khiến ngài bị tổn thương. Tôi nỗ lực để có được cảm tình của ngài, tôi không hổ thẹn, sự ích kỷ của tôi bị ngài chỉ trích và phản đối, tôi....đáng bị trừng phạt.”

“Vì vậy, những gì tôi nói hôm đó, tôi thật sự xin lỗi, tôi cam đoan những gì tôi nói hôm đó sẽ không để ngài nghe thấy.”

Bạch Lạc Nhân ngừ khí thực khiêm tốn, nhưng ánh mắt như trước quật cường.

Nói xong lời nói này, Bạch Lạc Nhân xoay người rời đi.

Khương Viên vừa mang trà đã pha đến, thấy bóng dáng Bạch Lạc Nhân vội vàng rời đi, đem chén trà đặt xuống, vội vàng đuổi theo.

“Vừa mới tới vì sao muốn đi?” Khương Viên hỏi.

Bạch Lạc Nhân nhìn bà, ôn nhu nói: “Mẹ, hôm nay mái tóc của mẹ rất đẹp.”

Khương Viên cười đến tóc bạc đều biến thành tóc đen.

“Cậu quay lại đây !” Cố Uy Đình đột nhiên phía sau hô một tiếng.

Khương Viên quay đầu nhìn phía ông, cả giận nói: “Ông còn muốn thế nào?”

Cố Uy Đình trầm giọng nói: “Tôi có lời muốn nói.”

Bạch Lạc Nhân tự mình đem cánh tay Khương Viên nhẹ nhàng kéo ra, xoay người hướng tới Cố Uy Đình.

“Ngài còn muốn nói gì?”

“Còn muốn nói gì?” Cố Uy Đình cười lạnh, “Từ đầu chí cuối cậu có để cho tôi nói câu nào đâu?”

Bạch Lạc Nhân thần sắc bị kìm hãm, ra vẻ như không có.

“Giờ ngài nói đi !”

Cố Uy Đình mặt không chút thay đổi mở miệng, “Con nói nửa ngày, ta chỉ nghe câu đầu tiên của con thôi, con nói ngoại trừ ta và Cố Dương, các con không mời bất cứ người trong nhà Cố gia nào. Ta muốn hỏi một chút, các con lúc nào mời qua ta chưa?”

Bạch Lạc Nhân sững sờ tại chỗ.

Khương Viên kích động liên tiếp nháy mắt cho Bạch Lạc Nhân, con mau phản ứng nhanh lên !

Bạch Lạc Nhân từ kinh ngạc đến phục hồi tinh thần lại, cậu trước sau như một nhanh mồm nhanh miệng, thế nhưng lại nói lắp bắp.

“..... Ch...cha, mời ...cha tham dự hôn lễ của chúng con.”

Gọi một tiếng “Cha”, Bạch Lạc Nhân hai man tai đều đỏ.

Cố Uy Đình giận như không giận nhìn cậu, “Bên nhà Cố Hải đã tặng mẹ con một sính lễ, ta cái gì đều không có”

Bạch Lạc Nhân cười đến lúng túng, “Lập tức đưa đến cho người, người hứa trước với con đi.”

“Đứng như vậy còn muốn cho ta hứa trước?” Cố Uy Đình ánh mắt lạnh lùng.

Bạch Lạc Nhân lập tức hai đầu gối quỳ xuống, ánh mắt bộc trực thành khẩn.

Cố Uy Đình đường nét trên mặt lập tức dịu lại, ông đặt tay ở trên cổ Bạch Lạc Nhân, dùng sức nắm chặt.

“Nếu sống không được hạnh phúc, quay đầu lại ta liền ‘cắt’ bỏ hai người các cậu.”

,

Bạch Lạc Nhân gật đầu lia lịa, giọt nước mắt cứ như vậy không kịp kìm nén mà chọt rơi xuống .

Bạch Lạc Nhân đi rồi, Khương Viên đâm vào Cố Uy Đình .

“ Con trai người ta kết hôn toàn là cha mẹ bỏ tiền tặng sính lễ, ông thì ngược lại, chủ động mở miệng bảo thằng bé phải tặng quà, ông mở miệng ra cái gì cũng hay !”

Cố Uy Đình cố chấp tranh luận, “Tôi đã đem con trai đưa cho nó , còn muốn thế nào nữa?”

Khương Viên hừ một tiếng, “Ông tưởng chỉ lão già như ông cảm thấy ăn nhiều thua thiệt à, ông đem con trai ông tặng cho con trai tôi, tôi thì không đem con tôi tặng cho con trai ông sao?”

Cố Uy Đình híp mắt con người đánh giá Khương Viên, trong ánh mắt lộ ra nồng đậm mùi khí tức nguy hiểm.

“Có phải gần đây không ‘chinh phục’ bà? Thì da bà lại ngứa ngáy rồi phải không ?”

Khương Viên dửng dưng cười bộ dạng thướt tha mê người, “Lão nương tôi toàn thân đều ngứa, có bản lĩnh thì ông chinh phục tôi đi! Tôi nói với ông, tôi còn sợ ông không thể chinh phục tôi đâu!”

Gân xanh trên cánh tay Cố Uy Đình nổi lên, răng nanh trong miệng lộ ra ngoài, một bộ mạnh mẽ uy phong toát ra .

“Tôi không chinh phục được bà?”

Tay còn chưa bỏ nhào đến thân thể Khương Viên, chợt nghe tiếng chuông cửa bên ngoài .

Vừa mở cửa, một tên binh lính trẻ tuổi đứng ở ngoài.

“Thủ trưởng, là Bạch thủ trưởng nhờ tôi đem quá biếu 20kg thận dê cho ngài ! Anh ấy chúc ngài thanh xuân vĩnh bảo, hùng phong vĩnh chấn *!”

Cố Uy Đình, “.....”

(* ý muốn nói là sức trẻ lâu dài, sinh lực vững mạnh)

102. Chương 102 - Đoàn Xe Đón Dâu Xa Hoa

Editor: Chris Nguyen

Vừa mới khảo sát sân bãi, bố trí tình huống nơi cử hành lễ thành hôn, Bạch Lạc Nhân liền nhận được điện thoại từ bộ đội bên kia.

“Bạch đội trưởng, ngài xin phép được ngoại trú, hiện đã có phê duyệt xuống, nếu không có nhiệm vụ đặc thù, khi ngài kết thúc công việc có thể lựa chọn về nhà ở. Nếu như vấn đề phòng ở không giải quyết được, ngài có thể trở lại quân khu đại viện*, ở đây vì chuyện kết duyên của ngài mà đã sắp xếp xong xuôi nhà ở, anh ta có thể tuyển chọn tùy quân.”

(*đại viện quân khu là trụ sở lớn hoặc nơi tập trung cư trú của binh lính)

Bạch Lạc Nhân tâm tình một trận kích động, khẩu khí nói chuyện đều trở nên khách khí hơn vài phần so với bình thường.

“Làm phiền các cậu rồi.”

“Không phiền phức.” Quan quân bên kia nói, “Đây đều là Chu thủ trưởng vì ngài mà toàn lực thu xếp, ngài nếu là muốn tạ ơn, phải đi cảm tạ ngài ấy đi!”

Cúp điện thoại, Bạch Lạc Nhân đôi mắt mỉm cười nhìn Cố Hải, cậu ta này giờ vẫn luôn áp sát bên cạnh lắng nghe.

“Thế nào? Tôi đã nói thủ trưởng chúng tôi là một người phúc hậu đúng chứ? Cậu còn không tin!”

Cố Hải cực kì không phục hừ một tiếng, kỳ thực trong lòng đặc biệt cảm tạ người đó, vậy là đã giải quyết xong cảnh sinh sống khổ khổ của Bạch Lạc Nhân!

“Đề ông ấy làm người chứng hôn đi!” Bạch Lạc Nhân kiến nghị, “Tôi nghĩ ông ấy tốt vô cùng, đức cao vọng trọng, cấp bậc đủ cao, khí phách đủ lớn, tìm không được người nào thích hợp hơn ông ấy đâu.”

Cố Hải trầm tư chốc lát, mở miệng hỏi: “Anh của tôi thì sao?”

“Anh ta á!” Bạch Lạc Nhân suy nghĩ một chút, “Nếu không thì để anh ta làm người chủ hôn cậu thấy sao?”*

(*Lưu ý có 2 vị trí Chủ hôn và Chứng hôn, khác nhau nhé!)

Cố Hải bộ dạng khinh bỉ biểu tình, “Sẽ là một hôn lễ vui mừng kiệt suất đây! Cậu chính là đang để một người có gương mặt hoàn toàn tệ liệt làm chủ trì đó, cậu không sợ anh ta đem hôn lễ chủ trì thành tang lễ sao?”

“Thỉnh thoảng thay đổi khẩu vị cũng không sao.” Bạch Lạc Nhân ngược lại, lại thấy điều đó thật sáng tạo, có phần lập dị, “Tôi nghĩ anh ta mở mồm ra là độc ác, trong trường hợp này để anh ta mở miệng, nói không chừng còn có thể tạo ra một bầu không khí đặc trưng, có một không hai.”

Cố Hải tay nâng cằm, sâu kín nói: “Tôi suy nghĩ một chút nữa.”

“Thôi được rồi, không cần suy tính, chính là anh ta.”

Bạch Lạc Nhân trực tiếp gọi điện thoại cho Cố Dương.

Cố Dương nhận điện thoại nói ngay, “Sao thế? Hủy hôn à?”

(Cái đ...!!>”< tau=“” hồng=“” muốn=“” chữ=“” bậy=“” trên=“” đây=“” nha=“” cổ=“” dương!!=“” cái=“” miệng=“” thẳng=“” điên=“” này=“” sao=“” không=“” lúc=“” nào=“” lành=“” thế??)=“”>

“Cậu nghe anh ta nói đấy, chính là tiếng người sao?” Cố Hải chán nản, “Cứ như vậy cậu vẫn để anh ta làm chủ trì?”

Bạch Lạc Nhân cứng họng không nói gì.

Cố Hải chẳng biết tại sao lại nghĩ thông suốt, đột nhiên đoạt lấy điện thoại, hướng tới Cố Dương đầu dây bên kia, nói: “Chẳng những không hủy hôn, mà còn thành tâm mời anh làm người chủ hôn! Cố Hải tôi không có ưu điểm gì, chỉ có một bộ dạng đẹp trai, lòng dạ bao la, ung dung độ lượng. Tôi còn định đem chuyện theo đuổi Bạch Lạc Nhân, từ nhỏ đến lớn tất cả mà trả lại anh, góp thành vài bàn, đến lúc đó chúng ta cùng nâng cốc vui mừng.”

Cố Dương bên kia trầm mặc một lúc lâu, Cố Hải bên này bộ dạng đắc ý chờ Cố Dương đáp lại.

“Được, ta đồng ý làm người chủ hôn.”

Bỏ điện thoại xuống, nhìn Bạch Lạc Nhân.

“Như vậy được chưa?”

Bạch Lạc Nhân hăng hái nhìn Cố Hải, “Cậu thật muốn đem những người đã thâm thương trộm nhớ tôi tất cả đều mời tới?”

“Ừ, không chỉ muốn mời, mà còn phải theo trình tự chính quy, để bọn họ tuân theo lễ nghi, không theo lễ không cho vào.”

“Lễ gì?” Bạch Lạc Nhân vấn.

Cố Hải nhàn nhạt nói, “Tùy theo gương mặt là đủ rồi.”

Bạch Lạc Nhân bộ dạng ngờ vực biểu tình.

Cố Hải âm hiểm cười liên tục, “Tôi đứng canh ở cửa, đợi bọn họ, tùy từng biểu cảm gương mặt, một người tới tôi bạt một bạt tai, lại xem gương mặt, một người tới lại bạt một bạt tai...”

Được rồi... Bạch Lạc Nhân thật tình phục sát đất, cậu thật là quá ung dung rộng lượng.

Cố Dương vẫn đợi ở Bắc Kinh không đi, vừa bỏ điện thoại xuống, gương mặt tối sầm đi tìm Chu Lăng Vân.

Bạch Lạc Nhân trước đây từng để lộ tin tức với Cố Dương, rằng cậu ấy muốn Chu Lăng Vân làm người chứng hôn, Cố Dương cũng sẽ đi gặp Chu Lăng Vân, đáng tiếc không tìm được có. Nay thì có rồi, một chủ hôn, một chứng hôn, hẳn có thể vịn lý do này đi tìm Chu Lăng Vân trao đổi lời kịch*.

(*Lời kịch: lời thoại của diễn viên. Ý ở đây là lời nói của người chủ hôn khi đứng trên sân khấu)

“Ý của người là, muốn ta tuyên bố hôn nhân của bọn họ vô hiệu?” Chu Lăng Vân hỏi.

Cố Dương rõ ràng xác minh, tỏ thái độ, “Nó vốn là vô hiệu, vừa không có chứng nhận, vừa không phù hợp các điều khoản của luật hôn nhân, ông nếu như thật tình chứng hôn cho bọn chúng, chính là đã vi phạm kỷ luật nghiêm trọng. Ngày sau nếu có người muốn chinh đón ông, hoàn toàn có thể đem việc này ra uy hiếp.”

Chu Lăng Vân thân thể cường tráng, trên mặt hiện lên một chút vẻ do dự, “Phá hỏng sàndiễn, ta thật không có nhiều sở trường a!”

Ít giả bộ nhân từ cho ta... Cố Dương đối với Chu Lăng Vân nói thâm trong lòng một câu, tính ra ông mới là không phúc hậu nhất!

“Ta dựa vào cái gì phải đáp ứng người?” Chu Lăng Vân hỏi.

Cố Dương hừ lạnh nói, “Ông cũng có thể không đáp ứng, chờ ông tuyên đọc lời chứng, tôi sẽ đem phần tài liệu này báo lên thượng cấp. Còn nữa ông lạm dụng chức quyền trong tay, một mình giúp bật đèn xanh cho Bạch Lạc Nhân xin ngoại tước, chuyện này tôi đây đều có chứng cứ. Ông tự mình lo liệu đi!”

Chu Lăng Vân mất lộ ra vẻ lưỡng lự, cau mày ngẫm nghĩ chỉ chốc lát, trầm giọng nói: “Ta có thể chọn không làm người chứng hôn.”

“Tôi cầu còn không được.” Cố Dương ánh mắt sắc bén, “Ai cũng đối xử công bằng.”

“Như vậy đi, ta đáp ứng hợp tác với người, nhưng không phải sợ hãi uy hiếp của người, chỉ là muốn cùng người kết giao bằng hữu. Từ lúc trời xui đất khiến cho ta biết người tới nay, ta vẫn thật rất có cảm tình với người, ân oán trước kia cũng không nhắc lại, ta muốn mượn hôn lễ này chính thức kết nối một chút tình cảm.”

Chu Lăng Vân lời nói này thực có độ thẳng thắn cao, làm người ta rất khó hoài nghi sự chân thật của nó.

“Tùy ông.” Cố Dương bộ dạng thờ ơ biểu tình, “Chỉ cần ông đáp ứng cùng tôi phá hỏng cuộc vui, chuyện khác đều dễ thương lượng.”

Sau đó, hai người ký kết một hiệp nghị thư.

Một đêm trước ngày đón dâu, Bạch Lạc Nhân và Cố Hải chính thức tách ra, Cố Hải đợi ở công ty, Bạch Lạc Nhân đợi ở bộ đội, nhân mã hai phe trận địa sẵn sàng đón quân địch. Trước khi đón dâu, mỗi người bọn họ đều đem quy trình đón dâu toàn bộ giữ bí mật, ai cũng không biết đối phương dùng hình thức gì tới đón thân, tất cả đều đang khẩn trương thăm dò, vài phần mong đợi.

Vì vậy đối với Bạch Lạc Nhân, đêm nay tuyệt đối là một đêm không ngủ.

Bởi vì dựa theo kết quả ném tiền xu, ngày mai là Cố Hải tới đón dâu trước. Bạch Lạc Nhân không lo lắng Cố Hải sẽ trở thành con thiêu thân, hắn chỉ sợ Cố Hải phung phí tiền của. Ngẫm lại Cố Hải cầu hôn chắc chắn sẽ ra sức kích động khoa trương, đến lúc đón dâu ngày mai, chắc không phải sẽ đem toàn bộ công ty mang vào đây chứ? Hắn cũng không hy vọng ngày mai trên mặt báo xuất hiện một dòng tít như vậy, đường phố Bắc Kinh xuất hiện đội hình xe hoa xa xỉ, đích thị toàn siêu xe bạc nhất, kéo dài 2km, trong đó xe XX có bao nhiêu chiếc, xe YY có bao nhiêu chiếc...

Nghìn vạn lần phải chờ cho hai ta chút tiền dưỡng lão... Bạch Lạc Nhân ở trên giường trần trọc.

Hơn hai giờ sáng, hắn đã bị thợ trang điểm đánh thức.

“Nên trang điểm rồi, một hồi đoàn xe đón dâu sẽ tới.”

Bạch Lạc Nhân ngồi dậy, lúc chấp hành nhiệm vụ nguy hiểm cũng không khẩn trương đến như vậy.

Cố Hải cũng trọn một đêm không ngủ, cùng ‘làm ca đêm’ với hắn còn có đội danh dự đón dâu, một đám mỹ nhân xinh đẹp khuôn mặt trang điểm đơn giản, cởi bỏ đồng phục công việc, thay váy áo, mỗi nàng đều thanh lệ thoát tục. Để bảo trì trạng thái tinh thần ở điều kiện tốt nhất, bọn họ tuy rằng không ngủ, nhưng đều tự giác nhắm mắt dưỡng thần, để thật sung mãn nhiệt tình mà đi nghênh đón tổng giám đốc phu nhân của họ.

Đông Triệt nhìn đồng hồ, đã bốn giờ rưỡi.

“Chúng ta nên xuất phát thôi?”

Cố Hải hít sâu một hơi, vung tay đầy khí phách, “Xuất phát!”

Một lệnh nói ra, cửa gara mở, nhân viên quản lý gara đang được mọi người ngóng trông rốt cục giờ khắc này đã xuất hiện. Hần lái xe hoa sang trọng xung phong dẫn đầu, chạy qua giữa tràng tiếng vỗ tay rần rần của mọi người.

Đột nhiên, một cái pedal rớt ra, chân của nhân viên quản lý kia suýt chút nữa bị hụt mà trượt ngã nhào ra đất.

Người không nhìn lầm đâu, đích thật là pedal xe đạp, hơn nữa còn là một biến thể của pedal xe đạp.

Cố Hải không có chút nào ý nghĩ ngại ngùng, ghét bỏ, hẳn trình trọng nhận lấy chiếc xe kỳ lạ kia, chiếc xe rớt mất một bàn đạp, tay vừa thoáng đặt lên gi-đồng, thân xe chợt vang lên những tiếng kêu lách cách.

Thật đem đến cho mọi người một trận âm vang tiếng cười.

Cố Hải hắng giọng một cái, biểu tình vẫn rất đứng đắn, không có chút nào đùa cợt.

“Các người không nên xem thường những chiếc xe đạp này, năm đó ngài tổng giám đốc của các người, là ta đây, chính nhờ một chiếc xe đạp như thế này mới theo đuổi được tổng giám đốc phụ nhân của các người. Ngày hôm nay, các người có thể cùng ta lái những chiếc xe đạp kia, giúp ta rước phụ nhân về nhà được không?”

Một tiếng hiệu lệnh, hơn chín trăm vị mỹ nữ đồng thanh hưởng ứng.

“Có thể! !”

Cố Hải giơ tay lên trong tay đang cầm một cái loa, hỏi lại lần nữa: “Có lòng tin hay không?”

Tiếng tung hô càng thêm vang vọng.

“Có! !”

Liên sau đó, Cố Hải cưỡi xe đạp xung phong, Đông Triệt và Diêm Nhã Tĩnh theo phía sau, phía sau là một nhánh cứ 99 mỹ nữ tạo thành một đội xe đạp, cộng lại tổng cộng là 999 người. Ngoại trừ chiếc xe Cố Hải lái, 98 chiếc xe đạp còn lại toàn bộ đều là công ty tự sản xuất, thân xe màu đỏ, tay lái hình trái tim, cái chuông nhỏ có hình hoa hồng, phía sau mỗi chiếc xe đều có giá cắm một chuỗi kẹo hồ lô. Mặc dù phía trước không cột vải đỏ, nhưng cũng có một mảnh màu đỏ tươi.

Cứ như thế đội hình đoàn xe rước dâu chạy trên phố, trình độ phong cách tuyệt đối không phải phô trương xa hoa, dụng tâm của tân lang là để cho quần chúng vây xem là đủ rồi. Như vậy vừa bảo vệ môi trường, vừa tạo mười phần lãng mạn và sáng tạo, rước lấy một đường ánh mắt hâm mộ.

“Trời ạ, lãng mạn quá phải không? Tân lang đây thật là ngược đời a!”

“Xe đạp thật là đáng yêu, hôn lễ người nào, công ty nào sản xuất a?”

“Không được, lúc mình kết hôn cũng muốn mua loại xe đạp này!”

Bạch Lạc Nhân, cậu quả nhiên xem thường Cố Hải, người ta không chỉ không phô trương lãng phí, mà còn giúp công ty làm một chiêu tuyên truyền quảng cáo a.

103. Chương 103 - Cố Tân Lang Bị Làm Khó Dễ

Editor: baotri1998

Đọc theo đường đi, Diêm Nhã Tĩnh lái xe đạp xiêu xiêu vẹo vẹo, nhiều lần cùng Đông Triệt va chạm mấy lần, may là trước sau xe khoảng cách khá lớn, không giống như các quân bài Domino*, cứ như vậy liên tục tông vào đuôi xe. Cô gái này từ nhỏ chưa từng biết qua chạm đạp xe đạp như thế nào, vì hồi nhỏ đều đặc biệt có người đưa đón, lớn lên thì chính mình lái xe, sợ dĩ hoàn toàn biết chạy xe đạp, chính là vị sư phụ bên cạnh, giờ này không ít lần bị cô đâm vào trên hàng rào người ta.

(*Ná ná như bài mặt chột, nhưng hình chữ nhật trên đó có nút số, mọi người hay dùng bài này để xếp nó cạnh nhau thành hàng sau đó làm nó ngã xuống, rất đẹp, sau này người gọi là hiệu ứng Domino)

Nhiều lần, vị bên cạnh chịu không nổi.

“Tôi nói, người ta kết hôn, cô kích động cái gì?”

Diêm Nhã Tĩnh liếc nhìn Đông Triệt, kết quả nhìn đến thất thần, vì thế liền lái không vững, lại một lần nữa đâm về phía Đông Triệt, lần này va chạm rất kiên cố, tay lái liền nghiêng qua nghiêng lại. Đợi hai người điều chỉnh tay lái tốt, nhiều xe phía sau đều dừng lại, phía trước lại không thấy chiếc nào.

“ Hồngбет.....” Diêm Nhã Tĩnh quay đầu nhìn Đông Triệt, “Anh biết doanh trại của Bạch Lạc Nhân ở đâu không?”

Đông Triệt lộ vẻ cậu chưa từng đi qua.

Diêm Nhã Tĩnh sần sùi, đột nhiên nhất thời nhanh trí, mở đầu xe lấy hệ thống dẫn đường.

Sau đó, dương dương tự đắc hướng Đông Triệt nói: “Thế nào? Nhóm tôi sản xuất ra sản phẩm này rất hữu dụng, phải không?”

Đông Triệt hừ lạnh một tiếng, “Cũng bình thường.”

“Bình thường? Đây chính là sản phẩm nội địa chính tay tôi tự nghiên cứu ra bản dẫn đường xe đạp này.”

Dứt lời, ngang nhiên tự mình đạp xe phóng đi, Đông Triệt theo phía sau nhìn cái mông cô lắc trái lắc phải. Nhớ hồi nhỏ đi học, thầy giáo hỏi học sinh, nếu các em có cơ hội biến thành một thứ gì đó, thì các em muốn biến thành cái gì? Nhiều người đồng thanh trả lời là siêu nhân, bảo kiếm, búp bê, chỉ có Đông Triệt nói là biến thành bé gái ngồi sau yên xe đạp.

Bạch Lạc Nhân và mấy trăm số người quan binh ngồi ở quân doanh đang đợi ô tô phát ra tiếng vang, kết quả đợi rất lâu cũng không đợi được. Tám mươi km khoảng cách, xe đạp đón đầu, này tuyệt đối là một công việc tận dụng sức lực. Cho dù Cố đại thiếu gia chúng ta thể lực tốt cỡ nào, cũng phải chạy tới ba bốn tiếng mới đến.

Nhìn bên ra ngoài một chút, đã là 7h hơn, muốn ra cửa, không thì đến thời điểm này đã sớm đến đây đón rồi.

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên nghe được tiếng chuông xe.

Bạch Lạc Nhân xóc rèm cửa nhìn ra bên ngoài, nhìn không được sưng sốt, Cố Hải lái chiếc xe đạp cũ nátбет, mồ hôi đầm đìa ngồi trên xe. Số lượng xe đạp thật đúng là ép chết cậu, bàn đạp thì không nói, trên đường dây xích còn tụt nhiều lần, phía sau chỗ ngồi còn cắm hàng tá cây kẹo hồ lô, chỉ còn lại một cây hồng nui*.

(* là cây sơn trà thuộc loại cây kiểng cho mấy nhà thích chơi kiểng thường trồng, ở Việt Nam mình có cây này)

Mặc dù như vậy, Cố Hải như trước phong thái mê người, cậu huýt sáo, híp mắt nhìn Bạch Lạc Nhân cười.

“Đi lên, anh trở em đến lễ đường.”

(*Cái này ko phải mình tự gọi anh đâu, má sài viết là ‘ca’ đó)

Mười năm trước, Cố Hải giống như vậy đạp xe đến, đi vào cửa nhà Bạch Lạc Nhân, lúc đó cậu ấy nói một câu là “Đi lên, anh trở cậu đi đến trường”. Từ đó đã một đường định đoạt, cậu ngồi phía sau xe còn Cố Hải đạp xe, từ đó trở thành 10 năm nghiệt duyên. Mười năm sau, Cố Hải lại một lần nữa đến trước mặt Bạch Lạc Nhân, cũng nói giống vậy nhưng mà lại đến lễ đường.

Bạch Lạc Nhân xúc động muôn vàn, nhin không được dùng khẩu khí năm đó trên một câu.

“Xe của cậu củ quá, tôi ngồi lên không chừng sẽ té.”

Cố Hải cười, “Một mình em đi bộ không lẽ vẫn còn xem thường anh lái ?”

Lời thoại năm đó , bị hai người không sót một chữ kể ra hết. Không ai xem xét trước, cũng không ai trầm tư suy nghĩ, hai người ngay tử đã xuất hiện trong cuộc sống của nhau, chắc chắn đã trước là định mệnh.

Bạch Lạc Nhân còn đang cảm động vì không rõ là tư vị gì , thì đã bị mấy bàn tay nắm trở về trong, theo sát sau 7 8 cái đầu ở gần cửa, thất chủy bất thiết* nói dang sang.

(7 miệng 8 lưỡi: đại khái nhiều cái miệng hùa nhau)

“Anh cũng quá đấy, không coi đội trưởng chúng tôi ra gì!”

“ Đúng, đem một chiếc xe củ đã nghĩ dụ dỗ được đội trưởng chúng tôi sao?”

“Anh cho là bộ đội chúng tôi là trạm thua mua phế phẩm à ? Ngay cả chiếc xe rách nát thế này cũng mang đến đây!”

Bạch Lạc Nhân muốn thay Cố Hải giải thích với mọi người, kết quả cơ hội ngắt lời cũng không có, quần chúng quan binh này ngày thường chịu người dãi đã quen, hôm nay thật vất vả bản thân được quyền cao chức trọng như thái tử, nói cái gì cũng phải dùng sức chèn ép một phen.

“Gọi 10 biệt danh thân mật của thủ trưởng chúng tôi, thiếu một tên cũng không được.”

Bạch Lạc Nhân vừa nghe lời này liền nóng nảy, sao có thể đưa ra loại yêu cầu này? Cái này không phải rõ ràng làm mất mặt cậu sao? Cậu bắt đắ dĩ đã bị lách đến tận cùng vị trí bên trong , mười mấy người tầng tầng lớp lớp vây quanh, vô luận hô cái gì, ngoại trừ gần mấy người xung quanh , tất cả còn lại một mực không nghe thấy.

“Xuýt, đừng ồn ào , người ta bắt đầu gọi, tất cả mọi người chúng ta sẽ nghe kỹ! Nghe không hay thì không cho vào !”

Bạch Lạc Nhân hận không thể tìm vách tường hờ phóng vào.

“Nhân tử ! Bảo bối”

Vừa hô lên 2 chữ bảo bối , bên trong liền sôi trào , đám quan binh cười sặc sụa đến cuồng dã! bảo bối? Chúng ta sùng bái nhất, kính sợ nhất, không một ai bì nổi Bạch đội trưởng, thế nhưng cũng có lúc để cho người khác gọi bảo bối?

“Tiểu hư hồng, tiểu dâm phụ.....”

(cái tên cuối CH nói là ‘tiểu dâm chân’ nghĩa là đồ đĩ))

Bạch Lạc Nhân mặt lúng túng rít gào, “Cố Hải, cậu đủ rồi đó a ! !”

Đám quan binh cười ha ha, càng không ngừng thúc giục , “Tiếp tục nói, tiếp tục, chúng tôi thích nghe!”

Bạch Lạc Nhân ngửa mặt lên trời than thở, con mẹ nó, ngộ nhân bất thực* ! Tại sao phải tìm một một đám kiến thức nông cạn này đến giúp như vậy?

(*Ngộ nhân bất thực :Gặp người không gặp thời, chính là chưa gặp thời, xui xẻo)

Nói xong mười tên , đám quan binh quay đầu hướng Bạch Lạc Nhân hỏi: “Thủ trưởng, anh ta nói xong mười tên rồi, cho anh ta vào sao?”

Bạch Lạc Nhân có thể cho cậu vào sao? Thật là mất mặt.

“Bạch đội trưởng chúng tôi nói, câu hỏi mà anh trả lời không đạt yêu cầu, anh ấy không muốn cho anh vào. Như vậy đi, Anh hãy trả lời cho chúng tôi mấy câu hỏi, trả lời đúng có thể cân nhắc để cho anh vào hay không.”

Dứt lời, đặt ra câu hỏi thứ nhất.

“Bạch đội trưởng hôm nay mặc quần lót chính xác là màu gì?”

Câu hỏi vừa hỏi xong, Bạch Lạc Nhân lúc này chen vào một câu, “Câu hỏi này quá trẻ con.”

Đích xác, Cố Hải không cần suy nghĩ liền nói, “Mặc quần màu xám.”

Mấy người bên trái đem quần Bạch Lạc Nhân kéo xuống mấy cm, lộ ra một quần lót giáp ranh, phát hiện đúng như lời Cố Hải nói. Vốn là, tất cả quần lót Bạch Lạc Nhân đều là Cố Hải mua cho, Cố Hải muốn giặt, dù hỏi cậu ta trên quần có mấy cái sợi vụn, sợ rằng đều có thể đối đáp trôi chảy.

“Không được, câu hỏi này quá đơn giản, để tôi hỏi lại, thử tưởng chúng tôi trọng lượng bao nhiêu kg? Nói rõ ràng cụ thể, sai một hai kg cũng không được.”

Cố Hải trầm giọng trả lời: “Nặng 73kg lẽ 32 gram.”

Vừa dứt lời, một đám đàn ông liền đem Bạch Lạc Nhân đẩy lên bàn cân đo trọng lượng, cởi quần áo và giày, chỉ còn cái nhẹ nhất là một cái quần lót. Vừa nhảy lên, trên màn cân hiển thị, đúng là cân nặng không xê một chút.

“Đội trưởng, đề anh ta vào đi!” Lưu Xung một bên đều vô cùng cảm động.

Không ngờ, Bạch Lạc Nhân lại không mở miệng, điểm này mà là tra hỏi thì coi là cái gì? Nhất định làm khó khăn một chút.

Vì thế, càng xấu xa hơn.

“Mời trả lời chi tiết trên người Bạch đội trưởng, mặt dài bao nhiêu, rộng bao nhiêu, giữa hai chân mày cách bao nhiêu, mũi cao bao nhiêu, cằm dài bao nhiêu?”

Vấn đề này vừa hỏi ra, mọi người tán dương, cũng quá ngoan độc!

Không ngờ, Cố Hải tràn đầy tự tin trả lời: “Mặt dài 20.3 cm, mặt rộng 12.7 cm, khoảng cách giữa chân mày 36 cm, mũi cao 1.3 cm, cằm dài 33 cm.”

Đám người vây quanh người Bạch Lạc Nhân, một người cầm trong tay một cây thước đo, bắt đầu đo đạc từng phân, thử kiểm tra so sánh số liệu Cố Hải báo ra, đo đạc đối chiếu xong xuôi, tất cả đều như chơi, hoàn toàn chính xác, mọi người trợn mắt há hốc mồm.

Vì thế, có người bắt đầu công khai, lên án người ta đặt câu hỏi giả, “Cậu có phải cùng anh ta thông đồng không?”

Người bị vu khống mặt ủy khuất, “Tôi hôm nay vừa mới biết anh ta.”

Ngay cả Bạch Lạc Nhân thật sự giật mình, Cố Hải sao đo đạc được? Cậu cái gì cũng không biết?

Đám quan binh này bị Cố Hải đối đáp trôi chảy khiến bọn họ liền say mê thán phục, lại một người nữa tiến lên, hỏi một câu ngược đời, “Bạch đội trưởng có bao nhiêu lông ”Y“?”

(Lông “Y” là tóc của tiểu nhân tử)

Hỏi vừa xong liền bị mọi người đánh, “Tiểu tử cậu cũng quá tà ác, hỏi cũng phải suy đi tính lại, cậu đúng thật là can đảm!”

Bạch Lạc Nhân mặt tái mét, các cậu muốn ở đây tạo phản hả?

“Bạch đội trưởng, anh kích động làm gì? Chúng ta chỉ đùa một chút thôi, anh ta chắc chắn trả lời không được.”

“Đúng, đúng, ha ha ha.....”

Kết quả, đợi cho mọi người ồn ào xong, không ngờ Cố Hải thật sự trả lời bằng số, mà con số này chính xác hay không, sợ rằng chỉ có Bạch Lạc Nhân mới biết rõ.

“Chúng tôi không tin, chúng tôi phải kiểm tra!” Bên trong lớn tiếng kêu gào.

Không nghĩ ra, vừa rồi bị làm khó dễ nhiều lần như vậy, Cổ Hải cũng chưa sốt đến ruột bốc hỏa, kết quả bây giờ nghe lời này vừa nói ra khỏi miệng, cậu liền lập tức bộc phát.

“Các cậu dám cở quẩn cậu ấy thử xem !”

“Thử thì thử !”

Một đám binh sĩ lưu manh xúm lại, bắt đầu đùa giỡn trò, dáng vẻ kiêu ngạo khá phách lối. Đáng thương cho Cổ Hải, chưa đối mặt lực lượng binh lính lớn như vậy, chỉ có thể đơn thân độc mã chiến đấu, liệu chết bảo vệ lãnh địa của mình không cho người khác xâm phạm.

Bạch Lạc Nhân thật tình đau lòng, đứng ở phía sau đám người mặt giận dữ hét: “Các cậu để cậu ấy vào đi !”

“Để cho anh ta vào?” Lưu Xung ra oai, “Chúng ta cảm giác anh ta là một người rất tà ác, hết sức không đáng tin, chúng tôi không yên lòng đem anh giao cho anh ta, các cậu nói có đúng hay không?”

Ra lệnh một tiếng, trăm người hưởng ứng.

Ta giết, ta là chú rể hay các ngươi là chú rể? Ta mà nghe các ngươi? Bạch Lạc Nhân cũng tham gia đấu tranh chống lại.

Vì thế, màn đón dâu liền biến thành “2 chú rể” bị mọi người bao vây tấn công, muốn đứng cạnh nhau lại bị cảnh hỗn loạn tầng tầng ngăn cách, mãi đến phía đông xa xôi xuất hiện một biển lửa đỏ rực.

Đám quan binh toàn bộ im lặng, ai cũng không dám ỉ, ánh mắt đều trợn trừng.

Đoàn xe dài gần một cây số tụ họp tại sân huấn luyện, một đám hồng sắc bắt đầu lan ra, gương mặt tinh lệ giống như hoa mẫu đơn kiều diễm, mỗi người tranh nhau khoe sắc.

Tổng cộng có 99 mỹ nữ! Ở đây hoàn toàn chỉ có 99 người, thậm chí nếu tách ra, một người cũng có thể chia ra thành 10!

104. Chương 104 - Vì Một Người Mà Thử Hiện

Editor: Baotri1998, ChrisNguyen

Mới vừa rồi còn bát nháo ồn ào, đám binh lính làm ầm ĩ tuyệt đối không mở cửa cho Cổ Hải, vừa mới thấy mỹ nữ đến, tất cả đều vội vã chen ra bên ngoài. Mới vừa rồi Bạch Lạc Nhân vội vã thật muốn ra ngoài, lúc này dĩ nhiên lại thay đổi ý định, vung tay lên, ngồi vững ngay chính giữa gian phòng, tâm khí định thần an nhàn hướng ra người trước cửa nói: “Chặn cửa, không cho cậu ta tiến vào!”

Một người lính mặt như trẻ con cất giọng trầm dày: “Đoàn trưởng a! Để anh ta vào đi, người ta cũng không dễ dàng, đạp xe đường xa như vậy tới đón ngài.”

“Ngài xem! Ngài mà không đi cùng anh ta, người tốt như vậy mà để cho người khác đoạt đi rồi thì đừng trách a?”

“Đoàn trưởng a, kết hôn không phải nên giữ bầu không khí sao? Quá mức sẽ không tốt.”

Bạch Lạc Nhân cảm phần nghiêng rằng, bà ngoại nói! Lúc này nhìn thấy mỹ nữ, tất cả đều trở thành người tốt à! Ta tuyệt không cho các ngươi cơ hội này, ta cũng cho các ngươi ném thử mùi vị thèm thuồng, nhìn được mà không ăn được.

“Tiếp tục để cậu ta biểu diễn, tiết mục không hấp dẫn không cho vào.”

Lưu Xung phách lối kiêu ngạo, lúc này cũng giảm vài phần, đứng ở cửa nhập vai kẻ xấu.

“Đoàn trưởng chúng ta nói, anh phải biểu diễn một tiết mục, không diễn không cho vào.”

Cố Hải xoay người, đối mặt với binh đoàn bạn bè khổng lồ của mình, làm một động tác tay đơn giản.

Các mỹ nữ nghiêm chỉnh huấn luyện chỉnh lý đội hình, đem phần sau chiếc xe đạp tự sản xuất nghiên cứu mà gấp xếp chế thành băng ghế nhỏ, lại đem chuông xe hình cây hoa hồng đeo lên trước ngực. Sau đó, Đồng Triệt khởi sướng khẩy vang lên, gần một nghìn chiếc chuông đồng thời rung động hưởng ứng, một tràng vũ điệu băng ghế long trọng thật là màn biểu diễn kinh động.

Đám quân lính xem thấy đều choáng váng, những băng ghế màu hồng càng làm nổi bật các cô gái xinh đẹp thướt tha phần hồng hai gò má, tiếng chuông rộn rã phụ họa cho gần một nghìn khuôn mặt đang tươi cười, cảnh trí thật trở nên phiêu dật truyền thần*. Đã bao ngày chưa thấy mỹ nữ? Đã bao nhiêu năm chưa thấy qua nhiều mỹ nữ như vậy? Đây quả thực là đục khoét tâm can, đâm xuyên vận mệnh bọn họ mà!

(*“phiêu dật truyền thần” tức sinh động, phóng khoáng, có thần khí)

“Mới vừa rồi là ai nói Cố tổng thành ý chưa đủ?” Một sĩ quan cấp Ủy cả tiếng chất vấn.

Một tên lính quèn giơ tay lên.

“Tát hần, tát hần!”

Một đám hùng hùng hổ hổ, đang tràn đầy kích thích tố, lúc này tất cả đều không để ý tới tình chiến hữu, lao vào làm thịt một người, chỉ vì muốn cho Bạch đoàn trưởng ở sau lưng có thể mở cửa ải chịu gặp mặt, để bọn họ mau chóng ở phía ngoài gặp gỡ với đội ngũ đón dâu kia, thể hiện tinh thần phụ rể-phù dâu một nhà tình thân vĩ đại.

Biểu diễn kết thúc, cả đám người chen chúc ở cửa tỏ ý thú vị mà vỗ tay.

“Bạch đoàn trưởng, để anh ta vào đi!”

“Nếu không người có thể tự mình ra ngoài cũng được! Chúng tôi mở đường cho ngài!”

Bạch Lạc Nhân thật chưa từng thấy qua đám phụ rể nào như thế này, lúc hần muốn đi ra ngoài lại không mở rộng cửa, lúc hần không muốn đi ra ngoài lại bắt đầu làm âm lên.

“Không được!” Sắc mặt tiếp tục cứng rắn, “Chặn giữ cửa cho ta!”

Lưu Xung cắn răng hướng Cố Hải hô to một tiếng, “Muốn đem người đi, tiết mục biểu diễn không xem được, ít nhất phải cống tặng chút vật phẩm!”

Một tiếng hiệu triệu này lại được đám chiến hữu đồng thanh hưởng ứng.

Sau đó, đám quan binh há hốc mồm trân trối nhìn đàn mỹ nữ, các cô gái lại đem xe đạp đang gấp thành cái ghế đổi thành một chiếc xe mua sắm, một nàng thúc, một nàng ngồi phía trên, chậm rãi hướng đến đám phụ rể di chuyển tới.

“Ôi trời oii.i..!” Một vài tên lính kinh hãi mà hô toán.

Ba mươi năm mươi người chen vào, một tên đi cà nhắc cũng cố đưa cái cổ ngóng ra phía ngoài, “Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Cố Hải ánh mắt khí phách quét ngang trên dưới một trăm tên phụ rể đang kêu gào.

“Thế nào? Lễ vật này đủ long trọng không?”

Những tên rắn rỏi cũng đến lúc không chịu nổi, đều nhìn Bạch Lạc Nhân tỏ ra yếu kém, “Đoàn trưởng à, mới vừa rồi là chúng tôi sai, chúng tôi không nên ngăn người, người xem người ta thành ý đã đủ a! Ngài để chúng tôi mở cửa ra đi!”

Bạch Lạc Nhân hừ một tiếng, “Thành ý đủ cũng chỉ là đối với các người, ta cái gì cũng chưa nhận được!”

Vừa nghe lời này, một người nào đó lại hô to, “Cố tổng, có chuẩn bị lễ vật cho Bạch đoàn trưởng chúng tôi không a?”

“Điều đó là tất nhiên.”

Lưu Xung phản ứng tức hành, “Đoàn trưởng, anh ta nói có chuẩn bị lễ vật, ta mở cửa ra đi! Để anh ta tiến vào đem lễ vật đưa cho ngài.”

Bạch Lạc Nhân sao có thể bị cậu ta lừa, “Các người không được mở, để cậu ta nghĩ một biện pháp khác mà đưa vào.”

Các binh lính nóng nảy, “Không mở cửa thì đem đồ vật vào thế nào được?”

Vừa dứt lời, tiếng súng nổ vang, một đám quan binh ở cửa nằm xuống, chỉ có Bạch Lạc Nhân vẫn ngồi ngay ngắn ở giữa.

Trên tấm kính xuất hiện một ngón tay to, một ánh sáng thoáng lên, đụng vào bức tường sau lưng Bạch Lạc Nhân, đàn hồi rớt trên mặt bàn trước mắt hắn, một chiếc nhẫn bảo thạch thiết kế tinh xảo, cứ như vậy bay đến trước mặt hắn.

“Muốn anh đeo lên cho em chiếc nhẫn này, hãy cho anh vào đi!” Cố Hải ở bên ngoài hô to.

(*Hỏi cưới rồi nên mình thay đổi xưng hô của CH thành ‘anh-em’ luôn nhé! Tuy nhiên BLN vẫn ương ngạnh nên mình vẫn giữ cách xưng hô ‘cậu-tôi’ của BLN)

Những quan binh đã đứng lên, nhìn thấy Cố Hải bạo phát thật một trận kinh ngạc vui mừng, trong lòng đều run rẩy phấn chấn.

“Đoàn trưởng, mau ra đi, nếu như có người đối với tôi như thế, không quan tâm là nam hay nữ, tôi đều gả cho hắn.” Lưu Xung nước mắt lưng tròng.

Bạch Lạc Nhân cầm lấy chiếc nhẫn kia, nỗi lòng phiêu dang, hắn không phải là vì cố tình ra vẻ ngạc nhiên vui vẻ để cho binh sĩ đóng cửa, hắn cũng không bày mưu gì cùng Cố Hải. Hắn bắt quá là nghỉ nên làm khó để đám phụ rề một chút, không nghĩ tới lại có được thu hoạch ngoài ý muốn như vậy. Chuyện cho tới bây giờ, Bạch Lạc Nhân không thể không thừa nhận, Cố Hải thật là một cao thủ bày mưu tính kế, cậu ta thật rất thích hợp làm thương nhân, may là trước đây không chọn cùng một con đường với cậu ta, nếu đột nhiên chết chắc cũng không biết chết như thế nào!

“Có để anh ta vào hay không?” Lại có người hỏi.

Bạch Lạc Nhân cuối cùng dừng lại thở một hơi, cậu phải kiên định tới cùng.

“Không ! !”

Một tiếng này, ngoài cửa Cố Hải nghe được rõ ràng

Cơ hồ tất cả mọi người đều cảm thấy Cố Hải đã đến bước đường cùng, cuối cùng khẳng định chỉ còn nước quỳ xuống mới xong việc, không nghĩ tới vị này bị Bạch Lạc Nhân đả kích 10 năm vẫn kiên cường vững vàng không ngã quỵ. Vung tay lên, trầm giọng nói: “Để anh trình báo bố lên!”

Còn có báo bố? Trong khe cửa hơn mười con mắt quay vòng.

Bạch Lạc Nhân cũng vô cùng kinh ngạc, Cố Hải vào không được, còn có thể bày ra thủ đoạn bịp bợm gì?

Cái nồi màu đỏ, cái sạm màu đỏ, ổ điện màu đỏ, dây điện màu đỏ..... Một đại tiệc xung quanh thắm màu đỏ rực, mọi người ở đây mang một ánh mắt kinh ngạc, chậm rãi mở lửa. Ai cũng không thể tưởng tượng được, Cố Hải ở bên ngoài doanh trại bày ra hàng quán xào đồ ăn, hơn mười vị mỹ nữ trợ giúp, các nàng phụ giúp để toàn là nguyên liệu nấu ăn vào trong giỏ xe.

Rất nhanh, hương vị bay tới bên trong doanh trại .

Bạch Lạc Nhân mũi rất thính a! Rất nhanh thì ngồi không yên, một người ở trong phòng sốt ruột đi loay hoay hai vòng, chỉ nghe vài tiếng ken két, tiếng xeng gõ vào nồi, đồ ăn đã đặt trên bàn.

Bạch Lạc Nhân như một tuấn mã lao nhanh ra ngoài, giữa lúc mọi người đang chè chén vui chơi, thoát cái như mũi tên vọt nhanh tới trước mặt Cố Hải, đoạt lại thịt viên đang chuẩn bị đưa vào miệng cậu ta, muốn làm người thưởng thức đầu tiên.

Đám phù rở cũng giống ngựa hoang thoát dây cương, vọt tới trước mặt các nàng mỹ nữ, một trận náo loạn phát sinh mối quan hệ hữu nghị, triển khai Party ngay tại sân huấn luyện.

Trên đường trở về, Bạch Lạc Nhân theo thường lệ ngồi quay lưng về phía Cố Hải.

“Em sao lại ngồi quay ra sau?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân sau đó vẫn trả lời, “Lười nhìn cậu.”

Cố Hải cho rằng Bạch Lạc Nhân cùng cậu cố tình hâm nóng chuyện tốt ngay trước , kết quả quay đầu lại, Bạch Lạc Nhân còn ở đó bưng cái đĩa mà ăn, bây giờ không phải lười nhìn cậu, đây là sợ đồ ăn bắn tung tóe trên đồ vest của cậu.

Ăn đồ ăn đến thương bất khởi*!

(*Thương bất khởi: đại khái không ai được chạm vào đồ ăn của tui)

“Đừng ăn ở trên đường.” Cố Hải nói “Gió vào, cẩn thận tiêu chảy.”

Bạch Lạc Nhân ừ một tiếng, tiếp tục ăn.

Cố Hải bắt đắc dĩ , “Em đừng có nói là cả đêm qua em không ăn gì?”

“Ừ !” Bạch Lạc Nhân nước miếng đầm đìa nói, “Hai chúng ta còn không thể thấy mặt, tôi chưa ăn gì? Ai làm cho tôi? Còn nữa, đêm hôm qua nếu như tôi ăn no, thì hôm nay tôi sẽ không cần thiết bị cậu lừa ra ngoài.”

Lời Bạch Lạc Nhân nói như làm bình tĩnh người trong mộng .

Cố Hải lập tức tăng tốc, vội vã hướng về nhà, cậu nhất định phải cho Bạch Lạc Nhân ăn thật no một lần nữa rồi mới đưa về, nếu không ngày mai đến lượt em ấy tới đón dâu, chỉ cần đứng ở bên ngoài hô to một tiếng “Tôi đói bụng”, Cố Hải sẽ ngoan ngoãn mà đi ra mắt!

Tốc độ xe tăng nhanh, bên tai gió cũng đã trở nên mát lạnh, năm đó Bạch Lạc Nhân thích ngồi dựa lưng về phía Cố Hải, là vì có thể nhìn con đường trước mắt không ngừng kéo dài. Hiện tại ngồi dựa lưng về phía cậu ta, là vì có thể nhìn thấy phía sau vô số khuôn mặt đang tươi cười. Cũng trên một con đường này, bọn họ rốt cục cũng có bạn đồng hành, rốt cục cũng có người cùng chia sẻ hạnh phúc với họ.

Sau khi hoàn thành mục đích, Bạch Lạc Nhân nhanh chóng quay về.

Lại một đêm không ngủ.

Ngày hôm sau, đội ngũ đón dâu của Bạch Lạc Nhân khởi hành.

Nếu nói Cố Hải đón dâu thật lãng mạn cùng cách thức thật sáng tạo, thì đội ngũ đón dâu của Bạch Lạc Nhân tuyệt đối là khí thế phô trương cực kỳ hoàn mỹ. Sáng sớm, chín chiếc phi cơ trực thăng cùng bộ đội xuất phát, vọt lên trời cao 134 thước, đích thị là nghi thức cưới mây đón dâu trong bầu không khí khoáng đãng, bầu trời rộng lớn mênh mông.

Một trận âm thanh rầm vang, các vị phù dâu ánh mắt hướng lên thiên không.

“Waa.....”

Cố Hải cũng hướng ánh mắt ra ngoài.

Chín chiếc trực thăng đã bay tới vùng trời phía trên công ty, một đường khói hồng kéo thật dài, giống như dải lụa đỏ treo ở đuôi phi cơ. Trước mặt hiển nhiên là Bạch Lạc Nhân dẫn đầu xung phong, tám chiếc còn lại bắt đầu giảm tốc bay chậm lại, chỉ thấy phi cơ của Bạch Lạc Nhân đang chúi đầu lao xuống, chợt dừng lại xem xét giữa đám đông quân chúng đang kinh hãi náo động, sau đó liền về ra một làn khói hồng hình vòng cung , đến khoảng 20 thước cách mặt đất, lại ngẩng đầu bay lên, cùng hình dạng một đường vòng cung, cuối cùng hợp lại với điểm khởi đầu.

Đích thị một trái tim hồng xinh đẹp, in hình giữa không trung, đoàn phù dâu thật một cơn chấn động, mặt ngốc ngếch mà ngóng vọng lên trời.

Cố Hải cảm động thật y hệt, đây là lần đầu tiên sau chín năm nỗ lực, Bạch Lạc Nhân vì một mình hắn mà biểu diễn.

Ngay sau đó tám phi cơ phía sau cũng bắt đầu hành động, bọn họ kéo theo một dải khói màu vàng kim, trên không trung hợp tác phi phạm vẽ ra một chiếc nhẫn. Rồi sau đó chín chiếc phi cơ hợp lại, xuất hiện chín binh sĩ thân mặc chiến bào đỏ, trên đỉnh đầu cũng xuất hiện chín chiếc dù hồng sắc, xuyên qua khoảng trống chiếc nhẫn khổng lồ mà hạ xuống.

Giống như chín đóa hoa hồng nở rộ giữa không trung.

Rất nhanh, chín chiếc phi cơ cũng nhất tề hạ xuống trên bãi cỏ phía trước công ty Cố Hải.

Mười sáu người tạo thành đội hình danh dự chia làm hai bên, một quân nhân anh khí bức người, theo phía sau là một phụ tá, ánh mắt thần thánh mà trang nghiêm nhìn chăm chú vào trong, hướng tới cửa công ty chậm rãi đi tới.[/I]

105. Chương 105 - Rước Bạch Mã Hoàng Tử

Editor: Baotri1998

Bạch Lạc Nhân cùng đội nghi trượng* và Cố Hải nhanh chóng đi tới cửa , Diêm Nhã Tĩnh cùng với các vị mỹ nữ phía sau nói:“Mọi người không nên nhìn bề ngoài bọn họ mà bị lừa, hãy ngắm lại hôm qua vì sao họ ép buộc chúng ta . Các chị em, thời khắc báo thù đã đến,hãy đem khí thái uy phong của phụ nữ hiện đại ra, những gì chúng ta chịu thua thiệt ngày hôm qua, cả vốn lẫn lời đòi lại hết !”

(* Đội nghi trượng là một đội xếp thành nhóm để tham gia nghi thức, sự kiện, buổi lễ nào đó.v.v., còn đội nghi trượng ở đây có thể gọi đội đàn trai hay đàn gái trong đám cưới)

“Nhất định, lão nương đây đã đợi giờ khắc này biết bao nhiêu năm !”

“Hôm nay bà đây sẽ cho đám đàn ông biết thế nào là ngược.”

“Diêm phó tổng, cô có cái nhìn thật tốt !”

Ngày thường là những phụ nữ xinh đẹp tri thức và dịu dàng , lúc này toàn bộ đã lộ ra bản tính ‘la sát’ , dù sao giấc mơ trở thành vợ của tổng giám đốc đã tan tành, vì thế các nàng cũng không cần thiết giả bộ. Nếu bản thân không phải người may mắn cuối cùng, thì không dịp cơ hội này khiến tất cả đàn ông chết mê chết mệt, chịu bị chúng ta tàn nhẫn trả thù !

“ Các cậu không cần nhét bao lì xì, trong phòng nhiều người như vậy, các cậu phát cũng phát không nổi, hơn nữa chúng tôi cũng không thiếu tiền. Quan trọng là chúng tôi phải khảo nghiệm thử xem “chú rể” đối với Cố tổng chúng ta có đích thực quan tâm hay không, nếu qua được, chúng tôi tuyệt không ngăn cản, còn không qua thì, Ừmmmmmm.....”

(Tới lượt Bạch Lạc Nhân làm chú rể)

Lưu Xung đứng phía sau Bạch Lạc Nhân , vừa mở miệng liền thua.

“Không qua được thì thế nào?”

“Không qua được đương nhiên bị phạt !”

“Phạt như thế nào?” Đây mới là các anh quân lính quan tâm .

Diêm Nhã Tĩnh nhếch khóe môi,“Lát nữa chúng tôi sẽ hỏi chú rể mấy câu hỏi, đáp sai một câu, các cậu phải cởi áo của mình, sai nữa, thì các cậu lại cởi quần của mình.”

Lưu Xung cả kinh,“Chúng tôi hết thấy mặc ba lớp quần áo, nếu anh ấy sai hết ba câu , chúng tôi chẳng phải liền cởi hết quần áo à?”

“Yên tâm, chúng tôi rất văn minh, sẽ không để cho các anh không mảnh vải che thân. Nếu quần áo các anh đều cởi hết, trong lúc chú rể lại đáp sai, thì các anh sẽ mặc đồ do chúng tôi cung cấp, đáp sai thì được mặc một bộ . Nếu chú rể trả lời đúng , các anh có thể mặc lại quần áo của mình, trả lời đúng nữa thì mặc lại từng bộ.”

Lưu Xung mang tất cả hy vọng kỳ thác cho Bạch Lạc Nhân ,“Thủ trưởng, dựa vào bản lĩnh của anh , cố gắng lên !”

Bạch Lạc Nhân tự tin mười phần, gật gật đầu.

“Câu thứ nhất, nghe cho kỹ, nụ hôn đầu của các anh là ngày nào? .”

Sự thật chứng minh, bị người khác theo đuổi quả nhiên không thể nhớ lâu, câu thứ nhất liền gây khó khăn cho Bạch Lạc Nhân. Cậu gắng sức nhớ lại, nụ hôn đầu..... Chắc là ngày Cổ Hải lần đầu bày tỏ tình cảm, nhưng mà đó là ngày nào? Hình như thời điểm bọn họ phát hiện mình là anh em, mà thời điểm đó là chính xác là ngày nào?.....

Lúc Bạch Lạc Nhân trầm tư suy nghĩ , Cổ Hải tâm liền lạnh , anh nói này bảo bối ! Đó là ngày kỷ niệm chúng ta ở với nhau, em sao có thể quên? Em để cho anh phải đợi em kể hết ngọn ngành rõ ràng thì chồng đây làm sao chịu nổi !.

“Đã đến giờ, mời trả lời.”

Bạch Lạc Nhân nói lướt qua.

Sau khi trả lời xong, Đông Triệt truyền đạt đáp án cho Cổ Hải, Cổ Hải mặt đều xanh lét,“ Lúc đó miệng tôi hôn dưới dải quần của cậu ấy.” Tất nhiên đang định nghĩa lại chuyện Bạch Lạc Nhân hôn ‘bộ vị’ nói lại lần nữa .

“Trả lời lệch lạc, cởi áo.”

Đáng thương 17 anh lính, tất cả đều yên lặng cởi áo, lộ ra bộ ngực rắn chắc.

“Câu thứ 2.” Diêm Nhã Tĩnh giọng nói trong veo truyền ra,“Xin hỏi chú rể, kỷ lục một đêm lên đỉnh của các anh là bao nhiêu lần?”

Từ câu hỏi hôn môi lại đến câu hỏi nhạy cảm này, tuần suất lớn cũng làm cho người khác nín thở, tuy rằng các anh quân lính rất sợ bị cởi quần, nhưng cảm thấy hỏi đến vấn đề này thật sự rất thích thú.

Lúc này , Bạch Lạc Nhân rất rõ ràng mà trả lời,“7 lần.”

Kỷ lục này là thời gian bọn họ còn đi học , Bạch Lạc Nhân sơ dĩ nhớ rõ, là bởi vì cậu rùng rã nằm trên giường suốt một tuần. Lúc ấy Cổ Hải còn trêu cậu, cậu phải một lần nghỉ ở đây một ngày một đêm! Vì thế 7 lần đó in sâu mãnh liệt vào tâm trí Bạch Lạc Nhân .

Đông Triệt sau khi nghe được đáp án, khóe miệng lộ ra ý tứ hàm xúc không rõ.

“Tôi nghĩ sinh lý cậu cường được bao nhiêu , mới đạt được 7 lần! Kỷ lục cao trào của tôi là 11 lần!”

Cổ Hải cũng cười ,“Đại ca, một đêm tổng cộng có mấy giờ? Ngài bắn 11 lần, ý muốn nói cho tôi biết là ngài bắn rất nhanh à? Tôi đến tận 7 lần thì đích xác là 7 lần, không ngừng nghỉ, không đổi người, ngài bắn 11 lần tất là 2 phút 1 lần hả?”

“ Miệng cậu đủ cay nghiệt.” Đông Triệt tổn hơi thừa lời,“Nếu theo cậu nói, cậu ấy trả lời đúng ?”

“Không đúng.” Cổ Hải nói rất rõ ràng cho Đông Triệt,“Lần cuối thao là sáng sớm, dựa theo điều kiện cần và đủ, hẳn là 6 lần.”

Đông Triệt lạnh lạnh cười,“Thông cảm nhé Tiểu Bạch.”

Quả nhiên, Bạch Lạc Nhân nhận được đáp án, mặt lập tức tối sầm .

“Cậu ấy cũng quá tích cực đi? Rõ ràng đều có trình tự trong đó hết rồi , còn giới bày đặt phân biệt cho rõ.”

Một mỹ nữ mở miệng, “Chê tổng giám đốc chúng tôi tích cực, bây giờ anh có thể đi ! chỉ cần chân anh bước ra khỏi cửa chính công ty, tiếp theo chúng tôi liền đem chân Cố tổng cạo hết .”

Lưu Xung và vài anh em sụ mặt, “Không phải anh ấy ngại tổng giám đốc tích cực, là chúng ôi ngại anh ấy tích cực !”

“Ít nói nhảm !” Tiểu đào đôi mắt xinh đẹp trừng lên, “Cởi quần nhanh lên !”

“ Có thể vào trong hả cởi?” Lưu Xung rút cổ, “Bây giờ người đến người đi, cởi như vậy nhiều người thấy thì không thích hợp!”

“Không thương lượng, cởi ra ngay.” (Cái má dâm tà)

Vì thế, hơn mười người có body cực chuẩn, cứ như vậy bày ra trước mặt đám mỹ nữ.

“Đội trưởng ! Anh không thể trả lời sai thêm nữa, trả lời sai nữa thì trên người chúng tôi cái gì cũng không có .”

“ Nhất định, đội trưởng, anh phải giành lại khẩu khí , mấy người anh em chúng ta đều không dễ chịu trận như vậy.”

“Tôi còn là xử nam đó !” (Trai còn trinh đó ^__^)

Bạch Lạc Nhân hít sâu mấy hơi , vì tôn nghiêm các huynh đệ , cậu phải tiếp tục trả lời câu hỏi.

“Câu hỏi là.....” Diêm Nhã Tĩnh thanh thanh cổ họng, “Trên người của Cố Hải ưu điểm nào hấp dẫn anh nhất? Chú ý, câu hỏi này anh phải trả lời thành thực, không thành thực, sẽ tính là sai.”

Trong lòng Bạch Lạc Nhân , Cố Hải có 2 ưu điểm lớn, thứ nhất tâm bị khống chế, mỗi khi vào thời khắc mấu chốt nó đều sẽ phát huy tác dụng, ưu điểm này nói ra mọi người sẽ công nhận, cũng là bằng chứng xác thật rõ ràng , đó chính là Cố Hải làm đồ ăn rất ngon. Còn có một ưu điểm dấu tận đáy lòng, nó trói chặt căn nguyên Bạch Lạc Nhân, đó chính là công phu điều luyện trên giường của Cố Hải.

“Cậu ấy làm đồ ăn rất ngon.” Bạch Lạc Nhân nói.

Trên thực tế, lúc thời khắc Đông Triệt đi tới, Bạch Lạc Nhân liền ý thức được mấy người anh em sẽ bị ‘tịch thu’ quần lót .

“Chính xác hay không, trong lòng cậu rất rõ ràng, còn nhờ tôi công bố sao?” Đông Triệt đồng cảm nhìn Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân quay đầu nhìn về phía kia mười mấy cái huynh đệ, đối mặt với mặt hoảng hốt bọn họ, vẻ mặt hổ thẹn nói: “Xin lỗi !” 6 tháng cuối năm nhất định sẽ đề bạt các cậu.

“ Không muốn ! ! !”

Vài tiếng kêu gào đi qua, 17 nam nhân trần truồng, cái mông hướng phía đối diện, hai tay che lại vị trí then chốt , quay về phía một đám mỹ nữ hung hăng đói khát.

“Thủ trưởng, xin ngài, hãy đáp đúng một câu, chúng tôi muốn mặc quần lót vào.”

Diêm Nhã Tĩnh như một nữ cường kiêu mẫu nhìn mấy vị hỏa nam*, “Nếu một hồi lại trả lời không đúng, các cậu có thể tự chủ lựa chọn, có thể mặc quần lót của nữ, cũng có thể tiếp tục trần truồng.”

(*Nam hỏa thân)

Hắng giọng, “Câu tiếp theo, xin hỏi, dưa chuột dài bao nhiêu, cúc hoa sâu bao nhiêu?” Hỏi xong, Diêm Nhã Tĩnh tự mình mặt đỏ tía tai, quay đầu hướng đến khâu quản lý hỏi, “Câu hỏi này là ai ra đề ?”

“Là Đông phó tổng.” Nhỏ giọng bên tai

Lại quay đầu nhìn về hướng thủy tinh trong suốt bên trong, Đông Triệt đang hăng hái thưởng thức biểu cảm quần bách của cô .

Lợi dụng từ của câu hỏi này ‘chơi lại’, Bạch Lạc Nhân lần này cố ý hỏi thêm một câu, “Vấn đề này cô muốn hỏi ai ?”

“Tìm người.” Một đám nữ nhân cùng hô một tiếng.

Lúc này, Bạch Lạc Nhân phát huy đầy đủ thông minh cơ trí của mình.

“Dưa chuột của tôi dài bao nhiêu, cúc hoa của cậu ấy sâu bấy nhiêu, dưa chuột cậu ấy dài bao nhiêu, thì cúc hoa của tôi sâu bấy nhiêu.”

Lời vừa nói ra, lập tức thanh âm xì xào tranh luận.

“Anh...cái này gọi là đầu cơ chực lợi*”

(*Lợi dụng cơ hội tìm lợi ích không chính đáng)

“Không được, trả lời lại, phải chính xác từng con số .”

Giờ đây mười mấy huynh đệ đều đỏ mặt hộc nhèch nhán, là đúng hay sai ngược lại cho mình phải thật tự tin hy vọng , ở đằng sau một hàng vây quanh nhìn xem.

“Vẫn là để cho Cố tổng phán xét đi !” Đông Triệt nói.

Cố Hải nghe được Bạch Lạc Nhân trả lời, lúc này mới nở nụ cười.

“ Tính, đề tài này cho cậu ấy qua đi !”

Vì thế, bọn đàn ông lập tức ba chân bốn cẳng đem quần lót nhặt lên.

“Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi, giá trị tài sản của Cố Hải trong tay anh là bao nhiêu?”

Bạch Lạc Nhân vừa muốn tuyên bố, đột nhiên bả vai sụp xuống , hướng phía sau mười mấy người nói:“Các cậu..... không cần mặc.....”

Mười mấy người, mới có nhặt quần lót định mặc, vừa vói một chân vào, còn xem kỹ làm sao mà mặc, đã có thể có chỗ che ,quần lót đang cầm trong tay.....

Nghe nói như thế, tất cả bọn họ đều đỏ mặt đỏ cười.

“Câu hỏi tiếp theo, xin hỏi, anh và Cố tổng cộng ghi lại bao nhiêu clip XXX ? Chụp bao nhiêu loạt ảnh cấm?”

Bạch Lạc Nhân trong đầu chỉ có bốn chữ, nhiều vô số kể.

Lúc này đây, tất cả bọn nam nhân đều không cần hy vọng, liền chủ động đem quần lót nữ dưới mặt đất mặc vào , bọn họ bị người khác nhìn đủ rồi, chẳng ngại mặc quần lót nữ, còn tốt hơn không mặc gì!

“Tốt, câu tiếp theo, xin hỏi có thể cho chúng tôi xem một đoạn clip hoặc mấy tấm ảnh để chiêm ngưỡng không?”

“Câu hỏi tiếp theo, hãy cho chúng tôi biết lý do tồn tại Bạch tiểu thức phụ* và nguồn gốc của Cố lão thôn trưởng? .”

(* nàng dâu nhỏ,người vợ trẻ, gái đã có chồng...)

“Tiếp theo, trong vòng 1 phút đồng hồ, anh kể hết những món ngon mà Cố Hải làm?...”

Hàng loạt câu hỏi tiếp nối tiếp, đến sau cùng, người đáng thương nhất là mười mấy vị ca ca, nhìn xem bọn họ cũng có đồ đều mặc , thậm chí ngay cả trang phục đều hài hòa, nhưng lại chờ cho đám nữ nhân xử trí .

“ Phía dưới, các anh còn cơ hội cuối, nếu các anh mặc quần áo này đi trên đường,bắt chuyện thành công với một vị soái ca, còn có thể xin được số di động, sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ. Tất cả mọi người hoàn thành nhiệm vụ, chúng tôi sẽ mở cửa ra. Trong lòng không nên ôm cơ hội làm gì, vì phía sau các anh có mấy nhiếp ảnh gia đảm nhiệm theo sát chụp ảnh.”

Vì thế, mười bảy vị ‘Nữ nhân’ hoá trang vô cùng thê thảm dạo trên đường , để đội trưởng bọn họ vừa lòng, vì thế cấm đầu nhiệt huyết hi sinh, để lại Bạch Lạc Nhân ở đây một mình chiến đấu hăng hái.

Một giờ qua đi, không ai trở về, hai giờ qua đi, vẫn không một người trở về, nửa giờ sau, Bạch Lạc Nhân rốt cục đội không kịp .

“Nếu bọn họ không hoàn thành nhiệm vụ, thì hôm nay tôi không được đem người đi sao?”

Diêm Nhã Tĩnh cười cười, “Còn có một cách, nếu anh có thể hôn hết tất cả nữ nhân ở đây, chúng tôi để cho anh vào. Đương nhiên, trong quá trình anh hôn, mà tất cả bọn họ hoàn thành nhiệm vụ, anh không cần tiếp tục. Tóm lại, chính là ai nhanh ai chậm, nếu anh có thể hoàn thành trước nhiệm vụ của bọn họ, không chỉ anh có thể bắt người đi, bọn họ cũng có thể được giải thoát.”

Bạch Lạc Nhân nhìn lướt qua, tính trước cửa đến đây ít nhất cũng chừng ba, bốn trăm, lui về sau vài bước, ngẩng đầu lên nhìn, mỗi tầng trệt trước cửa sổ đều có nữ nhân ngoắc ngoắc cật.

Đúng lúc này, Lưu Xung mặt mũi bầm dập được người nâng về.

Diêm Nhã Tĩnh cười nhẹ nhàng, “Anh muốn chọn hay không?”

Bạch Lạc Nhân ngửa mặt lên trời thở dài, Cố Hải, cậu bảo dưỡng một đám ác nữ! vì cưới cậu, người ‘chồng’ tôi đây chỉ có thể hy sinh.

Cố Hải đang cùng Đông Triệt trò chuyện, đột nhiên nhìn thấy Bạch Lạc Nhân hướng qua hôn Diêm Nhã Tĩnh, hành động mạnh bạo này, diễn ra cùng một lúc trước mặt hai người đàn ông. Bây giờ hai kẻ này như mãnh hổ trên núi từ trong phòng khách lao ra, xông đến cửa.

Tiếc là, chúng đại mỹ nữ hộ vệ (bảo vệ) một thân cường đại, các anh cường mạnh tời đâu, chúng tôi nhiều người nên không sợ.

Kết quả, một màn hôn qua lại bắt đầu diễn ra, đi đón ‘dâu’ lại biến thành 2 vị tân lang bị mọi người vây quanh, muốn cùng một chỗ lại bị tình cảnh hỗn loạn này, tầng tầng lớp lớp ngăn cách. Hơn nữa đám nữ nhân này so với mấy nam nhân lại khó đối phó hơn nhiều, anh gọi mấy vị soái ca cũng vô dụng, phụ nữ không phải động vật dùng nửa thân dưới để nghĩ.

Trong lúc hỗn loạn, đến cả Cố Hải bất ngờ lỗ mẩn, “Bạch Lạc Nhân, nếu cậu hôn nữa, tôi và cậu ly hôn ngay có tin không?”

Bạch Lạc Nhân còn chưa nói gì, nhóm mỹ nữ lại sang sảng vùng lên, “Ly hôn đi, ly đi nhanh lên, anh cùng anh ấy ly hôn, chúng ta sẽ có cơ hội.”

Lúc hỗn loạn còn chưa dứt, Bạch Lạc Nhân đột nhiên ý thức được, dù cố chấp kiên cường như vậy cũng không được, nhất thiết phải dùng kế sách, phải nhắm vào đối phương uy hiếp.

“Tất cả yên lặng để nghe tôi nói!” Bạch Lạc Nhân hét lớn một tiếng.

Cuối cùng một đám nữ nhân cũng hết làm loạn.

“Nếu các người để cho tôi vào trong đem Cố Hải rời đi, tôi có thể để cho Cố Hải hủy bỏ quy định đàm chuyện yêu đương trong công ty!”

Nhóm mỹ nữ mắt lập tức trừng lớn, kinh ngạc nhìn lẫn nhau, là thật sao?

Thời điểm lòng người đang bị dao động, Diêm Nhã Tĩnh chặn lại một câu, “Lập trường mọi người phải kiên định! chúng ta không phải không có người muốn, phận nữ nhi cũng có tự tôn, không thể vì một quy định mà khuất phục!”

Một số nữ nhân đồng ý cho vào, nhóm còn lại thì lắc đầu.

“Chúng tôi không quan tâm!”

Bạch Lạc Nhân lại hô lớn, “Nếu các người để cho tôi vào, tôi có thể để cho Cố Hải tiếp nhận một đám soái ca làm việc tại công ty!”

Lời này từ miệng nói ra, trước mặt Bạch Lạc Nhân lập tức xuất hiện một con đường rộng mở.

Mỹ nữ chia làm hai bên, cùng hô to, “Thủ trưởng mời vào!”

Bạch Lạc Nhân cười ha ha đi vào.

Vừa muốn đem Cố Hải tóm đi, có người lên tiếng, “Tân nương (lang) chân không thể chạm đất.”

Bạch Lạc Nhân ngồi xổm người xuống đem Cổ Hải công lên, nhóm mỹ nữ mắt ngậm lệ nóng nhìn Bạch Lạc Nhân đem “bạch mã hoàng tử” rước đi.

Cổ Hải nằm trên lưng Bạch Lạc Nhân, xấu xa ngấm nhìn gò má anh tuấn của Bạch Lạc Nhân, nghiêng ngấm trêu chọc nói, “Câu hỏi thứ ba em rõ ràng có thể trả lời, vì sao không nói thật?”

Bạch Lạc Nhân liếc nhìn Cổ Hải một cái, “Tôi có gì không nói thật?”

“Lời em nói là thật sao? Có phải nói thật không?” Cổ Hải miệng đuổi theo cắn cổ Bạch Lạc Nhân, “Em dám nói, em hấp dẫn nhất là tài nấu ăn của anh? Chứ không nói tài điều luyện trên giường của anh?”

Bạch Lạc Nhân cười đến mặt đều đỏ.

106. Chương 106 - Năm Tay Nhau Một Đời

Thượng Ẩn - Phần Cuối

Nguồn fb Cổ Hải

Buổi tối đúng 7h, Khách khứa bắt đầu dần dần vào bàn. Nơi tổ chức tiệc cưới cũng phải rộng đến 2000 mét vuông, có khả năng chứa được hơn ngàn người. Ngoài đoàn phù dâu phù rể khổng lồ cùng với bạn bè ra còn có không ít những khách không mời tự đến, những người này hơn nửa là có công việc hợp tác với Cổ Hải, còn có 1 vài đại biểu ở lễ triển lãm đèn lần trước nhận được đèn quỳen tặng, nhân dịp này cùng đến để biểu đạt cảm kích cùng với chúc phúc. Sân hôn lễ bố trí thật tinh mỹ, Sân khấu ngay tại trung tâm, tất cả khách khứa đều ngồi tại xung quanh sân khấu, tạo nên một không khí ấm áp và hạnh phúc.

Buổi chiều Dương mãnh đi ra bàn tiếp khách ngồi, cậu ngồi bên cạnh 2 nhân viên đều là nhân viên thống kê tiền mừng đám cưới. Theo khách khứa số lượng càng ngày càng tăng, lượng công việc càng ngày càng nhiều, Dương Mãnh phụ trách kiểm kê, người bên cạnh phụ trách ghi lại. Bởi vì tiền biếu ở mức khổng lồ nên phải dùng 1 loạt tủ sắt đựng. Tủ đây, liền có 1 binh sĩ đem đi, lại thay 1 cái khác.

“Trương Tiểu Mai, 1688 nguyên”

“Tô Huy, 2888 nguyên”

“Trương Thành, 18888 nguyên”

Từ lúc Dương Mãnh bắt đầu kiểm kê đến giờ, từ trong tay cậu tiền nhiều vô số kể, ít nhất là 2000 nhiều hơn thì 10000. Ngay cả là 1 nhân viên bình thường, đến nơi này, không mất mấy nghìn khối liền không được. Dương mãnh đem tiền trong hòm đều lấy ra, nhìn ra mới thấy, cậu thẹn với 2 người đó quá, cho nên mới tự động nhận việc kiểm kê này coi như là làm công.

Diễm nhĩ tĩnh cùng đông triết cùng nhau đến, Dương mãnh thấy đông triết, cười trêu chọc 1 câu

“Hai chị em đến rồi à?”

« Nếu biết trước cậu là người kiểm kê thì tôi đổi thành tiền giấy rồi »

Dứt lời hướng Dương mãnh đưa qua 1 tấm séc « 131400 »

« Chị em, cậu thật hào phóng, cậu là người đưa tiền mừng cao nhất rồi đấy »

Đến lượt Diễm nhĩ tĩnh, cũng rút séc ra « 131401 »

Đông triết liếc Diễm nhĩ tĩnh cảm giác không có gì để nói cả.

Rất nhanh, Vụ kỳ được bảo tiêu của mình hộ tống đi vào, Dương Mãnh đang vội vàng kiểm kê tiền mừng của người khác không phát hiện ra Vụ kỳ đang hướng đến cậu đi tới, thẳng đến khi có 1 thanh âm vang bên tai cậu « 521521 »

Dương mãnh không ngần đầu lên nói « Mẹ, đọc mật mã thẻ như vậy không sợ bị trộm à »

« Đây là tiền mừng đám cưới »

Nghe được con số kinh ngạc cùng với thanh âm quen thuộc, Dương mãnh ngần đầu lên, Gương mặt đẹp trai của Vũ kỳ xuất hiện trước mắt cậu

Mẹ nhà cậu... Dương mãnh trong lòng thầm oán, mừng nhiều như vậy, là cố ý làm tôi khó xử à ?

« Không hổ là bạn thân, thật là ý tứ » Một bên lấy lòng, một bên tại máy thanh toán quẹt ít đi 1 số 0 rồi đưa tới trước mặt vũ kỳ.

Vũ kỳ u u cười « Kết hôn thì nên tặng lì xì, quẹt thẻ điểm xấu, tôi có mang tiền mặt đến »

Dương mãnh nháy mắt mờ mịt

« Phiên cậu kiểm tra lại 1 lần đi »

Dương mãnh tìm 4,5 người cùng mình đếm tiền, đếm xong trở lại, nhìn đến có người không đưa tiền mừng mà đi thẳng đến phòng cho khách quý, lúc này dương mãnh đuổi theo tới.

« Xin hỏi anh không mừng hôn lễ sao? » Thăng thần hỏi

Chu Lăng vân mới mở miệng, Dương mãnh liền cảm thấy có một khí thế cường đại trấn áp mình

« Không »

Dương Mãnh lúc này mở miệng « Không mừng không được ăn cơm ! »

Chu Lăng Vân còn chưa nói gì, Lưu xung từ đâu chạy tới, trước tiên chào Chu lăng vân sau đó đem Dương mãnh kéo mạnh đến nói « Đây là lãnh đạo quân khu, cũng là lãnh đạo của bạch đội trưởng »

Lưu xung còn nói « Anh ấy mừng rồi, chẳng qua là không mừng tiền, mừng thuốc lá cùng pháo mừng, ít nhất cũng phải có giá trị 10 vạn »

Dương mãnh chợt nhớ buổi chiều hôm kia nhìn thấy mấy hòm pháo mừng,

Chu Lăng vân hướng Dương mãnh đi đến « Cần tôi cùng cậu đi kiểm kê một chút tiền mừng không ? »

« Không... không cần... »

Buổi tối 8h, hội trường đám cưới không còn chỗ trống, nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu

Toàn hội trường đèn tối dần, âm nhạc bắt đầu vang lên, chạy theo ánh đèn nhấp nháy bao quát toàn hội trường, biểu diễn ánh sáng khoảng 1 phút. Ngay sau đó, màn hình lớn xuất hiện 2 khuôn mặt tươi cười vô cùng tuấn mỹ , trong nháy mắt trong im lặng khách khứa bắt đầu vang lên tiếng vỗ tay mãnh liệt

Âm nhạc dần trở nên nhu hòa hơn, ngọn đèn cũng phát ra ánh sáng mê ly, màn hình lớn bắt đầu chiếu bộ phim kể về câu chuyện của hai người

Từ khi mới bắt đầu gặp gỡ rồi quen lẫn nhau đến sinh ly tử biệt, từ gặp lại nhau đến tự tra tấn lẫn nhau rồi đến gương vỡ lại lành, tuy rằng chỉ ngắn ngủi 20 phút nhưng mỗi người khách ở đây đều có thể cảm nhận được phần tình cảm lưu luyến si mê cùng thâm tình kia.

Tiếng nhạc cuối cùng vang lên, ánh đèn bắt đầu sáng lên, MC hôn lễ vô cùng anh tuấn bình tĩnh xuất hiện tại sân khấu trung tâm

Lại một tiếng vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt vang lên

« Các vị tân khách, các bằng hữu, cảm ơn mọi người đã tới tham dự hôn lễ của Bạch lạc nhân cùng Cố hải, hôm nay, chúng ta, 1314 cá nhân đang tề tụ đông đủ nơi đây, cùng nhau chứng kiến tình yêu 1 đời 1 kiếp của họ » Nói xong, lại tự trong lòng xì 1 tiếng khinh miệt.

« Ngay bây giờ, xin mời 2 vị tân lang bước vào lễ đường »

Cố Dương hướng bên cạnh đi vài bước, sân khấu ở giữa bắt đầu bay lên, một chiếc xe vô cùng xinh đẹp xuất hiện tại tầm mắt mọi người, Ngay sau đó, khi mọi người không hề để ý, chiếc ô tô đột nhiên nổ mạnh,

tân khách nhất thời truyền đến tiếng kinh hô. Những chiếc túi nhỏ nhanh chóng từ trên trời rơi xuống, bên trong là những viên kẹo đường sáng ngời trong suốt, đặt tại trong tay mỗi vị tân khách.

Đây chính là ý tưởng sáng tạo của hai vị tân lang

Cố Dương chút nữa thì tức giận chết, có cái mấy tiết mục này tại sao không cho tôi biết? Cố Dương bị trúng 1 đồng bột phấn, tóc tai đều hồng hết.

Cố Hải đoạt lấy micro của Cố Dương, cao giọng cùng với tân khách nói « Màn thiết kế vừa rồi chúng tôi gọi là trọng sinh, tuy rằng chúng tôi đã từng trải qua tai nạn xe cộ, nhưng tai nạn này cũng đem đến cho chúng tôi một cuộc sống mới, và tất nhiên quan trọng nhất phải cảm ơn anh họ của tôi Cố Dương. Kia anh, anh xúc động thành bộ dạng này hả?

Cố Dương ánh mắt âm hiểm nhìn Cố Hải, cậu tuyệt đối là cố ý!

Hôn lễ tiếp tục tiến hành.

« Mọi người hãy xem vị tân lang bên trái tôi, thật sự là một người không thể nhìn tướng mạo được, Đừng nhìn bộ dạng cậu ấy dễ nhìn cậu ta làm nhiều việc sau lưng cũng bằng khuôn mặt này đấy. Có thể nói là tập hợp đủ mọi « ưu điểm » vào 1 thân, vừa có sự gian trá của thương nhân, lại vừa có xấu xa của lưu manh, lại vừa ngốc nghếch, không tim không phổi, cũng có cả sự tính toán chi ly của dân đen chợ búa. Cuộc đời của cậu ta lạc thú lớn nhất chính là tự đội nón xanh lên đầu, ảo tưởng vợ mình là đứa trẻ hư... »

« Lại nhìn sang vị tân lang bên phải tôi, cậu ấy là siêu sao diễn xuất, thường xuyên lấy ánh mắt mềm yếu che đi bên trong cứng tựa kim cương. Thường xuyên tự xây dựng hình tượng dân chúng lương thiện, quan quân chăm chỉ, không cười người dưới không nịnh kẻ trên... Lạc thú lớn nhất của người này chính là tẩy não người ta, cho dù ý chí của các người có cứng rắn bao nhiêu, cậu ta đều có thể ép các người đi vào khuôn khổ »

Bên dưới các vị tân khách vang lên một trận cười, những người này đều cảm thấy Cố Dương rất có khiếu hài hước, rất giỏi khuấy động không khí, nhưng mà thực ra người ta nói ra những lời như thế đều là những lời tâm huyết!!

« Xin mời, Người làm chứng lên đài đọc lời thề »

Ngon đèn ánh tối trên mặt Chu Lăng Vân, anh ta trao đổi một chút ánh mắt với Cố Dương, rồi sau đó lại trở lại chuyện chính.

« Cố Hải tiên sinh, Anh có đồng ý nấu cơm một đời, giặt quần áo một đời, ấm ổ chăn một đời cho Bạch Lạc Nhân tiên sinh, thường thường bị quyền đánh cước đá, bị bắt nạt còn phải xin lỗi đối phương, chịu thiệt còn khen đối phương rộng lượng, mỗi ngày đều bị ăn đại dấm chua,tiểu dấm chua, oai dấm chua, tà dấm chua, nhất đại dũng dấm chua (ý là đánh ghen mọi phương diện giữ nguyên văn cho nó hay), chịu đối phương tức giận đôi khi còn không biết lý do sao ? »

Cố Hải không hề nghĩ ngợi liền nói « Tôi đồng ý »

Bạch lạc nhân ngồi trên ghế người nhà hơi hơi nhếch lên khóe miệng (Ngày xưa tôi có bỏ cái đoạn Bạch Hán kỳ rình coi phòng Cố Hải – Bạch lạc nhân, xem ai trên ai dưới, hai người đó trong phòng, Bạch Lạc nhân đang xoa bóp cho Cố Hải nên phát mấy cái tiếng dễ hiểu lắm, thế là ông ý tưởng là con trai mình nằm trên) được 1 phen vui vẻ còn khuyên con trai là cố giữ chủ quyền, sau khi nghe được mấy cái tiếng đó yên tâm về phòng ngủ không ngờ rằng chỉ chút nữa thôi sẽ phát hiện ra những tiếng còn sống động hơn thế từ con trai mình. Nên trong đám cưới ông ý mới nhếch lên cười đắc ý thế.)

Chu Lăng vân ánh mắt lại hướng về Bạch lạc nhân

« Bạch lạc nhân tiên sinh, anh có đồng ý cả đời nghe Cố Hải tiên sinh lời nhải, tất cả ăn uống đều bị anh ấy quản chế, thường xuyên bị ăn dấm chua mà không hiểu vì đâu, thường thường bị người nào đó tự nghĩ linh tinh đá một đá, lúc say rượu cùng nhau diễn trò ngu ngốc, lúc xúc động cùng nhau giả vờ ngớ ngẩn sao? »

Bạch lạc nhân chần chờ vài giây, ngay khi thấy ánh mắt khấn trương của Cố hải, khóe miệng khẽ cong lên một mạch cười khê.

« Tôi đồng ý »

Cố Uy Đình trên mặt lộ ra một tia không dễ phát hiện tươi cười.

Chu Lăng Vân hướng ánh mắt về 4 vị cha mẹ phía dưới sân khấu cùng với hơn một ngàn tân khách đảo qua 1 lượt, rồi sau đó lớn tiếng tuyên bố:

« Từ hôm nay trở đi, Bạch Lạc Nhân cùng Cố Hải chính thức trở thành vợ chồng, dùng tất cả tấm lòng của chúng ta đi nhận tình yêu chân thành của 2 người nam nhân, dùng tất cả những lời chúc phúc của chúng ta theo bọn họ đến bạch đầu giai lão »

Nói xong, giành được sự ủng hộ của cả hội trường. Hai người mẹ đôi mắt đều đỏ.

« Và bây giờ, xin mời hai vị tân lang hướng cha mẹ của mình kính trà, cảm tạ ơn dưỡng dục của họ hơn 20 năm qua, càng cảm tạ tình yêu cùng với sự bao dung vĩ đại »

Bạch Lạc Nhân cùng Cố Hải đi xuống đài, hướng 4 vị cha mẹ đi tới.

Cố Dương âm trầm mặt lại nhìn về phía Chu Lăng Vân « Anh đem lời nói như thả rắm sao? »

(Giải thích chút: Cố dương muốn phá đám cưới nên bảo với Chu lăng Vân thông đồng với mình tất nhiên là có điều kiện liên quan đến lợi ích, vì Chu lăng Vân là người chứng hôn nên bảo Chu lăng Vân là khi đọc lời thề thì nói là hôn nhân của hai người không được chấp nhận, và Chu lăng Vân đã đồng ý)

« Tôi làm thời thay đổi chủ ý »

« Thay đổi chủ ý vì cái gì không nói cho tôi biết trước ? Thay đổi chủ ý làm gì còn cần nháy mắt với tôi? »

Chu lăng Vân làm bộ đương nhiên : « Tôi nói cho cậu rồi, nháy mắt chính là ý nói cho cậu tôi thay đổi chủ ý »

Cố dương « Chu lăng Vân, chúng ta chưa xong với nhau đâu! »

Hướng về phía cha mẹ cung kính kính trà, vui sướng lấy được lì xì, hai vị tân lang lại về lại sân khấu.

« Mời hai vị nói ra bộ phận đẹp nhất trên người đối phương »

Cố Hải trước tiếp lấy micro, ngay tại lúc bạch lạc nhân đang lo sợ bất an, đột nhiên nghe được cố hải nói 1 chữ : « Tay »

Bạch lạc Nhân cúi đầu nhìn bàn tay đầy vết sẹo của mình, tâm đột nhiên bị cảm xúc nào đó lấp đầy (Giải thích 1 chút : Vì sao cố hải thích tay, vì bàn tay ấy mãi tận rất lâu sau khi hai người gặp lại, Cố Hải mới biết được những vết sẹo đều là do Bạch lạc Nhân dùng tay không để cạy những tấm sắt thép đang đè nặng Cố Hải khi tai nạn, cứu Cố Hải ra khỏi nguy hiểm, móng tay bật hết ra nhưng không hề để ý, lúc đó chỉ biết rằng những tấm sắt kia đang làm Cố Hải đau, phải bỏ chúng ra, rồi một đường gào khóc, một đường đưa Cố Hải đi bệnh viện mặc dù chính mình cũng bị thương)

Bach ac Nhan - Cậu tiếp nhận micro từ Cố Hải cao giọng nói câu « Toàn bộ »

Tiếng vỗ tay tràn ngập toàn hội trường

« Bây giờ xi mời hai người nói ra tuyên thệ tình yêu của mình, mỗi người nói ra 1 câu muốn nói với đối phương nhất »

Trong đầu Cố Hải có hàng nghìn lời hàng vạn chữ muốn nói, lại không nghĩ ra một câu có thể đem tất cả tình cảm của mình biểu đạt.

Thật lâu sau, vẫn là Bạch lạc Nhân nói trước:

« Em yêu anh. »

Những lời này vừa nói ra miệng, toàn bộ hội trường đều bùng nổ.

Cố Hải đột nhiên xoay người lại, lưng hướng Bạch lạc Nhân, lấy tay che mặt...

Cố Dương nhắc nhở 1 câu « Đến lượt cậu.. »

Cố Hải không lên tiếng

Cố Dương ghé qua, nhìn thấy một giọt nước mắt theo khóe mắt Cố Hải trượt xuống.

Giờ khắc này, trong lòng Cố Dương không biết nói lên lời là tư vị gì.

Anh đập cố hải 1 cước, giáo huấn « Xem cậu cái đồ thần kinh không tiền đồ này, nhanh lên, đều chờ cậu nói chuyện đây »

Cố hải xoa xoa mặt 1 chút, xoay người, lộ ra nụ cười hiền lành:

« Anh yêu em »

« Hôn đi, hôn đi, hôn đi... »

Trong tiếng hoan hô, hai đôi môi quần quýt lấy nhau, 10 ngón tay siết chặt. Từ nay về sau chúng ta nắm tay nhau 1 đời.

=====HẾT=====

107. Chương 107 - Phiên Ngoại 1: Một Chú Cảnh Sát Bị Sa Thải

Editor: phuongchuchoe

Vào một ngày, không khí trong lành, ánh nắng chiếu khắp nơi.

Khó có được một ngày đẹp trời như vậy, Dương Mãnh vui vẻ xuống dưới đầu phố đi tuần tra. Đi ngang qua trạm xổ số, theo thói quen dừng xe lại ven đường. Đi vào mua rồi thổi thổi xung quanh (chắc thổi lấy hên :v =))) mua hai tờ đang được treo ở trên, dùng 5 tệ đổi tờ thứ nhất. Đây thì thổi, thế mà thổi đến những năm trăm tệ.

Dương Mãnh nhanh mồm nhanh miệng nói với anh bạn ở bên kia.

“Hôm nay đúng là ngày lành tháng tốt, mọi việc đều tốt, ngày mai cũng tốt...” Dương Mãnh vui vẻ chọc ghẹo một chút liền đi ra khỏi trạm xổ số. Hít thật sâu, không khí thật là mới mẻ, trong lành, sau đó tâm tình của cậu vô cùng thoải mái.

Sau khi trải qua những ngày tháng cần kiệm gian khổ, cuộc sống của Dương Mãnh liền trở nên vô cùng thuận lợi. Đầu tiên là ở hôn lễ của Bạch Lạc Nhân mà lấy đến 5 vạn tệ phí dịch vụ, sau đó được lãnh lương chuyên cần, bây giờ lại trúng được 500 tệ... Ngay cả bà bán bánh rán cũng có thể vượt qua Song Hoàng Đản* mà!

(*Chủ nhà: Mình nghĩ đây tựa như câu thành ngữ “Có công mài sắt có ngày nên kim” hoặc ” Sau cơn mưa trời lại sáng” , mà mình không rõ nghĩa của từ Song Hoàng đản là gì nên không dịch sát ý được /)

Ông đây có thể đổi vận nhá! Dương Mãnh vừa nghĩ vừa nghe nhạc, ngâm nga mở cửa xe.

“Cứu tôi với! Đồ Lưu manh!!! ”

Nghe thấy tiếng hét thê thảm của người phụ nữ, Dương Mãnh liền căng thẳng thần kinh, mau mau chạy theo hướng phát ra âm thanh vừa rồi. Chạy đến giao lộ tấp nập, cậu nhìn thấy một đôi nam nữ đang giằng co quyết liệt. Hắn ta lấy tay xé rách váy, tất chân đều bị xé ra từng mảnh lớn. Mọi người xung quanh vây lại xem, nhưng không một ai tiến lên ngăn lại.

Dương Mãnh tức giận, hét lớn một tiếng rồi chạy đến.

Quần chúng lập tức tản ra, tên kia thấy cảnh sát đến, chẳng những không ngừng tay, mà còn càng đánh càng hăng. Cậu thấy quần áo của người phụ nữ kia đều từng mảnh bị xé rách, Dương Mãnh tiến đến lấy cây côn, đối phó với tên lưu manh kia một trận.

“Mày có buông tay không!!!”

Dương Mãnh tức giận hét lớn.

Hắn ta hoàn toàn không để vào trong mắt, Dương Mãnh lại không dám đánh mạnh, thế là hắn liền mặc cậu, ra sức mà đánh. Dù thế nào hắn cũng không thả! Dương Mãnh gặp phải một tên lì lợm, thế là hung hăng đánh một gậy. Tuy là thân thể cậu có chút nhỏ bé, sức lực kém một chút, nhưng tham gia huấn luyện quân đội nhiều năm như vậy, cho nên tay lại có chút sức lực.

Thế là một gậy đánh xuống, tên lưu manh lập tức nhảy dựng lên.

“Con mẹ nó! Dám đánh ông, mày chán sống hả!!!?” Hắn ta liền túm cổ áo Dương Mãnh.

Cậu sao chịu yếu thế, tức giận quát to “Đánh mày đó, thì sao! Đánh vậy là còn nhẹ !!! Đi theo tao về đồn cảnh sát!”

Hắn ta tất nhiên không chịu, Dương Mãnh càng không buông tay, vì thế hai người bắt đầu đánh nhau.

Người phụ nữ bên cạnh đứng dậy, sửa sang lại quần áo một chút rồi chạy đến chỗ Dương Mãnh: ” Cảm ơn đồng chí cảnh sát, cậu nhất định phải bắt hắn lại, hắn ta khi dễ tôi không chỉ một hai lần!”

Dương Mãnh nghe xong lời này xuống tay càng mạnh, quyền lúc đầu tuy nhỏ, nhưng nhiều lần chọc trúng chỗ trọng yếu. Người này nhìn yếu ớt như vậy, mà lực thì rất lớn, sớm đã đem cậu xem thường. Dương Mãnh cũng khó gặp đối thủ như vậy, hai chân lại không thể gạt đổ hắn, cũng chỉ có thể cùng hắn đánh mấy quyền, đánh đến càng đánh càng hăng.

“Yaaaaa.....!!!” * Dương Mãnh quét chân đem tên lưu manh ngã ra đất.

Còng tay lại, vô số ánh mắt khâm phục với cậu thiếu niên sáng láng này đi lên xe cảnh sát.

“Đồng chí cảnh sát, tôi có thể không đi được không?” Người phụ nữ mặt mày đầy rối rắm.

Dương Mãnh do dự một chút, liền nói ” Cô vẫn là theo tôi một chuyến, làm biên bản”

“Tôi mất mặt!” Người phụ nữ lau nước mắt.

Dương Mãnh cam đoan ” Cô yên tâm, tôi đem cô vào phòng trong, không ai có thể nhìn thấy, chúng tôi khẳng định sẽ thay cô bảo mật thật tốt! ”

“Tôi về thay quần áo trước, lát hãy đi!” Cô ta khập khiễng chạy xa xa.

Dương Mãnh vốn định xuống xe đuổi theo, nhưng nhìn thấy váy của cô ta bị xé rách từng, nhìn nhìn vị chủ nhân của xe kia, sau đó cậu liền khởi động xe, trước hết vẫn nên đem tên kia vào đồn cảnh sát.

“Chu Tử, hôm nay trở về nên đi một chút nha!”

Dương Mãnh đi tuần tra còn có thể bắt người? Trong ấn tượng của các vị đồng nghiệp, Dương Mãnh trực thì chỉ có hai loại kết quả, hoặc là trở về mặt mũi bầm dập, hoặc là một đi không trở lại! Hôm nay không chỉ trở về, mà còn hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, thật là một điều vô cùng mới mẻ !

“Mọi việc thế nào?” Chu Tử hỏi.

Dương Mãnh một bên vừa uống nước vừa nói ” Trên đường gặp phải tên lưu manh ức hiếp người khác”

“Mọi chuyện còn lại để tôi, cậu làm tốt lắm!”

Chu Tử nói, sau đó liền một cước xuống đống quần của tên đó, hắn kẹp lấy hai chân tức giận chửi hai câu, sau bii Chu Tử đem vào phòng thẩm vấn.

Dương Mãnh ngoài này thanh thoi uống trà, mọi lỗ chân lông trên người đều giãn ra, trong lòng vô cùng thoải mái. Không chỉ bởi vì một tai nạn, mà đối với cậu đây chính là lúc khẳng định năng lực bản thân đó nha! Dương Mãnh liền tự kỷ thưởng thức nắm đấm của mình, khoa chân múa tay trong không khí, miệng hô lên phối hợp với tiếng gió vùn vụt.

Buổi tối tan tầm, Dương Mãnh vừa định ra về thì thấy một loạt xe hơi cao cấp đậu ở trước cửa, cậu hiếu kỳ nhìn ra ngoài.

Một người phụ nữ, phía sau là bảy tám tên trắng kiện, gương mặt lạnh lùng nhìn vào bên trong. Dương Mạnh nhận ra đó chính là người phụ nữ bị tên lưu manh khi dễ ngày hôm qua, không nghĩ đến khi cô ta đến đây, lại tạo một trận thế có chút...

“Này...” Dương Mạnh vươn tay ngăn người phụ nữ trước mặt “Đồn Cảnh sát không cho phép đánh người, mấy người muốn tìm hấn ta trả thù, cũng nên để chúng tôi xử lý mới phải!”

Không ngờ, người phụ nữ ngày hôm qua còn khách khí nói lời cảm tạ, nay lập tức trở mặt, chỉ thẳng vào mặt Dương Mạnh: “ Chính là hấn, hấn ta không những xâm sở tôi mà còn bắt chồng của tôi đi, cấp trên của các người là ai!? Cái gì mà là luật pháp, cảnh sát thậm chí còn bắt loạn người dân vô tội, còn ra thể thống gì nữa! ”

Dương Mạnh mơ màng “ Các người muốn làm gì!? Này, tôi nói, không phải ngày hôm qua cô...”

“Tôi cái gì!!!” Người phụ nữ gân cổ chỉ vào mũi Dương Mạnh chửi “ Đồ lưu manh! Người như mày mà còn xứng đáng làm cảnh sát hả!? Lợi dụng cơ hội đi tuần tra rồi bày trò đồi bại với phụ nữ, chồng bà ngăn cản không được, mày còn đánh người! Mày có đạo đức không? Cảnh sát như mày thì người dân hết đường sống mất!!!”

“.....”

Trận cãi vã này kéo dài đến hơn 9 giờ tối, Dương Mạnh mới được cho về nhà.

Sáng sớm hôm sau, cậu liền bị cấp trên gọi vào văn phòng.

“Đội trưởng, người kia căn bản là nói chuyện bậy bạ, ngài tin tôi là người như vậy sao? Tôi tuy rằng không có tiền đồ,lại không có gia thế, nhưng không lẽ lại đi xâm sở đàn bà sao? Mọi chuyện thật...”

“Được rồi” Đội trưởng mặt mày ngưng trọng “Tôi tin tưởng anh không phải là người như thế”

Dương Mạnh lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Ngài tin tưởng tôi là được”

Đội trưởng nâng mí mắt lên, liếc nhìn Dương Mạnh, trầm giọng nói “ Nhưng sự việc này vô cùng ồn ào, ảnh hưởng vô cùng không tốt, hơn nữa nhà người ta không có vô duyên vô cớ tìm cậu gây phiền toái, cậu khẳng định là lúc trước có tìm họ gây sự không?”

Dương Mạnh kêu oan” Tôi thậm chí còn không biết cô ta là ai!” (T____T)

“Như vậy, cậu...” Đội trưởng dừng một lát “ Cậu nghe tôi nói, đối phương không phải người lương thiện gì, tối qua nhà họ nói, hoặc là cậu rời đi, hoặc là bọn họ mỗi ngày sẽ đến đây làm loạn. Tôi cũng chỉ là một Đội trưởng nhỏ bé, sống nửa đời người, cậu đừng để tôi phải khó xử, con đường của cậu còn dài, sau này cố gắng, sẽ có cơ hội phát triển tốt hơn. Nói thật, một đời ở chốn nhỏ bé này thật sự cũng rất ỷ khuất* ”

(* tủi thân)

Tâm tình nóng giận của Dương Mạnh trong nháy mắt trở nên lạnh thấu xương.

108. Chương 108 - Phiên Ngoại 2: Chuyện Này Thật Hỗn Loạn

Editor: phuongchuchoe

“Tôi bị sa thải!” Dương Mạnh nói.

Vưu Kỳ đơn giản ừ một tiếng, không biểu lộ bất kỳ kinh ngạc nào, cứ như ngay từ đầu đã sớm dự đoán được việc Dương Mạnh sẽ bị sa thải, một chút đồng cảm cũng không buồn biểu đạt.

Dương Mạnh mặt buồn rười rượi “Cứ như vậy mà mất chén cơm manh áo...” T____T

“Nói sa thải liền bị sa thải, cái gì gọi là chén cơm chứ?” Vưu Kỳ cười nhạt, “Đỡ một phần công tác, tiền lương đã thấp mà còn cực khổ như vậy, thật không biết cậu đang tiếc cái gì nữa”

” Tuy rằng tiền công tác có chút thấp, nhưng lại có mặt mũi, sinh hoạt hằng ngày được đảm bảo”

Vưu Kỳ phì cười một tiếng ” Cả ngày đều bị ăn hành, toàn làm vài chuyện lật vặt, rốt cuộc cậu lấy mặt mũi từ đâu? Cả ngày bôn ba, không có xe cũng chẳng có văn phòng, cậu lấy cái gì đảm bảo?”

“Tôi còn không phải đang tích góp tiền sao?” Dương Mãnh trừng mắt liếc Vưu Kỳ.

Vưu Kỳ hừ một tiếng “Tiền? Đừng nhiều lời, bây giờ cậu thử lấy ra mười vạn tệ cho tôi xem, tôi lập tức không chèn ép cậu”

Dương Mãnh hít thở mấy ngụm, nhìn trên bàn nào hoa nào quả nào là đồ ăn, lại giương mắt nhìn Vưu Kỳ một thân quần áo xa xỉ. Cảm giác như mình đến đây chẳng khác nào rước nhục vào thân, lập tức đứng dậy muốn về.

Vưu Kỳ kéo tay Dương Mãnh đến bên người.

” Cậu thật là, lớn rồi sao lại nghịch ngợm vậy.”

Dương Mãnh nhìn nhìn khuôn mặt anh tuấn, ánh mắt liếc qua chỗ khác ” Sinh hoạt không tiện”

(=3=)

“Như vậy đi...” Vưu Kỳ rốt cuộc cũng nói ra suy nghĩ trong lòng “Cậu đến đây làm trợ lý cho tôi đi, tôi cam đoan tiền lương so với trước của cậu thậm chí cao hơn mấy lần, bệnh tật, nhà ở, ăn uống đều không thành vấn đề, đến khi cậu già đi liền có lương hưu, thế nào?”

(ổng đang dụ vợ :v)

Dương Mãnh lâm vào yên lặng, nặng nề suy tư, nếu là trước kia, cậu tuyệt đối sẽ không nhận việc này, hầu hạ một ngôi sao còn chưa tính, lại là bạn học cũ của mình, thật là mất mặt. Mấu chốt là mấy ngày nay thật sự khó khăn, Dương Mãnh tìm khắp nơi công tác nhưng đều không thích hợp, lại không dám về nhà, sợ ba mẹ nhìn ra khác thường, cứ như vậy liền gạt họ, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng*, cứ vậy đi.

(* đến đâu hay đến đó)

Vưu Kỳ nhìn thấy Dương Mãnh có chút kích động, nhanh chóng bồi thêm một câu “Như vậy đi, nếu cậu thật sự không muốn làm trợ lý, vậy làm vệ sỹ kiêm tài xế đi! Dù sao thì cậu cũng lái xe, bảo vệ người khác cũng như làm cảnh sát không thành vấn đề chứ?”

Dương Mãnh vừa nghe thì hai mắt sáng rực ” Việc này ngược lại có thể cân nhắc một chút!”

Ngày hôm sau, Vưu Kỳ dẫn Dương Mãnh đến người người đại diện trước mặt - Mã tiên sinh.

” Đây là vệ sỹ mới được tuyển dụng”

Mã tiên sinh nhìn chằm chằm Dương Mãnh thật lâu, ánh mắt hàm xúc ý tứ.

“Tên gì?”

Thân thể nhỏ nhắn liền đứng thẳng tắp, thanh âm tràn ngập khí phách, “Dương Mãnh!!”

Mã tiên sinh đem ánh mắt hướng tới Vưu Kỳ “Thông báo tuyển dụng trên mạng hả?”

Khuôn mặt anh tuấn của Vưu Kỳ hiện lên nghi hoặc, “Làm sao anh biết?”

” Chắc chắn là nhìn trúng tên của cậu ta ”

Vưu Kỳ, “....”

Mã tiên sinh vỗ vỗ vai Vưu Kỳ, đem cậu kéo đi cách “em gái*” kia xa xa , nhỏ giọng hỏi :” Cậu xem bộ dạng hần như vậy làm vệ sỹ được sao? Là cậu bảo vệ hần hay hần ta bảo vệ cậu hả?”

(* tra trên mạng thấy dịch là chị gái gọi em dâu như vậy =)) nên mình dịch là em gái)

Vưu Kỳ không nhanh không chậm nói :“Đây là bạn học của tôi, gần đây thất nghiệp cho nên giúp cậu ta có công ăn việc làm. Với lại, cậu ta xuất thân từ gia đình cảnh sát, có kinh nghiệm ứng phó với các tình huống đột ngột phát sinh”

” Cậu ta có thể giúp một tay sao? Thân phận của cậu thế nào còn không biết? Cậu ta vừa mới làm, biết có bao nhiêu con mắt nhìn chăm chăm cậu không? Chỉ cần một chút chuyện nhỏ xảy ra, cậu liền xong đời! Cậu dựa vào cái bao cát này chỉ cần có chút náo loạn liền ngã xuống, thật là, đó là chuyện trọng đại thế nào!! Cậu có tự mình suy xét không?”

Vưu Kỳ vỗ vỗ vai Mã tiên sinh, ” Nếu không được thì thuê vệ sỹ khác ”

Mã tiên sinh chán nản, “VẬY cậu còn đem hấn đến đây làm gì,cậu trực tiếp mượn cho xong...”

“Này không phải là việc đó” Vưu Kỳ vô cùng kiên định nói, ” Từ nay về sau, cậu ta chính là vệ sỹ kiêm tài xế của tôi, nếu không phải tình huống đặc thù, thì tôi không cần mang theo những người khác. Ông muốn yên tâm, thì phải vài người theo tôi cũng được, nhưng tốt nhất đừng để tôi nhìn thấy.”

Nói xong, cậu dắt Dương Mãnh rời đi.

Buổi chiều,Dương Mãnh và Vưu Kỳ quay quảng cáo, nhìn trợ lý của Vưu Kỳ chạy đông chạy tây, đó là một cô bé, lại là đồng nghiệp, nên cậu thật sự không đành lòng, nói với Vưu Kỳ :“Rốt cuộc cậu cho tôi làm gì vậy? Tôi ở đây nửa ngày trời, việc gì cũng không làm!”

“Có trợ lý ở đây, cậu bận tâm cái gì?”

Dương Mãnh thật sự đau lòng cho cô bé kia.

Vưu Kỳ vỗ bụng Dương Mãnh một chút, ”Yên tâm, rồi sẽ có

lúc cần cậu thôi”

Buổi tối, Vưu Kỳ tham gia hoạt động bán hàng từ thiện, được tổ chức tại sân vận động. Vưu Kỳ mặc áo màu đen bên trong, bên ngoài là đồng phục học sinh, cho nên lần này đi phía trước, người đại diện tặng thêm 2 vệ sỹ đi đằng sau cậu.

Vừa bước xuống xe, lập tức bị đám phóng viên và học sinh vây lấy, thân phận vệ sỹ của Dương Mãnh cuối cùng được thể hiện, đến sát người Vưu Kỳ, có hai cậu học sinh chạy đến, cậu tiến hành chặn lại. Tưởng rằng hai tên này muốn đụng chạm vào Vưu Kỳ, Dương Mãnh nhanh chóng đẩy ra một bên, hai tên đó lập tức hướng nắm đấm lên mặt Dương Mãnh.

“Muốn chết?” Vưu Kỳ lập tức nóng nảy

Phóng viên nhanh chóng chụp hình lia lịa, Vưu Kỳ không hề ảo não mà còn dùng lời lẽ ác ý cảnh cáo hai nam sinh, sau đó đem Dương Mãnh ôm vào trong lòng, che chở cậu đi tiếp.

Vì thế mà tình cảnh ở đây có chút quỷ dị*, bốn vệ sỹ của Vưu Kỳ đứng bên cạnh, lại đem một vệ sỹ bảo vệ trong lòng, sáu người bọn họ tạo ra khung cảnh vô cùng kỳ quái.

(*quỷ dị: bất thường...)

Ngồi ở phòng hoá trang, Dương Mãnh cứng ngắt thở ngắn thở dài, nghĩ đến lúc này, việc cần làm còn chưa xong, lại làm hỏng việc. Không được, cậu không thể tiếp tục mất mặt chờ đợi, làm vệ sỹ thì vô dụng, vậy nhiệm vụ làm tài xế cũng kết thúc sao? Không phải sau khi hoạt động từ thiện còn có một buổi tiệc hả? Sau khi buổi tiệc kết thúc nhất định phải chở Vưu Kỳ về nhà an toàn!

Quả nhiên khi Vưu Kỳ đưa Dương Mãnh đến yến tiệc.

Lại gặp rất nhiều gương mặt quen thuộc, rất nhiều diễn viên nổi tiếng, Dương Mãnh nhìn đến hoa mắt. Bất quá vẫn phải làm tốt nhiệm vụ, gắt gao theo sau Vưu Kỳ, một câu đều không nói.

Vưu Kỳ cùng với nhà biên kịch đứng nói chuyện, Dương Mãnh lúc này mới ngơ mắt, nhìn xung quanh.

“Có muốn uống một ly không?” Mỹ nhân tươi cười chân thành nhìn Dương Mãnh.

Dương Mãnh nghi hoặc chỉ vào mình “Cô nói tôi?”

Mỹ nhân gật đầu “Đúng vậy!”

Nói xong, ngón tay xinh đẹp nâng một ly đưa cho Dương Mãnh.

Hai chân Dương Mãnh không tự chủ được liền đến gần nàng ta hơn.

Lý trí nói “mày không thể uống rượu, mày là tài xế!”

“Thế nào? Cậu không uống hả?” Mỹ nhân bĩu môi.

Dương Mãnh lắc đầu ” Sao có thể? ”

Dứt lời liền ngửa cổ uống một hơi cạn sạch.

109. Chương 109 - Phiên Ngoại 3: Hắc Ta Phẫu Thuật Thẩm Mỹ!

Editor: phuongchuchoe

” Cậu là trợ lý của Vương Kỳ hả?” Mỹ nhân hỏi.

Dương Mãnh lắc đầu “Là vệ sỹ kiêm tài xế”

Nàng ta kinh ngạc ” Vệ sỹ kiêm tài xế không phải đều ở hậu cần sao? Làm thế nào cậu vào đây được?”

Dương Mãnh chỉ chỉ vào ngực mình, “Hai tui tôi là bạn thời trung học, cậu ta bình thường ra ngoài đều mang theo tôi, tôi cũng thắc mắc vài lần nói với cậu ta, cậu không thể như vậy được. Nhưng cậu ta không nghe, nói không có tôi thì mọi chuyện đều hỏng bét” Nói xong lắc đầu bất đắc dĩ.

(edit :*đập bàn* chồng mang theo vợ có gì là sai hả!!? Hả!!!!?)

Mỹ nhân uốn éo thân hình tựa như rắn nước “Hâm mộ cậu thật đó!”

Dương Mãnh nhếch nhếch môi cười ái muội “Thế nào? Cô cũng muốn tôi làm vệ sỹ? Không thành vấn đề...”
Dù sao thì làm cho Vương Kỳ cũng như không làm. (=____=)

Đôi môi đỏ mọng của mỹ nhân nhếch lên ” Tôi chính là trợ lý của ngôi sao, còn tìm trợ lý làm gì hả?”

“Ah, thì ra là vậy!” Dương Mãnh nhân cơ hội trả đũa ” Vậy cô thì sao, ở đây rất ít ngôi sao đem trợ lý đến, vậy cô cũng làm loạn có khác gì tôi đâu!”

Mỹ nhân cười quyến rũ “Nào có! Tôi hầu hạ một diễn viên nhí, tuổi lại không lớn, nhưng tính tình không đỡ nổi...Haizz, đúng là chịu đủ , tôi chẳng khác nào bảo mẫu, ăn uống sơ sài lại còn phải làm lụng vất vả”

“Vậy một tháng cô kiếm bao nhiêu?”

Mỹ nhân chớp chớp mắt ” hơn 6 ngàn tệ”

Dương Mãnh ghen hòng, nhìn trần trời “Cô làm vất vả như vậy, cô ta chỉ cho cô 6 ngàn tệ?”

Mỹ nhân kinh ngạc nhìn Dương Mãnh “Hơn 6 ngàn mà ít hả? Tôi là người mới, làm chưa được bao lâu, thế này được xem là rất cao rồi đó. Tôi nói, cô ta không phải chỉ có một trợ lý, còn có một ông, bình thường ít đi theo, hẳn theo cô ta 4,5 năm, một tháng mới hơn 1 vạn tệ”

Nói xong, lại đem cho Dương Mãnh một ly rượu.

“Tôi là tài xế” Dương Mãnh giữ lại vài phần lý trí.

Mỹ nhân bĩu môi “Tài xế thì sao? Không phải chỉ uống một ly rượu thôi sao?”

Dương Mãnh không chấp nhận bị con gái xem thường, lập tức cầm ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

Đầu óc trở nên choáng váng, Vương Kỳ vẫn còn ở bên kia nói chuyện.

Mỹ nhân nghe Dương Mãnh nói, ánh mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Trời đất! Cậu ta cho cậu nhiều tiền vậy?”

Dương Mãnh đặt ly rượu xuống “Không phải đây là chuyện bình thường sao?”

“Bình thường? Cậu thử hỏi hết các tài xế, vệ sỹ ở đây xem, có ai mà kiếm được nhiều tiền đến vậy?” Nói xong lại đánh giá toàn thân Dương Mãnh, trầm giọng nói “Hơn nữa tôi có cảm thấy cậu chẳng đặc biệt hơn người, hẳn là nhờ quan hệ mới vào được?”

“Ai nói!?” Dương Mãnh trừng mắt “Tôi đang thử việc, chưa được thuê chính thức, tôi nhất định sẽ dốc hết sức mình!”

“Cái gì!!? Thử việc mà lương cao đến vậy?” Mỹ nhân bĩu môi “Cậu nhất định phải làm một châu, không thì lần sau tôi thấy cậu, xem như không quen biết!”

Dương Mãnh ngượng ngùng, không tự giác uống thêm một ly.

Sau đó, càng nhiều hơn.

“Kỳ thật tôi là fan hâm mộ của Vưu Kỳ” Mỹ nhân nói.

Dương Mãnh không để ý chuyển tay qua ly để dài, sắc mặt khinh thường, “Tôi không hiểu nổi, hẳn ta có gì hấp dẫn chứ? Tôi rất cuộc nhìn không ra?”

“Cậu không cảm thấy anh ấy rất” soái” sao? ”

Dương Mãnh nhú mày, “Gương mặt của hắn rất được lòng quần chúng thì phải?”

“Cậu không cảm thấy khí chất của anh ấy tốt như thế nào sao?”

Dương Mãnh mặt bình tĩnh “Hắn có cái gọi là khí chất sao...?”

“....”

Vưu Kỳ đang cùng nhà biên kịch trò chuyện, quay người lại Dương Mãnh đã không thấy đâu, nhìn xung quanh mới phát hiện Dương Mãnh đang quyết mộng, dáng vẻ lưu manh pha trò với mỹ nhân, trông vô cùng khó coi.

“Các cậu là bạn thời trung học?” Kinh ngạc một tiếng hỏi “Vậy có lúc anh ấy có rất nhiều người theo đuổi phải không?”

Dương Mãnh cười nhạo “Chó má*! Tôi nói cô nghe, thời trung học của hắn ta cả ngày đều mang đôi dép lê, hai hàng nước mũi chảy ròng ròng, bạn nữ sinh đều cầm chổi ra đuổi hắn ta đi! Vưu Kỳ năm đó phẫu thuật thẩm mỹ, chứ thời trung học hắn ta vô cùng khó coi, sau này đi phẫu thuật giống mặt của tôi, nhưng thất bại, sau đó thành ra cái đức hạnh này...”

(* mình chẳng nghĩ ra câu nào chữ người mà lịch sự hơn câu này, cho nên để vậy luôn... T_____T)

“Khụ khụ...”

Dương Mãnh không nhận ra giọng của Vưu Kỳ, thuận miệng nói “Muốn ho thì cút qua một bên mà ho đi!”

Vưu Kỳ một tay kéo Dương Mãnh đi, nhanh chóng rời khỏi khách sạn, nhét vào trong xe.

Không đến 5 phút đồng hồ, vị tài xế Dương Mãnh đã ở trong xe, dần dần trở nên khó chịu.

Bận rộn cả ngày, Vưu Kỳ không chỉ muốn tự mình lái xe, mà còn phải giữ cho Dương Mãnh ở một chỗ, phòng ngừa cậu bị tọc cổ. Vì lo lắng, Vưu Kỳ đành phải tự mình dẫn tên rắc rối này về nhà.

110. Chương 110 - Phiên Ngoại 4: Nước Sao Mặn Vây!?

Editor: phuongchuchoe

Dừng xe ở dưới lầu, Vũ Kỳ dìu Dương Mãnh ra.

“Muốn ói...” Dương Mãnh dựa vào vai Vũ Kỳ thì thào nói.

Vai của Vũ Kỳ nhấc lên, khẩn trương hỏi Dương Mãnh “Cậu nhịn được không?”

Dương Mãnh gật đầu, “Được...”

Vào trong thang máy, bên trong còn có một bé gái, Vũ Kỳ cố ý đem đầu giấu dưới cổ áo, không để người khác nhìn thấy mặt mình. Dương Mãnh thành thành thật thật nằm trên lưng Vũ Kỳ, gương mặt áp vào cổ cậu, môi giật giật.

Đột nhiên, Dương Mãnh nôn khan một tiếng.

(klq chứ vụ ốm ghen này có bạn nào thấy quen không =))...

Trong lòng Vũ Kỳ trở nên căng thẳng, liền nói :“Chờ một chút, chờ một chút! Gần đến nhà rồi!”

“Không sao...!” Dương Mãnh gắt gao cắn chặt môi.

Vũ Kỳ thở một hơi nhẹ nhõm, chỉ còn 5 tầng là đến.

“Oa.....”

Vũ Kỳ rút bả vai, đầu hơi ngẩng lên.

Ánh mắt bé gái nhìn lên, lúc đầu là chán ghét, nhưng sau khi nhìn thấy gương mặt của Vũ Kỳ, nhanh chóng biến thành kinh hãi và không thể tin được, “Anh...anh có phải là...”

Vũ Kỳ lập tức quay mặt đi, Dương Mãnh ở trên lưng hét lớn “Hắn đúng là Vũ Kỳ, ha ha ha....!”

...

Về đến nhà, Vũ Kỳ đem Dương Mãnh xuống, sau đó nhét vào bồn tắm, cởi hết quần áo của Dương Mãnh ném vào thùng rác, sau đó đi vào phòng tắm, định tự mình tắm trước, không nghĩ đến bồn tắm bên kia đều là bọt xà phòng.

Đi qua nhìn một chút, thấy đầu Dương Mãnh cúi thấp, đôi mắt trừng lớn.

Cậu sợ hãi kéo Dương Mãnh ra.

“Này, cậu không sao chứ?” Vũ Kỳ hét lớn

Dương Mãnh ngây ngốc nhìn vào mắt Vũ Kỳ, lười biếng nói “Khốn!”

Sau đó, đầu rũ xuống, im lặng ngả lên vai Vũ Kỳ.

Vũ Kỳ nâng đầu Dương Mãnh lên, ánh mắt Dương Mãnh đã nhắm lại, kẻ hở giữa mí mắt hẹp dài, thêm hàng lông mi điểm xuyên, thật sự vô cùng xinh đẹp. Nếu không kể đến tính cách mà chỉ nhìn mỗi gương mặt này, thì thật sự là một mỹ nhân bại hoại. Diện mạo nữ tính nhưng không mất đi nét rắn rỏi, gương mặt mịn màng tự nhiên.

(*chep...)

Nếu Dương Mãnh có thêm tính cách tốt đẹp, thì nhất định sẽ khiến già trẻ gái trai , vạn người yêu mến.

Đáng tiếc, là cậu ta tự phá hủy hình tượng của mình.

Nhưng con người ngây ngô này, vì mỗi tháng tiết kiệm 3 ngàn tệ mà bức mình không mua một món đồ nào. Cậu ta chính là một cảnh sát ngay thẳng chính trực, tuyệt đối sẽ không dùng của công làm việc riêng, khoảng thời gian ấy đều bị người khác chen ép, nhưng không vì việc đó mà đối xử lạnh lùng với họ. Dương Mãnh chân thành, phúc hậu, lại ngốc nghếch, lười thôi, lười biếng...

Năm đó bị vài tên bụi đời lôi kéo, nhuộm đủ mọi sắc thái. Nhưng trên người cậu vẫn giữ được vẻ trong sáng giản đơn. Cùng cậu ấy sống chung, mặc dù sinh hoạt hằng ngày có chút bận rộn, nhưng vĩnh viễn không cần lo người kia lợi dụng và bán đứng sau lưng mình.

Vưu Kỳ đang suy tư, đột nhiên phát hiện yết hầu của Dương Mạnh giật giật, vội vàng đem đầu cậu tránh xa khỏi bồn tắm, một bên chạy ra cửa dặn :” Đợi chút! Tôi lấy thùng rác...”

Oẹ.....

Vưu Kỳ trở mắt nhìn trên sàn là một vũng nôn mửa...

“Tôi nói cậu đợi một lát không nghe hả!!?” Vưu Kỳ la lớn.

Dương Mạnh xoay người, lưng hướng về phía Vưu Kỳ, đối mặt với mặt tường của phòng tắm, không nói lời nào.

Vưu Kỳ đem mớ mà Dương Mạnh vừa nôn lau dọn thật sạch sẽ, sau đó định đi lau chùi thân thể cậu. Phát hiện nước trong bồn tắm đã trở nên lạnh ngắt, Dương Mạnh co chân ngồi bên trong, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi mắt hồng hồng, mũi chảy hai hàng nước mũi lóng lánh, bộ dạng vừa buồn cười vừa đáng thương.

“Mạnh tử...” Ngữ khí của Vưu Kỳ vô cùng ôn nhu.

Dương Mạnh hô khóc, hai tay đem bọt nước phía trước lau mặt.

“Tôi còn sống làm gì nữa? Ba mẹ tôi xem thường tôi, anh em huynh đệ cả ngày bắt nạt tôi! Ngay cả bạn học cũng giống như bố thí tôi!... Kỳ thật tôi không ngốc, đem sổ tiền tặng hai người kia, sau đó chỉ cầm 5 vạn tệ phí dịch vụ, tôi chỉ cầm có 5 vạn!... Nhân tử nhìn ra tôi quả thật không hề dễ chịu, cậu ta mua cho tôi một chiếc điện thoại,... kết hôn mà vẫn còn nhớ đến tôi... Tôi muốn tìm lẽ vật trả lại nhưng chưa kiếm được!!!”

Vưu Kỳ xả nước ấm vào bồn, trong lòng chua xót.

“Còn có tên Vưu Kỳ, chắc chắn hẳn đang xem thường tôi, nói tìm việc cho tôi, vậy mà lại không cho tôi làm gì cả! Cả ngày hăn tiêu tiền thoải mái, vui sướng, nhìn tôi nghèo khổ rồi an ủi tâm lý tôi... Hu...hu”

Nói xong cảm thấy khát nước, cậu liền lấy nước tắm, đổ vào miệng.

“Đừng...!” Vưu Kỳ muốn ngăn lại nhưng đã chậm rồi...

Dương Mạnh chép chép miệng “Nước hôm nay sao lại mặn vậy...”

111. Chương 111 - Phiên Ngoại 5: Tôi Không Phải Là Người Tù Tệ!

Editor: phuongchuchoe

Buổi sáng, Dương Mạnh bị đánh thức bởi một tiếng chuông đồng hồ vô cùng quý dị.

“Này tên ngốc, nói người đó! Còn ngủ hả!!! Ngủ tiếp thì càng nhưc đầu! Tên ngốc, đầu rồi! Ngủ tiếp thì càng nhưc đầu đó! Tên ngốc, dậy chưa! Còn ngủ hả!!! Ngủ tiếp thì càng nhưc đầu...!”

Dương Mạnh híp mắt tìm nửa ngày trời mới phát hiện cái đồng hồ báo thức đang nhao nhao lên. Cậu cảm lấy, dự định tắt đi rồi ngủ tiếp, nhưng mà làm thế nào cũng không tắt được. Sau đó nhìn thấy giao diện trên đồng hồ xuất hiện một dòng chữ, “Muốn đồng hồ không âm ỉ, vui lòng bỏ vào 100 tệ...”

Mụ nội nó...

Dương Mạnh cầm lên nhìn nhìn, phát hiện dưới đáy đồng hồ có một cái lỗ.

Vì thế sờ sờ túi quần, lấy ra 100 tệ nhét vào, quả nhiên sau đó không kêu nữa. Dương Mãnh nghĩ sau khi tỉnh dậy phải đem tờ tiền lấy ra, nào ngờ vừa đặt xuống, liền nghe một tiếng... ngay sau đó, tờ tiền vụn dưới đáy đồng hồ rơi ra...

Dương Mãnh vươn người giải cứu nhưng đã chậm một bước, 100 tệ cứ như vậy bị xé nát...

Má! Làm thiệt hả!!?

Dương Mãnh liền tỉnh táo một chút.

Nhìn nhìn bốn phía, căn phòng xa lạ, quay đầu lại thì thấy, cho dù đầu tóc có rối bù xù như tổ quạ vẫn không che hết gương mặt đẹp trai kia cứ ngang nhiên mà xuất hiện trước mặt. Dương Mãnh tròn mắt, tại sao tôi lại ở trên giường hắn ta? Xốc chăn lên xem xét, trên người chỉ có mỗi cái quần đùi, vị bên cạnh kia cũng thế!

Nhớ lại lúc trước hắn ta thích Bạch Lạc Nhân, đột nhiên Dương Mãnh hít một ngụm khí lạnh.

“Làm thế nào mà lại ngủ chung một giường!!?”

Vưu Kỳ bị một tiếng rống to của Dương Mãnh liền tỉnh giấc, mở đôi mắt còn nhập nhèm ngái ngủ nhìn cậu, miễn cưỡng trả lời, ” Tôi qua cậu uống say, tôi đem cậu qua đây...”

“Uống say tại sao không chở tôi về nhà?”

“Phiền phức!”

Đôi mày của Dương Mãnh chau lại “Vậy sao cậu không đem tôi tới phòng khác ngủ? Mặc gì phải ngủ chung trên một cái giường!!?”

Những lời này khiến Vưu Kỳ đang thả lỏng đầu óc bỗng nhiên thắt chặt, neho mắt âm u nhìn Dương Mãnh.

“Không bằng lòng ngủ cùng giường với tôi?”

“Nói thừa!” Dương Mãnh nói lớn.

Vưu Kỳ ngồi dậy, nắm lấy cánh tay Dương Mãnh, phát điên: ” Cậu còn chán ghét tôi!!?”

“Không sai!”

Nói xong, Dương Mãnh kéo kéo quần đùi rộng rãi bước xuống giường* , đi đến cửa, liếc Vưu Kỳ “Cậu nhớ kỹ, lần sau đừng có hòng dụ dỗ tôi lên giường, tôi không phải người tùy tiện!”

(*hờ...quần của bạn nào đó... =w=)

Vưu Kỳ trong nháy mắt trở nên tỉnh táo, ghét tôi? Cậu biết có bao nhiêu người mơ tưởng lên giường của tôi không hả? Đừng nói là nằm ngủ, chỉ cần đến đây ngồi một chút, có thể khiến họ mừng đến phát khóc!

Dương Mãnh đóng cửa phòng vệ sinh, nhanh chóng đến trước gương kiểm tra. Hại người chứ thân không thể hại, phòng người tâm không thể phòng! Vưu Kỳ thích đàn ông! Nhìn trước nhìn sau như kẻ trộm, nhắm mắt lại rồi sờ sờ chọc chọc vào mông mình.

Tốt tốt...Rất rắn chắc.

Dương Mãnh thở phào nhẹ nhõm.

(*chưa bị th*ng nên em chưa biết sau khi bị th*ng nó như thế nào =)))

Rửa mặt xong xuôi bước ra, Vưu Kỳ cũng vừa rời giường.

“Hắc hắc...Hôm qua đã làm phiền cậu rồi” Ngực khí lập tức thay đổi.

Vưu Kỳ hừ lạnh một tiếng. đẩy Dương Mãnh ra, vào phòng vệ sinh.

Dương Mãnh mở từng phòng của Vưu Kỳ, cuối cùng phát hiện ngôi nhà trang trí cũng tạm tạm, không ngờ cậu ta giàu có như vậy, mà nhà ngoài lớn hơn một thì chẳng khác những ngôi nhà bình thường là mấy.

Đứng trước cửa phòng vệ sinh, hoàn toàn mất đi cái vẻ mất tinh thần của tối qua, thanh thoi hởi một tiếng.

“Cậu lẩn lộn nhiều năm như vậy, cũng không loạn như vậy? Hơn nữa căn phòng chừng 100 mét vuông, là nhà sang tay hả?”

Vưu Kỳ thần nhiên cạo râu.

“Này, tôi nói, xem điều kiện sinh hoạt của cậu, tôi cũng không đành lòng, cậu cũng không vay tiền để phát lương cho tôi chứ?”

Vưu Kỳ biết vị* nào đó đang tự kỷ, liền cho cậu nói, vô cùng hồ hững.

(*mổ: ngài, vị)

“Đúng rồi, đồng hồ báo thức của cậu nuốt mất 100 tệ của tôi!”

Vưu Kỳ phun một ngụm nước súc miệng, thuận miệng nói: “Mở ngăn kéo lấy.”

Dương Mãnh trở về phòng ngủ, mở ra ngăn kéo phía dưới đồng hồ báo thức, nhất thời sững sờ ngây ngốc, tất cả đều là 100 tệ nhàu nhĩ, nhìn ra có hẳn cả trăm tờ, đây chắc là cách hấn ta hằng ngày đều tắt đồng hồ như vậy. Vui vẻ trong lòng trong nháy mắt bị diệt sạch, một ngọn lửa vô danh dâng lên trong lòng Dương Mãnh, kích thích này khiến cho cậu tức giận rằng.

“Sao để tiền bị chà đạp đến mức này hả!!?”

Vưu Kỳ mặt mày nhăn nhó nhìn Dương Mãnh: “Nếu tôi không thức được, sẽ phải bồi thường hợp đồng đến mấy chục vạn tệ thậm chí là cả trăm vạn, cậu có cảm thấy đồng tiền trong đó có ích thế nào không?”

Đang nói, đồng hồ báo thức lại kêu inh ỏi.

Dương Mãnh thông suốt, cái đồng hồ của Vưu Kỳ cứ cách một khoảng thời gian lại kêu một lần, nếu Vưu Kỳ chưa thức, càng không ngừng phá tiền bên trong, người mê tiền thấy tiền bị xé rách như vậy, xa xa là mất thêm mấy chục vạn càng đau lòng hơn!

“Đây là một điều thách thức” Vưu Kỳ nói “Đàn ông muốn làm nên đại sự, phải có động lực.”

Nói xong, tiếp tục đánh răng.

112. Chương 112 - Phiên Ngoại 6: Có Con Rồi Hả?

Editor: phuongchuchoe

Lúc ăn điểm tâm, Dương Mãnh hỏi Vưu Kỳ: “Hôm nay phải làm gì?”

“Trang điểm* cho cậu.” Dương Mãnh nuốt bánh bao trong miệng xuống, “Tại sao lại phải trang điểm cho tôi?”

(* trang điểm ở là tân trang, thay đổi quần áo, phong cách, chứ k phải để giả gái nữa đâu nha =))

Vưu Kỳ không nhanh không chậm nói: “Cậu hiện giờ là vệ sỹ của tôi, mỗi ngày đều cùng tôi đi đi lại lại, hình tượng của cậu có liên quan trực tiếp đến mặt mũi của tôi. Vạn nhất có ảnh chụp của tôi và cậu, tôi thì thanh cao đẹp đẽ, còn cậu đứng bên cạnh quần áo tả tơi, khiến người khác xót thương!”

“Trăm ngàn đừng!” Dương Mãnh đặt mạnh bát lên bàn, “Tuyệt đối đừng để ý đến tôi, người cha” đáng yêu “của tôi (?), mỗi động thái của cậu đều khiến ông ấy chú ý. Lỡ như ông ấy nhìn thấy, tôi liền xong đời, ông bây giờ còn chưa biết tôi bị sa thải đâu”

(*phần ti: đáng yêu, xinh xắn =)))

“Vậy cậu càng phải trang điểm” Vưu Kỳ nhếch môi cười “Cậu chỉ cần trông khác một chút, cha cậu liền nhận không ra!”

Dương Mãnh chùi mũi nhét giấy vào trong bát canh của Vưu Kỳ.

“Không có tiền!” Trả lời lưu loát dứt khoát.

Vưu Kỳ nhẹ nhàng băng quơ đáp “Tôi có thể cho cậu”

“Không cần!” Rất có cốt khí trả lời.

Ngữ khí của Vưu Kỳ vô cùng kiên định “Cái này đâu phải cho không, bây giờ cậu làm cho tôi, trong đó có một khoản hình tượng nhân viên. Tôi đưa tiền cho cậu mua quần áo, xong rồi đưa tôi xem!”

“Nếu chê tôi lười thì đừng thuê!”

Dương Mãnh nói xong, đóng rầm cửa ra ngoài.

Sau khi Dương Mãnh bị sa thải, tâm tình trở nên không tốt, một chút kích động sẽ trở nên tức giận. Đi ra ngoài chưa được mấy bước, phát hiện trên thùng rác là quần áo, đi tới nhìn, mặt trên còn có nhiều uế vật, hẳn là đêm qua say rượu rồi phun ra.

Vưu Kỳ bước ra muốn đuổi theo, liền nghe thấy tiếng đập cửa, liếc nhìn một chút, Dương Mãnh đang buồn bực đứng ở ngoài cửa.

“Này...xem cậu đáng thương như vậy, có muốn đi dạo cùng tôi không?”

....

Dương Mãnh chưa từng đến nơi mua sắm nào xa hoa đến vậy, nhìn thấy giá cả chân liền nhũn ra, Vưu Kỳ ép Dương Mãnh thử quần áo. Không thể không nói, người đẹp nhờ lụa, chỉ cần thay một bộ đồ, khí chất liền khác hẳn. Dương Mãnh không khỏi cảm khái, kể có tiền thật tốt, nhìn thấy mấy ông đại gia mang theo tiểu tam, tiểu tứ, Dương Mãnh thật hâm mộ trong lòng.

Đi ra khỏi khu mua sắm, Dương Mãnh vừa định lái xe, đột nhiên nhìn thấy hai thân ảnh quen thuộc.

Nhân tử!...Dương Mãnh lẩm bẩm một tiếng.

Vưu Kỳ theo ánh mắt của Dương Mãnh nhìn qua, nhìn thấy Cố Hải và Bạch Lạc Nhân, hai người họ kết hôn cũng gần hai tháng, chắc cũng đã đi xong tuần trăng mật, lúc này nhìn thấy họ cũng không có gì ngạc nhiên. Mấu chốt là, hai người làm gì mà một người thì đẩy xe đẩy, một người thì ẵm em bé?

“Nhanh dữ vậy?” Dương Mãnh nhìn chăm chú.

Vưu Kỳ được xem là bình tĩnh “Chắc là mới nhận nuôi?”

“Xã hội hiện đại cũng đâu có thể nhanh chóng tìm ra một đứa trẻ kháu khỉnh khỏe mạnh như thế? Hay là trước khi kết hôn liền thụ tinh nhân tạo? Nhìn xem, em bé có cha, vậy còn người mẹ đâu?” Dương Mãnh bất bình hỏi.

Vưu Kỳ gõ đầu cậu một cái “Không đi qua chào hỏi một chút sao?”

Dương Mãnh chần chờ “Cũng tính vậy... Chờ tôi chính thức có việc làm đi rồi nói sau”

Nói, nhanh chóng vào trong xe.

Vưu Kỳ ánh mắt thâm ý nhìn Bạch Lạc Nhân và Cố Hải, cùng bước lên xe.

“Chị gái anh khi nào mới dẫn đứa bé này đi hả?” Bạch Lạc Nhân mất kiên nhẫn hỏi Cố Hải.

Cố Hải bất đắc dĩ “Gọi cho chị ấy đều là máy bận”

“Chị ta có phải là mẹ ruột không vậy?” Bạch Lạc Nhân vỗ vỗ lưng đứa bé vừa nói “Chị ta nghĩ thế nào mà đem em bé giao cho hai tên đàn ông vậy? Không sợ có chuyện gì xảy ra sao?”

“Chị ấy muốn chúng ta tiếp xúc với trẻ con, nhìn thấy trẻ con đáng yêu liền muốn có một đứa.”

Bạch Lạc Nhân cười phì một tiếng “Một ngày cũng không chịu nổi!”

Vừa nói xong, em bé trong lòng oa oa khóc, cánh tay nhỏ bé quơ loạn xạ, dùng sức cào vào mặt Bạch Lạc Nhân.

Cố Hải chỉ vào chóp mũi của đứa trẻ dọa “Cháu dám cào vào mặt? Có tin chú bóp chết cháu không? Tiểu súc sinh!”

(*...già không bỏ, nhỏ không tha...= |||)

Bạch Lạc Nhân toan bỏ tay xuống, đem em bé vào trong xe, không nghĩ đến, đứa bé còn khóc lớn hơn, Bạch Lạc Nhân tan vỡ “Anh không thể nói chuyện với đứa bé hoà nhã hơn sao? Em ầm thì không khóc, chỉ cần nó nhìn thấy anh liền khóc!”

Cố Hải nghĩ sâu sa một chút, nói:” Anh thấy, có lẽ là cảm giác không tốt.... Em nghĩ xem! Lúc ở trên giường, anh làm em hưng phấn đến cỡ nào, chờ anh cầm tờ giấy viết lại lúc ấy... Gia đình của đứa nhỏ sợ là chạy không kịp? ”

Sắc mặt Bạch Lạc Nhân tối đen.

Sau đó, một người đẩy xe em bé chạy đằng trước, người nào đó ở phía sau điên cuồng đuổi theo.

113. Chương 113 - Phiên Ngoại 7: Ở Cùng Với Tôi Đi!

Editor: phuongchuchoe

Bận rộn cả buổi chiều, Dương Mãnh và Vưu Kỳ nhốt mình ở studio, diễn các động tác đùa giỡn nhảm chán. Dương Mãnh lấy cớ ra ngoài mua bánh bao*, Vưu Kỳ liền cấp xe cho cậu đi.

(*bao yên vị :mình không rõ nghĩa lắm, đoán là màn thầu, hoặc là bánh bao...)

Trước đây, Dương Mãnh thậm chí tùy tiện mặc đồ ngược, đạp xe đạp trên đường hét lớn cũng không ai để ý. Bây giờ, thay đổi quần áo, thay đổi xe, vô luận đứng ở bất cứ đâu đều bị hàng loạt ánh mắt nóng bỏng từ bốn phương tám hướng chiếu đến. Tâm tình của Dương Mãnh hoảng hốt co quắp và bỏ cùng kích thích, có cảm giác như một đêm thành danh.

Đi ngang qua vài trạm cảnh sát, Dương Mãnh dừng xe lại, châm điếu thuốc, hiên ngang bước xuống xe.

“Chu Tử!”

Vừa vặn Dương Mãnh thấy Chu Tử đang cầm ly nước đứng trước cửa, hưng phấn gọi một tiếng.

Chu Tử lung lay ly nước, híp mắt đánh giá Dương Mãnh hồi lâu, sau đó trừng lớn mắt, Dương Mãnh đến trước mặt, Chu Tử lại chẳng nhận ra ai.

“Mãnh tử...?”

Một tiếng Mãnh tử vừa thốt lên, làm tất cả mọi người trong phòng vỡ oà chạy ra.

“Mãnh tử, mấy bữa nay cậu đi đâu vậy?”

“Tại sao mọi người có vẻ không tiếp đón tôi vậy?”

“Chúng tôi đều nhận không ra cậu đó!”

“Mãnh ca, đi vào đây ngồi một lát!”

“....”

Dương Mãnh kéo kéo áo, nhìn đám người trước mắt vung tay lên, ” Thôi, tôi tình cờ đi ngang qua, không thể trò chuyện cùng mọi người. Tôi có việc bận, để hôm khác rồi nói! Đi trước!”

Quả nhiên khi Dương Mãnh vừa xoay người, liền bị mấy cánh tay thân thiện kéo lại.

“Mãnh ca, bận việc gì thế? Xe này là xe của ai vậy?”

Dương Mãnh bất động thanh sắc giơ tay lên trán xoa mày “Là cấp trên cho tôi mượn xe!”

“Cấp trên?” Chu Tử hiểu kỳ lắc vai hai cái Dương Mãnh “Cậu đang làm cho ai?”

“Làm vệ sỹ cho người nổi tiếng.”

Lập tức mọi người trước cửa cười vang, vị minh tinh nào không có mắt lại đi tuyển dụng Dương Mãnh làm vệ sỹ vậy?

Dương Mãnh cười gượng, giải thích “Tôi bằng cấp không cao, cũng không có khả năng xã giao, đành phó thác thân thể này vào công việc để kiếm miếng cơm, haizzz!”

Chu Tử đi vòng vòng quanh xe của Dương Mãnh thỏ thẻ nói, “Vệ sỹ đều có thể cấp một con xe tốt như vậy, rốt cuộc là cậu làm cho vị tai to mặt lớn nào vậy? Có thể tiến cử tôi được không, anh trai muốn làm cùng cậu!”

Dương Mãnh vừa định mở miệng thì điện thoại kêu lên, nhìn thấy số của Vụ Kỳ, Dương Mãnh cười một tiếng, “Mọi người nhìn một chút, đi ra mua đồ ăn chút xíu thôi, người kia liền không muốn cách xa tôi! Được rồi, không nói nữa, tôi phải đi đây!”

(*chém..chém...)

Búng ngón tay tách một cái, ngồi trên xe mà ngê ngàng rời đi, để lại vô số ánh mắt cực kỳ hâm mộ.

“Tôi còn sợ hán lưu lạc đầu đường xó chợ, không ngờ lại tốt số đến vậy!”

Dương Mãnh lái xe, trong lòng vô cùng thống khoái*! Đã lâu không được người khác hâm mộ, cảm giác vô cùng thành tựu ha! Lúc trước vẫn ngu ngốc hồ đồ mà sống, lại không màng danh lợi, cũng không có mục tiêu. Bây giờ, sau cơn mưa trời lại sáng, Dương Mãnh cảm thấy tư vị này không tệ lắm, trong lòng mặc danh kỳ diệu xuất hiện động lực phấn đấu to lớn. Muốn chứng tỏ mình cũng xứng đáng với đãi ngộ này!

(* thống khoái: sướng khoái, vui sướng, thoải mái, hả dạ...)

“Mãnh tử, đây là kế hoạch quản lý của công ty tôi”

“Lưu quản lý, đây là tôi muốn cùng ngài nói về Dương Mãnh”

Dương Mãnh nghe Vụ Kỳ nói từ ngạc nhiên thành sững sốt, nhưng rất nhanh phản ứng lại, nhanh chóng bắt tay cùng quản lý Lưu.

“Tôi nghe Vụ Kỳ nói qua, cậu có tiềm chất thiên phú, cậu ta để cử cậu tuần sau đến họp mặt làm dự án, tôi nghĩ muốn nghe suy nghĩ của cậu một chút!”

Dương Mãnh hoàn toàn tỉnh mộng, cái gì mà họp? Tôi không biết gì hết! Nâng mí mắt lên thấy ánh mắt chờ mong của Lưu quản lý, ghé mắt nhìn qua lại thấy ánh mắt cổ vũ của Vụ Kỳ, có cả gan đến mức nào cũng vô dụng, chủ yếu là cậu hoàn toàn không có khả năng đảm nhận loại công việc này!

Lưu quản lý vừa đi, Dương Mãnh dùng tay huyết vào bụng Vụ Kỳ một cái.

“Cậu đang nghĩ khi gió gì vậy? Tôi hoàn toàn không biết làm như thế nào, cậu biết thì tự đi mà làm!”

Vụ Kỳ ngược lại rất lạc quan “Lần trước chúng ta nháo động phòng*, tôi liền nhận ra cậu có kế hoạch vô cùng thiên phú, chỉ cần bồi dưỡng thật tốt, không chỉ có thể dụng võ được ở lĩnh vực này đâu!”

(* đêm động phòng của hai bạn nào đó, nháo: náo loạn, ầm ĩ)

Dương Mãnh xém ngã “Cái kế hoạch ác ôn đó mà cũng tính hả?”

“Gì mà kế hoạch ác ôn, đây là nhận ra nhân tài! Đều được chứ, không dễ gì tìm thấy người tài đâu. Cậu yên tâm, người ta đều có chừng mực, trước tiên cậu bỏ tay xuống! Tôi đánh giá cao cậu!”

Dương Mãnh xem xét Vụ Kỳ một hồi lâu, cuối cùng cười bốn cợt.

“Lần đầu tiên phát hiện ánh mắt cậu như vậy”

Hai người trêu chọc nhau, bên trong hô to một tiếng “Xong việc!” Dương Mãnh lười biếng duỗi eo.

“Buổi tối có hoạt động gì không?”

“Không có.”

Dương Mãnh cầm chai nước khoáng tu ừng ực, vỗ bả vai Vưu Kỳ một cái “Tôi về nhà đây!”

“Gi!” Vưu Kỳ kéo cổ áo cậu trở lại “Nhà? Nhà nào?”

“Tôi còn có mấy cái nhà?” Dương Mãnh chớp chớp mắt “Tất nhiên là nhà có cha có mẹ.”

Vưu Kỳ dè mi tâm*. Dừng một chút, “Yên tâm tôi sẽ đưa cậu về nhà, chung quy tôi là tài xế của cậu.”

(*mi tâm: giữa hai hàng lông mày)

“Cậu còn là trợ lý của tôi.” Vưu Kỳ ho nhẹ một tiếng, “Vẫn nên ở chung một chỗ với tôi, lỡ có việc khẩn cấp, có người bên cạnh lòng tôi cũng an tâm hơn.”

Dương Mãnh một hơi hít sâu, biểu cảm khó xử.

“Vậy đi, Vưu đồng chí, tuy rằng lấy nhiều tiền của cậu, nhưng chung quy tôi vẫn có gia đình, ở cùng một chỗ.... Hay là thôi đi, tôi cam đoan chỉ cần cậu gọi tôi liền có mặt có được không?”

“Vậy được rồi...!” Vưu Kỳ xem như phân rõ phải trái.

Dương Mãnh chở Vưu Kỳ về nhà, vừa xuống lầu mở cửa xe, di động lại vang lên, nhìn thấy là Vưu Kỳ.

“Quay lại đi!” Vưu Kỳ nói với giọng điệu mệnh lệnh.

Dương Mãnh cau mày, “Tôi nói này, cậu đừng ép người quá đáng?”

“Cậu không phải nói chỉ cần gọi đến là được sao?”

“Lão tử mặc kệ!” Dương Mãnh chống nạnh.

Vưu Kỳ hừ lạnh, “Cậu muốn cho ông già “đáng yêu”*— cha cậu biết cậu đang ở đâu?”

Dương Mãnh nghiêng răng, hướng lên cửa sổ tên nào đó mà mắng chửi vô số lần, sau đó oán hận quay trở lại.

114. Chương 114 - Phiên Ngoại 8: Đậ Phụ Thối Và Hành Tây

Editor: phuongchuchoe

Dương Mãnh mở tủ lạnh, ngăn trên là các loại hoa quả rau dưa đủ màu sắc, ngăn dưới là ngăn đá lạnh lèo và trống rỗng. Quay đầu hỏi Vưu Kỳ. “Tối nay ăn gì?”

Vưu Kỳ nghĩ ngợi một chút rồi đáp, “Salad hoa quả và cháo*”

Dương Mãnh lại hỏi, “Vậy còn món chính?”

“Đó là món chính.”

Dương Mãnh liếm liếm đôi môi khô khốc, khổ sở nuốt nước bọt.

“Có chút cơm vậy thôi đó hả?”

Vưu Kỳ đứng lên vào bếp lấy hoa quả, vừa đi vừa nói, “Tôi mỗi ngày đều ăn như vậy, đã ăn được 3 năm rồi, không có cách nào khác, thể chất tôi mập, chỉ cần ăn thật nhiều một chút sẽ mập lên không ăn ảnh hưởng đến công việc của tôi. Nếu cậu ăn không đủ no, ngần kéo trong phòng bếp có bánh bích quy, đó chính là cứu tinh khi tôi đói đến bất tỉnh đấy!”

(...vậy còn kêu Mãnh tử ăn theo ổng = =||)

Dương Mãnh nhin không được cảm thán, “Cậu kiếm nhiều tiền như vậy có ích lợi gì chứ? Ăn còn không đủ no.”

“Cậu đừng xem thường mấy loại hoa quả này....calo không hề thấp, trái táo cậu mới cầm lên kia, chính là công phẩm hoàng gia, trồng ở nơi thiên nhiên trong lành, dinh dưỡng bổ sung trong loại táo đó cao hơn bình thường rất nhiều lần.”

“Cho dù là công phẩm của Tây Vương Mẫu tôi cũng không ăn, tôi tình nguyện ăn gà quay trong chợ.”

Nói xong liền đi ra.

“Cậu muốn đi đâu?” Vũ Kỳ hỏi.

Dương Mãnh một bên vừa thay giày vừa nói, “Đi mua một chút thức ăn, mấy loại này...tôi ăn không đủ.”

Không ngờ Vũ Kỳ dùng điều khiển từ xa khoá cửa lại, “Không được, cậu phải ăn cùng tôi, tôi ăn gì cậu ăn đó, cả quả táo kia!”

“Hừ!” Dương Mãnh giận dữ, “Tôi tuyệt đối không sợ mập”

“Cậu là vệ sỹ kiêm trợ lý của tôi, hình tượng của cậu cũng là hình tượng của tôi.”

Dương Mãnh hùng hồn nói năng lý lẽ “Nếu là vệ sỹ của cậu càng phải ăn nhiều. Hơn nữa thể chất tôi không mập, có khi tôi còn phát rầu làm thế nào ăn hoài mà không mập lên nổi!”

“Cậu đừng có đắc ý!” Vũ Kỳ phụng phịu “Hôm nay không thể đi ra ngoài ăn, ở nhà ăn cùng tôi !”

Dương Mãnh kéo cửa nhiều lần vẫn không mở được, sau đó giận dỗi đi vào phòng.

“Có phải giao vịt quay tận nhà phải không? Cho tôi một phần! Lựa một con mập mập một chút, và còn...Chờ chút, đổi tương ngọt thành đậu phụ, nhớ đem đến nhanh một chút nha!”

Vũ Kỳ bưng hai đĩa salad đi vào phòng khách, vừa đặt xuống thì nghe thấy tiếng chuông cửa, trong lòng nghi hoặc mở cửa, vừa mở ra thì ngửi thấy mùi thơm trí mạng.

“Giao đồ ăn đây!”

Vũ Kỳ ngừng lại, “Tôi không có đặt đồ ăn.”

“Tôi đặt đấy.”

Từ cửa phòng ló ra một cái đầu nhỏ, gương mặt cười cười gian tà.

Vũ Kỳ trong nháy mắt lạnh như băng.

Năm phút đồng hồ sau, Vũ Kỳ một bên vừa ê ẩm ăn salad ngọt ngào nhiều dinh dưỡng, một bên dùng ánh mắt u oán nhìn con sói đói nào đó đang ăn ngon lành. Vịt quay vừa phải, bánh đa giòn rụm chấm nước sốt trong thịt, cùng với động tác nhai nuốt nhanh chóng, lộ ra biểu tình vô cùng say mê, sau đó liếc mắt nhìn Vũ Kỳ.

” Muốn ăn một chút không?”

Vũ Kỳ giả vờ không nghe thấy.

Dương Mãnh cuộn bánh lại, đưa đến bên mép Vũ Kỳ.

“Thật sự không ăn thử?”

Vũ Kỳ dứt khoát quay đầu qua bên kia, “Cút*!”

(*côn: lẩn qua, tránh ra,...)

“Chẳng phải cậu thèm lắm sao?” Dương Mãnh bỏ vào miệng, cố ý nhai thật lớn, vừa nhai chóp chép vừa không ngừng khen ngon, nỗ lực khiến Vũ Kỳ chú ý.

Vũ Kỳ nghiêng đầu qua, khoảng cách giữa hai người rất gần nhau, có lẽ Vũ Kỳ không để ý Dương Mãnh đang há miệng bỏ vào, liền tiến tới cướp bánh trắng.

Vưu Kỳ đúng lúc bỏ miếng bánh và nước miếng (của ai đó) vào miệng, Dương Mãnh còn không kịp phản ứng, vệt quay liền nằm trong miệng Vưu Kỳ, kinh ngạc một lúc, sau đó mới ý thức được mình bị mất nụ hôn đầu tiên còn có cả mùi đậu phụ thối và hành tây. Không thể nào!

Sau đó Vưu Kỳ nhai hai cái, liền chạy vào phòng vệ sinh.

Dương Mãnh run sợ một hồi lâu, tận lực tách nụ hôn đầu khỏi đề tài nhạy cảm này, không chút kiêng kỵ cười to, “Biết cậu nhịn không nổi mà, còn muốn đánh lén? Đáng đời!”

Vưu Kỳ bước ra, phân biệt rõ một chút, nếp nhăn giữa hai chân mày giãn ra.

“Cậu khoan hãy nói, ngồi lại chỗ cũ đi, rất thơm...”

Dương Mãnh đang cười thì ngẩn ra, bật người giành lại đĩa thịt, đáng tiếc chậm một bước.

“Cậu thật không biết xấu hổ, khi này ai nói không ăn đó?”

“Đệt! Muốn ăn thì tự đi mà đặt!”

“Cứ ăn đi, rồi béo phì cho xem!”

“Bà nó! Chừa tôi một chút...”

“Hai cái...một miếng..., a a a a!!!”

“Hết rồi!”

Sau khi ăn xong, Vưu Kỳ vẻ mặt thoả mãn ôm Dương Mãnh, động tình nói :” Mãnh tử, cảm ơn cậu, đã lâu không được thoải mái như vậy, chỉ có lúc cậu ở cùng tôi mới được như thế. Tôi nghe người ta nói, nếu bạn trước mặt một người mà phóng túng hưởng thụ, thì sẽ trở thành phụ thê, làm bạn thân cả đời.”

“Vậy họ có nói ăn đậu phụ thối và hành tây còn dám trò chuyện không?”

Vưu Kỳ “....”

“Con mẹ nó cách xa tôi một chút!”

Buổi tối, Vưu Kỳ mặc đồ ngủ, anh khí bức người mà đứng trước mặt Dương Mãnh.

“Ngủ chung đi!”

“Đa tạ!” Dương Mãnh không khách khí nói “Buổi tối tôi bị mộng du, không khống chế được việc tiểu tiện!”

115. Chương 115 - Phiên Ngoại 9: Kể Khổ Với Bạch Lạc Nhân

Editor: phuongchuchoe

Ăn cơm trưa xong, Dương Mãnh ngồi trên ghế salon mặt mày ủ ê.

Vưu Kỳ một bên thay quần áo hối thúc Dương Mãnh, “Nhanh lên đi, chúng ta hẹn một giờ rưỡi phải đến studio!”

Nghe nói thế, Dương Mãnh lập tức ngã đầu dính vào ghế, mơ hồ lẩm bẩm gì đó, “Tôi thấy trong người khó chịu, chóng mặt, mệt mỏi, tay chân đều không có sức lực, hay là cậu cho tôi nghỉ một ngày đi?”

“Đi thôi!” Khoé miệng anh tuấn của Vưu Kỳ gợn lên một chút “Hôm nay thử sức cậu, không đi không được.”

Dương Mãnh bồng rùng mình, sau đó khuôn mặt trở nên u sầu hơn, “Tôi cảm thấy vô cùng khó chịu, cậu cho tôi nghỉ một ngày đi!”

Vưu Kỳ dường như hạ quyết tâm thật lớn, bắt đầu dĩ thử dài

“Thôi được rồi! Vậy cậu ở nhà một mình đó, đừng có chạy lung tung khắp nơi!”

Dương Mãnh vội vàng gật đầu “Nhất định sẽ không!”

Cửa đóng lại, bóng dáng dần biến mất.

Khuôn mặt buồn khổ nhanh chóng mất dạng, cứ như trút được gánh nặng, gương mặt thoải mái và vui sướng, cậu nhanh chóng cầm điện thoại, không ngừng tìm kiếm danh bạ, sau đó dừng lại ở tên Bạch Lạc Nhân.

Không biết bây giờ hắn có rảnh không... Dương Mãnh lẩm bẩm, nhưng vẫn ôm hy vọng gọi đến.

“Alo, Mãnh tử?”

“A... Cậu đang bận hả?”

“Một chút, hôm nay được nghỉ.”

“Thật tốt quá, mấy ngày nay trong lòng tôi vô cùng áp lực. Liền muốn gặp cậu.”

“Ok, hẹn gặp ở đâu?”

Dương Mãnh suy nghĩ một lát, nói “Ở nhà cậu được không?”

“Ách...” Đầu dây bên kia do dự một chút, “Được rồi, nửa tiếng sau hãy đến.”

Tắt máy, Dương Mãnh cười gian. Nửa tiếng sau? Chẳng lẽ vợ chồng son cả buổi trưa cũng muốn ấy ấy (=w=||)? Muốn tôi chờ, còn lâu đi, bây giờ tôi tới xem hiện trường như thế nào ha!

Khi Dương Mãnh đến nhà của Cố - Bạch, cửa còn đang mở, Dương Mãnh hí mắt cười man rợ, bỏ một ngón chân đi vào.

Không ngờ bên trong chướng khí mịt mù, giơ tay không thấy năm ngón, chỉ nghe thấy tiếng binh binh...bốp bốp, Dương Mãnh còn đang kinh ngạc. Đột nhiên một vật nặng đập vào quần, Dương Mãnh đau điếng la lên.

Sau đó một hình bóng mơ hồ xuất hiện, Dương Mãnh che “bên dưới” không ngừng hít sâu. Gương mặt của Bạch Lạc Nhân rõ ràng hơn, sau đó cậu khoác vai Dương Mãnh lên, “Không phải nói nửa tiếng sau cậu hãy đến sao?”

Dương Mãnh nói trong kẽ răng “Cậu đang làm gì vậy?”

“Dọn dẹp nhà cửa!”

Bạch Lạc Nhân đặt chổi xuống, Dương Mãnh ho sặc sụa.

“Cậu đang dọn nhà hay đang phá hoại hả?”

Dương Mãnh nhìn xung quanh, quần áo như mớ giẻ rách nằm thảm thương dưới sàn, đồ trang trí bị ném lung tung hết, lúc này còn đập trúng Dương Mãnh, sau đó thấy rõ hơn, nhìn thấy một cây rung...*, thoát nhìn còn cứng rắn.

(* bé ngoan không biết đó là gì hết, bé ngoan không thể dịch được,...=)))

Bạch Lạc Nhân khom lưng cầm lên, ảo não giải thích, “Tôi định nâng máy lọc nước lau chùi một chút, kết quả là bụi bám nhiều đến nỗi không thấy rõ, tôi không ngờ nó lại nặng đến vậy.”

Cậu sai rồi...bên dưới của họ Dương mơ hồ đau.

“Cậu ngồi salon đi, tôi dọn nhanh thôi!”

Dương Mãnh nhìn trợn thế này, hỏi “ Bao lâu thì mới dọn phòng một lần?”

“Chừng hai ngày.”

Hai ngày mà có thể biến phòng thành như vậy, trong lòng Dương Mãnh vô cùng bội phục hai vị này.

“Có Hải đâu?”

Bạch Lạc Nhân đang sửa sang lại giá sách, đặt vài món đồ nhỏ lên, trả lời, “Đi công tác rồi!”

“Đi mấy ngày?”

“Mới đi được hai ngày.”

Trách không được...Dương Mãnh thấu hiểu.

Nửa tiếng sau, Dương Mãnh nhìn căn phòng càng lúc càng rối loạn, nhin không được mở miệng :“Quên đi, tôi giúp cậu”

“Không sao đâu, cậu ngồi uống nước một chút, tôi xong ngay đây!”

Uyển chuyển nói, “Tôi có cảm giác... Cậu còn cách chữ “tốt” một quãng xa...”

Không ngờ, Bạch Lạc Nhân đặt hai thùng rác cạnh kệ giày trước cửa, phui phui tay nói với Dương Mãnh “Xong rồi.”

“”

Đợi cho bụi bặm trong căn phòng rơi xuống không sai biệt lắm, hai người ngồi trên ghế salon Bạch Lạc Nhân hỏi Dương Mãnh :“ Cậu nói đi, vì cái gì mà gần đây phiền muộn quá vậy?”

Dương Mãnh trầm ngâm hồi lâu, khó khăn mở miệng.

“Tôi đoán Vụ Kỳ có khả năng thích tôi.”

Dương Mãnh nói xong cũng thoáng thốt, chỉ bằng nói hết ra với Lạc Nhân?

“Cậu ta thổ lộ với cậu?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Dương Mãnh làm đà điệu*, “Không phải, tôi chỉ nghi ngờ thôi!”

(*đà điệu: nhút nhát, trốn tránh, không muốn quan tâm...)

Bạch Lạc Nhân ho nhẹ,“Làm thế nào cậu phát hiện ra?”

“Vụ Kỳ đối với tôi không phải tốt bình thường” Dương Mãnh xấu hổ nói.

Bạch Lạc Nhân hiểu kỳ nhìn chăm chăm Dương Mãnh, “Không bình thường thế nào? Kể tôi nghe chút đi!”

Dương Mãnh sắp xếp lại từ ngữ, từ từ nói.

“Tôi bị lúc ở đồn cảnh sát tôi bị vu oan sau đó bị sa thải, Vụ Kỳ cho tôi làm vệ sỹ kiêm tài xế cho hắn, một tháng lương 2 vạn tệ còn chưa nói, còn có thêm các khoản phí khác, không có việc gì cũng nhét tiền vào túi tôi, cho tôi lái chiếc xe hơn 10 vạn tệ. Hai ngày trước còn đề cử tôi tham gia bộ phận tổ chức kế hoạch cuối năm”

“Hả...” Đến Bạch Lạc Nhân cũng ngạc nhiên, như cậu tận lực vãng hồi giải thích, “Hay là hắn ta chỉ trọng nghĩa, nhìn thấy cậu khó khăn nhiều năm như vậy thì giúp cậu một chút, đừng nghĩ lung tung”

Dương Mãnh vẫn chau mày ” Vậy cậu nói xem, tại sao lại vô cùng bám tôi, 24 tiếng đồng hồ đều không rời khỏi tôi, bất luận làm gì cũng gọi tôi, ăn chung, ngủ chung, đến đi cầu cũng muốn gọi tôi theo.”

“Có lẽ hắn quen được người khác hầu hạ rồi, có một người bên cạnh thì tiện hơn” Bạch Lạc Nhân tiếp tục an ủi.

“Vậy sao hắn ta lại tự dưng hôn tôi !?”

Dương Mãnh tức tối lên án, “Tôi đã nhiều lần cảnh cáo mà hắn vẫn không sửa, tôi không còn cách nào khác, mỗi ngày tích cực ăn đậu phụ thối và hành tây...”

“”

Bạch Lạc Nhân sâu sắc bội phục, tại sao lúc trước mình không nghĩ ra chiêu này nhỉ? Nếu như lúc ấy cũng quyết đoán như Dương Mãnh thì có phải không bước lầm thuyền giặc của tên Cố Hải không?

116. Chương 116 - Phiên Ngoại 10: Tiểu Dương Mãnh, Cậu Chờ Đây!

Editor: phuongchuchoe

“Tóm lại hần ta khiến tôi nhớ lại chuyện trước đây, có khi nào hần đang hối lỗi với tôi? Hối hận vì lấy tôi làm bàn đạp để tiếp cận với cậu, hối hận vì khi bị cậu chọc tức lại chạy đến trút giận mắng chửi tôi? Hần ta có nghĩ, nếu thời gian có thể quay lại, chỉ cần đối xử với tôi bằng phân nửa so với cậu thì tốt rồi...”

Bạch Lạc Nhân vô cùng kinh ngạc, “Lúc trước hần ta đối xử tệ với cậu thế à?”

“Nghĩ xem!” Dương Mãnh nhúc nhích đầu, “Tôi đã sớm quên mất, ”bài ca nước mũi” của hần ta”

Bạch Lạc Nhân chỉ vào hạt dẻ trên bàn, hỏi Dương Mãnh.

“Ăn chút hạt dẻ không?”

Dương Mãnh nhìn lướt qua, nhàn nhạt nói: “Lười bóc vỏ.”

“Đều được bóc vỏ hết rồi!”

Cái gì? Dương Mãnh kinh hãi cầm một quả trước mặt, bụi bám dày đến mức còn tưởng là vỏ hạt dẻ. Tài đến cảnh giới này là cùng!

(*ý ẽm là bội phục độ ăn ở của nhà nào đó =)))

“Tại sao lại bóc vỏ rồi mới dọn nhà hả?” Dương Mãnh đáng tiếc.

“Không phải tôi bóc, trước khi đi Cố Hải bóc vỏ hết đấy, bên kia còn có trái việt quất này.” Bạch Lạc Nhân chỉ... Thì ra một đám đen xì đó là trái việt quất... =||

Dương Mãnh thương cảm nhìn trái cây bị giày xéo, chà đạp, một bên lại cảm khái Cố Hải đối với Bạch Lạc Nhân cũng chiều thương yêu vô cùng.

“Thật ghen tỵ!” Dương Mãnh cầm tay Bạch Lạc Nhân, “Sau khi kết hôn cậu sống hạnh phúc thật đó!”

Bạch Lạc Nhân cúi đầu, “Kết hôn một chút cũng không tốt, tôi khuyên cậu đừng sớm kết hôn, thật đó, trước là chuyện riêng của hai người, sau khi kết hôn trở thành chuyện của cả hai đại gia đình. Hơn nữa hình thức sống chung cũng thay đổi, cảm giác không giống trước đây nữa, tôi có chút hối hận!”

(*Méc Cố trưởng thôn =)))

Dương Mãnh nhìn thấy cả người Bạch Lạc Nhân đầy bụi bặm nhưng không che giấu sự tức giận, nhớ lại hai năm trước, thật tình không hiểu nổi Bạch Lạc Nhân khổ sở từ đâu nữa?

“Hần ta bây giờ có làm việc nhà không?” Dương Mãnh hỏi.

Bạch Lạc Nhân không chút nghĩ ngợi trả lời, “Có làm.”

“Mỗi ngày đều làm cơm cho cậu?”

“Ừ.”

“Mỗi buổi tối đắp búp cho cậu?”

“Ừm...cũng không tồi...”

“Tiền đều để cậu quản lí?”

“Đúng vậy.”

Dương Mãnh nhe răng, “Tôi thật muốn đánh cậu! Cậu còn muốn thế nào hả!?”

“Cậu không hiểu đâu, đều là hưởng thụ một loại đãi ngộ*, nhưng thân phận không giống, tâm tính không giống, cảm giác cũng trở nên bất đồng.”

(* đãi ngộ: ưu đãi, ưu ái...)

Dương Mãnh hừ lạnh một tiếng, “Cậu có mà không biết hưởng!”

Bạch Lạc Nhân nín nhin một hồi, sau đó bật cười, cười đến như một cơn gió xuân.

“Đùa với cậu thôi, kết hôn tốt vô cùng, cũng an tâm kiên định, còn cậu cũng mau chóng kết hôn đi! Ai~, được rồi, vừa rồi nói đến chuyện của Vụ Kỳ, cậu định làm thế nào cho tốt?”

Dương Mãnh ngẫm nghĩ một chút, miệng cần nhần nói, “Tôi đoán, Vụ Kỳ có khả năng vẫn chưa quên cậu, mỗi lần hắn ta biểu đạt cảm tình với tôi có thể là vì cậu không? Tôi có chút hoài nghi*, có phải vì thấy hình bóng cậu trên người tôi không?”

Nói xong, Dương Mãnh đứng bật dậy, tay áp vào mặt của Bạch Lạc Nhân.

“Tôi rất cuộc giống cậu ở chỗ nào hả? Tôi sửa không được sao!!?” T__T

Bạch Lạc Nhân nhìn vào gương mặt và thân thể của Dương Mãnh, không nhìn được cười, “Cậu đừng bỏ phí tâm sức mà đoán mò nữa, cho dù tôi và cậu xem như giống nhau, thì cũng không có một chút liên quan nào hết. Cậu nghĩ xem, phải xử lý mối quan hệ của hai người thế nào đây? Làm rõ?”

“Không thể!” Dương Mãnh nói rất kiên quyết. “Nếu hắn ta không thổ lộ với tôi trước, thì không thể hành động thiếu suy nghĩ, lỡ như hắn ta không có ý đó, vậy....không phải tôi trở thành trò cười sao?”

“Có lẽ vậy...” Bạch Lạc Nhân suy nghĩ, “Nếu không thì như vậy đi, cậu không thích hắn ta, vậy thì sao không tìm cô gái nào nói chuyện tình cảm! Cậu bây giờ quen biết cũng nhiều, công việc cũng thể hiện hơn, chẳng phải có không ít cô gái cam tâm tình nguyện đi theo cậu sao? Nếu hắn ta thật tâm thích cậu, thì cứ uyển chuyển cự tuyệt, còn nếu hắn không thích cậu, thì cậu không chỉ hết tâm bệnh, mà còn có thêm một cô bạn gái.”

Dương Mãnh ngẫm lại, “Biện pháp này tôi cũng có nghĩ đến, lỡ như hắn ta mượn cớ cảm tôi yêu đương rồi sao? Tỷ như lo lắng việc công tác...”

“Cậu chờ chút.” Di động của Bạch Lạc Nhân vang lên. “Tôi nghe điện thoại đã.”

Dương Mãnh gật đầu.

Bạch Lạc Nhân cầm điện thoại đi sang phòng khác, sau đó trở lại, khoé mắt mang theo ý cười.

“Cố Hải gọi?” Dương Mãnh hỏi thử.

Bạch Lạc Nhân gật đầu.

Dương Mãnh lại hỏi, “Cậu nói cho hắn biết là tôi ở đây?”

“Đúng thế.” Bạch Lạc Nhân cười, “Hắn còn nói mời cậu ở lại ăn cơm.”

“Ngần lần dừng!” Dương Mãnh trở nên kinh hãi, “Hắn không được làm tổn thương tôi!”

Bạch Lạc Nhân cười như ánh dương*, “Cậu yên tâm, hắn ta bây giờ trầm ổn rồi.”

(* là rạng rỡ đó... liêu xiêu~)

Dương Mãnh thở phào nhẹ nhõm.

“Tôi đi mua một ít rượu, chút nữa hai anh em mình uống vài chén, chậm rãi trò chuyện.” Bạch Lạc Nhân nói.

Dương Mãnh đứng lên. “Tôi đi cùng cậu!”

Bạch Lạc Nhân chặn lại, dè Dương Mãnh ngồi xuống, “Không cần đâu, tôi trở lại ngay.”

Bạch Lạc Nhân đi được một lát, Dương Mãnh thấy tin nhắn trên điện thoại hiện lên 3 chữ.

“Cậu đợi đó!”

117. Chương 117 - Phiên Ngoại 11: Thì Ra Là Vậy!

Editor: phuongchuchoe

Ăn cơm xong, Bạch Lạc Nhân nói với Dương Mãnh: “Hay là hôm nay cậu đừng về, ở lại đây đi!”

Dương Mãnh nhớ đến mẩu tin nhắn kia, vội vàng nói: “Không cần đâu, sao tôi còn dám ở lại,... Hắn ta không giống mời tôi mà giống như muốn thiêu sống tôi vậy...” =||

“Cậu nói chuyện phải để ý một chút, đừng vì chuyện này mà làm tổn thương hoà khí hai bên, có lẽ lúc trước hắn ta còn xa lạ với cậu, chào đón như vậy thì tốt rồi, chúng ta đừng nên nhớ về sai lầm trước đây nữa!”

“Chỉ hy vọng vậy!”

Sau khi đỗ xe ở tiểu khu của Vụ Kỳ, lúc này mới hơn tám giờ, nhà hàng sinh ý* vô cùng đông đúc, Dương Mãnh thấy Vụ Kỳ đang ngồi trước cửa sổ, trong lòng vô cùng kinh ngạc, Vụ Kỳ mà lại tới nơi này ăn cơm?”

(* nhà hàng nhỏ phát đạt :>)

“Vụ Kỳ đẹp trai, cậu xem, tôi vất vả mời cậu ăn bữa cơm, cậu lại chọn cái quán nhỏ này, làm cho hai chúng tôi cảm thấy mình thật không phải phép.”

Vụ Kỳ hơi say hai mắt nhìn phía trước, khoé miệng mím mờ nhếch lên cười cười.

“Hai người chờ một chút, vốn là mời hai cậu, nên đừng khách khí như vậy. Nhà hàng này không xa hoa, nhưng lại có điểm đặc sắc riêng, cách tiếp khách không tệ, nên tôi thường xuyên đến đây ăn.”

Người đàn ông đối diện mỉm cười tìm tìm, “Cậu nhóc vệ sỹ của cậu thế nào rồi?”

Nhắc đến Dương Mãnh, ánh mắt Vụ Kỳ hiện lên tia nhu tình hiếm thấy.

“Hắn hả? Cả ngày ngày ngốc nghếch ngơ, nhưng cũng rất tốt.”

Người phụ nữ chen vào, “Cậu đối tốt với anh em như vậy! Nếu tôi mà là cậu ta, biết cậu nhọc lòng như vậy, có lẽ lòng cũng sẽ cảm động mà mềm nhũn ra rồi cười đến trong lòng nở hoa mất!”

Vụ Kỳ gõ gõ ngón tay trên bàn sau đó chợt dừng lại, nhìn vào đôi mắt của hai người đối diện trở nên thay đổi.

“Tuyệt đối đừng để cậu ta biết!”

Người phụ nữ cãi lại, “Kỳ thật tôi nghĩ chẳng có gì cả, hắn biết cậu cố gắng như vậy thì sẽ cảm động lắm đó!”

“Vẫn là câu nói kia, hai người hãy xem chẳng có chuyện gì xảy ra, trừ khi có chuyện quan trọng, chúng ta từ nay nên ít gặp mặt một chút.”

Người đàn ông nhìn vợ mình, “Các cô là phụ nữ có chồng, chỉ biết suốt ngày cảm động với cả cảm động, hắn ta là đàn ông, lòng tự trọng rất cao, có thể suy nghĩ giống cô chắc?”

Người phụ nữ trợn mắt, “Tôi là gái có chồng thì sao, ông quản ?”

“Này này, không nói chuyện với bà, tôi ra ngoài nghe điện thoại chút.”

...

Dương Mãnh trong xe chạy đến, đang định gọi điện thoại cho Vụ Kỳ, đột nhiên phát hiện thân ảnh quen thuộc trong nhà hàng. Dương Mãnh cả đời cũng quên không được sự oan ức tức tối này, thì ra là cặp vợ chồng kia thông đồng, họ nhất định phải ép cậu rút ra khỏi đồn cảnh sát, từ nay về sau cũng không thể quay trở lại. Con bà nó, hôm nay lại để ông đây nhìn thấy các người!

Người đàn ông nói chuyện điện thoại xong, quay đầu bước vào.

Dương Mãnh cũng vào theo.

Hắn vòng qua phòng khách, đi thẳng đến dãy ghế, Dương Mãnh bất động thanh sắc* đi theo. Đột nhiên, hắn dừng lại trước một căn phòng, đúng lúc Vưu Kỳ đi tới. Dương Mãnh vừa định thốt lên gọi Vưu Kỳ, người đàn ông lại tiến lên trước, hỏi Vưu Kỳ.

“Cậu đi đâu vậy?”

Vưu Kỳ nhàn nhạt trả lời.

“Đến phòng vệ sinh.”

Hắn ta có chút xấu hổ.

“Tiệm cơm này thật là, trong phòng ăn riêng cũng không có cả phòng vệ sinh.”

Mắt thấy Vưu Kỳ đang bước đến, Dương Mãnh vội trốn ở phía sau cửa cầu thang, sải hai bước lớn về phía trước. Chờ Vưu Kỳ từ phòng vệ sinh bước ra, lần thứ hai nhìn thấy hắn đến căn phòng kia, người đàn ông vẫn còn đứng đợi ở cửa, hai người vừa nói vừa cười bước vào.

(kiếm củi ba năm thiêu một giờ... = ||)

Đầu Dương Mãnh “oanh” một tiếng nổ tung, óc như rơi xuống đất.

Trong nháy mắt, những gì cần biết đều đã biết.

Dương Mãnh đi nhanh đến căn phòng kia, một cước đá văng cửa ra, người đàn ông đang rót rượu vào ly của Vưu Kỳ, người phụ nữ thì cười khanh khách, bầu không khí bên trong vô cùng hài hoà.

Vưu Kỳ trong chớp mắt thấy Dương Mãnh, ngây ngẩn cả người.

“Cậu... Sao cậu lại ở đây?”

Dương Mãnh cầm cái ghế lên đập lên người Vưu Kỳ.

“Vưu Kỳ con mẹ nó! Dương Mãnh tôi nghèo kiết xác cũng nhờ cậu đây tốn công sức cộng bỏ cả khoản tiền không nhỏ đối với tôi! Cậu có biết ba tôi phải bỏ rất nhiều tâm huyết để tìm đồn công an cho tôi làm không? Sau đó lại bị mấy người cậu an bài giày xéo cho một trận! Hôm nay nhất định phải đánh chết cậu! F*ck!”

Hai người bên cạnh lần đầu tiên thấy Vưu Kỳ dung túng như vậy, bọn họ có tiếp xúc mấy lần, ngày thường cũng để tâm một chút tin tức của cậu. Trong ấn tượng thì tính tình Vưu Kỳ không tốt, đối xử với đám ký giả vô cùng hung bạo. Vậy bây giờ trông như một chú gà nhỏ bé để mặc cho người ta đánh vậy? Bị đánh trúng nhiều lần vậy mà lại không một chút tức giận, lại còn cười nữa!

“Hừ, cậu cam tâm tình nguyện để tôi đánh cậu?... Muốn tiếp tục làm tấm gỗ cho tôi đánh!?”

Người phụ nữ bên cạnh nhìn không được nữa, một bên vừa khuyên can vừa oán giận Dương Mãnh. “Cậu thật là, chẳng phải cậu ta vì muốn tốt cho cậu sao? Đồn cảnh sát có bao nhiêu tiền chứ? Cậu nhìn cậu bây giờ xem, xe hiệu cũng lái rồi, quần áo hàng hiệu cũng mặc rồi. Tất cả đều là hểch cho cậu, vậy mà cậu lại không vui hả!?”

“Hai người cút ra ngoài hết đi!” Vưu Kỳ nổi giận gầm lên.

Người đàn ông lôi vợ mình ra ngoài, vội vàng tránh xa khỏi mấy cái ghế.

Dương Mãnh thở hắt hắt, cầm quần áo cởi từng cái ra, quăng lên người Vưu Kỳ, nghiêng răng nghiêng lợi :” Tất cả đều trả cậu! Xe để bên ngoài trả cậu! Ngài tự đi mà giải quyết cho tốt đi!”

Nói xong, một thân quần sooc ngắn chạy ra khỏi nhà hàng.

Tháng mười một, buổi tối ở Bắc Kinh rất lạnh, gió lạnh thổi phơ phất, Dương Mãnh mặc một chiếc quần soóc ngắn đứng trên đường bắt xe, một chiếc xe taxi chạy ngang qua người sau đó đi mất, hầu như không ai cam tâm tình nguyện chở cậu. Cuối cùng vẫn có một ông lão hảo tâm chạy xe tải thuê chở cậu đi.

Cửa xe tải mở ra, bên trong hơ khắp nơi, Dương Mãnh sờ một chút, mới phát hiện xe này hay dùng băng dính trong suốt dán lại, thậm chí từ bên trong có thể nhìn thấy ánh đèn mông lung ở ngoài. Dương Mãnh

cảm khái, thế nào mà lái xe nổi tiếng, mặc đồ hàng hiệu thoát cái lại lưu lạc đến mức không có áo che thân, còn không bằng ông chở thuê!

Ông cụ trước mặt lên tiếng.

“Tiểu tử, bị đuổi đi?”

Dương Mạnh run run cổ, khớp xương như đông cứng lại, nghe ông lão hỏi, đầu lại nóng lên. Cúi đầu nhìn trang phục của mình, sau đó nhìn người bên ngoài mặc áo Pardessus*, đi lại vội vã trên đường, sóng mũi chua xót, lệ chảy xuống viền mắt.

“Lần sau nên cẩn thận một chút.”

“...”

“Đi đâu, tiểu tử?”

Dương Mạnh hít mũi, đầu óc đình trệ vòng vo suy nghĩ, hình như ngoại trừ nương tựa nhà của Bạch Lạc Nhân thì không còn lựa chọn nào khác. Ai bảo cậu hạnh phúc hả? Không gặp tai họa thì cảm thấy cuộc sống mất cân bằng nhỉ*?

(* ý là cuộc sống có lúc may mắn, có lúc xui xẻo thì mới hài hoà, cân bằng....)

118. Chương 118 - Phiên Ngoại 12: Tai Họa Tiếp Nối Tai Họa!

Editor: phuongchuchoe

Đêm khuya thanh vắng, Bạch Lạc Nhân mặc quần nhỏ ngồi trước máy tính.

Trên màn hình hiện lên rõ ràng một gương mặt lưu manh.

“Hắc, còn mặc quần làm gì? Cởi ra đi!” Cô Hải trêu chọc.

Bạch Lạc Nhân vừa hút thuốc vừa dùng ánh mắt biếng nhác xem xét Cố Hải.

“Không cởi, cởi là không văn minh”

Cố Hải cười giảo hoạt* “Chỉ có mình em thì làm gì văn minh với không văn minh.”

(* gian xảo =w=)

“Tại sao anh biết tôi chỉ có một mình?” Bạch Lạc Nhân ngồi ngay ngắn nhìn vào màn hình, nghiêm trang nói với Cố Hải ” Anh vừa đi thì tôi đã đem tiểu tình nhân dẫn về nhà rồi, tối hôm qua còn qua đêm thượng nhau, vô cùng thoải mái!”

(* Vưu -Mãnh của tui trong sáng vậy, đến hai ông này mở miệng ra là toàn chịch =)))

“Thật không?” Cố Hải cười khan một tiếng, “Hai người chơi thế nào? Kể anh nghe một chút.”

“Biến đi!” Bạch Lạc Nhân gầy gầy tàn thuốc “Em nói đùa đó, vậy mà anh cũng tin?”

“Sao anh lại không tin hả?” Mặt Cố Hải trầm xuống, tức giận nói với Bạch Lạc Nhân “Cậu giấu tình nhân ở đâu rồi hả?”

Bạch Lạc Nhân nhìn Cố Hải cứng đầu muốn làm rõ, đắn đo một chút, hắn ta còn không có ở đây .

“Trong tủ kia, tôi giấu hắn trong tủ áo!”

Cố Hải càng nghe càng lạch lạch, chỉ một ngón tay to uy mãnh, “Mở tủ ra!”

Bạch Lạc Nhân cười khan, ” Không mở, mở ra kích thích anh thì sao?”

“Tôi hôm nay đã rất” kích thích” rồi!”

(*kích động... =w=)

“”

Dương Mãnh từ trong thang máy lao ra ngoài, nhìn thấy cửa còn khép hờ thì chạy vèo vào nhà, hơi ẩm len vào trong cơ thể, cảm thấy cả lực phủ ngũ tạng đều ẩm áp lên. Cậu đi chân trần vào nhà của Bạch Lạc Nhân, lặng yên không một tiếng động, vốn định tìm Bạch Lạc Nhân hỏi quần áo, kết quả thấy tình trạng bây giờ của cả hai đều như nhau, chỉ khác là người nọ đang mở loa nói chuyện phiếm.

“Trời tối rồi, sao vẫn còn mở loa ?”

Cậu bé nhỏ Dương Mãnh lăm bắm một tiếng, sốt ruột đi vào tủ quần áo tìm kiếm.

Bạch Lạc Nhân đang quỵên rũ Cố Hải quên trời quên đất, không ngờ mắt Cố Hải nhìn thấy thì gương mặt thay đổi ngay lập tức.

“Sao anh thấy có người bước vào trong tủ ?”

Bạch Lạc Nhân hừ lạnh “Vốn là không có....”

“Anh nói thật!” Cố Hải nóng nảy.

Bạch Lạc Nhân trào phúng “Diễn giống ghê!”

“Diễn cái gì? Mở tủ ra xem xem!”

Bạch Lạc Nhân ho nhẹ hai tiếng “Anh muốn bị đả kích sao? Đến lúc đó nhìn thấy tiểu tình nhân của tôi thì nên khách khí một chút... Dù thế nào thì anh...của... CMN!... Có thật này!”

Bạch Lạc Nhân mở tủ, Dương Mãnh còn đang ở trong đó lựa đồ, vẫn còn chưa mặc món nào lên người, chỉ mặc mỗi quần lót núp trong tủ. Nhìn thấy tủ được mở ra, Dương Mãnh còn hoảng sợ hơn, cùng với Bạch Lạc Nhân mắt lớn nhìn mắt nhỏ*.

(*đối mặt)

“Không phải là... Sao cậu lại ở đây?”

Dương Mãnh chưa kịp lên tiếng thì Cố Hải bên kia đã mở miệng trước.

“Bạch Lạc Nhân, em đừng hòng chối, ngày mai tôi về!”

Rầm!

Màn hình đầu tiên nghe một tiếng vỡ vụn sau đó thì tối sầm, đập mạnh vào tâm khảm* của Bạch Lạc Nhân.

(* sâu trong trái tim

)

“TM*! Hiểu lầm lớn rồi!” Sắc mặt Bạch Lạc Nhân thay đổi.

(câu chữ =w=)

Dương Mãnh nhúc nhúc đầu lúng túng, “Cố Hải không nhận ra tôi phải không...?”

“Cậu thử nhìn xem!” Bạch Lạc Nhân ảo não “Cameras cách rất xa! Hắn ta chỉ thấy cậu không mặc quần áo, còn những cái khác thì không ! Cậu đến đây ít nhất phải gọi điện một tiếng chứ! Không chỉ vậy mà còn ăn mặc kiểu này... Cậu...”

Còn chưa nói xong, Dương Mãnh nhào lên người Bạch Lạc Nhân gào khóc.

“Nhân tử! Cậu phải làm chủ* cho tôi!”

(*đòi lại công bằng, xem xét...)

Bạch Lạc Nhân ngây ngốc, sau đó nảy sinh thương xót, vỗ lưng Dương Mãnh nói:” Có việc gì từ từ nói, Vụ Kỳ thổ lộ với cậu à?”

“Đừng nhắc đến hắn!” Dương Mãnh dùng sức đập sau lưng Bạch Lạc Nhân vài cái, “Đời này tôi ghét nhất hắn ta!”

(phim Hường Quốc bánh bèo vỗ lưng bạn trai làm nũng sao thì cảnh này cũng vậy đấy =)) Mãnh bánh bèo)

Bạch Lạc Nhân nhìn thấy Dương Mãnh đang ngồi trên người mình, hai cái đùi vòng quanh hông cậu, nơi êm dịu nào đó vừa vặn cắm ở bụng, hơn nữa hai người đều chỉ mặc quần lót... Cục diện này làm cậu nảy ra một ý nghĩ kỳ quái.

“Cậu bình tĩnh một chút, từ từ nói.”

Đợi cho tâm tình của Dương Mãnh ổn định lại, đem hết những chuyện vừa xảy ra kể lại với Bạch Lạc Nhân. Bạch Lạc Nhân không thêm để ý nói, “Ồn ào nửa ngày vì chuyện nhỏ như vậy hả? Vậy không tốt sao? Cho dù làm ra chuyện tồi tệ, nhưng lại chỉ khoan dung, hạ mình với mỗi mình cậu!”

“Tốt!” Dương Mãnh hỏi, “Đổi lại là cậu, cậu cam tâm tình nguyện?”

“Nếu có một người bạn thật lòng tốt với tôi như vậy, cho dù là lừa dối tôi, tôi cũng cảm kích hắn” Bạch Lạc Nhân nói xong, nhưng không đủ....

Dương Mãnh liếc cậu, “Vậy nếu đó là Cố Hải?”

Bạch Lạc Nhân híp mắt, trong ánh mắt toả ra hàn ý*.

(lạnh lẽo)

“Tôi lập tức thiến hắn!”

Vừa nói xong, Cố Hải bên kia gọi tới, Bạch Lạc Nhân phục hồi tinh thần, chọc giận vị này người bị sẽ là mình mất! Vì vậy thái độ đoan chính vội vàng giải thích với Cố Hải, nửa giải thích nửa nịnh nọt làm vành mắt Dương Mãnh tối đen.

“Giải thích?” Dương Mãnh ngáp.

Bạch Lạc Nhân gạt đầu “Ừ, cuối cùng đại gia* này cũng hiểu.”

(*ông lớn)

“Ngủ trước đây!”

Dương Mãnh vỗ chần, mới này đang dần chìm trong mộng.

Bạch Lạc Nhân vừa định ra khỏi phòng ngủ, thì chuông cửa vang lên. Dương Mãnh đột nhiên từ trên giường bật dậy, níu lấy cánh tay Bạch Lạc Nhân.

“Chắc chắn là Vụ Kỳ, nếu là hắn thì nói tôi không có ở đây, tuyệt đối đừng để hắn bước vào!”

Bạch Lạc Nhân mặc quần áo đi mở cửa, cửa vừa được mở ra, quả nhiên là Vụ Kỳ.

“Nhân tử, Mãnh tử có ở chỗ cậu không?”

Bạch Lạc Nhân làm như không có chuyện gì hỏi, “Chẳng phải cả ngày hắn đều bên cạnh cậu sao?”

“Cậu biết phải không?” Vụ Kỳ đứng đỉnh nói, “Trễ vậy rồi mà cậu vẫn còn mặc quần áo chỉnh tề, bên trong nhất định có người, cậu để tôi vào đi.”

Bạch Lạc Nhân bắt đắc dĩ “Là cậu ta không cho cậu vào, hay là chờ một hai ngày để tâm tình cậu ta tốt hơn cậu hãy đến?”

Đang nói, điện thoại di động lại vang lên, Bạch Lạc Nhân thấy phiền! Không phải giải thích rồi sao? Lại còn gọi nữa? Điện thoại vừa nhận, Bạch Lạc Nhân còn chưa kịp nói chuyện, Vụ Kỳ đã mở miệng trước.

“Nhân tử, cậu để tôi vào đi, nể tình tôi là bạn đồng hương với cậu đi!”

“Ai là đồng hương với cậu?” Bạch Lạc Nhân quay điện thoại sang một bên nổi giận nói.

Vưu Kỳ nhân cơ hội, quay điện thoại lại nói lớn, " Nếu cậu không để tôi vào, tôi sẽ đem toàn bộ những chuyện thời đó ra, lúc đó cậu ngủ không mặc quần áo, cậu....."

Bạch Lạc Nhân một cước đạp Vưu Kỳ vào trong.

119. Chương 119 - Phiên Ngoại 13: Bây Giờ Đã Vui Vẻ Chưa?

Editor: phuongchuchoe

Dương Mãnh ở trong chăn giấu mình thật tốt, vừa nghe thấy giọng của Vưu Kỳ, nửa người bật dậy, chỉ vào Vưu Kỳ quát: " Làm sao cậu vào được đây? Cút ra ngoài!"

"Mãnh tử, về với tôi đi, đừng ở đây quấy rầy vợ chồng son bọn họ, không tốt đâu!"

Dương Mãnh nói không toan tính, " Làm như tôi thân với cậu lắm vậy, tôi ở đây quấy rối cũng là cam tâm tình nguyện, quan hệ gì đến cậu? Cậu cách xa tôi ra, càng xa càng tốt, tôi nhìn thấy cậu thì muốn giết người!"

Sắc mặt Vưu Kỳ biến đổi, nhưng vẫn duy trì thái độ thành khẩn.

"Mãnh tử, tôi biết việc tôi làm không phúc hậu, nhưng cũng vì muốn tốt cho cậu thôi! Cậu cả ngày nhốt mình trong sở cảnh sát làm gì? Cậu nhìn bạn bè anh em xem, người nào có thể so với cậu? Cậu cả ngày oán than trời đất, tôi nghe cũng bức bách thay cậu! Tôi không phải bố thí cho cậu mà chỉ giúp cậu một tay thôi."

" Bớt đề cao cho sự tốt đẹp của cậu đi!" Dương Mãnh đứng lên, ánh mắt muốn gây sự "Cậu không phải tìm người chen chúc đổi tiền mặt sao? Cậu không phải muốn tìm một nơi trút giận sao? Bạn học cũ làm phụ tá cho cậu, cậu nghĩ vô cùng oai phong, vô cùng khí phách? Cậu có quyền lực đến vậy, ở trường cũ chen nhau đổi tiền mặt cho cậu, ra trường thì hầu hạ cậu! Cậu bản lĩnh thật đó?"

" Dương Mãnh, cậu nói những lời này có lương tâm không hả?" Vưu Kỳ đi vào trong hai bước dài. " Cậu có gặp người nào trút giận cả ngày lại mặc hần ta hồng hách, đòi hỏi chưa? Cậu có gặp ai trút giận mà còn lái xe chở hần, cho hần ta ngồi bên cạnh ngủ ngon lành chưa? Ai trút giận một chút thì mặc kệ hết thấy việc nhà, xem TV còn phải cho hần dựa lưng?"

Vưu Kỳ làm biểu tình " tôi còn tức giận mãnh liệt hơn cả cậu" kia.

"Nhân tử!" Dương Mãnh bắt đầu tìm cứu viện "Giúp tôi đánh hần đuổi ra ngoài!"

Bạch Lạc Nhân nhìn thoáng vào bên trong thăm dò, hoàn toàn gương mặt cao biểu cảm không liên quan đến tôi.

"Không sao, hai người có lời gì muốn nói thì nói đi, nói ra thì tốt rồi."

Sau đó đóng cửa lại, một mình bên ngoài ngậm điều thuốc.

"Đkm! Tôi đá! Tôi đá!"

"Bình!"

"Cậu dám lấy chân đá tôi? Dương Mãnh, cậu dám hạ thủ?"

"Này, này dừng lại..."

"Bà nó! Chân cậu đá tôi mà còn không dám để tôi động thủ?"

"Bình bình! Bóp bóp!..."

"..."

Bạch Lạc Nhân đứng bên ngoài nghe động tĩnh, gạt tàn thuốc vào thùng rác. Lo lắng bước vào, trên sàn đều là mảnh thủy tinh, căn bản không có chỗ đặt chân. Bao nhiêu món đều bị đập vỡ hết, chỉ còn mô hình Phi cơ kia, đó là quà sinh nhật Cố Hải tặng cho Bạch Lạc Nhân, lúc này đang bị Vưu Kỳ cầm trên tay, uy hiếp Dương Mãnh.

“Cậu có theo tôi về không? Không về tôi đập nó!”

Dương Mãnh chỉ vào đầu “Có bản lĩnh cậu đập thử xem! Dùng hết sức mà đập! Tôi xem cậu có dám không!”

“Tôi có gì mà không dám!” Vưu Kỳ giả vờ làm động tác giơ lên.

Dương Mãnh còn chưa lên tiếng, đã nghe chủ nhà la lên.

“Cậu đập thử xem!!!”

Một tiếng rống quả nhiên khí thế ngút trời, Vưu Kỳ bật người dậy, Bạch Lạc Nhân một tay cầm lấy âu yếm ôm trong lòng, ánh mắt ngoan lệ* nhìn Vưu Kỳ, tâm tình của vị trước mặt đã bình phục.

(* ngoan độc, oán hận)

“Cậu biết đây là gì không? Mà cậu muốn đập nó!!!?”

Gương mặt anh tuấn của Vưu Kỳ hiện lên vài phần ảo não,” Nếu đập bể tôi đền cho cậu!”

“Cái này dùng tiền là mua được sao?” Khẩu khí tựa như đang giáo huấn đám tân binh.

Dương Mãnh bên cạnh nghe thấy vô cùng thống khoái*. Bật người phụ họa “Hừ, có vài người nhiều tiền, cho rằng mình vô pháp vô thiên!”

(* hả dạ, vui vẻ)

“Còn cậu nữa!” Bạch Lạc Nhân quát Dương Mãnh.

Đầu nhỏ của cậu Dương rụt xuống.

“Cậu có biết đúng sai không?” Bạch Lạc Nhân quở trách “Không biết dùng phép khích tướng thì đừng khích tướng! Đó là đồ của tôi, hấn mắc gì mà không dám đập chứ!?”

Dương Mãnh triệt để im lặng.

“Hai người xem đi, trong vòng một tiếng phải dọn dẹp căn phòng sạch sẽ. Còn nữa, đánh nhau thì tự về nhà mà đánh, đừng có trút giận lên đồ của tôi!”

Nói xong, Bạch Lạc Nhân giận dùm dùm ra khỏi nhà, xuống dưới quán cà phê kinh doanh 24/24 ngồi một tiếng liền, giải thích với Cố Hải, cuối cùng nịnh nọt hát vài câu. Mắt thấy trời sáng nhanh quá, vội vàng đi về nhà, món bao tử hầm ở nhà, về ăn một chút.

Mở cửa ra, bên trong rất an tĩnh, xem ra đã dọn xong. Bạch Lạc Nhân nhẹ nhàng thở hắt ra.

Đột nhiên, mũi ngửi thấy hương vị quen thuộc, quen thuộc đến mức Bạch Lạc Nhân suýt rơi nước mắt.

Đó là Cố Hải trước khi đi nấu vài món, chất đầy trong tủ lạnh, mỗi lần đều lấy tô ra chan canh, nấu mì, đều là một mình trong phòng tự an ủi T_T!

Tâm kinh hãi chạy đến phòng bếp, thấy Vưu Kỳ ôm bát ăn canh, húp từng ngụm từng ngụm, tâm Bạch Lạc Nhân nát tan.

“Tôi dọn phòng sạch sẽ rồi đó, trong tủ lạnh còn đồ ăn thừa giúp cậu quét sạch rồi này, lúc này trong lòng cậu vui vẻ hơn chưa?”

“....”

120. Chương 120 - Phiên Ngoại 14: Có Người Yêu Thương Thật Tốt.

Editor : phuongchuchoe

Dương Mãnh vẫn không trở về với Vũ Kỳ, ba ngày nay vẫn ở nhà của Bạch Lạc Nhân. Ban ngày Bạch Lạc Nhân đến quán khu, Dương Mãnh thì tìm việc làm. Đến buổi tối khi Bạch Lạc Nhân trở về thì Dương Mãnh đã tự giác nấu xong bữa cơm, thỉnh thoảng còn dọn dẹp nhà cửa một chút, tuy hiệu quả không lớn lắm nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với Bạch Lạc Nhân làm. = =|||

Ba ngày, Vũ Kỳ có thời gian rảnh đều đến đây, mỗi lần đều mang rất nhiều thành ý đến, kết quả khi trở về lại tay không.

Buổi trưa ăn cơm, chuông cửa vang lên, Bạch Lạc Nhân đi mở cửa.

Cửa mặt tuần tú của Vũ Kỳ vừa xuất hiện, Dương Mãnh liền hô to một tiếng.

“Tôi sẽ không trở về với cậu!”

Nhưng lần này Vũ Kỳ không có khẩn cầu quay về như mấy lần trước mà trực tiếp mang túi hành lý đến nhà Bạch Lạc Nhân, nhàn nhạt nói: “Đây đều là quần áo của Mãnh tử, tôi thấy cậu ấy không phù hợp với quần áo của cậu, nên đem quần áo của cậu ta đến đây, mặc hay không tùy cậu ta!”

Nói xong liền quay người rời đi, để lại bóng lưng lãnh khốc*.

(*lạnh lẽo, vô tình)

“Dem đồ đến đây có ý gì....” Dương Mãnh cầm đôi đũa nhú mày lắm bầm.

Bạch Lạc Nhân mở túi hành lý ra, rất nhiều quần áo liền tung toé xuống đất, nhìn thấy rất nhiều món còn chưa cắt bỏ nhãn hiệu, vừa nhìn là biết Vũ Kỳ đi mua đồ mới cho Dương Mãnh. Vì vậy đi đến trước mặt Dương Mãnh, cố tình hoảng hốt nhìn quần áo mới, than thở: “Cậu nhìn xem, hần ta đối xử với cậu thật tốt, ăn mặc, đi lại đều là hần mua cho cậu, bình thường bận rộn như thế mà vẫn đến khu thương mại mua thật nhiều đồ, đi thay mau lên!”

“Không mặc!” Dương Mãnh vùi đầu trong chén ăn cơm.

Bạch Lạc Nhân nhìn vào mắt Dương Mãnh “Cậu cứ như vậy thích mặc áo khoác của tôi?”

Dương Mãnh không trả lời.

“Vậy đi, đều là bạn học của nhau, cho dù cậu không thích hần ta nhưng tốt xấu gì cũng phải giữ cho hần ít thể diện chứ. Cậu nếu muốn đến sở cảnh sát như vậy, để tôi tìm xem có thể giúp cậu quay trở lại không.”

Gò má tuần mỹ của Dương Mãnh hiện lên vài tia quẩn quýt, trầm mặc thật lâu, ánh mắt ảm đạm nhìn xuống.

“Thế là hết rồi, trở về còn có nghĩa lý gì nữa...”

Điện thoại của Bạch Lạc Nhân vang lên, Cố Hải bình quân một giờ gọi một lần, theo dõi phạm nhân thật chặt chẽ. Nhìn thấy Bạch Lạc Nhân đi ra ngoài, Dương Mãnh đặt đũa xuống, lén lút đi đến túi hành lý, tìm kiếm một hồi, quả nhiên nhìn thấy bên trong có túi nilon, là hai hũ đậu phụ thối.

Nhớ lại trước kia bất đồng, lần này lại hào phóng mang đậu phụ thối bên trên còn dán giấy, ghi hai dòng chữ.

“Ăn tốt vào, thấy tôi tốt với cậu không, có người thích đậu phụ thối, có người lại xem trọng kẻ ngốc ngếch.”

Xong rồi.... Xong rồi... Đây là thổ lộ với tôi sao?

Tâm của Dương Mãnh như bị đánh một cái, chạy tán loạn, trán chảy ra một tầng mồ hôi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuần mỹ hiện lên vẻ khựng hoảng. Nghe cửa phòng mở, vội vàng đem đậu phụ thối cất trở lại, ngồi xuống bàn ăn cơm.

“Ăn no chưa?” Bạch Lạc Nhân thấy Dương Mãnh vẫn còn ngây người, chậm chạp không động đũa.

Dương Mãnh như lấy lại tinh thần, cúi đầu xuống ăn cơm.

Bạch Lạc Nhân nhìn nhả dùng ánh mắt tinh tế quan sát Dương Mãnh vài lần, Dương Mãnh chột dạ ho nhẹ một tiếng, nói qua loa, nghĩ làm cho không khí bớt ngọt ngào một chút.

“Này... Cố Hải sắp trở về chưa?”

“Ừ, chừng năm ba ngày sẽ về.”

Dương Mãnh nhanh chóng bồi thêm một câu. “Chờ hần trở về tôi sẽ dọn đi”

Bạch Lạc Nhân nhìn Dương Mãnh, biểu tình muốn nói lại thôi.

Dương Mãnh căng thẳng, cầm đũa nói:” Bây giờ cậu muốn ném tôi đi?”

Bạch Lạc Nhân ánh mắt đồng tình nhìn về phía Dương Mãnh, sâu kín nói: ” Tôi chỉ nói cho cậu biết vậy thôi, nếu cậu không cảm thấy ở đây buồn tẻ, chán ngắt thì tùy cậu ở lại.”

“”

Năm ngày liền, không thấy Vưu Kỳ xuất hiện.

Mất thấy Cố Hải sắp trở về, Dương Mãnh đột nhiên thấy hối hận, tinh tế suy nghĩ, cậu và Vưu Kỳ cũng hợp tác với nhau được một tháng. Bình tĩnh mà xét, một tháng này Vưu Kỳ đối với mình rất tốt, tuy thỉnh thoảng động kinh khi dễ cậu một chút, nhưng phần lớn đều là giúp đỡ, quan tâm cậu. Nếu nói Vưu Kỳ hao tâm tổn sức mà đem cậu đến bên cạnh, chỉ vì chen nhau đổi tiền cho hần thì quả thật có chút không nói nên lời.

Có lẽ bản thân cậu cũng chẳng tin được?

Mấy ngày nay, mỗi buổi tối Dương Mãnh tiêu khiển xem tin tức, lần nào cũng để tâm chuyện của Vưu Kỳ. Cậu ở bên Vưu Kỳ cũng lâu rồi, tự khắc biết tin nào là thật, tin nào là bịa đặt.

“Vưu Kỳ hẹn hò với cô gái qua đêm ở khách sạn.”

“Mấy hôm nay, ký giả liên tiếp thấy được Vưu Kỳ và cô gái thần bí kia ở nơi xa hoa hẹn hò”

“Thần tượng Vưu Kỳ vui vẻ kết hôn”

“”

Hai ngày không có tin tức, sao đột nhiên lại có nhiều vậy, Dương Mãnh đột nhiên không tiêu hoá nổi. Trọng điểm là đám ký giả nhật san ở nhà hàng cả một đêm, chính xác là ngày Vưu Kỳ đem đậu phụ thổi cho Dương Mãnh. Ban ngày đưa xong đồ, buổi tối lập tức ôm mỹ nhân thơm ngát vào lòng.

“Khốn nạn...” Dương Mãnh thốt ra hai từ trong kẽ răng.

Đêm nay, Dương Mãnh dĩ nhiên là lăn qua lăn lại vẫn ngủ không được.

Ngày thứ hai, Bạch Lạc Nhân khó có được ngày nghỉ, nói với Dương Mãnh là đi nấu cơm. Khi Dương Mãnh bước vào phòng bếp, phát hiện vành mắt của Bạch Lạc Nhân đỏ hoe, lần đầu tiên cậu nhìn thấy Bạch Lạc Nhân rơi nước mắt, ngực đập một tiếng, đi vào nói với Bạch Lạc Nhân :” Nhân tử, đừng miễn cưỡng bản thân nấu cơm cho tôi, tôi chịu không nổi.”

“Không việc gì, đang băm ớt.”

Lúc ăn cơm, Dương Mãnh phát hiện biểu tình của Bạch Lạc Nhân đặc biệt kỳ lạ, khi ăn cơm đặc biệt lao lực, theo lý mà nói cơm cũng tạm được, không phải khó nuốt vậy chứ?

“Nhân tử, cậu làm sao vậy?” Dương Mãnh hỏi.

Bạch Lạc Nhân kiên trì trả lời “Không có việc gì ”

“Tôi thấy sắc mặt cậu không tốt lắm!” Dương Mãnh tha thiết nhìn Bạch Lạc Nhân.

Bạch Lạc Nhân bình tĩnh trả lời,“Không có việc gì, ăn cơm của cậu đi!”

Chờ cơm nước xong, Dương Mãnh chủ động đi rửa chén, Bạch Lạc Nhân đến ban công gọi điện cho Cố Hải, Dương Mãnh loáng thoáng nghe được Bạch Lạc Nhân nhắc đến tên mình, đứng một bên nghe lén.

“Ngày hôm nay em tắm ọt, chỉ đi tiểu một chút mà nơi đó giống như bị đốt cháy, anh mau trở về hạ nhiệt cho nó đi*!”

(*bởi vì ban đầu suy nghĩ đen tối nên dịch hoài không ra :v thì ra nó vô cùng trong sáng =)))

Nếu là trước đây, Dương Mãnh nghe xong khẳng định sẽ cười lăn ra đất đến không đứng dậy được, nhưng bây giờ một chút cũng không cười nổi. Cậu chưa từng nghe qua giọng điệu này của Bạch Lạc Nhân, giống như đứa con ỷ vào cha mẹ, không thể nói với bạn bè, Bạch Lạc Nhân cứ như vậy chịu đựng, một chữ cũng không chịu thổ lộ. Cho đến khi gặp đối phương, chuyện bí mật này họ không hề đoán ra mà kể cho đối phương nghe.

Có người yêu thương thật tốt, chỉ cần một chút xiu ỷ khuất đều có thể từ đối phương mà an ủi phần nào.

121. Chương 121 - Phiên Ngoại 15: Ngọc Nhiên Vô Cùng

Editorhuongchuchoe

Buổi tối, Bạch Lạc Nhân giúp Dương Mãnh thu dọn đồ đạc.

“Cậu xác định ngày mai sẽ đi hả?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Dương Mãnh gật đầu “Cố Hải sắp trở về, tôi còn dám ở lại sao?”

Bạch Lạc Nhân đảo mắt, “Cậu cứ ở đây cũng không thành vấn đề, chẳng phải có đến hai phòng ngủ sao? Cả hai ban ngày đều không ở nhà, tối mới về. Cậu mọc rễ ở đây mấy ngày rồi, cơm tôi làm cho cậu ăn còn thua Cố Hải nhiều lắm, cậu ở đây đợi thêm mấy ngày nữa, Cố Hải về nấu rồi cậu sẽ thấy sơn hào hải vị bên ngoài nó tầm thường thế nào.”

Dương Mãnh lại nhớ tới tin nhắn nhận được trước đây, kiên quyết từ chối: “Đừng khách khí, tôi phải trở về T_T! Mấy ngày nay tôi cũng thông suốt rồi, không đáng để mấy người họ ảnh hưởng đến cảm xúc của mình.”

Bạch Lạc Nhân cười cười, không nói gì.

Đồ đạc đều được dọn xong, trong lòng Dương Mãnh căng thẳng, rốt cuộc có nên về nhà Vưu Kỳ không? Mấy hôm trước Vưu Kỳ còn đến đây hỏi, nhưng Dương Mãnh vẫn án binh bất động, kết quả Vưu Kỳ chỉ đến vài ngày, Dương Mãnh cũng không thể quay ngược thời gian lại được. Hai ngày nay cậu vẫn suy tính, giả sử Vưu Kỳ đến đây lần nữa, cậu nhất định sẽ đi theo, nhưng lần này đến lần khác vẫn không thấy bóng dáng Vưu Kỳ đâu T_T.

Cứ như vậy mà quay về với hắn? Càng nghĩ càng thấy uất ức.

Nhưng không quay về thì làm thế nào đây?

Mấy ngày nay có rất nhiều chuyện Vưu Kỳ đều là Dương Mãnh giúp đỡ xử lý, vậy mà lại đùa giỡn với cậu, nói cậu vướng tay vướng chân, sau đó lại trở mặt với cậu. Hơn nữa Dương Mãnh lắc lư mấy ngày nay, bạn bè đồng nghiệp đều biết cậu có tiền, chớp mắt lại bị đánh trở về nguyên hình, đi đâu tìm lại bây giờ?

Bạch Lạc Nhân quay đầu lại, nhìn thấy Dương Mãnh còn đang ngây người, lấy tay vỗ gáy cậu một cái. “Nghĩ gì vậy?”

“Tôi đang nghĩ, tôi chỉ còn ở cùng cậu đêm nay thôi, tối nay anh em mình tâm sự đi!” Thực tế Dương Mãnh muốn thừa cơ hội mở miệng nhờ Bạch Lạc Nhân giúp đỡ.

Bạch Lạc Nhân không chút suy nghĩ đáp ứng.

“Hai đứa bao lâu rồi không ngủ cùng nhau?” Dương Mãnh tự hỏi tự trả lời, “Tôi còn nhớ rõ khi còn bé cậu hay qua nhà tôi chơi, rồi ăn cơm, rồi nằm ngủ chung, cậu có nhớ lúc đó bà nội may con cạp nhỏ làm gối đầu không? Mỗi lần cậu đến nhà tôi ngủ, đều giành gối với tôi, bây giờ vẫn còn cất trong tủ đó.”

Thân thể Bạch Lạc Nhân cường tráng nhưng gương mặt lại có đường nét nhu hoà, “Tất nhiên là còn nhớ rõ, khi đó thấy cơm nhà cậu ngon hơn nhà tôi, chăn so với nhà tôi cũng mềm mại hơn, mỗi ngày tôi đến nhà cậu, cha mẹ cậu cũng không thấy phiền. Bây giờ nhớ lại một chút chuyện ngày xưa, thoáng cái đều đã trưởng thành, nhưng vẫn như cũ là hàng xóm của nhau.”

Dương Mãnh thở dài, “Khi còn bé thật tốt, cả ngày chỉ biết vui đùa, không có một chút buồn phiền”

Bạch Lạc Nhân quay đầu nhìn thấy hai hàng lông mày của Dương Mãnh nhíu lại, thêm cái miệng đang chu lên, càng nhìn càng thuận mắt, nhin không được đưa tay bẹo má Dương Mãnh, trêu chọc nói :“Khi đó cậu rất giống bé gái, trưởng thành rồi vẫn thuận mắt như vậy.”

(Aw

~~ =w=)

“Này... Này...” Dương Mãnh rất không vui khi nghe vậy, một tay kéo tay Bạch Lạc Nhân xuống.

Bạch Lạc Nhân đã lâu không sờ vào gương mặt nào mềm mại đến vậy, nhin không được néo thêm vài cái, mê đắm nhìn chăm chú Dương Mãnh. “Lâu lắm rồi tôi chưa chạm qua con gái, hiếm khi có một tên đáng yêu trắng trẻo ở bên cạnh, hay là cậu cho tôi sờ chút xíu đi?”

“Đừng làm rộn!” Dương Mãnh níu tay Bạch Lạc Nhân lại, khẩn trương hỏi, “Cậu xác định tối nay Cố Hải không về?”

(tội Dương Mãnh, từ con sói này rơi vào miệng con sói đói khác =)))))

” Xác định!!” Bạch Lạc Nhân không quan tâm nói, “Chiều nay hần mới lấy vé máy bay, tài năng đến đâu cũng mất 6 tiếng mới bay đến đây. Thế nào? Cậu sợ hần thấy tôi và cậu nằm ngủ cùng nhau?”

Dương Mãnh gật đầu.

“Hần ta đáng sợ vậy sao?” Bạch Lạc Nhân buồn bực “Hần tuy rằng từng trải một chút, nhưng hần cũng biết phân biệt phải trái, sao cậu nhắc đến hần giống như tội phạm giết người vậy?”

“Đó là đối với cậu.” Dương Mãnh vẫn giữ vẻ sợ hãi “Cho dù hần quay đầu về với chính nghĩa thì tôi vẫn sợ.”

“Cậu đó! Nhanh chóng ngủ đi, tôi đảm bảo đến trưa mai hần cũng chưa về.”

Dương Mãnh thoáng yên tâm, bắt đầu đem đề tài đã chuẩn bị nói ra.

“Nhân tử, cậu nói tôi phải làm sao đây, người kia có phải hay không...?”

Bạch Lạc Nhân thấu hiểu,“Người nào?”

Dương Mãnh nửa ngày cũng không trả lời.

Bạch Lạc Nhân thật cũng hiểu ra,“Tôi biết, cậu muốn trở lại nhà Vưu Kỳ, nhưng lại sợ mất mặt, muốn tôi nói với Vưu Kỳ một tiếng, để Vưu Kỳ đến đây đón cậu đúng không?”

“Cậu hiểu tôi nhất!” Dương Mãnh nắm lấy tay của Bạch Lạc Nhân,“Nhớ rõ, đừng để hần biết chuyện hai ta thương lượng.”

Bạch Lạc Nhân bị vẻ thần thần bí bí của Dương Mãnh chọc cười.

Dương Mãnh cũng thư thả hơn, híp mắt buồn ngủ.

Bỗng nhiên, cửa ồm ào vài tiếng đánh thức Dương Mãnh, cậu nắm lấy cánh tay của Bạch Lạc Nhân khẩn trương hỏi:“Cố Hải trở về phải không?”

Bạch Lạc Nhân nghe thấy âm thanh như vậy cũng mơ hồ, tỉ mỉ nghe ngóng một hồi , lại không nghe thấy nữa. Vì vậy vô vô vai Dương Mãnh:“Không có gì đâu, chắc là của nhà hàng xóm.”

Dương Mãnh vừa thả lỏng thần kinh, lại bị một tiếng đập cửa rõ ràng làm cho Dương Mãnh hoàn toàn bối rối.

”Đại bảo bối

”

Bức tường sát vách truyền đến tiếng kêu rõ ràng mạnh mẽ, sau đó ván giường rung lên.

Bạch Lạc Nhân có thể tưởng tượng, Cố Hải đang từ cửa từng bước từng bước đi đến, lên vào bên trong phòng ngủ, sau đó trong bóng tối nhào lên giường.... Nhào lên không khí....

“Cậu chẳng phải nói hắn sẽ không về sao?” Trong nháy mắt Dương Mãnh trở nên lạnh lẽo.

Bạch Lạc Nhân thân thể cứng ngắt nói không ra lời.

“Nhân tử, cứu tôi với!!!”

Bạch Lạc Nhân an ủi Dương Mãnh ” Không sao đâu, tôi sẽ giải thích với hắn.”

Dương Mãnh gắt gao siết chặt tay Bạch Lạc Nhân, “Đừng giải thích, tuyệt đối đừng giải thích, cậu đi ra ngoài trước, vạn lần đừng nói tôi ở trong này. Tôi đầu tiên núp đi, chờ thời cơ chạy ra ngoài.”

Thêm một chuyện không bằng một chuyện, Bạch Lạc Nhân ngoài đồng ý cũng không thể làm gì khác.

“Nhớ kỹ, đừng đóng cửa!”

Thiên ngôn vạn ngữ cũng nói xong, Dương Mãnh cấp tốc chui xuống dưới giá sách.

122. Chương 122 - Phiên Ngoại 16: Đến Đây Nhật Xác Dương Mãnh

Editorhuongchuchoe

“Sao lại đi đến phòng khác ngủ?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân đổi đề tài, “Thế nào mà hôm nay đã trở về rồi? Không phải nói chiều mai mới về sao?”

“Chờ không được.” Hai bàn tay to của Cố Hải hung hăng xoa nắn gò má của Bạch Lạc Nhân, khỏe miệng cười nhếch lên, trong ánh mắt gian tà lóe lên “Chỉ xa em vài ngày thôi mà anh như cảm thấy dài như 10 năm.”

Bạch Lạc Nhân dùng chân đạp đạp quần Cố Hải, “Đi tắm trước đã.”

“Hai tụi mình tắm chung.”

“Em tắm rồi.” Bạch Lạc Nhân đẩy Cố Hải, “Anh tắm đi, em lấy đồ cho.”

Cố Hải xoay người đi vào phòng tắm.

Bạch Lạc Nhân đi lấy đồ ngủ sau đó đi đến nơi mà Dương Mãnh đang núp, nhỏ giọng nhắc nhở, “Hắn vào phòng tắm rồi, cậu chờ thời cơ mà chạy ra ngoài.”

Nói xong, vờ như không có chuyện gì cầm đồ ngủ đi ra khỏi phòng.

Dương Mãnh rón rén từ trong tủ bò ra, núp sau cánh cửa, vừa định đẩy cửa ra, lại nghe thấy Bạch Lạc Nhân nói: “Sao anh không đóng cửa phòng tắm lại hả?”

Cố Hải nói: “Chỉ có hai chúng ta, cần gì đóng cửa?”

“Đóng cửa lại đi, hơi lạnh tràn vào sẽ bị cảm mất.”

Cố Hải chống tay vào tường, gương mặt tuần tú dưới làn nước hiện lên vài phần háo sắc.

“Em đến đây, đến đóng cửa giúp anh đi.”

Để nhanh chóng giúp Dương Mãnh đang nơm nớp lo sợ kia chạy ra ngoài, Bạch Lạc Nhân không thể làm gì khác đóng cửa giúp Cố Hải.

Dương Mãnh nghe tiếng cửa phòng tắm đóng lại, một cái đầu nhỏ hé ra khỏi cửa, nhìn nhìn bên ngoài, xác định cửa phòng tắm đã đóng lại rồi. Vì vậy nhanh chân chạy ra ngoài, mím môi thật chặt, len lén chạy trốn ra ngoài.

Vào trong thang máy, Dương Mãnh mới phát hiện là mình đã để quên ví tiền, trễ thế này rồi, không có tiền thì làm sao bây giờ? Vì vậy lại vòng trở lại.

Cũng may là Bạch Lạc Nhân vẫn chưa đóng cửa, hai người còn đang ở trong phòng tắm, Dương Mãnh thuận lợi chạy vào, bắt đầu tìm kiếm trong phòng. Nhưng rõ ràng là để ví tiền trên ghế salon mà giờ không thấy nữa, không thể làm gì khác là mượn tạm của Bạch Lạc Nhân.

“Anh có mang về một loại tinh dầu, mùi rất thơm, dùng vô cùng tốt.” Cố Hải áp vào tai Bạch Lạc Nhân, “Anh đi ra ngoài lấy, em ngâm mình trước đi.”

Bạch Lạc Nhân vừa nghe tiếng cửa mở rõ ràng, tin chắc Dương Mãnh đã đi rồi. Vì vậy để Cố Hải đi ra ngoài.

Dương Mãnh cầm tiền định đi, đột nhiên trong tầm mắt xuất hiện một hình dáng đàn ông to lớn, vèo một cái chạy trốn vào phòng, há miệng run rẩy núp sau cánh cửa.

“Anh đóng cửa ngoài trước đi” Bạch Lạc Nhân nói lớn với Cố Hải.

Đừng mà!!! Trong lòng Dương Mãnh rên một tiếng, Nhân tử, tôi còn chưa đi ra mà T_T!!! Siết tay cầu nguyện, chỉ nghe rầm một tiếng, tất cả mọi hy vọng đều tan biến. Bạch Lạc Nhân từ trong ra ngoài đều khóa chặt, thì ra là hai người họ chuẩn bị đi ngủ, Dương Mãnh ở lại không dám bước ra.

“Đóng cửa rồi hả?” Bạch Lạc Nhân hỏi.

Cố Hải gật đầu “Tất cả đều khóa cẩn thận.”

Bạch Lạc Nhân cũng hoàn toàn cởi mở, lộ ra vẻ mặt tà ác nhìn Cố Hải, ánh mắt lưu luyến không chút kiêng kỵ nhìn thân thể Cố Hải, sâu kín kêu lên.

“Cố - chim - to!”

Cố Hải xấu xa đáp.

“Bạch - tiểu - súc!”

“Ha ha ha...” Không kiềm chế cười to.

Dương Mãnh ở bên này âm thầm sấm hối, thật không có ý tứ, tôi nghe thấy hết nhé.... Vui vẻ cười khúc khích một chút sau đó nhanh chóng che miệng lại, bò vào trong tủ.

“Dương Mãnh đi rồi?” Cố Hải hỏi.

Bạch Lạc Nhân đầu tiên là cả kinh, sau đó phản ứng kịp, Cố Hải chỉ hỏi Dương Mãnh còn ở đây không mà thôi.

“Hôm qua đã đi rồi.” Bạch Lạc Nhân nói.

Cố Hải tay đưa đến giữa hai chân Bạch Lạc Nhân, vừa vuốt ve nói: “Cũng thức thời, nếu để anh bắt gặp, sẽ cắt ”lão nhị” của hần xuống.”

Dương Mãnh nhanh chóng che bên dưới, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ sợ hãi.

Rất nhanh sau đó, trong phòng tắm truyền ra tiếng thở dốc, Dương Mãnh nghe được mặt đỏ tía tai hết, hai người này cũng thật là, trở về còn không nghỉ ngơi tốt, còn ở phòng tắm “thương yêu”. Hãy thương hại cậu mà kiểm điểm bản thân đi T_T, bắt đặc dĩ nói nhỏ, nghe hai người bọn họ “làm” thật làm bản lỗ tai thuần khiết của bạn nhỏ!

Dương Mãnh từ trong tủ bò ra, lặng lẽ đến cửa nghe lén.

(=) GV full HD)

Quá trình này dài thật đó! Dương Mãnh nhìn không được bội phục thể lực của hai người họ, cậu ngồi chồm hổm ở ngoài cửa còn mệt vậy mà hai người này còn đẩy qua đẩy lại hăng say! Dương Mãnh thấy khát nước, từ phòng ngủ lên ra, chạy đến phòng khách rót một ly nước, cầm lên định uống, lại nghe trong phòng tắm truyền đến đoạn đối thoại tình cảm nồng cháy.

“Muốn bắn...”

“Ừm... Bắn vào trong miệng anh...”

Dương Mãnh xem phun nước ra.

Kích động trở về phòng, bên ngoài cuối cùng cũng yên tĩnh, Dương Mãnh thở phào nhẹ nhõm, xem ra hai người họ dự định đi ngủ phải không? Hai người họ vừa ngủ, Dương Mãnh có thể lén ra ngủ một chút, chỉ cần đợi đến ngày mai Cố Hải đi làm, Dương Mãnh sẽ an toàn.

Vừa thở phào một hơi, thì nghe thấy âm thanh.

“Muốn em quỳ xuống liếm cho anh.”

Dương Mãnh cả kinh, hé cửa ra một chút, hướng tầm mắt ra ngoài, trong nháy mắt thấy một cảnh không hài hòa, hai người này lại có thể ở trên ghế salon... Được rồi, thể lực tốt thật, vừa mới trong phòng tắm lăn qua lăn lại, bây giờ lại ở phòng khách.

Nửa tiếng sau, kết quả Dương Mãnh cũng không đợi được hai người họ trở về phòng ngủ, trái lại nghe được tiếng ghế phát ra âm thanh kéo kẹt, cùng với hai vị nào đó không e dè mà rên rỉ thở dốc.

Dương Mãnh mới này khát nước đã uống không ít nước, lúc này lại buồn tiểu. Phòng ngủ này không có phòng vệ sinh, cậu phải đi ngang qua phòng khách mới đến được phòng vệ sinh, có nghĩa là phải chờ hai người họ xong việc...

Nửa tiếng sau lại trôi qua... Dương Mãnh hoàn toàn bái phục, còn chưa “bắn pháo” sao? Làm cứ như chưa từng được làm vậy, tinh lực ở đâu mà tràn đầy dữ vậy hả T_T?

Thật không thể nhìn nổi... Dương Mãnh siết chim nhỏ, một bên thúc giục hai người ở ngoài kia, bắn đi, bắn đi...

“Em muốn bắn.” Âm thanh của Bạch Lạc Nhân.

Dương Mãnh cuối cùng cũng thấy được ánh bình minh.

“Khoan bắn, nhìn một chút cùng bắn với anh.”

Dương Mãnh nghe thấy thiếu chút không khống chế nổi, cậu thay Bạch Lạc Nhân van xin Cố Hải, cầu xin cậu, cho hắn bắn đi!

“Chân không chịu nổi nữa...” Bạch Lạc Nhân thay Dương Mãnh nói lên tiếng lòng.

Không ngờ Cố Hải nhất quyết, “Em khóc cầu xin anh, anh tha em”

Dương Mãnh thiếu điều rơi nước mắt, đại ca, tôi khóc van cậu, cậu mau để cho hắn bắn đi!

Rất cuộc, Dương Mãnh cũng nghe thấy hai tiếng gầm nhẹ.

“Nó vẫn còn cứng, làm sao bây giờ?”

Dương Mãnh ở trong tủ xụi lơ, Cố đại gia, tha cho tôi một con đường sống với...

Vô vọng nhìn phòng vệ sinh, Dương Mãnh không thể làm gì khác hơn là lấy cái ly trên bàn, phới phới bay bóng xả ra, từng bước đi đến cửa sổ. Khi tay cậu gần đẩy cửa sổ ra, đột nhiên lại nghe thấy tiếng gõ cửa, Dương Mãnh sợ đến mức chân muốn quỳ xuống đất, nước tiểu xem chút nữa văng lên tay.

Kết quả, cửa không bị mở ra, nhưng tiếp theo lại nghe thấy tiếng va chạm.

Nói chính xác hơn, là một người hai tay đặt lên cửa, một người ở phía sau đánh vào, phát ra âm thanh.

Cách một cánh cửa, Dương Mãnh thậm chí còn chẳng dám mở cửa sổ, nhớ tới Cố Hải đang động phòng dưng mãnh, Dương Mãnh nghĩ cửa này sẽ không chống đỡ được bao lâu. Vì vậy bưng ly nước trốn vào tủ.

Quả nhiên, trong chốc lát lại nghe thấy cửa bị mở ra, trong lòng Dương Mãnh hoảng sợ, nhưng vẫn an ủi mình, hai người họ ở trên giường làm, tôi không lên tiếng thì tốt rồi.

May là cầm theo ly nước vào tủ, hai người họ vạn nhất có ở đây ngủ, tôi ở trong tủ, đến lúc đó lựa thời gian mà chạy đi.

Nhưng, Dương Mãnh lại đánh giá thấp trình độ phóng túng của hai người họ.

Trên đầu Dương Mãnh hiện lên chữ “Cắt”, đúng lúc vợ chồng son hứng thú gần chỗ này.

Một cảm giác kinh hồn bạt vía, trái tim Dương Mãnh nhảy ra ngoài, tay ồ định ly nước, lấy tay kéo cửa tủ, há miệng run rẩy chờ người nào đó lòi cậu ra. Kết quả cửa tủ vẫn đóng chặt, nhưng trên đó lại truyền đến dày đặc như nhịp trống, kèm theo là cả tủ cũng rung rinh theo.

Trời ơi!!! Mấy người muốn đẩy tôi vào chỗ chết hả!!?

Người kia đánh vào tủ, người này lại bị tủ đụng trúng, đầu khớp xương của Dương Mãnh rã rời, cái gì cũng chưa nói, nhưng mấu chốt là trên tay cậu còn cầm ly nước tiểu đó! 1 giây lắc lư, 3 giây lắc lư, cả người cậu sắp biến thành vũng nước tiểu rồi!

“Thật thoải mái...”

“Hôm nay ”vuốt” thật ồ! Trước đây luôn bị lệch, hôm nay vô cùng hoàn hảo! Xem ra cường độ còn chưa đủ, để chồng yêu đây mạnh hơn nha...”

Tôi cảm ơn cậu... Dương Mãnh từ trong kẽ răng thốt ra.

Không biết qua bao lâu, âm thanh bên tai cũng dần mơ hồ, đến khi Dương Mãnh lần thứ hai mở mắt ra, một tia sáng len vào, rốt cuộc trời đã sáng rồi, các đốt tay của cậu cứng đờ đau đớn, cậu bức thiết ra ngoài giần gân cốt.

Cũng không biết hai người họ rời giường chưa...

“A.... A... Thật sướng...”

“Em thật dâm dăng”

Dương Mãnh nghe tiếng ve vãn truyền đến bên tai, tiếng gầm nhỏ giăng co cả đêm, trong đầu bá phục sát đất, nghe nói trên đời này có thứ gọi là một đêm làm “N lần”, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội diện kiến, mở mang đầu óc.

Quay trở lại nhin một chút, cuối cùng bên kia cũng yên ắng, xác định Cố Hải đã rời đi, Dương Mãnh mới từ tủ áo bước ra, đầu tóc rối bù, mũi khai như từ phòng vệ sinh chui ra.

Bạch Lạc Nhân kinh ngạc, “Sao cậu còn ở đây?”

Dương Mãnh cũng kinh ngạc, giăng co lâu như vậy, Bạch Lạc Nhân so với Dương Mãnh còn có tinh thần hơn.

“Tôi đi tắm.” Dương Mãnh “ách” một tiếng nói.

Bạch Lạc Nhân nhớ lại buổi tối hôm qua, mặt tái đi.

Nhưng sau đó Bạch Lạc Nhân còn tái xanh hơn nhìn Dương Mãnh, bởi vì người kia đã trở lại.

“Sao anh lại quay về?” Bạch Lạc Nhân lúng túng hỏi Cố Hải.

Cố Hải cầm túi trống không đi mua bữa sáng ném đi, mặt không đổi nói: “Anh thấy quán ăn có nhiều người lắm, sợ em không chịu được nên đến siêu thị, mua đem lên đây.”

Nói xong, ánh mắt chuyển hướng nhìn Dương Mãnh.

Dương Mãnh cười gượng “Cái này... Hai ngày trước đánh rơi ví ở đây, tôi đến đây hỏi mượn...”

Cố Hải quan sát toàn thân Dương Mãnh, cười lạnh nói, “Mang dép đến đây? Cậu đúng thật là không xem mình là người ngoài nha.”

Dương Mãnh cả người cứng ngắt, tiện đà lấy tay túm lấy Bạch Lạc Nhân, nhỏ giọng khẩn cầu, “Nhân tử, cứu tôi.”

“Cầu cứu cũng vô dụng.” Cố Hải đen mặt “Bản thân em ấy còn không bảo vệ được.”

Dương Mãnh hoành tráng rơi nước mắt, sớm biết có thời khắc này, hà tất phải quay về chịu tội làm gì!!?

Cố Hải cầm điện thoại lên, gọi đến số của Vưu Kỳ.

“10 phút sau, đến đây nhặt xác Dương Mãnh.”

123. Chương 123 - Phiên Ngoại 17: Mãnh Mãnh Bị Lôi Về

Edit: phuongchuchoe

Vưu Kỳ lái xe, Dương Mãnh thì đang ngồi bên cạnh ôm đống quần, nước mắt lộp bộp rơi xuống.

“Còn không phải tại cậu sao, còn khóc làm gì, có mắt mặt không hả?” Vưu Kỳ thuận miệng cầu nhàu một tiếng.

Dương Mãnh nghe xong còn kích động hơn, một bên khóc lớn đập cửa xe.

Vưu Kỳ dừng xe lại ven đường, tức giận nhìn Dương Mãnh đáng thương một chút, an ủi không được mà mắng thì không đành, đến khi tâm tình tốt lên một chút lấy tay vò vò tóc Dương Mãnh, thân thiết hỏi: “Sao vậy? Hắn ta không phá luôn chứ?”

“Cút qua một bên đi!” Dương Mãnh đau đớn rút chân trở lại, hai tay ôm lấy đống quần thật chặt.

Vưu Kỳ cười xấu xa đi đến cạo một cái, “Đều là đàn ông mà, để tôi xem một chút được không? Lỡ như nghiêm trọng thì vạn lần đừng nên chậm trễ, có thể nó liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của cậu đấy!”

“Tôi không bị gì hết!” Dương Mãnh quát một tiếng, oán hận nhìn Vưu Kỳ.

Nhìn Dương Mãnh nhích từng chút, Vưu Kỳ bỗng nhiên nhớ tới thời trung học, lúc Dương Mãnh tham gia chạy 5 nghìn mét, cũng vì bị Bạch Lạc Nhân vung nắm đấm trúng mà một người nào đó ở trên sân khóc sướt mướt, khuyên thế nào cũng không được... Không ngờ nhiều năm trôi qua mà người đó vẫn giữ nguyên xi cái đức hạnh ấy.

“Cậu cười cái gì?” Dương Mãnh thấy Vưu Kỳ nhếch mép lên, tức thì nổi giận.

Vưu Kỳ ác độc nắm tay Dương Mãnh, không nhanh không chậm nói: “Tôi cười thì sao! Cậu cho là mọi người cũng giống như tôi mà xem cậu như bảo bối, chuyện gì cũng nhường cậu chắc? Cậu đến nhà Nhân tử làm bóng đèn làm gì? Chẳng phải cậu còn không biết Cố Hải là người như thế nào sao, cậu không phải muốn tàn phế luôn hả?”

“Tôi cam tâm tình nguyện!” Dương Mãnh cắn răng nói.

Vưu Kỳ cười khan một tiếng, “Cam tâm tình nguyện vậy cậu khóc lóc làm gì?”

“Ra vậy.... Cậu cam tâm tình nguyện...” Vưu Kỳ đen mặt xoay người đi, bất đắc dĩ nói, “Cậu cam tâm tình nguyện đến nhà họ chịu nhục, cũng không vui ở nhà tôi hưởng phúc, cậu cam tâm tình nguyện mặc quần cộc chạy trên đường lớn, cũng không muốn mặc quần áo mà tôi mua cho.”

Dương Mãnh vẫn mạnh miệng, “Ai muốn ở cùng một tên lường gạt chứ!”

“Oh, tôi là kẻ lường gạt.” Vưu Kỳ nheo mắt, “Vậy sao cậu không suy nghĩ một chút, tại sao tôi muốn gạt cậu? Ngoài kia nhiều người ăn xin như vậy, sao tôi không đi lừa họ? Ở trường quay có lao công, có nhân viên đạo cụ, sao cậu không đi so với họ? Tại sao tôi không để họ làm trợ lý cho tôi?”

Dương Mãnh không lên tiếng, tay che đũng quần, gương mặt vẫn quần quýt như trước.

Vưu Kỳ nhìn Dương Mãnh không giống như giả bộ, nhin không được mở miệng hỏi, “Rốt cuộc cậu có sao không?”

“Không sao.”

“Thật không?”

Nhắc đến việc này, Dương Mãnh bắt đầu muốn rơi nước mắt.

“Bị sex toy kẹp lấy.”

Vưu Kỳ buồn bực, “Chẳng phải nó là loại đồ chơi chỉ để phục vụ thôi sao? Sao lại làm cậu bị thương?”

“Hắn ta dùng thứ đồ SM! Công ty bọn họ sản xuất, dùng để trừng trị đàn ông nào ngoại tình!” Nói xong nước mắt bắt đầu rơi từng giọt.

Vưu Kỳ ngừng cười, ho nhẹ một cái, nghiêm túc nói, “Tôi chở cậu đi đến bệnh viện.”

Dương Mãnh nhanh chóng từ chối, “Tôi không đi!”

“Phải đi!” Vưu Kỳ nổ máy xe.

Dương Mãnh nín áo Vưu Kỳ, lạc giọng la lớn, “Tôi không đi, tôi không đi, đánh chết tôi cũng không đi!”

“Không đi bệnh viện cũng được, cậu về nhà với tôi, tôi mời bác sỹ đến xem rốt cuộc cậu có bị làm sao không. Không có bệnh thì tốt rồi, còn nếu có phải chữa thật sớm.”

Dương Mãnh cân nhắc một chút, đành gạt đầu đáp ứng.

Buổi tối, một vị đại phu nam khoa gõ cửa nhà Vưu Kỳ.

Hai người đi ngang trao đổi ánh mắt, đại phu đến trước mặt Dương Mãnh, chuyên nghiệp hỏi, “Bây giờ cậu có cảm thấy gì không?”

Dương Mãnh thành thật trả lời, “Có.”

“Như vậy đi, tôi không cởi quần ra, trước tôi xoa bóp cho cậu một chút, nếu đụng vào chỗ đau thì nói với tôi.”

Dương Mãnh tuy không vui, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt chân thành của đại phu, đành gạt đầu đồng ý.

“Nào, chúng ta cần không gian riêng tư.”

Nói xong, đại phu dắt Dương Mãnh vào phòng, đặt cậu nằm trên giường.

“Sao không bật đèn lên?” Dương Mãnh hỏi.

Đại phu cười đến không rõ ràng, “Tôi sợ bật đèn lên không có ý tứ, cảm giác thế này chân thật hơn.”

Dương Mãnh ngực không khỏi cảm thán, thật đúng là đại phu, còn quan tâm đến cảm nhận của cậu như thế.

Đại phu và Vưu Kỳ trao đổi ánh mắt, Vưu Kỳ vươn tay ra.

Đại phu hỏi “Có đau không?”

Dương Mãnh lắc đầu, “Không đau.”

Tay của Vưu Kỳ lại chuyển sang nơi khác, đại phu hỏi, “Chỗ này thì sao?”

“Có một chút.”

Bàn tay của Vưu Kỳ trực tiếp xoa nhẹ, Dương Mãnh đau kêu lên.

“Chỗ này... Đau... Đau...”

Đại phu bật đèn, mặt có vẻ rầu rĩ.

“Tôi sơ lược cảm thấy có thể bên trong ống dẫn tinh của cậu bị thương, không cung cấp đủ máu, dẫn đến bệnh liệt dương.”

Nghe được hai chữ “Liệt dương” mặt Dương Mãnh tái đi.

“Cái gì? Nghiêm trọng dữ vậy hả? Tôi còn là xử nam* mà, cứ như vậy mà rũ xuống sao? Đại phu! Ông cứu tôi với, tôi không muốn đâu!”

(*còn zin)

“Đừng gấp.” Đại phu nín tay Dương Mãnh lại, ôn nhu an ủi, “Bệnh này có thể chữa hết, hãy tin tôi.”

Nói xong, mở hòm y dược ra lấy hai hộp thuốc đưa cho Dương Mãnh.

“Hai loại thuốc này, một loại thoa ngoài da, một loại để uống, mỗi ngày ba lần, dùng đúng hạn. Một vài ngày nữa tôi lại đến đây xem cậu, nếu đến lúc đó vẫn không cách nào cương được, chúng ta dùng biện pháp khác.”

Dương Mãnh rưng rưng cầm hai hộp thuốc.

Đợi đại phu đi khỏi, Dương Mãnh quần bách nghiêm mặt cảnh cáo Vưu Kỳ “Cậu nếu tung tin này ra, tôi tuyệt giao với cậu”

“Cậu cho tôi là người như vậy sao? Việc này sao tôi có thể tùy tiện nói ra chứ? Trước tiên uống thuốc đã!”

Nói xong lại tự mình đi rót nước cho Dương Mãnh, nhìn phần bột dưới đáy ly bị Tiểu Bạch uống hết, khoe miệng Vưu Kỳ không tự chủ được vung lên cười rõ tươi.

124. Chương 124 - Phiên Ngoại 18: Vưu Kỳ Tiếp Tục Lừa Gạt.

Edit: phuongchuchoe

Một tuần lễ trôi qua, đại phu còn chưa đến, Dương Mãnh thúc giục Vưu Kỳ.

“Đại phu lúc trước khám bệnh cho tôi, sao bây giờ còn chưa đến?”

Vưu Kỳ làm như không có chuyện gì xảy ra, “Cậu không phải ổn rồi sao? Tôi thấy mấy bữa nay cậu không còn la đau đớn gì nữa, ông ta còn đến đây làm gì.”

“Không phải...” Dương Mãnh đắn đo, muốn nói lại thôi, “Hay là để ông ta đến khám một chút đi.”

Vưu Kỳ trầm mặc một lát, cầm điện thoại lên.

Mười phút sau, đại phu đến nhà Vưu Kỳ, vừa bước vào cửa lập tức bị Dương Mãnh lôi vào phòng.

“Tôi thấy khí sắc của cậu rất tốt, không sao chứ?”

Dương Mãnh lộ vẻ mặt sầu thảm, “Đau thì không đau, nhưng nó không đứng lên được! Tôi đã thử nhiều lần nhưng nó đều mềm nhũn, chắc tôi sắp hỏng mất! Đại phu, ông khám cho tôi với, tôi không phải mất luôn chức năng đó chứ?”

“Đừng nóng vội!” Đại phu vỗ vai Dương Mãnh, “Để tôi kiểm tra xem.”

Nói xong, cất tiếng gọi Vưu Kỳ vào.

Dương Mãnh vội vàng kéo tay đại phu, “Đừng cho hắn ta vào đây!”

“Không được, thao tác này cần hai người phối hợp, đều là đàn ông con trai cậu sợ cái gì?”

Dương Mãnh giật giật khoé môi, không lên tiếng.

Vưu Kỳ rất nhanh bước vào, Dương Mãnh ngập ngừng cởi quần xuống, nhìn thấy ánh mắt nóng rực, gấp ráp của Vưu Kỳ, mắt tự nhiên tách chân ra, sau đó dưới sự yêu cầu của đại phu, đành tùy ý để Vưu Kỳ nắm “tiểu Mãnh” trong tay.

“Tốt.” Đại phu nhắc nhở vài câu.

Tay Vưu Kỳ siết lại, không ngừng nhìn chăm chăm nơi đó.

Đại phu ho nhẹ, dùng cùi chỏ huýt Vưu Kỳ, “Thả lỏng tay một chút.”

Vưu Kỳ lúc này mới nới lỏng tay ra.

Đại phu nghiêm túc nhìn Dương Mãnh nói, “Bộ phận của cậu không có vấn đề gì, việc cậu không cương lên được, tôi nghĩ có lẽ do sợ hãi quá mức chăng? Tôi hỏi cậu, cậu vẫn còn là xử nam?”

Dương Mãnh gật đầu, “Đúng vậy.”

“Vậy được rồi.” Đại phu vỗ tay một cái, “Cậu phá thân đi, căn bệnh này sẽ không trị mà hết.”

Dương Mãnh càng nghe càng thấy quỷ quái, không nhin được mà hỏi, “Cùng việc tôi là xử nam thì có quan hệ gì?”

“Quan hệ rất lớn!” Đại phu nói năng hùng hồn, “Bộ phận kia của cậu không có vấn đề gì, tại sao lại không cương lên được? Đây là vấn đề tâm lý. Nói thật, tình huống như cậu tôi cũng không phải lần đầu gặp qua, rất nhiều bé trai vì bị khủng hoảng mà xuất hiện tình huống như vậy. Khi họ có bạn gái, thì lại sinh hoạt bình thường, tình huống như thế còn được xem là phương thức chữa bệnh.”

“Tay tôi khi làm cũng không cảm thấy khấn trương.” Dương Mãnh buồn bực nói.

Đại phu vỗ vỗ vai Dương Mãnh, dài dòng giải thích, “Là tiềm thức, cậu hiểu không? Chính là trước đây cậu chịu đựng việc tương tự. Đến lúc bộ phận của cậu lần thứ hai bị kích thích dù cho tâm tình cậu có thả lỏng, mà thần kinh của cậu lại hình thành phản xạ có điều kiện, bắt đầu phát tín hiệu tránh né cảm giác ấy.”

Dương Mãnh vẫn xoắn xuýt, “Ông đảm bảo rằng tôi có bạn gái, lúc đó sẽ không xuất hiện cái phản xạ có điều kiện kia chứ?”

“Cái này còn tùy thuộc vào công lực của người kia, nếu cô ta đủ mạnh mẽ đến mức có thể chống lại nội tâm sợ hãi của cậu, vậy thì bệnh này sẽ tự nhiên mà khỏi. Nếu như mị lực* của cô ta không đủ để cậu vượt qua chướng ngại tâm lý, vậy thì bệnh này vẫn chưa khỏi được.”

(*sức quyến rũ, mị hoặc)

Dương Mãnh nghe mà da đầu tê rần, đôi mắt hung hăng liếc Vưu Kỳ, chỉ lo hấn mượn cơ hội này mà làm ra việc giả nhân giả nghĩa.

Đại phu đi rồi, Vưu Kỳ quyết đoán kéo tay Dương Mãnh.

“Mãnh tử, cậu còn nhớ lúc tôi đem đậu phụ thối cho cậu, ở trên có ghi...”

“Đừng có mơ!” Dương Mãnh ngắt lời Vưu Kỳ, “Tôi thà bị liệt dương cả đời, cũng không muốn nhờ cậu làm thuốc chữa.”

Nói xong, đá văng cửa bước ra ngoài.

Vưu Kỳ nhếch khoé môi lên, tôi xem cậu kiêu ngạo được bao lâu.

Dương Mãnh sau khi đi ra, càng nghĩ càng thấy không đúng, ông đại phu đó không phải đồng bọn với Vưu Kỳ chứ? Vì vậy Dương Mãnh giấu hai hộp thuốc trong túi đi thẳng đến bệnh viện, cậu ngược lại muốn xem xem, xem hai hộp thuốc này như thế nào, có tác dụng gì.

Tốt nhất là vậy... Trong lòng Dương Mãnh âm thầm khấn cầu.

“Bác sĩ, ông xem giúp tôi hai hộp thuốc này có vấn đề gì không? Tôi có khoảng thời gian trước bị thương bên dưới, đại phu đưa tôi hai hộp thuốc này, ông xem có tác dụng phụ gì không?”

Bác sĩ dùng ánh mắt lười biếng nhìn hộp thuốc hai lần, từ tốn trả lời, “Không có vấn đề gì cả, tôi cũng thường cho bệnh nhân loại thuốc như vậy. Còn tác dụng phụ, có thể là gây nóng trong người, không phải bên ngoài hộp thuốc có ghi sao?”

Dương Mãnh chưa từ bỏ ý định, “Ông xác định là không gây ra bệnh liệt dương?”

Bác sĩ liếc Dương Mãnh, “Thuốc này trị bệnh liệt dương”

“....”

Đáp án thứ thuốc thần bí Vụ Kỳ đưa Dương Mãnh uống :“Thuốc bất lực” ==)) có bạn nào đoán đúng hôn? ==w= hô hô.

125. Chương 125 - Phiên Ngoại 19: Trọng Chấn Hùng Phong!

Edit: phuongchuchoe.

Vì muốn nhanh chóng hết bệnh, Dương Mãnh cũng vào trong quân đội hện hò.

Cô gái lần này hơn Dương Mãnh 3 tuổi, đàn chị 30 tuổi xinh đẹp như vậy nhất định là được vô số người ái mộ. Nhưng Dương Mãnh lại không để ý, cậu yêu cầu cô gái có kinh nghiệm tình trường phong phú, chỉ có người như vậy, mới có năng lực đem chứng bệnh oái ăm này chữa lành.

“Nhan sắc của cậu còn đẹp hơn cả tôi.” Cô gái quyến rũ như yêu tinh nhìn Dương Mãnh.

Dương Mãnh lúng túng cười cười, “Hình tượng bên ngoài thôi, kỳ thật tôi rất MAN!”

Cô gái cũng cười cười, khoe miệng có nốt ruồi mang vẻ phong tình.

“Cậu có ưu điểm gì? Nói tôi nghe đi.” Mỹ nhân hứng thú nhìn Dương Mãnh.

Dương Mãnh cười nhạt, giơ ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa giơ ra, chỉ về phía cô.

“Bấy.” Cô gái nhú lông mày nhỏ nhắn lại, “Có ý gì?”

Dương Mãnh kề gương mặt đẹp trai dán vào tai cô gái, nhỏ giọng nói, “Một đêm tôi có thể làm bảy lần.”

Từ lúc Dương Mãnh núp trong nhà Bạch Lạc Nhân một đêm, cậu mới hoàn toàn thấu hiểu một đạo lý, khó có thể giải quyết một người, chỉ cần một đêm có bản lĩnh làm “N lần”, chắc chắn sẽ ngoan ngoãn thuần phục dưới gối của cậu.

Cô gái từng hện hò rất nhiều, nhưng lần đầu tiên có người tự giới thiệu mình như thế, lập tức kinh sợ. Gương mặt hồng hồng kiều diễm, xấu hổ cười nhìn Dương Mãnh, môi mỏng khẽ mở, một luồng hơi phong tao* lướt nhẹ qua má.

(*tao nhã, gợi cảm)

“Anh thật đáng ghét!”

Dương Mãnh xấu xa nở nụ cười, còn chưa kịp mở miệng, đột nhiên bị bóng người ngoài cửa làm cho sợ vỡ mật.

“Cậu cũng ở đây à?”

Dương Mãnh đỏ mặt hời, gật gật đầu.

Cô gái nhìn Dương Mãnh. “Ai vậy?”

Dương Mãnh không dám nói đó là đại phu chữa bệnh liệt dương cho tôi.

“A, là bạn tôi.” Dương Mãnh ngượng ngùng trả lời.

Đại phu cười haha, vỗ vai Dương Mãnh, “Đúng, là bạn bè.”

Dương Mãnh thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, căn bệnh liệt dương của cậu đã hết chưa?” Đại phu thân thiết hỏi.

Ngũ quan của Dương Mãnh trong tức khắc đông cứng, biểu cảm gì đó cũng mất tích.

Cô gái lập tức thay đổi sắc mặt, cầm lấy giỏ xách oán hận đập lên người Dương Mãnh hai cái, tức giận nói, “Đùa tôi đó hả? Còn nói một đêm bảy lần, bảy lần cậu đi tiểu hả!!?” “....”

Bận rộn cả buổi trưa không gặp Dương Mãnh, đến tối về nhà, Vũ Kỳ mới vừa thay đồ xong, nhìn thấy người nào đó như oan hồn bước vào. Ngơ ngác lướt qua người Vũ Kỳ, sau đó uể oải bước vào phòng ngủ, ngồi trên giường không nói một lời.

Vũ Kỳ đi vào, ngồi xổm bên giường, nhìn mặt mày ủ dột của Dương Mãnh.

“Sao vậy? Thấy trong người không khỏe?”

“Đúng rồi.” Dương Mãnh chậm chạp nói, “Người ta không chịu tôi.”

“Đó là bọn họ không biết nhìn.” Vũ Kỳ thay đổi gương mặt lãnh khốc thường trực, vô cùng ôn nhu nắm tay Dương Mãnh nói, “Việc này không gấp được, cho dù người ta có chọn trúng cậu, cũng không thể lập tức lên giường với cậu được! Cậu không thể cứ ôm tâm lý như vậy, lại đem thân thể thuần khiết giao cho một người không sạch sẽ.”

Vũ Kỳ nói trúng tâm lý của Dương Mãnh, Dương Mãnh nắm lấy tay Vũ Kỳ, nghiêm túc nói, “Hoạn nạn mới thấy chân tình, chỉ khi trải qua khó khăn, mới biết ai tốt với mình nhất.”

Vũ Kỳ bên ngoài cười cười, nhưng trong lòng lại tức giận, khi tôi thật lòng giúp cậu, cậu mắng tôi lừa đảo, đến khi tôi lừa cậu, cậu lại nói tôi tốt bụng... Kẽ ngoác như cậu, sao tôi có thể yên tâm giao cậu cho người khác đây?

“Tối nay hai ta ngủ chung đi!” Dương Mãnh đột nhiên yêu cầu.

Vũ Kỳ điển hình là thiếu ngược, mình tinh xinh đẹp mơ tưởng lên giường hắn, hắn lại lạnh nhạt. Vậy mà một tên ngốc nghếch muốn ngủ cùng, hắn liền cảm thấy thế giới lại đẹp đến đường này, liền nhanh chóng đi trải chăn.

Buổi tối, trước khi ngủ Dương Mãnh còn nói, “Chỉ có ngủ cùng cậu, trong lòng tôi mới tốt hơn một chút.”

Vũ Kỳ cảm thấy, tù binh ngốc nghếch kia đã bị cậu bắt trong lòng bàn tay.

Ngày hôm sau, Vũ Kỳ và Dương Mãnh đến trường quay, đi trên đường cười cười nói nói. Sau đó Vũ Kỳ bắt đầu diễn, Dương Mãnh ngồi bên cạnh nhìn, mỗi lần đạo diễn hô “Action”, Dương Mãnh bên cạnh vô tư cười, cười đến tâm Vũ Kỳ cũng trở nên ấm áp, hiếm khi mặt than kia lại đúng ý đạo diễn.

Kết quả, khi trời tối, lại không thấy Dương Mãnh đâu.

Buổi tối Vũ Kỳ cũng có cảnh quay, lúc này mọi người đang ăn cơm, Vũ Kỳ cũng lấy một phần cho Dương Mãnh, kết quả tìm tới tìm lui cũng không thấy người đâu, hỏi ai cũng nói là không nhìn thấy.

Gọi điện thoại cho Dương Mãnh, lại không bắt máy.

“Cậu đi đâu vậy?” Đạo diễn chạy tới hỏi.

Vũ Kỳ không quay đầu lại, nói “Có chuyện gấp.”

“Bao nhiêu chuyện gấp cũng để sau được không? Cậu để nhiều người như vậy chờ mỗi mình cậu hả? Đây, trở lại cho tôi! Có chuyện gì thì cậu...”

Vũ Kỳ trước khi lên xe để lại một câu, “Tôi sẽ gánh chịu tổn thất.”

Lái xe được nửa đường, Vũ Kỳ nhận được điện thoại của đại phu.

“Vưu Kỳ, tôi nghĩ người anh em của cậu có thể là đi chơi gái.”

Sắc mặt Vưu Kỳ chợt thay đổi, “Làm sao ông biết?”

“Cậu ta không biết lấy điện thoại của ai mà gửi một tin nhắn cho tôi, nói vào giờ phút này, chỉ có tình một đêm mới có thể cứu hân.”

“Mau lên, đọc số điện thoại kia cho tôi.”

Sự việc xảy ra quá bất ngờ, Vưu Kỳ một chút cũng chưa chuẩn bị tâm lý, làm sao đêm qua đã nói là thông suốt rồi, vậy mà hôm nay lại đi chơi gái? Mới vừa rồi còn thoải mái cười với hân, mà lúc này lại đi mà không nói một lời?

Điện thoại liên lạc được, giọng con gái.

“Cô cầm điện thoại đưa cho Dương Mãnh, tôi có lời muốn nói với cậu ta.”

Dương Mãnh nghe điện thoại, âm thanh truyền tới rất có tinh thần.

“Cậu bị điên gì vậy?” Vưu Kỳ vừa mở miệng đã mắng.

Dương Mãnh kiên nhẫn giải thích, “Vưu Kỳ, trước đây tôi không tin tưởng cậu, vẫn cảm thấy đại phu cậu tìm có vấn đề, mới chậm chạp không dám chữa trị. Hai ngày nay tôi hoàn toàn nghĩ thông suốt rồi, nếu lựa chọn người bạn này, tôi sẽ một trăm phần trăm tin tưởng.”

“Bạn bè...” Vưu Kỳ tổn sức nói, “Vậy ngày hôm qua cậu chủ động ngủ cùng tôi là có ý gì?”

“Chỉ có ngủ cùng cậu, tôi mới không xúc động mà quay tay”

Vưu Kỳ tức giận đến tăng huyết áp, “Cái cậu gọi là trong lòng dễ chịu một chút là sao hả?”

“Là thế này, chỉ có không quay tay, tôi mới không nhìn thấy cái kia không đứng lên được, cho nên mới cảm thấy dễ chịu một chút!”

“...”

Không được tức giận, không được tức giận.... Vưu Kỳ không ngừng an ủi mình, hân cũng không đứng lên được, trước đó cái kia bị giày xéo, đành mặc hân dần vật đi... Vì vậy thu lại tức giận, bình tĩnh nói với Dương Mãnh, “Chúc cậu nhiều may mắn, hy vọng tối nay cậu có thể trọn vẹn hân!”

“Ahaha... Chờ tin tốt của tôi đi!”

126. Chương 126 - Phiên Ngoại 20: Một Bước Đạp Bẫy

Edit: phuongchuchoe

“Mẹ kiếp, tôi trả tiền lại cho cậu, cậu đi mà tìm người khác đi, tôi không hầu hạ cậu nổi nữa!”

“Thái độ phục vụ của cô là sao hả? Cho cô thêm năm trăm tệ, một chút khí lực cũng không có hả? Dần vật hơn nửa ngày trời, một chút cảm giác cũng không thấy.”

“Tôi nghĩ cậu đến đây để hành hạ nó thì có, nói thật với cậu, tôi trong nghề cũng được ba năm rồi, chỉ cần là đàn ông bình thường đều không chịu nổi. Vậy mà cậu lại không cứng nổi, cậu không có bệnh gì chứ, cầm lấy tiền đi, đừng đi nói khắp nơi làm hỏng thanh danh của tôi, tôi không muốn cầm một đồng của cậu.”

Dương Mãnh lập tức rời khỏi ghế cầm tiền đi ra, mặt mũi đều mất hết, tâm cũng hoàn toàn nguội lạnh. Kể cả phụ nữ làm nghề chuyên nghiệp cũng trị không được. Càng nghĩ càng tuyệt vọng, Dương Mãnh mua hai bình rượu “Tiểu nhị” ven đường, cứ như vậy lao đảo mà trở về nhà.

Vưu Kỳ mở cửa, nhìn thấy một khuôn mặt đỏ như tôm luộc đang đứng trước cửa, nhếch miệng vui vẻ nhìn cậu.

“Sao lại uống đến mức này?” Vưu Kỳ vội vàng dìu Dương Mãnh vào nhà.

Dương Mãnh mềm oặt như sợi mì kẻ sạt vào người Vưu Kỳ, lúc khóc lúc cười, biểu cảm vô cùng phong phú.

Trong lòng Vưu Kỳ tức giận, nói chuyện cũng trở nên cay nghiệt hơn.

“Chơi thoải mái không? Trì hết rồi chứ?”

Dương Mãnh cười to, “Trì... Ha ha ha”

Chữa khỏi mới là lạ! Trong lòng Vưu Kỳ hừ lạnh một tiếng, lại không dám nói ra, sợ người nào đó nghi ngờ.

“Cậu ngoan ngoãn ngồi đây, tôi đi rót nước cho cậu.”

Vưu Kỳ vừa đứng dậy, Dương Mãnh liền cầm dao gọt hoa quả để trên khay trà lên, chờ Vưu Kỳ xoay người lại, đúng lúc Dương Mãnh nâng tay lên, dùng con dao nhắm thẳng vào giữa hai chân, đột ngột cắm xuống.

“Tôi f*ck... Cậu muốn làm gì?”

Vưu Kỳ ném ly xuống, nắm lấy tay Dương Mãnh, cũng may là kịp thời, vẫn chưa đâm vào, nếu không thì hậu quả khó lường.

“Nó vô dụng rồi, còn giữ nó làm gì?”

Tội nghiệt là Vưu Kỳ gieo xuống, lại để lại hậu quả xấu cho Dương Mãnh, Vưu Kỳ cảm thấy đau lòng. Nhưng thật không có cách nào khác, dùng cách áp bức không có hiệu quả, tên này phản ứng chậm chạp như vậy, chỉ có bắt hấn từ bỏ ý nghĩ này, mới có dịp thể hiện tầm quan trọng của mình.

Vưu Kỳ ôm Dương Mãnh đặt lên giường, đắp kín chăn cho cậu, Dương Mãnh vẫn gắt gao siết chặt tay hấn.

“Vưu Kỳ, cậu nói bệnh của tôi có thể chữa không?”

Vưu Kỳ xoa xoa mặt Dương Mãnh, thật ôn nhu nói, “Chữa được, nhất định có thể chữa được.”

“Ai có thể chữa cho tôi đây?” Viên mắt Dương Mãnh sưng lên.

Vưu Kỳ chỉ chờ mỗi câu này, lúc này cầm lấy tay Dương Mãnh.

“Mãnh tử, tôi có thể chữa cho cậu, cậu phải tin tưởng tôi, để tôi thử xem.” “Cậu?” Dương Mãnh say rượu, đầu óc có chút hoang mang, “Cậu không phải là đàn ông sao?”

“Đúng thế, tôi là đàn ông.” Vưu Kỳ dùng ánh mắt mê hoặc Dương Mãnh, “Kỳ thật cậu cũng thích đàn ông.”

Gương mặt nhỏ phớt hồng của Dương Mãnh hiện lên kinn ngạc, “Tôi thích nam hay nữ, làm sao cậu biết?”

“Đúng vậy, tôi còn biết cậu thích ai đó.”

“Tôi thích ai?” Dương Mãnh trợn mắt.

Vưu Kỳ sâu kín nói, “Cậu thích tôi.”

“Ha ha ha...” Dương Mãnh cười đến mức sặc một cái, “Tôi thích cậu? Sao tôi lại không biết tôi thích cậu?”

Vưu Kỳ đặt Dương Mãnh dưới gối, vuốt ve khuôn mặt mịn màng của cậu, “Đó là do cậu ngốc.”

Dương Mãnh tức giận kéo tay Vưu Kỳ xuống, ánh mắt bức người nhìn Vưu Kỳ.

“Cậu không phải nói tôi thích cậu sao? Vậy bây giờ làm tôi đứng lên đi, nếu cậu lập tức cho tôi đứng lên, tôi lập tức thừa nhận.”

Dương Mãnh trúng kế, Vưu Kỳ vừa định đem bàn tay đến, đột nhiên nhớ đến một chuyện, buổi sáng hấn lỡ bỏ thuốc vào ly nước của Dương Mãnh, lúc này hiệu lực vẫn còn, khẳng định là không thể đứng lên được, vì vậy ngưng ngừng rút tay về.

“Không được, bây giờ cậu còn say rượu, xem như tôi chữa hết bệnh cho cậu, lỡ sáng mai cậu không thừa nhận thì sao? Ngủ trước đã, tỉnh dậy rồi nói!”

Cứ như vậy, Dương Mãnh ngủ một mạch đến bình minh, cuối cùng bị Vưu Kỳ “quấy rầy” đánh thức.

Dương Mãnh lim dim mở mắt, mơ mơ màng màng nhìn thấy, một gương mặt đẹp trai đến mức làm cho người ta giận sôi, tóc tai rối tung bù xù cũng đẹp mắt, lại không có bất kỳ cảm giác chát vật nào, trái lại là cảm giác biếng nhác quyến rũ, khiến lòng người liêu xiêu, điều đứng.

Vưu Kỳ cười đến tươi tắn, ánh mắt khó có thể đoán, cùng nói là nhìn Dương Mãnh, chi bằng nói là nhìn bộ vị của người nào đó.

Một cảm giác mềm nhũn ngứa ngáy qua đi, Dương Mãnh mới phản ứng.

Chim nhỏ của cậu, cứ như vậy mà hiên ngang khí phách mà hung hăng đứng lên!

Hơn nữa lại là dưới bàn tay khổng lồ của Vưu Kỳ!

Cao hứng? Có thể không cao hứng sao! Uể oải nhiều ngày như vậy, cuối cùng nó cũng lấy lại tinh thần rồi! Nhưng vì cái gì lại dưới bàn tay của hắc ta chứ? Việc này không khoa học! Ánh mắt Dương Mãnh nhìn muốn xuyên qua mặt Vưu Kỳ, nhưng nhìn thấy mặt hắc ta chỉ cách mình vài cm, tất cả tâm tư đều bị hắc ta nhìn thấu không còn một mảnh.

“Buông tay!” Dương Mãnh cuống lên.

Vưu Kỳ không buông tay, nửa người nhảy vọt lên trước người Vưu Kỳ, thuận thế ngăn cậu lại, ngón tay trái càng thêm linh hoạt.

Yên lặng hai ngày, lần này Dương Mãnh lại có cảm giác mãnh liệt như thế, cường liệt đến mức bản thân cũng không tìm lý do ngừng lại, cậu chỉ lo ngừng lại rồi không đứng lên được nữa. Có thể cứ như vậy dưới sự cổ động của Vưu Kỳ mà đứng lên, trong lòng Dương Mãnh cũng tức giận! Nhiều mỹ nữ, em gái xinh đẹp đều không chữa khỏi, cố tình lại là đàn ông chữa, nói thế nào đây!

Vưu Kỳ thấy Dương Mãnh thất thần, cố ý đem hai chân cậu tách ra.

Dương Mãnh cuống lên, khản cổ ồn ào nói.

“Cậu muốn làm gì?... Nay, cậu muốn làm gì?...”

Vưu Kỳ nhìn phản ứng thất kinh của Dương Mãnh, không nhịn được nở nụ cười, trong lòng ngứa ngáy, không chỉ không phớt lờ, lại mượn cớ tốt bụng, “Đừng quấy, tôi đang chữa cho cậu, mới làm đã thành công.”

Dương Mãnh bay bổng, chỉ biết thoải mái hừ hừ, cuối cùng ánh sáng cứu rỗi cũng hiện lên, phần eo của Dương Mãnh run rẩy, khí lực của thân thể như bị rút cạn, thất thần nhìn trần nhà, tôi nên cười hay khóc đây?

Tay Vưu Kỳ còn lưu luyến trên đùi Dương Mãnh không buông, ánh mắt vẫn như cũ nhìn chăm chăm Dương Mãnh.

Dương Mãnh kiên cường chống đỡ, “Cậu đúng là nhạt được tiện nghi, kỳ thật tối qua tôi đã chữa được rồi. Cho nên cái này không tính, cậu chỉ giúp tôi xác nhận lại thôi.”

Vưu Kỳ cười cười không trả lời, trong ánh mắt hàm xúc để lộ ý tứ rõ ràng, cậu chính là thích tôi, biệt chày cãi chối.*

(* Thành ngữ: mang nghĩa là cãi bướng)

Tâm lý Dương Mãnh càng lúc càng không vững vàng, cậu có thể ngụy biện với Vưu Kỳ, nhưng không thể ngụy biện với chính mình. Hôm qua còn trong hộp đêm cầm tiền đuổi ra, Dương Mãnh còn rất rõ ràng, làm sao lên giường với Vưu Kỳ, Vưu Kỳ trị thế nào, ngược lại không nói cũng không thể tả nổi.

Không có việc gì, có khi tinh lực tôi lại chậm chạp tổn hao với cậu... Vưu Kỳ nhìn vật nhỏ đi vào phòng vệ sinh.

Sau đó Dương Mãnh lại ăn bữa sáng mà Vưu Kỳ tỉ mỉ làm cho.

127. Chương 127 - Phiên Ngoại 21: Đây Thực Sự Là Một Trò Hề!

edit: phuongchuchoe.

“Bệnh” của Dương Mãnh tốt lên, cũng không dạo chơi mà nghiêm chỉnh chạy đông chạy tây cùng với Vưu Kỳ, bận bịu muốn chết, buổi tối về nhà thấy xương cốt đều rã rời. Theo thói quen quăng hai chiếc giày xuống đất, cởi áo khoác ngay tại cửa, vừa định cởi luôn cả quần ra thì đột nhiên cảm thấy nguy hiểm tiềm ẩn đang bủa vây tứ phía, Dương Mãnh liền chạy vào phòng.

Không biết vì sao, từ sáng sớm được Vưu Kỳ “chữa trị” tốt xong, Dương Mãnh luôn cảm thấy có một đôi mắt ẩn trong bóng tối luôn nhìn mình chăm chăm, giống như muốn ám chỉ điều gì đó, hơn nữa khi càng đến gần Vưu Kỳ thì cái cảm giác “khỏi bệnh” càng mãnh liệt hơn. Vậy nên cả ngày đều ở bên cạnh bên người Vưu Kỳ, Dương Mãnh đều vô tình hoặc cố ý tránh né hết mức việc tiếp xúc với Vưu Kỳ, nếu không trong lòng sẽ trở nên không còn vững vàng nữa.

Từ phòng ngủ bước ra, khi mở cửa thì thấy Vưu Kỳ đứng bất động ở ngoài, Dương Mãnh sợ hết hồn.

“Cậu muốn làm gì?”

Đường nét trên mặt Vưu Kỳ trở nên nhu hoà, giọng điệu tùy tiện thoải mái.

“Tôi còn có thể làm gì? Lấy đồ đi tắm.”

Cơ bụng căng thẳng của Dương Mãnh thoáng thả lỏng.

Ngày trước hai người đi tắm như đi ăn cướp, ai cũng giành tắm trước, bây giờ Dương Mãnh lại không giành nữa, ngoan ngoãn nhường Vưu Kỳ tắm trước, chỉ sợ bản thân tắm trước thì đột nhiên Vưu Kỳ lại lao vào phòng tắm, mượn cơ tắm chung rồi lần nữa lại chiếm tiện nghi của cậu.

(cậu còn không được =)) TwT)

Rất cuộc, Vưu Kỳ để cả đầu ướt nhẹp bước ra, thất lưng áo tắm thì để lỏng lẻo, Dương Mãnh có cảm giác như thể nó sẽ rơi ra bất cứ lúc nào, vì vậy cấp tức chạy vào phòng tắm.

Vưu Kỳ nghiêng người nhìn thân hình Dương Mãnh đang chạy thực mạng kia, khoé miệng không khỏi nhếch lên.

Bước vào trong phòng tắm, Dương Mãnh đóng cửa thật chặt, chỉ hận không thể đem cả cái bồn rửa tay ra chặn cửa. Luôn xác nhận xem cửa đã khoá chưa, sau đó Dương Mãnh mới yên lòng đi tới vòi sen.

“Tắm tắm tắm... Chà chà... Cọ rửa...” Dương Mãnh rên lên một điệu dân gian, giảm bớt tâm trạng đang sốt sắng kia.

Thời điểm rửa đến bộ vị nào đó, giọng hát của Dương Mãnh im bật, đột nhiên tim cậu đập nhanh hơn, thử lấy tay xoa xoa hai lần, có vẻ như không có phản ứng gì. Cậu liền tận lực xoa thêm mấy cái, vẫn là không có phản ứng. Cậu lại vừa xoa vừa tưởng tượng những động tác khi trước, nhưng vẫn là không có phản ứng.

Chuyện này là sao?

Nhớ lúc trước tắm vô cùng hứng khởi, đứng lên rất dễ dàng, sao hôm nay lại ỉ ừ vậy?

Dương Mãnh xoa nhiều lần vẫn không hiệu quả, làm toàn thân bực bội.

“Râm râm râm...”

Đột nhiên có tiếng gõ cửa, Dương Mãnh sợ tới mức thả lỏng tay ra.

“Mãnh tử, cậu làm gì tắm lâu vậy?” Trong lòng Dương Mãnh căng thẳng, trả lời hùa theo, “Xong ngay đây, xong ngay đây.”

Chắc là, mình quá khẩn trương...

Buổi tối đi ngủ, Dương Mãnh cuộn tròn người trong ổ chăn, vất vả cần cù “lao động” như vậy, có thể vẫn như trước không thu được kết quả gì. Trong lòng Dương Mãnh chốc lát cụt hứng, nhưng tạm thời tìm lại

một chút tự tin, yên lặng tự an ủi một chút. Có lẽ lúc sáng mới phát tiết xong, nên lúc này tinh lực không đủ, hoặc là trùng hợp bệnh tình vẫn chưa ổn định, thỉnh thoảng có khả năng tái phát.

Kết quả, ngày thứ hai vẫn y hệt như vậy.

Ngày thứ ba vẫn như vậy...

Tiếp theo là cả tuần lễ, Dương Mãnh cũng không thể giống như buổi sáng hôm đó mà sinh long hoạt hổ.

Lúc đi trên đường, Dương Mãnh lại nhìn thấy đại phu kia.

“Cậu chẳng phải tốt rồi sao?” Đại phu kinh ngạc.

Dương Mãnh lộ ra vẻ mặt lúng túng. “Chỉ tốt được một ngày.”

“Ngày đó tốt thế nào?” Đại phu hỏi.

Dương Mãnh thật sự không thể nói ra được.

Đại phu hiểu ý, an ủi cậu, “Không tiện nói cũng không sao, tôi khuyên cậu, cậu thử đem quá trình chữa trị ngày đó mà làm lại lần nữa, xem có thay đổi được gì không? Nếu có đổi mới, chứng minh là do cậu cảm giác loại không khí như vậy, có một người ở bên cạnh tâm tình có thể là thoải mái hơn.”

“Ở trước mặt hân ta tôi một chút cũng không thoải mái, rất căng thẳng.” T_T

Đại phu nói năng hùng hồn, “Căng thẳng chứng tỏ cậu có cảm giác, không có cảm giác thì sao căng thẳng được.”

Trong lòng Dương Mãnh run lên, bên tai liền vang lên giọng nói của Vưu Kỳ.

“Cậu thích tôi.”

Lẽ nào mình thật sự thích hân?

...

Đôi khi, tâm lý ám chỉ chính là một loại thuốc độc, nó có thể đầu độc cả tâm linh của mình, khiến bản thân dần dần tin đó là sự thật. Về mặt tình cảm, phương thức này tuyệt đối hiệu quả, nói với người khác chắc chắn rằng họ yêu thích một người, cho dù họ không thích, nhưng bị người khác oanh tạc khắp nơi, họ nhất định cũng sẽ chú ý đến người đó, cho đến một ngày tin đồn trở thành sự thật.

Vưu Kỳ biết trong lòng cậu đã ươm mầm, đến một ngày bắt đầu nở ra, cành lá sẽ nhanh chóng xum xuê.

(* tiểu nữ ngàn lần báỉ phục Vưu Đại ca TwT mặt dày đến mức này là cùng)

Gương mặt Vưu Kỳ làm bộ như không biết chuyện gì xảy ra nhìn Dương Mãnh, thân thiết hỏi, “Sao giờ này còn chưa ngủ?”

“Việc này... Có chút mất ngủ.”

Vưu Kỳ rất sẵn sàng mà hạ mỗ bậc thang cho Dương Mãnh, “Vào đây tâm sự đi.”

Và cứ như vậy mà trò chuyện một chút, trò chuyện đến giường của Vưu Kỳ.

Bởi vì được hiệu đến ngày hôm sau mới hết, mặc dù Vưu Kỳ biết ý đồ của Dương Mãnh, nhưng lại quy củ không làm cái gì cả. Ngược lại là Dương Mãnh, lại luôn cố ý hay vô tình mà cọ cọ lên Vưu Kỳ, hơn nữa cọ đến mức tê cứng, cọ đến mức Vưu Kỳ chỉ muốn phá lên cười.

Soạt!

Dương Mãnh để chân đặt lên đùi Vưu Kỳ, tim đột nhiên đập gia tốc.

Không ngờ, Vưu Kỳ một chút phản ứng cũng không có.

Nhìn thấy Vưu Kỳ đang ngủ, Dương Mãnh nhẹ nhàng nhấc tay Vưu Kỳ lên, quan sát phản ứng của hân một chút, có vẻ như ngủ rất ngon. Vì vậy Dương Mãnh lại cầm tay Vưu Kỳ hướng đến quần lót của mình. Trong lúc hô hấp ổn định, huyết áp rất nhanh lái theo đồ ngốc kia.

Đột nhiên, Vưu Kỳ hắng giọng một chút.

Dương Mãnh cấp tốc bỏ tay ra, lăn ra bên kia giường, dùng ổ chăn đem mình bao chặt chẽ.

Làm tôi sợ muốn chết, làm tôi sợ muốn chết... Dương Mãnh thuận lồng ngực.

Tay Vưu Kỳ đập xuống ga trải giường, khoé mắt liếc nhìn bên kia một chút, người nào đó cuộn tròn như quả cầu, sau đó vụng về về ngọ nguậy, tản ra ánh sáng *.

(biểu cảm bi thống, không nói nên lời)

Thật sự là một diễn viên hài... Khoé mắt Vưu Kỳ loan ra độ cong yêu mến.

128. Chương 128 - Phiên Ngoại 22: Để Anh Trai Giúp Em!

edit: phuongchuchoe (

Dương Mãnh lăn qua lộn lại giường co cả một đêm, cuối cùng cũng không được toại nguyện, không cam tâm ngủ say.

Chín giờ sáng, Vưu Kỳ đã thức dậy trước, quay đầu nhìn lại, Dương Mãnh dang chân dang tay ở bên cạnh, da dẻ mịn màng như đậu hủ, cứ như vậy mà hiện lên trước mắt hắn. Vưu Kỳ không kìm được mà đưa tay qua, đặt lên đùi Dương Mãnh mà chà xát, động tác rất nhẹ nhàng chỉ sợ đánh thức Dương Mãnh.

Qua nửa tiếng sau, Dương Mãnh tỉnh dậy.

Vưu Kỳ chống tay nhìn Dương Mãnh, trong đôi mắt mang theo cảm xúc khác thường.

Dương Mãnh đầu tiên là sững sờ, sau đó cũng dần dần tỉnh táo, ánh mắt mang tính ám chỉ dừng lại trên mặt Vưu Kỳ, thấy hắn không có phản ứng gì, trong lòng thấy phiền, vươn người kiểm vận may.

Vưu Kỳ lại gần, cố ý hỏi, “Mãnh tử, cậu làm sao vậy?”

Dương Mãnh chậm chạp cảm thán một tiếng, “Thật ngốc...”

“Cậu nói ai ngốc?” Vưu Kỳ hỏi.

“Cậu còn hỏi sao? Cậu đó!”

Vưu Kỳ nhin cười, “Tôi làm sao lại ngốc?”

“Thật hết thuốc chữa...” Dương Mãnh vô tình nói.

Vưu Kỳ tận lực trầm mặc hồi lâu không trả lời, quả nhiên, Dương Mãnh không nhin được nữa, vươn người qua nhìn Vưu Kỳ.

“Cậu biết vì sao tôi lại đến đây ngủ không?”

Hỏi xong vấn đề này, Vưu Kỳ trông vẻ không biết, Dương Mãnh ngược lại không thoải mái, chỉ hận không thể đem da mình lột ra mà giấu dưới chăn.

Vưu Kỳ giả vờ hồ đồ lắc đầu

Dương Mãnh tức giận, “Cậu quá ngu!”

Vưu Kỳ phì cười một tiếng, hai hàm răng trắng bóc, đôi mắt sáng hẹp dài, giống như từ trong tranh vậy.

Đáng tiếc Dương Mãnh không để tâm mà quan sát, bệnh trên người tôi còn chưa hết, ai cho phép cậu đùa giỡn hả? Lúc này mặc quần áo đi ra.

Vưu Kỳ vừa nhìn thấy Dương Mãnh đi, vội vàng vươn tay, kéo Dương Mãnh trở về. Đây có thể để cậu đi vậy sao? Lỡ như cậu không từ bỏ, chạy vào trong phòng xoa một hồi, phát hiện bệnh lại không trị mà khỏi, không biết chuyện gì sẽ xảy ra.

“Đừng túm lấy tôi, tôi phải xuống giường.”

Dương Mãnh một bên la hét, một bên cúi đầu chớp mắt nhìn vào chân.

Vưu Kỳ buồn cười, ôm Dương Mãnh vào trong ngực.

Bản thân Dương Mãnh thấy rõ ràng quần lót sát bên nhô lên một khối, ngay sau đó khối bên này cũng chậm rãi dời xuống, cuối cùng đến cảm địa, giống như chạm phải điện, làm Dương Mãnh thở càng gấp gáp. Vì sao mỗi lần hấn chạm vào, đều có cảm giác mãnh liệt đến vậy?

“Mãnh tử...” Âm thanh ôn nhu của Vưu Kỳ vang đến bên tai.

Toàn thân Dương Mãnh nổi da gà, phần thân dưới lại giật giật bắt đầu thức tỉnh.

Đột nhiên cảm giác cần cổ ướt át, thân thể Dương Mãnh cứng đờ, trong nháy mắt muốn dùng tay đẩy Vưu Kỳ ra, nhưng đáng tiếc Vưu Kỳ siết quá chặt, vận mệnh đang nằm trong tay hấn, Dương Mãnh không có bất kỳ chống cự quyết liệt nào.

“Cậu muốn làm gì? Vưu Kỳ, tôi nói cho cậu, chữa trị... về chữa trị, ta cũng không thể... A..”

Vưu Kỳ chặn môi Dương Mãnh, mặc dù không phải lần đầu tiên, mấy lần trước đều nhẹ nhàng như chuồn chuồn lướt qua, mang theo chút đùa giỡn. Nhưng lần này lại khác, hơi thở Vưu Kỳ tràn vào hô hấp, Dương Mãnh nếm trải nghiêm túc cùng với thô bạo, môi của hấn từng lớp từng lớp mà bôi ướt át, khe giữa này càng lúc càng không bền, giống như chỉ cần thất thần trong nháy mắt, thì bị một mùi vị không rõ ràng xông vào.

Đầu lưỡi giằng co, Dương Mãnh đột nhiên run lên, vật trong tay Vưu Kỳ càng bành trướng hơn.

“Mãnh tử, từ lúc cậu tức giận bỏ đi, tôi phát hiện mình không thể rời xa cậu. Lời nói từ trong đáy lòng không có chỗ giải bày, những việc làm xấu hổ hay mất mặt cũng không biết làm cùng ai, ngay cả ăn xong đậu phụ thối, cũng không biết mùi vị như thế nào... Mấy năm trước tôi sống rất ngọt ngào, trước mặt ai cũng phải giả vờ, ăn một bữa ăn kiêng này kiêng nọ, bị người khác sỉ nhục vẫn phải tươi cười trước ống kính, cũng không biết mình bản thân đã sống sót như thế nào. Nếu không có cậu bên cạnh, tôi cũng không biết mình là ai.”

Khoé môi Dương Mãnh giật giật, không nói nên lời.

Vưu Kỳ tiếp tục hôn lên mặt Dương Mãnh, đầu tiên là mắt, Dương Mãnh vội vã nhắm mắt lại, sau đó lại trượt xuống cổ, hạ thẳng xuống ngực, ở điểm non nớt mẫn cảm kia khê liếm một chút.

Dương Mãnh kích động, cả giận nói, “Mau — đi — xuống!”

“Đi liếm chỗ khác huh?”

Vì vậy đầu lưỡi của Vưu Kỳ bắt đầu liếm khắp nơi.

Dương Mãnh vung tay muốn đánh xuống, nhưng sức lực bắt đầu dĩ không đủ, rầm rì, đột nhiên có loại cảm giác muốn khóc, niềm tin của cả đời là gì? Trong giấc mơ của tôi đều là hoàng hoa đại khuê nữ*! Sống đến từng tuổi này, đến tay của em bé gái còn chưa nắm qua đây!

(*cô gái nhà lành xinh đẹp)

“Cậu phải tin vào cơ thể mình, nó là thành thật nhất!”

Vưu Kỳ dùng đầu ngón tay cà cà tinh dịch ở bụng Dương Mãnh, nhìn mép lông phủ trên da thịt của Dương Mãnh, ánh mắt Dương Mãnh chậm rãi hạ xuống, nhìn thấy đũng quần của Vưu Kỳ nhô lên khối thịt, lúc này hừ lạnh nói, “Cậu không có bệnh, tự mà giải quyết đi.”

“Vậy cũng tốt.”

Nói xong, kéo tay Dương Mãnh qua, đặt lên thứ trong quần, nắm tay cậu siết nó một cái.

Sau đó hàng ngày, Vưu Kỳ đều lấy chiêu này lừa Dương Mãnh, vậy mà Dương Mãnh lại không chút nghi ngờ Vưu Kỳ. Ban đầu Vưu Kỳ thường bỏ thuốc Dương Mãnh, làm Dương Mãnh cảm thấy cái kia của mình không ổn, chỉ có thể tìm đến Vưu Kỳ. Sau đó Vưu Kỳ không hạ thuốc nữa, Dương Mãnh cũng không vui để tay làm hàm nhai nữa, theo thói quen chạy đến phòng của Vưu Kỳ.

Loáng một cái, mùa đông đã đến.

Vưu Kỳ nhận vai diễn mới, ngày đầu tiên chính thức quay phim, chính là diễn cảnh hôn nhau giữa tuyết rơi.

Dương Mãnh trong chiếc áo bông dày, đứng bên cạnh nhìn Vưu Kỳ theo lệnh đạo diễn, lập lại đoạn đối thoại, vì không được vào diễn, đôi môi của nữ diễn viên chính bên cạnh lạnh đến đông cứng.

“Cậu có cảm thấy cô ta rất quen mắt không?” Nhân viên mới làm cùng với Dương Mãnh nói chuyện phiếm.

Dương Mãnh lười biếng mở mắt ra, nhìn lướt qua nữ chính, nhìn đến cảm thấy quen mắt, nhưng lại không nhớ là đã từng gặp ở đâu. Lúc trước cậu hay cùng Vưu Kỳ chạy đông chạy tây, nóng lòng nhất chính là nhìn thấy mỹ nữ, nhất định là gặp một lần không quên được. Mấy ngày nay lại không biết làm sao, nhìn thấy ai cũng đều giống hệt nhau.

“Chính là bạn gái scandal của Vưu Kỳ đó, này nhé, mới vừa tốt nghiệp đại học Bắc Ảnh* không lâu, cũng xem như là sư muội của Vưu Kỳ, nghe nói hai người lúc đi thư viện thì quen nhau, cậu không biết à?”

(*Đại học Bắc Kinh Điện ảnh)

“Thì ra là cô ấy...” Dương Mãnh liếc mắt, “Trong hình rất xinh đẹp, vậy mà ở ngoài trời à, vô cùng khó coi! Khó trách là không nhận ra được.”

“Nào nào nào... Hai người lại đây.” Đạo diễn vẫy tay ra hiệu, “Như vậy cũng không được!”

Nữ diễn viên giậm chân không ngừng, dùng miệng hà hơi vào tay, tổ khổ với đạo diễn, “Đạo diễn, lạnh quá, mặt đông cứng cả rồi.”

Đạo diễn dương dương tự đắc nâng cằm, ra hiệu Vưu Kỳ làm ấm tay nữ diễn viên.

Vưu Kỳ nhận bao tay, tiến đến cầm tay nữ diễn viên mặc vào.

Trong lòng Dương Mãnh như bị kim châm, làm tổ ngủ quên lâu quá, có phải là của tôi hay không cũng phải trở thành của tôi. Hơn nữa Tiểu Mãnh tử cứ thế quyết định, cậu không nên vì vậy mà tự cân nhắc, cũng không thể để mặc vận mệnh sống chết ra sao nha!

“Nếu không được thì tìm diễn viên đóng thế đi!” Dương Mãnh đột nhiên nhảy vào giữa hai người.

Ánh mắt trầm tĩnh của Vưu Kỳ cũng dậy sóng, khi Dương Mãnh đi đến, hắn liền thấy tâm mình cũng ầm ập, trực tiếp đưa bao tay cho nữ diễn viên, bên này lấy tay hướng vào ống tay áo bông dày rộng kia, nắm lấy cổ tay của người kia.

“Cũng không có sẵn diễn viên đóng thế mà!” Vưu Kỳ cố ý nhìn xung quanh một chút.

Hừ! Trong lòng Dương Mãnh oán trách một câu, không phải đang ở trước mặt cậu sao?

Nữ diễn viên lên tiếng, “Phiền toái lắm, vấn đề em tự làm đi, em vừa mới tốt nghiệp, cơ hội này hiếm có lắm. Cho dù có khó khăn gì, em sẽ học cách khắc phục.”

Trong lòng Dương Mãnh căng thẳng, mới trả lời, “Sư muội, nghe anh trai nói, cho dù Vưu Kỳ không đau lòng, thì anh đây đau lòng. Việc này vừa bận lại vừa mệt, vấn đề anh trai giúp em đi, có khó khăn gì cũng không sợ, anh trai giúp em khắc phục!”

Nói xong, dùng dáng vẻ anh hùng cứu mỹ nhân túm Vưu Kỳ đi.

129. Chương 129 - Phiên Ngoại 23: Ai Là Dương Tiểu Tam*!

(* kẻ thứ ba cướp chồng người khác)

Edit huongchuchoe

Mới chớp mắt mà đã sắp ăn tết.

Mỗi cơ quan đơn vị đều được nghỉ, thông cáo sắp xếp lịch làm việc của Vụ Kỳ ngày càng dày đặc, nghề giải trí chính là như vậy. Lúc quần chúng nghỉ ngơi, chính là lúc cần thiết cậu tăng giờ làm lên, nhìn mọi người kéo bè kéo phái mà đi về nhà, tùm năm tùm ba mua hàng tết, trong lòng Dương Mạnh đều thấy ngứa ngáy.

Buổi tối tắm xong, Dương Mạnh đứng ngây người trước cửa sổ, cái khe môn nhỏ cứ như vậy ngẩng lên.

“Nhanh thật đó! Lại một năm đã qua, chớp mắt tôi cũng hai mươi tám!”

(*28? :/)

Vụ Kỳ dựa vào đầu giường, ngón tay nhẹ nhàng lướt Ipad, câu được không chẳng đáp lời Dương Mạnh đang than ngắn thở dài kia.

“Mấy ngày trước Tiểu Bạch* ở đơn vị gọi điện cho tôi, nói hắn ta kết hôn hai mươi bảy tuổi, mời tôi tham gia lễ cưới. Cậu nói xem, thân phận của tôi bây giờ nên tặng quà gì?”

“Um... Cậu thử xem...”

Dương Mạnh quay đầu lại liếc mắt xem xét Vụ Kỳ, phát hiện hắn ta không ngẩng đầu lên, đôi mắt nhìn chằm chằm màn hình mặt mày hớn hở.

“May là tôi cảnh giác ăn tết còn phải thủ thân, không phải tôi mỗi ngày đều không có nhà, ba mẹ tôi sẽ nghi ngờ. Bất quá tôi cũng không quay về xem, ba mẹ cũng đỡ nhớ đến tôi, lỡ như đến sở cảnh sát tìm tôi, phát hiện tôi bị từ chức thì có trách tôi không?”

“Ừm...”

“Cậu nói xem, tôi có khi nào ổn đâu? Mấy năm nào tôi vẫn còn hai mươi lăm? Nếu không thì tôi liền thừa dịp khuya nào đó về nhà một chuyến, nói vừa mới tan tầm, hôm nay không ngủ ở đơn vị, cậu thấy cách này được không?”

“Ừm...”

“Vụ Kỳ cậu ngu ngốc đúng không?”

“Ừm...”

“...!!!”

Dương Mạnh rốt cuộc cũng nổi giận, nhe hai cái răng khểnh ra, nhanh chóng nhảy lên, cướp lấy Ipad trong tay Vụ Kỳ. Vụ Kỳ phản ứng nhanh đóng khung trò chuyện lại, nhưng vẫn bị Dương Mạnh phát hiện.

“Cậu mấy ngày nay đều nói chuyện với ai?”

“Không ai cả, chỉ là tán chút chuyện với mấy anh em.” Vụ Kỳ định đem Ipad đoạt lấy nhưng không thành. Dương Mạnh rất tức giận, “Cậu lừa ai hả? Làm việc với anh em không phải gọi một cú là được sao?”

“Sự tình quá rắc rối, nhiều chi tiết rườm rà, tôi sợ bọn họ không nhớ được.”

Dương Mạnh không tin, vẫn cứ nhấp vào ứng dụng trò chuyện của Vụ Kỳ, kết quả lập tức hiện lên khung chat, Dương Mạnh nhìn thấy nick name kia liền nổi giận.

“Tiểu tam? Cậu để tên cô ấy là Tiểu tam?”

Vụ Kỳ luống cuống, “Không phải tôi ghi, hắn vốn gọi là Tiểu tam.”

“Tôi ĐKM! Cô ta ngược lại rất tự biết mình biết ta ha, nói, có phải là nữ diễn viên diễn chung với cậu?”

“Sao lại là cô ấy được? Cậu nhìn kỹ đi, giới tính là nam, hơn nữa trước tên” tiểu tam” của người này còn có chữ đây.”

“Dương Tiểu Tam...” Dương Mãnh lẩm bẩm, tức giận, “Tên khốn kia còn có dám hứng thú đặt tên như vậy? Ai cho phép hắn giống họ của tôi? CMN...”

Vưu Kỳ nghe Dương Mãnh nói càng lúc càng lạc đề, nhanh chóng ngắt lời động viên một lúc, cuối cùng cũng xem như để cuộc đối thoại bỏ qua.

“Khôn phải cậu nói muốn về nhà sao? Như vậy đi, tối mai chúng ta cùng nhau về.”

“Cậu không cần đi.” Dương Mãnh méo miệng, “Lỡ như cha tôi nhận ra điều gì thì sao?”

“Nhận ra cũng tốt, đỡ mắc công tôi phải mở miệng.”

Dương Mãnh làm ra biểu tình lo sợ, “Tuyệt đối đừng mạo hiểm, cha tôi có tố chất tâm lý lệch lạc, lúc trước mẹ tôi quét sân xuất hiện mồ con nhện, cha tôi bị dọa đến mức hôn mê bất tỉnh.”

Vưu Kỳ đỡ trán.

“Yên tâm, tôi có chừng mực.”

Chui vào trong chăn, hai người không thể nhịn được nữa rối loạn lên, lần này Vưu Kỳ đè lấy Dương Mãnh, đầu độc Dương Mãnh, “Mãnh tử, ta đổi cách khác đi, làm như vậy quá đơn điệu.”

Gương mặt tuần tú của Dương Mãnh ửng hồng, tim đập nhanh hơn, bị Vưu Kỳ khiêu khích nhiều lần cuối cùng cũng đáp ứng.

“Có thể chơi, nhưng cậu phải để tôi làm công.”

Vưu Kỳ sáng khoái đáp ứng.

Dương Mãnh phải gọi là ra sức tuốt (súng), thiếu điều muốn rơi lớp da xuống luân, vậy mà chim nhỏ giống như không hồi sinh vậy.

“Sao lại không được?” Dương Mãnh đối với tật xấu này lại sợ hãi.

Vưu Kỳ an ủi, “Có thể là nó không vui khi làm công.”

“Sao lại không vui? Tôi rất tình nguyện mà?” T__T

“Cậu tình nguyện thì nói làm gì? Vưu Kỳ mở tay ra,” Cậu nghe nó nói xem”

“Được rồi, cậu làm công.” Vưu Kỳ lật người Dương Mãnh lại, nhấn cái mông nhỏ hẹp lên, “Bất luận là cậu thượng trước hay sau, tôi đều tôn cậu là công.”

Một lát sau, Dương Mãnh kêu rên, “Tôi là công, a —! !...”

“Ừm, công nhà cậu thật chặt.”

“...”

(tại sao... H -! H -! Của toai —*tắt thở* *học máu* !!!!)

Buổi tối ngày thứ hai, Dương Mãnh vì “việc kia” nên không có trở về nhà, buổi tối ngày thứ ba, hai người xách theo bao lớn bao nhỏ trở về.

Lão Dương xinh xắn ôn nhu ra mở cửa, nhìn thấy Vưu Kỳ cũng không có một chút kinh ngạc, giống như là rất thường hay đến đây.

“Nào nào nào, vào nhà đi.”

Dương Mãnh giấu đầu lòi đuôi, giải thích, “Con tan ca trên đường về thì tình cờ gặp cậu ấy, cậu ta nói muốn đến thay thăm cha và mẹ, khuyên thế nào cũng không nghe, nên con đành về chung với cậu ấy.”

Lão Dương tựa như không nghe không thấy, trong mắt chỉ có Vưu Kỳ.

“Nào, đến đây ăn quả phỉ* nào, chú nghe fan tin cậy nói cháu rất thích ăn quả phỉ nhất, hôm qua chú đi siêu thị, mua cho cháu mấy cân.”

(*loại quả của TQ, thứ cho editor gà mờ T^T)

Không phải hôm nay con mới gọi điện thoại về sao? Huống hồ con cũng không nói với cha là về cùng với Vưu Kỳ mà... Dương Mạnh bực bội người nào đó. Cha Dương đã túm Vưu Kỳ đi, hai người bên cạnh nói chuyện rất vui vẻ, dường như quan hệ rất thân thiết.

Dương Mạnh sợ Vưu Kỳ lại lỡ miệng nói ra, cùng chạy đến tán gẫu.

“Mấy ngày nay rất bận sao? Con xem con vẫn ốm như vậy.” Cha Dương nói.

Vưu Kỳ cười cười, “Vâng ạ, có lúc mệt mỗi thức suốt đêm, một ngày chỉ ngủ có hai ba tiếng.”

(nghe kiểu gì vẫn thấy nó mờ ám =v=!)

Dương Mạnh giả vờ kinh ngạc thốt lên, “Thì ra siêu sao lại cực khổ như vậy hả? Tôi còn tưởng mấy người mỗi ngày chỉ đi trên thảm đỏ, sau đó ký tên thôi!”

Cha Dương không quan tâm Dương Mạnh, trực tiếp siết tay Vưu Kỳ nói, “Sống chung với Mạnh tử, đứa nhỏ này rất dễ ngủ, có ngủ hay không cũng giống nhau.”

Vưu Kỳ ngược lại rất sẵn sàng nói, “Có chút việc Mạnh tử không làm được, cùng làm việc với cậu ấy, chi bằng để cậu ấy ngủ thêm một lát.”

Nghe nói như thế, ông Dương lập tức quay mặt nhìn Dương Mạnh.

“Con nghe cha nói, càng nhiều người đau lòng, con càng phải cố gắng, biết không?”

“Con làm sao lại không dốc sức cho hần? Con...”

Nói một lát, gương mặt Dương Mạnh biến sắc, nhìn cha mình rồi lại nhìn Vưu Kỳ, thì ra là quen biết từ trước, nhất thời hiểu rõ mọi chuyện.

“Cha biết con bị sa thải?”

Cha Dương nhẹ nhàng trả lời, “Cha đã sớm biết rồi, ngày thứ hai con từ chức, Vưu Kỳ đã nói với cha.”

Đồng tử của Dương Mạnh tối đen, hai hàm răng nghiến lại, “Vưu Kỳ chết tiệt, nếu biết thì vì sao không nói với tôi? Làm hại tôi có nhà mà không thể về!”

Vưu Kỳ tiến đến nói bên tai Dương Mạnh, “Nếu cậu về nhà, làm sao có thể đến nhà tôi được?”

A a a a.... Lại một lần nữa bị lừa bỡn, Dương Mạnh chạy vọt vào phòng của cha Dương, ở bên trong luôn, dự định sau đó cả đời cũng không quay lại với Vưu Kỳ.

Trước mắt là màn hình vi tính, phần mềm trò chuyện đang hiện lên, Dương Mạnh nhìn thấy ba chữ “Dương Tiểu Tam” trần trụi trước mắt.

Cậu đột nhiên nhớ đến, cha mình ở nhà đứng thứ ba.

“Dương Tiểu Tam... Đồ dê tiện này còn CMN lấy tên tôi đặt? Ai cho phép hần theo họ tôi? F*ck...” Cả người Dương Mạnh nổi da gà lên.

Bên ngoài loáng thoáng nghe tiếng đùa giỡn của Vưu Kỳ, “Chú Dương, đêm qua lúc cùng chú trò chuyện trên internet, con trai của chú...”

Dương Mạnh dùng tốc độ 100m/s chạy hết tốc lực ra ngoài.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-an-phan-2>